

Giới thiệu Ai Mới Là Con Trai

Ai Mới Là Con Trai câu chuyện teen của tác giả Linh Lòe Loet với những tình huống đầy bất ngờ không kém tính hài hước mang lại sự hấp dẫn.

Truyện xung quanh các nhân vật Lam Minh Nhật, Nguyễn Minh Phong, Hoàng Minh Thụy và Cao Hoàng Nam sẽ tạo nên những mối quan hệ phức tạp.

Họ đều là những đứa con của các gia đình giàu có, nổi tiếng mang trong mình những điều thầm kín cho riêng mình, liệu câu hỏi ở phần nhan đề sẽ được giải đáp như thế nào???

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương Giới thiệu nhân vật

Lam Minh Nhật: Con của tập đoàn AL nổi tiếng về đá quý, một tập đoàn hùng mạnh nhất. Tên của nó là tên con trai, không những thế tính cách con trai của nó đã được coi như "thuần nhuỷm" trong tâm hồn cũng như sâu lắng trong tim nó. - Nó.

Nguyễn Minh Phong: Con của tập đoàn đá quý lớn thứ nhất ở thành phố A, tập đoàn không kém gì tập đoàn nhà nó. Nhỏ mang tính cách con trai phải gọi là "đặc sệt" cùng với tên Phong đầy nam tính. - Nhỏ

Hoàng Minh Thụy: Con của nhà thiết kế nổi tiếng nhất vùng châu Á về trang sức cũng như thời trang. Nàng không những sở hữu tên con trai mà cả người nàng từ giọng nói hay hành động cũng mạnh mẽ như con trai. - Nàng

Cao Hoàng Nam: Con của tập đoàn AZ lớn khắp vùng châu Âu. Anh được đưa sang nước Việt học để biết quê hương của mình, đồng thời giảm đi tính ngang bướng của mình. - Anh

Hoàng Minh Quân: Quý tử nhà họ Hoàng là người thừa kế duy nhất của tập đoàn ASA. Hắn cũng được bố mẹ đưa về Việt Nam để khởi phá phách bên Mỹ, đồng thời về để phụng dưỡng ông bà nội, ngoại bên này. - Hấn

Phùng Gia Bảo: Người có chỉ số IQ cao (170/200) với quyền lực mạnh mẽ, cũng là người thừa kế duy nhất nhà họ Phùng với tập đoàn đá quý lớn thứ nhất ở châu Âu. Chàng tự nguyện về bên Việt để học hỏi những đức tính tốt của người đồng mình, đồng thời muốn được tự lập, tự do bên Việt với cuộc sống bình thường như bao học sinh khác. - Chàng

Tại công viên X. Một cô bé đang bị một đám con trai chọc ghẹo, mỉa mai những câu nói đáng giận. Cô bé đó chính là Nguyễn Minh Phong.

-Mày biết tại sao ông bà nội không thương mày không?

-Đó là vì mày là con gái. Nếu mày là con trai thì hôm nay mày phải không ngồi thế thảm ở đây trong khi ba mẹ mày đang bị chỉ trích thế kia.

-Tao nghĩ mày nên đi khỏi đây. Ở đây vừa không có ai chơi, vừa không nhận được tình thương từ người thân. Mày xem có đáng thương không?

Nhỏ ngược lên nhìn bọn con trai đang chỉ trích mình. Mới 10 tuổi đầu mà đã biết tất cả mọi chuyện, thật là. Nhỏ uрон ướt nước trên mắt.

-Khóc à? Ủa...bọn tao nói sai chắc?!

-Hức hức....-Và cuối cùng không chịu nổi sự dèm pha của bọn con nít ranh kia, nó cũng bật khóc thành tiếng.

-Ê tụi mày nó khóc kia. Đáng trách.

Phải đáng trách, tại sao nó không phải là con trai mà là con gái để bây giờ người ta phải đối xử với nó không bằng con súc vật. Đáng trách, đáng trách.

-Tụi mày đang làm cái gì đấy? -Bất ngờ, giọng nữ mạnh mẽ của một đứa con nít ở nơi nào đó vang lên cũng chừng tuổi nhỏ làm cả bọn quay lại. Là nó – Lam Minh Nhật.

Nó xò tay vào túi quần đi nhanh đến bọn con trai kia. Bắt gặp ngay hình ảnh nhỏ nhem nước mắt trên mặt, tức giận, quay sang bọn kia.

-Không biết cái gì là ra thể thống, tụi mày khinh nó là con gái, vậy tụi mày còn tỏm hơn nữa. Là con trai mà chẳng ra dáng gì cả. Ngu đàn.

-Con nhỏ này..mày thích đánh nhau à?

-Ngon xông lên.-Nó sẵn tay áo lên đến vai.

-Mây...-Thì ra cũng chỉ mạnh mẽm-Đội đấy...

-Xi..cũng chỉ mạnh mẽm.-Nó lắc đầu nhìn bọn kia đi một mạch mà cứ tưởng chừng như không hít thở.

Bọn kia vừa đi. Nó quay sang nhìn nhỏ với vẻ mặt đáng thương. Thở dài,nó xòe bàn tay bụ bẫm kia ra đến trước mặt nhỏ.

-Bọn nó không làm bạn với cậu thì hai tụi mình làm bạn.

Nhỏ ngừng khóc,ngước mặt đang nheo nhuot kia lên nhìn nó. Lau lau nước mắt thật nhanh,nắm lấy tay nó. Hành động của nhỏ khiến người ta nhìn vào cứ tưởng như nhỏ sợ mất một người bạn đến làm quen với mình vậy.

-Hi...hi..-Nó cười tí mắt.-Bạn tên gì vậy?

-Ừm...bộ bạn không ghét mình hả?-Nhỏ gặng hỏi nó.

-Vì sao?

-Vì mình là con gái.

-Lí do lằng xẹt. Chứ bạn nghĩ mình là con trai chắc. Minh...cũng là con gái mà.-Nó chống nạnh ra vẻ cụt non nói chuyện một cách hòa đồng.

-Bạn là con gái?-Nhỏ trố mắt nhìn nó.

-Đương nhiên.-Nó phui phui tay.-Mình cũng như cậu. Không may mắn sinh ra đã là con gái và bị cả dòng họ khinh thường.-Nó nhảy tót lên ống bi bụi đường kia,ngước lên trời xanh nói với nhỏ. -Dòng họ nhà tớ bắt buộc phải có con trai. Nhưng mẹ tớ đã không làm được. Nhưng không sao...tớ sẽ trở thành con trai...-Nó vỗ ngực.-Và sẽ chứng minh cho họ thấy con gái cũng như con trai.

-...-Nhỏ nhìn nó tưởng chừng nhỏ đang ngừng thử để ghi nhớ những gì nó nói. Nó cũng như nhỏ,nhưng nó không yếu đuối như nhỏ. Nó sẽ chứng minh cho dòng họ thấy con gái cũng như con trai.-Cậu định giả làm con trai sao?

-Ừ.-Câu trả lời không cần suy nghĩ.

-Vậy...

-Vậy cậu cũng như tớ nhé.-Nó quay sang nhỏ cười lộ ra hàm răng trắng kia cùng với chiếc khềnh xinh xinh.

-Chúng mình từ nay sẽ là bạn thân?

-Đương nhiên. Nó với nhỏ ngừng một giây nhìn nhau rồi bật ra cười phì dưới ánh hoàng hôn ban chiều kia,cứ như hoàng hôn sẽ chứng giám cho tình bạn của bọn họ bắt đầu từ bây giờ.

Bắt chợt.

-Hức hức...-Tiếng ai khóc thín thút sau ống bi kia.

Nó với nhỏ giật mình quay sang ống bi nhìn cô bé với mái tóc màu hạt dẻ ngắn cùn đến tai đang vui mình sau hòn bi. Là nàng – Hoàng Minh Thụy.

-Sao cậu?

-Suyt.-Nàng ám hiệu cho nhỏ và nó im lặng. Nhỏ với nó hiểu được điều gì đang xảy ra,gật đầu quay ra đằng trước. Phát hiện một đám người mặc áo đen nhìn rất dữ tợn đang truy lùng ai đấy. Chính xác hơn là nàng.

-Tìm cho nhanh con bé đó.

-Rõ.

Nhỏ với nó nhìn nhau nuốt nước bọt. Đợi khi đám người áo đen kia đi mới kéo nàng lên ngồi sát mình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thời gian trôi thật là nhanh.

7 năm sau

Ấy thế thời gian trôi thật là nhanh. Mới đây đã 7 năm dài lẳng lặng trôi liên miên.

Tại trường XX, thầy hiệu trưởng tức tôi đập bàn kêu giáo viên.

- Mau gọi ba đứa ấy lên đây cho tôi.

- Vâng.

Giáo viên phụ trách đến phòng.

- Đề nghị Lam Minh Nhật, Nguyễn Minh Phong, Hoàng Minh Thụy lên phòng hiệu trưởng có việc gấp. Cô đề nghị lần 2, mời ba em đẩy lên phòng hiệu trưởng có việc gấp.

Nó đang ở trong lớp, nghe tên của mình phóng ào ra với một chân, còn chân bên kia đang được băng bó một cách rất chi là phức tạp. Nó bị bong gân :3.

- Aishh.. việc gì mà gấp vậy không biết? - Nó nhăn nhó vịn lan can trường đi một cách mệt nhọc.

Từ nhà vệ sinh của trường, một con nhỏ trên mình đầy dấu thắm vì trúng gió với cây treo bình truyền nước trên tay đang ôm bụng đi lê lét ra sân. Là nhỏ.

- Hôm nay mà không có bài kiểm tra một tiết thì có chém đầu tao cũng đeo đi. Cơ mà làm cái gì đau bụng dữ vậy nè. - Vừa đi được một bước, nó lại ào vào nhà vệ sinh lại. - Có cái nòi gì trên phòng hiệu trưởng mà gọi hoài vậy không biết?

Còn phía nàng cũng không kém gì nó và nhỏ. Vừa dắt xe đạp vào nhà xe với hàng tá áo ấm cho mùa đông trong khi mùa hè đang trên đầu nàng. Mọi người trong trường ai nấy cũng nhìn nàng như con bệnh, đã thế còn cộng thêm cái băng rô trên đầu, chắc là do chấn thương gì. Vừa nghe tên là ồ oải thờ dài.

- Vẫn còn lạnh là sao vậy nè? - Nàng ôm lấy hai bả vai đi từ từ đến phòng hiệu trưởng. - Kêu tên lên phòng chắc chắn không có chuyện gì ngon lành.

“Râm”

Hiệu trưởng đập mạnh xuống bàn khi ba tụi nó vừa đặt đít xuống ghế, làm ba đứa ườn người về phía sau giật thót cả tim ra.

- Thầy..

- Thầy gì của mấy đứa?! - Ông thầy nhìn mặt sát thủ nhìn chăm chú từng đứa. - Nhà trường vừa xây tường ở sau kia, một trong ba em. Em nào đã vẽ bậy lên trên đấy.

- O.. - Cả ba giật mình quay mắt nhìn nhau. Thầy gọi đúng người rồi. Chính là ba ẻm ấy. Hôm mới vừa sơn tường, nó đã đem bình xịt màu đến vẽ rồng bay phượng múa lên trên, nhỏ còn quét vôi ăn trầu của người già lên, nàng cũng không ít gì về cả một rừng hoa anh đào trên đấy.

- O.. gì? - Thầy ngồi xuống ghế đập lên bàn lần thứ hai. - Mấy em làm cái trò này chứ không ai khác, bên dưới còn đề chữ kí “tam Minh”. Đáng chết mà. Viết bản kiểm điểm rồi đền bù chỗ đó cho tôi. Mấy em nghe nè, tuần tới sẽ có phòng giáo dục về mà làm mấy cái kiểu như thế là chết trường, rõ chưa?

- DẠ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ở kí túc xá chứ?

Ba đứa cúi đầu giả bộ lễ phép ăn năn hối cải về việc làm vừa rồi. Nói đúng hơn là giả nai để được thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

- Mà làm gì mà hôm nay đứa nào đứa nấy như mấy người trong nhà thương điên vậy?

- KHÔNG PHẢI ĐÙA NHƯ MỌI HÔM ĐÂU THẦY. LẦN NÀY LÀ THẬT ĐÁY THẦY. CHÚNG EM BỊ ĐAU THẬT. - Cả ba đồng thanh nói một lèo với hiệu trưởng đầu ít tóc kia.

-Thôi thôi được rồi,viết nhanh rồi xử lý chỗ tường kia dùm tôi cái. Ba tụi bây hết chuyện chơi rồi hay sao vậy?

-Chắc vậy đấy thầy.-Nó cúi đầu vừa trả lời vừa viết.

-Cái gì?-Thầy quay sang nhìn nó.

-À..ý bạn Nhật là hôm nay không có gì đặc biệt để làm đấy thầy.-Nàng nhanh chóng chối dùm nó.

-....-Riêng nhỏ thì cái mặt vẫn tỉnh queo ra đó,đúng hơn là đang chiến đấu nội tâm với cái bụng đang “ọc ...ọc....ọc” thế kia.

Viết bản kiểm điểm xong ba đứa dìu nhau ra ngoài cửa. Nàng là khổ nhất,đứng ở giữa dìu nó với nhỏ hai bên.

-Mày bị gì mà sốt cao vậy Thụy?-Nó nhìn sang nàng với cả tá quần áo đầy lông lõe loét kia.

-Đừng nói với tao là tã mưa nhe.-Nhỏ tròn mắt dò hỏi nàng.

-Ồ...-Nàng gật đầu nhanh chóng. Sở thích của người là tã mưa mà.-Cái đầu là do trượt chân té xuống nền.

-Ồ...hớ...hớ...hớ...-Nó với nhỏ bụm miệng cười rôm rả.

-Thế còn hai tụi mày?-Nàng nhìn sang bộ dạng hai con bạn thân kia,cũng có khác gì mình đâu.

-Không cần hỏi tao cũng biết con Phong do tham ăn với cái bụng không đầy kia đã dẫn đến hậu quả của ngày hôm nay.-Nó lắc đầu nhìn nhỏ. Với nhỏ,chỉ có thể là “một lúc ăn được nhiều thứ” hoặc “ ăn được mọi thứ trong rất nhiều lúc”

-Rõ ràng.-Nhỏ cười nhe cả hàm răng trắng tinh kia ra.

-Còn mày? Lí do khó đoán?-Nàng với nhỏ quan sát chân của nó và mong đợi câu trả lời.

-Thì hôm qua lái xe moto của bà chị vui quá,xông ra cổng,tông mẹ con gà con lao xuống cổng nhà bà Loan đối diện nhà tao.-Một lí do tuyệt vời.

-Cái gì?-Nàng với nhỏ trở mắt nhìn nó.-Tông còn gà lao thẳng xuống nhà bà Loan.-Nàng với nhỏ nhìn nhau-Á..ha.....ha.....ha...ha...hur cấu.

-Xi...-Nó nhếch nửa miệng nhìn hai con bạn đang ôm bụng tức cười.

Trước cửa phòng hiệu trưởng,tiếng cười ba đứa ôm bụng rôm rả cả dãy hành lang làm tất cả thầy cô trong trường ai nấy cũng rời phòng làm việc ra đứng trước cửa nhìn ba đứa siêu quậy nằm trong sổ đen của trường.

-Ba cái đứa này...đã bị kiểm điểm rồi còn cười ở đây được hả?-Thầy hiệu trưởng lao ra cho chúng nó một bài ca.

.....

Vừa về đến lớp học là nghe rõ mấy đứa trong lớp đang bàn tán xôn xao về chuyện ở kí túc xá của trường.

-Ê mày có định ở kí túc xá không?

-Phải lựa chỗ dưới mấy anh đẹp trai thuận tiện cho việc ngắm chứ.

-Nghe nói năm ni nhiều hotboy ở kí túc xá lắm đấy?

Ba đứa ngồi tít dưới bàn cuối lắc đầu nhìn mấy bạn con gái mê trai bàn tán địa điểm chỗ ở.

-Ê mày thấy con nhỏ này được không? Nó cũng ở kí túc xá đấy.

-Còn này mà đẹp đánh gì? Tao thấy con kia đẹp hơn.

-Tụi mày đúng là không có mắt thẩm mỹ. Con lùn này được hơn.

Và bên góc kia là lũ con trai bàn tán về việc chọn người yêu đến 2 năm chưa hết chuyện.

-Haiz...đúng là chỉ có những việc này quanh đi quẩn lại.-Nàng biu môi lắc đầu.

-Thì đời học sinh có cái đánh gì lo đâu,không về người yêu cũng về học hành.-Nhỏ xoa cằm nhìn đám một sách đối diện ở chính giữa hai bên trai gái đang chọn địa điểm ở kí túc xá với cây treo bình truyền nước đến tận 3 tiếng mới sạch.-Mày xem một sách của lớp chúng ta,cũng là mấy cái khoa học,viễn tưởng,không thì y,được...vân vân và vân vân...

-...-Chỉ có nó là im lặng quan sát tình hình nãy giờ trong khi mình đag kể giữa hai con bạn đang “soi” từng đứa.

-Im vậy mà? -Nhỏ thấy nó im im lay lay bả vai.

-Im im vậy chứ đang suy tính gì đấy? !-Nàng bịu môi lần hai thì thắm với nhỏ.

-Rõ ràng.-Nhỏ dơ ám hiệu “number one “ lên với nàng.

“Tạch”

Sau một hồi suy nghĩ,nó cũng đưa ra quyết định. Ôm lấy bả vai hai đứa,kéo sát vào mình thì thắm.

-Ồ kí túc xá chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bị phạt.

-Hà? -Nhỏ với nàng trở mắt nhìn nó.-Kí túc xá á?

-Ừ.

-Được thôi. . .nhưng có điều.-Nàng xoa cằm nhìn nó với nhỏ.

-Nhưng gì? -Nó với nhỏ đồng thanh. Con này là chuyên “nhìn xa trông rộng”.

-Nhìn lớp mình là cũng biết kí túc xá nữa đông cỡ nào? Còn phòng không mới quan trọng. Và lại tao không thích ở nơi ồn ào. Đặc biệt là mấy đứa con gái trường mình,một lũ hám trai.-Nàng đưa ra vấn đề chính.

-Rõ ràng con gái của trường là như vậy mà.-Nhỏ nhún vai bịu môi.

-Đệch. . .-Nó tự đập vào mặt.-Cơ mà mình đổi thành con trai. Tao đoán kí túc xá con trai còn dư hàng thướt.

-Con trai? -Nhỏ với nàng trở mắt nhìn.

-Ừm.-Nó vòng tay trước ngực,chồm đến gần nhỏ và nàng.-Thì rõ ràng mình là con trai mà. Dù gì thì ở nhà đấy cũng rất mệt mỏi.

Nhỏ với nàng nhìn nhau rồi lại nhìn nó rồi lại nhìn nhau. Cười nửa miệng,bây nhìn mặt ai nấy cũng gian như nhau.

-Rõ ràng.

.....

Phòng đăng kí học sinh ở kí túc xá.

Ba đứa tụi nó đứng sau cùng vòng tay trước ngực nhìn cả đám con gái đang giành chỗ đăng kí. Tụi nó không dại gì mà “nhảy” vô chỗ đó. Mất công phải bon chen nơi mà người ta nhìn vào phải nói là chốn đông người tấp nập đầy cạm bẫy.

-Nhảy mẹ lên phòng hiệu trưởng xin đi.

-Được đấy.

-Chứ đứng như thế này thì biết đến khi nào mới đến lượt mình.

Nói rồi,cả ba nhảy vọt lên phòng hiệu trưởng. Nhưng trước khi đi nhỏ nhìn ra cổng trường thấy mấy bà bán đồ ăn bên lề kia bốc mùi thơm nghi ngút đang lôi cuốn nhỏ. (Đứng là ăn nhiều. . .cơ mà có bí quyết gì mà cô nàng nhai nhiều nhưng vẫn k có “bự”). Nhỏ kéo áo nó với nàng lại ôm lấy bả vai hai đứa.

-Ngoài kia....

Chưa để nhỏ nói hết câu đã bị nàng với nó “phăng” gấp.

-Bầu giờ đánh ra đó được đâu.-Nó bủn xỉn.

-Mày mà để ông giám hiệu biết được là chót chót chót.-Nàng nói kèm theo hành động “bấm thịt”

-Xi...không có đâu. Mình leo tường kia kia.-Nhỏ vỗ mạnh vào hai vai hai đứa kia,chỉ sang bức tường cũ kĩ nhiều năm của trường.

-Có lợi gì cho hai tụi tao?-Nó chống nạnh nhìn sang nàng.

-Thôi được rồi,kí túc xá,tụi mày ngủ trên tao ngủ dưới cùng.-Nhỏ hiểu ý nó và nàng.

-Rõ là vậy rồi.-Nàng nhe cả hàm răng cười cười đến tít mắt.

Nói rồi,cả ba đứa leo thẳng đến bức tường ấy với ba tính cách cùng ba loại võ khác nhau. Nó – karate,nhỏ - vovinam,nàng – tayundo.

Vừa nhảy xuống bức tường. Nhỏ là đứa xung nhất trong ba ẻm,hứ như điên liên miên,chạy sang lề đường,ào ngay vào quầy ăn hàng.

Nó với nàng lắc đầu nhìn nhau. Ấy thế mà đã trở thành thói quen.

.....

-Nhai được rồi đấy mày.-Nó lay lay nhỏ.-Sắp hết giờ học rồi. Hiệu trưởng về bây giờ.

-Đội tí.-Nhỏ cặm cùi ăm.

-Nhanh đi.-Nàng hối thúc.

-Hai tụi mày sinh ra là để hối tao hả?-Nhỏ lườm hai đứa,móc trong túi quần 50k trả tiền nhanh gọn lẹ.-Đi.

-Cứ như đệ nó mày nhi?-Nó với nàng nhìn nhau,mỗi đứa ôm hai chai xiteen vào cổ.

Vừa đến bức tường ban nãy. Nhỏ leo lên mãi không được. Quay sang nó và nàng nhăn nhó.

-Gi vậy?-Nó nhìn chăm chăm nhỏ.

-Tường ngoài trơn quá.-Nhỏ nhún vai.

-Vậy thì.-Nàng xoa cằm quan sát tường.-Nương tựa lẫn nhau vậy.

Nói rồi nàng chống thành quyền ở dưới,ra ám hiệu cho nó leo lên trên để nhỏ nhảy tọt vào trong rồi làm lại như nàng.

Ăn ý với nhau 7 năm,chuyện con con này như ăn cơm. Nhỏ đắc ý,phủi tay quay đối diện nó và nàng chuẩn bị luyện thuyên.

-Mày thấy chưa. Ăn hàng như vậy nó mới ngon. Mày coi,bây giờ mình ở trong trường như bao đứa khác. Đồ ông giám thị biết đánh. Tao nói nhá,mấy cái chuyện này cho vui ấy mà.

Nhỏ luyện thuyên,nó với nàng đứng nghe mãi cho đến khi bóng ai quen quen đứng sau lưng nó tường chừng như hàng thế kỉ. Thầy giám thị.

-Phong.-Nàng nháy mắt ra hiệu có người đứng sau lưng mình.

-Gi? Mày để tao nói. Đag nói mà bị người ta cắt ngang là chết mày nghe.-Cái mặt đàn của nhỏ chẳng biết gì vẫn đưa miệng c-h-u tiếp.-Thầy giám thị trường mình hiền mà.

-E hèm.

-Phong.-Giọng nó bắt đầu nghiêm túc hơn.

-Hả?-Nhỏ tròn mắt nhìn nó.

-E hèm...-Giọng quen thuộc mà ba đứa coi như a ma tổng quân vang lên.

-...-Nhỏ đứng hình nhìn nó và nàng. Có ai đó sau lưng.

Nhỏ lẳng lẳng quay sang. Cái mặt giám thị a ma tổng quân in rõ đối diện nhỏ. Nuốt nước bọt xuống cổ,gượng cười.

-Thầy...

-Ai là thầy tụi bây. Nhận bừa đi.-Thầy nghiêm khắc nhìn 3 đứa.-Ba tụi bây ra sau trường xách 30 xô nước vô đây.

-HẢ? 30?-Ba đưa trố mắt nhìn thầy.

-Mỗi đũa mười xô.

-Nhưng em với thằng Nhật có làm gì đâu thầy.-Nàng chỉ vào mình và nó.

-Ra ngoài nuốt đồ ăn hàng mà không hả? Nhanh lên.

Ba đưa yểu xìu ra nhà sau xách từng xô nước ra giữa sân trường dài hàng tá km.

-Sao trường mình rộng như cái sân bay vậy nhỉ?-Nó trề môi xách nước.

-Cứ như mình đang đi bộ trên đại dương đấy nhỉ?-Văn chương là nghề của nàng.

-Rõ ràng.-Câu cửa miệng của nhỏ.

-Đã xách nước rồi con nói chuyện hả? Nhanh lên.-Giám thị quát lớn.

-Dạ.

-Xong mấy em xách từng xô tưới hết chòm cây cho tôi.-Nói xấu thầy cô mà để thầy cô biết là có nước chết.

-Dạ.

-Chưa hết đâu,xong việc này. Ba đưa tụi bây hít đất 100 cái mới được về.

-HẢ?-Ba đưa trố mắt bỏ cả xô nước trên tay xuống.-Mỗi đũa 100 cái?

-Tụi mày là con trai mà cứ như con gái vậy. 100 cái là quá nhẹ đấy.

-Tụi em còn phải tưới cả nghìn cây trong sân trường đấy thầy. Đã quá giờ rồi. Học sinh ai nấy cũng tươm tướp về rồi thầy.-Nó biện minh.

-Thế hồi nãy chạy lon ton bên kia nhai đồ ăn hàng cả tá hàng giờ đấy kia. Là con trai mà ăn hàng còn hơn con gái.

-AISHHH.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Học sinh mới – Ba chàng hotboy chứ ai.

Sáng hôm sau.

Ba đưa,ai nấy cũng ẽo là với tình hình là cả thân rã rời vì ngày hôm qua. Ba đưa bây giờ đag lê bê đến trường với hành lí của mình đồng thời ý chí kiên quyết ở kí túc xá dãy nam.

Vừa đến phòng hiệu trưởng. Nó đại diện lao đến bàn,đặt đít ngồi đối diện ông thầy cứ như mình là hiệu trưởng trường bên đang thương lượng với “anh ấy” vậy.

-Thầy..làm ơn đi thầy.-Nó chấp tay xin thầy.

-Không được.-Thầy chăm chú vào sấp tài liệu trước mặt.-Thường ngày ba tụi bây ở chung lớp là đã đủ cả trường náo loạn rồi,lần này còn đòi ở chung kí túc xá nữa chứ. Không thể được.

-Thầy.-Nhỏ với nàng đồng thanh.

-Đã thế tụi mày còn đòi ở trên dãy nam. Muốn lão già này trường thọ sớm à.-Thầy thì thâm với ba tụi nó.

-Thực chất..tụi em là con trai mà thầy.-Nàng chống nạnh khẳng định.

-Tầm phào.-Thầy bỏ đồng tài liệu xuống.-Ngoài ba tụi bây,còn có tôi biết thân phận thật sự nhá. Là con gái trong gia đình quyền quý. Nếu tụi bây không phải con cái của người có quyền thế cao thì tụi bây còn sống ở đây mới lạ. Đã là con gái mà còn đòi hỏi.

-Thầy nè. . .bởi vì chỉ có mình thầy biết tụi em là con gái nên mới đến xin thầy,chứ không tụi em đăng kí từ hôm qua rồi.-Nhỏ nhỏ nhẹ nói với hiệu trưởng.-Tụi em hứa sẽ không làm gì gọi là tổn thương đến nơi ở của dãy nam kia đâu.

-Không được.-Thầy kiên quyết.

-Nếu thầy không cho tụi em ở lì nơi này với đồng hành lí đấy.-Nói rồi,nó ngồi bệch xuống đất với đồng hành lí kia. Mọi người ai cũng đang hồi hã dọn dẹp nơi mình ở trong khi mình phải lễ thể xin thầy cả tiếng đồng hồ.

Thầy bỏ cặp kính xuống nhìn ba đứa. Thầy biết ba đứa này nói là làm,có thánh mới đòi được suy nghĩ của ba tụi nó. Lắc đầu,chịu đầu hàng.

-Thôi được rồi.

-Ye...-Chưa nghe hết câu là cả ba nhảy tọt lên.-Hiệu trưởng muôn năm.

-Cũng may là dãy nam còn một phòng cuối cùng. Mà một phòng có 6 người. Lần này trống không. Ba em ở trong đấy.-Thầy cầm danh sách lên đọc.

-Em biết mà. Thầy yêu dấu.-Nó với nàng ca hát.

-Nói thật,trong các trường kia..không ai tốt bằng thầy cả.-Nhỏ lại luyện thuyền.

-Thôi được rồi-Thầy lắc đầu nhìn ba tụi nó.-Đi dọn dẹp đi.

-Rõ.-Cả ba chào thầy cứ như chào cò.

Nói rồi,cả ba chen nhau chạy ra phòng hiệu trưởng một cách nhanh chóng. Để nhảy tọt lên lầu lầu cuối của kí túc xá.

“Cạch”

Mở cửa.

Vứt hành lí vào bên trong.

Cả ba hú như điên liên miên. Không phiền đến giáo viên thi học sinh. Cả dãy nam ra đứng trước cửa nhìn phòng tụi nó. (Nếu có tôi ở đó thì tôi đã bắn phi tiêu dính kèm tờ giấy đến hỏi : Ba cung nào có phẳng không ? :3)

-Đề nghị các em dọn dẹp kí túc xá xong trở về lớp học nhanh chóng. Cô xin nhắc lại các em chuẩn bị trở về kí túc xá,chuẩn bị bài học mới.-Giọng giáo viên phụ trách với cái loa rè lại thấp thỏm vang lên.

Cả dãy nhanh chóng chạy nhanh xuống hành lang để vào lớp. Riêng ba tụi kia bây giờ mới xếp hành lí vào tủ. Vẫn là ý chung “ đi trễ xú có chết đâu”

.....

-Tự nhiên được ở kí túc xá. Tự do ghê.-Nó nhảy xuống lầu một cách gọn lẹ.

-Ừ. Tao rất thích.-Nàng gãi đầu tom boy của mình làm nó phồng lên.

-Rõ ràng. -Nhỏ gian tà.

Vừa xuống lầu,nó đã va trúng cái tên cao cao nào đó làm nó té nhào ra trước. Cũng may là nhờ có nhỏ và nàng.

-Aishh..cái tên đó đi trúng người ta mà cũng chẳng xin lỗi chứ?!--Nó nhăn nhó.

-Không nhìn thấy mặt.-Nhỏ nhìn theo bóng nó.-Có vẻ đang trễ giờ.

-Kệ mẹ nó đi.-Nàng nhún vai.

Nàng vừa nói xong,nhe cả hàm răng ra –một thói quen khó bỏ. Nhưng nụ cười chưa kịp tươi hết, một chiếc ba lô từ bên kia tường đã đáp xuống đầu nàng một cách rất chí là vô duyên.

-Cái đĩssmẹ nó chứ.-Nàng chửi tên kia. Đứng ngay vách tường,còn bị ba lô đâm thẳng vô mặt

Bất ngờ,một chàng trai cao ráo,tuấn tú nhảy xuống. Thấy chiếc ba lô của mình va trúng nàng. Hồi hã chạy đến,tường xin lỗi,ai ngờ lấy ba lô cũng đâm đầu chạy đi như tên kia. Khốn nạn.

-Hêy...tao tưởng nó phải xin lỗi mày chứ?!--Nhỏ trố mắt nhìn nó.

-Ừ mày..-Nhìn nó còn sốc hơn nhỏ.

Lại còn một tên nữa không tha. Đứng trên vách tường hô to đáp xuống.

-Xin lỗi,mình muốn xuống. Máy bạn né giúp.

-Đýt.-Nhỏ ngang bướng.

-Ồ...đệch.-Là chàng.

-Sao không đi đường chính kia đi.-Nhỏ nhận ra đó là học sinh mới.

-Có giám thị.

-Liên quan?-Nhỏ nực cười.

-Cổng khóa không cho vào..-Nói vừa xong,chàng đáp một cái lèo xuống đất. Và trước khi đáp là chàng đã bay qua đầu nhỏ trọn vẹn với cặp chân dài kia.-Đội nhóc né chỗ thì trễ giờ mất.

-Ồ...đệch.-Nhỏ tự đập thẳng bàn tay vào mặt mình. Để chàng nhảy thẳng qua đầu thực sự tổn thương cả lòng danh dự. Quế nặng-Đừng để tao gặp lại.

Vừa nói xong cả đám nữ sinh ở toilet chạy ầm ra. Đoán chắc là vì trễ giờ. Cứ tưởng mình ba tụi nó là trễ rồi. Ai dè...nữ sinh trường này có cái tật,đi đâu cũng rù rê,cho dù có đi vệ sinh. Ba tụi nó vòng tay trước ngực lắc đầu nhìn.

-Nghe nói trường mình có học sinh mới.

-Thật hả?

-Nghe đâu là ba chàng hot boy đấy. Từ nước ngoài về.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đoán trúng người cần đối đầu.

Ba đứa vừa nghe đám nữ sinh mê trai kia “ồn ồn” lên khi có hotboy vào trường học. Động tác giống nhau ==)) xoa cằm,suy nghĩ,mặt gian gian.

-Không lẽ là ba tên ban nãy.-Nó nhìn sang nàng và nhỏ.

-Có lẽ.-Nàng nhún vai đi vào lớp.

-Đệch...nhà cái thằng ban nãy...đừng để tao gặp lại...đám bay thẳng qua đầu tao.-Nhỏ một tay vào nắm thành quyền,một tay xỏ vào túi quần. Mặt hầm hầm như miếng thịt thúi đi vào lớp.

-Sặc.-Nó lắc đầu nhảy đến giữa ôm bà vai hai đứa đi theo vào lớp.

Vừa vào lớp là thấy cảnh nam nữ mới ở kí túc xá đã về là đã hỗn độn như cái chợ buôn dưa lê. Nữ sinh lo chải chuốt,tất nhiên là diện cho đẹp,biết đâu ba anh chàng kia lại lọt vào lớp mình và còn hơn nếu mình lọt vào mắt xanh một trong ba anh ấy,có khi còn đòi lọt cả ba để “nặng nề” cho vui. sinh thì có khác gì,sồn sồn trong lớp để thể hiện ta đây là đầu gấu cho học sinh mới phải sợ.

-Tao mà là hiệu trưởng trường này,tao “để” hết lũ bệnh kia.-Nó bẻ tay từng ngón tay đi xuống bàn mình.

-Lũ bệnh không.-Nhỏ đi ngang nói to cho từng đứa nghe và mong chúng hiểu rằng nhà thương điên luôn chờ bọn chúng.

-Xi...-Nàng nhếch nửa miệng xỏ tay đi xuống theo sau.

Đám nam sinh không nói gì vì biết rõ là mình không chọn nổi ba đứa bọn nó. Với ý kiến chung một là “sô lô hay hội đồng” hai là “hội đồng hay sô lô”,cơ mà hai cái đấy có gì khác nhau.

Riêng đám nữ sinh thì khác. Con nào con đấy đánh đá “đốp” lại.

-Anh Nhật với anh Phong nói gì kì vậy hả?

-Gi? -Nó với nhỏ nhìn nhau già điếc.

-Cả anh Thụy nữa.

-Bằng tuổi đừng kêu anh, nghe già hơn đấy. -Nàng quay sang cười tít mắt với mấy em kia. Làm lòng ai cũng như bỏ công anh theo gió bay đi.

-Nhưng kêu vậy cho lễ phép. -Một bề điều ép lễ mấy em kia nói năng nghe mà ròn da gãi.

-GHÊ VẬY À? -Sự đồng thanh kia đã làm cả đám như được trên cao bay thẳng xuống và trúng bãi phân. Thực sự là quá quê.

-Mấy người... -Một nhỏ coi như đại diện lên tiếng vì sợ bề mặt. Nhìn sang đám con trai kia thấy ai nấy cũng bùm miệng cười.

-Cả lớp đứng. -Cho đến khi lớp trưởng hô to, giáo viên bước vào mới dẹp tan được cái không khí đáng sợ kia.

Giáo viên trẻ xinh tươi với chiếc áo dài màu đỏ bước vào.

-Chào mấy em. -Nụ cười của cô làm cả lớp nhẹ đi. Riêng ba đứa tụi nó vẫn im lìm áp đầu xuống bàn đánh giấc ngủ ngon lành. (Lũ này ngủ vậy chứ ngủ nơi nào cũng được =)) chung nghề, đó là ngủ). -Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới.

-Ồ... -Như mấy vị kia mong đợi.

-Ba em vào đi. -Nói xong, ba học sinh ưu tú, khỏi ngô bước vào, thì ra là học sinh nam. -Cả lớp sẽ làm quen sau. Cô xếp chỗ ngồi nhanh để mấy em vào tiết sớm. -Vừa dứt lời, cô nhìn thẳng xuống bàn ba tụi nó, lắc đầu. -Nhật, Phong, Thụy ba em mau tỉnh lại cho cô.

Một con nhỏ đeo kính cận bự chà bá quay xuống lay lay nó. -Mau dậy đi, cô gọi kia.

-Im. -Nó đập mạnh vào tay con nhỏ ấy.

Con nhỏ lắc đầu quay sang nhỏ lay lay. -Phong, dậy mau.

-Khẽ tiếng thôi, tao đang mộng đẹp. -Nhỏ quơ tay.

Lần thứ 3 thờ dài nhìn sang nàng. Nhưng chưa kịp nói, nàng đã “phăng” trước.

-Đừng kêu.

Giáo viên lắc đầu nhìn ba tụi nó. Tại sao tụi nó lại được sinh ra? Lại là bạn của nhau? Lại chơi thân và quậy phá như nhau? Và con một điều đặc biệt hơn nữa là ai đã đưa đẩy ba đứa tụi nó cùng chung lớp? Nhiều câu hỏi được đặt ra ngon lành.

-Phải tách ba em ra mới được. -Cô nghiêm nghị nhìn ba đứa tụi nó, rồi quay sang ba đứa học sinh mới kia. -Nhật sẽ ngồi với Quân, Phong ngồi với Bảo, còn Thụy ngồi với.

Cô vừa dứt lời, nghe chuyển chỗ. Lập tức ba tụi nó tỉnh ngủ, vùng mình đứng phắt dậy hét to.

-KHÔNG ĐƯỢC ĐÁU CÔ.

-Tại sao? -Cô vòng tay trước ngực nhìn tụi nó. -Thôi vào tiết học, không cãi.

Ba tụi nó nhăn nhó nhìn ba thằng được công nhận là hotboy kia. Có cảm giác quen quen. Đặc biệt là nàng với nhỏ. Nàng nhìn thấy cái thằng đặt đít cạnh mình mang balô ban nãy, còn nhỏ thì đập ngay cái mặt ban nãy nhảy qua đầu cạnh mình. Nó mặt dù không biết mặt nhưng suy ra, tên còn lại là cái thằng nhìn mặt đàn như hột mít mốc kia rồi.

-Xác định kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Oan gia phòng hẹp.

Ba tụi nó hằm hằm mặt từ đầu tiết đến cuối tiết cho đến khi chuông báo giờ học kết thúc. Mọi người, ai nấy cũng ôm cặp trở về kí túc xá xỏ xính mà học sinh cho là... là gì nhỉ. Cũng có thể là “chón bông lai thiên sứ” đó.

“Rầm”

Nó tức giận đập mạnh xuống bàn. Riêng bà chàng trai kia chưa kịp nhìn mặt thì biến đầu mất tiêu.

-Đờ mờ,tự nhiên có học sinh mới.-Nó nghiêng răng nặng từng chữ.

-Khôn kiếp.-Nhỏ gãi đầu bù xù.-Lại gặp trúng thẳng ban nãy mới bực vãi nỗi chứ. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

-Tao mà biết cái thẳng mang ba lô đó cư trú nơi nào,tao “đề” nó bằm thịt. –Nàng nắm tay thành quả đấm,một tay xỏ túi quần về kí túc xá.

.....

-Aishhh...cuối cùng thì cũng đến nơi mà mình mong muốn.-Hắn mang cặp trên vai đến phòng kí túc xá ở cuối dãy hành lang,cười độ tung tăng lên đến tầng cao nhất.

-Đường đường là quý tử nhà họ Hoàng mà cũng ở kí túc xá sao?-Anh đến gần hắn,trên tay ngón tay xỏ còn có chìa khóa của phòng.

Hắn nghe giọng nam quen,quay lại thì cái bộ mặt anh chàng bành trước mặt,giật mình lùi ra xa.

Sao Cao Hoàng lại ở đây được chứ. Vài hôm trước còn thấy cái bản mặt kia còn ở bên Mỹ rõ ràng,hôm nay lại xuất hiện đùng đùng,cứ như hắn ta cuồng mình mà đi theo vậy trời.

-Ừa...Cao Hoàng Nam,sao lại ở đây?

-Cùng bay một chuyến bay mà không biết đấy chứ. Phá quá nên đưa về đây,đã thế còn phải ở kí túc xá chật hẹp này nữa.-Anh nhún vai mở cửa đi vào.-Thế còn cậu?

-Có khác cái đánh gì đâu.-Hắn cũng nhún vai đi theo sau.-Cũng may gặp cậu ở đây,thế là có người quen,khỏi phải cô đơn. Lại thêm một đồng minh chuyện quậy phá như mình,rõ là có thú vị.

-Vậy sao?-Anh chọn một trong 6 chiếc giường kia. Ném thẳng ba lô lên tầng 3.-Nghe có vẻ thú vị đấy nhỉ?!

-Đương nhiên rồi.-Hắn đang khoai chí,chợt nhận ra mình quên bèn chàng. Cùng rủ đi chung về Việt (thì ra là vậy chứ không có tự nguyện ==”) để quậy chơi. –Không biết cái thẳng bệnh đao kia đi đâu chưa thấy nhỉ?-Đang định lấy điện thoại ra gọi cho chàng thì..

“Rầm”

Là chàng.

Mới đến mà đã bị vấp té,đã thế còn nhào vô thẳng luôn kí túc xá,còn lao đến ôm chầm hắn mới chịu.

-Ồ..địch.-Hắn tự đập vào mặt mình.-Đi đứng bết vòn...

-Có thẳng đui nào để mẹ cục đá to như cái thùng rác ngoài cửa đi vấp chứ sao?-Chàng chống tay ngồi dậy.

-To vậy thì phải thấy và né chứ người.-Anh ngồi trên tầng 3 nhìn chàng lắc đầu.

-Ừa..Cao Hoàng Nam?-Chàng trở mặt nhìn anh.-Tại không biết phòng nên mở điện thoại gọi điện Quân,lo đâm mắt vào điện thoại có nhìn đường đâu.-Quay sang thì thăm vào tai hắn.-Mày rủ cả hắn hả? Sao dẻo nói tao một câu.

-Đýt vệt chứ rủ. Tao cũng bất ngờ lắm.-Hắn thì thăm nhún vai nói với chàng.

Đang loay sắp xếp đồ đạc vào tủ và chọn giường. Chàng nhìn quanh.-Hình như cũng có ai ở đây thì phải?

-Ai ở?-Hắn và anh dần dần hỏi chàng.

-Chứ tụi mày không thấy đồ đạc kia hả?

-Kệ mẹ nó.-Hắn và anh nhún vai trả lời.

-Ồ..địch.-Chàng tự đập vào mặt mình.-Vậy tụi mày hỏi làm cái dẻo gì vậy?

Từ xa,ba tụi nó,mỗi đứa trên tay cầm một đồng thức ăn mà chẳng sợ giám thị. Đã thế còn cộng thêm tiếng cười rôm rả khiến cả dãy nam ai nấy cũng dừng việc ngo ra cửa sổ để xem có gì hot mà khiến ba tụi nó cười mà khiến người ta phát sốt.

Thường ngày thì mặt ai người ấy hằm như cái hằm rút với cái lớp loạn kia,mấy khi thấy nụ cười từ ba tụi nó. Cái này mới đúng là tin hot.

Nhưng nụ cười chưa kịp thả ga lên đến 9 tầng mây thì...

Chưa đến kí túc xá của tụi nó,tụi nó chưa bước vào mà cửa đã mở. Không lẽ....

Nó sợ có gì đó vấn đề,không thể nào có ai đến được. mà có ai đến chứ. Chẳng lẽ ba tên khốn kia...

-Khi đi đũa nào cầm chìa khóa?-Mất vẫn đâm vào kí túc xá kia..nhưng mồm nó vẫn hướng về nhỏ và nàng.

-Là tao.-Nhỏ cũng như nó,mất vẫn đâm vào kí túc xá ấy,nhưng tay thì lại dơ lên lắc lắc chùm chìa khóa gọi là “tự do” kia.

Nó với nhỏ băng khuâng suy nghĩ những gì xảy,chắc có thể là hiệu trưởng vào phòng mình để kiểm tra thôi. Không có ai vào đâu.

Riêng nàng thì nãy giờ vẫn im im nhìn chăm chăm. Rồi cũng đến nơi đó với ám khí có thể giết chết người. Mây,trời,nắng đang đẹp,bỗng tối sầm lại bất ngờ.

Vừa đến cửa,nàng không nhìn gì,chỉ nhìn thẳng lên chiếc giường ở tầng 3,có chiếc ba lô của ai đó,lạ nhưng quen. Lạ là vì có tiếp xúc đéo đâu mà,còn quen là hình như đã gặp đâu rồi.

-Cái ba lô đó..-Nó với nhỏ xoa cằm suy nghĩ.-Không lẽ...-Nhận ra,nó với nhỏ trở mặt nhìn nhau,nuốt nước bọt xuống quay sang khuôn mặt ám khí của nàng.

Chuẩn bị tinh thần,nó với nhỏ hiểu chuyện gì sẽ xảy ra,nhanh chóng né sang hai bên.

AAAAAAAAA.....AAAAAAAAA.

Giọng cao ngút của nàng làm cả dãy nam đang tư thế bình thường lật ngược lại,làm ai nấy cũng lo kiếm chỗ chui chứ không chết mất. Tưởng chừng như con chim nhà bác bên cạnh phải xô lồng,có khi đến nỗi con bò nhà bác nông dân đối diện xông chuồng luôn ấy chứ. Thật là giả man rợn.

-Tên khốn đó..mày bước ra đây cho tao.-Nàng ném đồng đồ ăn xuống nghiêng ra kêu to,tay bẻ từng đốt,ánh mắt như có hàng ngàn lửa tia phun ra. Thật đáng sợ,nó và nhỏ nuốt nước bọt,chờ cái tên bựa chè kia ra. Không ngờ bạn mình là dữ đến mức chó cắn heo kêu.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đụng mặt.

Nghe tiếng ai đó đang hét ngoài cửa. Lập tức,ba chàng điển trai ấy phóng ra một cách nhanh chóng. Nhưng có điều...

Chàng mặc chiếc quần sọt đến đầu gối màu đỏ chét kia phóng ra như tên lửa trong khi áo chưa kịp mặt với vòng ngực của kẻ trưởng thành.

Hắn mới tắm xong,trên mình còn “đắm” bộ đồ tắm để lộ vùng ngực rắn chắc,hồng hào kia.

Riêng anh còn kinh dị hơn là đang tắm nên chỉ “lót” mỗi chiếc khăn tắm ở vùng dưới,còn nửa bên trên lộ hoàn toàn cả bộ ngực 6 múi rắn chắc,da dẻ hồng hào.

Ba tụi nó từ mặt tức giận chuyển sang khuôn mặt ngượng ngùng,đỏ cả lên. Tự nhiên gặp nhau như thế này cơ chứ. Nhưng hoàn hồn rất nhanh. Lấy lại tinh thần,chuyện này cũng bình thường thôi mà.

Nó với nhỏ trở mặt nhìn hai tên kia. Còn nàng thì rõ ràng rồi,kẻ thù đang đứng trước mắt đành đành đẩy thôi.

Hắn nuốt nước bọt nhìn nó,không cần hỏi thì hắn cũng thừa biết người mà hỏi sáng mình va vào là nó và cũng nhận ra điều đó

-Lại gặp-Chàng gãi đầu cười tí mắt.

-Còn cười sao?-Nhỏ nắm chặt tay thành quyền vút đống đồ ăn vào một xó,nghiến răng ken két.-Dám bay thẳng qua đầu..có vẻ ngon rồi đấy anh 2.

-...-Chàng nhìn nó nuốt nước bọt,biết là sắp có chuyện xảy ra,chưa kịp để nhỏ vô đến thì đã bắt lấy cạnh giường mà nhảy tọt thẳng lên tầng 3.

Về phía nó và hắn cũng chẳng khác gì,nó hằm hằm cái mặt đi đến đi lui xem xét nơi mình đã chọn làm giường thì bị cái tên khốn này cướp đoạt đi,bộ hết

chỗ rồi sao?

Anh nhìn nàng nuốt bọt, bay thẳng vào nhà tắm chật hẹp cửa bằng cái chậu đựng hoa nhà mình, khóa chặt cửa, có lẽ dự định tối nay khỏi ra nhà tắm luôn.

Tình hình đang gây cản trở...

-Mấy em đang làm gì đấy?-Hiệu trưởng từ đâu xuất hiện bất ngờ giải cứu vòng vây. Hiệu trưởng bước vào nhìn xung quanh. Quần áo, ba lô, giày dép và cả đồ ăn bữa bày ra như chuồng gà nuôi heo vậy. -Mấy tụi em thay đồ, dọn dẹp lên phòng tôi nói chuyện.-Giọng thầy nghiêm đến nỗi đứa nào đứa nấy thay đổi sắc mặt nhìn nhau. Lần đầu thầy như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chia ranh giới.

Dãy nam ở kí túc xá, ai cũng chồm ra nhìn phòng cuối cùng của dãy, 6 đứa bước ra với một khuôn mặt giống nhau. Mặt ai người ấy cũng hằm hằm như bánh bao chiều. Ba tụi nó lãnh đánh xô tay vào túi quần đi lên trước mà chẳng nói gì với nhau.

Thường ngày thì có đánh đến đâu cũng ầm ầm lên như cái loa rè ở trung tâm thành phố.

Phía tụi hấn còn tõm hơ, đến nỗi tiếng thở mà cũng không “lắng tai” nghe được chứ nói gì.

Phòng hiệu trưởng.

“Rầm”

Tiếng đập bàn đã quen thuộc với 6 đứa này. Cứ tưởng tượng tiếng đập bàn của hiệu trưởng như tiếng máy diệt muỗi kêu “tạch tạch” như vậy sẽ đỡ xuống tinh thần hơn.

-Mấy em xem cái trường này như công viên cho trẻ con hả? Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn, tôi thật không hiểu nổi mấy em đang nghĩ gì trong bụng nữa.- Hiệu trưởng nói một lèo mà chưa kịp thở.- Trong tuần này, trường sẽ có bộ về kiểm tra mà làm như thế là mất mặt trường đấy. Bộ mấy em tưởng mấy cái chuyện đánh nhau này đáng khen lắm hả.?

-DẠ..BỌN EM XIN LỖI.

-Nếu lúc đó mà tôi không đến kịp thì cái chỗ đó thành nhà thương..à không nhà xác hết rồi thì có.-Thầy tức đến mặt đỏ cả lên.

-DẠ..BỌN EM BIẾT RỒI.

-Biết rồi?-Thầy cứ như đang xảy ra chuyện gì rồi trút giận lên đầu của 6 đứa thảm bại kia. Không được đánh nhau, chưa kịp chửi nhau mà đã lên uống trà ở phòng hiệu trưởng suốt 2 tiếng đồng hồ.-Lần sau mà tôi còn thấy thì liệu hồn hết nghe.

-DẠ Vâng.

-Bây giờ thì về kí túc xá hết đi.-Khi đi thầy chưa quên cảnh cáo 6 đứa ấy.-Tôi sẽ kiểm tra chùng chùng.

-DẠ...THUẢ THẦY.

Vừa mới bước chân ra khỏi phòng hiệu trưởng là khuôn mặt đáng thương chuyển một cách nhanh-gọn-lẹ sang khuôn mặt đáng ghét.

Tụi nó và đảng ấy chuẩn bị ào đến cho một vỏ thì...

-Đã lên phòng hiệu trưởng rồi còn có ý định đánh nhau hả?-Hiệu trưởng không yên tâm chạy ra thì thấy ngay cái cảnh. Nó đứng đầu hàng với hấn chuẩn bị ra cước trong khi nàng với anh đang nắm áo nhau, còn nhỏ thì đã đánh với chàng rồi.-Mấy em vào đây viết bản kiểm điểm cho tôi.

-DẠ.

-Chưa hề. Viết xong xuống dưới phòng giám thị nhận phạt đi.

.....

Viết xong bản kiểm điểm chỉ trong vòng 5' rồi còn phải lê lét cái thân mệt nhọc xuống giám thị.

Vừa bước đến phòng là bản mặt giám thị hung hăng đập vào mắt 6 đứa tụi nó, trên tay còn cầm dây roi mây dài ngoằn ngoèo kia khiến cả đám mặt ai người nấy xanh như tàu lá chuối.

-Thầy...

-Im lặng.-Ông giám thị đập mạnh cây roi mây xuống đất. Lần này là không tưởng như máy đập muỗi được nữa đâu.-Nhật, Phong, Thụy đi dọn nhà vệ sinh. Nhanh lên.

-Hả? Nhưng..

Chưa kịp để ba tụi nó phản kháng thì cây roi mây đã phản kháng dìm tụi nó. Đành nuốt nước bọt đi làm thôi.

Ông giám thị nhìn sang ba tụi hần, thấy ba tụi hần bụm miệng cười. Đã bị phạt rồi còn cười được. Mặt mũi cũng khỏi ngó tuấn tú chứ có phải như mấy tên ăn xin đâu.

-Ba em...-Giám thị cứ chần chừ làm ba tụi hần ngừng cười chờ hình phạt.-Ra sau trường cầm chổi sừng quét sân cho tôi. Xong mỗi đứa xách 10 xô nước đi tưới cây.

-Hả? Nhưng..

-Nhưng gì...?-Câu hỏi được đặt ra với hành động roi mây đang lơ lửng trước mặt ba tụi nó.

-À không...-Hần đại diện cười cười né sang ông thầy đi lên trước.

Ai ngờ chỉ ở Mỹ mới nghiêm khắc. Về Việt Nam rồi mới biết ai khắc hơn ai.

.....

Ba tụi hần èo là đi từ sân dưới lên kí túc xá kia. Mặt ai người ấy như đáy quần của người ta. Xám xịt + không on giọt máu.

-Cái ông giám thị đáng ghét.-Anh vừa đi vừa thở như bò.

-Tao nói thật. Không "thương" ông tao đeo là Phùng Gia Bảo.-Chàng nuốt nước bọt thay cho việc uống nước.

-Tất cả là tại ba tên đáng ghét đó nên mình mới ra nông nỗi này.-Hần nghiêng răng hàm hàm đến phòng.

Vừa đến chưa kịp bước vào thì bắt gặp ngay một đứa đang chổng mông lên với viên phấn trên tay kẻ loạn xạ trên sàn.

Còn 2 đứa kia đang xử lí đồ đạc của bọn hần sang một bên.

-CIGt? -Hần bốc hỏa hét vào mặt ba tụi nó.

-Chia ranh giới.-Nó quay sang lờm hần.-Đứa nào qua ke ăn trọn 30 cú đấm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không cãi nhau không được.

Sáng hôm sau.

Sáu đứa tụi nó vẫn còn liên miên nằm trên chiếc giường 1m2 kia với ba tầng.

Tùng...Tùng...Tùng..

Tiếng trống báo hiệu cho mọi học sinh ở kí túc xá chuẩn bị lên lớp học. Hôm nay sẽ là một ngày mới.

-Hơ...hơ...hơ...-Nó là người mở đầu trong căn phòng này với tiếng ngáp kinh hồn.-Mấy giờ rồi không biết?-Nó dơ đồng hồ lên, chỉ mới có 6h20 đúng. Vẫn theo thói cũ "đi trễ xui đầu có chết". Nó lại trườn ườn ra như hột mít mới luộc vậy.

-Đệch...-Hắn xoa hai vùng thái dương với không mặt nhăn nhó, nhưng mắt vẫn nhắm chưa hề hé ra một chút.

-Mới sáng mà đã có chế nào sồn lên thế?-Anh mở mắt là lúc nào cũng "sồn".

-Chế giám thị chứ ai.-Cò về chàng rất ghét giám thị trường này từ hôm qua đến giờ.-Bữa nào tao phải cho anh biết học sinh quậy là như thế nào.

-Thật nào nề.-Anh vùng mình dậy. Vì ở tầng 1 nên rất nhanh chóng đến nhà vệ sinh sửa soạn.

Trong khi ba tụi hắn đã bừng tỉnh thì ba tụi nó vẫn say sưa như tiếng trống vẫn chưa được đánh. Có khi động đất đánh thức tụi nó, tụi nó vẫn chưa dậy nữa chứ nói gì tiếng trống còn con con ấy.

Nhỏ chấp miệng thờ thần nhiên với tầng một khi mặt trời đã ló trên mặt nhỏ những tia nắng buổi sáng.

Nàng hít thở nhẹ nhàng với cái miệng hình chữ O không thay đổi gì từ tối đến giờ.

Nó là lê thế nhất. Ban nãy đã dậy rồi mới nhắm lại, xoay người mà chặn gối "nửa roi nửa còn" đến tít dưới tầng 1 của nhỏ. Miệng thì nửa nhếch nửa O tách làm đôi thành C.

-Xem ba tụi nó cứ như thế là ngủ bù chỉ vì hôm qua đi đánh giấc vậy.-Anh vừa đánh răng xong, ra chỗ giường là bắt gặp ngay cái cảnh tượng của mấy vị đây đối diện.

-Tôm.-Đến lượt chàng là người leo tầng xuống lầu đầu nhìn bọn nó.-Hơ ... Hơ... Hơ.

Vừa dứt từ "tôm" chiếc gối từ giường nhỏ bay thẳng lên mặt chàng không thương tiếc.

-Mây vừa nói cái gì đó?-Nhỏ lí nhí mắt ra nhìn chàng.

-Đã nghe rồi mà còn hỏi hả?-Chàng tức giận ném chiếc gối lại vào mặt nhỏ.

Nhưng chưa kịp đáp xuống mặt nhỏ thì nàng từ lầu ba đi xuống "dính gáp" chiếc tôi đẩy vào mặt.

-Đệch...-Nàng tức giận quay sang nhìn anh. Mới mở mắt chưa kịp nhìn đường là gây chiến trước rồi. (nhưng người ném là chàng mà nàng = =')

Nàng tức giận cầm chặt chiếc gối đến trước mặt anh. Anh không biết gì, đang lau mặt với tâm trạng tươi rói. Nàng nhìn thái độ của anh cứ nghĩ anh đang giả nai.

Chắc nghĩ vụ balo với giường hôm qua nên định chơi xỏ chứ gì.

Nàng cầm gối tung vào mặt anh không thương tiếc mặc dù biết mình đã xâm phạm ke. Mà xâm phạm thì ăn trọn 30 cú đấm.

-Thích gây sự hả?

-Ồ...-Anh bị đánh bất ngờ chưa kịp né thì gối cứ lia lịa vào mặt mình.-CLGT?

-Mây thích đánh nhau bây giờ luôn chứ gì?-Nàng nắm chặt tay thành quyền đấm...chưa kịp đánh thì...

AAAAAAA.

Giọng chua chát của nó không kém gì nàng hôm qua vang lên khiến cả dãy nam lẫn nữ thúc dậy đến nỗi chưa kịp nướng vài phút.

-Đệch...-Hắn tự đập vào mặt mình.-Ồ kị túc xá là toàn lũ bệnh đao. Khốn nạn thật.

Hắn cầu nài đi xuống tầng với chiếc khăn lau mặt vào nhà tắm.

Còn 4 đứa ở bên dưới không biết cái gì đang xảy ra. Tròn xoe mắt nhìn nó với câu hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

Nó vùng mình dậy lau mép đang vãi nước bọt kia ra quay sang nhìn tụi anh với ánh mắt gáp gáp.

-Hôm nay có bài kiểm tra một tiết. Không đi kịp là không được thi đâu.

Vừa dứt câu 4 đứa loạn xạ thu xếp đồ đạc mà quên bèn chuyện mình dự định đang làm gì với nhau. Mà như thế cũng tốt.

-Đệch...sao không hô sớm.-Nhỏ vừa đánh răng vừa xem đồng hồ. Còn 15' nữa là chuông reo.

-Cái trường gì khó thế không biết. Đi trễ là không được thi.-Nàng cắn nhằn.

-Nhanh đi.-Chàng vừa lấy sách vở vừa nhai snack trong mồm.

Anh im im mới ghê. Thay đồ chưa kịp thì đã xô giày chạy theo ánh sáng sáng nhất mà mình đang "bắn"

-Thằng khốn này mày có mau mở cửa ra không? -Nó đứng trước cửa nhà vệ sinh đập âm ầm.

-Đéo.-Hắn đặt đít bên trong với cuộn giấy vệ sinh màu trắng :3 :3.

-Đệch.-Nó gãi đầu bù xù.

"Rầm rầm"

Tức điên lên đập mạnh vào cửa.

-Khỏi đi học luôn nha mày.-Nó tức tối khoá luôn cửa nhà vệ sinh.

-Làm cái gì đó.-Hắn bên trong hét lên.

-Ngủ trong đó luôn đi.-Nó phúi tay cười dặt dặt quay sang nhỏ và nàng.

Chưa kịp cười thì nhỏ và nàng đã phóng như gió xuống lầu.

Nó trở mắt nhìn hai con bạn khốn nạn kia. Mặc quần áo chạy theo để hắn ở lại với tiền hết kinh hồn.

-Thằng khốn...mở cửa cho tao.

Reng...reng...reng...

Bây giờ là chỉ có 5 đứa chạy với tốc độ phi ngựa. Nhưng số phận đã đưa đẩy bọn chúng phải trễ giờ.

Vừa đến lớp,chưa kịp thở thì bắt gặp ngay ánh mắt nghiêm khắc của giáo viên chủ nhiệm cùng ông giám thị bên cạnh.

-Trễ 6 em sao ở đây chỉ có 5 thôi.-Giáo viên đưa danh sách lên đọc.-Nhật,Phong,Thụy,Nam,Bảo và....còn Quân nữa. Thiếu Quân...

-Có em.-Hắn vác balo với quần áo xộc xệch chạy đến nhìn giám thị và bà cô nghiêm khắc kia. Nhìn hắn như gấp gấp đến nỗi tưởng chừng chưa kịp kéo tía quần luôn ấy chứ. Nhưng có ai biết rằng khó khăn lắm hắn mới phá được cửa nhà vệ sinh và chạy đến đây.

Cô và giám thị giật mình nhìn hắn. Mặt mũi khô ngo,tuần tú mà ăn mặc kiểu đi học đáng sợ thật.

-Em có đánh răng chưa vậy? -Giám thị hỏi thật lòng nhưng đối với 5 đứa kia thì như hỏi đùa.

Ai nấy cũng bụm miệng cười. Nhìn cười cứ như đang ngậm một thúng lò xo vậy. Nhưng có giám thị với GVCN thì ai dám sặc sụa ở đây.

Hắn đỏ mặt nhìn giám thị. Đáng ghét mà,đúng là phải cho ông biết vài vố chơi.

Nắm chặt tay thành quyền quay sang nhìn bản mặt của nó đang ngơ ngác như không biết gì.

-Tụi em đứng ngoài cửa cho hết tiết.-Cô lấy lại tinh thần nhìn cười nhìn 6 đứa tụi nó.-Hết tiết xuống dưới phòng giám thị chờ hình phạt. -Nói rồi cô đi vào lớp với khuôn mặt như tảng băng.

-CÔ....

-Cô gì?-Giám thị hét lớn làm bọn nó im thinh thít nuốt nước bọt không dám nói thêm.-Cái tội ngủ nướng chứ gì. Còn cộng thêm chuyện gây gổ đúng không?-(Y sì)-Tôi là tôi biết hết.

-.....-Một câu nói của giám thị bằng hàng ngàn tia phi tiêu từ mắt 6 đứa bọn nó.

Nói rồi giám thị quay sang lớp khác để kiểm tra danh sách học sinh với giáo viên.

Vừa đi là 6 đứa nhào vô "hình sự". Chưa gì là hắn đã nắm cổ áo của nó dốc ngược lên với ánh mắt thù hận.

Anh cũng không khác gì. Áp nàng vào tường định dơ đấm, trong khi nhỏ với chàng miệng cứ chanh chua.

-Tụi em bước xuống giám thị nhanh luôn đi.-Giám thị quay sang bắt gặp cảnh tượng ấy nghiêng răng hét lên.

Chương 11: Mục Tiêu Chiến Thắng Đó Là Giám Thị.

-Dạ...

Nói rồi 6 đứa lội nhau xuống phòng với giám thị với quần áo xộc xệch,tóc tai chưa kịp chải,nuốt áo ai nấy cũng chưa vái đặc biệt là tụi hần,cứ như thể để lộ vùng ngực rấn chấn kia.

Nó đặt đít xuống ghế với khuôn mặt âm đạm. Chưa kịp hít thở thì bị giám thị đem cây roi mây "huyền thoại" ra thì mặt mày tái mét lên.

-Mấy em thích khiêu chiến với tôi đây hả?-Giám thị quát lớn.

-Dạ...-Tụi nó ngo ngắc "Dạ" ngon lành mà không biết rằng chữ "Dạ " ấy đã làm mặt giám thị đỏ cả lên trong khi tụi hần nhìn sang nhìn cười đến tím mặt.

-Cái gì?

-Hả?-Tụi nó giật mình về hiện tại tròn mắt lên nhìn giám thị trong khi cây roi mây đã đưa sát mặt tụi nó.

-A....ha....ha....ha...-Nó cố nặn ra nụ cười vui vẻ ngược lên nhìn giám thị.-Tụi em không có ý đó. Tụi em dạ là nghĩ thầy đang thuyết trình bài học đường đời "cực hay" cho tụi em.

-Ba anh đang giỡn với tôi đây hả?-Giám thị đến sát ba tụi nó gừ lên đến lạnh cả sương sống.

-Dạ....không...-Nhỏ nuốt nước bọt đẩy đẩy cây roi mây ra xa.

-Ra sau trường dọn nhà kho rồi xách mỗi đứa 50 xô nước ra đây.-Một trách nhiệm nặng nề.-Mỗi đứa 50 xô.

-HẢ?-Nàng trở mắt nhìn giám thị.-Nhưng còn tiết tiếp theo sao tụi em kịp thầy...-Đó là câu nói nhẩn nhẩn của nàng lấm rồi.

-Tụi em làm sao cho kịp giờ đi. Không thì mất tiết.-Câu nói làm lòng 3 đứa kia tan tành ra từng mảnh.-Nhanh lên.

Vừa dứt lời,giám thị quay sang ba tụi hần đang giả nai huyết sao chờ hình phạt tiếp theo.

Giám thị nhếch nửa môi nhìn ba đứa điển trai lai người nước ngoài mang tâm hồn cuốn hút kia.

-Ba em cũng xách mỗi đứa ba 50 xô nước đi tưới cây như ba tên kia. Xong,ra nhà kho lấy cuốc dây cỏ sau vườn hoa của trường đi.

-Hả?-Hần hét lớn.-Việc này...

-Tụi em chưa làm bao giờ đâu thầy.-Anh kiên nhẫn nói với giám thị.

-Đến cái cuốc là cái gì em cũng không biết chứ nói gì lấy đi dây cỏ.-Chàng vuốt hai cái mai hai bên nói chuyện.

-Đúng là ra nước ngoài được nuông chiều quen rồi nên không biết cái gì cả. Ra đó kêu ba anh kia chỉ cho. Nhanh lên.-Giám thị dơ cây roi mây lên hết lên cả sấm và chớp làm ba tụi hần bắn tốc độ ánh sáng đến nhà kho.

.....

-Khôn kiếp.-Nó bị mũi đi vào nhà kho bụi bặm kia.-Cái này là nhà kho của trường á hả? Nhìn cứ như nhà hoang.

-Khụ....khụ...khụ..-Nhỏ dị ứng với bụi ho sặc sụa.-Đạch..

-Sao tao bức ông giám thị ghê. Tính vậy từ trước đến giờ mình dọn dẹp cái trường này rồi còn gì. Vậy thuê lao công làm cái đánh gì vậy?-Nàng tức tối đá mạnh vào cửa "âm ỉm".

Đang kiểm đèn để soi trong cái nhà kho tối như mực này. Ba bóng dáng cao 1m8 từ xa chạy ầm ầm đến thở dốc.

Nó giật mình quay sang nhìn,vì trời tối nên không thấy rõ mặt.

-Ai?-Nó hỏi ngay.

-Ai nữa trời.-Hắn hô hấp cực mạnh trả lời.

-Xi...-Nhỏ nhếch nửa môi lên rồi lại nhiệm vụ cũ là đi tìm cây đèn cây trong nhà kho. Rõ ràng 2 tuần trước còn thấy mấy đứa "biệt đội đưa đám" trong trường dùng đèn cây thấp sáng mà. (Biệt đội đưa đám thành phần tệ nạn dễ "sa vào "đám ma,nói đại là dễ xuống hòm nằm).

-Cái cuộc là cái gì vậy?-Chàng gãi đầu hỏi trừ.

-Là cái cuộc.-Ba tụi nó vừa kiểm đèn cây vừa trả lời.

-Đẹp mẹ đi.-Chàng lườm sang ba tụi nó.

Anh đi một vòng xung quanh nhà kho bụi bặm này với hành động xoa cằm đang suy nghĩ gì đó rất nham hiểm với nụ cười mộng mị hóp hờn không ít cô gái.

-Tụi mày tìm cái này hả?-Anh cầm cây đèn cây lên với khuôn mặt biểu cảm.

-Ừ.-Ba tụi nó quay sang đồng thanh.

Vừa nhảy đến chộp lấy cây đèn cây thì anh đã réo 2 đứa kia lại một chỗ ra một kế hoạch nham hiểm với ông giám thị.

-Trước khi dọn dẹp nơi này thì mình phải làm chút gì để "báo on" giám thị xinh tươi chứ.-Anh bí ẩn nói chuyện.

-BÁO ON?-Cả đám hét to lên.

Chưa kịp há hốc mồm thì đã bị anh cho mỗi đứa 2 bạt tai.

-Tụi mày không im mồm được à?-Anh cần nhẫn.

-Kế hoạch gì?-Chàng nắm lấy cổ áo của anh xóc lên hỏi gấp.

-Bỏ ra. Tao thờ không được nè thằng khốn.-Anh đập mạnh vào tay chàng.

-Làm gì mà gấp gáp vậy chú mi.-Hắn nắm lấy tay chàng gỡ từng ngón tay lắc đầu.

-Khụ...khụ...khụ.-Anh được thả ra khỏi tay chàng là nước mắt nước mũi dòn đập đến thở không nổi.-Trước hết chuyện mấy ngày qua mình làm hoà đi đã.

-LÀM HOÀ?

-Nhỏ tiếng thôi.-Vừa dứt lời là 5 đứa kia lại ăn thêm một bạt tai của anh.

-KHÔNG BAO VỒ NHÁ.

-Đạch...-Anh tự đập vào mặt mình.-Bây giờ có hai cách. Một là không làm hoà là bị phạt cả đời. Hai là làm hoà mà còn chơi xỏ được giám thị xinh tươi.

-CÁCH HAI.

-Lại to mồm.-Anh cần nhẫn nhìn 5 đứa đang vẽ mặt nghiêm túc kia.-Mình sẽ làm như thế này.....@@@##%***

-Mục tiêu chiến thắng đó là giám thị.-Nó nhếch nửa môi sau khi được giao nhiệm vụ.

-RÕ RÀNG.-Cả 5 đứa dơ ám hiệu "number one" lên với một mắt nháy một mắt mở nhìn cực cute.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Kế Hoạch Hoàn Hảo.

Nó chạy học hơi từ nhà kho đến phòng giám thị với khuôn mặt thiếu sức sống.

Vừa thấy nó từ nhà kho chạy đến với thái độ "hiểm thấy" ấy. Cứ nghĩ nó đang dở trò để khỏi phải dọn, ông thầy cầm cây roi mây với bộ dạng chổng nạnh + bộ mặt nghiêm khắc ra trước cửa đợi nó.

-Thầy.....-Nó xanh mét mặt cà lăm nói với giám thị.

-Chuyện gì?

-Nhà kho...nhà kho....

-Nhà kho làm sao?

-Có...ma.- Vừa dứt lời nó ngất lịm đi làm ông giám thị hoảng loạn bế xốc nó lên đến phòng y tế.

Chắc lần này nó không đùa, đến cả ngất đi thì chắc hẳn nhà kho có chuyện thật. Mạnh mẽ như nó mà cũng ngất không biết 5 đứa còn lại ra sao. Nhưng có ma không biết có thật không? Mình ở đây nhiều năm qua có thấy cái khi gì đâu.

Giám thị nuốt nước bọt nhìn nó đang im lìm trên giường y tế.

-Khám cho con nhỏ. Tôi đi đây chút rồi về.-Nói rồi ông chạy một mạch đến nhà kho.

-Vâng

Ông vừa phóng ra là cái bản mặt ngất không còn giọt máu của nó trở lại hồng hào với thái độ nhin cười. Đã thế còn một mắt nhắm một mắt mở với chiếc điện thoại Apple to đùng kia trong khi y tá trẻ tuổi đang tròn mắt nhìn nó.

-Em..

-Hả?-Nó ngược mặt lên nhìn y tá trẻ tuổi.

-À...không.-Giọng nói ngược của y tá làm y tá đồ mặt nhìn nó không ngừng chớp mắt. (Chắc đẹp qở đó mà)

-Chị đừng nói gì cho giám thị béo ù đầy nhá.-Nó đá lông nheo cong quẹo rừ cùng đôi môi đỏ mọng nhu lên với sống mũi cao cao kia làm y tá gật đầu lia lịa.-Cảm ơn chị nhá.

.....

-À há...thằng Nhật thành công rồi. Nó kêu nó diễn như thật luôn. Còn đang ở trong phòng y tế nằm chơi.-Hắn cầm chiếc iPhone 5 lên hí hớ trong khi 4 đứa kia đang sẵn tay áo lên đến gần hắn.-Hả?... Sao vậy. Bộ tụi mày không muốn như thế hả?

"Bộp...bộp...bộp"

Vừa hết câu. Hắn đã bị cả đám cho ăn đấm đến nỗi không la hét được nữa là.

-Cái miệng mày im không được hả?-Anh nhỏ nhỏ trong đám ấy.

-Thực hiện kế hoạch mà như vậy thì có nước chết. Mày có muốn bị đuổi học không?-Nàng càng nói càng mạnh tay.

"Cạch"

Cửa mở. Ánh sáng réo vào.

Lập tức 5 đứa kéo nhau vào trong thùng chứa dụng cụ nông dân trốn với lớp bụi dày đặc.

Khỏ nhất là nhỏ. Dị ứng với lớp bụi nên dễ nhảy mũi và ho. Cho dù là thế nhưng nhỏ cũng không làm gì được vì chàng đã bịt cả mồm và mũi nhỏ lại đến nỗi không còn thở được.

-Thằng khi có gì đâu mà bảo có ma.-Giám thị đứng ngoài ló đầu vào nhìn.-Không biết 5 đứa kia đi đâu rồi? Kì này mà không phạt tụi nó thật nặng là không được.

Giám thị vừa nói xong là 5 đứa tụi hắn nghiêng răng ken két cổ nuốt cục tức xuống cho bằng được. Kì này ông mà có réo đến đâu thì đừng có mở cửa cho ông.

Giám thị nhìn xung quanh có ý định đóng cửa ra về. Coi bộ ông này cũng nhát gan.

Nhưng chưa kịp về thì...các đèn cày mà anh bố trí xung quanh bỗng nhiên đáng rục lên tạo thành hình đầu người ngay ở giữa trung tâm nhà kho. (Tự suy

nghĩ trò này chứ cách làm đèn tự sáng trong nháy mắt thì dẻo biết đánh gì ạ :v)

-Chuyện gì thế kia?-Giám thị giật mình nhìn thẳng vào đầu sọ.

Nuốt nước bọt cảm cây roi mây đi vào nhà kho một cách dũng mãnh. (Nhìn vậy thôi chứ chân đang run lên đẫy)

"Bạch...bạch...bạch."

Giám thị quát cây roi mây xuống bộ bàn cũ kĩ kia.

-Mấy anh giỡn mặt với tôi đấy hả? Ra đây mau lên.

-.....-Sự im lặng không hề nhẹ.

-"Tụi mình ra nhì?"-Chàng ra ám hiệu nói với bọn hần.

"Bộp"

- "Ra làm cái đấy gì? Chẳng lẽ hết lên dạ bọn em làm đấy ạ"-Nhỏ cú mạnh lên đầu chàng.- "Nếu vậy thì nãy giờ mình làm cái gì."

- "À thì ra là vậy."-Người có chỉ số IQ cao đấy ạ.

- "THĂNG BỆNH"- Anh và đồng thời cả nàng hần lườm chàng như lườm đồng phân.

Giám thị bắt đầu nhìn xung quanh với đồng đồ cũ kĩ kia. Bấy giờ anh với cả đám mới thò đầu ra ngoài lảng lảng đi nhanh ra cửa với tốc độ maraton nhanh nhẹ.

Trước khi đi anh không quên kéo mấy cây gỗ nhẹ đang giữ chặt dây thừng. Vừa thả dây tuột ra làm những con búp bê nhỏ nhỏ tóc dài đầy bình sơn giả làm máu cũng tiếng khóc oe oe hiện lên. (Nếu không phải đọc giả mà là người trong cuộc chắc lòng tim ra dồi)

"Cạch"

Hần khoá chốt bên ngoài mặc cho giám thị đang đập cửa ầm ầm với tiếng hét kinh hồn bên trong.

Mỗi người ai nấy mỗi việc. Kẻ cầm chổi,người khoác cuốc đi làm công việc mà giám thị đã giao.

-Thầy ơi...đội xong việc đã nha. Bọn em sẽ đến cứu thầy ngay.-Nàng già bộ đau thương nhìn cánh cửa nhà kho đang đội ra vào với câu nói "Thả ra nhanh lên".

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bạn Thân.

Tụi hần vừa cuộc đất xong. Chuẩn bị tinh thần diễn vai đầy khó khăn, nuốt nước bọt nhìn nhau.

"Cạch"

Còn gì hoảng bằng bộ mặt của giám thị "dính" ngay trước mắt.

AAAAAAAAAAAAA

-Mấy em...

-THẦY...

-Tụi em bày trò này phải không?-Giám thị xanh mặt đầu tiên là nhảy ra cửa trước sau đó mới hét lớn.

-DẠ KHÔNG HỀ.

- Còn giỡn mặt với tôi hả?

- Nãy giờ bọn em có đến đây đâu. Tụi em phân cho thằng Nhật dọn nhà kho. Còn em, thằng Bảo với thằng Quân cuốc cỏ sau trường trong khi hai đứa này xách nước tưới cây.-Anh đại diện bày tỏ sự việc cho giám thị nghe.

- Nói dõc.-Giám thị quát lớn làm bọn hắn nhảy ra ngoài một bước.-Thằng Nhật xuống phòng y tế la hét um sùm dưới đáy bảo có ma tôi lên đây thì thấy ngay đám hỗn độn trong kia.-Giám thị vừa hét vừa ra hành động.

- Bên trong đâu có gì đâu thầy.-Hắn nhảy vọt vào cửa kéo rèm (kế hoạch che mắt thứ 2) xuống với tốc độ nhanh nhất.

- Còn nói nữa hả?-Giám thị chạy vào thì nhà kho lại như ban đầu chả có gì động đậy ngoài lớp bụi dày kín.-Chuyện này....?.-Chả lẽ mình hoang tưởng.

-Sao thầy?-Nhỏ lanh chàng mở toan cửa ra nhìn vào.-Em có thấy gì đâu thầy. Thằng Nhật tội ghê. Mới dọn sạch đây mà bụi bám lại rồi.-Trong khi nó chạy hối hả xuống với vai diễn kia thì 5 đứa này đã dọn dẹp lại dụng với cách sắp xếp gọn gàng.

- Nãy thầy thấy gì hả?-Nàng đến chỗ giám thị thì thào vào tai người.

-Nếu thầy không tin thì có thể đến xem bọn em dọn dẹp mấy chỗ kia xong chưa.-Chàng vòng tay trước ngực đi đến giả bộ nhìn vào nhà kho ho khụ...khụ...khụ...

-Không thể như thế được.-Giám thị lắc đầu nhìn cả bọn.

-Chuyện gì mà không thể?-Bất ngờ hiệu phó trường xuất hiện với kính cận đang rụ xuống dưới mũi.

-Chào cô.-Hắn lễ phép cúi chào hiệu phó.

-Cô...-Giám thị nhìn hiệu phó chằm chằm. Xuất hiện làm người ta tưởng là ma thật.

-Tôi thấy mấy đứa nhỏ này dọn dẹp siêng năng quá trời.-Hiệu phó nhìn 5 đứa cười cười.-Với ban này có một đứa dọn nhà kho gọn gàng lắm.-Nhỏ dị ứng với bụi nên đã mặc áo khoác của nó rồi cùng dọn dẹp với bọn nên mọi người cứ lầm tưởng là nó. Như vậy cũng tốt.

-Thật...thật...thật....hà cô?-Giám thị cà lăm hỏi hiệu phó.

-Tôi có bao giờ nói đùa chú đâu.-Hiệu phó hiền từ cười.

-Thôi tôi có chút việc xin phép cô.-Giám thị vừa đi vừa lau mồ hôi trên trán.

-Vâng.

.....

Nó nhận được kết quả như mong muốn từ phòng y tế. Vui vẻ cầm điện thoại nhảy lon ton trên chiếc giường thân yêu kia trong khi 2 cô y tá đang chăm chú ngắm nó.

-Yà hù...-Nó ngừng nhảy quay qua y tá.-Em về kí túc xá đã.

-À...ờ.-Hai mụ lau mép giật mình gật đầu.-Bye em..

-Dạ vâng.-Nó vừa bước ra khỏi cửa là nháy mắt chào làm hai người kia như bị hớp hồn bám theo nó. Xong,nó chạy một mạch về kí túc xá.

-Con trai gì mà đẹp dữ vậy không biết.

Nó hù như điên lên trên đường chạy. Trả được "on nghĩa" cho giám thị thì có gì vui bằng. Lần này là khỏi phải "áy náy"

Vừa về kí túc xá là nó bắt gặp ngay 5 đứa đang ôm bụng cười dưới sàn hả hê làm nó cũng không nhịn được cười theo.

"Bộp...bộp...bộp."

Và sau đó là tiếng vỗ tay cho sự đất thắng.

Cuối cùng là ăn mừng với mấy chai nước ngọt,lanh lấm mới qua mất được giám thị ừ kia.

-Tự nhiên nghĩ đến mặt giám thị tao mắc cười quá.-Chàng cười tít cả mắt.

-Nãy giờ nói nhỏ mồm. Bây giờ mới hét lớn được tao thật là vui đó mà.-Hắn luyện thuyên mồm.

-Phải phải.-Anh dơ ám hiệu "number one" lên với tất cả.

-Này ông công tao xuống phòng y tế mà cái mặt suy nghĩ đến mả xanh lét cả lên. Tụi mày không có ở đây chứ không là nhin cười được tao chết liền.-Nó nghĩ đến bản mặt của lão giám thị là cứ như tự ki cười một mình.

-A...ha...ha...ha...-Nhỏ hả hề đánh tay vào đùi cười tít mắt.

-Mà này...-Nàng lại "nhìn ra trông rộng".

-Gi đây?-Nhỏ với nó đồng thanh.

-Nếu mai này ông biết thì sao nhỉ?-Nàng xoa cằm hỏi bọn nó.

-Thì đó là chuyện mai này.-Hắn trả lời không cần suy nghĩ.

-Hay.-Anh với chàng đồng thanh.

-Mà này...-Lần này là đến lượt nó.

-Gi nữa?-Nhỏ với nàng đồng thanh.

-Tụi mình....-Áp a áp ứng.

-Nói đi.-Ba tụi hắn chụm đầu lại đồng thanh cứ như "một đầu làm chẳng ra chi,ba đầu chụm lại như lông đưng chim" (Lí do là vì ba đầu tóc của ba anh ý lôm chôm như ổ đẻ chim đẻ trứng,nhưng mà xiteen cơ :3)

-Tụi mình là bạn thân nhá.-Nó toát ra luôn.

-...-Ba tụi hắn nhìn ba tụi nó rồi lại nhìn nhau.-MỘT Ý KIẾN KHÔNG TÔI.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nó - Hắn. Nhỏ - Chàng. Nàng - Anh.

Sáng hôm sau.

Hôm nay là cuối tuần. Mà cuối tuần thì học sinh phải về nhà thăm gia đình.

Nó đang nằm trên giường với cuốn truyện Conan dày đặt kia trong khi ai nấy đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

Nhỏ nhìn thái độ ung dung, không lo hay chuẩn bị đồ đạc gì của nó. Nhỏ nhảy tót lên trên giường, nằm cạnh nó, vứt cuốn truyện sang một bên.

-Mày không định về hả?

-Không.-Nó nhắm mắt xoa hai vùng thái dương.

-Sao vậy? Bộ mày không đến thăm ông bà nội luôn sao?-Nhỏ thờ dài nhìn lên trên của phía giường.

-Có chị tao rồi. Tao đến làm gì. Dù sao tao cũng vô hình trong căn nhà ấy.-Mỗi lần nhắc đến gia đình là não nó cứ phăng ra.

-Dù gì...

Nhỏ chưa kịp nói xong thì đang bị nó cắt ngang bằng giọng điệu nghiêm túc với ánh mắt lạnh băng.

-Phong à...

-.....

-Nếu mày là tao mày cũng sẽ như tao. Tao ước gì tao như mày. Mặc dù không được coi là gia đình,nhưng ít ra hộ khẩu hay gì đó đều có tên mày. Mày

có thể được ngồi cùng bàn ăn với bọn họ cho dù bọn họ không bao giờ bắt chuyện với mày. Nhưng còn tao...-Nó đỏ hoe mắt khi nhắc đến chuyện mà cả đời nó không muốn nhắc.-Tao chưa bao giờ có tên trong hộ khẩu,đến nỗi ngồi vào bàn ăn cũng chưa hề. Cùng lắm thì tao chỉ ở một mình trong cái biệt thự lạnh lẽo kia. Nó đáng là một ngôi nhà mà hơn là ngôi nhà mang tên chủ nhân là tao. Thật sự tao không muốn xuất hiện trên đời này,tao đã làm ba mẹ và chị tao khổ tâm rất nhiều.

-Mày đừng nói nữa.-Nhỏ đặt tay lên vai nó.-Tao hiểu mà. Thà là như thế còn hơn như tao. Vô hình cũng không được mà xuất hiện cũng không xong. Nói chuyện với người trong nhà tao cứ như với với con vật. Thà là như mày. Nhưng mày à...ít ra cũng phải đặt chân đến đó để được nhìn mặt người mà nguyên bỏ mình cả đời chứ. Biết đâu mai đây người ta ra đi thì sao. Họ sẽ không kịp thấy mình làm gì đó để chứng minh đâu.

-Có thể là thế.-Nàng xuất hiện rất nhanh với gói snack trên tay trong khi mồm đang nhai luyên thuyên.-Nhật...mày đã từng nói mày sẽ làm cho họ thấy con gái cũng như con trai nhưng...tao nghĩ rằng...điều đó không quan trọng nữa. Trong tim họ không có mình,thì có rạch nát bao nhiêu cũng không còn chỗ để mình đặt chân vào. Có thể cả đời này mình chỉ đứng nhìn họ và người khác. Tao không cần điều đó. Tao về là vì ba mẹ tao còn nuôi hy vọng mình tao. Cho dù ông bà nội không hề xem tao là cháu nhưng tao vẫn "chạy" về. Mày cũng như thế đi.

-Mai tao tính. Hôm nay mới t7. Còn chủ nhật nữa mà.-Nói rồi nó đắp mền lên đầu giả vờ như mình đang buồn ngủ.

Nhỏ với nàng nhìn nó lắc đầu. Nó thật sự rất đáng thương. Và nó cũng thật sự là một người bạn tốt. Đã thân rồi càng thân. Nó là nguồn bắt đầu động lực cho nhỏ và nàng.

-Vậy hai tao về trước.-Nói rồi nhỏ với nàng xách balo đi ra cửa.

Vừa đi,nó trong mền vùng mình dậy. Vậy là trong phòng này chỉ còn mình nó,tụi hấn cũng đi mất rồi. Suy nghĩ lời nhỏ và nàng. Nó băng khuôn không biết mình có nên đi về nhà không.

Nhưng ý nghĩ đó dập tắt nhanh chóng. Thật sự là nó không muốn nhìn ngôi nhà đó. Nó cứ như nhà tù vô hình. Nói chính xác hơn là nhà tù rồi con gì. Nó thương ba mẹ và chị nó quá.

.....

-Thằng Nhật ổn chứ?-Nhỏ nhìn nàng nói có vẻ suy nghĩ gì về nó.

-Không ổn tí nào đâu.-Nàng thờ dài nhìn phía trước.-Hay mình quay lại với nó nhỉ?

-Nó không thích như vậy đâu. Tao chắc chắn đấy.-Nhỏ khẳng định.-Mày không hiểu nó hả. Cho dù nó có sợ cô đơn đến mấy nhưng nó cũng không cần ai thương hại đâu.

-Ồ.-Nàng gật đầu do dự.

Vừa bước ra khỏi cổng. Từ đâu hai bàn tay to lớn vồ lấy nhỏ và nàng. Là anh và chàng.

Hai tên này cũng xách balo sau lưng lãnh đánh lờ bê đi về nhà. Nhỏ với nàng nhếch nửa miệng nhìn thái độ khoác vai hai tên này.

-Mặc như đày quân.-Nhỏ nửa thật nửa ghẹo chàng. Hắc vai làm tay chàng trật xuống.

-Hớ...thích khiêu chiến à.-Chàng nhếch nửa miệng nhìn nhỏ.

-Có vẻ thú vị nha.-Nhỏ nháy mắt chàng tỏ vẻ khiêu khích.

-Ồ ặcch.-Nàng hắc tay anh xuống nhanh chóng.

Anh lùi một bước nhìn nàng. Thằng này cứ như mình còn là kẻ thù của nhau vậy nhỉ? Bộ khoác vai có truyền bệnh gì đâu ta. Mình vẫn đẹp trai,vẫn xinh tươi mà. Có lây bệnh đẹp cho nó đấy chứ. Mà mình với hấn ai đẹp hơn nhỉ? Vẫn biết kết quả là mình nhưng anh vẫn muốn được mồm hai đứa kia công bố.

Anh nhảy tót đứng trước mặt hai tên kia trong khi nhỏ với chàng đang "đối thoại" "thử tài" cho nhau nghe.

-Mày có biết tao từng là thầy vovinam không mà cái mặt mày hách lên như thế.-Chàng vỗ ngực tự hào.

-Ghê vậy à?-Nhỏ bĩu môi.-Đéo liên quan?

-Có chứ. Điều đó chứng tỏ mày sẽ thua tao.-Chàng đắc thắng trong tay.

-Vậy anh hai có biết em cũng là thầy vovinam ở đất nước của chúng ta không. Chỉ cần em hú một tiếng là đệ em nó tới đây đập anh yêu nát xương luôn rồi.-Nhỏ hít mũi đắc thắng còn hơn chàng.

-Ghê vậy à...vậy này có biết...

Chưa kịp để chàng tao lao thì cái miệng nói dõc của hai đứa đã bị nàng và anh xử lí nhanh gọn lẹ rồi. Hai tụi bây là chỉ có tài bốc phét giỏi thôi. Nghe

xong là muốn ới ra cả thành phố này.

-Chỉ là nghe thôi mà.-Nàng với anh đồng thanh làm nhỏ với chàng bẻ cả mặt.

-Đệch..-Hai cái mồm giống nhau.

Chưa kịp đi thêm bước nữa thì anh đã kéo nàng lại vừa hách mặt vừa đi lùi đối diện với nhỏ và chàng.

-CLGT?-Chàng khó hiểu nhìn anh.

-Hai tụi này thấy tao với thằng Thụy ai đẹp hơn.-Anh xỏ tay vào túi cười đến mắt tít lên.

-Hự...Hự... Hự...-Nhỏ với chàng biểu cảm cứ như thật.-Xấu như nhau. -Nói rồi nhỏ với chàng ôm balo đi lên trước để lại cái bản mặt thú của anh ngó theo.

-Ồ đệch...-Anh tự đập vào mặt mình.

Nàng lắc đầu cười cười đến cạnh anh, đặt tay lên vai, giả vờ như mình đang an ủi.

-Dù gì thì người đẹp hơn vẫn là tao mà. Chẳng qua bọn chúng khó nói hơn thôi.

-Đýt dýt.-Anh hí hồ đáp lại nàng.

-Chứ còn gì nữa.-Nàng xị mặt làm xấu chọc anh.

.....

Nó đang ôm điện thoại ra coi bộ phim đặc sắc của Hàn Quốc "Hãy cười lên nào " - một bộ phim hài mà ai coi cũng cảm thấy vui trong khi cái bản mặt nó dường như là đơ cảm xúc khi coi bộ phim này.

Không phải là vì mình không thích phim mà là vì mình không thích biểu cảm ra ngoài. Coi phim tới khúc hay cười như bò hú, tới cảm động thì khóc như sông vỡ bờ.

"Cạch"

Nó nhìn ra cửa đang mở. Bây giờ trong phòng,à không phải là kí túc xá chỉ còn có mình nó. Sao lại có ai vào đây nữa. Không lẽ là thằng Phong với Thụy.

-Ai?

-Ai hoài.-Là hấn. Hấn vào trong với đồng trái cây cùng sữa bột.

-Sao không về nhà mà lại ở đây?-Nó lại tiếp tục công việc xem phim

-Ngoại với nội rù nhau đi du lịch rồi. Chẳng nói một tiếng làm tao mua một đồng đồ ăn cho hai bên.-Hấn nhún vai vẩy cát giày vừa trả lời.-Còn mày?

Nó nghe hấn nói ngoại với nội tình cảm như vậy mà đau lòng. Hấn đúng là có phúc,sống nhận được tình thương từ hai bên.

Bên nội thì nó không nhắc làm gì,bên ngoại mới cảm thấy nhớ nhớ. Ông ngoại cực thương nó nhưng người thương nó thì lại rời bỏ nó mà đi. Còn bà thì cắt đứt quan hệ với mẹ nó chỉ vì kết hôn với ba. Số mình sao lận đận vậy nhỉ?

Hấn thấy nó không trả lời gì đến gần đưa bản mặt thú của mình lên nhìn chiếc điện thoại Apple to đùng với tình tiết hài trong phim. Định cười toát ra nhưng thôi.

-Êy...-Hấn huơ tay trước mặt nó làm nó giật mình.

-Hả? Mày hỏi tao cái gì?

-Tao hỏi sao mày không về nhà.

-Tao là con rôi. Đéo có nhà.-Nói rồi nó đi xuống lầu với bản mặt đần nhau heo.

Hấn cau mày nhìn nó. Người như nó mà con rôi,có trời mới tin. Nhìn cao ráo,đẹp trai lại còn xiteen vậy. Có hàng tá cô mong thì có. Chắc nó chảnh với mình đây mà.

Hấn nhếch nửa miệng chạy đến khoác vai nó.-Làm vai chai chứ?

Chương 15: Một Chút Về Hoàn Cảnh.

Nó giật mình nhìn hấn. Rủ nhau đi uống bia sao?

Nó lão đảo mắt nhìn hấn cười cười.

- Uống lại tao không mà rủ?

Hấn lườm yêu nó. Đưa tay lên hất vùng thái dương nhẹ nhẹ. - "Đừng đắc ý quá nha. Mày đương nhiên là thua tao rồi."

- "Chỉ là nghe thôi mà." - Nó vòng tay trước ngực nhìn hấn. - "Đi thì đi."

.....

Nhỏ vừa xách vali về nhà. Bắt gặp ngay khuôn mặt âm ỉm của ba mẹ đang ngóng mình về nhà.

Nhỏ đỏ hoe mắt nhìn hai người. Hai người mà nhỏ thương nhất.

- "Thưa ba mẹ con mới về." - Nhỏ cúi đầu chào lễ phép.

- "Lại đây ta ôm con một cái." - Ba nhỏ đang rộng hai tay khẽ nói nhỏ với nhỏ.

Nhỏ không kiềm được nước mắt, chạy nhanh đến ôm lấy ba mình đang ngồi trên ghế salon kia.

- "Con ổn chứ?" - Mẹ nó vuốt đầu nhỏ.

Nó khẽ gạt đầu vui vào lồng ngực của ba mình. - "Con ổn."

- "Vậy thì chúng ta đi thăm nội được chứ?" - Ba nhỏ cười hiền nhìn vào ánh mắt của nhỏ. - "Nếu con không thích cũng không sao."

- "Không... Con rất thích." - Nhỏ ngược lên đáp trả ba mình một nụ cười dịu dàng. - "Cho dù nội không công nhận con là cháu của người... nhưng con cũng sẽ đến. Vì thực chất... con là cháu của người."

Ba mẹ nhìn vào mắt nhỏ với ánh mắt thỏa mãn. Nhỏ đã thực sự lớn và đủ để chấp nhận tất cả. Sự thật vẫn là sự thật.

.....

- "Con về làm gì?" - Ba nàng vừa uống trà vừa đọc báo trước mắt.

Trên vai mang chiếc balo nặng trĩu cùng với hành động cúi chào lễ phép trước mặt ba mẹ của mình.

Nàng chua lòng khi nghe câu nói mà ba nàng lúc nào cũng "dành" cho mình. - "Con về thăm ba mẹ và nội."

- "Họ không cần đâu..." - Ông đưa mắt lên nhìn nàng. - "Và ba cũng thế."

Nàng nắm chặt tay thành quyền nhìn người ba vô tâm trước mặt. Nàng thật sự căm hận ngôi nhà này.

Cứ nghĩ lại chuyện của mẹ nó đã mất khi nhà nội đã hất hủi người chỉ sinh được con gái.

- "Ba có con trai rồi chứ?" - Nàng rất đau mới buộc hỏi được.

- "Ừ" - Không cần suy nghĩ. - "Nó sẽ kế thừa tài sản nhà này."

Nàng cúi đầu để nước mắt rơi là chả. Không phải vì nàng ham muốn tài sản này nhưng nàng thực sự căm ghét người ba đang đứng trước mặt.

- "A..." - Giọng điệu thẳng con trai cưng ông ấy đang dần tiến gần lại nàng. - "Chị mới về."

Nàng quay lại nhìn thẳng nhóc thua mình 2 tuổi - Hoàng Minh Long.

Chỉ mới 15 tuổi mà nó đang mang vóc dáng cao ráo của người trưởng thành. Nàng còn nghe nói nó còn quản lý công ty mà nhà nội đã để lại rất tốt.

- "Chị ăn cơm." - Nó đặt đĩa xuống ghế nhìn nàng với ánh mắt tà mị.

- "Không cần mời." - Bà nó cầm thìa lên ăn. - "Nó có tay chân, tự ăn được."

- "Con ngồi vào ăn đi Thụy." - Mẹ kể xinh đẹp nhìn nàng với ánh mắt ôn nhu.

- "Con...." - Nàng nhìn thẳng vào ánh mắt của bà. - "No rồi."

Nói rồi, nàng cầm nước mát vắt balo lên lầu. Đến phòng, nơi mà nàng có thể nhìn thấy những kỉ niệm đẹp của gia đình mình khi mẹ nàng còn sống.

Tin...tin...tin...

Tin nhắn từ điện thoại nàng reo lên.

- "Ra quảng trường chơi." - Là anh.

Nó hít mũi, mỉm môi nhắn tin đáp trả anh. - "Đợi tao một chút."

.....

Nó với hấn đang "khẹt...khẹt.." với nhau trong phòng kara gần đây với lượng bia của cả hai, ai cũng cao độ. Cũng phải ba thùng bia laru.

- "Mày....mày..." - Hấn loạn xạ vừa nói vừa lắc cút. - "Là...con...hức...hức...roi...thật...hả?"

- "Hỏi chi?" - Nó còn tỉnh ngồi nhai trái cây trả lời.

- "Tao không tin mày là con roi." - Cứ dứt một câu là hấn lại uống một ly. - "Làm bản chơi coi." - Hấn dứt danh sách bài hát trên tay nó, măm me những bản nhạc hot.

- "Say you do" - Nó bấm nhạc vừa xong, đưa cho hấn một chiếc mic nó một chiếc.

- "Nghe bài này có vẻ được nè....hức." - Hấn nắm chặt mic réo với giọng vịt đứt mà nó chưa từng nghe.

- "Biết vậy đừng rủ thằng khốn này vào đây để tra lỗi tai." - Nó bịt hai tai lại để mình hấn ôm ngực với khuôn mặt cảm xúc.

.....

Ba mẹ và nhỏ lễ phép cúi chào ông bà nội trong khi hai người không hề nhìn bọn họ dù chỉ một giây.

Nhỏ kiên nhẫn nuốt nước bọt, tay nắm chặt thành quyền nhìn nội của mình với ánh mắt ôn nhu.

- "Nội vẫn khỏe chứ ạ?"

- "Bọn tôi vẫn khỏe." - Bà nhỏ vẫn đưa mắt vào sắp báo dưới bàn.

- "Ba mẹ đã ăn gì chưa ạ?" - Bố nhỏ hiền từ hỏi.

- "No nè cả rồi. Không cần anh chị phải quan tâm." - Ông khề liếc nhìn gia đình nhỏ.

- "Đề con vào bếp pha sữa cho ba mẹ." - Mẹ nhỏ cười hiền dịu đi nhanh vào bếp.

Lập tức 2 cốc sữa nóng được đặt trước mặt ông ba nội nhỏ với làn khói nghi ngút.

Nhỏ mỉm môi nhìn ba mẹ nó đang căng thẳng mỗi khi về nhà chính thăm ông bà. Nhưng mãi rồi nhỏ cũng quen với thái độ ấy của hai người.

- "Cô mà cũng vắt mặt về đây hành lễ, tỏ vẻ một cô con dâu hiếu thảo được sao?" - Bà liếc nhìn mẹ nhỏ.

- "Mẹ à..." - Bà nhỏ ôm lấy bà vai mẹ nó.

- "Hai đứa lập tức ly hôn." - Ông vút đồng báo xuống bàn với ánh mắt chán ghét nhìn vào mẹ nhỏ. - "Một đứa không sinh được con trai để kế thừa gia sản này mà cũng được công khai là con dâu sao?"

- "Ngay khi giới truyền thông chưa biết thì mau làm liền đi. Chúng tôi sẽ đưa tiền hàng tháng để cô nuôi đứa con gái của cô đầy đủ." - Bà nhìn mẹ nhỏ với ánh mắt căm ghét.

- "Ba mẹ..." - Bà nhỏ hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tức Giận.

Nó cực khổ vác vai hần từ quầy kara để tính tiền ra. Trời bây giờ đã khuya, ngoài đường không lấy một bóng người. Gió se lạnh hắt lại, những chiếc lá khô rải rác theo con đường phát lờ trên không theo làn gió. (Cứ như phim ma đi lạc :3)

Hần thở dốc nói tầm phào trong khi nó đã tràn trề mồ hôi.

- "Mày thấy tao hát được không. Tao biết là được mà. Thế mà hai thằng nhãi ranh kia dám nói tao hát thua vịt đực." - Hần xô nó ra vỗ ngực nói.

Nó ngồi dậy lườm với những tia đạn đang bắn vào mặt hần. Công nhận là hần hát như vịt đực thật. Nếu hôm nay hần không say thì nó đã cho một cước roi xuống sông luôn rồi.

- "Uống bia thì yếu như sên mà cũng rú." - Nó đến tát nhẹ vào má hần, mong sao mấy cái tát này có thể làm hần tỉnh dù chỉ 10% cũng được. Cho nó đỡ khổ với cái thân to bự mà còn cao trồng nhõng nhẽu nữa chứ. - "Tên khốn này. Ngày mai tao sẽ kể cho thiên hạ biết mày như thế nào. Thật là...."

Nó không kiên nhẫn được nữa. Ngồi chồm hồm xuống cổng hần đi loạn xạ qua cây cầu cứ như cầu dừa trơn trượt vậy. (Công nhận con này khỏe)

- "Tao hát nữa nhá." - Hần chuẩn bị hò hét thì...

- "Hêy." - Nó hét vào lỗ tai hần đến thùng xuyên màn nhĩ. - "Đẹp đi. Hát hò đêm khuya. Mày không sợ ma bắt mày vì cái tội hát dở mà còn bày đặc hát hả?"

- "Khò....Khò...khò..." - Vừa dứt lời, nó quay sang thấy bản mặt ngáy ngủ hần đang trình ỉnh trên vai mình.

- "Ồ ạch." - Nó cắn răng chịu đựng. Vậy là này giờ mình tự ki. - "Mày mà sồn sồn nước miếng lên áo tao là liệu hồn."

Qua cây cầu chưa được bao lâu. Điện thoại trong túi nó reo in ỏi với bản nhạc Loser - Big Bang. Nó phát lờ đi tiếng chuông ấy.

Chắc cũng chỉ là cuộc gọi của tổng đài. Từ trước đến giờ nó chưa bao giờ nhận được cuộc gọi của gia đình bao về.

Hần lí nhí mắt khi nghe tiếng điện thoại của nó reo. - "Điện thoại kìa sao không nghe?"

- "Không thích."

- "Chánh nữa. Lỡ gì có ai gọi gấp thì sao?" - Đã tỉnh hần mà hần còn dai, không chịu leo xuống người nó.

Tiếng điện thoại cũng tắt. Tiếp đến là tin nhắn ào đến. Hần thở dài hét vào màn nhĩ của nó coi như trả đũa ban nãy.

- "Nghe đi kìa."

Vừa dứt lời, nó thả hần xuống đất mạnh đến nỗi đất hần như va vào tảng đá kêu "Bộp" báo hiệu cho xương chậu đang nứt ra dần.

Hần tức giận quát vào mặt nó. - "Hêy...cái tên này..."

Nó móc điện thoại trong túi ra xem tin nhắn mặt cho hần đang tức giận "chuyển màu" ra sao.

"Gái về nhà đi. Chị rất nhớ gái. Chúng ta sẽ cùng ăn cơm nhà. Hôm nay cuối tuần mà."

Là chị nó. Người "cuối cùng" còn trong gia đình này quan tâm đến mình. Ba mẹ nó mất rồi. Nó đã để họ đi trong nước mắt. Tại sao lại có những người nhắn tâm đến như vậy chứ?

- "Mày dám đối xử với Hoàng Minh Quân này như vậy đó hả?" - Hần phui mông xông đến nó.

- "Mày kêu nghe điện thoại."

- "Ồ...nhưng ít ra.."

- "Tao có hai tay chứ không phải bốn tay."- Nó dơ hai tay mình lên khoe với hắn.- "Đây là sự trừng phạt cho đứa đã tỉnh rồi mà còn ung ngồi dai trên lưng họ."

- "Mày.."

- "Tao sao?"- Nó làm mặt xấu chọc tức hắn.- "Đẹp trai quá chứ gì."

Nói rồi nó ào lên trước với tướng đi lạnh lùng. Đã thế không gian còn se cái lạnh và sự u ám bao vây.

Hắn lạnh ngắt chạy đến vác vai nó.- "Cái thằng..."- Hắn cười tủm tỉm.- "Đồ bia cao dữ dội."

.....

Ba mẹ nhỏ run rẩy quỳ trước ông bà nội của mình mà van xin. Xin bọn họ hãy niệm tình tha thứ, bỏ qua những gì sai sót kia.

Nó đỏ hoe mắt nhìn hành động hạ thấp bản thân của ba mẹ mình trước mắt. Rốt cuộc ngôi nhà này là cái thứ gì mà khiến người ta đau đến nội tâm cơ chứ.

- "Chúng tôi nói rồi."- Bà nội ác liệt nhìn mẹ nó.

- "Tất cả là vì con trai."- Bây giờ mà ông nội còn nghĩ đến tình thương giữa ba và con được ư?

Nhỏ cắn phần, nắm chặt thành quyền. Sự uất ức bấy lâu bắt chợt được ào ra nhanh chóng với hai hàng nước mắt mặn mặn chua chua kia.

- "Hai người nghĩ hai người là ai cơ chứ?"- Câu nói của nhỏ làm mọi người ngậy ra.- "Thích một đứa cháu trai như vậy thì đi mà kiếm đi. Sao không bảo đứa con gái của mình sinh ra đứa cháu mà sao cứ bắt ba mẹ tôi như thế cơ chứ."

-.....- Nội nhìn nhỏ với bốn con mắt đầy lửa tức giận.

- "Tôi... và cả ba mẹ tôi... không cần cái gọi là tài sản. Thứ chúng tôi cần là tình thương."- Nó nuốt nước bọt vào trong cô nén giọng meo meo xuống đồng dục nói.- "Bộ hai người cứ nghĩ gia tài này quan trọng lắm sao. Quan trọng đến nỗi cần một đứa cháu trai kế thừa mà không màng đến suy nghĩ của mẹ tôi hay ba tôi sao? Nếu vậy thì tôi không cần. Ông bà thích làm gì thì cứ làm. Từ nay, đứa cháu gái này sẽ không mang dòng máu của nhà họ Nguyễn nữa."

- "Phong..."

Nói rồi nhỏ ôm khuôn mặt đầy nước mắt chạy nhanh ra ngoài mặc cho ba mẹ nhỏ đang gào thét bên trong.

Đúng, ngay từ đầu phải như nó. Họ đã không tôn trọng mình thì việc gì mình phải về mà lễ phép, hỏi thăm họ chứ. Ngay từ đầu đừng nên mang họ Hoàng và bước chân vào cái nhà ấy. Từ nay mình sẽ không còn mang dòng máu họ Nguyễn.

.....

Nàng với anh đạp xe đạp đôi quanh quãng trường với hàng tá chong chóng quay đủ màu.

Hương thơm của hoa bốn phía tỏa ngát với làn gió se lạnh. Thời điểm này thích hợp cho những cặp tình nhân hạnh phúc bên nhau.

- "Vui nhĩ?"- Anh cười cười quay sau hỏi nàng.

- "Ồ."- Nàng gật đầu nhìn không khí nhộn nhịp xung quanh.

Từ khi nào, nàng cảm thấy ở bên anh rất an toàn, rất hạnh phúc và còn có cảm giác là lạ mà mình lại thêm thường lâu lắm rồi. Đó là tình thương.

- "Đi như vậy không biết mấy ché xung quanh có nghĩ mình gay không nữa?"- Một câu nói có thể làm lòng người ta vỡ tan tành.

Nàng ngược lên nhìn anh với ánh mắt lạnh băng.- "Ý mày là gì?"

Anh cố nặng ra nụ cười đáp trả nàng.- "Thì... trời như vậy đúng với những cặp tình nhân hơn. Hai tụi mình con trai đạp xe đôi nhìn như gay."

- "Vậy mày làm con gái đi là hết sợ họ nghĩ gay."- Nàng hét vãi mặt anh.

Anh nhắm mắt ngẩn mặt ra sau, một tay lau mặt một tay giữ tay lái.- "Aishhh... toàn nước bọt hôi của mày không."

Nói rồi anh núp áo nàng lại, t-r-ê-t lên áo nàng những gì anh đã lau trên mặt.

Nàng tức giận vùng tay mình ra khỏi bàn tay thói tha đang trét những gì dơ bẩn lên áo mình.

- "Mày có buông tao ra không. Nếu không tao với mày đánh nhau tại đây đây."

- "Tại mày phun nước vào mặt tao." - Anh dừng hành động cười cười với nàng.

- "Điểm Nam." - Nàng lườm sang nơi khác. - "Về nhà đổi tên Facebook là điểm Nam đi nha chưa. Tên đó hợp với mày lắm đấy." - Nói rồi nàng nhảy ra khỏi xe đến quán nước mía gần đó.

- "Ồ.." - Anh nhìn theo bóng nàng. - "Tao đẹp trai vậy mà bảo điểm á. Thằng khi kia."

Nàng đi nữa đường nghe nói đẹp trai quay lại làm mặt xấu chọc quê anh.

- "Tao đẹp hơn. Nhưng đẹp trai không liên quan đến điểm"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giật Mình.

Nhỏ ôm bà vai của mình đi trên con đường đầy lá rơi, bóng đèn điện mập mờ thấp thoáng soi đường đi, gió ngày lúc một lạnh. Cũng phải, cuối năm rồi, sắp đến mùa lạnh.

Nhỏ thờ dãi nhìn xuống phía dưới chân. Những viên đá nhỏ nhẵn rải rác khắp nơi. Không hiểu tại sao nhỏ cứ có cảm giác rất mệt mỗi khi nhìn vào những viên đá đó. Đá nhỏ, đá vẫn sống tốt dưới đất. Mỗi ngày mình lớn nhưng cuộc sống của mình không tốt như hòn đá nhỏ. Phải chăng?

- Ủa Phong..

Nhỏ giật mình nhìn lên phía trước. Bóng người cao cao mờ mờ đứng dưới bóng cây cổ thụ to lớn gọi tên mình. Nhỏ nhận ra giọng của người con trai đó chính là chàng.

- Ồ...

- "Khuya rồi sao còn lang thang ngoài đây?" - Chàng đi ra khỏi bóng tối. Bước đến gần nhỏ.

- "Ngủ không được." - Nhỏ nhìn sang nơi khác trả lời chàng.

Vừa quay lại chuẩn bị đối thoại thì nhỏ bắt gặp ngay cái bản mặt chàng đang chổng hổng ở dưới đất trong khi cặp mông đáng ghét đang chổng vào mặt mình.

- "Ồ ạch...mày làm cái quái gì vậy hả?" - Nhỏ tự đập vào mặt mình nghiêng răng hỏi tươi giọng tức giận.

Chàng cười tươi với tư thế đứng nguyên ban nãy chọc nhỏ.

- "Thì tao nghe các bà lão nói nhìn qua hán sẽ biết ma hay không? Người ham ngủ như mày mà thức giờ này thì không ổn rồi. Lỡ mày là ma thật sao? Người đẹp trai như tao sẽ bị cô gái oan hồn nào đó theo mãi. Nỗi buồn đau đớn đấy."

- "Aishh....thằng điên này..." - Nhỏ tức giận đá mạnh vào mông chàng làm chàng ào về phía trước. - "Bây giờ thì là ma hay người?"

Chàng nhăn nhó xoa cặp mông thân yêu của mình với giọng meo meo nửa đùa nửa thật. (Thật sự là rất đau đấy nha)

- "Cố cắn mạnh chân vậy không? Tôi chỉ đùa chút chơi ấy mà."

- "Đám giờ." - Nhỏ dơ nắm tay lên hù dọa chàng. - "Nhưng....sao giờ này chưa đi ngủ?"

- "Thì cú đêm chứ sao." - Chàng liếc nhìn nhỏ với khuôn mặt nửa giận nửa tếu.

- "Đi đâu chơi đi nhì?" - Nhỏ nhìn xung quanh, nhà ai cũng tắt đèn đi ngủ. Máy cửa hàng hay quán ăn chắc cũng dọn dẹp cả rồi. Biết đi đâu bây giờ. - "Nơi nào sẽ chứa chúng ta đây?"

Chàng biu môi đưa tay lên xoa cằm tỏ vẻ như thám tử chuẩn bị xử án với chỉ số IQ cao vót vót kia. Trông thật bựa.

Nhỏ xì mũi nhìn chàng cứ làm mọi chuyện quá lên. Hắn ta đang định giỡn mặt đứng đấy mãi với mình giữa hai dãy nhà san sát nhau như thế đấy hả? Phải cho biết tay mới được.

Nhỏ hùng hổ đi đến thì bóng đèn trong đầu chàng sáng lên.

- "Có chỗ chứa chúng ta rồi." - Một câu nói dễ làm lòng người ta suy nhược những gì dự tính.

- "Ồ...nhưng đây là nơi nào?"

- "Đi nhĩ?" - Nói rồi chàng nắm tay nhỏ kéo đi.

Nhỏ ngượng ngùng nhìn hành động này của chàng. Bất chợt t-rym nhỏ cứ ồn ào làm nhỏ cũng ồn ào theo.

- "Bỏ tay ra đã."

Chàng quay sang nhìn nhỏ. Cứ tưởng mình là gay hay sao mà nắm tay có chết đâu. Cả ngày khoác vai với nắm tay là cứ ồn lên như gì.

- "Minh có phải gay đâu mà sợ thừa chế." - Chàng cười cười tít mắt nói.

- "Ồ...." - Nhỏ cắn môi "Ồ " với chàng. - "Nhưng nơi mà mình đến là đâu vậy?"

- "Nhà vệ sinh công cộng." - Lại lần nữa phàn: một câu nói dễ làm người ta tan tành cõi lòng.

Nhỏ tức giận quát lớn với chàng. - "Giờ mặt với tao hả?"

Đang định cho chàng vài cước thì lập tức chàng hô to, hét lớn. - "Tao đùa, tao đùa. Thì đó là chợ đêm chứ đâu. Có vậy mà cũng ồn lên."

Nhỏ dừng hành động ngay, quay sang lườm chàng.

Chàng gãi đầu cười trừ. Rồi cũng nắm tay nhỏ chạy ủa lên trước. (Đi còn kịp)

Tới đến chợ đêm. Nhỏ sáng mắt ủa vào các quầy bán kia. Chàng hộ tống theo sau.

- "Nhìn con cá sấu này giống hệt mặt mày ấy." - Nhỏ lắc lắc móc chìa khoá có hình cá sấu trước mặt chàng.

Chàng trở mặt nhìn con cá sấu đáng yêu đang thè lưỡi ra kia. Đồng tình là có dễ thương. Nhưng hấn nghĩ sao bảo mình như cá sấu. Tới đây là chàng liên tưởng đến mặt hung ác, gian xảo của con cá sấu ngoài đời, giật mình quát nhỏ.

- "Hêý...nghĩ sao vậy chế."

- "Sao là sao?" - Nhỏ trả lời nhưng mắt vẫn đắm vào con cá sấu trên tay. - "Lấy con hai cái này đi ạ."

- "Vâng"

- "Nghĩ sao mày bảo tao giống con cá sấu. Đúng là...tao đẹp trai như thế này mà..."

Nhỏ nhìn chăm chăm vào mặt chàng để tìm kiếm coi chỗ nào đẹp trai để ngắm. Người gì mà hờ tít là cứ ồn lên vì mình đẹp trai.

- "Ồ hớ hớ hớ.." - Nhỏ bụm miệng cười chàng. - "Đẹp trai mà cái bán mặt thua con lợn nhà tao."

Chàng đỏ mặt nhìn nhỏ. Đã thế người xung quanh, đặc biệt là cô bán hàng nhìn chăm chăm mình.

Một sự quẻ không hề nhẹ. Chàng gượng cười kéo nhỏ đi sang quầy khác một cách nhanh chóng.

- "Đi thôi."

- "Ồ tao còn chưa mua xong mà."

- "Đẹp mẹ đi. Con trai mà cứ như con gái."

- "Thì thực chất...." - Nhỏ đang định nói "tao là con gái mà" thì suy nghĩ và lí trí kịp ngưng lại không cho nhỏ buông lời làm lòng người khác nôn mửa. :3 :3

- "Thực chất gì..?" - Chàng cau mày quay sang hỏi nhỏ.

- "À..." - Nhỏ giật mình điên đảo mắt. Chợt nhớ là mình mua hai con cá sấu. Dơ lên trước mặt chàng lắc lắc đồng đánh. - "Tặng mày nè.."

- "Tao đang hỏi là mày nói thực chất gì mà..?" - Quên giới thiệu cha này :3 :3 đưa trong top hỏi dai nhất trường. - "Hay mày định nói thực chất mày là con gái"

Nhỏ giật mình khi nghe câu nói đó của chàng. Không lẽ...không thể nào. Chắc hấn đang đùa mình. Phải bình tĩnh lại mới được.

- "Vậy để tao lựa mày cái váy mặc chơi nhì. Ha ha ha...tặng lại vì mày đã tặng tao con cá sấu nè."-Chàng hời hả hê đến tí mắt không nhìn thấy gì.

- "Ồ ạch..."-Nhỏ tức giận, đá mạnh vào chân chàng đến nỗi lết cũng không được.- "Mày giỡn mặt hả?"

- "Tao chỉ đùa thôi mà."-Chàng ôm chân suýt xoa cò theo nhỏ.- "Bạn bè ít ra cũng phải nhẹ tay thôi chứ."

- "Điều"-Nhỏ chu mỏ chọc chàng.

- "Đội tao."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lễ Hội Kỳ Lạ.

Nhanh hết tuần. Cuối cùng cũng bắt đầu lại ngày mới. Mọi thứ cũng chỉ quay về từ đầu.

Mặt trời ló sáng lên cao. Trong kí túc xá ở phòng cuối. Nó với hấn đang ngủ người ra ngủ mà không để ý đến học sinh đang rôm rả ở đây vì đầu tuần tốt đẹp.

Nhỏ với chàng chạy ầm ầm vào kí túc xá. Trên tay còn cầm hai túi xách toàn đồ ăn. Có vẻ hai đứa này khá hợp nhau. Đến ăn uống cũng như lợn.

Nhỏ giật mình thấy hai cái xác to tướng của nó và hấn còn ngáy ngủ. Chẳng lẽ hôm kia hai túi này không về.

Nhỏ thả túi đồ xuống hết ầm lên.- "Dậy mau...hôm nay có bài kiểm tra một tiết đấy."

Vừa nghe ba từ "bài kiểm tra". Nó với hấn vùng mình dậy vào phòng vệ sinh cá nhân ồn ào bên trong với đôi mắt gấu trúc hôm qua còn chưa tỉnh.

- "Mày để tao đánh răng trước đi."-Hấn nín áo nó lại.

- "Điều."-Nó lườm hấn.- "Ai vào trước thì vệ sinh trước, cút ra ngoài."

- "Ồ ạch...cái thằng c-hó này."-Hấn nhếch nửa miệng gừ lạnh nó ra ngoài.

Vừa ra ngoài hấn bắt gặp hai khuôn mặt như lợn đang nhai đồ ăn sáng với đôi môi hé rộng cười toe như mấy con khỉ được mùa shit vào mồm vậy.

Hấn ưỡn vai đến cạnh nhỏ và chàng đang hứng thú ăn mà không sợ trễ. Mọi ngày túi này ồn lên vì time không có mà sao bây giờ im ru đến nỗi muỗi đang bay cũng đứng ngó cho có tiếng động.

- "Sao túi mày không lo đi đến lớp đi?"

- "Tại sao?"

- "Thì hôm nay có bài kiểm tra một tiết."

Nhỏ với chàng nhìn nhau rồi lại nhìn hấn nhin cười trong khi hai cái miệng đang bận nhai đồ ăn vặt.

- "Á...há...há...há. Xin lỗi chứ hôm nay đeo có cái đyt gì học cả."-Câu trả lời làm hấn chết nhanh không tồn sức.

Nó từ trong nhà vệ sinh bay ra nắm cổ áo nhỏ trong khi răng còn chưa đánh xong, kem thì bôi trét đầy mồm.

- "Mày vừa nói cái gì đấy hả? Định giỡn mặt với tao à?"

- "Ồ..."-Nhỏ tròn mắt nhìn nó.- "Như thế túi mày mới dậy chứ?"

Hấn thấy nó hành động cũng hành động theo. Coi bộ thằng nhãi này cũng muốn khiêu chiến với mình đây mà.

- "Thích xoi đấm phải không? Đờ mờ."

Chàng nuốt đồ ăn không thông nhìn nó với hấn. Có phải quá lăm không. Thả đồ ăn xuống, chàng dụi dằm nói với nó và nhỏ.

- "Áy...hai chế có quá không. Hai tao chỉ đùa chút chơi mà."

- "Cả mày nữa đấy."-Nó với hấn chuyển sang lườm chàng đến nỗi bánh nghẹn lại giữa cổ họng.

Vừa lúc ấy nàng với anh khùng khùng từ đầu dãy hành lang đến dãy cuối tranh cãi với nhau về "Ai đẹp trai hơn?"

- "Đã nói là tao đẹp trai hơn mà."-Nàng vỗ ngực tự hào.

- "Đýt."-Chàng bịu môi.- "Mày xem...biết bao nhiêu nữ sinh trong trường này ai cũng phải chết mê chết mệt vì tao."

- "Nói nghe nhột cả đýt. Hôm qua đến giờ, ảnh vote trên mạng giữa tao với mày đã là 85 phiếu. Cũng huề thôi. Tại mày photoshop quá chứ. Ngoài đời tàn nhan, rỗ mụn khắp cả nơi. Khiếp vía!"-Nàng nói quá lên làm ai cũng tưởng anh nhìn rất tởm.

- "Á...á...cái này mày cũng coi lại đi nha."-Anh chỉ tay vào nàng.- "Thế mày không dùng 360 à...mặt thì đen như than mà cứ tưởng mình là công chúa tuyệt."-Anh đáp trả cũng không tồi.

- "Ồ đêch cái thằng này mày giỡn mặt với Hoàng Minh Thụy này đó hả?"-Nàng tròn mắt nói chuyện với anh.

- "Ừ...là thế đó."-Anh làm mặt xấu chọc nó chạy thẳng vào kí túc xá xa xôi kia.

Nàng đuổi theo anh. Chưa kịp đặt chân vào kí túc xá thân yêu của mình thì hình ảnh bất gặp ngay trước mắt không hề "tệ" giữa nó, hấn, chàng và nhỏ.

- "CLGT?"-Nàng với anh đồng thanh.

.....

Reng.....reng...reng....

Học sinh nhẹ nhẹ vác cặp đến lớp như thường lệ. Chà!nhóm tụi hấn cũng không ít gì. Sáu đứa ba cặp.

Nàng với anh vẫn chủ đề cũ "Ai đẹp trai hơn?". Nhỏ với chàng lên sẵn những thức ăn ưa chuộng của mình. Riêng hấn với nó vẫn còn đưa hai khuôn mặt ngáy ngủ vừa đi vừa ngáy chỉ vì hôm qua ba thùng bia làm tê cà rem luôn.

Vừa bước vào lớp là bất gặp ngay cả đám học sinh đang bon chen vào cái thùng gì đó với những tờ giấy nhỏ.

Sáu đứa tụi hấn tròn mắt nhìn từng đứa đang hí hỏ với tờ giấy.

Chàng nổi tính tò mò ào vô xem từng đứa đang làm trò trống gì.

-Lúc nào cũng bệnh vậy hả ta?-Anh xoa cằm nhìn bọn kia và cả chàng. Có cần phải mở thêm quầy bán thuốc điên không nhỉ?

-CLGT?-Ba tụi nó đồng thanh chăm chăm tụi kia.

Tự nhiên một con nhỏ cột hai bím tóc của thời trẻ trâu từ nào bay qua chỗ năm đứa đang đứng như tượng.

-Mấy anh cũng vào bóc thăm đi. Có một anh chàng đẹp trai nào đó đã tổ chức lễ hội hoá trang lớn nhất. Và đã được hiệu trưởng cho phép học sinh tham dự nhằm giải trí đấy. Cũng sắp thi cuối kì rồi mà.

-Lễ hội hoá trang?-Nó tròn xoe mắt nhìn con nhỏ hai bím kia.-Tức là hoá thành những nhân vật trong truyện cổ tích á hả?

-Cái gì chứ dụ này tao không cảm phiền à.-Nhỏ lắc đầu đi về chỗ ngồi im ru với tai phone đang dẹt dẹt.

-Đéo liên quan.-Nàng nhún vai đi xuống chỗ nhỏ.

Nhỏ hai bím thấy nhỏ và nàng trót quớt như vậy liền lắc đầu lia lịa.

-Không. Lễ hội này là lễ hội nam thành nữ và nữ thành nam. Sẽ có ba người con trai thành nữ còn lại là nam sẽ hoá thân thành người trưởng thành để khiêu vũ với ba người trai thành nữ.

-Cái gì? .-Vừa nghe "trai thành gái" từ miệng con bé đó là ba tụi nó giật mình hét lên.

-Á...há...há...há..-Hấn vỗ đùi cười toe toét.-"Vụ này nghe vui nha. Vậy để coi chế nào sẽ thành con gái đây."

Anh xoa cằm liên tưởng đến nam ai kia sẽ hoá thân thành con gái,miệng không ngừng tăng lên độ nhin cười.

Hấn chớp mắt khi thấy anh hành động mờ ám như mấy thằng trốn trại về đây. Tiến đến gần,áp sát tai vào người anh,tỏ vẻ nghiêm trọng.

- "Biết đâu Cao Hoàng Nam sẽ thành con gái sao nhỉ?"

- "Đạch...thằng cò síp gạch hó này.- "Anh đánh vắn từ c-hó chửi hần.

Bấy giờ, chàng mới từ chốn "bồng lai thiên sứ" với mấy ẻm ra ngoài với quần ăn mày như bọn hần, trên tay còn cầm tờ giấy trắng nhỏ.

- "CIGT?"- Anh với hần cau mày nhìn chàng.

Chàng xị mồm dơ tờ giấy có ghi bốn chữ lên "Chàng trai khiêu vũ"

Anh với hần nhìn cười dưng lầy tờ giấy chọc chàng.

- "Thằng quý này chắc muốn làm con gái lắm đây."

- "Thì rõ là thế rồi mà. A ha ha ha"

- "Đẹp mẹ đi."- Chàng đỏ mặt đến cho anh với hần một bạt tai.

Trong khi ba tụi hần đứng cười đùa nói chuyện về lễ hội với không khí ồn ào xung quanh thì ba tụi nó lặng lẽ ngồi dưới góc bàn, khuôn mặt mỗi lúc tối sầm lại.

- Lam Minh Nhật, Nguyễn Minh Phong, Hoàng Minh Thụy...ba bạn lên phòng hiệu trưởng có việc gấp.- Một đứa lớp bên chạy sang hô to ba tên tụi nó với giọng gấp gáp.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ai Sẽ Thành Nữ?

Ba tụi nó cau mày nhìn nhau. Sao hiệu trưởng lại gọi mình nhỉ? Bộ có chuyện gì rắc rối sao? Ba tụi nó nhớ là trong tuần này mình đã làm chuyện gì phá phách đâu. Hôn nữa lại có bộ sở về, ai dám làm tàng?

Nó tự giác lồm xồm với đầu tóc ngắn kia lên trước. Theo sau là nàng với tư thế xỏ tay vào túi. Cuối cùng là nhỏ.

Chưa kịp đi thì đã bị chàng kéo lại với khuôn mặt gian tà, trên tay còn chưa vứt tờ giấy bóc trong thùng ban nãy.

- "Bộ tụi mày phá gì ông thầy hả? Sao không rù tao."

- "Có phá gì đâu."- Nhỏ nhún vai âm thầm trả lời. Mà nếu có, rù thêm mày cũng chẳng làm được gì. Chỉ mỗi tội "to xác rề tiền"

- "Ồ.."- Chàng xoa cằm nhìn nhỏ .- "Thôi biến đùm tao."

Nhỏ nhếch nửa môi nhìn chàng với giọng nói bá đạo ban nãy. Chắc thằng bệnh này đang định giỡn mặt với mình đây.

Nhỏ lườm chàng với ánh mắt quỷ dữ còn cộng thêm hành động sẵn tay áo. Chứng tỏ chuẩn bị ra đòn đánh chàng.

Chàng nhìn nhỏ nuốt nước bọt không thông cười cười, đẩy đẩy nhỏ đi nhanh ra chỗ nàng với nó để cù nọ đó khỏi phải xé xác mình ra. Dù gì thịt mình cũng bá đạo trước mà.

- "Tao đùa. Tao đùa."

Vừa đi là anh với hần tròn xoe mắt tiến gần lại chàng với hành động giống hệt nhĩ ban nãy.

Chàng đi lùi về phía sau cho đến khi hông chạm bàn để nhìn hai đứa bạn đang kì quái với mày. Bọn điên này định làm gì đây nhĩ?

Chưa kịp để chàng thốt lên một vắn thì đã bị anh và hần tới tấp đánh từ đầu đến chân, từ chân lên đầu. Cái thằng làm mất mặt bạn bè mà.

Ba tụi nó vừa bước đến phòng hiệu trưởng là thấy ngay sếp giấy trên bàn làm việc nhiều đến nỗi che mắt ông thầy đang ghi ghi gì đó. Công nhận hiệu trưởng cũng bận bịu không kém gì cái chủ tịch, giám đốc ở công ty nhĩ?

Ba tụi nó xỏ tay vào túi quần dựa vào tường đợi hiệu trưởng phán xét về trách nhiệm lần này. Không biết việc gấp ở đây là gì?

Hiệu trưởng ngược lên nhìn ba tụi nó đặt chân đến đây từ hồi nào. Thầy bỏ đồng giấy xuống, đến gần ghế sofa rót nước để sẵn ba ly cho ba tụi nó.

- "Đến đây thì ngồi đi chứ."

Câu nói và hành động làm ba tụi nó giật mình đến nỗi khiếp vía bên trong. Mọi khi đến, gì trước thì cũng là "Rằm", sao hôm nay..?

Ba tụi nó lặng lẽ ngồi xuống ba chiếc ghế đối diện thầy hiệu trưởng. Nhẹ nhàng cầm ly trà đang nghi ngút khói lên đưa thẳng vào miệng uống sạch.

- "Thầy gọi lên cũng không có gì gấp gáp." - Thầy trầm giọng, sờ đi bảo thẳng kia gọi lên gấp thì tụi nó mới lên gấp, chứ mọi hôm có ngày mai cũng lười. - "Chẳng qua là về việc kí túc xá."

Ba tụi nó nuốt nước bọt nhìn nhau. Kí túc xá thì có gì đâu chứ? Chẳng lẽ ông thầy biết tụi nó xách đồ ăn vặt lên "nhét" vào mồm sao? Không đúng... giám thị đi đây sân mà không thấy thì làm sao hiệu trưởng đóng đô trong phòng lại biết. Vô lí nên không thể trở thành có lí.

- "Kí túc xá thì làm sao thầy?" - Trong ba đứa tụi nó, nó luôn được làm đại diện.

- "Vì có ba em mới chuyển vào thì làm sao ba đứa thân phận con gái lại ở cùng được cơ chứ."

- "Tụi em... vẫn là dưới thân phận con trai nên thầy yên tâm đi ạ." - Nhỏ chỉ đầu lễ phép thưa với hiệu trưởng.

- "Đúng vậy. Tụi em không làm gì thoái hoá lên thì có chuyện gì xảy ra đâu. Chỉ có hai tuần đầu là có chút xích mích tí thôi. Dù gì thì cũng ổn rồi mà thầy." - Nó lí giải.

- "Đúng đúng. Tụi em.. không có gì phải làm quá lên. Ba đứa tụi em một dãy. Ba đứa kia một dãy. Vậy là khỏe. Không ai biết ai." - Nói vậy chứ bà nàng này ghê giám lắm. Tính hiếu kì không kém gì chàng đâu.

Hiệu trưởng nhìn ba tụi nó. Thấy ba tụi nó cũng kiên định. Thầy cũng yên tâm phần nào. Nhưng điều thầy quan trọng ở đây là lễ hội sắp đến.

- "Sắp đến lễ hội hoá trang rồi. Nhờ may các em trúng phiếu thành nữ thì coi như mọi chuyện đi toi cả đấy."

- "Cái lễ hội kì cục đấy. Không biết ai đã nghĩ ra nữa. Đương nhiên là cơ cho hai thúng vàng tụi em cũng không đi đâu thưa thầy." - Nhỏ vòng tay trước ngực bịt mỗi phần bộ về lễ hội đấy.

- "Em thấy thằng Phong nói đúng." - Nó đặt tay lên vai nhỏ. - "Nhưng... em cứ thắc mắc là tại sao thầy lại đồng ý về vấn đề này nhỉ?"

- "Mấy em có biết ai là người đã lập ra lễ hội này không?" - Hiệu trưởng nghiêm giọng nhìn ba tụi nó.

Ánh mắt nghiêm túc ấy không phải tụi nó mới thấy lần đầu. Nhưng đủ để ba tụi nó hiểu rõ người tổ chức này rất có quyền mới làm hiệu trưởng đồng ý trong tí tắc.

- "Ai vậy thầy?" - Nàng chồm đến hỏi nhanh với giọng thiếu kiên nhẫn.

- "Đó là..."

Tin...tin...tin.

Chưa kịp nói hết câu thì tiếng chuông điện thoại reo lên làm hiệu trưởng cất quãng lời đang định nói. Suýt chút nữa là biến tên điên đó là ai rồi?

- "Alo..." - Hiệu trưởng cầm điện thoại nói chuyện một hồi. Thấy ba tụi nó đợi lâu nên ra hiệu cho ba tụi nó về trước.

Ba tụi nó hiểu ý hiệu trưởng, gật đầu chào thầy ra ngoài.

Vừa bước đến cổng là nó nhảy xồm lên chính giữa xoa cằm như đang suy nghĩ điều gì đó làm mình thắc mắc đến nỗi lí giải không được. Rốt cuộc tên đó là ai cơ chứ?

- "Ê..." - Nó dừng đi nhìn nhỏ và nàng.

- "Gi...?"

- "Theo mày.. Tên đã làm ra việc này là ai?" - Nó muốn biết câu trả lời từ hai tụi này. Lập tức đến ôm bả vai, kéo hai đứa lại gần mình hơn.

- "Theo tao..." - Nhỏ bâng khuâng nhìn qua nàng. - "Người có bản lĩnh lắm mới làm được hiệu trưởng chấp nhận."

Nó xì mắt nhìn nhỏ. Chắc lâu ngày chơi với chàng nên giống hệt chàng. Thì ai chẳng biết là người có bản lĩnh.

- "Shit." - Nó quay sang nàng hỏi như thế. - "Còn mày?"

Nàng trầm mặt nãy giờ nhìn về phía trước. Hành động l cho nó và nhỏ yếu tim tức thời.

- "Tao đáo biết." - Câu trả lời có vẻ hay rồi đấy. Hay đến mức nó với nhò muốn ném xác nàng từ lầu cao xuống dưới sân cho chết quách đi. Cùng lắm chỉ tốn 20k tiền hương. (Tinh toán cả tiền hương mới chịu @@)

Đang bâu môi, xì mặt với nhau. Lại là con bím tóc trẻ trâu ban nãy hùng hổ đến chỗ ba tụi nó thờ dồc nói không ra hơi.

Nó cau mày, đến gần con bé hai bím vuốt lưng cho thờ lại mà nói.

- "Thờ cứ như bò." - Vừa giúp hơi vừa hạ thủ họ, nghe có vẻ hay nha nó. :3 :3

- "Trong thùng chỉ còn lại năm phiếu. Ba tụi anh với hai anh kia chưa bóc. Mau vào bóc giấy đi." - Câu trả lời làm lòng ba tụi nó tụt hẳn. Hay hơn câu trả lời của nàng rồi đấy.

Nó ngừng vuốt lưng, chu môi lắc đầu với con bé hai bím. - "Xin lỗi, nhưng ba tụi này không chơi trò đấy."

- "O, tại sao ả?" - Con bé tròn mắt nhìn ba tụi nó lảng lảng đi nhanh vào lớp. Ủa, mình nói gì sai sao? Lễ hội này nhìn vui mà.

Vừa đến lớp là anh với hấn bay đến ôm lấy ba tụi nó đến thùng giấy trong khi chàng đang xóc thùng lên với những tờ giấy trắng nhỏ kia.

Nó nhếch nửa môi nhìn hấn đang hí hỏ với những tờ giấy ấy.

- "CLGT?" - Ba tụi nó bâu môi nhìn ba tụi hấn.

- "Tao thấy lễ hội này cũng vui. Đi dự coi sao." - Anh bâu môi nhìn nàng.

- "Không. Tại thằng này muốn làm con gái đấy chứ." - Hấn bâu môi tỏ vẻ chanh chảnh với anh.

- "Thằng sếp gạch hó." - Anh liếc mắt nhìn chà gã

"Bộp...bộp.."

Chàng đứng nãy giờ chói mắt khi thấy hai thằng cha muốn làm con gái mà bày đặt chảnh đối thoại nãy giờ. Liên cho hai bạt tai vui vẻ liền.

- "Bóc đi." - Chàng hồi thúc.

Còn mọi người xung quanh hằm hồ reo lên. Ai cũng có thân phận trong lễ hội này rồi. Chỉ còn năm phiếu duy nhất. Chắc chắn là trai thành gái đang ở trong đó. Không lọt đi đâu được.

- "Anh Nhật, anh Phong, anh Thụy không có thành gái đâu. Một trong ba anh sẽ khiêu vũ với tớ." - Lại là mấy bà sồn sát.

- "Diên. Hy sinh ba chàng đó đi. Còn hai anh bên kia kia. Là hotboy, hotboy của trường này. Không thể thành nữ được." - Một nữ sinh khác cho con nhò ban nãy một bạt tai.

- "Mày diên hơn. Bộ ba anh kia không là hotboy hả. Con hơn hotboy luôn đấy." - Lại là đám khác.

Cuộc tranh cãi của mấy em hám trai đã làm cuộc bóc thăm gây cản hơn ban nãy. Ai sẽ thành nữ nhỉ?

- "Không. Ba anh kia không thành gái."

- "Mày cá độ đi. Hai anh kia không thành gái."

Chàng tức giận nhìn mấy bà sau lưng cứ ép sát lưng mình mà đưa mồm hôi sữa đến tranh cãi.

"Choang...choang...choang."

Lập tức im lặng là nhờ cái hộp bút sắt của con mồi sách bàn đầu đã giữ được im lặng cho toàn thể lớp học. Nhưng sợ rằng tính mạng của chàng có giữ được với một sách trong lớp họ không mới là quan trọng.

- "Tớ sẽ đèn hộp bút khác sau." - Chàng nuốt nước bọt xuống họng, lau mồ hôi trên trán với nụ cười gượng mà tếu tếu nói chuyện với con mồi sách.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Không Chấp Nhận Mình Sẽ Thành Nữ.

Chương Giới Thiệu Nhân Vật (Tt):

1/ Hoàng Minh Long: em trai cùng cha khác mẹ của Hoàng Minh Thụy. Chỉ mới 15t nhưng đủ tài năng và quyền lực điều khiển và hóp hỏn không biết bao cô gái. Là đứa luôn đối đầu và “móc” nàng.-Nhóc

2/ Từ Minh Nhi: 15t, là hotgirl của trường bên. Nghe nói hần từ nước ngoài về nên chuyển sang học cùng với hần. Vì là hôn thê tương lai, mà cũng có tình cảm với hần nên nhỏ lúc nào cũng lẻo đẻo theo sau lưng như đứa con nít, khiến ai cũng thương thương với tính cách bướng bỉnh đấy.-Êm (Cô này có một bí mật đó nha)

3/ Thái Mỹ Tuyền: đứa em sinh đôi thất lạc từ lâu của Nguyễn Minh Phong. Nó là đứa dịu dàng, thật thà (có khi đến mức quá đáng :v). Nó là đứa mà Nhi luôn đối đầu (tên thật Nguyễn Minh Tuyền) - Cô

4/Trịnh Gia Khôi: anh chàng điển trai con của tập đoàn CEO lớn nhất vùng châu Mỹ. Là kẻ thích nó toàn phần cực cute ^_^ -Gã

Một sách nắm chặt tay nuốt con tức xuống nhìn chàng. Nếu không phải vì câu nói "đền hộp bút khác sau" thì coi như cái mặt chàng không còn ở đây mà có lẽ sẽ đi xuống thẳng bệnh viện cạnh trường.

Ba tụi nó im ru với khuôn mặt lạnh băng nhìn năm tờ giấy trắng kia. Kết quả cho cuộc dự lễ hội năm nay.

Nó thảm tức bên trong. Chán cái trường này thật. Mỗi năm là có mỗi trò. Hết dự lễ hội thì cũng đi tham quan, hết tham quan thì tổ chức cuộc thi tranh tài.

Anh với hần măm me tờ giấy. Thấy ba tụi nó im ru, có ý định không bóc liền áp sát hai bên thì thẳm, thẳm thì.

-"Hai tao bóc trước nha. Ba tụi mày im ru. Đợi lâu quá à."-Hần vừa dứt lời là tay thò loạn xạ vào thùng bóc giấy lên.

-"Tụi mày bóc sau nha."-Anh cũng như hần cũng do dự giấy này, giấy kia. Rồi cũng cầm đại lên một tờ.

Đám con gái của hai fan hâm mộ toát mồ hôi lạnh nhìn thần thái sắc mặt của hai anh chàng đang cầm tờ giấy co giãn lông mày hình lưỡi kiếm hút hồn kia.

-"Nói đi. Ai là trai thành gái?"

Bà điệu lết xén hét lên.-"Ba anh ấy có thành gái không?"

Anh với hần nuốt nước bọt quay sang ba tụi nó đang trầm mặt với ánh mắt khoét băng cứng kia. Chàng đứng giữ thùng giấy cũng hồi hộp nhìn theo.

Hần vỗ vai nhỏ đang đứng bên tay phải của nó trong khi nó ở giữa còn nàng cạnh anh, gượng cười tỏ ra vui vẻ.

-"Chúc mừng ba tụi mày nha."

Câu nói của hần vừa thốt ra làm cả tá con gái thích ba tụi nó lao đến cầm tờ giấy lên.

Lập tức ba chữ hiện lên với nét in đậm đùng đùng làm cả bọn hét lớn đến nỗi lớp học không ra lớp học, chợ không ra chợ, chuồng heo không ra chuồng heo.

Trai thành gái.

-"Không được đâu. Ba anh ấy không thể thành gái."-Bà điệu là người xung nhất trong đám đấy, hét lớn mà muốn vỡ cả tai.

Ba tụi nó giật mình nhìn nhau. Cái nời gì thế. Chẳng lẽ ba tờ cuối cùng là "trai thành gái". Chỉ là đùa thôi mà.

Chàng nhìn thấy đám nữ làm mất thanh danh ô uế của con trai kia. Lại lần nữa cầm hộp bút lên.

Choang...choang...choang.

Đứng giữa trung tâm của vụ hết kinh hoàng. Tay gõ mõ, mõm luyên thuyên, chân đạp bàn.

-"Bình tĩnh. Kết quả không phải vậy đâu."

-"Còn không phải gì nữa. Ba anh ấy thành con gái rồi mà."Bọn fan ba tụi hần áp đảo lại fan ba tụi nó.

Vừa mới năm phút trôi qua. Lập tức trên Facebook đã lập ra hai hội đại diện cho sáu đứa bọn hần.

Hội "Hotboy của xứ lạ" dành cho ba tụi hần. Sở dĩ là vì ba tụi hần từ nước ngoài đến đây vào học chỉ mới ba tuần. Nên xứ lạ cũng phải nhưng xứ lạ lại mang đến sự ầm ập của những anh chàng coolboy.

Còn bên nó "Hoàng tử tuyết" với đặc điểm của ba tụi nó là trắng như bông tuyết đồng thời khuôn mặt âm ỉm lúc nào cũng coldboy khiến hàng tá cô say sưa.

- "Không chấp nhận kết quả. Ba anh ấy đã đụng vào giấy đầu mà." - Bà điều vai chính đứng ra chống lưng ba tụi nó.

- "Chấp nhận đi. Lễ hội bắt buộc phải tham dự hết. Làm sao mà không tham dự được. Có là học sinh trường này thì có ắt phải chịu."

- "Không." - Bà điều hét vang làm chàng đang đứng trên bàn té ngửa ra sau. Cũng may là có anh và hấn đỡ.

- "Mày ăn cái gì mà nặng hơn con voi vậy?" - Hấn vừa đỡ chàng vừa thờ dốt.

- "Tao đẹp trai vậy mà bảo tao hơn voi hả mày?!" - Chàng đáp lại một câu có vẻ êm tai.

Vừa hết lời. Hai ba, chàng bị anh thả thẳng xuống đất mạnh đến nỗi, giò của chàng bị gãy có thể đem đi chặt nấu lên cho heo hay cún gì đó nhai.

- "Mày giỡn mặt hả?" - Chàng nhăn nhó nhìn anh.

Anh làm mặt xấu chọc chàng. Nhún nhún vai tỏ vẻ đang nhảy nhót gì đó cuốn hút những fan hâm mộ hội "hotboy sừ lạ" ngấm ngía theo.

- "A....ha...ha...ha.." - Hấn cười toe toét vỗ đùi. - "Cái tội nói chuyện hư cấu."

Và thế là ba tụi hấn lại cãi cọ. Hết nún áo rồi túm tóc chửi bới. Trong khi ba tụi nó đang đặng đặng sát khí đến nỗi fan yêu vầu của mình cũng nuốt nước bọt đi về chỗ. Bấy giờ mà đụng vào sư tử đang ngủ coi như mình đã sai lầm khi sinh ra nơi này.

.....

- "Loser, loner. A coward who pretends to be tough. A mean delinquent. In the mirror, you're JUST A LOSER. A loner, a jackass covered in scars. Dirty trash

In the mirror, I'm a." - Hấn tung tăng nhảy như ngựa cover bài Loser - Big bang về kí túc xá. Đối với hấn, tiếng nước ngoài không có gì là vấn đề.

Anh chấp môi đến cạnh nàng khoác vai đi thẳng tiến trong khi bàn mặt nàng đang xị xuống cả thướt. - "Chế phải làm sao đây?"

- "Tao đeo đi. Làm gì được tao." - Nàng mang khí chất bá đạo đơn giản nói.

- "Chỉ là lễ hội thôi mà. Có phải tụi mày thành gái thật đầu mà sợ. Đi cho vui." - Chàng từ đâu chen ngang giữa nó và nhỏ. Khoác vai cả nhắc đi vì cái tội ban nãy nói chuyện hư cấu.

- "Có cái đeo gì mà phải đi. Lễ hội mách dịch." - Nhỏ bóp vai lắc đầu kêu tiếng xương làm chàng nổi cả da gà nhìn nhỏ.

- "Thằng Phong nói đúng. Tao mà biết tên lòi nào đã tổ chức cái lễ hội mách dịch này." - Vừa đặt chân vào cửa. Nó túm lấy ngay cây chổi đốt mà hấn mới mua theo yêu cầu của hiệu trưởng là phải giữ vệ sinh sạch sẽ. - "Tao sẽ đập nó như xương." - Nó vừa nói vừa đi đôi với hành động. Đập ngay cây chổi vào cửa mạnh mẽ đến nỗi cây chổi nát thành nhiều mảnh. Đáng để bỏ đi.

Ba tụi hấn xanh mặt nhìn nó, lặng lẽ nuốt nước bọt. Anh dừng mồm hỏi nàng, chàng từ từ bỏ tay xuống vai nó và nhỏ, hấn nuốt nước bọt nãy giờ nhiều đến mức họng khô cả lên nên cất lời hát là một chuyện khó nhọc ngay tại thời điểm bấy giờ.

Ba tụi hấn lao ra phía trước. Giả bộ hôm nay không có chuyện gì xảy ra. Phóng lên giường một cách nhanh chóng. Phần ai nấy lo. Minh sẽ là nhân vật nam khiêu vũ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Nàng Có Thư.

Chỉ còn một tuần nữa là đến lễ hội hóa trang thành những nhân vật xinh tươi trong buổi lễ.

Ba tụi nó nhăn mặt nhìn đám học sinh bên trên đang náo loạn thiên đình vì cái lễ hội mách dịch đó. Nào là tóc tai, trang phục, nước hoa, son, phấn hay... về chàng trai khiêu vũ.

- "Mấy anh có đi tham dự lễ hội không?" - Lại là bé hai bím tóc.

-“KHÔNG”-Câu trả lời lạnh lùng khiến tim người ta vỡ tan tàn.

Bọn trong lớp ngừng hành động nhìn xuống ba tụi nó với câu trả lời ban nãy. Đứa thì tiết nuối vì ba chàng sẽ thành nữ, đứa thì không chấp nhận vì lễ hội thì bắt buộc ai cũng phải đi, đứa thì hứng thú xem ba anh hơn hotboy kia sẽ ra sao khi mình thành nữ.

Ba tụi hấn từ đằng xa chạy vào với khuôn mặt tươi tỉnh như ánh mặt trời. Lần đầu tiên ba tụi hấn được dự tiệc ở Việt với nội dung kì lạ, cảm thấy hứng thú. Và đặc biệt là ba anh chàng cùng phòng cùng mình sẽ trở thành gái.

Chàng chanh chanh chạy đến con mọt sách đang đắm đắm mắt vào cuốn sách sinh học.

-“Liên lung linh nè..”-Chàng nuốt nước bọt cố nịnh con mọt sách hung dữ có thể xé xác mình ra từ hồi nào không hay.

-“Gi?”-Cô nàng làm phách không thèm nhìn chàng dù chỉ nửa con mắt.

-“Hôm qua..chiếc hộp bút..hôm nay hộp bút..của cậu..”

Nghe đến hộp bút là mọt sách ngược lên nhìn chàng với ánh mắt sát thủ, lập tức xòe tay ra đón nhận hộp bút mới.

-“Đưa đây.”

Thấy như ý mình, lập tức chàng “vác” hộp bút lên đưa cho mọt sách, gượng cười vẫy vẫy tay ra hiệu “bye bye” về chỗ ngồi. Có chết mình cũng không vác xác đẹp trai này đến chỗ con sư tử này nữa đâu.

Mọt sách liếc nhìn thái độ “thối” của chàng. Không hiểu sao lại có mấy ẻm bệnh hoạn đi thích cái thằng cha chuyên phá đồ người khác vậy chứ.

Hắn với anh cười tươi nhìn bản mặt ngu của chàng. Vì giữ thái độ điển trai, lịch lãm nên mới không cười toạt ra...chứ bây giờ mà ở kí túc xá chắc chàng vừa bị bạt tai vừa bị ăn mấy câu mắng bắt hủ của hấn và anh.

-“Chị Hoàng Minh Thụy có thư”-Một giọng nói của nam thanh niên nào đó vang lên. Và đặc biệt hơn là “chị”

Nó vừa nghe “chị liền thay mặt nàng đứng phát dãy nhìn thằng đang run rẩy cầm lá thư đưa cho nó khi đến gần.

Nó nắm chặt tay lại nhìn thằng nhỏ kia. Dần dần kéo sát lại người mình, thì thào vào tai nhóc con miệng còn hơi sữa.

-“Ai dạy mày nói vậy?”

-“Em..không..cố..ý..là..cái..thằng..tự..xưng..là..người..tổ chức..lễ..hội..nói em..xưng..chị..với anh...Thụy.”-Nhóc con nặng từng chữ nói với nó.

-“Nó đâu?”-Giọng nó bắt đầu lặng xuống khiến không gian lớp bắt đầu cảm thấy chết chóc.

Nàng đặt vai lên lưng nó, nhìn thằng trước mặt đang run lên. Nó dọa thằng nhóc sợ khiếp vía luôn rồi. Tội nghiệp thằng nhỏ.

-“Cảm ơn nhóc.”-Nói rồi nàng đưa mắt xuống lá thư trắng kia, nhếch nửa miệng cầm lên rồi về chỗ mình ngồi. Mình có thư.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tao Sẽ Đi Dự Lễ Hội.

Nàng cầm lá thư về chỗ ngồi với bao ánh mắt xung quanh.

Bộ có ẻm xinh tươi nào thích nàng hả ta? Nhưng là thời kì nào rồi mà còn viết thư với những lời mật ngọt ong bay bướm múa chứ.

Nó nhìn thằng nhóc ban nãy chạy hối hả xuống sân với làn da tái mét vì sợ nó. Vừa quay sang định về chỗ, chưa kịp bước thì ba tụi hấn đã xông đến cặp kè.

-“Thằng Thụy có thư kìa mày. Là ẻm xinh tươi yêu thầm nó hả? Mày biết con nhỏ đó là ai k?”-Hấn vừa đưa mồm vào mặt nó vừa đưa mắt nhìn đắm đắm lá thư.

-“Đéo biết.”-Nó nhún vai.

- "Sao lại không biết?" - Chàng tròn mắt hỏi nó.

Nó cau mày nhìn kĩ chàng. Trong ba tụi hần, chàng là chế nhạo nhất của năm. Hỏi toàn câu vô lí. Nó quay sang anh quất quất lại.

Anh tò mò đưa tai lại gần đợi nó nói.

- "Khi kiểm tra IQ. Có kiểm tra nhằm thẳng này với thần đồng không?"

Anh tròn mắt nhìn nó. Câu hỏi hay rồi đấy.

- "Không hề. Hoàn toàn chính xác."

Nó vuốt cằm nhìn chàng với ánh mắt đầy âu lo. Khẽ đặt môi lên tai chàng.

- "Đi mà hỏi thằng Thụy."

- "Ồ đêch." - Cứ tưởng mình chàng "đêch" nhưng thực chất là ba người đồng thanh "đêch" theo nhìn nó xỏ tay vào túi quần đi về chỗ.

Nhỏ ngược mặt lên nhìn lá thư của nàng đang viết gì. Nhưng Hoàng Minh Thụy quá kĩ lưỡng. Đọc thư mà không hề để cho nhỏ có cơ hội liếc mắt nhìn chữ.

Nó thập thình đi xuống thấy thái độ nhỏ có vẻ vui. Vui đến nỗi cho một bạt tai lên đầu.

- "Tò mò."

- "Kệ tao mày."

- "Shit"

- "Ăn ngon miệng."

- "Muốn chết hả?"

- "Ồ...tao chỉ chúc mày thôi mà."

- "Điều thêm"

- "Ra là vậy."

Nó với nhỏ đối thoại cộc lốc mà bỏ qua thái độ của nàng khi nhìn vào bức thư. Nàng cau mày, mặt có vẻ đỏ lên vì giận dữ.

Lập tức lá thư được đưa thẳng đến thùng rác "chữa trị". Mà một khi rác đã được nàng vứt thì có cho bao nhiêu tiền cũng không ai dám động đến mà xem. Kể cả nó và nhỏ.

Reng... reng... reng...

Buổi học cũng kết thúc. Nó với nhỏ im lặng nhìn nàng với ánh mắt hiếu kì. Rốt cuộc là có chuyện gì mà nàng suốt từ đầu buổi đến cuối buổi cũng không thốt ra một từ nào.

Anh ngồi cạnh tò mò, liền quất một câu.

- "Bộ thư tình viết dở hả mày?" - Câu hỏi vô duyên nhất mà tôi từng thấy :3

Nàng lườm sang anh với ánh mắt đầy ngọn lửa đỏ thắm trong khi tay mình đang cuốn gói sách vở.

Anh gượng cười tươi nhìn nó vẫy vẫy tay.

- "Tao đùa ý mà."

- "Cũng biết vậy hả?" - Nàng đáp ngay bằng giọng điệu lạnh lùng.

- "Xi..." - Anh bịu môi.

Nàng nhìn lên nó và nhỏ. Thấy tám con mắt (cả kính cận là nhỏ và nó) đang nhìn mình chăm chú. Nàng cau mày, rồi cũng vác cặp ra ngoài đi lặng lẽ mà chẳng đợi ai.

Ba tụi hần nhìn nàng tò mò. Lá thư ấy có gì mà gây chấn động dữ vậy ta. Lập tức ba ông nhảy ra lục lọi thùng rác tìm lá thư "tuyệt mệnh" ấy. Nhưng có

ai ngờ lá thư đang nằm trong tay nó.

Nhỏ đuổi theo nàng trong khi tay đang kéo nó chạy theo sau.

- "Bộ có chuyện gì sao?" - Nhỏ đặt tay lên vai nàng

- "Kể nghe đi mày." - Nó thờ dãi. - "Tao sẽ tìm đứa gửi thư và nhừ hấn thẳng bột."

Nhỏ cau mày nhìn nó đang nói với vẻ tức giận.

- "Bộ người gửi thư và người tổ chức lễ hội có liên quan với nhau à mày?" - Nhỏ chóng nạnh đi lên trước đối diện mặt với hai tụi nó.

- "Tao..." - Nãy giờ mới thấy nàng mở lời. - "Sẽ đi dự lễ hội."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kế Hoạch Nịnh Nọt Với Ba Tụi Hấn.

Nhỏ với nó giật mình nhìn nàng. Không phải chứ? Ngay từ đầu người đưa ra quyết định không đi là nàng mà. Sao hôm nay lại thối như thế.

- "Lá thư..." - Nó chưa kịp nói hết đã bị nàng ngăn lại.

- "Hủy nó đi. Đừng động đến những thứ tao đã vứt. Nó không đáng để mày giữ lại." - Nói rồi nàng vòng tay trước ngực đi thẳng xuống lầu.

Nhỏ tròn mắt nhìn nó. Thấy lá thư của nàng bị vò nát, cũng tò mò, nhỏ dứt lá thư đưa lên xem.

Cô nàng giả trai đi dự lễ hội đi chứ.

Nội dung thư làm nhỏ giật mình, dần dần chuyển sang xanh mặt nhìn nó.

- "Chuyện này là như thế nào?"

- "Có đứa nào đó đã biết rõ thân phận của thằng Thụy."

- "Không thể nào. Trong trường này, kể cả thầy cô cũng không biết nữa là..."

- "Theo tao đoán thì..." - Nó nhìn về phía nàng đi dưới sân trường. - "Người này là họ hàng thân thích nhà nó."

.....

Ba tụi hấn hồi hăm từ trường trở về kí túc xá. Anh chua chát với hai bàn tay bẩn thỉu, chàng luyên thuyên mồm với ngón tay cứ lau mặt làm mặt dơ cả lên, hấn chắc rất đặc biệt, còn cảm vài mẩu giấy giống ban nãy lên soi lại.

Anh với chàng nhìn hấn chưa bỏ ý định về lá thư. Liền cho bạt tai lên đầu.

- "Dẹp mẹ đi. Hồi bắt chết đây." - Anh cần nhẫn.

- "Rõ ràng tao thấy nó mới vứt ở đây mà ta" - Hấn vẫn chưa bỏ ý định đẩy liền lục lọi.

Chàng đi lên trước thấy hoạt động "tích cực" của hấn. Lắc đầu chạy đến lối thân xác cao như hươu đi nhanh chóng.

- "Thôi dẹp mẹ đi."

Vừa về đến kí túc xá là bắt gặp ngay ba khuôn mặt âm ỉm đang nhai bánh mì với chiếc điện thoại thần kì trên tay, lưng đặt lên giường.

- "Làm cái con mẹ gì thối gớm vậy?" - Nhỏ ở lầu dưới ngước thẳng ra nhìn ba tụi hấn.

Hấn mở giày chạy nhanh vào nhà tắm trong khi chàng với anh đang đưa quần áo lên ngửi mùi chua trên người mình.

Nó từ tầng hai nhảy xuống cầm chai nước hoa hàng hiệu rẻ tiền của tụi hấn lên xịt tùm lum.

Anh giật mình nhận ra chai nước hoa của mình mà nó đem đi hiến tặng không không, liền chạy nhanh vào mà quên còi giày.

- "Nước hoa của tao."

- "Vì chủ nhân hồi làm ảnh hưởng đến đang phòng nên đồ dùng phải hy sinh thay chủ nhân."

- "Trà đây." - Anh vồ đến chai nước hoa.

- "Điều." - Nó chu mỏm chọc anh.

- "Giờn đi."

- "Tao đâu có giờn." - Nó nhún vai vứt chai nước hoa sang anh. - "Nước hoa dỏm."

- "Dỏm thì lấy đồ xịn của mày ra đi." - Anh nhếch nửa môi nhìn nó.

- "Dỏm mới đem ra phung phây cho bàn dân thiên hạ thưởng thức. Còn đồ xịn của tao đây là của chúa thượng đẳng cấp như Lam Minh Nhật mới dùng." - Nó luyên thuyên. - "Mà chỉ mình tao dùng thôi."

- "Nghe mà mắc ị." - Không riêng gì anh, nhỏ với nàng phản bác lại nhanh chóng.

Nó nhe hàm răng cười thối tha với bọn kết hợp khuôn mặt gian xảo giúp nó thêm đều đều y chang bọn bán hàng lậu.

Bấy giờ nhìn sang nhà tắm mới để ý chàng đã ằm ằm bên ngoài trong khi hắn đang oà oà với thau nước bên trong.

- "Là con trai hết. Tắm chung đi."

- "Mày đừng có dâm." - Câu nói khiến bọn nó bật cười ra.

- "Chứ tao không chịu nổi mùi thối rác này rồi."

- "Thà là như thế còn hơn tắm chung với mày."

.....

Màn đêm buông xuống nhanh chóng. Đêm là thế giới của nhiều suy nghĩ. Ở trong phòng nhìn ra bên ngoài kí túc xá. Những vì sao lấp lánh trên bầu trời tỏa sáng lung linh.

Nó đang nằm ngắm những vì sao ấy. Bất chợt nó nghĩ đến việc nàng đi dự lễ hội. Chẳng lẽ nàng đang có chuyện gì không ổn sao. Việc đi dự lễ hội dưới thân phận con gái là điều mà nó và cả hiệu trưởng lo lắng.

Tin...tin..tin

Tin nhắn điện thoại nó reo lên làm nó giật cả mình. Khuya rồi không biết ai nhắn tin nữa.

- "Mày ngủ chưa?" - Là nhỏ.

- "Mày chưa ngủ sao?"

- "Tao suy nghĩ về việc thằng Thụy đi dự lễ hội dưới thân phận con gái."

- "Mày giống tao."

- "Nó đi như thế chẳng lẽ mình không đi?!"

- "Đi chứ?"

- "Đương nhiên. Nhưng tao không chấp nhận việc mình sẽ thành con gái."

- "Thực chất mình là con gái mà."

- "Tao không thích. Nhưng tao đã suy tính ra việc này."

- "Việc gì?"

- "Bà tụi nó có thăm chàng trai khiêu vũ."

- "Ý mày là..."

- "Ừm...phải lấy cho được thăm của ba tụi hần."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trao Đổi.

Mặt trời phủ quanh tia nắng tỏa khắp bầu trời trong xanh kia. Lại bắt đầu sự mới mẻ. Đầu tiên là tiếng hót "oanh liệt" của mấy nàng chim trên cành cây. Sau đó là mùi hương thoang thoảng từ loài cỏ dại xanh xanh tỏa ra.

- "Hơ...hơ...hơ...."-Hần bắt ngừng vùng mình dậy ngáp lớn. Lớn đến nỗi anh với chàng mở mắt lí nhí theo.

Vừa dụi mắt với chiếc khăn lau mặt trên tay xuống đất. Hần giật mình, tròn xoe mắt nhìn nhỏ với nó đang dọn đồ ăn ra sàn.

Hôm nay là thứ mấy nhỉ? A...là cuối tuần. Chuẩn bị cuốn gói về ngoại với nội. Nhưng bọn nó có "rãnh điên" đến mức mua thức ăn về dọn ra sàn không.

- "Bộ tụi mày dở chứng nữa hả? Có cần tăng liều thuốc mạnh hơn không?"-Hần chóng nạnh đi đến cạnh nhỏ và nó trong khi miệng chưa được vệ sinh sạch sẽ.

Nó lườm sang hần. Nếu là thường ngày thì hần đã ăn bạt tai của nó rồi, mà đúng hơn là nó bây giờ đang ngủ chứ hơi sức đâu dậy sớm làm ba bốn chuyện này. Tất cả cũng là nhờ phiếu "chàng trai khiêu vũ" đó.

Anh chấp môi lắc đầu. Nhìn lên tầng ba cao cao kia thấy ngay cái bán mặt nàng vẫn còn chưa tỉnh ngủ, bên tai còn dư dội nhạc phone "tò tí te..."

Chàng từ nhà vệ sinh chạy ra ngồi đến đồng thức ăn ấy mà quên luôn cả lau mặt (hầu ăn như nhỏ :3). Một tay vỗ vai nó với nhỏ, tay thì đưa thức ăn vào miệng, đã thế còn cười tươi với chiếc răng khểnh ngộ nghĩnh.

- "Đồ ăn mua đâu ngon vậy?"-Răng nhai miệng hỏi.

- "Mua?"-Nó lườm chàng.- "Bộ mày nghĩ tụi tao chỉ biết mua và ăn thôi à."

Chàng tròn mắt nhìn nó. Chẳng lẽ đồng đồ này là...

- "Chẳng lẽ đồng đồ này là do mày...."

- "Hừm?"-Nó đắc ý.

- "Do mày mang từ nhà về đây?!"-Chàng lại cầm thức ăn lên nhai.- "Wow! Tao không ngờ nhà mày lại nấu ngon đến vậy đó nha."

Nó với nhỏ tự đập vào mặt mình. Cái thằng này đúng chỉ là "to xác rẻ tiền" không biết một thứ gì, ngoại trừ ăn là lành như cú.

- "Là bọn tao nấu đấy."-Nhỏ hét vào mặt chàng.

Cú sốc quá nặng. Anh đang đánh răng làm nguyên xô nước trên tay rơi xuống. Hần cầm gương chải đầu liếc mắt nhìn bọn nó. Chàng là sốc nhất, trên tay đang cầm đũa gà, run run rút thẳng xuống mâm.

Nó với nhỏ tròn mắt nhìn ba tụi hần với cái thái độ thối tha. Có gì đâu mà cảm động đến thế nhỉ? Chỉ là một món ăn đơn thuần thôi mà.

- "Không cần cảm động vậy đâu."-Nó cười cười vẩy vẩy tay.

- "Chỉ là nghe thôi mà."-Ba tụi hần lại tiếp tục công việc của mình.

- "Nghe cái nòi trên đầu tụi bay."-Nhỏ hét lớn.- "Chính tay tao với thằng Nhật làm đấy."

- "Điều tin."-Lại là ba giọng điệu bá đạo ấy.

Nó với nhỏ nắm chặt tay nuốt cục tức xuống bụng. Trước giờ có đào bới cũng đeo làm ăn đâu. Có khi chính bản thân mình cũng không làm cho mình ấy chứ. Vậy mà bây giờ để mấy tên con con này làm mất cả mặt.

- "Mày nấu ăn sao tao không nghe mùi. Và lại mày không sợ giám thị túm tóc lôi lên phòng à." - Hấn chò tay soi soi ở vùng thái dương. Ý nói về thần kinh não.

- "Đúng. Kí túc xá cấm nấu ăn mà mày." - Anh trầm ngâm suy nghĩ.

- "Mua ở đâu ngon vậy?" - Lại câu hỏi của cái tên hám ăn.

Đầu tiên là nhờ với nó cho chàng bật tai lên đầu đã. Người ta bảo "trời đánh tránh bữa ăn", công nhận như thế cũng hơi ác. Nhưng suy đi tính lại chàng còn ác hơn tội nó. Phải "trời đánh trúng bữa ăn" với chàng mới đúng.

Còn về phía anh và hấn. Không thèm nhìn nữa con mắt.

- "Tụi tao nấu sau sân thượng. Có ai biết đánh đâu." - Nó nhún vai bủi bùi trả lời.

- "Dọn sạch sẽ nên cũng không ai biết." - Nhỏ nhịn không nổi nãy giờ cũng măm me ngồi ăn "đua" với chàng.

Hấn ném gương với chiếc lược "ngà" :v :v (Bài văn của Nguyễn Quang Sáng lớp 9) lên giường. Chạy đến cầm thử cánh gà lên ăn. Quả thật rất ngon.

Anh thấy hấn cũng ném thử và cơ mặt giãn ra nhanh chóng. Cũng cầm cánh gà còn lại nhai.

Nàng tỉnh dậy, lẩn qua lẩn lại thấy dưới sàn có "màn hình" hot. Lắc đầu, cầm bàn chải với khăn lau mặt xuống. Ba tên đại ngốc. Không biết nó với nhỏ làm thế là có âm mưu. Đứng là... đồ ăn làm ngu óc người.

- "Ý..." - Chàng ăn xong đùi gà tá thối liền "ý" lên. - "Tụi mày có ý đồ gì đây?" - Anh chàng này cũng chưa ngu lắm nhỉ? :3 Hoá ra nãy giờ là nai nai ăn xong đùi gà mới hỏi ý đồ. Lỡ may ý đồ đen tối, mình không chấp nhận, bọn chúng không cho ăn. Nên phải ăn trước, rồi mới hỏi ý đồ sau. :v :v

- "Hiểu rồi đấy." - Nó gian tà cười với chàng.

Anh với hấn rón da gà, thả ngay cặp cánh còn dang dở xuống mâm. Định đứng dậy, quét mông đi nhanh chóng. Nhưng chưa kịp đã bị nhỏ kêu lại ngồi.

- "Đi đâu hả?"

Hấn qua sang cổ nặng nụ cười giả tạo.

- "A...tao đi rửa tay."

- "Mút tay là sạch rồi." - Nhỏ chỉ lại chỗ ngồi của hấn. Biểu thị đit nên đặt xuống đây :v (boà đoà ở dơ)

- "Tao nghĩ là tao nên ra nhà vệ sinh rửa tay." - Anh định khoác vai hấn đi thì...

- "Thằng Thụy đang dùng nhà vệ sinh. Để sau đi." - Nhỏ không cho cơ hội viện lí do.

Trong khi nhỏ đang đối phó với hấn và anh thì nó lại ra điều kiện với chàng với nụ cười tà mị làm chàng nổi cả tóc gáy.

- "Mày thấy tao nấu ăn ngon không?"

- "Ngon." - Bắt đầu trên trán nổi mồ hôi lạnh. Một sự nham hiểm không hề nhẹ.

- "Nếu mày muốn thì ngày nào tao cũng nấu ăn cho mày."

- "Đổi lại?"

- "Đổi lại mày cho tao phiếu thăm hôm qua đi Bảo." - Nó cười nhẹ khiến chàng muốn nôn hết số thức ăn ban nãy mà mình vừa nuốt.

- "Tao không điên. Nghĩ sao một mỹ nam hoàn hảo như tao lại đi giả thành gái."

- "Mỹ nam hoàn hảo?" - Bốn đứa tụi hấn cả nàng bên trong vệ sinh cũng trở mắt "ò" lên với câu nói khiến họ, nói đúng ra là khiến năm đứa tụi nó (chứ còn "ngoài kia" cũng cả cô rượt theo chàng :3) xem chàng như đồng phân heo. :v

Mặt trời phủ quanh tia nắng tỏa khắp bầu trời trong xanh kia. Lại bắt đầu sự mới mẻ. Đầu tiên là tiếng hót "oanh liệt" của mấy nàng chim trên cành cây. Sau đó là mùi hương thoang thoảng từ loài cỏ dại xanh xanh tỏa ra.

- "Hơ...hơ...hơ..." - Hấn bắt ngờ vùng mình dậy ngáp lớn. Lớn đến nỗi anh với chàng mở mắt lí nhí theo.

Vừa dụi mắt với chiếc khăn lau mặt trên tay xuống đất. Hấn giật mình, tròn xoe mắt nhìn nhỏ với nó đang dọn đồ ăn ra sàn.

Hôm nay là thứ mấy nhỉ? A...là cuối tuần. Chuẩn bị cuốn gói về ngoại với nội. Nhưng bọn nó có "rãnh điên" đến mức mua thức ăn về dọn ra sàn không.

- "Bộ tụi mày dở chứng nữa hả? Có cần tăng liều thuốc mạnh hơn không?"- Hấn chóng nạnh đi đến cạnh nhỏ và nó trong khi miệng chưa được vệ sinh sạch sẽ.

Nó lờm sang hấn. Nếu là thường ngày thì hấn đã ăn bọt tai của nó rồi, mà đúng hơn là nó bây giờ đang ngủ chứ hơi sức đâu dậy sớm làm ba bốn chuyện này. Tất cả cũng là nhờ phiếu "chàng trai khiêu vũ" đó.

Anh chấp môi lắc đầu. Nhìn lên tầng ba cao cao kia thấy ngay cái bản mặt nàng vẫn còn chưa tỉnh ngủ, bên tai còn dư dội nhạc phone "tò tí te..."

Chàng từ nhà vệ sinh chạy ra ngồi đến đông thức ăn ấy mà quên luôn cả lau mặt (hầu ăn như nhỏ :3). Một tay vỗ vai nó với nhỏ, tay thì đưa thức ăn vào miệng, đã thế còn cười tươi với chiếc răng khênh ngộ nghĩnh.

- "Đồ ăn mua đâu ngon vậy?"- Răng nhai miệng hỏi.

- "Mua?"- Nó lờm chàng.- "Bộ mày nghĩ tui tao chỉ biết mua và ăn thôi à."

Chàng tròn mắt nhìn nó. Chẳng lẽ đồng đồ này là...

- "Chẳng lẽ đồng đồ này là do mày...."

- "Hừm?"- Nó đắc ý.

- "Do mày mang từ nhà về đây?!"- Chàng lại cầm thức ăn lên nhai.- "Wow! Tao không ngờ nhà mày lại nấu ngon đến vậy đó nha."

Nó với nhỏ tự đập vào mặt mình. Cái thằng này đúng chỉ là "to xác rẻ tiền" không biết một thứ gì, ngoại trừ ăn là lạnh như củ.

- "Là bọn tao nấu đấy."- Nhỏ hét vào mặt chàng.

Cú sốc quá nặng. Anh đang đánh răng làm nguyên xô nước trên tay rơi xuống. Hấn cầm gương chải đầu liếc mắt nhìn bọn nó. Chàng là sốc nhất, trên tay đang cầm đuôi gà, run run rút thẳng xuống mâm.

Nó với nhỏ tròn mắt nhìn ba tụi hấn với cái thái độ thối tha. Có gì đâu mà cảm động đến thế nhỉ? Chỉ là một món ăn đơn thuần thôi mà.

- "Không cần cảm động vậy đâu."- Nó cười cười vẩy vẩy tay.

- "Chỉ là nghe thôi mà."- Ba tụi hấn lại tiếp tục công việc của mình.

- "Nghe cái nồi trên đầu tụi bay."- Nhỏ hét lớn.- "Chính tay tao với thằng Nhật làm đấy."

- "Điều tin."- Lại là ba giọng điệu bá đạo ấy.

Nó với nhỏ nắm chặt tay nuốt cục tức xuống bụng. Trước giờ có đào bới cũng dẻo làm ăn đâu. Có khi chính bản thân mình cũng không làm cho mình ấy chứ. Vậy mà bây giờ để mấy tên con con này làm mất cả mặt.

- "Mày nấu ăn sao tao không nghe mùi. Và lại mày không sợ giám thị túm tóc lôi lên phòng à."- Hấn chò tay soi soi ở vùng thái dương. Ý nói về thần kinh nào.

- "Đúng. Kí túc xá cấm nấu ăn mà mày."- Anh trầm ngâm suy nghĩ.

- "Mua ở đâu ngon vậy?"- Lại câu hỏi của cái tên hám ăn.

Đầu tiên là nhỏ với nó cho chàng bọt tai lên đầu đã. Người ta bảo "trời đánh tránh bữa ăn", công nhận như thế cũng hơi ác. Nhưng suy đi tính lại chàng còn ác hơn tụi nó. Phải "trời đánh trúng bữa ăn" với chàng mới đúng.

Còn về phía anh và hấn. Không thèm nhìn nữa con mắt.

- "Tụi tao nấu sau sân thượng. Có ai biết đánh đâu."- Nó nhún vai bủi môi trả lời.

- "Dọn sạch sẽ nên cũng không ai biết."- Nhỏ nhin không nổi nãy giờ cũng mâm me ngồi ăn "đua" với chàng.

Hấn ném gương với chiếc lược "ngà" :v :v (Bài văn của Nguyễn Quang Sáng lớp 9) lên gương. Chạy đến cầm thử cánh gà lên ăn. Quả thật rất ngon.

Anh thấy hấn cũng ném thử và cơ mặt giãn ra nhanh chóng. Cũng cầm cánh gà còn lại nhai.

Nàng tỉnh dậy, lặn qua lặn lại thấy dưới sàn có "màn hình" hot. Lắc đầu, cầm bàn chải với khăn lau mặt xuống. Ba tên đại ngốc. Không biết nó với nhỏ làm thế là có âm mưu. Đúng là... đồ ăn làm ngu óc người.

- "Ý..."- Chàng ăn xong đuôi gà tá thịt liền "ý" lên.- "Tụi mày có ý đồ gì đây?"- Anh chàng này cũng chưa ngu lắm nhỉ? :3 Hoá ra nãy giờ là nai nai ăn xong đuôi gà mới hỏi ý đồ. Lỡ may ý đồ đen tối, mình không chấp nhận, bọn chúng không cho ăn. Nên phải ăn trước, rồi mới hỏi ý đồ sau. :v :v

- "Hiểu rồi đấy."-Nó gian tà cười với chàng.

Anh với hấn rón da gà,thả ngay cặp cánh còn dang dở xuống mâm. Định đứng dậy,quét mông đi nhanh chóng. Nhưng chưa kịp đã bị nhỏ kêu lại ngồi.

- "Đi đâu hả?"

Hấn qua sang cố nặng nụ cười giả tạo.

- "A...tao đi rửa tay."

- "Mút tay là sạch rồi."-Nhỏ chỉ lại chỗ ngồi của hấn. Biểu thị đít nên đặt xuống đây :v (boà đoà ở dơ)

- "Tao nghĩ là tao nên ra nhà vệ sinh rửa tay."-Anh định khoác vai hấn đi thì...

- "Thằng Thụy đang dùng nhà vệ sinh. Để sau đi."-Nhỏ không cho cơ hội viện lí do.

Trong khi nhỏ đang đối phó với hấn và anh thì nó lại ra điều kiện với chàng với nụ cười tà mị làm chàng nổi cả tóc gáy.

- "Mày thấy tao nấu ăn ngon không?"

- "Ngon."-Bắt đầu trên trán nổi mồ hôi lạnh. Một sự nham hiểm không hề nhẹ.

- "Nếu mày muốn thì ngày nào tao cũng nấu ăn cho mày."

- "Đổi lại?"

- "Đổi lại mày cho tao phiếu thăm hôm qua đi Bảo."-Nó cười nhẹ khiến chàng muốn nôn hết số thức ăn ban nãy mà mình vừa nuốt.

- "Tao không điên. Nghĩ sao một mỹ nam hoàn hảo như tao lại đi giả thành gái."

- "Mỹ nam hoàn hảo?"-Bốn đứa tụi hấn cả nàng bên trong vệ sinh cũng trở mắt "ồ" lên với câu nói khiến họ,nói đúng ra là khiến năm đứa tụi nó (chứ còn "ngoài kia" cũng cả tá cô rượt theo chàng :3) xem chàng như đồng phân heo. :v

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chiến Lược Thất Bại.

- "Á...há...há...há..."-Hấn cười toát với bốn từ "Mỹ nam hoàn hảo".-"Nghe mà chò-u-a-ua-chò-ua-chua lòng."

Chàng lườm hấn với ánh mắt không ánh sáng (cứ như bị tật mắt :v). Thì đúng ra mình chính là "Mỹ nam hoàn hảo" mà.

- "Mỹ nam hoàn hảo nè..."-Nó gian tà ngồi sát lại gần chàng.- "Nếu như bây giờ mà mày có thể đổi phiếu cho tao thì..."

- "Thì sao?"-Hỏi người vịt đáp.

Nó quay sang lườm hai cái bản mặt của anh và hấn đang chồm đến hỏi vô duyên. Không biết Nguyễn Minh Phong thương lượng với hai tên điên này như thế nào mà để chúng nó loạn ở đây?

Nhỏ véo tai hai bọn hấn lại.(cô này dẫn việc phụ trách xin cả phiếu cho nàng.)

- "Thì sao?"-Bây giờ mới đúng là người trả lời.

- "Muốn gì cũng được."-Nó nhún vai.

- "Thật hả?"-Chàng sáng mắt.

- "Tao nói dối mày chi."-Nó đắc ý.

- "Vậy mày biết tao muốn gì không?"

- "Muốn gì?" - Momm nó ngừng cười.

- "Muốn phiếu của tao là phiếu của tao. Phiếu của mày là phiếu của mày." - Chàng "thư sinh" nói.

Nó tự đập vài mặt mình. Đáng lý ra ngay từ đầu mình nên đổi người. Để nhỏ thương lượng với chàng và mình thương lượng với hai tên kia thì đúng hơn? Cái thằng cò hó đáng ghét! Mày sẽ biết tay tao - Phùng Gia Bảo.

Nhỏ giả bộ thương tiếc, đau buồn, xót xa... và tùm lum ra đó :v trước mặt hắn với anh.

Hai cái bản mặt dần dần nhìn nhỏ đang diễn cải lương "đòi thật" cho coi. Cong chân lên, hạ cằm mình xuống, mắt nhắm mắt mở coi "màn hình hot".

Nhỏ lườm hai tụi hắn khi không có gì tiến triển. Lập tức, một bạt tai ngay thẳng lên đầu. Chuyển sang giọng lạnh lùng thương lượng với "khách hàng".

- "Cho tao hai phiếu đấy. Đổi lại hai mày muốn gì cũng được." - Nhỏ đầu thiếu gì, tiền bạc, xe, hay... vân vân (chưa nghĩ ra :v)

- "Hó?" - Anh trở mắt nhìn nhỏ. Hình như nhỏ không biết anh là con trai của ai. Anh cũng đầu thiếu thứ gì. Có khi nhỏ còn thua xa ấy chứ. :3

- "Xin lỗi. Tụi tao đủ cả rồi." - Hắn chọc tức nhỏ. Đem balo xuống dơ trước mặt. Nào là đồ ăn vặt, nước ngọt, điện thoại, quần áo... vân vân... :3

Nhỏ muốn ngắt xiu nhưng lại không ngắt được. Hai cái thằng ôn dịch thiếu suy nghĩ, đã thế óc nó không phải óc người. Đáng lý ra phải biết chủ đề chính là gì. Ngu xuẩn!

Nó với nhỏ tức giận, mặt đỏ hằm hằm đi thẳng ra ngoài. Ba tụi hắn tùm lại một chỗ ngóng theo.

Đợi khi hai tụi nó đi khuất. Momm đưa nào đưa nấy không giữ được cười như "miệng ngựa" :3

Nàng sát khí đi ra nhà vệ sinh sau một hồi "kí túc" trong đó. Thấy "ôn dịch" đang làm loạn.

- "Dọn ngay đồng xương gà này nhanh." - Nàng quát câu làm ba tụi hắn ngừng cười, nhanh nhẹn "ôm" đồng xương gà vừa nhai. - "Ăn thì như heo mà làm thì như rùa."

Ba tụi hắn nuốt cục tức xuống bụng. Đưa nào đưa nấy chia đều việc. Anh đi vứt rác, hắn lau sàn, chàng "cuốn tròn" đồng đồ với nhà vệ sinh (@@ Anh chàng chẳng lẽ định rửa chén bằng xà bông giặt đồ sao? Dù gì mình cũng còn ăn lại đâu mà :3)

.....

Hai tụi nó nghiêng răng ken két đi xuống cantin. Bà Mươi ở đó rất vui tính. Chạy ra khi cantin mới sáng đón hai tụi nó khi chưa đồng học sinh.

- "Trời sập."

- "Sao lại trời sập ạ?" - Nó cau mày đặt đít xuống ghế hỏi bà Mươi.

- "Thì hôm nay mày dậy sớm xuống đây chứ sao?" - Bà Mươi cười toe, nhìn bà phúc hậu cứ như ông Phật Di Lặc.

- "Con có thấy trời sập đâu." - Nhỏ cứ như tôn ngộ không, đưa tay lên trán, che nắng nhìn lên mặt trời coi có "sập" thật không.

Bà Mươi lườm yêu cú mạnh lên đầu nhỏ.

- "Tao nói quá mà mày làm quá hơn tao."

- "Hề hề." - Nhỏ gãi đầu cười vô duyên với bà.

- "Con này nó bị bệnh đao từ khi mới vừa sinh ra mà bà. Gì cũng quá lên. Diễn hình như ăn uống..." - Nó vòng tay trước ngực lắc đầu nhìn nhỏ.

- "Đúng... nhưng... sao tao không thấy thằng Thụy đây. Thường ngày nó đi với hai tụi bây mà." - Bà nhìn quanh để kiểm nàng.

- "Nó đang ôm ấp giấc mộng "vàng đeo" của nó rồi." - Nó hài hước nói với bà. (Đi vệ sinh á :3)

- "Cái thằng ..." - Bà chuyển sang lườm yêu nó.

- "Hề... hề." - Cũng đến lượt nó cười vô duyên với bà.

- "Bà Mươi xiteen cho hai đứa com sáng đi." - Nhỏ xoa bụng tỏ ý đói xanh mặt đến nơi.

- "Có liền. Hai phần đặc biệt." - Bà Mươi cười vui vẻ rồi đi vào trong làm thức ăn cho nó và nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chiến Lược Mới.

Bà Mười đem đến hai phần cơm đặt trước mặt nó và nhỏ, rồi lại cái nọ cười phúc hậu ấy "nở" ra. Cantin bắt đầu là nơi tụ tập học sinh vô đến.

"Thôi. Hai đứa bây ăn ngon miệng. Bà vào làm đồ ăn sáng cho mấy đứa kia."-Bà Mười cười cười vẫy vẫy tay nó và nhỏ.

"Vâng."-Cái "Vâng" to đùng ngay sau đó.

Bà Mười vừa đi là nhỏ ngừng ăn (vì cơm đã hết :v). Nhỏ nhìn nó đang chậm chạp nuốt cơm xuống họng. Xoa hai vùng thái dương tỏ vẻ nhức đầu về việc phải suy nghĩ.

"Bây giờ làm sao đây mày? Còn 5 ngày nữa là lễ hội bắt đầu."

Nhắc đến đây,com nghẹn lại họng nó. Rót ly nước lọc trước mặt,nó "tua" nhanh chóng mặc cho cơm còn trong miệng.

"Aishhh....ba cái tên cờ hó đó. Nhắc đến là tao bực mình."-Nó gãi đầu bù xù.

"Mình làm lại kế hoạch nình đó ha?"-Nhỏ nhui mày nhìn nó,chờ đợi ý kiến.

Nó thả thìa,không ăn hoàn toàn. Vòng tay trước ngực dựa lưng vào ghế. Bây giờ trong đầu nó đang suy tính chuyện gì đó có vẻ lạ lạ mà nham hiểm không hề nhẹ.

"Tụi hần sẽ được nước lần tới."-Nó áp a áp ứng.

"Vậy bây giờ...?"-Nhỏ chồm đến đợi nó thì thầm.

"Bây giờ mình phải dùng biện pháp ép buộc với mấy cái tên đáng ghét đó."- Vừa nói xong,nó lại tiếp tục "công việc" ăn cho no bụng với thái độ tức giận khi nhắc đến ba tụi hần.

.....

Trên lầu kia tức xá.

Ba thằng "diện" đang chải chuốt tóc tai và đồng phục đi học với ba khuôn mặt hết sức baby cùng body chuẩn không cần chỉnh. Hôm nay cuối tuần. Học bữa rồi chiều về nhà chính. Ba tụi hần hào hứng cười nói rôm rả trong khi nàng còn đang ủ rũ với "chiếc gương thần" :3 :3

"Hôm nay sao không có sức sống thế này?"-Hần đến cạnh nàng vuốt ve lại tóc.

"Chán."-Nàng chỉ nói một từ mà làm bản mặt hần xị xuống cả thướt.

"Shit heo."-Hần lồm xồm đứng lên tầng 2 vác cặp xuống đi ra ngoài xỏ chân vào đôi giày bata hàng hiệu mới ra là có liền.

Nàng lườm hần rồi lại tiếp tục sửa tóc với "chiếc gương thần" sau một đêm ngủ hơn heo (vì sao đc gọi là gương thần,bởi vì nó soi bản mặt xinh đẹp của nàng nên nàng đặt cho "cung" ấy là gương thần :3 :3). Chàng nhảy từ trên tầng 3 xuống với bản mặt nhăn nhó.

"Tụi mày thấy cái quần đùi lòe loẹt của tao đâu không?"

"Hỏi vô duyên."-Anh liếc chàng với bản mặt đáng ghét. Cái quần đùi xấu xí màu lòe đó thì ai mà đưng. Có cho cả thùng vàng của đéo cần. Thật như Shit!!!

"Không thấy."-Nàng đeo cặp ra với đôi giày quay hậu nhưng lại đập thành dép (mang cho thoải mái) ra ngoài.

Anh nhìn theo nàng. Hình như hôm nay nàng có chuyện gì tâm tư. Bộ chả lẽ vì chuyện mình giả thành gái để đi dự lễ hội làm tinh thần tụi xuống đồng bunn lầy dừ ta. Anh vác cặp chạy theo nàng.

"Đợi tao với"- Vừa chạy đến là anh khoác vai nàng đi cứ như mình thân nhau từ trước.

Nàng nhún vai đi theo trong khi hần đang có một tâm trạng vui vẻ và lại cover bài "See you again" đằng trước. Anh với nàng nhìn nhau cười cười lắc đầu cho cái thằng bệnh.

Bất ngờ, chàng từ kí túc xá phóng ra mà chưa khoá cửa với chiếc điện thoại trong tay với khuôn mặt giận dữ.

- "Lam Minh Nhật mày đợi đấy." - Chàng bắn tốc độ cùng tên nó.

Anh nhếch nửa miệng nhìn chàng lên thê chạy với chiếc balo lắc lắc sau lưng.

- "Này thằng chó mày chưa khoá cửa đấy." - Anh hét lớn.

- "Kệ mẹ nó." - Bây giờ trong chàng chỉ có mình nó là trọng điểm.

.....

- "Mày nhấn tin gì mà cười như bị ma nhập vậy?" - Nhỏ tò mò ngược lên nhìn vào điện thoại nó.

Nó cười ngày một lớn dần làm nhỏ rợn da gà với người bạn thân suốt 7 năm trời. Hôm nay mới biết rằng nó là một đứa bệnh nhưng có tài giấu kín bệnh của mình.

- "Mày biết thằng Bảo có sở thích gì không?"

- "Ai để ý vụ đó." - Nhỏ nhếch nửa môi nhìn nó. Cái thằng... chưa bao giờ quan tâm ai có sở thích như thế nào. Sao hôm nay lại nói chuyện "hồi rình" ấy.

- "Nó thích sự loè loẹt." - Nó nham hiểm nhìn vào điện thoại.

- "Rồi sao?" - Nhỏ ngu ngu nhìn nó.

- "Nó rất quý cái quần đùi loè loẹt của mình. Nhưng sao đây." - Nó chấp môi. - "Quần đùi xinh xắn của hấn lại nằm trong tay Lam Minh Nhật thân thương này."

- "Rồi sao nữa?" - Nhỏ gãi đầu.

Lập tức hai bạt tai liên tiếp dính lên đầu nhỏ. Ở chung phòng riết rồi quen. Ai hỏi ngu, nói sồn, nhẹ nhẹ hay tầm phào. Thứ đầu tiên là ăn bạt tai, sau đó là giải thích. :3 :3

- "Lấy quần đùi đổi lấy phiếu thăm." - Nó nhiu mày nhìn nhỏ. Chơi với chàng riết rồi dần theo.

- "Được không vậy?"

- "Ta đoán nhá... 2 phút nữa hấn sẽ xuất hiện trước mặt tao." - Nó đắc ý.

Vừa nhắc tào tháo, tào tháo xuất hiện. Chưa đầy 2 phút, một nam thanh niên điển trai đứng trước cantin với khuôn mặt đỏ tía, mắt anh chàng từ màu tím đen chuyển sang đầy tia lửa nóng rực, hai tay nắm chặt lại nhau đến nỗi gân xanh nổi lên ngoằn ngoèo.

- "Lam Minh Nhật." - Tên nó được gọi ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Khiếu Chiến Vì Lá Thăm

Nó giật mình quay sang chàng. Đã chuẩn bị tinh thần xử lí chuyện này mà sao sức công phá từ chàng đã làm nó tái xanh mặt. Bàn mặt chàng đến gần nó. Xung quanh mọi người cả trai lẫn gái ai cũng nhìn nó và chàng.

Và rồi những câu nói lại vang lên gây xôn xao ở cantin chật hẹp này. Anh Nhật với anh Bảo chuẩn bị có xung đột sao? Hai người ấy có chuyện chẳng lành hả? Ai sẽ thắng? Hai người ấy không thể gây tranh cãi. Thật không công bằng.

Nhỏ ngồi đối diện nó, đối diện mặt anh chàng đang đi với những bước chân nặng nề đến gần đứa bạn thân của mình. Cảm giác có sự nguy hiểm không hề nhẹ đang kề cận đến đây. Nhỏ nhắc mông, tay bê nhẹ ghế nhựa lùi ra xa. Cần phải lùi ra xa những lúc như thế này là tượng sách. Sao mình hay vậy nhỉ? Mình khâm phục mình quá đi trời ơi. (Áo tưởng -_-)

Chàng đang dang sát khí xuống cạnh nó, thì thềm hơi thở nóng như lửa vào tai nó.

- "Quần đùi của tao đâu?" -

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Một Bí Mật Từ Nó.

Anh chậm chạp thu xếp những đồ vật vào tủ, chỉ mang theo hai bộ đồ giản dị trên balo.

Riêng chàng vẫn nằm trên giường với chiếc điện thoại Appo to to kia, trên màn hình xuất hiện những món ăn ngon, miệng còn cười "khắc khắc" làm phòng ồ ào lên.

Nó nằm tầng hai nhìn lên chàng với thái độ hả hê, vui sướng trong khi mình sắp đến "cái chết" cận kề. Nó nắm chặt tay thành quyền suy nghĩ cái gì đó trong đầu. (Mặt bắt đầu gian hăn lên).

- "Thôi tao đi trước nha." - Hăn chào mà chẳng ai đáp lại dù chỉ cái vẫy tay. Hăn bơ mắt nhìn xung quanh với khung cảnh im lìm trước mắt. Cái bọn ăn không ngồi rồi. Mai này đừng hòng tao chào tạm biệt. Hăn xách balo ào ra đằng trước đi với thái độ hơi giận.

Rồi lần lượt ai cũng ra về hăn. Kể cả nhỏ và nàng. Bây giờ, trong dãy kí túc xá vắng lặng kia, ở phòng cuối cùng, một mình nó đang nghe nhạc với tai phone "ù ù".

Tin...tin...tin

Điện thoại là thứ duy nhất làm tan cái bầu không khí không một tiếng động ở căn phòng này. Nó nhìn chăm chăm vào tên người gọi. Là nội nó.

Có chuyện gì mà hôm nay lại gọi mình vậy nhỉ? Chẳng phải đã từng nói sẽ không bao giờ cho mình đặt chân vào cái nhà tự hào đấy sao. Đến cả thân phận cũng ngu xuẩn khi nhận mình mà.

Nó định đập máy vì quá khư của nó từ cái nhà rác rưởi đó. Nhưng trong thâm tâm nó có chút vui vui, bởi vì lần đầu tiên được nội gọi. Rồi nó cũng nhấc máy.

- "Vâng?"

-- Bên đầu dây kia im lặng đến lạ thường.

- "Thưa nội?" - Nó nhui mày với sự im lặng đấy. Hình như không phải là im lặng mà là sức yếu ớt của ai đó khó nói lên lời.

Rồi cũng khoảng chừng ba phút, có tiếng động của sự thờ dốt mạnh, giọng nói yếu ớt của ai đó từ bên đầu dây kia truyền đến. Là ông nội nó.

- "Con...Nhật..."

- "Ông nội.?"

- "Con có thể về thăm ta lần cuối được không?"

Câu nói của ông vừa vang lên. Nó lập tức phóng ra cửa với tràn mồ hôi trên khắp người. Rốt cuộc là nội bị gì mà phải chủ động gọi cả mình luôn chứ?? Chẳng lẽ...

Nó chạy gấp gấp xuống hành lang trả lời điện thoại.

- "Con sẽ về giờ. Nội đợi con nhé."

Xong, nó phóng ào ra nhà xe với chiếc xe đạp quèn kia (chị này có vẻ không tỏ vẻ con nhà giàu :3 :3 e thích :v :v).

Cọt kệt...cọt kệt...cọt kệt..

Tiếng xe đạp thường ngày của nó vang lên trên con đường dài ngoằn ngoèo của thành phố. Xe một ngày lúc đông dần, người chạy kẻ xách loanh quanh, ai nấy cũng có việc riêng của mình. Nó cũng thế...đốc hết sức đạp xe thật nhanh về nhà.

Kít.

Tiếng xe phanh gấp. Nó đang đứng trước ngôi biệt thự có thể coi là lớn nhất thành phố. Biệt thự nguy nga, lộng lẫy với hai bên là cánh cổng cao lớn đến

nổi một con nhỏ 1m70 lại cứ như người tí hon. Xung quanh là những giàn hoa ly và những chậu hoa lan nhỏ bé tỏa ngát hương thơm, làn gió khẽ đưa đẩy những cành hoa rung nhẹ tạo nên một khoảng trời tuyệt đẹp.

Bên dưới, một con nhỏ tomboy cá tính với chòm tóc đang ngược nhìn căn biệt thự xa hoa đã nhiều năm chưa đặt chân lại. Mặt nó khẽ nhàu mày, những sợi tóc theo chiều gió cứ lồm chồm bên trên với khuôn mặt thiên thần kia.

Bim...bim...bim

Bất ngờ, tiếng xe ô tô bóp còi ở đầu sau lưng nó nảy giờ. Nó khẽ quay mặt lại. Một chiếc xe mui trần Ferrari màu rượu booc đỏ đỏ đập vào mắt nó.

Một người phụ nữ quý phái bước xuống với đôi giày bost bóng loáng. Tiếp đến là bộ đồ da hàng hiệu bó sát làm body chuẩn của cô hiện lên rõ rệt. Cô quay lưng đóng cửa xe với mái tóc màu hạt dẻ mượt mà đến ngang vai.

-"Chị."-Nó cất tiếng với cô gái ấy.

Cô quay người lại mỉm cười với em gái bé bỏng của mình. Bây giờ mới xác đến đây. Cô đến ôm lấy nó thật chặt. Có lẽ là tình chị em sâu đậm sau nhiều năm tháng mới gặp lại nhau.

Nó đưa mắt lên nhìn người chị trước mắt. Mặt chị dạo này sơ sất quá, chắc do thiếu ngủ. Nhưng như thế, khuôn mặt chị vẫn không thể nào "rạng" nét của một mỹ nữ được. Khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt xanh rêu (giống nó...mắt hiếm :3) long lanh day dưa, sống mũi cao cao, đôi môi đỏ mọng tự nhiên mang lại vẻ ngọt ngào. Cô và nó thật sự rất giống nhau đến không tí vết. Nhưng lại khác ở chỗ. Cô mang mùi vị của loài táo ngọt, còn nó mang hương sắc, mùi hương của loài hoa đại tỏa ngát dưới một cánh đồng hoang vu có cả tia nắng mặt trời ấm áp xoa dịu.

Bất giác, hai chị em đồng thời đưa tay lên mặt của nhau, xoa xoa nhẹ má hồng cả hai. Họ lúc nào cũng thế, rồi bật ra cười.

-"Bây giờ mới chịu về hả?"-Cô nhéo mạnh vào má nó.-"Nhìn em dạo này sơ sất ra nhiều. Có ăn uống đầy đủ không đấy?"

Nó nhăn mặt, cong đôi môi giống hệt cô lúc bé lên.

-"Đau quá trời."

Cô cười lớn nhìn nó đáng yêu trước mặt. Vẫn không sao bỏ được tính con nít kia. Cô đan tay vào nó.

-"Vào thôi."

-"Ừm."-Nó cười cười nhìn cô. Em thương chị nhất.

Từ xa, một bóng thanh niên đang hí hửng lờ bẻ trên vỉa hè. Lại thói quen ngắt hoa tùm lùm (xóm này là xóm hoa :3) và miệng thì rôm rã cover những bản nhạc hot, điển hình như bây giờ là bài "Em đi tìm anh" - Hồ Ngọc Hà & Noo Phước Thịnh.

Hắn dừng chân nhìn bóng dáng quen thuộc của ai đó đang cười đùa với... với... một siêu sao nổi tiếng của giới Việt. Lam Minh Như.

-"Ừa...sao thằng Nhật lại ở đây nhỉ?"-Hắn xoa cằm đứng nhìn nó bước vào căn biệt thự kia.

Chẳng phải Lam Minh Như là cháu gái của tập đoàn đá quý lớn nhất thế giới sao? Sao lại thân thiết với Lam Minh Nhật vậy nhỉ?

Bỏ ra vài phút suy nghĩ về nó ban nãy. Hắn giật mình nhìn vào căn biệt thự đó. Lam Minh Nhật và Lam Minh Như, hai cái tên đó giống nhau (t/g đàn như bò....hắn: t/g cứ xúc phạm em đi). Không lẽ họ là chị em

.....

Về nhà nội, hắn đặt đít xuống ghế sofa phòng khách. Vẫn không thể nào ngừng suy nghĩ về nó. Điều mà hắn thắc mắc nhất là, tập đoàn họ Lam làm gì có cháu trai.

Bà nội hắn ngồi ngâm ngẫm tách trà mà thằng cháu trai vừa pha cho mình xong. Thấy hắn cứ ngồi suy nghĩ vớ vẩn với bản mặt điển trai nảy giờ.

-"Hôm nay có gì làm cháu bà phải suy nghĩ đến ngây người ra sao?"-Bà tò mò hỏi hắn.

Hắn giật mình nhìn bà nội đang ngâm ngẫm tách trà nghi ngút khói kia. Đứng rồi, nội mình cũng từng ở giới làm ăn, chắc hẳn biết về tập đoàn họ Lam.

-"Nội nè.."-Hắn chạy sang chỗ người bà phúc hậu của mình.

-"Sao? Có chuyện gì?"-Bà vẫn tư thế đó. Vẫn ngâm ngẫm hương trà thơm ngát kia.

-"Bà biết tập đoàn họ Lam chứ?"

Bà nội giật mình nhìn hắn. Sao hôm nay lại hỏi đến nấy tập đoàn đấy. Chẳng lẽ nó lại phá phách gì đến người nhà đó.

- "Sao con lại hỏi chuyện này?"

Hắn nuốt nước bọt nhìn bà. Hỏi như vậy là có nước chết. Bà mình thế nào cũng hỏi dai cho coi. (Giống hệt chàng)

- "À...."-Hắn gãi đầu suy nghĩ.- "Tại con tò mò về tập đoàn lớn đó mà. Nhà mình cũng ngang tầm với họ chứ?"

- "Bên đó là bạn rất thân với chúng ta."-Bà đặt tách trà xuống nhà hắn.- "Hai bên thường xuyên đi ăn với nhau."

- "À..."-Hắn xoa cằm gật đầu.- "Vậy nội nè...nhà đó có cháu gái chứ?"

- "Cháu gái?"-Bà nhìn hắn chăm chăm.- "Không lẽ con thích cô cháu gái nào của nhà họ Lam sao?"

- "Đâu...đâu có."-Hắn nhanh chóng lắc đầu lia lịa. Nghĩ sao vậy nội.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đám Tang.

Nó và cô bước vào căn biệt thự. Vừa đặt chân mở cánh cửa được thiết kế kiểu Âu kia. Lập tức, toàn thể người hầu lẫn quản gia chạy nhanh ra xếp thành hàng chào hai vị tiểu thư từ xa trở về.

- "Tiểu thư mới về."

Nó và cô nhìn mọi người mỉm cười, cúi đầu chào nhẹ lại bọn họ. Hai quản gia lớn trong nhà ra chào hỏi nó và cô.

- "Lâu lắm rồi bọn tôi mới được kính chào hai vị tiểu thư."-Quản gia Hồng là người rất thương hai chị em nó. Mặc dù là bị ghét bỏ, nhưng toàn thể người hầu trong nhà này cũng không bao giờ quên ơn nghĩa của ba mẹ nó với họ.

- "Con chào quản gia Hồng".-Cô và nó lễ phép chào hỏi.

- "Mau mau lên thăm ông nội đi. Ông ấy cố gắng đợi đến phút này đây tiểu thư."-Quản gia Lộc cúi chào hai chị em nó. Đây là người thứ hai cung kính hai chị em nó. Vì ông cũng từng được ba mẹ nó giúp đỡ. Quản gia Lộc luôn kính mến hai chị em nó không khác gì quản gia Hồng.

- "Vâng."

Cô và nó bước vào phòng của người ông của mình. Nhìn căn phòng cổ nguy nga với kiểu cách Tây Âu khiến ai cũng không khỏi đưa mắt ngắm nhìn xung quanh từng chi tiết cho đến những bức tranh được khắc họa đẹp mắt lạ thường.

Trên chiếc giường lớn, ông nội đưa mắt nhìn hai người cháu sau nhiều năm chia cách. Ánh mắt của ông trĩu mến mang lại vẻ ấm áp của một người ông dành cho hai đứa cháu gái của mình.

- "Hai...đứa...đã...về..."-Ông nội khẽ tiếng nhỏ gọi hai chị em nó.

Cô và nó lặng lẽ nhìn nhau rồi nhìn người ông gầy gò trước mắt với khuôn mặt ngày càng xấu dần cùng mái tóc bạc trắng.

Nó đến gần người ông đang nằm trên giường, khẽ cúi đầu chào lễ phép.

- "Thưa nội con mới về."

Ông đưa mắt nhìn nó. Khuôn mặt nó hiện lên người mẹ năm xưa của nó đã từng cầu xin ông tha thứ. Nghĩ lại những quá khứ, ông bất giác thấy có lỗi.

- "Ông xin lỗi cháu."

Cô giật mình nhìn người ông đã từng kiên định sẽ không bao giờ chấp nhận đứa cháu gái đã từng đứng dậy bảo vệ người mẹ đau khổ của mình. Thế này là thế nào?? Chẳng lẽ ông...

- "Ông nội."-Nó nhu mày nhìn ông.

- "Ông xin lỗi vì tất cả."-Lần đầu tiên ông nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nó.- "Ông đã quá tin tưởng những con người đầy mưu toan mà đã đánh mất đứa cháu gái ruột của mình."

- "Ông."-Nó với cô đồng thanh.

- "Từ khi ông biết đứa cháu trai kia không phải cùng dòng máu với chúng ta. Ông lại càng có lỗi với con. Đáng lý ra ông phải nhận ra con sớm hơn." - Nội nhìn nó nghẹn ngào. Cho đến bây giờ. Ông đã nhận nó và cô làm cháu. Đứa cháu đích thực mang dòng máu nhà họ Lam.

- "Con cũng xin lỗi nội nhiều lắm." - Nó ướm mi.

- "Trong học bạ ở tù kia. Có giấy di chúc kế thừa tài sản mà ông đã viết. Thư kí cận kề của ông đã đi làm giấy đứng tên con, nhưng có vẻ ai đã thủ tiêu ông ta. Ông gọi con đến đây để con nắm rõ những gì ông để lại tất cả của mình cho con. Sau này, có lẽ ông sẽ không thể nào bên con được nữa. Ông tin tưởng ở con. Rồi một ngày nào đó gia đình chúng ta sẽ lại hạnh phúc như ngày xưa đã từng có."

- "Nội ơi..." - Cô đỏ hoe mắt chạy đến cạnh người ông thân yêu của mình. - "Nội phải sống để thấy hai đứa chúng con lớn lên và thành đạt nhau thế nào chứ? Không thể ra đi mà bỏ lại chúng con được."

Ông nhìn cô thật lâu. Con bé ngày nào cũng rần rần sống ở căn nhà này cho đến phút chốc dù mình có bị xua đuổi đã lớn lên và thành đạt bao nhiêu.

Ông khẽ đặt tay lên khuôn mặt ốm yếu của cô mỉm cười thỏa mãn đứa cháu đang đứng trên vinh quang, ông tự hào về cô.

- "Sau này phải quan tâm bản thân mình một chút. Phải cùng nhau sát cánh bên người em của mình. Ông tự hào về con." - Giọng nói của ông ngày một nhỏ dần.

Dường như hơi thở cũng không đều đặn hơn trước. Và rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến. Đôi mắt ông nhẹ nhàng buông xuống và nhắm hoàn toàn. Người kình lạnh hắt lên. Ông đã rời đi trước mắt cô và nó.

Nó ứ lại ở cổ, ôm chặt lấy người ông thân yêu của mình hết lớn. - "Nội ơi, nội mau tỉnh lại đi. Con còn chưa nói gì mà."

- "Ông ơi... ông ơi." - Cô chạy nhanh hai hàng nước mắt xuống gò má. - "Ông ơi..."

.....

Mọi người ôm nó ra khỏi phòng. Ông nội nó đã đi, ông đã bước sang một thế giới bên kia, một thế giới khác nơi này. Có khi thế giới ấy có ba, có mẹ, có cả bà nội quá cố mà ông nội rất thương yêu của nó đang đón chờ ông, đón chờ một gia đình có thêm một thành viên. Có khi nào họ sẽ hạnh phúc?

Đám tang được cử hành ngay sau đó. Nó trên tay cầm tờ di chúc của ông, đầu đội băng rô màu trắng, hai gò má chảy nước mắt dài. Nó đang quỳ cạnh người ông thân yêu của mình. Người người đi vào mới hàng bộ đồ đen thấp hương cho người ông của nó.

Nhỏ và nàng cũng đến ngay sau đó. Hai đứa bạn nhìn nó với khuôn mặt âm trầm. Thắp hương xong, nhỏ vàng nàng đến cạnh nó ngồi an ủi đứa bạn thân của mình.

- "Mày ổn chứ?" - Nhỏ lau nước mắt trên má nó.

-

- "Đừng buồn nữa. Ai rồi cũng sẽ đi, họ không thể nào bên mình mãi được." - Nàng thở dài nhìn đứa bạn này giờ.

Nó cố cười nhìn hai đứa bạn thân kia. - "Qua bên kia ngồi uống nước."

Nó xin phép chị của mình đi tiếp bạn nó. Cô gật đầu nhìn hai đứa bạn cười nhẹ, rồi cũng lại công việc là đón người đến thấp nhang.

Ba tụi nó đến bàn cuối sân ngồi với không khí xôn xao của từng người đang nói chuyện. Bà nội nó (người sau này nhưng ông và bà chưa có tình cảm gì mấy, đều lo bên họ hàng xếp đặt) lo tiếp đón, cười nói với những đối tác làm ăn xa giao. Trông bà như chẳng có gì tiếc nuối vì người ông quá cố kia.

- "Nhìn bà nội mày có vẻ ưu tư quá nhỉ?" - Nhỏ nhếch nửa môi nhìn người bà sang trọng quý phái ấy.

- "Cũng đúng. Được làm phu nhân của một tập đoàn lớn vậy. Sống trong sung sướng thì còn biết gì đến ai ra ai." - Nàng vòng tay trước ngực bịt môi nhìn bà nội nó.

- "Bà ta... đã là phu nhân hợp pháp của nhà này đâu. Chưa được đăng kí kết hôn với ông nội thằng Nhật mà." - Nhỏ chua chát cho loại người ấy.

- "Sao vẫn có nhiều người ghê tởm trên đời này nhỉ?" - Nàng xoa hai vùng thái dương với không khí ồn ào ấy, nó thật đáng ghét!

Nó lặng lẽ nhìn người bà ưu tư của mình. Bà ta không đáng là bà nội của nó. Nhìn bà có chút gì đó thật ghê tởm. Người mà lúc nào cũng chỉ biết đến danh lợi của mình. Cũng đúng, đến giờ đã được đăng kí với ông nội đâu. Một người chưa hợp pháp.

- "Nhìn phu nhân có vẻ không đau xót gì cho người chồng quá cố nhỉ?" - Một phu nhân nào đó sang trong không kém gì bà đến hỏi thăm.

- "Tôi đã quá đau xót rồi." - Bà cười mộng mị nhìn phu nhân ấy.

- "A... thì ra là thế. Vậy bà có được tài sản gì không?"

- "Đương nhiên là có rồi. Tại sao không?" - Bà chắc chắn nói.

- "Để xem được những gì?" - Phu nhân khẽ liếc mắt sang nó. Người nắm giữ gia sản.

Bà cau mày nhìn phu nhân trước mắt với ánh mắt có chút tức giận. Có lẽ bà đã xem thường tôi đây rồi.

Từ đầu sau lưng nó xuất hiện một phu nhân trẻ tuổi với nụ cười gian tà trên môi.

- "A chào cháu gái." - Bà ta nhấn mạnh từ "gái" với nó.

- - Nó ghét bỏ liếc mắt sang nơi khác.

- "Cháu gái mà cũng có tư cách về đây đeo tang cho người ông quá cố sau một trận bỏ ghét sao? Nhìn người chị của mình đi. Cô ấy trông thật tội nghiệp." - Bà nhìn sang người chị của nó, khẽ nhếch nửa môi lên cho sự rẻ mặt.

Nhỏ với nàng tức tối với thái độ cư xử của một vị phu nhân trong cái gia đình danh giá này. Đây cũng đáng là thành viên trong gia đình sao? Đúng là gia đình nhà nó quá phức tạp.

- "Bà dẹp ngay cái cách nói chuyện với cháu mình thế đi." - Nàng lạnh lùng nói với người cô của nó.

Phu nhân khẽ nhui mày nhìn nàng với ánh mắt quen thuộc. Đây chẳng phải là con của nhà thiết kế đã quý, thời trang nổi tiếng sao? Mẹ nó đã mất, còn ba nó cũng đang quản một công ty lớn lao đấy chứ.

- "À... thì ra là con của Hoàng Minh Lâm." - Bà cười mòng mị nhìn nàng. - "Chắc cháu cũng không kém gì với cháu gái Nhật nhỉ? Cũng từng bị phân biệt mà."

- "Một người con dâu trong gia đình như bà cũng không có cái quyền nói về gia đình của người khác đâu. Lo liệu mà sống cho tốt về bổn phận con dâu đi. Lỡ may bà con có chút tiền mà sinh sống. Một đứa thấp hèn như bà mà cũng có quyền nói chuyện rẻ mặt ở đây sao?" - Chị nó xuất hiện từ lúc nào nói chua chát với bà cô "thân yêu" của mình.

Bà tức tối nhìn chị nó. Sao lại có cái quyền ăn nói ngu xuẩn với mình có chứ? Bộ nó không sợ mình nữa sao?

- "Bà nghĩ tôi còn sợ bà nữa sao? Một bà cô làm dâu trong nhà mà cứ tự cho mình là người kế thừa tập đoàn. Dù gì thì cũng phải biết thân biết phận của mình đi chứ."

- "Con..."

Nhỏ chấp môi lắc đầy uống trà nhìn bà với cái thái độ ấy. Nhưng phút chốc bà cũng lấy lại tinh thần.

- "Người phải biết thân biết phận là ai đó kia mới đúng. Một đứa con gái mà cứ tưởng mình là con trai. Muốn kế thừa tập đoàn này sao?"

- "Bọn tôi đã nói bọn tôi là con trai sao?" - Nhỏ bắt đầu không tôn trọng bà ta.

- "Cháu đã mệt chưa?" - Chồng của phu nhân đến mỉm cười nhìn nó và chị.

Nó ngồi dậy chào người chủ hiền từ phúc hậu của mình. Cô quay sang cúi nhẹ lễ phép với chú.

- "Có cả bạn của cháu nữa à?"

- "Vâng ạ."

Bà liếc nhìn nó, rồi giả tạo quay sang người chồng của mình tỏ vẻ yêu thương.

Chú nhìn người vợ kính yêu khẽ cười nhẹ. Nó ngửa mắt nhìn hành động của bà ta đối với người chú trong mù quáng. Bọn họ định đi sang nơi khác, nhưng...

- "Con có thắc mắc này thưa chú." - Nó như gọi người chú mình lại.

- "Hửm?" - Chú nhui mày quay sang nó. - "Có chuyện gì sao con gái?"

- "Con thắc mắc một chuyện này không biết chú sẽ xử lý sao?" - Nó nhìn sang người cô của mình đang tò mò nhìn nó.

- "Cháu cứ nói."

- "Nếu một ngày chú phát hiện ra đứa con trai mà mình hết mực thương yêu lại là con riêng của người vợ mà chú nuông chiều với người khác thì chú sẽ làm thế nào?"

Câu hỏi được đặt ra, ai nấy cũng thay đổi sắc mặt, kể cả cô và còn đặc biệt hơn là người cô của mình. Mặt bà ta có vẻ xanh hơn trước. Tay run run ôm lấy cánh tay của chồng mình.

Chú cau mày nhìn sang vợ của mình với thái độ khác ấy. Chẳng lẽ lời nói làm kích động đến vợ lắm sao?

- "Chú sẽ làm thế nào?" - Nó hỏi lại lần nữa.

- "Chú... sẽ... giết chết cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Hấn Đi Dự Đám Tang - Lại Có Thư.

Nghe xong câu nói của nó người cô "kính mến" ấy có vẻ "thích thú với nó nhiều hơn ban nãy.

Nó vòng tay trước ngực nhìn thái độ mặc dịch của bà ta ban nãy vụt chạy đâu mất rồi. Nhìn đúng là rẻ mạt cho cái loại người thấp hèn như thế.

- "Nhưng tại sao con lại hỏi chú về việc này?" - Chú suy nghĩ về câu hỏi mà nó vừa đặt ra.

Nó mỉm cười nhìn người chú phúc hậu của mình lại có câu trả lời thú vị khiến ai nấy cũng sợ đến xanh mặt. Đôi khi một câu nói có thể giết chết nội tâm của người ta mọi lúc mọi nơi.

- "Chẳng qua con chỉ tò mò về quyết định của chú thôi. Xưa nay chú luôn là người nghiêm định mà. Con thích sự quyết định của chú." - Nó cười gian tà nhìn sang người cô của nó đang run cầm cập với cánh tay của chồng mình. - "Sao... con thấy... cô cứ run lên thế. Bộ có vấn đề sao?"

Bà cô tròn mắt nhìn nó với cái giọng nói trấn trấn với người cô của mình, đã thế còn đứng trước hai đứa bạn thân của nó, con của những người nổi tiếng trong giới làm ăn nữa chứ.

- "Con..con...ý...con là gì chứ? Có vấn đề gì sao?"

Nhỏ với nàng nhìn nhau cười đều khi thấy người cô hám tiền của nó đang sợ hãi với câu hỏi thú vị ấy.

Nhỏ vỗ tay làm tan cái không khí căng thẳng kia.

- "Thú vị... thú vị... một câu hỏi làm người ta căng thẳng nha mày. Mày cứ đùa." - Nhỏ vỗ vai nó.

Nàng nhìn sang người chị của nó đang trầm mặt nhìn bà cô đang trong tình trạng xanh mặt kia. Nàng cứ có cảm giác cô là một người không hề tầm thường, có thể giết người mọi lúc mọi nơi. Công nhận ngôi nhà này còn phức tạp hơn cả nhà mình.

Nàng cố gượng một nụ cười to đùng đùng với mấy cái vỗ tay rôm rả.

- "A...ha...ha...ha...con đôi quá. Hay bây giờ mình vào ăn cơm đi nhì?" - Nàng gãi đầu cười tít mắt nhìn xung quanh.

- "Ừ." - Chị nó gật đầu nhẹ nhàng đi vào nhà dưới nhanh chóng.

Chú và nhỏ đi theo sau xuống nhà dưới với nụ cười tươi trên môi. Riêng nó và người cô của mình còn đứng sững sờ trước mặt với ánh mắt sắc bén.

Cô đến gần nó cười mòng mị với khuôn mặt trẻ trung kia mặc dù đã nhiều tuổi.

- "Con gái nói gì ban nãy vậy? Bộ con biết chuyện gì sao?"

Nó nhìn người cô bằng nửa con mắt. Chỉ một năm nữa thôi. Lúc tôi 18 tuổi thì bà không còn tư cách nói chuyện với tôi nữa đâu.

- "Đương nhiên là biết rồi. Tôi... không phải là dạng người nói gà nói vịt mà không có chứng cứ đâu."

- "Thế chứng cứ đâu?" - Bà ta đến sát gần nó.

- "Muốn có sao?" - Nó kiêu kì nhìn bà với sắc thái đắc ý. - "Đến chỗ tôi mà lấy."

- "Cháu đang khiêu khích cô à?" - Nhìn mặt là biết đang rất tức rồi.

- "Ừm"-Nó gật đầu nhanh chóng. Rồi cũng tiến gần lại,nói nhỏ vào tai bà ta với làn thờ nóng dần.- "Nếu bà có bản lĩnh."

- "Con.."

- "Tôi cảnh cáo bà. Một lần nào nữa mà nói chuyện với chị tôi,à không. Nhìn chị tôi với ánh mắt rẻ mạt từ con người bà thì nghe cho rõ nè. Vô tù,ăn xin,làm thuê thậm chí là chết cũng không đến lượt bà đâu. Tôi sẽ cho bà chết không bằng sống. Nhưng.."-Nó nghĩ nói v.v.- "Sợ đến lượt tôi cũng chưa đến đâu. Có khi người chủ của tôi.."

- "Chúng ta vào ăn cơm đi."-Cô nhìn nó với ánh mắt điên đảo. Chắc chưa dám nghĩ đến kết quả của mình sau này.

.....

Nội hấn mặc đồ đen trên lầu xuống với vẻ đẹp sang trọng của một quý bà mặc dù đã nhiều tuổi. Hấn đang coi phim hoạt hình Tom & Jerry trên kênh Cartoon network cũng phải rời mắt nhìn sang nội của mình. (Coi bộ con nít quá nhò)

Hấn lắc đầu đáng tiếc rằng ông không có ở đây mà lại ở tận Úc để làm việc. Chứ không ông sẽ được ngắm vẻ đẹp của bà mình. Có lẽ ngày xưa ông bà là đôi uyên ương trúc mã hay nam thanh nữ tú chẳng. Chuẩn cmnr!!

Hấn chỗ tay đến gần bà mình xoa cằm ngất ngây.

- "Nội bữa nay ăn mặc sang trọng vậy??"

Bà nhìn hấn cười cười xoa đầu cháu trai của mình.

- "Cháu tôi lớn rồi. Cũng phải có người để thương chứ. Tôi đi xem mắt giúp nó đây."

Hấn nuốt nước bọt nhìn bà mình. Qua ngoại,ngoại cũng nói xem mắt,tìm vợ. Qua nội,nội còn kịch liệt hơn. Đi xem giúp mình nữa chứ. Công nhận trốn nhà ai cũng chết. Đùng để họ gặp nhau là cầu nguyện của tia hy vọng cuối cùng của mình.

- "Nội giỡn hoài."-Hấn ôm lấy nội mình.

- "Tôi không giỡn đâu."-Bà nhéo mặt hấn.

Hấn nhìn lại nội mình. Đi coi mắt tại sao lại mặc hết đồ đen vậy nhĩ? Đi đám đúng hơn.

- "Nội đi đâu vậy? Đi xem mắt mà lại mặc đồ đen."

Bà lắc đầu nhìn hấn,cháu trai của tôi nhìn ngổ ngổ vậy.

- "Ha...ha...ha.."-Bà cười hiền-"Ta đi đám tang."

- "Đám tang sao?"-Hấn cau mày nhìn bà. Bà chỉ ở bên Việt vài tháng thôi. Và lại ở trong nhà,ít khi giao tiếp mà có ai thân đâu nhĩ?

- "Là của nhà họ Lam đấy."

- "Sao?"-Hấn tròn tròn mắt nói chuyện với nội mình. Sao...sao lại là họ Lam? Bộ nhà đó có chuyện gì hay sao?..-"Nhà đó làm sao vậy nội?"

- "Chú tịch bên đó mới về nước mấy tháng mà đã bị bệnh nặng. Ông ấy vừa mất hôm qua. Hai nhà lại thân. Chẳng lẽ không đi."

Nhắc đến đây hấn nghĩ đến nó. Suốt đêm qua không ngủ là cũng vì nó. Hấn cứ thắc mắc là nó có thân phận gì trong gia đình đó chứ? Tới đây liền nảy ra ý định liền.

- "Nội cho con đi với."

Bà giật mình nhìn hấn. Cái thằng...sao hôm nay lại đòi đi dự đám tang chứ? Thường ngày thì náo loạn thôi mà. Không lẽ từ bên Mỹ qua đây lại thay đổi nhanh đến vậy sao? Dịp may hiếm có đây. Ít gì cũng phải thế chứ.

- "Được."-Nội hấn gật đầu nhanh chóng.

Nghe xong hấn chạy nhanh lên lầu thay ngay bộ đồ màu đen kiểu cách với đầu tóc cá tính kết hợp nụ cười rạng rỡ trên môi,khuôn mặt tựa như được họa sĩ khắc lên một chân dung mỹ mãn hiếm thấy đến từng chi tiết không thể chê. Coi bộ hấn cũng là một "Mỹ nam hoàn hảo" đấy chứ.

.....

Vừa xuống xe,chưa kịp vào là hấn đã nhìn nghiêng,nhìn thẳng vào trong căn biệt thự đang rộng rãi kia.

- "Làm gì mà nhìn nghiêng,nhìn ngửa vậy? Vào thôi."

- "Vâng ạ."

Hắn giật mình quay sang mở nụ cười hoàn mỹ với bà nội. Chưa kịp bước vào thì...

Bim...bim...bim

Một chiếc xe ô tô Cadillac màu đen bóp còi vang in ỏi khiến hai bà cháu dừng bước quay sang người nào lại muốn gọi mình lại.

Bước xuống xe, một lão phu nhân sang trọng không kém gì nội hắn quay sang mỉm cười với bà.

Hắn tròn mắt, rồi đến xanh mặt nhìn người đang đến gần nội mình. Sao lại là ngoại?? :3 :3 (T/g có vẻ ông trời rất thương em...hắn: ông trời kq,t/g ms liên quan nhất trong truyện này ạ....)

- "Ngoại?" - Hắn mồm nhỏ chào ngoại mình.

- "Thằng khi..." - Ngoại nhìn nó cười rặng rờ. - "Bà xuôi cũng đến đây sao?"

- "Vâng." - Nội chào ngoại hắn. Cả hai cùng tiến vào căn biệt thự kia.

Theo sau là hắn với đoá hoa cúc trắng trên tay.

Vừa bước vào cổng, hắn điện đảo mắt tìm hình bóng quen thuộc của nó. Nhưng mắt cứ điện đảo đến phát tật mà bóng nó cũng không xuất hiện đâu đây. Lại làm phần tò mò của hắn thêm kịch liệt.

- "Con có định đến thấp hương không đấy Quân?" - Ngoại gọi hắn giật mình với hiện tại.

- "À...có chứ ngoại." - Hắn gãi đầu chạy đến cầm nhang thấp hương.

Bỗng, bóng dáng mà nãy giờ hắn tìm kiếm cũng xuất hiện ngay trước mắt. Nó đeo băng rô trắng trên đầu với tờ giấy nhìn có vẻ quan trọng từ dưới bếp đi lên. Hắn đoán có thể là tờ di chúc. Nhìn là biết.

Mất hắn đảo hướng theo bóng nó mà quên cầm nhang làm nội hắn đứng cạnh nhéo vai phát hắn mới tỉnh ra. Quả thật thằng này vẫn loạn lên như thế.

Hắn cười cười nhìn sang chị nó. Lam Minh Như cười hiền đáp lại nụ cười mộng mị của chàng trai có khuôn mặt thánh thiện con của tập đoàn lớn kia.

- "Nhật...e đi rót nước trà mời khách đi." - Chị nó nói vọng vào.

- "Em biết rồi." - Nói rồi nó đem ra bàn mỗi tách trà nóng.

Hắn đặt đít xuống ghế nhìn theo bóng nó. Coi bộ hắn suy nghĩ nhìn nó. Điều mà hắn suy nghĩ đêm qua là Lam Minh Nhật rốt cuộc là thế nào? Cháu trai sao?

Nhỏ với nàng theo sau nó đem trái cây ra mời khách với nụ cười tươi trên mặt. Hắn trở mắt nhìn ba tụi nó đang tiếp khách trong khi ngoại với nội không khỏi đưa mắt nhìn mình.

- "Sao...sao hai thằng đó lại ở đây vậy nhỉ?"

- "Bộ con thích một trong ba đứa đó sao?" - Ngoại đưa mắt nhìn ba tụi nó.

Hắn giật mình quay sang. Ngoại đúng là ngoại. Làm sao mà cháu trai cưng này lại thích một trong ba tên con trai thô lỗ đó được chứ. (T/g: Ta méc ba tụi nó....Hắn: T/g mà cứ giỡn với em là em hôm có làm nhân vật trong truyện này nữa à). Chẳng lẽ con bị gay sao? Nô nô nô...

- "Không hề." - Hắn lắc đầu ngay lập tức.

Nội nhìn ba tụi nó cau mày. Nhìn ba tụi nó có nét quen quen. Hình như cũng là con ông cháu cha. Nhưng rất tiếc là không nhớ ra. Bà quay sang hắn đang "loay hoay" với mấy hạt dưa trên đĩa, nhìn ngoại lắc đầu cười trừ. Coi bộ thằng nhỏ còn con nít quá.

- "Con mời hai bà uống trà ạ." - Nó mang tách trà đến từ khi nào không hay.

Hắn ho sặc sụa khi nghe giọng của nó. Cúi đầu xuống đất ho liên miên. Ngoại với nội giật mình nhìn hắn cứ ho làm lòng hai người thêm lo. Nó giật mình nhìn hắn.

- "Anh có làm sao không ạ? Có cần tôi lấy cho anh ly nước lọc không?"

Hắn không dám cất giọng vì sợ nó phát hiện. Đưa tay lên lắc lắc ý cho nó khỏi cần nước.

Nó thờ phào nhẹ nhõm nhìn hắn. Cúi chào lễ phép với hai người bà sang trọng rồi nhanh chóng đi qua bàn khác.

- "Con ra xe trước nha." - Nói rồi hắn đi nhanh ra xe mà chưa kịp thở,

Vừa ra xe là hắn thở như bò với máy điều hoà bên trên. Nhìn sang ngoài cửa xe, hắn thấy nó đang nói chuyện với các vị khách.

Lam Minh Nhật đeo tang mà. Điều đó đương nhiên là nó chính thực là cháu của nhà này rồi. Nhưng sao nội lại nói nhà này không có cháu trai? Mà có thì cũng chỉ 15 tuổi thôi. Không lẽ...

- "Không lẽ... thằng Nhật là con gái." - Hắn xoa cằm suy nghĩ.

Nhưng cái ý nghĩ đó cũng tan biến nhanh chóng. Nghĩ sao vậy người. Nó mà là con gái cái đấy bỏ gì. Con gái mà dám bán mền ở kí túc xá con trai à. Mà đúng là điên rồi. Hắn tự đập vào mặt mình với giả thiết vô căn cứ đó trong khi căn cứ sự thật đang ở trước mắt của mình.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu thấy hắn đang có hành động của mấy lão điên :3 :3. Quay sang hỏi thăm.

- "Cậu không khỏe chỗ nào sao?"

- "À không." - Hắn dừng hành động nhìn lên bác tài đang quan tâm mình.

Chợt nhìn bác tài, hắn sực nhớ đến có chuyện cần giúp đỡ.

- "Bác có thể giúp con việc này được không ạ?"

- "Cậu cứ nói."

- "Điều tra hộ con về một nhân vật trong gia đình này. Đó chính là Lam Minh Nhật."

.....

- "Cảm ơn hai mày đã đến đây." - Nó tiến nhỏ và nài ra đến cổng.

- "Bạn bè mà mày khách sáo quá đấy Nhật." - Nhỏ xỏ tay vào túi quần nhìn nó.

- "Ừm." - Nàng mỉm cười gật đầu nó. - "Thôi vào nhà đi."

Nó cười trừ nhìn hai đứa bạn thân đang chuẩn bị đạp xe về thì một cậu bé khoảng 10 tuổi đến gần ba tụi nó, trên tay còn cầm một lá thư.

- "Ba anh cho em hỏi. Ai là chị Thụy ạ?" - Lại là "chị".

Nó trừng mắt nhìn thằng nhỏ láu cá đó. Nàng đặt tay lên vai nó với vẻ mặt bình thản.

- "Không có chị Thụy. Nhưng lại có anh Thụy đấy em." - Nhỏ cười cười xoa đầu nhóc con. Em mà lớn thêm tí là cái mồm em không ổn với Nguyễn Minh Phong này đâu nha.

- "Có chuyện gì hả em?" - Nàng dịu dàng nhìn nhóc.

Nhóc cười cười nhìn nàng với ánh mắt ngây thơ. Dù sao nhóc cũng chỉ có 10t thôi mà.

- "Có một anh đẹp trai nào đó đã nhờ em gửi cho anh bức thư này." - Nhóc con đưa bức thư kia cho nàng.

.....

Từ xa một chiếc xe Lamborghini màu đen bóng loáng với nhân chủ đang ngồi bên trong quan sát sắc mặt của nàng.

- "Chị yêu dấu."

.....

Người cô thân yêu của nó ngồi trong phòng với chiếc iPhone 6. Bà đang lo lắng về một bí mật khó lường trước được kết quả. Đi qua đi lại với vẻ mặt xanh xao.

Hai phút trôi qua, bà cầm điện thoại nhấn hàng số lên và sau đó là tiếng chuông bên kia.

- "Alo... lập tức điều tra về con nhỏ Lam Minh Nhật cho tôi. Phải điều tra nó đang tiếp xúc với ai nhất. Đặc biệt là tờ di chúc của ông nội đã để lại cho nó những gì."

- "Tôi biết rồi."

Chương 31: Em Rất Thích Chị - Quần Đùi Và Ảnh.

Đám tang cũng kết thúc. Lại bắt đầu ngày mới. Từ nay nó được coi như là chủ nhà này.

Hôm nay nó vui vẻ mặc quần áo giản dị đến trường. Quần jean bó sát hong, áo sơ mi trắng tay lửng đến khuỷa. Trên vai mang chiếc balo lưng lửng.

"Hôm nay coi bộ gái hai vui quá ha?!"-Chị nó mở cửa phòng thấy nó đang trưng diện trước gương.

Nó quay sang người chị mà nó yêu thương. Nó ôm chầm lấy chị, làm nũng nịu với đôi môi đỏ mọng ấy. Chị nó không hiểu sao nó lại giống mình đến không tí vết, cứ như hai người phẫu thuật thẩm mỹ để giống nhau vậy. Sinh đôi chắc gì đã giống nhau như thế?

Và nó không những cả khuôn mặt mà cả tính cách trẻ con lúc 17 tuổi và cả tính mạnh mẽ bề ngoài kia.

Chị nó cười hiền, đưa tay xoa má nó. Bất giác néo mạnh khiến nó "A" to ùng.

"Lớn rồi cô nương."

Nó cong môi xoa vùng mặt đỏ ửng lên kia.

"Gái biết rồi."-Nó làm như bí mật nói thì thầm với chị.

"Cuối tuần nhớ về thăm hai nha."-Chị xoa đầu nó. Một bà chị 1m8 so với đứa em 1m70 thì xoa đầu là chuyện dễ dàng.

"Ok Ok..."-Nó đá mắt với chị.-"Em còn quần căn nhà này mà."

"Ừ."-Chị nó cười tí mắt với nó.-"Hai ra ngoài trước nha."

Vừa bước ra ngoài, khuôn mặt thiên sứ của đứa em trai đang đứng trước mặt mình cười hiền.

Chị nó giật mình nhìn thẳng nhóc mới 15 tuổi nhưng mang vẻ trưởng thành của một thanh niên của tuổi thanh xuân. Đã mấy tháng không gặp mà nhóc khác lạ quá. Lam Minh Hoàng.

"Hoàng..?"

Nhóc nhìn chị cúi đầu chào lễ phép. Chị mỉm cười với nhóc. Công nhận là mẹ nhóc cay nghiệt, độc đoán và mưu mô. Nhưng con của bà ấy thì ngược lại hoàn toàn. Hiền hậu, thật thà và nhân từ. Nhóc là một coolboy đấy. Có lẽ là nhờ chú đã dạy dỗ nhóc??

"Em chào hai."-Nhóc xưng hô với chị thân mật không khác gì nó.

"Em mới về sao?"-Chị xô tay vào túi quần nhìn nhóc.

"Dạ. Em có lỗi quá. Nội mới mất mà về không kịp để đeo tang. Chắc mọi người trách em lắm"-Nhóc gãi đầu cười trừ. Chị nhìn nhóc thương thương. Giả như nhóc không phải con của mẹ Trương Ngọc Quỳnh kia thì hay quá (mẹ nhóc).

Chị mỉm cười xoa đầu nhóc.-"Không sao đâu. Đó là do hoàn cảnh mà em. Nội ra đi bất ngờ quá. Đến chị cũng không nghĩ vậy đâu."

Nhóc nhìn chị mỉm cười khẽ nhẹ nhàng mang lại cảm giác xoa dịu cái lạnh của cuối năm. Cũng đúng, gần đến Tết rồi. Sắp sang năm mới. Tụi nó lại bước sang cái tuổi thanh xuân của những con người mến thương.

"Em thương nội quá."-Nhóc gãi đầu.-"À..có chị Nhật trong đó không hai?"

Chị nhìn vào phòng nó. Công đôi môi đáng yêu kia với nhóc.

"Em vào đi. Nó đang làm điệu trong đó đấy."

Nhóc cười tươi nhìn chị. Chị Nhật mà bữa nay cũng làm điệu sao? Nghe thật lạ. Một cô gái cá tính, mạnh mẽ, bản chất con trai mà sao có thể làm điệu được.

- "Em xin phép vào thăm chị ấy."

- "Ừ."

Nhóc đi sang chị mở cửa bước vào phòng nó. Chị nhìn nhóc cười mỉm rồi lặng lẽ xuống lầu.

Nó từ trong buồng tắm với chiếc khăn đang xếp gọn trên tay chuẩn bị cho vào balo thì thấy ngay thân hình quen thuộc sau vài tháng lại xuất hiện lảng vảng quanh giường nó với mấy chiếc đồng hồ cổ kêu tí tắc hay những viên ngọc bội ở thời xa xưa và cả những tấm ảnh chị, nó lẫn nhóc được treo bày khắp nơi. Phòng nó có lẽ đặc biệt với cách thiết kế. Độc đáo, khác lạ, nhiều đồ và cả lộn xộn.

Nhóc quay sang nó cười đến tí mắt. Nó thấy bản mặt cực cute đó lại cười rưng cả răng ra. Cái thằng xưa giờ vẫn thế.

- "Thằng khi." - Nó đến gần véo má nhóc. Lại là đũa 1m80. Sao trong cái nhà này mình lại lùn đến thế nhỉ (nhà có mình nó 1m70 :3 :3 =]] giống nòi hươu cao cổ :v :v). Nhưng cũng được cái là ngoài đời nó lại cao hơn mấy mụ 1m50, 1m60 kia.

- "Chị sao rồi?" - Nhóc xỏ tay vào túi quần nhìn nó.

Nó cau mày nhìn nhóc với cái giọng tếu tếu kìa. Coi bộ vẫn chứng nào tật nấy. Giọng nói vẫn hề hề, hài hài.

- "Xi..." - Nó làm mặt xấu với nhóc. - "Sao là sao thằng nhỏ này?"

Nhóc nghe thấy từ "nhỏ" liền thay đổi tính coolboy sang một thiếu gia coldboy như hằng ngày vẫn ở trường.

- "Em không còn nhỏ nữa đâu?"

Nó tròn mắt nhìn nhóc. Mới 15 tuổi là còn nhỏ chứ gì. Đáng lí là phải nói trẻ nhưng như thế là nói mình già à. Ngu chưa đến mức độ đó. Nó véo má bên kia nhìn nhóc cười đến hất cả mắt.

- "Mới 15 tuổi là còn nhỏ mà."

- "Không." - Nhóc lại nhanh chóng khi nó chưa kịp hạ dấu chấm.

Nó giật mình nhìn nhóc với thái độ nói nặng với mình. Lần đầu nhóc nói chuyện với nó kiểu đó. Xưa giờ nhóc luôn dịu dàng với đũa như nó mà. Không lẽ nhóc muốn chọc nó.

- "Em sao vậy Hoàng?" - Nó khoác vai nhóc cười cười.

- "Em..." - Nhóc đỏ mặt nhìn nó đang khoác tay mình.

- "Sao?" - Nó hét lớn. Tự nhiên không không nổi "lạnh" với mình à.

- "Em..."

- "Nói nhanh." - Nó chóng nạnh nhìn nhóc

- "Em....rất....thích chị."

Nó nhin cười nhìn nhóc đến nổi mặt méo sang một bên. Cái thằng bữa nay định giỡn nữa. Đến bây giờ mới nói thích người ta.

Nó lại véo má nhóc, cười đến không thấy mặt trời.

- "Ừ...chị cũng rất thích em."

- "Thật sao?" - Nhóc lại đổi ngay thái độ nói với nó. Cứ như một đũa con nít sắp được dẫn đi chơi.

- "Đương nhiên rồi. Em mình mà sao không thích được." - Nó xỏ tay vào túi quần đá mày nhìn nhóc. Nhóc đáng yêu lại phúc hậu nhủ vậy sao lại không thích. Chỉ có điều nhóc lại là con riêng của mẹ mình.

Nhóc rụ mặt xuống nhìn nó. Thì ra bấy lâu nay nhóc chỉ là thân phận em của nó trong tim. Nhưng chị nè. Em biết, em là con riêng của mẹ. Cho nên em mới nói thích chị. Thực chất em rất...phải nói sao cho chị hiểu đây. Đó là em rất thích chị. Chị sẽ không cấm chứ?

Nhóc lại nặng nù cười với nó. Khoác vai với chiếc balo nhỏ nhỏ lưng lửng kia xuống lầu. Nó lờm yêu nhóc đi theo sau.

- "Mà em...đã thấp hương cho nội chưa đấy?" - Nó tỏ vẻ chị hai nói.

- "Đương nhiên là rồi."

- "Thằng này bữa nay giỏi nhò?"

.....

Ba tụi hấn vác balo sau một trận đường dài về kí túc xá.

Vừa đặt chân đến là thấy ổ khoá to đùng trước cửa. Sao hôm nay ba tụi nó đến trễ thế nhỉ? Thường ngày đến đây là thấy ba cái xác lợn ngủ trên giường mà.

- "Mở khoá nhanh đi." - Hấn cho anh bạt tai vì cái tội lè mề.

- "Cứ từ từ. Chuyện đâu còn có đó. Thịt chó còn có lá mơ." - Anh quay sang triết lí với hấn.

- "Nghe mà buồn nôn." - Chàng nhếch nửa môi nói với hấn, liếc sang anh.

- "Nôn đi." - Anh lườm yêu chàng.

- "Tao nôn mày dọn nhà." - Chàng chóng nạng nói chuyện với anh.

- "Mắc gì?" - Anh nhếch nửa môi với cái giọng ẻo lả nôn mửa kia. Chỉ có chàng mới nhẹ như thế.

- "Ồ deş...mày bảo tao nôn thì mày phải dọn chó."

- "Cục phân đâu ngon quá vậy?"

Hấn chớp mắt đứng ở giữa nhìn anh và chàng cãi và đường nào cũng nói không chịu thua nhau. Sao mình lại quen hai đứa bạn khốn này nhỉ?? Công nhận mình cũng tâm thần thật.

"Bộp...bộp"

Nó quất hai bạt tai lên đầu anh và chàng. Thấy hai cái vong linh nặng như nồi com thiêu đây, mới đầu tuần chắc chắn không có gì tốt đẹp được.

- "Aishh...Cái thằng lòi nào sàm quá vậy?" - Anh nhăn nhó quay sang thấy bản mặt nó đặng đặng sát khí. Đổi ngay giọng điệu. - "Ừa...ba tụi mày mới via hả?"

Ba tụi nó nhún vai vác balo vào trong kí túc. Riêng nhỏ và nàng thì đi thông thả. Nó thì có churóng ngại vật to như trụ điện đang đứng trước mặt.

Chàng chóng nạng với bản mặt sát khí như vừa bị ai đó cho vỗ nặng nề. Rồi đến giờ em xung đột.

- "Chuyện gì?" - Nó lạnh lùng hỏi.

- "Quần đùi?" - Chàng xoè tay ra đòi nó như con nít đòi kẹo.

- "Đéo biết." - Nó giả bộ không biết gì nhún vai đi vào trong.

Chàng tròn mắt nhìn theo nó. Định núng áo nó xốc ngược ra sau thì...

Từ đâu, một tấm ảnh "kinh dị" nhưng "cute" được bày ra trước mắt chàng.

Tấm ảnh nhũ nường của chàng vào mỗi sáng. Thân hình cong queo như con lươn mới sinh ra :3, làn da trắng thì không có gì, có điều lưng chàng lại được nó "trang trí" hài hoà bên trên làm thêm phần thú vị. Và máu chót ở đây là cái mồm chàng còn vãi cả nước bọt ra gối.

Chàng nín bật nhìn tấm ảnh trên tay nó đang lơ lửng giữa không Trung. Sao...sao...lại ở đây? Mình nhớ là không có mà. Nếu có thì lúc nó vẽ lên lưng mình cũng phải biết chứ?

- "Sao?" - Nó đắc ý. - "Chắc chắc mắc là mình không có cái tư thế men vậy chứ gì?" - Nó lắc đầu. Biết tấm ảnh từ đâu không? Lúc mới ở kí túc xá đụng độ, nó đã làm vài phò chọc chàng chơi. Nhưng nghĩ lại thôi. Ban đầu có cả ảnh nhỏ lông nách, nặng mụn, cạo râu dưới cằm và cả ảnh đang đánh răng. Cái này mà phong phay ra cho "bản dân thiên hạ" thì vui rồi. Một người đàn ông thực thụ. Hấp dẫn vãi!!! Nó cười như điên với tấm ảnh.

Nhỏ và nàng cau mày nhìn nó đang điên như mấy lão già hay bà bà trong nhà thương. Hấn và anh cũng không kém phần tò mò chạy đến nhìn vào album mà nó chụp được không nổi nào nhìn được

phá cười toe toét.

Chàng định nhân lúc cơ hội vỗ lấy. Nhưng làm sao đây? Phùng Gia Bảo sao lạnh bằng Lam Minh Nhật này được.

- "Cho tao phiếu thăm. Tao trả mày tất cả ảnh này."

Giới thiệu thêm nhân vật:

Lam Minh Hoàng: em của Lam Minh Nhật, chỉ mới 15 tuổi nhưng quyền lực và trí thông minh không kém gì chàng. Nhóc là đứa dễ gần, lại vui tính. Khác một trời một vực với Hoàng Minh Long. -Nhóc (2) (từ này gọi là nhóc (2) chính là Lam Minh Hoàng ó nhớ mấy bác)

P/s: Cảm ơn mấy bác đã ủng hộ truyện của em *cúi đầu* ^ _ ^)

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tin Nhắn Lạ - Quyết Định Đi Dự Lễ Bằng Thân Phận Con Gái.

Chàng tức giận nhìn nó đang khiêu khích mình bằng "dụng cụ" đó là quần đùi yêu quý và ảnh cực bực. Được thôi, đã vậy thì khiêu chiến luôn đi.

Bất ngờ, anh với hấn chạy nhanh đến cạnh. Cứ như lúc gặp hoạn nạn, bạn bè luôn sát cánh bên nhau. Và bây giờ là lúc để ba tụi hấn thể hiện. Định cmm chớ!!

"Thôi ngay đi. Vì phiếu đây mà mày chơi xấu nha Nhật." - Anh chấp môi lắc đầu nhìn nó.

"Thế mới thân." - Nhỏ đáp lại anh ngay lập tức.

"Cục phân đâu thơm vậy?" - Chàng trơ trên. Cứ như mình rất thèm Shit..

Nàng thấy chàng cứ hỏi đi hỏi lại vụ cục phân, chạy nhanh đến bên cạnh. Cứ tưởng là nàng theo phe phái đó. Ai ngờ, chạy đến thì thăm vào tai chàng.

"Bộ mày thèm phân lắm hả? Có cần tao ị cho ăn không?"

"Ồ...đệch cái thằng cò hó này." - Chàng hét lớn.

Hấn từ đâu nãy giờ bay vô với cái còi thổi màu đen nhỏ xíu trên mồm ồm ồm.

"Bíp...bíp...bíp"

Tiếng còi cũng cất lên. Năm đứa tụi nó chuẩn bị nghe hấn "phán" sau tiếng còi chưa hơn phân mèo kia.

Hấn gian tà cười với ba tụi nó trong khi trên tay mình đang măm me cái gì đó không kém phần đặc biệt với những thứ trên tay nó.

"Gi?" - Nó ngửa mắt hỏi hấn.

Lập tức một đồng ảnh còn bự hơn cả ảnh của nó tung tứ toé trên không trung rơi xuống.

Ba tụi nó cau mày nhìn đồng ảnh kia. Hay là ảnh hấn chụp ảnh lại chứ. Có khi còn tỏm vierr hơn mình đây.

Ba tụi nó lơ đãng chụp lấy từng tấm ảnh. Coi như ai lấy được nhiều ảnh thì người thắng vậy.

Hấn nhanh tay, nhanh chân vô lấy đồng ảnh trên tay nó. Phùng Gia Bảo không lanh bằng Lam Minh Nhật, nhưng Lam Minh Nhật thì làm sao lanh bằng Hoàng Minh Quân này mà.

"Lam Minh Nhật thua rồi nhé." - Hấn cười khoái chí. Công nhận mình thông minh thật. Sao mình khâm phục mình quá. Á há há há...!

Anh với chàng lấy hấn thu được chiến phẩm. Đập mạnh vào vai hấn cười khoái chí với những cái mồm to như mồm lợn.

Ba tụi nó thấy ba tụi hấn lấy được ảnh. Nhìn lại đồng ảnh trên tay. Thì ra là ảnh bự thời xa xưa ở trên mạng với mấy ẻm hot như rom rạ.

"Tụi mày..." - Nó cứng đờ nhìn hấn đang xem ảnh của mình chụp được.

"Hoàng Minh Quân, sao tao yêu mày quá." - Chàng ôm lấy hấn. Lập tức hấn được nhắc bổng lên với bằng tay to lớn của chàng.

Hấn chóng mặt ré điên cuồng nhìn anh cầu cứu với cái tính điên loạn đang bùng nổ trong người chàng.

- "Đờ mờ mây bỏ tao xuống."-Hắn ré chối cả tai.

Chàng để hắn xuống cười gian tà với mình. Công nhận bây giờ mặt chàng điểm vài đạn.

- "Mặt như đồng Shit."-Anh nhếch nửa miệng nói với chàng. Anh với chàng mà ở với nhau thì cứ như chó với mèo,mèo với chuột.

- "Kệ tao mày."-Chàng trợn mắt nói lại anh.

- "Sồn sồn nhất dãy nam."

- "Ồ đêch...thằng chó này."-Chàng nắm lấy cổ áo anh.- "Mày mới sồn nhất á."

- "Bỏ phiếu coi ai sồn nhất nào."-Anh khiêu khích chàng.

- "Được thôi."

Anh với chàng cãi vã vài cả nước bọt ra mồm trong khi bốn đứa tụi nó nhìn phim hài trước mắt mà không chớp mắt. Cứ như pho tượng được tạc nên bởi cái sự im lặng bên tai và hình ảnh ngổ ngỗ trước mắt.

- "Đề nghị mấy em im lặng dùm anh."-Hắn chen ngang nói chuyện.

Ba tụi nó lắc đầu ngáp ngắn ngáp dài với ba tụi hắn. Công nhận ba đứa bây,đứa nào cũng sồn lên,không ai kém ai.

Tin....tin..tin

Bỗng nhiên tiếng điện thoại từ đâu vang lên làm nó và nhỏ giật mình quay sang nàg. Tin nhắn từ số lạ.

"Đi dự lễ hội dưới thân phận con gái đi chứ"

Nó với nhỏ tròn mắt nhìn câu nói bí ẩn của số điện thoại lạ kia.

Nó không kiềm được tức giận dứt lấy điện thoại bấm ngay số điện thoại ấy gọi

In...in...in..

Chỉ đáp lại là tiếng chuông reo.

Nó tắt máy nhấn ngay một lại tin nhắn.

"ĐM có ngon thì ra đây.Nói xiên,nói xỏ như ruồi bu phân vậy mày. ĐM,đừng để tao biết mày là ai. Tao như xương mày ra."

.....

Đem đến.

Cuối năm trời bắt đầu lạnh dần với những cơn mưa rào nhẹ nhẹ. Ba tụi hắn thông thả đắp chăn mềm mại kia,cát tiếng ngáy to đùng.

Nàng thức giấc mở cửa ra lang cang ngắm nhìn trời. Trăng hôm nay tròn như chiếc gương toả ánh sáng khắp mọi nơi,nhìn nơi đâu cũng toàn là cây lá mập mờ dưới ánh trắng sáng.

- "Mày không ngủ được hả?"-Nó xuất hiện từ lúc nào với chiếc điện thoại Appo đỏ chói kia.

- "Ừ."-Nàng thờ dãi nhìn những giọt nước đang di chuyển nhẹ nhàng trơn trượt trên cành cây.

- "Mày suy nghĩ về tin nhắn và bức thư đó à?"-Nó xoa hai bên má cho đỡ lạnh. Nó là đứa dễ bị cảm,cứ đến trời mưa là tay chân lạnh hẳn lên rồi bắt đầu nhảy mũi. Nhìn vậy chứ nó còn yếu lắm.

- "Tao...sẽ đi dự lễ hội.."

- "Dưới thân phận con gái?"-Nó quay sang nàng.- "Hiệu trưởng..."

- "Nếu đứa đó muốn khiêu khích tao thì phải khiêu khích lại nó chứ. Đôi khi cũng phải cần sự lộng lẫy."-Nàng mỉm môi nhìn nó.- "Và sự đặc biệt khác người."

- "Hơ..."-Nhỏ từ đâu xuất hiện vác vai đứng giữa nó và nàng làm cả hai giật mình bằng tiếng ngáp động địa kinh trời.

- "Thằng chó này...xuất hiện mà chẳng có tiếng động nào cả. Làm hú vía ra."-Nó hét vào mặt nhỏ.

- "Sao?" - Nhỏ lí nhí mắt nhìn nó. - Bộ Lam Minh Nhật sợ ma hả?"

- "Đờ mờ...sợ chứ sao không mà? Chứ mà sợ không mà bảo tao?"

- "Đương nhiên..." - Nhỏ làm mặt xấu nhìn nó. - Là sợ rồi."

Nàng nhìn nó với nhỏ cười tít mắt. Không ngờ nàng lại được trời ban cho hai đứa bạn tốt đến vậy. Tốt đến nỗi hơn cả gia đình mình nữa. Nàng thương nó và nhỏ lắm. Hai đứa bạn cò hó.

Nhỏ quay sang nàng đang cười. Một bạt tai "chính hiệu" dính lên đầu nàng. Vãi cả đánh bạn!!

- "Cười như lười uoi hủi phân." - Nhỏ bĩu môi. - "Mày đi dự hội, chẳng lẽ tui tao không đi?!"

- "Ý mày là...?" - Nó quay sang nhìn nhỏ.

Nhỏ phũ tay xỏ vào túi quần với khuôn mặt mộng mị.

- "Tao muốn xem...thằng chó nào đã tổ chức lễ hội này. Một khi mà biết được. Tao đập nó nát xương."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lam Minh Nhật Là Con Gái - Hấn Để Ý Nó.

- "Sáng là sáng đến rồi. Ồ la la..." - Hấn hát hò làm cả phòng không tài nào ngủ thêm vài phút được.

Một, hai, ba giây ngay sau đó.

Bộp...bộp.

Năm chiếc gối bay thẳng lên mặt hấn cứ như trong game Gunny bắn nhau vậy. Công nhận mấy tay này siêu thật. Một mắt nhắm, một mắt mở mà vẫn trúng đích.

- "Ồ...đệch..." - Hấn hét lớn làm bọn nó té giường gấp gáp.

- "Mày mà còn ồn lên nữa làm mồm mày không có mà nói chuyện với bọn tao đâu." - Nó cảnh cáo hấn với ánh mắt đang ngáy ngủ.

- "Vãi đạn." - Nhỏ quay sang với cây bàn chải đánh răng xanh lè kia.

- "Em luyện thanh lâu chưa?" - Nàng vui tính nói chuyện.

Bộp...bộp

Sau đó là tràn vỡ tay của anh và chàng. Đờ mờ, nói hết câu của bọn tao. Cơ mà chuẩn cmn hết tụi bây ạ.

Hấn từ trên vực vui vẻ mà té xuống cái hố toàn ruồi, muỗi và cả phân bên dưới, nhờ bọn nó không đẩy.

- "Mất cả hứng." - Có vẻ cuộc sống của hấn nói chuyện là đeo ai nhìn và trả lời.

Tin...tin...tin...

Điện thoại hấn reo lên. Ngay lúc này hấn nhận ra rằng chỉ có điện thoại mới là người bạn trả lời hấn lúc hấn đau khổ nhất.

Hấn mang balo với bộ đồng phục kiểu cách cùng body xinh xinh kia ra lang cang nói chuyện với chiếc iPhone 6 mến thương.

- "Cháu nghe..."

- "Thưa cậu chủ đã có thông tin về Lam

Minh Nhật rồi."

- "Có...có rồi...rồi sao? Thế...thế?"-Hắn run run cầm điện thoại chờ kết quả.

- "Theo thông tin bí mật điều tra được. Lam Minh Nhật sẽ được nắm tất cả tài sản rất lớn ở công ty. Lam Minh Nhật còn có một người chị tên là Lam Minh Như....à trong gia đình..."

- "Con muốn hỏi."-Hắn cắt ngang lời bác tài đang nói. Máu chốt mà hắn muốn biết ở đây không phải ai là người nắm giữ tài sản hay gia đình bao nhiêu người và có những ai? Mà là..

- "À...Lam Minh Nhật là con gái."

Rầm

Câu trả lời như sét đánh bên tai hắn. Nó là con gái, thực sự là con gái sao? Không thể nào. Người mà mình từng đánh nhau, từng cạ cứng khoác vai, từng uống bia, karra, nhảy múa lại là con gái. Có sự nhầm lẫn gì ở đây rồi?

- "Bác chắc chứ ạ?"

- "Hoàn toàn chính xác."

- "Con cảm ơn."

Hắn ngược sang nhìn người con gái kia đang cười đùa với bốn thằng con trai ấy. Chỉ vì muốn làm con trai thôi sao?

Hực....hực....hực

Tiếng nấc cụt từ họng hắn dâng trào. Hắn mà cứ nghĩ đến người con gái nào là nấc cụt liên hồi mà lòng khó chịu vô cùng. Hắn ngậm miệng, lấy tay vả vào mồm nhiều lần, ngăn cho tiếng nấc cụt trào ra.

- "Thôi...tao đeo cần cái phiếu rách chưa đủ lót đít ngồi đó đâu."-Nó cười tít mắt nói chuyện với chàng đang khoác vai mình.

- "Đờ mờ!! Vậy mày làm cái đeo gì mấy bữa hôm nay vậy?"-Chàng xô nó té nhào ra.

Nó dòn con tức giận lên một chỗ chỉ bằng cú nắm đấm vào mặt chàng. Khốn nạn mà!!

- "Vậy mấy bữa nay mày đeo đưa ra đi. Sao đến tận hôm nay mới đưa."-Nó ré cả lũu vào mặt chàng.

Chàng lấy cặp đưa lên mặt che đậy những lớp màng phụt bọt trực tuyến của nó đang dâng trào với cảm xúc.

- "Tao xin lỗi."-Nhìn vậy chứ cũng yếu đuối lắm.

Nhỏ, nằng và anh đứng nhìn nó và chàng đang chậm chạp lê thê đi từng bước trong khi tiếng chuông reo từ hồi nào rồi không hay. Bây giờ chắc cả lớp học cũng được nữa tiết rồi. Nói chung ở với nhau miết, riết rồi cũng thân.

Chung ý định.

"Đi trễ xíu cũng có chết đâu."

- "Ê...sao đi lâu vậy mày? Bộ có ẻm xinh tươi nào nhắn tin tỏ tình hả thằng chó."-Anh nói vọng về phía hắn.

Hắn giật mình nhìn lên cả bọn. Đặc biệt là nó. Nó đứng đó, xò tay vào túi quần tũn tìm cười cười nhìn hắn đang từ từ đến gần bọn.

- "Tao đang...đang...đi đây."-Hắn nhìn nó trả lời.

.....

Sáu đứa tụi hắn vừa đặt đít xuống ghế là vừa hết tiết một. Vừa hít thở không khí của lớp chưa đầy một phút.

Hai phái nam, nữ của lớp ào đến ba bàn của bọn hắn hỏi han về chuyện lễ hội. Nhắc mới lễ hội mới nhớ, hai này nữa, lễ hội sẽ được bắt đầu. Hắn nhìn qua nó đang bơ mớ với mấy bà điệu đồng đánh của lớp.

Nào là....

- "Anh Nhật mốt sẽ đi chứ? Mặc kệ anh có thành con gái nhưng em vẫn không ngại mà khiêu vũ với anh đâu."

- "Ồ thôi...tôi không khiêu vũ đâu. Đừng hóng."-Nó nhắm mắt xoa hai vùng thái dương trả lời. Sao mình lại lọt vào cái lớp không ra gì thế nhỉ?

- "Anh Thụy với anh Phong đã chuẩn bị gì cho buổi lễ chưa? Mai chúng mình đi mua đồ hoá trang đi anh nhé."-Lại một bà nào đó đến nắm tay nhỏ và nằng.- "Cho dù hai anh có là nữ thì hai anh vẫn men chuẩn hấp dẫn lắm lắm cơ."

Nhỏ với nàng nuốt bọt hắc tay hai bà điên đó ra, cổ nặng nụ cười rặng rờ nhất dưới cái không khí tè le người này. :3

- "Ê...ba tụi mày đã tính gì chưa?"- Một thằng nào đó hỏi hấn.

- "Thì có gì đâu mà chuẩn bị. Vest và âu phục có sẵn rồi."- Hấn trả lời rồi quay sang nhìn nó.

Nó bất giác có linh cảm đang có ai nhìn mình với ánh mắt triu mến. Mà lại từ phía hấn, quay sang nhìn thấy hấn giật mình quay xuống bàn anh và chàng nói chuyện luyên thuyên.

Thằng bệnh này có chuyện gì sao mà hôm nay lạ vậy nhỉ?

- "Mai mang vest màu gì đây ta?"- Anh xoa cằm suy nghĩ.

Chàng quay xuống chu mồm xinh tươi đáp trả ngọt ngào.

- "Mày mang bikini có vẻ hợp hơn."

- "Thằng khốn mày cứ thích khiêu chiến thì phải."- Anh nắm cổ áo chàng.

Chàng chấp môi phát lờ tay anh ra nói giọng tếu tếu.

- "Haiz...đâu. Nói đúng sự thật thôi. Chứ bạn bè lâu năm sao mà dờ thói thúí đó được."

- "Phùng Gia Bảo thì làm cái gì mà chẳng được."- Anh thả mạnh cổ áo chàng xuống.

- "Aishhh...thằng chó Cao Hoàng Nam sao cứ thích gọi họ tên tao ra thế nhò."

- "Mày gọi họ tên tao được rồi. Đừng có mà hô thêm từ chó trong đó nữa.."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Mua Đồ Hoá Trang - Cùng Nhau Chọn Lựa.

Rầm

Người duy nhất có thể ngăn cản anh và chàng ngừng chiến tranh chỉ có thể là nó. Nó ngồi giữa anh và chàng từ lúc nào với câythurót gỗ to dùng trên bàn giáo viên khiến ai nấy cũng sợ hãi.

Hai phái nam,nữ tan dần. Không ai dám hé một lời nào với nhau. Học hai năm nên hiểu rất rõ. Nó mà đang điên thì cho dù có là nhỏ và nàng cũng sạch xương với nó.

- "Bây giờ hai chế chọn lựa đi. Một là...ăn gây tao rồi chửi nhau tiếp. Hai là....không chửi nhau nữa thì cái phòng kí túc xá kia hai tụi mày dọn ngăn nắp vì cái tội mấy ngày qua đã sồn lên trong đó."- Giọng nó đánh như thép.

Anh nuốt nước bọt hắc câythurót đang ở trên tay nó.

- "Thì là thế này. Tụi tao..."

Nó xit đến gần anh cười dịu dàng khiến họ tôm cả da gà nhìn nó.

- "Nhưng tao hỏi chọn lựa chứ đéo cần giải thích tâm thần đó."

- "Thì chọn cách m...ộ..."- Anh chưa kịp nói hết thì nó vừa dơ câythurót lên.

Chàng nãy giờ im lặng lao đến bịt mồm anh lại không cho hét chữ "t" cuối cùng :3 :3,dơ hai ngón tay hình chữ V lên.

- "Cách hai..."

.....

Reng....reng....reng

Lần quần cũng đến giờ ra về. Mọi người bắt đầu đổ ầm ra cổng trường vì được phép mua đồ cho lễ hội sắp đến. Sáu đứa bọn hắn cũng vậy.

Ba tụi nó lị xì đi từng bước dài với những khoảng trời mênh mông tưởng tượng đến ngày mai mình phải đi guốc,âu phục nữ, trang điểm và cả tóc giả dài nữa.

Trong khi ba tụi nó đang hiu lạnh về chuyện ngày mai thì ba tụi hắn vui vẻ, hứng thú đến tộc độ cười hả hê với tờ giấy được ban giám hiệu cho phép ra ngoài với ba tiếng đồng hồ.

"Hêy...Sáu đứa tụi mình đi chung đi hê."-Chàng vác vai nhỏ hả hê.

Nhỏ liếc nhìn cái bản mặt của chàng,hắc tay xuống vai với giọng điệu chua chát.

"Cái tay thôi của mày mà ở trên vai tao nó hôi rình ra à."

Chàng cau mày trợn mắt nhìn nhỏ đang tỏ thái độ hống hách với một mỹ nam khó kiếm như mình.

"Aishh....thằng chó giả nữ này. Bữa nay mày mạnh mẽm vãi đạn đấy."

[-_-] cái mặt nhỏ bây giờ như vậy cho đến shop đồ nhìn chàng không hề mếu lại.

Anh với nàng lại cạ cứng khoác vai nhau đi trên vỉa hè mà chọn địa điểm. Có vẻ như nàng cũng có chút hứng thú về việc thành nữ đi dự lễ hội. Lỡ may từ việc này mà nàng bị phát hiện thì không hay chút nào.

Nó nhìn sang nàng với ánh mắt vô tư thông thả đi loạng xạt trên vỉa hè mà không để ý rằng hắn cứ từ lúc sáng đến giờ cứ đưa mắt dán lên người nó không một chút rời.

Lại như lúc sáng. Nó lại cảm giác như ai đó cứ nhìn mình mãi. Mà lại từ phía hắn. Quay sang thì thấy cái mặt đó cứ dán vào màn hình điện thoại. Đờ mò chứ!!

"Mày làm gì nhìn tao suốt vậy?"-Nó bực mình hỏi hắn.

Hắn giật mình nhìn nó với khuôn mặt đỏ gượng.

Hực...hực..hực.

Lại tiếng nấc cụt vang lên làm hắn không tài nào khống chế được. Ngậm mồm lại trả lời nó.

"Tao...hực...nhìn...hực...hồi...hực...nào...mày là cái đeo gì...hực...phải dán mắt vào mày..."-Hắn cảm hận cái họng của mình. Cứ liên hồi nấc cụt.

"Còn phủ."-Nó chỏ tay vào vai hắn.

Thấy nó động vào người mình. Trong đầu cứ liên tưởng đến nó là con gái đang sát người bà tỏa ra mùi hương nào đó là họng hắn càng ngày càng nấc lên.

"Phủ đeo gì. Hực...bây giờ...tao...hực...bấm điện thoại mà."

Nó đến gần hắn hơn nhìn vào cái điện thoại để ngược. Công nhận hơi bị phiêu. Dừng điện thoại ngược.

"A thì ra là vậy. Cơ mà thời đại bây giờ có kiểu hot là dùng điện thoại ngược sao mày?"-Nó dứt lấy điện thoại hắn mồm me.

Thấy nó càng lúc càng đến gần,hắn không tài nào kiềm chế được mình. Xô nó nhào ra vỉa hè. Còn giả bộ ta đây cao quý không được động vào nữa.

"Một đứa...diễn trai như tao...không nên đến gần."-Nói vậy chứ trong lòng hắn hơi bị ngại. Từ trước đến giờ chưa bao giờ mạnh tay với con gái. Nói chính xác hơn là chưa tiếp xúc với em xinh tươi nào cả.

"Chó mửa."-Nó nhếch nửa môi phui tay,ném chiếc iPhone 6 cho hắn rồi tiến lên chỗ nhỏ và vàng.

Vừa bước vào shop đồ lớn nhất ở thành phố (nhìn cứ như siêu thị vậy :3) là thấy uể oải rồi. Gặp ngay mấy mụ con ông,cháu cha ở lớp hay mấy ẻm cạnh bên đang náo nhiệt ở đây. Công nhận mấy bà cũng khoe khoan vãi. Người đeo nhẫn đá quý (toàn con nhà làm đá quý không :3),người đeo dây chuyền sợi xích,trên tay còn có cả mấy đồ đồ hàng hiệu.

[-_-] (-_-)/-_-/|-_-| {-_-}

Sáu đứa,mỗi đứa mỗi bản mặt nhìn bọn diên trước mắt. Chưa đầy hai phút,sáu đứa bọn hắn lồm chồm,nhe nhàng đi lên lầu trên không cho mấy bà kia thấy.

- "Haizzz!!!.-Anh ưỡn ngực nhìn xung quanh.-"Nên đi chọn giày trước."-Nói rồi anh chạy sang quầy giày toàn hàng hiệu mới nhập về kia.

- "Minh có nên mang cavart không nhỉ?"-Chàng gãi đầu suy nghĩ với những chiếc cavart độc đáo và bắt mắt kia.

Nhỏ với nàng thì đi thử son môi và phần trước để nó lặng lẽ với hàng giày cao gót.

Nó chán chừ nhìn hàng giày đang bày ra trước mắt. Công nhận là đẹp thật, bắt mắt thật, thiết kế mới lạ. Nhưng nếu một trong những chiếc giày kia mà được nó làm chủ nhân thì coi như đôi giày ấy toi rồi. Điều quan trọng nhất là nó đi giày cao gót có được không mới quan trọng.

- "Tao thấy..."-Hắn cầm lấy một đôi giày cao gót màu đen lên trước mặt nó.- "Mày mang đôi này hợp đấy."

Nó tròn mắt nhìn hắn đang cầm đôi giày đúng ý nó đang định chọn đưa cho mình.

- "Hả?"

- "Mang thử đi."-Hắn ý nói nó tới ghế kia ngồi để thử giày.

- "Ừ."-Nó nhún vai đặt đít xuống ghế.- "Nhưng mày không đi mua đồ hở?"

- "Có đầy đủ rồi."-Hắn nhìn vào đôi chân trắng nõn của nó.

- "Coi bộ mày giàu quá nhỉ?"-Nó vừa nhìn đôi giày không biết mang kiểu sao vừa hỏi hắn.

Hắn chăm chú nhìn nó đang loay hoay không biết mang giày cao gót kia. Coi bộ mang giày quai hậu và bata nhiều quá nên cũng không hay biết gì về giày con gái.

Hắn thắc mắc không hiểu sao nó lại muốn làm con trai? Nhưng rồi đến một ngày cần hỏi. Hắn sẽ hỏi nó.

- "Haizz!!!"-Hắn một tay cầm lấy một chiếc giày, một tay nhẹ nhàng nâng đôi chân của nó lên xỏ vào.- "Đúng là...có giày cũng không mang được."

Hắn không dám ngược lên nhìn nó vì sợ nắc cụt lại kéo đến. Hắn cứ tưởng tượng chân nó là chân voi và mang vào cho nhanh gọn lẹ (-_-).

Nhưng hắn không biết rằng khuôn mặt của ai đó đang ngồi bên trên đó ửng hân lên làm cả người nó nóng rang. Nó đưa hai tay lên xoa hai bên má để mặt giảm đỏ nhưng hình như không có tác dụng.

- "Mang như thế. Xong rồi đấy."-Hắn mang cho nó xong đôi giày. Đứng dậy, quay sang nơi khác nhìn bọn kia đang chạy nôn nao coi đồ cho ngày mai. Ai biết đâu. Mặt hắn còn đỏ hơn mặt nó.

- "À...Ờ...cảm...ơn...mày nha."-Nó nuốt nước bọt nhìn trả lời khó nhọc.

.....

Trong khi nó và hắn đang đỏ ửng mặt thì nhỏ và nàng đang chạy đôn chạy đáo với mấy chiếc son môi gôm ghiết mà mấy mụ trong lớp chét đầy và đỏ chói lên mặt. Khó chịu vậy mà sao tụi nó vẫn làm được nhỉ?

- "Từ nhỏ đến giờ chưa biết son môi là cái dýt gì?"-Nhỏ xem xét kĩ lưỡng từng cây son.- "Nói đúng hơn là không xác định được cây son là cái gì?"

- "Hay mình lấy màu cam son này mày nhỉ?"-Nàng chét lên môi quay sang hỏi nhỏ.

Vừa dính cái mặt quay sang, nhỏ thấy mỏ nàng lấm lút màu son màu cam kinh khủng kia, hét lên một trận làm chị quầy cũng phải nhìn ra hai đứa.

- "Hêy..."-Nhỏ nổi xanh mặt nhìn nàng.- "Thôi...làm ơn mày lau mồm dùm tao. Thôi khỏi môi mặt đi. Tao sợ thứ này lấm rồi."-Nói rồi nhỏ vút hết đồng đồ trang điểm trên tay xuống đi sang quầy khác để nàng với đôi môi cam chói lọi lại.

Nàng cau mày nhìn nhỏ với thái độ ấy. Bộ màu cam này trông tởm vlerr vậy sao ta? Nàng mượn gương soi mặt của chị quầy bán soi thử.

Vừa đưa gương đến, nàng không nghĩ đây là mặt mình đang trang điểm đâu. Trông cứ như quỷ thành tinh xuất hiện ở trần gian này vậy.

- "Aaaa..."-Biết thanh nàng rồi :v :v

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trước ngày lễ hội.

Sau ba mươi phút trôi qua lặng lẽ mà sáu đứa bọn hấn vẫn la cà quanh lầu hai cũng shop hàng hiệu này. Nó được đôi giày cao gót, anh được đôi giày bost, chàng đổi sang quần đồng hồ, nhỏ chọn những chiếc kẹp dĩa dành cho phái nữ, nàng vẫn ở lại với mấy cây son môi, riêng hấn là chỉ có lều đèo theo nó.

Cuối cùng thì tụ tập lại trung tâm. Tất cả thu được chiến lợi phẩm chi chùng đó. Phần quan trọng nhất vẫn là đám dự hội.

Ba tụi nó chảy nước mắt khi nhìn thấy mấy ché đang tập tành mang đầm. Minh sẽ trôi dạt về đâu khi phải mặc mấy cái đầm dài thường thướt kia chứ. Lại còn màu sắc lòe loẹt y chang cái quần đùi hoa lá hẹ của chàng.

Nó tự đập vào mặt mình. Quyết định bây giờ là đi về.

- "Thôi...tao chóng mặt. Tao về đây."

Nhỏ xanh mặt nhìn hàng đầm trên kia mà không thấy cái nào vừa ý, lại còn hở hang không dây vắt lên hay cổ gì. Công nhận, chỉ có mấy quý bà mang nổi thôi. Thật là phóng khoáng đó mà.

- "Nhật...đội tao về với." - Nhỏ đưa mắt nhìn hàng đầm nhưng tay thì kéo áo nó đi theo.

Bây giờ chỉ còn mình nàng là đứng ở đó nhìn hành đầm với vẻ đang suy nghĩ tính toán bằng động tác xoa cằm.

Chàng chạy đến gần nàng ngược nhìn mấy bộ đầm kia. Cái nào cái nấy cũng vừa ý cho mấy cô 1m70, đúng lúc nàng cao 1m70 thì quá hợp rồi còn gì.

- "Tao thấy cái màu vàng chói lọi kia hợp với mày đấy Thụy." - Chàng chỉ tay vào chiếc đầm được thiết kế đơn sơ kia, nhưng đủ làm thu hút không ít quý bà.

Nàng tự đập vào mặt mình. Đúng thật...ngoài cái bản mặt và óc chó nhà thằng này ra còn có sự lòe loẹt ở đây nữa. Chàng đang nghĩ cái đêch gì vậy không biết. Nàng không thích mấy màu sắc rực như ánh ban mai kia. Chìm chìm anh nợ!!

- "Tao thấy mày mang còn hợp hơn tao đấy. Thằng chó 1m80." - Nói rồi nàng xách hộp trang điểm đi theo nó và nhỏ.

Anh bật cười khuôn mặt chàng đang nhìn theo nàng đi theo nó và nhỏ. Haiz! Đúng là...cái người thích ăn mặc lòe loẹt như chàng không có ai rước cũng phải. Giá như chàng là người bị trúng phiếu "nam thành nữ" thì hay biết mấy. Chắc phong cách ăn mặc nổi bật của chàng sẽ làm cả sân khấu đổ ập ánh mắt về mình quá.

Đang mếu máo cái mặt thì chàng quay sang bắt gặp anh đang cười khoái chí. Đương nhiên là...(chắc mấy vị cũng đã hiểu)

- "Thằng khốn đánh đau vãi." - Anh suýt xoa chửi chàng.

- "Đánh vậy mày mới tỉnh ra. Đờ mờ!!"

- "O...tao làm gì mà phải cần tỉnh. Có mày á."

- "Mày á."

- "Mày á."

Giữa cuộc tranh cãi không có kết quả thắng thua thì hấn đang đứng giữa lại tập trung được về phía nó đang đi. Không hiểu sao nó có tương đi giống hệt con trai vậy nhỉ??

Hấn nhìn sang anh và chàng đang làm náo loạn nơi chốn đông người này. Sao mình lại có hai thằng bạn làm mất mặt vậy kè?

Bộp....bộp.

Ai chứ hấn rất mạnh tay. Kể cả bạn thân. Như mấy vị đã biết. Bạn thân là lũ khốn nhất trong đời :3 :3

- "Đi về." - Có lẽ ngoài nó thì hấn cũng là người ngăn cuộc chiến tranh lại được.

.....

Tối.

Ba tụi nó đang nằm trên giường suy nghĩ về lễ hội ngày mai.

Hắn nằm trên tầng ba nhìn xuống nó đang nằm tầng hai với vẻ mặt khó chịu. Chắc là do lễ hội rồi đây. Hắn lấy điện thoại ra nhắn tin cho nó.

[Ra ngoài nói chuyện đi.]

[Chuyện gì?]

[Mang luôn cả chồng sách luôn nha.]

[Điếu]

[Tôi đợi] (Suýt nói tao mà nghĩ lại nó là con gái nên phải tôi :v)

Nhắn tin xong hắn mang chiếc áo thun bó sát người hiện rõ lồng ngực rắn chắc kia lên. Một tay xỏ túi, một tay cầm điện thoại xoay tròn ra lang cang đứng đợi nó.

Nhỏ với nàng ngồi bàn kế hoạch gì đó rồi quay sang kéo nó lại gần trước khi nó đi ra gặp hắn.

- "Nhiệm vụ đây nha." - Nhỏ cười cười nhìn vào mấy tờ giấy mà nàng đang vẽ.

- "Nhiệm vụ gì?" - Nó đưa mắt vào theo nhỏ.

- "Không còn thời gian nên không kịp đâu. Thăng Thụy sẽ được phân công là thiết kế trang phục cho ba đứa mình. Tao sẽ cố gắng tập trang điểm. Còn mày sẽ phụ tạo tóc tai và trang sức đeo. Ok" - Nhỏ dơ ám hiệu "Ok" lên với nó và nàng.

- "Sao cũng được." - Nó nhún vai ôm đồng sách theo lời hắn ra ngoài.

Vừa xuống giường là anh từ bên dãy kia lao qua xem nhỏ và nàng đã chuẩn bị gì chưa?

- "Aishh...mày vẽ rồi sao làm kịp. Hồi trưa không chịu mua đầm luôn đi." - Anh cầm mấy bản vẽ của nàng lên chăm chăm nhìn. - "Mà công nhận mày thiết kế trang phục nhìn lạ mà đẹp thật."

- "Đương nhiên." - Nàng đắc ý. Vì nàng sở hữu tài năng thiết kế từ mẹ mình mà. Nhìn vậy chứ cô em lâu lâu về nhà là thiết kế vài món trang sức và trang phục cho gia đình thu hút không ít bao nhiêu thị trường.

Từ đầu chàng chui vào chấp môi cảm bản vẽ lên nhìn anh.

- "Mày mà cũng biết đẹp và lạ hả Nam?" - Cứ như nói anh mù sắc đẹp vậy. Sao cứ ở gần nhau là cãi nhĩ?

Nhỏ biết mình không có khiếu ngăn cản chiến tranh như mình lại có khiếu ngăn cản bước đầu.

Chưa kịp để anh hé môi phản bác lại chàng là nhỏ đã cho hai tên ấy sang thế giới bên kia rồi. (thế giới đàn ông :3 dãy ngủ của anh và chàng :v)

- "Biến ra." - Nhỏ lườm hai bọn anh. - "Đây không phải nơi cãi nhau."

Bộp...bộp

Nàng vỗ tay cho sự hài hước mà nhỏ vừa "chường" cho anh và chàng. Công nhận nội công thâm hậu.

.....

Nó ôm chồng sách ra nhìn hắn đang đứng chăm chăm nhìn mình. Cái thằng này không biết định dở trò gì nữa đây. Tự nhiên kêu ra rồi ôm chồng sách. Đừng nói hắn kêu mình ra là để ôn thi chuẩn bị ăn tết ấy nha. Hoi bị điên.

- "Chuyện gì?" - Nó nhăn nhó nhìn hắn.

- "Ồ thì..." - Hắn không dám nhìn thẳng vào mắt nó.

- "Sao?" - Nó ghét chân chừ.

- "Thấy mày đi đứng cứ như con trai..."

- "Thế mày nghĩ tao là gái hay trai?" - Nó chồm đến hỏi hắn.

Hắn đỏ mặt cả lăm nhìn nó đang tiến gần lại mình.

- "Con...con...trai. Ý tao là mai đi dự hội dưới thân phận con gái rồi mà mày đi đứng vậy sẽ không tốt đâu." - Chắc can đảm lắm hắn mới nói một lèo mà đối diện với nó.

Nó cau mày nhìn hấn đang đỏ mặt nói chuyện với mình. Để ném chiếc dép vô mặt hấn ghê.

- "Rồi sao?" - Nó vòng tay trước ngực hỏi hấn.

- "Thì bây giờ tập đi như con gái." - Hấn mỉm cười với nó.

- "Tập đi như con gái?" - Nó một mắt nhắm một mắt mở hỏi lớn.

- "Ừm."

Nói rồi hấn dứt lấy chồng sách mà nó đang ôm trên tay kéo nó đi thẳng rồi đi lui. Sau đó lại đặt đồng sách lên đầu nó.

- "Mày điên hả Hoàng Minh Quân?" - Nó không hiểu hấn đang làm cái trò gì ở đây mà cứ đi đi lại lại.

Hấn nhìn nó cười cười rồi đi nhẹ nhàng trước mắt nó, rồi quay lại ban đầu.

- "Tao đang bày mày đi đấy chứ."

Nó nhếch nửa môi nhìn hấn. Từ khi cha mẹ sinh đến giờ. Lần đầu tiên có người nói bày mình cách đi. Công nhận có lúc nó loạn não sao ấy nhỉ?

- "Tao không cần." - Nói rồi nó lườm hấn quay sang định đi vào đánh một giấc tới sáng.

Hấn nắm chặt tay thành quyền nhìn nó đang cứng đầu.

- "Một khi đã quyết định làm nam thành nữ thì đến cách đi cũng phải giống để người ta khỏi phải nghi ngờ chứ."

Nó nghe xong câu đó, nắm chặt tay thành quyền quay sang nhìn hấn. Hấn đang khiêu khích mình làm việc gì cũng không xong sao? Thằng này xem thường Lam Minh Nhật rồi.

- "Mày ý gì?"

- "Người thông minh thì phải hiểu liền chứ." - Hấn xò tay vào túi quần nhìn nó với chiến lược đi đứng sắp thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Anh Đã Biết - Thiên Sứ Đi Dự Tiệc.

Và rồi chuyện gì cũng đã đến. Mọi học sinh trong kí túc xá cho đến học sinh lớp 10 cũng dần dần rộn ràng lên vì cái lễ hội vô lí đó.

Ba tụi hấn từ khi tan học đến giờ thì không biết đi đâu mà chưa về kí túc xá trong khi ba tụi nó đang làm phép cầu mưa to xuống với mấy câu thần chú tự nghĩ.

- "Hay mình lên nói hiệu trưởng dẹp ngay cái lễ hội này đi." - Nhỏ ào đến nhìn nó và nàng.

Nó nhắm mắt đang niệm Phật cầu cho mưa đến, nhún vai trả lời.

- "Đợi tốt đến ngày hôm nay thì làm sao mà xin được nữa."

Nàng cũng có tư thế giống nó ngồi thành tâm cầu khẩn.

- "Ừ. Đúng đấy."

Nhỏ tự đập vào mặt mình, nhảy lên giường làm loạn với đầu tóc bù xù kia. Thật đáng ghét mà.

Tin...tin...tin

- "Alo..?" - Là điện thoại của nàng.

- "Thưa tiểu thư. Đám dự tiệc đã xong rồi ạ." - Thì ra là nhà may trang phục riêng của nhà nàng.

- "Ừ. Tí tôi sẽ đến lấy." - Nàng tắt máy nhìn sang nó và nhỏ. - "Có đảm rồi. Tao đi lấy đây."

- "Ừ." - Nó nhún vai nhìn nàng.

Nàng cầm chìa khoá xe đạp ra khỏi cửa. Lập tức nó hét um sùm bên trong với cái giờ quyết định dự tiệc ấy.

AAAAAAAAAAAA

Cột...kẹt...cột...kẹt...

Lại là tiếng xe đạp quèn của nó vang lên giữa chốn đông người của thành phố.

Nàng chậm chạp đạp xe luồn lách qua các "khe" nhỏ của xe lớn. Hôm nay là ngày gì mà đông thế nhỉ? Nàng nhìn xung quanh. Ai nấy cũng tấp nập bận rộn. Đặc biệt là các dang hàng shop đồ. Người ta đổ ào về nơi đó. Còn có cả studio nữa. Cứ náo nhiệt lên.

Kit...

Nàng dừng xe tại một công ty to lớn về đá quý và thiết kế trang phục. Đây là công ty riêng của mẹ nàng. Mẹ nàng có cả một gia tài đồ sộ. Và đương nhiên người thừa kế duy nhất chỉ có nàng. Chỉ hết năm nay thôi. Hiện bây giờ người đang trụ chỉ nơi đây là ông bà ngoại nàng đang ngày lúc già dần.

Còn về phần công ty của ba nàng thì người đương nhiên thừa kế chính là em nàng - Hoàng Minh Long.

Nàng vừa bước vào cổng. Hàng loạt nhân viên ra xếp thành hai hàng chào đón nàng - một chủ tịch tương lai.

Nàng cười nhẹ cúi đầu chào lại mọi người đang mặc những đồng phục do chính tay mình thiết kế.

- "Mọi người không cần phải chào cháu như vậy đâu. Cứ coi như cháu là khách hàng vậy là được rồi."

- "Làm sao mà kêu coi như khách hàng được cơ chứ. Trong khi tiểu thư chính là người nắm giữ mọi quyền hành nơi này." - Trưởng phòng trẻ tuổi đi nhanh ra chào nàng với nụ cười tươi như hoa ban mai.

Nàng thấy trưởng phòng vừa ra, liền cúi đầu chào người. Trưởng phòng là người từng dạy nàng lớn lên như thế nào nên nàng rất quý người.

- "Con chào trưởng phòng."

Trưởng phòng nhìn cười mỉm, khẽ xoa đầu nàng.

- "Con vào lấy đảm đi."

- "Vâng."

Tất cả mọi người vừa vào trong đại sảnh, bóng người đứng khuất sau bức tường này giờ nhìn theo bóng nàng đang đi, tay run run cầm hộp quà vừa gói xong.

- "Hoàng Minh Thụy...."

.....

Nàng vừa bước vào cổng trường là cái mặt anh vừa áp diện nàng. Nàng giật mình nhìn anh đang chăm chăm nhìn mình. Cái thằng sao hôm nay lại nhìn mình như thể chưa được nhìn người đẹp vậy nhỉ?

- "Sao?" - Nàng vòng tay trước ngực nhìn anh.

- "Tiểu thư.." - Anh cau mày tiến lại gần nàng.

Nàng giật mình cảm chiếc hộp đang có ba chiếc váy đầm lui ra sau trong khi anh cứ tiến lại gần mình.

- "Cái gì mà... tiểu thư ở đây chứ?" - Nàng nuốt nước bọt nhìn anh. Không lẽ anh đã biết điều gì.

Anh cười nhẹ nhìn nàng đang hồi hã háp tấp lùi về phía sau cho đến khi lưng chạm tường thì mới thôi.

- "Thì cậu chuẩn bị thành gái nên tôi gọi là tiểu thư không được hay sao?" - Anh nói chuyện như có ẩn ý trong đó.

Nàng thở phào nhẹ nhõm. Thì ra là trêu mình. Cái thằng chó này dễ làm người khác yếu tim.

- "Giỡn mặt hả?" - Nàng định cho anh một bạt tai lên thì...

- "Tớ đâu có giỡn." - Anh đã chụp tay nàng lại.

Bàn tay trắng nõn mềm mại của nàng nằm tròn lộn trong bàn tay to lớn của anh. Đôi tay này đúng là tay con gái. Vậy mà từ trước đến nay anh không biết gì.

Nàng giật thót tim nuốt nước bọt nhìn anh đang cầm chặt tay mình. Hành động kì lạ của anh làm nàng đỏ cả mặt lên. Anh cứ tiến sát gần lại nàng.

- "Nè..." - Nàng không chịu được hét lên.

- "Sao?" - Giọng anh lạnh lùng hỏi ngược lại nàng.

- "Mày đang làm cái gì vậy? Tao ngộp thở đấy." - Nàng cố lảng tránh ánh mắt của anh.

- "Vậy hả?" - Anh buông nhẹ tay nàng ra nhưng chưa thả hoàn toàn. - "Tôi có quà cho cậu..."

- "Quà?" - Nàng tròn mắt nhìn anh.

Anh gật đầu đưa cho nàng chiếc hộp ban nãy mình vừa gói xong. Một chiếc hộp màu trắng với cách trang trí đơn giản, dễ thương kia.

- "Cảm ơn." - Nàng cười nhẹ nhìn anh rồi nhận lấy hộp quà đi ngay.

Anh nhận được nụ cười lần đầu của nàng nhẹ nhàng và dịu dàng ấy làm mặt đỏ ửng lên như vừa bị đun sôi.

Tớ thích cậu.

.....

Trời hôm nay phải nói là cực đẹp. Bầu trời được hàng vạn ngôi sao "trang trí" lộng lẫy. Trăng rung động chỉ để một nửa mình soi đường cho những phái đẹp sang trọng chân đi giày cao, thân khoác lên mình mỗi người mỗi chiếc váy đầm bắt mắt đính kèm những trang sức lộng lẫy hay những anh chàng mang những bộ vest sang trọng phong cách thiếu gia kia. Làn gió ngất ngây với sự đẹp đẽ của tối hôm nay thổi dạt dào theo mãi mang lại cho mọi người mỗi hương vị mới mẻ của táo xanh, vị chua của dâu hay mùi hoa cỏ dại.

Tất cả bây giờ đang ở trong đại sảnh của trung tâm tiệc lễ hội bắt đầu sau hai mươi phút nữa.

Ba tụi hần ngồi ở cuối đại sảnh cứ chăm chú nhìn ở cửa chính mong rằng ít phút cuối sau đó có bóng ai sẽ bước vào.

- "Còn mấy phút nữa là lễ hội bắt đầu?" - Anh quay sang hỏi chàng. Hai chú thường ngày là cãi vã mà cứ đến này lớn là thương nhau như anh em một nhà vậy đấy.

- "15 phút nữa." - Chàng dơ đồng hồ mà mình vừa mới công chọn lựa hôm qua lên coi. Tiện thể khoe :3 - "Thấy đồng hồ tao mới mua đẹp không?" - Nở ngay nụ cười rạng rỡ.

Anh với hần bơ mặt nhìn thẳng bạn trước mắt. Thằng chó này mà cũng đi dự mấy cái lễ hội này sao? Công nhận đi với chàng mất mặt đàn ông tụi mình. [-_-] (-_-)

- "Mong mọi người đổ về phía đại sảnh để chuẩn bị lễ hội. Chúng ta còn 15 phút nữa để bắt đầu. Chốc nữa sẽ chọn lựa ra ba cô nàng đẹp nhất để khiêu vũ với ba anh chàng điển trai trong ngày hôm nay." - Một bác trung tuổi đã nói trực tiếp nội dung mấy em đang muốn biết.

Sau câu nói là mấy câu hét um sùm của mấy bác chánh choẹ và lời bàn tán xôn xao của mấy vị con trai.

- "Ba anh kia đã đến chưa?"

- "Tao ngóng này giờ mà không có thấy."

- "Chắc bọn nó không muốn đi rồi."

- "Cứ tưởng tượng bọn nó mặc đồ con gái đi là tao phá cười mày nà."

- "Uống chút rượu đi nào."

- "Tao còn phải tỉnh để khiêu vũ nữa."

- "Mày làm như mày được chọn vậy."

- "Biết đâu bắt ngờ."

.....

Ba tụi nó ở kí túc xá đang lúng cụng về đồng đồ đang mặc. Nó với nhỏ nhắn nhỏ về mấy món trang sức đắt tiền mà làm khó chịu kia.

Riêng nàng vẫn cầm hộp quà của anh nhìn chăm chăm. Rồi cuối cùng cũng mở. Bên trong là một sợi dây chuyền đá quý rất đẹp. Nó mang phong cách dịu dàng và lộng lẫy cho phái nữ uyển chuyển hay cười. Nếu nàng không cá tính thì có thể nàng rất hợp với những loại này.

- "Hợp với mày bây giờ đây."- Nhỏ nhìn chăm chú vào dây chuyền.- "Mày mua hả?"

- "Không."

- "Thế đâu ra vậy?"- Nó dơ lên hỏi.

- "Thằng Nam tặng."- Nàng nghĩ lại chuyện ban chiều hơi đỏ mặt.

- "Tặng?"- Nó và nhỏ ò lên.

- "Ừ."

- "Thằng khi đó keo như gì mà..."- Nó nói quá anh lên :v :v

- "Đề tao đeo hộ mày."- Nhỏ lấy sợi dây ra đeo vào cổ nàng.

.....

Quay lại đại sảnh.

- "Ba tụi nó có đến không vậy nhĩ?"- Chàng nhìn đồng hồ. Chỉ còn 5 phút.

- "Đến đây."- Hấn đưa mắt nhìn ra cửa.

- "Còn 5 phút mà lo gì."- Anh nói vậy chứ trong lòng cũng nghĩ đến nàng rất nhiều.

Tất cả mọi người ngày càng đông đổ ập đến chính giữa đại sảnh để mà xem ai sẽ là người đẹp nhất hôm nay. Ba tụi hấn dựa lưng vào tường quan sát mấy banten đang đổ ập một lúc một đông đến.

Cạch.

Bất ngờ cánh cửa phòng được mở ra. Mọi ánh mắt quay sang dồn về phía người đang chuẩn bị bước vào.

Nhỏ uyển chuyển với đôi giày cao gót cùng trang phục màu xanh rêu. Phần hong ép sát eo nhỏ của nhỏ làm tôn lên vòng một và vòng hai hoàn hảo đến mỹ mãn. Bên dưới chiếc đầm xoè rộng và phần đuôi dài tít ra với hoa văn độc đáo khiến ai cũng nhìn nhỏ. Thiên sứ thứ nhất.

Thiên sứ thứ hai không ai khác chính là nàng. Nàng khoan khai đi nhẹ nhàng với đôi giày hàng hiệu cùng bộ đầm bó sát body chuẩn chuẩn xinh xinh kia màu tím nhạt mang lạ cảm giác êm ái cho mọi người. Nhà thiết kế giỏi của tương lai.

Nó theo sau mang thân phận thiên sứ cuối cùng đi vào với bộ đầm kiểu cách màu đỏ booc của rượu kết hợp làn da trắng nõn. Mái tóc rũ xuống đến ngang vai không kém phần hấp dẫn về phần body khôi ngô của thiên sứ. Nó dịu dàng đi đến đại sảnh bằng đôi giày cao gót mà hấn đã chọn cho mình.

Thiên sứ đi dự tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nếu Cậu Là Con Gái, mình Sẽ Yêu Cậu.

Mọi người trong đại sảnh ò lên một tiếng. Tất cả mọi ánh mắt dán lên người ba tụi nó. Hiệu trưởng từ xa nhìn ba tụi nó lắc đầu.

Ba tụi hấn ngồi phía cuối đại sảnh đứng hình nhìn ba tụi nó đang trong vẻ đẹp lộng lẫy và sang trọng kia.

- "Ba..ba..có...có phải thằng...Nhật, thằng Phong...và và thằng Thụy không vậy mày?"- Chàng run run ngắm nhìn ba tụi nó nhưng mồm lại hỏi hấn và anh.

- "Ừ."- Hấn cười rạng rỡ nhìn nó đang nở nụ cười xung quanh.

- "Ngon." - Anh thỏa mãn nhìn nàng đang đeo sợi dây chuyền mà mình tặng. (Mua ngay tại công ty mẹ nàng :3)

Ngay trong chốc lát lấy lại tinh thần. Ba tụi hần chạy nhanh đến giữa đại sảnh quan sát thái độ và cách đi đứng của ba tụi nó. Nhìn cũng yếu điệu vãi!!

- "A... Ba em trúng phiếu thăm phải không? Nhìn thật lộng lẫy và tuyệt đẹp." - Ba tụi nó nhìn ông trung niên đang dẫn chương trình có vẻ đều cán. Đặc biệt là nó, hình như đã gặp đâu rồi. - "Trông ba tụi em cứ như con gái vậy nhì?"

Ba tụi nó nắm chặt tay thành quyền nhìn người đàn ông cười mộng mị trước mắt. Câu nói sau của ông đã làm nhiều người bàn tán xôn xao và dồn dập ngắm nhìn ba tụi nó.

- "Ba anh ấy đẹp thật."

- "Có khi nào ba anh ấy là con gái không?"

- "Làm sao là con gái được. Người yêu trong mộng của tôi ời."

- "Nhìn như thật ấy mà nhì?"

- "Đẹp. Tuyệt đẹp."

- "I love you...pắc pắc."

Hần nhìn lên người đàn ông trung niên kia đang có ý định trêu chọc ba tụi nó. Cần phải cho ông ta một trận quế mới được.

Anh đặt cánh tay lên vai chàng, một tay chống nạnh trong khi chàng đang nhâm nhi ly rượu vang.

- "Mày thấy thằng Thụy sao?" - Anh bật hỏi chàng.

Chàng cau mày nhìn nàng từ trên xuống dưới từ dưới lên trên. Có phải là thằng Thụy ngày nào mình hay đánh nhau với nó không vậy nhì? Đéo phải rồi. Chàng nhéo má vài lần rồi quay sang nhìn anh.

- "Hơn cả đẹp nữa. Tao không nghĩ là nó đâu mày."

Anh cười nhếch môi nhìn chàng đang ngu ngu ngẩn ngơ. Thằng chó có IQ 170 đây sao? Sao nhìn qua chẳng biết cái đéo gì về con trai hay con gái vậy. Đáng lí ra IQ đó là mình mới đúng. = _ = (IQ = 158)

- "Bây giờ là người tổ chức buổi tiệc xin ra phát biểu vài lời với mọi người."

Người đàn ông vừa hết lời. Một chàng trai khôi ngô, tuấn tú từ bên trong bước ra với tiếng đi làm người bên dưới phải ngước nhìn mình một cách tôn nghiêm và kính trọng.

- "Xin chào mọi người. Tôi tên là Hoàng Minh Long." - Nhóc cười nhếch môi chăm chú nhìn nàng bên dưới.

Nàng giật mình lùi về phía sau vài bước khi nhìn thấy đứa em cùng cha khác mẹ của mình đang đứng trên bục phát biểu về việc tổ chức buổi tiệc hôm nay. Chuyện...chuyện này...là thế nào?

- "Tôi tổ chức buổi lễ là vì tôi chuẩn bị chuyển sang trường này thi và học sau này. Tôi rất hân hạnh khi được làm quen với tất cả học sinh trong trường vào ngày hôm nay." - Miệng nói nhưng ánh mắt của nhóc chưa bao giờ rời đi trên người nàng { Chị đẹp thật đấy, chị 2. Rồi một ngày nào đó em sẽ lột bộ mặt con trai của chị xuống cho cái trường này biết thế nào là giả trai đi học. }

Sau lời nói là tiếng hét chói lọi của mấy ẻm xinh tươi trong trường. Có một anh chàng đẹp như thiên sứ tổ chức dự hội mà còn bảo là làm quen với nhau thì còn gì bằng.

- "Như vị kia đã nói. Trong buổi lễ này sẽ có ba nữ lộng lẫy nhất được chọn ra với ba anh chàng điển trai của ngày hôm nay. Tôi sẽ chọn ngay bây giờ." - Nhóc nhìn nàng cười gian tà.

Vừa nghe câu nói hay thứ hai từ miệng nhóc nói tiếp. Mấy mụ cộng mấy ảnh xiteen của trường chỉnh sửa lại trang phục của mình giả nai như mình không quan tâm. :v :v

Ba tụi nó định rời sang nơi khác để ngồi nghỉ ngơi thì lại bị nhóc "chụp" lại rất nhanh chóng.

- "Ba anh sao đi sớm vậy? Em còn chưa nói kết quả của buổi tiệc mà."

Nó quay sang nhìn nhóc đang có tình thần mạnh kết quả buổi lễ. Nếu kết quả là ba tụi mình thì có khác gì nhóc đang đâm vào một bí mật của ba tụi nó đâu. Thật nham hiểm.

Nhỏ nhìn nàng đang đứng hình thối mắc về thằng nhãi ranh tổ chức buổi lễ đó có liên quan gì mà làm thằng Thụy im như tượng cả buổi trong khi mồm nó và nhỏ cười với bạn bè bắt héo mồm. :v :v

- "Thì cậu cứ nói kết quả đi. Bọn tôi không quan tâm về kết quả thì đứng lại làm gì." - Nó nhìn nhóc có vẻ ác cảm, khoanh tay đứng nhìn trả lời.

- "Nếu kết quả là ba tụi anh thì sao?" - Một lời nói có thể thu hút biết bao ánh mắt của mọi người. Có cả hạnh phúc và ghen tị.

- "Chú mi giỡn mặt à?" - Nhỏ gay gắt nói nhanh lại. - "Bọn tôi ăn mặc như thế này thì làm sao trở thành người con trai đẹp nhất mà khiêu vũ với ba cô lộng lẫy nhất."

Nhóc bật cười nhìn nhỏ đang ảo tưởng. Công nhận ảo tưởng vĩ!!

- "Bối vì ăn mặc như thế mới lộng lẫy nhất đấy anh à. Em đâu nói ba anh được chọn làm chàng trai khiêu vũ đâu."

Nó nắm chặt tay nhìn nhóc. Thằng khốn này đợi xong buổi lễ là mày thành nước mắt luôn nghe mày.

Nhỏ nín bật nhìn nhóc, khẽ lấy tay nắm nhẹ nàng lay lay.

Nhưng nàng vẫn đứng im nhìn nhóc biểu cảm đáp lại.

- "Vậy kêu làm gì?" - Có cả thầy cô bên khác đang hướng về nên nói tục là CẤM.

- "Kêu là vì..." - Nhóc chuyển ánh mắt đang nhìn nó sang nhìn nàng. - "Ba anh được chọn là ba cô gái lộng lẫy nhất." - Lại là câu nói làm ánh mắt dán lên ba tụi nó ngày càng đông.

Câu trả lời đúng như ý nghĩ của nó. Cái thằng chó này dễ xông lên đâm vào mặt nó qtd!!

Nó đang định xông lên thì hần từ đâu đã đứng cạnh nó, nắm lấy tay nó. Đứng lên, có thầy cô và mọi người. Họ sẽ nghĩ mình thể hiện đầy đồ ngốc.

- "Vậy ba anh chàng khiêu vũ kia đâu?" - Hần một tay còn lại xỏ vào túi quần nhìn nhóc.

Nhóc bật cười lần hai nhìn chăm chăm hần đang trong vẻ lịch lãm với chiếc nơ đen trên cổ kia. Trông hần cứ như mấy vị thiếu gia hay công tử bột vậy.

- "Mới có một anh. Vậy còn hai anh kia đâu?" - Nhóc đưa mắt sang nhìn anh và chàng. - "Anh Nam với anh Bảo cũng nên ra luôn đi chứ."

Anh với chàng tròn mắt nhìn nhóc. Cái tên nhãi ranh này sao biết cả tên mình luôn vậy nhỉ? Chàng hình mũi xỏ tay vào túi quần đi ra nhìn nhóc đang thỏa mãn về phần chọn lựa nhân vật ngày hôm nay.

Anh cũng đáng đắn lúi thúi đi ra với bao ánh mắt ngưỡng mộ nhìn sáu đứa nhân vật chính đang đứng giữa đại sảnh.

Ánh đèn sáng chói lọi kia vụt tắt. Trần nhà xuất hiện ánh sáng mập mờ nhiều màu sắc xanh, đỏ, vàng, tím kia. Xung quanh mọi người nhẹ nhàng đi ra xa tạo một khoảng cách lớn cho ba cặp kia khiêu vũ.

Trong giây lát mọi người bắt đầu chọn đối tượng để nhảy nhịp điệu nhẹ nhàng làm tăng thêm phần sinh động cho nhân vật chính của ngày hôm nay.

Sáu đứa bắt đầu chia thành cặp. Hần - nó, anh - nàng, chàng - nhỏ.

Nó đỏ mặt nhìn hần đang cầm tay mình nhẹ nhàng di chuyển từng bước. Nó không nghĩ cái thằng nóng tính hằng ngày lại dịu dàng vậy.

Hực...hực...hực...

Tiếng nấc cụt từ họng hần lại vang lên nhưng lại nhỏ làm nó bật cười.

- "Sao vậy? Bộ khát nước sao?" - Nó cười mếu nói chuyện với hần.

- "À...không..." - Hần đỏ mặt quay sang anh và chàng.

Chàng nâng niu nhỏ đi ngang rồi lại dọc trông như hai người đã biết khiêu vũ rất lâu rồi. Nhưng thực chất chỉ có chàng là biết khiêu vũ, có thể nói bây giờ là chàng đang dạy nhỏ khiêu vũ. Nhưng rất khó ai đó có thể nhận ra là nhỏ không biết, ngoại trừ anh và hần.

- "Aishh. tao là hơi bị hoàn hảo đấy nha." - Giọng chàng nói chuyện làm mặt nhỏ đang tươi chuyển thành =>> (-_-)

- "Thật buồn nôn." - Nhỏ nói thầm.

- "Sao? Đau bụng hả? Có cần đi không?" - Đã không nghe rồi còn xàm lên là chàng.

Anh với nàng im lặng nãy giờ. Chỉ biết đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn xung quanh đang trong không gian lãng mạn ấy.

Nàng ngượng ngùng nhìn anh muốn nói lên gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

- "Sợi đây...hộp với tiểu thư lắm "-Anh cười nhẹ nhàng với nàng.

Lại là tiểu thư.

- "Cảm ơn."-Nàng khẽ nói.- "Nhưng gọi tao là thằng Thụy hay cò hó gì đó chứ đừng tiểu thư."

- "Tớ thích gọi cậu như thế."- Lại nụ cười nhẹ nhàng ấy.

- "Đổi cách xưng hô từ khi nào vậy?"-Nàng cong môi làm ngày càng dễ thương khiến anh ngày càng để ý đến nàng.

- "Nếu ...cậu là con gái,mình sẽ yêu cậu."

P/s chút xíu nha *bây bề* : cảm ơn mấy bây bề đã ủng hộ truyện bé Loè ạ *Gãi đầu* hi hi...em chỉ viết vì quá đam mê. Nếu có gì sai sót mong mấy bây bề thông cảm cho pé Loè ạ.. *: * :* hơi pị yêu mấy bây bề.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tắt Điện

Nàng đỏ mặt nhìn anh đang nhìn mình bằng ánh mắt kì quặc nhưng mộng mị xen lẫn chút lãng mạn của một người con trai mang đến cho người con gái chút tình cảm gì đó.

Lại giỡn mặt.

- "Mày đang giỡn mặt với Hoàng Minh Thụy tao đấy hả?"-Nàng lườm yêu anh.

- "Ban này tớ đã nói rồi. Tớ đâu có giỡn."-Anh lại rạng nụ cười đầy.

Nó nhìn sang nhỏ đang lung cùng với đôi giày cao gót kia bật cười thành tiếng.

- "Cũng lung cùng mà cười người ta."-Hắn lờ mờ nói nhỏ cho nó nghe.

- "Cái gì?"-Nó gừ lên làm hắn lạnh cả xương sống.

- "Không có gì."-Hực...hực...hực...một lần nữa tiếng nấc cụt vì "dị ứng" với con gái lại vang lên làm cắt đứt không khí giữa nó và hắn. (Hắn: t/g làm e bị quê với cô ấy đấy nha.....t/g: mề quê chứ chuôi hồng có quê à >.

Nó đưa bàn mặt (-_-) này nhìn hắn rồi buông lỏng tay ra. Khát nước thì nói khát nước đi,còn tớ về ta đây.

- "Tao mệt rồi. Đi nghỉ đi."-Nó nhẹ nhàng đến cuối đại sảnh ngồi nhìn xung quanh. Có lẽ mọi người bây giờ đang chìm trong sự lãng mạn nên cũng không ai để ý đến ai,chỉ lo cho mình.

Hắn nhún vai đi theo,đặt đít ngồi cạnh nó đang vòng tay trước ngực nhìn xung quanh.

- "Ăn chút gì đi."-Hắn xiên thìa vào chú tôm được bóc vỏ sẵn đưa trước miệng nó.

Nó nghi ngờ nhìn sang hắn đang ân cần chăm sóc mình. Sao thằng này hôm nay có chút lạ vậy nhỉ? Thật không thể hiểu nổi có gì trong đầu đen của hắn.

- "Mày....?"-Nó lườm hắn.

- "Sao?"-Hắn cười tươi như hoa nhìn nó.

- "Định bỏ thuốc mê tao đấy hả?"-Câu hỏi hay rồi đấy cô em.

- "Sặc...."-Hắn ho sặc sụa với câu hỏi của nó. Bộ nó đang nghĩ mình là tên biến thái đấy hả trời. Đờ mờ!!

- "Sao?"-Nó hét lớn.

Hắn nhìn xung quanh coi thử ai có để ý với tiếng hét đó không rồi cho nguyên con tôm vào mồm nó.

Nhỏ hết để ý nó rồi để ý nàng rồi lắc đầu. Cũng mệt, rú chàng đến chỗ nó và hân đang ăn ngồi nghỉ chơi. :3 :3

- "Đi ăn không rù." - Nhỏ đặt đĩa xuống gấp ngay miếng mực đưa vào mồm nhai ngon lành. - "Sao người Việt chúng ta nấu ngon thế nhỉ?"

- "Cà đất nước này, người Việt nào cũng có tài nấu ăn, riêng ba tụi mày là dẻo có cái gì là ngon lành cả." - Răng nhai thịt mồm nói chuyện, mắt nhìn thức ăn là chàng. (Nhỏ: chàng háms ăn hơn tui sao t/g lại nói giống nhau....t/g: cô cũng chưa tới giờ....nhỏ: *gãi đầu* hi hi)

- "Cái gì?" - Nàng từ đâu xuất hiện dính bật tai lên chàng chính hiệu tức tốc.

Khụ....khụ...

Trời đánh còn tránh bữa ăn. Sao cứ nhảm mình tại bữa ăn mà đánh vậy nhỉ?

Chàng thả lát thịt bò xuống nhìn lên nàng đang chuẩn bị dơ bật tai thì anh nắm lại.

- "Lo ăn đi."

Chàng tròn mắt hình @ nhìn anh đang bảo vệ nàng. Cái thằng phản bội cả mình đúng là ở riết với nhau tình cảm sẽ nhạt nhòa.

- "Tao thấy tình bạn càng lúc bị nhạt nhòa đó nha." - Chàng lại tiếp tục công việc là ăn.

Vừa quay sang là bắt gặp ngay đối thủ nặng kị nhất đang luyên thuyên nhai gà với heo. Chàng trở mắt nhìn nhỏ ăn mà cứ như không có mình ở đây vậy.

- "Aishhh....mày còn phải để cho tao với chứ." - Chàng hét lên.

- "Điếu." - Nhỏ cong môi nói chuyện với chàng.

- "Đêch..." - Chàng tự đập vào mặt mình. Cờ hó hó...!!! (Cún: mình có làm gì đâu mà trong truyện cứ xuất hiện tên mình vậy nhỉ....chàng: ẻm xin lỗi *Bắn tốc độ*)

Cả bọn đang ngồi uống rượu nhẹ nhàng với bày thức ăn, trái cây trên bàn thì tiếng bước chân từ xa đến ngày càng gần.

Nhóc cầm ly rượu vang trên tay cười gian tà với chiếc răng khểnh hóp hồn không biết bao nhiêu cô gái kia đến cụng ly vào ly của ba tụi hân.

- "Em đến để làm quen."

- "Ừm." - Anh với hân đồng thanh nhìn sang hai người con gái đang ngồi cạnh mình.

- "Dù gì cũng ăn mặc như con gái nên em sẽ gọi ba anh kia là tiểu thư cho dễ phân biệt luôn nhá." - Nhóc giả tạo cười hiền với ba tụi nó.

- "Có cần phải như vậy không?" - Nhỏ thả dũa nhìn lên nhóc. - "Bọn tôi trông giống ba tụi kia lắm hay sao mà phân biệt."

Nàng ngước lên nhìn nhóc chuẩn bị cư xử tiếp theo thì đã bị chàng ngăn lại.

- "Đã đến đây rồi thì cũng phải ngồi vào mà ăn đi chứ." - Chỉ có chàng là ưu tư nhất.

Nó vòng tay ngồi dựa lưng vào ghế ở bóng tối cạnh hân nhìn chằm chằm tên nhóc ranh con này đang có hành động mờ ám cứ như đã biết một trong ba đứa là nữ giả nam đi học vậy.

Mọi người di chuyển để một chỗ trống cho nhóc đặt đĩa vào ghế nhanh chóng.

- "Nhìn nhóc con có vẻ rất giàu có mới tổ chức buổi lễ này chứ nhỉ?" - Chàng cụng vào ly rượu nhóc cười nói.

- "Đương nhiên. Vì em sẽ là người thừa kế của công ty ba em mà. Máy buổi lễ này thì nhằm nhò gì." - Nhóc cười đều nhấn mạnh hai từ "thừa kế".

- "A..." - Chàng chu môi gật đầu. - "Gần thi học kì rồi mà cũng chuyển sang đây học sao?"

- "Em chuyển sang..." - Nhóc đưa mắt nhìn nàng. - "Vì có chị em ở đây nữa mà. Dễ chăm sóc nhau hơn."

Anh để ý nhóc có thái độ cư xử lạ lùng với nàng thì có đôi chút hiểu sơ qua về bối cảnh gia đình. Gia đình phức tạp.

- "Vậy chị em là ai một trong số người kia?" - Anh mở lời hỏi làm nàng giật cả mình.

- "Tôi...đi...về...sinh..." - Nàng đứng dậy trừng mắt nhìn nhóc rồi nhanh chóng khuất bóng.

Nó cũng lẳng lặng đứng dậy đi theo nàng vào phòng vệ sinh.

Nhóc híp mắt nhìn anh trả lời câu hỏi.

- "Là người vừa mới đi vệ sinh."

- "Người mới đi vệ sinh?" - Chàng trở mắt nhìn nhóc. - "Đừng nói là hai thằng kia nha..." - Chàng nói gần đúng rồi đấy. Nhưng tại nó là con trai mà. Hay là định đùa đây.

- "E...hèm..." - Hần này giờ mới lên âm thanh. - "Mày điên rồi Bảo. Nghĩ sao vậy. Có biết bao người đi vệ sinh đấy mà bảo là một trong hai thằng kia."

- "Tâm thần." - Nhỏ nhếch nửa miệng đi vào vệ sinh.

.....

Xề....

Tiếng nước chảy mạnh từ vòi rửa tay ào ra hai bên phía với hai đôi bàn tay trắng ngọc đang chà nhẹ lên nhau.

Nó cúi gập mặt xuống với mái tóc ngắn củn kia. Tóc nó mỗi lần được gội đầu là cứ rũ xuống cho đến sáng mai mới như ban đầu được.

- "Nó là em này hả?" - Nó hỏi.

-

- "Đã khiêu chiến thì đừng bao giờ nhả nịnh. Đó mới là mày." - Nó rửa mặt làm tan đi những vết son phấn.

- "Ủm" - Nàng chỉ được như thế.

- "Sợ tao đánh nó à?" - Nó quay sang dựa lưng vào thành bồn.

-

- "Đừng im lặng như thế chứ." - Nó cứ như độc thoại. - "Sẽ không làm gì nếu như nó không làm gì mình."

- "Aishh..." - Bà nhỏ lúc nào cũng xuất hiện im lìm. Nhỏ gãi đầu bước vào xả nước "xề...xề...." Xuống với đôi tay kia. - "Sao tao thấy ác cảm với thằng em này ghê."

-

Nó bơ mặt nhìn nhỏ đang nhăn nhó trước gương. Đi từ từ đến hắc cả đầu tóc già của nhỏ ra.

- "Cũng biết lượ tóc tai quá hỳ." - Nó đội thử lên đầu. Trông hợp với mình phết.

- "Trả tao." - Nhỏ dứt lại đội lên đầu.

Ba tụi nó vừa bước ra nhà vệ sinh là nhóc cũng vừa rời bàn đi sang nơi khác.

Ba tụi nó liếc nhìn nhóc đang ung dung ra ngoài với tài xế cùng chiếc xe Benz đen bóng vụt đi.

- "Đi đâu mà lâu quá vậy?" - Chàng cười tít mắt nhìn nhỏ.

Nhỏ nhếch nửa miệng đờ dấu hiệu cốc đầu lên dọa chàng làm bốn đứa kia bật cười. Nó về chỗ cũ ngồi uống một hơi với ly nước ngọt kia.

- "Sao không uống rượu?" - Chàng hỏi nó.

- "Không thích." - Nó nhún vai trả lời.

- "Hay là sợ nói tầm bậy cả đêm?" - Vừa nói vừa cười.

Nó bơ mặt này giờ vì chàng mấy chục lần. Sao cái thằng này lại sinh ra trong đời nhỉ?

Phụt.

Bỗng điện khắp phía tắt nhanh chóng làm mọi người trong đại sảnh hoảng loạn nói ầm lên.

Bóng tối ngày càng bao quanh. Nỗi sợ hãi của nàng chính là thứ này. Nàng đi loạn xạ quanh bàn mà không thấy ai kể cả nó và nhỏ.

Bất ngờ một cánh tay lớn cầm lấy nàng, kéo nàng vào lồng ngực ôm lại, không cho nàng loạn xạ với nỗi sợ này nữa.

Hoàng Minh Long, em quá đáng lắm! Dám đem cả điểm yếu của chị ra trêu đùa.

Nàng giật mình thở dốc không biết người đang ôm mình là ai mà hai cánh tay ngày càng xiết chặt lại với nhau hơn.

"Ai vậy?"

.....

"Nói đi chứ."-Nàng thở dốc. Bóng tối đã là nỗi sợ vậy người kia cũng là nỗi sợ thứ hai.-"Nói đi chứ."

Nàng nắm lấy tay người đang ôm,có thứ gì đó trên tay người này,là sợi dây chuyền của mình. Nó rơi ra từ khi nào vậy?

"Sợ bóng tối thì im lặng đi."-Là giọng ấm áp của anh phủ trùm quanh cổ nàng làm nàng có cảm giác ngượng hơn bao giờ khác.

.....

Hắn tự nhiên ôm chặt lấy nó cứng ngắt làm nó khó thở đến mặt tím dần lên. Cái thằng làm như mình sợ bóng tối vậy. Công nhận sao có nhiều người ảo tưởng vậy quanh mình vậy nhỉ? Anh là chế tro trên của cái trường này,chàng là một trong những mỹ nam nhệ nhất hành tinh,riêng hắn là thánh ảo tưởng leverr max max của max max.

"Mày làm tao ngạt thở đấy."-Nó quay sang thộn hắn làm hắn lưu thông nhanh chóng.

Hắn ôm bụng rên rĩ,một mắt nhắm một mắt mở.

"Có cần mạnh tay vậy không?"

Về phía nhỏ cũng không kém phần vui vẻ. Cái bụng chàng không đầy vẫn cứ ăn cho dù là cup điện hay sao đi chăng nữa.

Nhỏ bực mình ngồi cạnh khi nghe thấy tiếng nhai ngoằn ngoạp và nuốt từ mồm chàng.

Bộp.

"Aa..."-Chàng suýt xoa.

"Ăn ít thôi."-Nhỏ nhăn nhó.

"Đieu."-Chàng cong môi.

"Vậy thì đợi có điện lại rồi ăn."

"Biết khi nào?!"-Chàng vẫn nhai.

Bộp.

"Sao cứ đánh tao hoài vậy?"

"Mày không biết ăn trong bóng tối là học ngu à?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lộ Hàng.

Tin...tin...tin...

Người đàn ông dẫn chương trình ban nãy ra sau nhà vệ sinh gọi điện cho ai đó.

"Alo...?"-Giọng người phụ nữ vang lên. Là cô của nó.

"Tôi đã có thông tin về Lam Minh Nhật theo bà yêu cầu rồi ạ. Theo như tôi được biết trước khi chết,ông nội đã để tất cả tài sản lại cho cô ấy,có vẻ ông ấy đã biết con của bà là con riêng. Về phần Lam Minh Nhật thân với ai? Theo như người điều tra. Người tiếp xúc với Lam Minh Nhật có năm đứa. Hai đứa hôm bữa đi dự đám tang và còn ba đứa con trai con của công ty nổi tiếng. Người mà Lam Minh Nhật tiếp xúc nhiều nhất đó là con của ông Hoàng

Minh,thằng nhóc đó tên là Hoàng Minh Quân."

"Con của Hoàng Minh?!"-Bà cô nhếch nửa môi.-"Mau gọi con bé..@..#%{+% ..."

"Rõ."

.....

Quay về đại sảnh.

Chàng bật cười với giọng điệu dờ dang y chang con nít của nhỏ. Vứt ngay miếng thịt gà xuống đĩa.

"Đối với Phùng Gia Bảo này thì điều đó không khó. Mà thấy tao luôn đứng đầu trường không "-Chàng đắc ý.

"Xi..."-Nhỏ vòng tay trước ngực nhếch nửa môi.-"Đúng là..."

"Làm cái đeo gì mà điện tắt lâu vậy nhì?"-Nó hét ầm lên làm năm đứa quay sang nhìn nó.

"ĐÉO BIẾT."-Câu trả lời khá là phũ phàng từ năm đứa tụi hần.

Nó tự đập vào mặt mình. Rõ là tụi này chả làm được cái đếch gì cả. Thật là...đáng lí ra ngay từ đầu không nên dự tiệc. Phức tạp của phức tạp.

"Đưa lon pepsi coi."-Nhỏ huych huych tay chàng

Chàng lườm yêu nhỏ rồi mò lon pepssi trong bóng tối đưa lên.

"Bật ra đùm luôn đi."-Nhỏ nóng nực ngồi xuống.

"Mày sai tao ngon quá nhì?"-Chàng bần loạn :3 rồi cũng bật ra tức giận đưa nhanh qua người nó.

Và...vui hơn bao giờ hết.

Nước ngọt tràn lan đại hải ra ngoài,tiếp đến còn gì ngoài bằng đó là phun bọt đỏ nước lên người nhỏ.

Nhỏ gạt mình hét lên ôm luôn cả hộp giấy lau từ trên xuống dưới.

"Mày làm cái đeo gì vậy Phùng Gia Bảo?"

Chàng toan loạn cầm lấy khăn lau cho nhỏ,luôn miệng hai từ "xin lỗi".

"Xin lỗi cái đêch...lau nhanh lên. Uớt hết đằm của tao rồi trời ơi."

"Đang đây."

Chàng hấp tấp xit đến gần nhỏ lau nhanh chóng.

Xẹt.

(Dạ cảnh này hơi bị vô duyên tí ạ -_-)

Tia lửa nóng từ đâu chạy qua người chàng. Chàng có cảm giác gì đó rất lạ. Nếu là con trai,với tính cách và lực của nó thì đúng ra phải có cơ thể sáu múi chứ. Tại sao....tại sao? Vòng một...rất...rất giống...con gái.....đến cả vòng hai cũng eo thon chuẩn xác như những cô người mẫu vậy. Chưa nói đến,chàng bây giờ mới suy nghĩ lại. Từ khi bước vào buổi lễ đến giờ,chàng chưa tiếp xúc với cơ thể của nhỏ gần như vậy. Con trai thì làm sao ăn mặc đằm dạ hội đẹp đến mức người ta nhìn lầm là con gái chứ? Rất chuẩn đến từng chi tiết. Khi khiêu vũ với bàn tay mềm mại này cũng rất giống con gái.

Không thể nào. Sao Nguyễn Minh Phong lại là con gái được chứ? Minh đang có chút nhầm cmm lẫn rồi.

Bộp.

Nhỏ liếc nhìn chàng đang dùng khăn giấy ngay trên vòng 1 của mình. Cái tên biến thái đây mà.

"Mày làm cái đeo gì vậy hả?"

"À..."-Chàng gãi đầu thức tỉnh cười với nhỏ.-"Tao xin lỗi."

Phụt.

Điện sáng. Mọi người thờ phào nhẹ nhõm. Anh buông lỏng nàng ra với hai khuôn mặt đỏ bừng ôm lấy nhau. Nó với hần cái vĩa về chuyện "ôm ngạt thở".

Chỉ có chàng và nhỏ là vẫn giữ nguyên tư thế đấy. Nước ngọt chảy hết làm đầm nó rút lại bó sát với body kia hiện lên vòng một và vòng hai chuẩn của con gái khi dưỡng cơ thể chuẩn. Nói tóm lại là như những cô người mẫu. Chàng há hốc mồm sặc sụa. Lấy áo vest của mình ra choàng vào người nhỏ thì thầm.

- "Như thế sẽ tốt hơn."

Nhỏ nhận được hơi ấm từ chàng, đỏ mặt nhìn sang nơi khác khẽ gật đầu.

- "Cảm ơn."

Nó sau một hồi cãi vã mệt nhọc với hắn. Đứng phất dậy nhìn nhỏ và nàng huých huých.

- "Về thôi. Như thế là đủ lắm rồi."

Nói rồi nó quay sang hắn dơ cù chò cảnh cái rồi đi nhanh ra cửa chính với ba vòng kết hợp bộ đàm mộng mị mang lại cảm giác thích thú kia. Mọi người lại lần nữa chăm chú vào ba cô gái đang đi ra cổng chính.

Ba tụi hắn nhún vai đi theo sau. Anh với hắn khoác vai cười vui vẻ như ngày nào đi lên trước. Riêng chàng là vừa đi vừa suy nghĩ về (-_-)...

- "Còn muốn ở lại ăn nữa hả mày?" - Anh nói lớn.

Chàng gật mình nhìn anh với hắn đang quay sang từ xa đối diện với mình.

- "Đầu." - Nói rồi chàng chạy nhanh đến chỗ anh và hắn ra về.

.....

Tối cùng ulla về. Bây giờ đã là 11h12'. Chàng không trần trọc ngủ được về nhỏ. Có khi nào mình là nam sắc không nhĩ? (Nam sắc: Gay :3 nói vậy cho tế nhị :v) Không thể nào. Chàng lắc đầu. Men chính hiệu phần trăm đây mà sắc với đồng. Chỉ là đùa thôi mà.

Hơ...hơ....hơ....

Chàng vươn vai ngáp một hơi dài, kéo chăn lên định đắp thì...nhỏ từ giường đi thẳng ra nhà tắm.

Chàng tròn mắt nghĩ nhỏ bị mộng du nên đợi nhỏ vào bồn tắm rồi mới đi theo. Lỡ may nhỏ có đi ra lang cang lạng lẽ thì mà "diễn ảo thuật" bởi cái mộng du kia thì mình...mình sẽ giải cứu thằng khốn này. Chàng cười một mình như điên. Rồi hắn sẽ mang ơn mình thôi. Hớ...hớ...hớ. [= _ =]

Vừa đến nhà tắm thì hình ảnh đập vào mắt chàng là hình ảnh nóng hơn bao giờ khác.

Nó đang dần dần cởi áo ra với vải băng rô màu trắng buộc ở ngực giúp nhỏ có thân hình giống nam. Nhưng nếu băng rô đó mà tuột ra thì vòng một con gái của nhỏ sẽ lộ ra một body của mỹ nữ hoàn toàn.

Chưa kịp đợi nhỏ lột hết băng rô thì máu từ mũi chàng "xổ" ra như nước chảy xuống làm mùi máu bao vây mũi chàng.

Chàng run run chạy nhanh ra ngoài lang cang với tiếng thở dốc. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy. Không, đây chỉ là ác mộng mà thôi. Đứng rồi, ác mộng, một ác mộng không bao giờ thành hiện thực. Chàng từ đánh vào mặt mình cho tỉnh. Nhưng làm sao đây? Ác mộng đó đã là hiện thực rồi. Nguyễn Minh Phong chính là con gái, là girl chính gốc.

- "Không thể nào."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nhân Vật Mới.

Chàng ngồi bệch xuống lang cang thở dốc, lau hết máu trên mũi.

Hiu...hiu...hiu...

Trời ngày lúc càng lạnh dần, gió thổi mạnh ulla đến. Chàng ngoài quần đùi xầu xí với chiếc áo phông thì chẳng còn gì.

- "Hơ...hơ...hơ..."-Chàng ôm hai vai lạnh cóng thờ đốc.

Cạch.

Trong phòng có ai mở cửa,ánh đèn sưởi ấm ké bên làm chàng ngược lên nhìn. Là nhỏ.

- "Ồ...sao mày lại ở đây?"-Nhỏ chóng nạnh hỏi.

Ngay và liền. Máu mũi lập tức trào xuống vì cái tội đen tối suy nghĩ đến cảnh H ban nãy. Chàng bật mồm với mũi lại đứng lên dùng tay kia vờn vai thể hiện :v :v

- "Thì ra đứng hóng gió thôi."

- "Hóng gió?"-Nhỏ tròn mắt tiến lại gần chàng.

Nhỏ càng tiến,chàng càng lùi.

- "Dừng qua đây."-Chàng dơ tay ám hiệu stop.

Nhỏ đứng lại tròn mắt hình @ nhìn chàng đang có thái độ kì quặc nói chuyện. Hôm nay thằng hám ăn này bị gì vậy nhỉ?

Nhỏ đến gần kéo tay đang bật mũi với miệng của chàng xuống mạnh mẽ cho dù chàng cố dùng sức ngăn lại.

Máu mũi.

- "Mày bị gì thế Bảo?"-Nhỏ hoảng hốt dơ tay lên trán chàng.- "Đầu có nóng đâu."

- "Tao không bị làm sao cả?"-Chàng hất tay nhỏ ra rồi đi vào trong.

Nhỏ chạy theo nhìn chàng đang lau máu với bàn tay đầy mùi tanh. Như thế mà không sao hả? Chắc chắn là ăn thịt nhiều dồn chất đậm làm nóng người nên chảy máu đây mà.

Nhỏ chạy đến lấy chiếc khăn tay vò ướt rồi một chân vắt,chân kia lấy đà nhảy lên thành giường ngồi cạnh chàng. Nhìn vậy chứ cô mi tình cảm lắm đấy nha :v :v

- "Tôi bảo là không sao mà."-Chàng lại hất tay nhỏ ra,áp sát khuôn mặt nhỏ. Máu mũi cứ chảy dài xuống.

- "Đề tao coi."-Nhỏ ương bướng cứ tiến lại gần chàng.

Chàng xít ra đến gần tường,dơ tay ám hiệu stop rồi dứt lấy chiếc khăn trên tay nhỏ.

- "Tự tao lau được rồi."

Nhỏ ngồi im nhìn chàng chăm chú. Cái mặt chó vớ tính cách chỉ kém thằng ở nhà thương một tí này hèn gì ế là phải. Cứ tự cho mình là mỹ nam hoàn hảo. Trông thật chế giễu.

- "Mày xuống giường ngủ đi."-Chàng ngo lơ sang nơi khác nói chuyện với nhỏ.

- "Mày làm như tao là thần chết đến cướp mạng mày đi vậy."-Nhỏ vòng tay trước ngực nhìn chàng.

- "Ừ. Là thần chết đấy. Đi ngủ đi."-Chàng nằm xuống lấy chăn đắp qua đầu.

Nhỏ thắc mắc nhìn chàng rồi cũng chịu thua,nhún vai đến giường ngồi với chiếc khăn tắm nhỏ trên đầu. Đã 11h35'. Sao hôm nay ngủ trễ vậy nhỉ? Ngày mai được nghỉ nữa mà.

Đội nhỏ đặt đầu xuống gối,mi mắt rụ xuống chàng mới dám ngược lên nhìn nhỏ. Nói đúng hơn là ngắm nhỏ.

Con này lão. Dám giả trai đi học luôn. Vậy mà bấy lâu nay không biết.

Chàng nhìn qua nạng và nó đang ung ung nằm trọn với chiếc chăn mềm kia.

- "Không biết thằng Nhật với thằng Phong có biết Thụy là con gái không nhỉ?"-Chàng xoa cằm thắc mắc.

Lấy ngay điện thoại ra nhắn tin cho người của mình.

[Điều tra về gia đình Hoàng Minh Thụy cho tôi. Càng sớm càng tốt]

Sáng.

Lại như mọi hôm. Sáu đứa tụi nó ủ rũ như gà mắc dịch làm vệ sinh cá nhân.

Hôm nay được nghỉ nhưng không được về nhà. Chẳng lẽ lòng vòng quanh trường. Thà học còn hơn. Mà gần thi học kì I rồi, còn gì mà học cơ chứ. Cũng chỉ là ngồi chơi.

- "Hơ...hơ...hơ..." - Nó dậy rồi nhưng mồm vẫn ngáp lên ngáp xuống.

- "Ước gì có con ruồi bay vào họng mày nhò." - Anh từ trên giường đi xuống với chiếc khăn tắm trên tay.

- "Mày cứ thích khiêu chiến thế Cao Hoàng Nam." - Nó hét lớn.

- "Có cần gọi họ và tên tao ra thế không?" - Anh cười mòng mị, nhìn lên nàg vẫn còn ngủ với cái mồm to như cái chảo. Là con gái mà ri đây. Anh nắm chặt chiếc khăn đến giường, đập mạnh vào mặt nàg trên tầng ba chỉ bằng nhón chân lên. - "Sáng rồi. Dậy mau."

Nàg khó chịu nhăn nhó, lí nhí mắt nhìn xuống thấy ngay bản mặt anh đang áp sát mình.

- "Mày...điên...à..." - Giọng rè rè nói chuyện.

- "Dậy." - Anh nhẹ nhàng cười với nàg.

- "Tí." - Nàg áp mặt xuống gối ngủ tiếp.

Anh lắc đầu nhón chân xuống thấy nó và nhò đang trong tư thế luyện công trên giường giật mình.

- "Tụi mày làm cái gì vậy?"

- "Ngồi thuyền." - Chàng thay mặt nói dùm nó và nhò. Ngồi thuyền nói chuyện không có được.

- "Làm gì?" - Anh quay sang chàng.

- "Luyện khí công." - Chàng nhe răng cười đều.

Hắn từ nhà vệ sinh bay ra với khuôn mặt toàn nước, tay cầm bàn chải, vai "vác" khăn lau mặt, chân mang quần sọt, áo ba lỗ và đương nhiên tung tung hét lớn.

- "Yà hú... Xuống bà Mười ăn sáng nào bà con."

- "Xung như đi đực." - Anh, chàng và nàg đồng thanh lắc đầu.

Hắn tự đập vào mặt mình. Định nói hôm nay mình khao cả bọn mà nó quát cho câu mất lòng bạn.

- "Nhanh không hết đồ ăn sáng." - Hắn lau mặt thay áo chuẩn bị tinh thần.

Anh với chàng lắc đầu nhìn hắn đang xung như bò tót. Không hiểu thằng này lúc nắng lúc mưa thế nào nữa. Lúc điên loạn, lúc trầm ngâm và có cả lúc tự kỉ. Con người nhiều lúc điên thế nào đấy.

- "Mày đẹp ngay giọng nói chưa hơn phân mè đó đi nha." - Nàg đi xuống lờm hắn.

Hắn nhếch nửa môi nhìn nàg với bộ đồ xộc xệch kia. Sao trong cái phòng này ai cũng phản mình thế nhỉ?

- "A...ha...ha...ha..." - Chàng trong nhà vệ sinh với cuộn giấy tròn tròn trắng trắng cười loạn ra ngoài.

Hắn đờ đờ sát khí đến cửa phòng vệ sinh khoá chốt lại một cách nhẹ nhàng không cho chàng bên trong nghe tiếng động.

Anh cười nửa miệng nhìn hắn. Thấy nàg đang ngồi cạnh đợi mình nhường bồn rửa mặt cho. Đứng sang một bên hực hực nàg đến.

- "Chuyện gì?" - Nàg đến cạnh anh.

- "Đánh răng đi."

- "Mày còn chưa đánh xong mà." - Nàg nhìn sát mặt anh.

- "Bảo đánh đi thì đánh đi." - Anh cần nhìn nàg.

- "Ồ." - Nàng nhún vai rồi cũng xả nước đánh răng với anh.

Tự nhiên nhỏ từ đâu nhảy đến chen nàng sang một bên xả nước vào cốc đánh răng nhanh chóng.

- "Đồ ăn sắp hết rồi. Phải xuống nhanh thôi. Cho tao đánh răng với."

Anh với nàng lắc đầu nhìn nhỏ đang đánh răng hấp tấp với khuôn mặt biểu cảm.

- "Ye..." - Nó vươn vai títt lút ra đằng sau. - "Có ai đi ăn sáng không nào?"

- "Tờ u i ui tờ ui tui." - Hấn bắt nhanh cơ hội chạy đến bên nó.

Nó lờm yêu hấn đang trong bộ mặt tươi rói như ánh mặt trời. Không biết đêm qua hấn mơ thấy cái gì mà cười cả ngày.

- "Hôm qua mày ăn trứng gì hả?" - Nó hỏi nhỏ hẩn.

- "Đâu." - Hấn cười lộ cả hàm răng.

Vác vai nó ra ngoài. Hôm nay hắn mang quần sọt ngắn và áo phông cùng đôi giày quai hậu. Nó mang quần jean và chiếc áo sơ mi tay dài được vắt lên đến khuỷa xỏ tay vào túi quần lê thê theo hắn =>> Ăn mặc đơn giản

- "Mở cửa cho tao thằng chó Hoàng Minh Quân." - Trong khi chàng đang hét ầm giữa nhà xí.

.....

Sau ba mươi phút lễ mờ. Sáu đứa bọn hắn cũng tụ tập lại cantin đông người này.

Mấy chế trong trường cười đùa, bàn tán xôn xao vào ngày mới hay hôm qua.

- "Hôm qua sáu bọn anh đẹp ngất trời luôn." - Bà điều của lớp ào đến ngồi cạnh nó. - "Em là em thích anh Nhật nhất."

Nó nuốt nước bọt nhìn năm đứa còn lại. Mới sáng ra mà cái vong linh này ám sẵn ở đây rồi thì còn có gì mà ăn với uống chứ.

- "Tao ra kêu bà Mười làm gì đó ăn." - Nó né, chạy nhanh vào cantin.

"Tao cũng đi nữa."-Hắn chạy theo nó. Từ nay hắn đã quyết định sẽ bám theo nó không thiếu một phút.

Bốn đứa còn lại bật cười với hai đứa kia. Bà điệu xinh đẹp cong môi đi về chỗ mình.

Hắn với nó vừa thấy bà điệu đi là về chỗ ngồi với hai chiếc điện thoại trên tay, chân vắt qua một bên.

- "Đã kêu thức ăn chưa vậy?" - Anh vòng tay trước ngực nhìn nó và hắt.

- "RỒI." - Cả hai đồng thanh.

Bố đưa kia gật đầu rồi cũng như bọn hấn vất chân qua một bên với điện thoại. Phe nó là Appo, phe hấn là iPhone 6.

- "Ê...hình như hôm nay anh chàng hôm qua đến học đúng không?"

- "Ừ...Anh ấy đẹp trai quá ha."

- "Sao trường mình toàn nhân tài vào học vậy nè."

Đó là cuộc nói chuyện của ẻm xinh tươi ở dưới cantin này. Hội tụ tập những bọn con gái toàn khối hay toàn trường.

- "Ê..tụi mày nghe gì chưa."

- "Chuyện gì?"

- "Nghe nói trường bên có em xinh tươi chuyển vào đây thi và học như cái thằng nhóc hôm qua đấy."

- "Thật sao? Nó có đẹp không?"

- "Trên cả tuyệt vời."

Còn mấy chế con trai quanh đi quẩn lại cũng chỉ là vậy. Đúng là...đến đâu thì cũng quay lại bắt đầu.

Sáu đứa bọn hắn xoa hai vùng thái dương với không khí ồn ào xung quanh. Không biết chuyện này sẽ bắt đầu từ đâu.

- "Anh Quân." - Từ đâu một giọng ngọt ngào của con gái vang lên gọi. Tất cả ai tên Quân cũng quay đầu lại nhìn con nhỏ vừa cất tiếng.

Hắn nuốt nước bọt xuống không dám ngược nhìn người phát ra cái giọng đó.

Êm chạy đến ôm lấy cổ hắn xiết chặt.

- "Được rồi, bỏ tay anh ra cái đã." - Hắn nắm lấy tay êm đang xiết chặt ra khỏi cổ mình.

Nhìn lên thấy người xuất hiện trước mặt chính là Từ Minh Nhi. Hắn há hốc mồm lắp bắp.

- "Sao vậy?" - Êm ngồi xuống cạnh hắn, khoác lấy tay hắn.

Anh với chàng thấy êm cũng giật mình nhìn nhau.

- "TỪ MINH NHI." - Cả ba đồng thanh.

- "Hửm?" - Êm tròn mắt nhìn xung quanh. Ba tụi nó không để ý êm, vẫn dán mắt vào màn hình điện thoại. - "Đây là ai vậy ả?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thói Con Nít Của Êm.

Ba tụi nó ngược lên nhìn con nhỏ lạ hoắt xuất hiện từ đâu ra. Không biết nó có biết hai từ "tôn nghiêm" không mà ôm ấp hắn giữa chốn đông người thế này chứ.

Anh với chàng nuốt nước bọt nhìn êm đang cười vui vẻ với hắn. Không hiểu sao con nhỏ này lại ở đây nữa.

Bà Mươi cười vui vẻ đem thức ăn ra cho sáu đứa bọn nó.

- "A...nhóm ba tụi con có thành viên mới hả?" - Bà Mươi nhìn ba tụi hắn.

Nó ngược lên nhìn bà Mươi đang cười hiền hời hợt.

- "Ồ chung kí túc xá đấy ả." - Nó cầm thìa xúc vào mồm nhau rồi lại hướng mắt về điện thoại.

- "Bà có cần phải mang ra tận đây không. Để tụi này mang ra là được rồi." - Nhỏ cười xinh xắn đá mí mắt với bà.

- "Cái thằng... tao mang ra cho rồi còn không biết ơn... bày đặt dữ ha." - Bà xoa đầu nhỏ. - "Còn thằng Thụy không ăn đi, cứ ngắm điện thoại miết vậy?!" Người ta nói giới trẻ hiện nay loạn hết lên rồi. Cũng vì mấy cái điện thoại lướt web này đây."

- "Tháng sau đến sinh nhật bà Mươi con mua tặng bà cái để lướt với tụi con." - Nàng nhanh nhẩu đáp ngay.

- "A...ha...ha..." - Bà cười lắc đầu nhìn nàng.

- "Bà Mươi ơi làm cơm cho tụi con."

- "Ồii." - Bà nhìn vào cantin. - "Thôi tụi bây ở đây chơi. Tao vào làm thức ăn cho mấy đứa kia đã."

- "RỒ." - Ba tụi nó đồng thanh.

Hắn nhìn theo bà Mươi chạy hời hợt vào trong bếp, thương thương.

- "Bà Mươi trông tội quá mày ha." - Hắn nhìn sang anh và chàng.

- "Ừm." - Gật đầu nhưng mắt vẫn chú tâm vào điện thoại.

Êm nhìn hắn rưng rưng khi hắn không chú tâm gì đến mình. Thật là... lâu lắm mới gặp lại mà đối xử với người ta như vậy đấy.

- "Hức...hức..." - Êm nức lên.

Nàng giật mình nhìn về phía ẻm với đôi mắt "trúng gà". Chuyện gì thế vậy? Lần đầu tiên thấy con gái mít ướt.

- "Chưa ăn sáng hà?" - Nhỏ bỏ điện thoại xuống hỏi ẻm.

Ẽm lắc đầu.

- "Thế sao khóc?" - Nàng chóng cảm nhìn ẻm.

- "Lâu lâu mới gặp lại anh Quân mà anh hồng có để ý gì hết tron...hức...hức..." - Ẽm meo máo nói cứ như con nít lên :3

- "Haiz!" - Bốn đứa bọn anh thở dài lắc đầu. Có chút xiu xiu vậy mà khóc lên. Mụ không biết đến bao giờ mới lớn nổi. Cưng riết rồi hư lên.

Hắn ngượng ngùng nhìn bốn đứa bọn hắn đang lắc đầu thở dài, rồi nhìn sang nó. Nó vẫn không có chút biểu cảm gì, chỉ cặm cụi nhai com và xem điện thoại.

- "Hức...hức...hức..." - Ẽm càng lớn giọng.

- "Thôi...đừng khóc nữa." - Hắn lay lay ẻm.

Anh huých nàng đi ra xa càng nhanh càng tốt. Chàng với nhỏ thấy thế cũng vác ghế sang bàn khác ăn. Bây giờ chỉ còn hắn, nó và ẻm.

- "Anh Quân hức..." - Mặt ẻm tèm nhem nước mắt lẫn nước mũi.

- "Gi?" - Hắn cau mày nhìn ẻm, rồi cũng liếc sang nó.

- "Đắt đi chơi." - Ẽm đổi ngay thái độ cười như hoa với hắn.

- "Không được." - Hắn nhìn sang nơi khác. Mới sáng hết bà điệu là đến bà này. Sao mình khổ vậy không biết. Có khi nào do ăn ở không nhĩ?

- "Sao không được." - Ẽm cong môi. - "Em biết hôm nay trường cho ngày nghỉ vì hôm qua dự tiệc mà."

- "Sao biết?" - Hắn lườm ẻm.

- "Em mà... Từ Minh Nhi con của" - Ẽm đang định luyện thuyên thì bị hắn cắt ngang.

- "Thôi...đừng nói nữa. Thuộc rồi. Con của Từ Minh Nhân. Người cai trị tập đoàn hùng mạnh và đầy quyền lực. Có chuyện gì mà Từ Minh Nhi đây không biết chữ gì." - Hắn đọc lại bài thuyết trình của ẻm từ khi mới sinh ra.

Nó đứng dậy mang đĩa com đến nơi rửa chén rồi nhanh chóng đi lên kí túc xá. Nhỏ và nàng cũng thấy thế lẻo đẻo theo sau.

Anh với chàng nhìn hắn lắc đầu tỏ ý "CHÚC MÀY MAY MẮN" với ẻm rồi cũng đi luôn một thể.

- "Nơi anh ở là chỗ nào á?" - Ẽm đảo mắt nhìn xung quanh. - "Cho em lên xem đi."

- "Không." - Hắn cương quyết. - "Nơi con trai ngủ mà em vác xác con gái lên làm gì."

Ẽm cong môi dễ thương tỏ vẻ giận lẫy.

- "Anh không cho nhưng em vẫn đi." - Nói rồi ẻm đi nhanh sau anh và chàng.

Hắn trở mắt nhìn ẻm đi theo sau anh và chàng. Sao trên đời này lại có con nhỏ cứng đầu như thể được rèn ở nơi rèn cuốc, giáo vậy nhĩ?

Hắn bỏ nguyên đĩa com chưa vớt muống nào chạy theo ẻm.

Cạch.

Ba tụi nó vút ba đôi giày lên kệ rồi một chân vắt, một chân ôm gối nằm lên giường với ba chiếc điện thoại kia.

Anh và chàng vào phòng. Đầu tiên là tua ngay chai nước lọc trên bàn học, sau đó là bắt đầu luyện thuyên, chém gió.

Nhưng chưa kịp thì...

- "Woww!!! Wonderful! I like it." - Ẽm nói đại vài từ tiếng anh nghe chơi.

Anh với chàng giật mình hét lên khi thấy ẻm dám tự tiện công khai đi vào đây. Giám thị mà bắt được thì không những ẻm mà sáu đứa bọn này cũng tiêu luôn.

Bộp.

Hắn đập ngay chồng sách lên đầu ẻm. Lập tức giọng con nít kia vang lên trong phòng này.

Anh với chàng lác đầu,tự đập vào mặt mình. Đi nhanh lên giường ôm gối giả vờ buồn ngủ.

- "Nín."-Hắn gừ lên.

- "Không."- Ẽm đập chân.- "Anh dám đánh lên đầu em luôn."

- "Có gì mà không dám."-Hắn lớn tiếng.

Ẽm thấy vậy méu mồm,cong môi,làm nũng.

- "Hức.."

- "Đi xuống dưới sân đi. Tí anh gọi điện bảo người qua đón."

- "Không."- Ẽm đập chân.

- "Chứ bây giờ muốn sao?"-Hắn chóng nạnh hỏi.

- "Dắt em đi chơi."- Ẽm cười tít mắt với hắn.

- "Không được."-Hắn cời gậy ra vào phòng.

Ẽm thấy vậy cũng vào phòng theo hắn. Ngồi bệch xuống giữa sàn lác lư đầu tóc.

- "Em điên lâu chưa?"-Hắn vòng tay trước ngực,dựa lưng vào thành giường.

Ẽm lại cong môi làm nũng với hắn

- "Anh kì ghê."- Ẽm quay sang nhỏ ở tầng 1 đang chăm chăm vào điện thoại. Nãy giờ hỏi mà hông ai giới thiệu ba anh này. Phải đến làm quen mới được.

Hắn thấy ẻm có ý định vờ đến nhỏ. Liền chạy đến chắn đường làm ẻm cụt hứng.

- "Em làm gì đấy?"-Hắn ngồi lên giường của nó.

Nó nãy giờ bị làm phiền,lại im lặng cho qua. Tức giận,liền điện thoại sang một bên,chóng nạnh nhìn ẻm

- "Em bao nhiêu tuổi rồi?"-Nó hỏi.

Nghe nó chuẩn bị xử lí. Bốn đứa còn lại chò mắt xuống,qua nhìn liền.

- "Em 15t chị."- Ẽm cười tít mắt.

Hắn nuốt nước bọt nhìn nó đang lạnh khí hỏi ẻm. Có khi nào bà này bả đấm cho ẻm một phát ẻm nhập viện ngay không ta. Dễ lắm chứ. Hắn khề cầm tay nó nhẹ nhẹ lác lác,ý nói bớt nóng trong khi bốn đứa kia đang cô vũ cho nó hạ đẹp mắt con ẻm nãy đi.

- "15t mà thói con nít còn đó thì ai mà thương."-Nó hét lớn.- "Sẽ không bao giờ lớn nổi đâu."

- "Hức..."- Ẽm sợ hãi méu mồm.

- "Khóc thì ra phòng này mà khóc."-Nó trợn mắt nói chuyện với ẻm

- "Anh Quân."- Ẽm ngược mắt về phía hắn. Hắn cau mày huých huých ẻm ra ngoài,nếu không nó đập hênh răng có ngày.- "Em không ra đâu."

Nhanh và gấp. Nó đứng dậy túm lấy cánh tay của ẻm lôi ra ngoài gấp gấp. Con nhỏ này định giỡn mặt hả?

- "Anh...Anh làm gì đấy?"- Ẽm hét lớn,

Năm đứa bọn hắn đứng trong phòng chồm đầu ra ngoài nhìn nó với ẻm.

- "Tôi chưa đánh là mày rồi đấy. Chừng nào trững trạc hơn rồi vào đây. Không ai cấm."-Nó trợn mắt nói chuyện với ẻm

Ẽm tròn mắt,gãi đầu nhìn nó đang nói chuyện.

- "Trững trạc hay chững trạc? Chị phát âm giống nhau quá trời..."

(@@) /@@/ [@@] {@@} |@@|

Sáu con mắt từ nam thanh nữ tú kia nhìn ằm không chớp mắt. Sao con nhỏ này có thể làm người khác cụt hứng đến như vậy nhỉ?

"Mà trững trạc là gì vậy?"-Một câu bỏ vô duyên.

Nó tự đập vào mặt mình chịu thua đi vào phòng nằm trên giường cứ như thể người bị sốt 40 độ vậy. Chắc mình chết mất.

Năm đứa tụi hấn quay sang nhìn nó đang khuấy phục một con nhóc 15 tuổi. Vừa thấy con nhỏ đó chạy lại là anh với chàng lập tức đóng cửa cứng ngắt.

"Mở cửa cho em vào với."-Ềm đập cửa hét um lên làm cả dãy nam chồm đầu ra nhìn ằm. (Nói ằm khó nghe quá iem Loè đổi lại là em nha ^ _ ^). Em nhìn sang bọn kia hết hơn cả thần.-"Nhìn cái gì mà nhìn."

Tức giận tức thì em hồng hực đi xuống sân trường. Anh với chàng vừa thấy em đi xuống bậc thang. Mở cửa nhảy tung ra ngoài lang cang hít thở không khí.

"Con nhỏ đó mà ở đây chắc mình học máu chết sớm quá."-Anh quay sang chàng.

"Sao tao thấy ác cảm với con nhỏ đó ghê mảy nha."-Chàng cong môi,tay xoa cằm nhìn anh.

Hấn nằm trên giường,tay đặt lên đầu suy nghĩ về em. Tại sao Từ Minh Nhi lại xuất hiện bất ngờ vậy nhỉ? Nhưng lần trước chính mình đã....

(Chuyện này pé Loè sẽ kể sau ạ ^ _ ^ . Sang chương mới hoyyy)

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Người Giống Người.

Vừa rụ mắt xuống được một lát là em lại rầm rập chạy lên kí túc xá với hai đùm thức ăn nhanh cho xế trưa.

"Yà hú..."-Em hét lên.

"AAAAAA...."-Anh với chàng hét lớn. Sao lại lên nữa. =='

"Sao vậy?"-Em chạy đến giữa anh và chàng lắc lắc đùm thức ăn kia.-"Em mua đồ ăn trưa đến cho cả nhà nè."

Ba tụi nó nhìn sang em lắc đầu chum mền cả người nằm ngủ. Thôi hôm nay nhịn bữa ăn trưa cũng không có chết. Thà chết đói còn hơn chết no khi có quý ám sát bên ồm ồm,sồn sồn làm mình cũng khùng khùng theo. Mắt công mang hai tiếng "ờ ác".

"YE..."-Chàng hô to.

Bộp.

Anh với hấn song sách hợp bích gỗ lên đầu chàng ba mươi hai phát. Cái thằng thấy ăn là quên luôn cả nhà.

"Ban nãy sao hai tụi mày không dẫn con bé đến chỗ nhà vệ sinh đi."-Hấn thì thầm vào tai anh.

Anh nhún vai nhìn hấn trề môi.

"Tao có biết nó đi theo đâu."

Anh với hấn thờ dài lắc đầu nhìn lên ba tụi nó đã ngủ say từ khi nào. Hôm nay định nhịn luôn cả ngày hay sao vậy?

"Nè...xuống đây ăn đi. Ngon lắm á."-Chàng một tay vừa nhai đồ ăn,một tay vừa kéo quần anh và hấn.

Bộp.

Ăn dơ ở bẩn. Cái thói ăn là cứ đụng vào đồ người khác.

Chàng chảy hai hàng nước mắt nhìn anh và hấn. Sao cứ nhắm toàn lúc mình ăn là thộn vậy kia. (T_T)

.....

Sau một hồi ngủ trưa lặng lẽ vì con đói ồn ào. Nhỏ vác bản mặt ngáy ngủ xuống cùng cây bàn chải. Đánh răng xế chiều. :3

- "Đề nghị ăn xong dọn sạch sẽ đấy nha."

- "Dạ.."-Em nhìn nhỏ cười tít mắt,đưa chiếc đũa gà chiên với hộp nước mía lên cho nhỏ.- "Anh cũng ăn đi."

Nhỏ nhếch nửa môi nhìn em. Công nhận gặp người mặt dày rồi. Sao vẫn còn ở đây là sao nhỉ? Không hiểu em này sống kiểu sao.

- "Cảm ơn..nhưng tôi không đói."-Nhỏ đi một lèo ra nhà bồn rửa mặt.

Em nhìn theo bóng nhỏ. Rồi ngược lên nhìn nàng và nó cũng vừa mới dậy,dụi dụi mắt đỏ hoe kia.

- "Hai anh cũng xuống ăn đi. Còn nhiều đồ ăn lắm nè."-Em lại mời.

Và rồi em lại quē. :v :v

- "Cảm ơn nhưng tụi này không đói."-Nàng thay mặt trả lời.

Nó thấy em còn ngồi chảnh bành giữa phòng. Liền lăn ra ngủ tiếp với tư thế ban nãy. Con nhỏ lì lợm.

Em quay sang định mời anh và hấn thì..

Chưa kịp mở lời là hai cánh tay dơ thẳng lên.

- "KHÔNG ĂN."

Em cong môi nhìn chàng đang dọn dẹp cũng dọn dẹp theo. Sao mọi người ai cũng lạnh nhạt với mình vậy nhỉ?

Em kẻ sát vai chàng thì thầm.

- "Anh Bảo nè...trưng trạc là gì vậy?"-Lại câu hỏi vô duyên đấy.

|@@|

- "Bộ em không biết trưng trạc là gì hả?"

- "Ừm."-Em xoa cằm gật đầu.

Chàng xoa cằm suy nghĩ với bộ óc của em. Có khi nào mình giải nghĩa luyên thuyên ra mà nó không hiểu. Vừa tốn công,tốn sức,tốn clo sao?

- "Thôi thì thay bằng từ trưởng thành cho dễ hiểu nhò. Trưởng thành á."-Chàng huych huych em.

Em gật đầu liên hồi,cau này suy nghĩ.

Chàng cảm thấy không linh,nuốt nước bọt nhìn em

- "Đừng nói là em không biết trưởng thành là gì nữa nha?"

- "Không...em biết mà."-Em cười tít mắt,thả đồ ăn xuống để mình chàng dọn.

Tưởng mô em không biết thì vô tù ở dùm anh. Cái tội lớn to đầu không biết giải nghĩa. Dễ cho bạt tai. Không biết sao có ác cảm vậy nhỉ? Mình nhớ là Từ Minh Nhi ngày trước cũng con nít nhưng không như vậy. Dễ mến,dễ gần và trên cả dễ thương. Hay là càng lớn càng khác ta. Chắc vậy,càng nhìn càng không có nét như Từ Minh Nhi ngày trước. Nhìn cứ như người khác phẫu thuật thẩm mỹ thành em vậy. =]] lại đen tối,sâu xa. Có ngày chảy máu cảm cả thau giặt đồ luôn giờ.

- "Em muốn đi chơi."-Em hét ầm lên làm anh và hấn giật mình thức giấc :3

- "Sặc.."-Chàng sặc nhanh chóng ngay sau đó.

- "Không."-Hấn cương quyết.

- "Vậy em sẽ ngồi lì ở đây cho đến mai. Tối anh Quân cho em ngủ chung với nha."-Em vòng tay trước ngực nhồi xếp bâng nói chuyện.

Anh với chàng nuốt nước bọt chạy nhanh đến cạnh hấn lay lay tay.

- "Làm ơn mày dắt nó đi chơi đùm đi. Tao lạy mày."- Anh meo máo nhìn em.

- "Nếu không mày chịu nó nổi đêm nay tao chết liền."-Chàng đưa mặt gian tà nói chuyện với hân.

Hân tự đập vào mặt mình. Sao con bé này lạ xuất hiện ở đây cơ chứ? Thật là...

- "Thôi được."- Hân gật đầu.

- "Yà hứ..."- Em lại hét lên một lần nữa. Bất chước hân "yà hứ."

Bụp.

Em bật ngửa ra sau,nằm thẳng xuống sàn. Là nó đã hạ đẹp mắt em.

Anh với chàng vỗ tay,tỏ vẻ vui mừng vì nó đã giúp mọi người "trừ gian diệt ác".

- "Đau quá...sao lại mạnh tay như vậy hả?"-Em chạy đến trước mặt nó cần nhân.

- "Xem lại mình vì sao bị ăn gỏi đi. Sống ở đây ai mà làm ồn là bị như thế đấy."-Nó lạnh lùng nhìn em.

- "Đúng... đúng rồi."-Anh với chàng đồng thanh.

Nhỏ với nàng nhin cười nhìn bản mặt của em đang tức tối.

Hân nhảy xuống cầm chặt khuỷa tay em lôi ra ngoài lang cang làm năm đứa,à không bốn đứa trừ nó nhìn theo.

- "Ồn ào quá rồi đấy."-Hân lạnh lùng.

- "Kệ em."- Em khoanh tay.

- "Bôi thế anh rất ghét em."-Hân nói thẳng.

- "Vì sao?"- Em cong môi.

- "Vì sao của Khởi My ấy.."-Hân lườm em. :v :v

- "Anh..."-Em vừa què vừa cứng họng.

[Đùa chút thôi :3]

- "Vì em không phải là Từ Minh Nhi như trước nữa."-Hân hét lớn.- "Từ Minh Nhi mà anh biết là người hoàn hảo,đẹp trên cả đẹp,tốt hơn cả tốt và...không bao giờ như thế với anh."

Hân quay lưng định đi vào phòng.

- "Em lớn rồi nên em khác ngày xưa."-Em nói lớn.

- "Giá như ngày xưa em cũng như vậy thì anh ghét em cho rồi."-Hân quay nửa mặt trả lời em.

Vừa bước vào trong. Hân thấy nó từ nhà tắm ra với quần sọt và áo sơ mi tay ngắn kiểu cách nhìn xiteen của xiteen. Nó lúc nào cũng ăn mặc thế. Một là quần jean,áo sơ mi tay dài. Hai là quần sọt và áo sơ mi tay ngắn. Bởi vì là con gái nên có mặc được áo thun bó đầu.

Riêng nhỏ và nàng là cũng cả tỉ đồ đá banh. Suốt ngày đen,trắng,đỏ...vân vân và vân vân...

Hân tiến đến nắm lấy tay nó kéo ra ngoài. Nếu dắt em đi chơi thì nó cũng phải đi. Bởi vì hân đã quyết định. Người con gái nào dám khiêu chiến với hân thì người con gái đó sẽ là người yêu tương lai của hân. Mặc kệ Từ Minh Nhi.. Là ai trong tương lai.

- "Mày bỏ tay tao ra đi Hoàng Minh Quân."-Nó nhăn nhó.

- "Đi chơi luôn đi. Hôm nay ngày nghỉ mà."-Hân quay sang nó.

- "Đéo thích."-Nó lườm hân. Có con nhỏ đó là học hơi rồi. Còn lời mình thêm cho nặng xác.

- "Hai lựa chọn. Một là tự nguyện. Hai là tôi bế cậu."-Hân cương quyết.

- "Sặc."-Nó học máu ngay tại chỗ. Hôm nay còn dám nói cái kiểu đó nữa chứ.

Hắn nắm chặt tay nó hơn. Nó nhăn nhó nhìn hắn đang đợi kết quả trả lời.

Ngày càng tay nắm chặt tay. Nó đau quá thót lên.

- "Hai."

Bốn đứa tụi anh bên trong nhìn nó bị hắn lôi ra ngoài đi với em. Lập tức cũng sửa sang quần áo đi theo sau.

.....

Siêu thị.

Sáu đứa...Không đúng hơn phải là bảy đứa, đi rề quanh siêu thị 6 tầng này. Không hiểu tại sao lại rảnh rỗi đi nơi này chứ. Trong khi có mưa cái gì đâu. Kí túc xá thì cấm nấu ăn. Thật bura chề.

- "Tao tưởng là đi công viên hay nhà sách gì chứ." - Anh nhìn chàng bằng khuôn mặt (-_-) này.

- "Tao thì tưởng là đi cafe hay sinh tố." - Chàng biểu cảm nhìn cảnh đang trước.

Nhỏ với nàng dựa vào nhau mà đi. Lại là nơi ồn ào, nhiều người. Trong khi em đang nắm tay trái hắn tung tăng tự độ thoải thì tay kia hắn càng nắm chặt nó, rất cứ liên hồi nhìn nó.

- "Mày bỏ tay tao ra." - Nó nhìn thẳng nhưng mồm nói chuyện.

-

- "Không thì buông lỏng. Tao khó chịu." - Nó vẫn tư thế đó.

Hắn nhẹ nhàng buông lỏng tay nó ra. Mặt nó cũng bớt nhăn lại. Em kéo cả đám đến quầy kem ngồi lại một bàn.

- "Bây giờ mới được nghỉ." - Nhỏ thở dài đặt đất xuống.

- "Biết vậy ở nhà cho khỏe." - Nàng lau mồ hôi.

Anh với chàng vừa đặt đất xuống là thở hơn bỏ. Mọi người nhìn vô cứ tưởng bọn này từ "câu lạc bộ đam mê siêu thị" nên mới loạn xạ này giờ ngấm ngĩa mà không mua cái gì.

- "Mười phần kem socola đi ạ." - Em nói với anh phục vụ đẹp trai.

- "LÀM CÁI GÌ MÀ MƯỜI PHẦN SOCOLA VẬY?" - Bốn đứa bọn anh tròn mắt nhìn em.

- "Ba phần là của em." - Em vỗ ngực.

- "Sao không hỏi mọi người thích ăn gì trước đã mà luôn mồm nói socola hết vậy?" - Hắn toán loạn lên.

Em cong môi nhìn hắn tỏ vẻ hối hận, ăn năn.

- "Xin lỗi.. em không biết."

Nó vòng một tay trước ngực nhìn qua bên khu vui chơi trong khi tay hắn vẫn còn nắm tay nó nắn nặt không chịu buông ra. Bộ cái thằng này sồn lên thế hả? Có cần cuồng phong mình vậy không?

Đang nhăn nhó tự nhiên một cô gái phải gọi là trên cả tuyệt lướt sang mặt nó.

Nó đứng hình như ngừng thờ nhìn cô ấy. Không phải vì mê gái đâu nha >.

Khuôn mặt ấy...giống...rất giống với Nguyễn Minh Phong. Nó quay sang nhìn nhỏ đang lướt điện thoại tái mét mặt. Nhỏ đang đứng trước mặt mình mà...sao người kia. Nó quay sang tìm người con gái ấy thì đã biến đi đâu mất tiêu.

- "Tao đi vệ sinh cái đã." - Anh xin phép vào nhà vệ sinh.

Bước vào xả nước rửa mặt đổi ra liền. Anh ra đến cửa. Hôm nay là cái địch gì mà đông người dữ vậy. Ngay cả người đi vệ sinh cũng không tha. Công nhận mình đi đến đây cũng là một điều hối hận khó quên. Chắc chắn là do con nhỏ Từ Minh Nhi xuất hiện nên mới vậy đây. (Có vẻ liên quan :3)

Đang loay hoay thì điện thoại anh rơi xuống nền. Anh hối hả chạy đến lấy kéo vớ màn hình hoặc một trong những tên khốn kia sẽ đạp lên mất. Điện thoại yêu quý của ta.

Anh vừa đặt tay xuống lấy. Một cánh tay ngọc ngà, trắng nõn đeo chiếc vòng vàng được chạm khắc tinh tế cầm lên cho anh.

- "Của anh ạ?!" - Cô gái đưa điện thoại cho anh.

- "Vâng." - Anh nhận lấy xem xét điện thoại có bị trấu xước gì không. - "Cảm ơn cô."

Vừa ngược lên nhìn mặt cô gái ấy. Anh há hốc mồm nhìn người con gái trước mắt. Cô ấy là tiên nữ thì mình không nói rồi. Nhưng cô ấy giống một người mà mình rất thân, giống người mà đã đi dự tiệc hôm qua. Khuôn mặt giống y chang Nguyễn Minh Phong.

- "Mày..." - Anh chỉ tay lên.

- "Sao vậy ạ?" - Cô cười lộ răng khểnh nhìn anh. Nhỏ không có răng khểnh.

- "Đi thôi chị." - Một con nhóc từ nhà vệ sinh nữ đi ra khoác tay cô kéo đi. - "Ba mẹ đang đợi đấy."

- "Ừ." - Cô nhìn sang em mình, rồi lại nhìn anh. - "Chào anh."

Anh đứng hình ba giây để xác định khuôn mặt ấy, từng chi tiết. Rồi một mạch chạy đến chỗ cũ. Thấy mọi người đang ăn kem. Đẹp ngay mọi thứ. Ngồi chỗ trọng điểm nói chuyện, đập bàn.

Đầu tiên là nhìn nhỏ. Đúng rồi, đúng là khuôn mặt này rồi. Không sai chi tiết nào.

- "Ban nãy tao đã nói chuyện với người giống thằng Phong y đúc luôn." - Câu nói không ai quan tâm và trả lời :v. - "Nè nghe tao đi... tao thề là ban nãy tao gặp một đứa con gái y chang thằng Phong."

Vừa nghe xong. Hai người biểu lộ cảm xúc nhất đó là nó và chàng.

Đúng rồi ban nãy mình cũng có thấy con gái ấy. Nó vùng tay hấn ra khỏi tay mình ngồi sát bên anh. Hành động của nó làm hấn tức đỏ cả mặt. Con gái mà dám làm như vậy đi.

- "Gặp ở đâu?" - Nó hỏi.

- "Trước cửa nhà vệ sinh."

Chàng ngồi cạnh nhỏ chồm đến hỏi ngay.

- "Trông có giống thằng Phong lúc gái dự tiệc không?"

- "Cứ như bản sao. Chỉ có điều là con nhỏ đó có răng khểnh còn thằng Phong là không có."

Nàng huych tay anh lờm lờm.

- "Ăn đi... tin rác không."

- "Tớ thề đấy... rất giống thằng Phong luôn." - Anh nói lớn vào tai nàng.

Nàng vút muống xuống chống mặt ngược nhìn anh.

- "Nói chuyện mà phun hết bọt lên ly kem tao đấy."

Em nhìn anh và nàng cười rộ lên đến tít cả mắt.

- "Nhìn hai người dễ thương quá. Nếu một trong hai người là con gái thì cặp bồ hơi bị xứng." - Vừa dứt lời là hàng vạn mũi tên nhìn em chăm chăm. Nuốt nước bọt cặm cùi ăn kem.

Nhỏ nhún vai không cảm xúc nhìn anh đang luyên thuyên.

- "Chắc chỉ là người giống người mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đã Từng Mất Trí Nhớ - Cô Gái Giống Mình Là Ai?

Anh đập bàn đứng dậy chống trả.

- "Không....phải là người giống người. Mà là người giống mày."-Anh chỉ qua mặt nhỏ.

Hắn vút luôn ly kém,thở anh từ trên đầu thổ xuống.

- "Nói chuyện hư cấu."

- "A...ha....ha...ha..."-Em ôm bụng cười anh.

- "Người giống người với người giống nó có khác nghĩa không mày?!"-Hắn hét vào mặt anh.- "Sao toàn giống nòi dễ ăn gây không."

Anh biểu cảm xoa đầu nhăn nhó.

- "Thì..."

- "Thôi đẹp...đi về...nãy giờ bỏ thời gian với mấy cái tin rác không."-Nàng đến quầy tính tiền rồi ra thẳng cổng.

Nó nhún vai lồi nhô đi theo bỏ lại bốn đứa một nữ ba nam kia ngồi bơ mặt trong quầy.

Nhỏ ngồi suy nghĩ với những việc ban nãy anh nói. Đầu bỗng nhiên nhứt hần lên.

- "Phong..."-Nó hoảng hốt kêu tên nhỏ.

Nàng quay lại thấy nhỏ đang ôm đầu bảo nhứt,lập tức đưa nhỏ lên lưng cổng ra ngoài.

Ba tụi hần và em vừa bước ra thấy cánh đỏ. Bán mạng bán sống đuổi theo nàng.

- "Có chuyện gì vậy?"-Hần hỏi nó.

- "Không biết. Nhưng lần đầu tiên thấy thằng Phong kích động đến vậy."-Nó nhún vai.

Chàng rượt đến cạnh nàng đỡ lấy nhỏ.

- "Đề tao cổng nó cho."

Nàng học hơi thở đều gạt đầu lia lịa rồi đỡ nhỏ sang chàng. Một chiếc taxi lớn chạy đến kịp lúc.

Cả bọn ủa vô ngồi,nhét người như nhét heo lên xe.

- "Gọi thêm một chiếc khác nữa đi. Như thế này thì xe chú bị công an tóm mất."- Tài xế quay sang nói với nó đang ngồi cạnh bên.

Cũng phải ha. Ngồi như vậy làm không khí ngột thở thêm. Nó nhảy xuống gọi chiếc khác nhỏ bé rồi ngồi lên.

- "Qua ít bên này đi."-Nó thò đầu ra cửa nói.

Và đương nhiên là hần nhảy qua rồi. Và càng đương nhiên hơn nữa là em cũng bu theo hần rồi. Hai người mà nó ghét nhất đi theo làm khuôn mặt tươi cười chuyển sang u ám ==>> - _ -

.....

Bệnh viện.

Bảy đứa chạy òn ào khắp bệnh viện tìm bác sĩ. Chàng lo kiếm giường để nhỏ nằm. Anh với nàng liên hồi lau mồ hôi trên trán nhỏ. Ba tụi kia đến sau còn sồn lên. Hần với em chạy đôn chạy đáo tìm bác sĩ,y tá. Nó lo gọi điện về cho ba mẹ nhỏ.

- "Sao rồi thưa bác sĩ?"-Chàng hỏi.

Bác sĩ nhìn nhỏ rồi nhìn mọi người.

- "Ban nãy c...o...n b....é.."

- "A...ban nãy bạn ấy bị nhứt đầu."-Nó nói nhanh. Nếu đề ông bác sĩ nói hai từ "con bé" là đi tong cả ba.

- "Người thân của bệnh nhân đâu?"-Bác sĩ nhìn quanh để kiếm ba mẹ nhỏ.

Cả đám bu đến đồng thanh một loạt.

- "LÀ CHÁU." - Kê cả em.

Bác sĩ lắc đầu nhìn cả bọn học sinh này. Đúng là...

- "Bệnh nhân đã từng mất trí nhớ."

- "Đã từng...?" - Nó với nàng thốt lên.

- "Khi nào ba mẹ bệnh nhân đến thì vào gặp tôi." - Nói rồi bác sĩ sang phòng khác với cặp kính lão.

Bác sĩ vừa đi là ba mẹ nhỏ vừa chạy đến. Thấy con mình đang nằm trên giường bệnh chưa mở mắt ra. Mẹ nó yếu ớt khóc toát lên làm ai cũng lo sợ.

- "Phong...oi...con tôi bị làm sao thế này?" - Mẹ nhỏ nhìn nó hỏi.

- "Mẹ à..." - Nó ôm lấy mẹ nhỏ. Vì chơi thân nên gọi bằng ba mẹ là chuyện bình thường. - "Thằng Phong...đã...từng...mất trí nhớ sao?"

Mẹ nhỏ nín khóc ngước mặt lên nhìn nó.

- "Nó nhớ lại gì rồi sao?"

Mọi người im lặng nhìn ba mẹ nhỏ đang hỏi nó.

- "Con không biết. Bác sĩ có chuyện muốn nói với ba mẹ."

Nàng dịu mẹ nhi vào phòng bác sĩ. Ba nhỏ đứng một hồi nhìn nhỏ đang nằm trên giường rồi cũng đi theo sau.

Em cũng thấy đi, em chạy theo sau lưng nó và nàng.

Hắn nắm tay em lại, lôi đến chỗ cũ đứng yên.

- "Em có tính lạnh chanh từ khi nào vậy? Đứng yên ở đây." - Hắn gừ lên.

- "Em cũng muốn biết tình hình sức khỏe của anh Phong nữa mà." - Em cong môi.

- "Ai mượn?"

Em nhìn hắn cong môi rồi cũng đứng yên một chỗ.

Chàng quan sát nãy giờ thấy nó và nàng có điều gì đó giấu mọi người. Sao ban nãy thằng Nhật lại ngăn bác sĩ hỏi tình hình mà trả lời luôn nhỉ? Đạo gần đây nhìn tụi nó có vẻ mệt mỏi, hay ngủ, đã thế con gay chuyện. Có khi nào....đã đến kỳ... (Lại vô duyên nữa rồi -_-). Chắc cha này có chỉ số IQ cao là để đoán lụi vậy thôi)

Nó đưa ba mẹ nhỏ đến phòng bác sĩ rồi đứng ngoài cửa chờ kết quả sức khỏe.

Ba mẹ nhỏ bước vào phòng cúi đầu chào bác sĩ. Bác sĩ mời hai người qua ghế ngồi uống nước.

- "Con tôi..."

Bác sĩ nhìn ba nhỏ mỉm cười.

- "Chắc có tác động gì đó làm con bé dần dần nhớ được. Trí nhớ gần phục hồi rồi."

- "Vậy chừng nào hoàn toàn phục hồi?" - Mẹ nhỏ lo lắng.

- "Điều này tôi chưa rõ lắm. Nhưng theo tôi nghĩ. Nếu con bé gặp lại tác động này nữa thì chắc nó sẽ phục hồi hoàn toàn."

- "Sao anh biết nó là con gái?" - Ba mẹ nhỏ đồng thanh.

- "À...là bác sĩ mà. Con bé đang trong kỳ kinh nguyệt nên sức khỏe mệt mỏi. Đã thế cơ thể cải trang thành con trai cũng không tốt cho sức khỏe."

- "Vâng tôi cảm ơn bác sĩ."

Nhỏ dần dần mở mắt ra. Trước mặt là trần nhà màu trắng. Mùi thuốc ở bệnh viện nồng nặc làm nhỏ khó chịu, chóng tay xoa đầu đứng dậy.

- "CLGT?" - Vừa mở mắt ra là 12 con mắt dán vào mặt nhỏ.

- "Mày khỏe hơn chưa?" - Nó nghệt cạnh nhỏ hỏi.

Nhỏ cong môi gật đầu rồi đi xuống giường.

- "Chỉ là nhứt đầu chút xíu thôi mà."

- "Vậy mày có nhớ cô gái giống mày là ai không?" - Nàng hỏi con cả bọn ngồi im lắng nghe.

- "Cô gái giống tao?" - Nhỏ tròn mắt nhìn.

Cô gái giống mình là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: 7 Năm Về Trước.

- "Không nhớ thật hả người?" - Hấn chồm đến.

(-_-) |-_-| [-_-] {-_-} /-_-

Nhỏ gãi đầu. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Nhỏ cần câu trả lời ngay bây giờ.

Vừa đúng lúc ba mẹ nhỏ đi đến. Mắt đỏ hoe nhìn nhỏ.

- "Con có nhớ ra gì không?" - Mẹ nhỏ hỏi ngay.

- "Nhớ? Tại sao?" - Nhỏ gãi đầu.

- "Vậy thì ba sẽ kể cho con nghe chuyện 7 năm về trước." - Ba nhỏ ngồi trên ghế thờ dài.

Cứ như thời xa xưa các ông lão, bà lão kể chuyện. Bọn con nít thường quanh lại ngồi nghe. Hiện tại, bọn hấn ngồi chụm lại tại căn phòng bệnh nghe chuyện bảy năm về trước của nhỏ. Cái thời mà tình bạn bắt đầu từ đây giữa ba đứa bọn nó.

Bảy năm về trước.

Nhỏ từ công viên XX trở về với tâm trạng vui vẻ, tươi tắn. Trong nhà có chuyện ồn ào. Nhỏ chạy nhanh vào thấy bọn người mặc áo đen ở trên lầu đem đứa em song sinh của mình đi.

Nhỏ ào đến nhanh chóng chụp lấy cánh tay của em mình - Nguyễn Minh Tuyền. (Thái Mỹ Tuyền)

- "Mấy người định mang em tôi đi đâu hả?" - Nhỏ hét lên.

Bọn người mặc áo đen chẳng nói gì. Hất tay nhỏ ra. Nhỏ lại chạy đến ôm lấy em mình trong khi con bé ở trên tay mọi người đang khóc toát lên và luôn miệng kêu cứu.

- "Hai oiii...cứu em...em sợ." - Cô ôm lấy tay nhỏ.

- "Hai đây." - Nhỏ cười nhìn cô.

- "Buông tay ra đi." - Bà nội nhỏ từ đâu xuất hiện ra lệnh nhỏ.

- "KHÔNG" - Nhỏ và cô đồng thanh.

- "Nhanh lên. Mang con bé đi đến nhà họ Vương." - Ông nội nhỏ nói lớn.

- "Đừng hòng mang em tôi đi đâu hết." - Nhỏ hét lên chạy theo.

Và chuyện gì cũng đã đến. Nhỏ bị bọn áo đen hất tay, té nhào xuống từng bậc cầu thang nằm bất tỉnh. Cô kêu gào chỉ mình mau tỉnh dậy để cứu nhưng lại vô hiệu lực.

Nhỏ dần dần nhớ lại thì hai hàng nước mắt đã đầm trên khuôn mặt xinh xắn kia.

- "Khi ba mẹ về thì đã thấy con nằm trên giường với băng rô trắng trên đầu. Còn em con thì nội bảo là đã đi lạc. Tìm mãi không ra." - Trong khi ba mẹ nhỏ chẳng biết gì.

- "Không...phải là đi lạc đâu. Mà là bị nội đem đi bán cho nhà họ Vương đấy."

- "Con...đã...nhớ...ra...rồi sao?" - Mẹ nhỏ run run.

Nhỏ nhìn ba mẹ mình ôm chầm lấy. Đáng lí ra mình phải nhớ nhanh hơn, nhiều hơn để còn tìm đứa em kia chứ.

Anh đứng dậy cười như ma.

- "Thấy chưa. Người tao nói giống thằng Phong là có thật mà."

Bộp.

Gia đình nhà người ta đang khóc sụt sướt thì bỗng mình lại cười. Cái dong này bị đánh cũng đáng.

Anh xoa đầu im bật nhún nhó.

- "Thật quá đáng mà. Sao lại bán đi đứa cháu nội của mình vậy chứ." - Em tức giận đứng dậy nói.

Chàng nhìn nhỏ thương thương. Nghe qua cũng biết vì sao cậu ấy giả thành con trai. Bởi vì sự phân biệt quá khác ghi trong tâm trí nhỏ. Đã là thế kỉ XIX mà còn phân biệt nam với nữ.

Hắn nuốt nước bọt nhìn nhỏ nén sự đau thương. Gia đình của ba đứa không hề đơn giản. Cuộc sống quá phức tạp. Nhưng...có khi nào...ba người bọn họ là con gái luôn không. Hắn lắc đầu nhanh chóng. Chỉ là hoàn cảnh giống thôi mà. Suy nghĩ tầm bậy nữa rồi.

- "Hai người bọn họ..." - Nó im lặng nãy giờ. Bây giờ mới lên tiếng nhìn sang nhỏ. - "Có phải là nội của mày không vậy?"

- "Nếu là nội. Cho dù có ghét cỡ nào cũng không bán đi đứa cháu mang dòng máu của mình đâu." - Nàng lạnh lùng. - "Nếu họ không muốn trao tài sản thì như vậy đây hả. Có chết thì cháu vẫn là cháu."

.....

Mọi người về kí túc xá. Thế đấy mà tối cũng nhanh thật. Tắt đèn đi ngủ là chuyện bây giờ. Nó đang nằm suy nghĩ về chuyện gia đình của nhỏ.

Sao lại có ông bà như thế nhỉ? Ngay cả đứa cháu gái của mình mà cũng không tha. Rốt cuộc bọn họ là ai cơ chứ?

Nàng trần trọc trên tầng ba thờ dài. Minh mà là thằng Phong thì đừng có mơ mà bán em đi. Có chết cũng phải vác xác đi theo. Cái nhà đó. Nói đúng hơn là ông bà nội nhỏ có ngày cũng sẽ bị trời phạt.

Nhỏ im lìm nằm nhìn lên thành giường suy nghĩ về người giống mình. Là em - Nguyễn Minh Tuyền. Rốt cuộc bây giờ em đang ở đâu? Cuộc sống có tốt không khi bước vào nhà họ Vương đó? Nhưng nghe anh nói em nhỏ rất đẹp. Mặc dù giống nhỏ nhưng lại tuyệt hơn. Như thế cũng biết được em ấy tốt rồi.

Mọi thứ chìm vào giấc ngủ. Bắt đầu một ngày mới.

Hết nàng, tiếp nhỏ và giờ sẽ là nó. Lại một nhân vật mới xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Lam Minh Hoàng Và Hoàng Minh Long.

Ngày mới bắt đầu. Hôm nay thứ bảy. Chỉ cần học hết bữa nay là ra về. Mọi người ai nấy cũng nhộn nhịp vì được về nhà. Cậu ấm thì được thêm tiền tiêu vặt. Cô chiêu thì mang thêm đồ, túi xách và cả tá thời gian đi mua trang sức hay đồ trang điểm son, phấn...

Cả bọn hân ngồi dưới cantin nhai đồ ăn sáng với tâm trạng không vui tí nào cũng là vì nghĩ đến em chuẩn bị rằm rập đến đây sau ít phút nữa.

Lại xem điện thoại như người bạn đồng hành cùng bây giờ. Tất cả chỉ biết lướt web. Bất ngờ, ai đó ngồi cạnh nó cứ lén đến gần.

Nó cũng không quan tâm, cau mày nhăn nhó rồi lại chơi game. Chắc là thằng khốn Hoàng Minh Quân lại cuồng phong mình như hôm qua thôi. Cái thằng chó đó không biết từ khi hắn đi dự tiệc về là ăn nhầm cái gì mới trở thành như thế.

[Chị yêu..]

Tin nhắn lạ từ đâu đến nhắn với nó.

[CLGT?]

[Em Hoàng nè chị.]

[Ừa số mới hả? Cái thằng này..]

[Em yêu chị]

Là thật lòng đấy. Em rất yêu chị. Không phải là người em dành cho người chị đâu. Mà là một người con trai dành cho người con gái.

[Trời. Lớn to cái đầu]

[Kệ em. Mà chị đang làm cái gì đó?]

[Ăn sáng thôi em. Còn em?]

[Em cũng vậy.]

[Mà sao hôm nay lại nhắn tin cho chị vậy?]

[Vi nhớ chị. ^ _ ^]

Em rất nhớ chị. Rất của rất. Ngày nào em cũng rất nhớ chị.

[Xi..có không vậy cung. À nhớ ăn nhiều đồ dinh dưỡng vào nha. Hôm bữa chị thấy em ốm qtqđ]

[Không. Nhưng nếu chị nhắc hằng ngày thì em sẽ ăn ^ _ ^]

[- _ - thằng này..làm sao nhắc đây?!]

[Ngước mặt lên mà nhắc. Em đang rất gần chị.]

[Ba xạo.]

[Vi sao không tin em?]

Nó cong môi ngước mặt lên thấy ngay mặt nhóc (2) đang áp sát mặt mình. Nó giật mình tròn mắt. Thằng nhóc này xuất hiện từ khi nào vậy? Không lẽ...ban này người lén mình chính là nó.

-"Hoàng..?"

-"Anh Nhật yêu dấu."-Nhóc cười tươi ôm lấy nó đến ngạt thở.

Nó nhìn qua bên kia thấy khuôn mặt và hai đôi mắt cứ đâm vào mình. Nó ngượng mặt quay sang néo tai nhóc.

-"Đang ở cantin mà thể hiện đi. Bo xi em giờ."

Nhóc thả nó ra gãi đầu cười rồi quay sang chào hỏi cả bọn.

-"Em chào anh chị. Em năm nay 15t. Em tên là Lam Minh Hoàng. Em trai của anh Nhật của em."-Nhóc cười đến tí mắt.

Nhỏ và nằng lắc đầu cười với nhóc. Cái thằng mới đây mà lớn dữ dội. Không ngờ nó trưởng thành như mấy vị thanh thiếu niên vậy. Nhìn mà không nói đó ai biết được nhóc 15 tuổi đấy.

Anh với chàng bắt chuyện làm quen nhóc rồi cũng cười to rôm rã. Coi bộ thằng này không những đẹp trai mà còn vui tính nữa.

Ai cũng hoà đồng nói chuyện với nhóc thì cái mặt của hắn nhìn nhóc chỉ bằng nửa con mắt. Không hiểu sao mà em của nó nhưng hắn ác cảm hơn cảm em nữa.

- "A...chào anh."-Nhóc quay sang hấn cúi đầu.

- "Ừ...chào em."-Hấn nhếch nửa miệng với ánh mắt -_- vòng tay trước ngực nói với nhóc.

Không khí mới bắt đầu tươi lên là u ám lại. Em từ xa chạy như bay đến cạnh hấn và hú lên làm ai nấy cũng ôm lại chiếc điện thoại.

- "Anh Quân."- "Em tươi tắn,mọi người xị mặt.

Nhóc nhìn quanh thấy ai cũng im lìm hấn từ khi có em đến. Bộ có chuyện gì xảy ra với con nhỏ này sao? Hay là đang thực hiện chiến dịch 3K với nó nhỉ?

Nhóc đang định quay sang làm quen với nhỏ thì..

- "Là anh (cô)?"

Mọi người lại dồn ánh mắt về phía nhóc và em. Chuyện hot. Quen nhau hả?

- "Hai người quen nhau sao?"-Nó hỏi ngay.

- "VẬNG. RẤT THÂN LÀ ĐẶNG KHÁC."-Nhóc với em nhếch nửa miệng đồng thanh.

30 phút trước.

Em đang tung tăng trên vỉa hè đi học với hộp cơm mình mới làm cho cả nhà ăn.

Chỉ còn ba bước nữa là vào cổng thì..

Nhóc đi xe đạp giống hệt nó. Chiếc xe martin cổ trắng không có đồ xe màu đen đi đến với chiếc tai phone đang tung tung.

Rầm.

Nhóc theo nhạc nhắm mắt hát hò mà quên mất đường đi. Đi xe kiểu gì mà nhảy thẳng lên vỉa hè. Không trúng đâu lại trúng em và điều gì xảy ra nữa. Hộp cơm.hộp cơm rơi theo đường thẳng xuống đất. Ye...kết quả hoàn hảo.

Quay lại hiện tại.

Anh với chàng mừng thầm vì nhóc - người trừ gian diệt ác lần thứ hai hạ đẹp mắt em. Nuốt cơm do chính tay em nấu là điều bất lực nhất đối với hai người đàn ông này làm. Ye..ye...ô ye...!

Em nhìn sang anh và chàng đang tươi mặt lên mặc dù không ra thành tiếng liền tức đỏ mặt hết lên.

- "Em bị vậy mà hai anh không an ủi còn tươi mặt lên hả?"

Anh với chàng thôi ngay bản mặt đó cặm cùi uống nước ngọt.

- "Nãy giờ em thấy có ai an ủi em đâu mà la hai thằng đó."-Nàng vòng tay trước ngực nhìn em.

Em cúi gằm mặt xuống với ánh mắt sắc bén của hấn đang nhìn mình.

Nhóc huých huých tay nó đang chống cằm nhìn em.

- "Bộ con nhỏ đó bị bệnh thần kinh hả chị?"-Nhóc thì thầm vào tai nó.

Nó cong môi gật đầu ngay sau đó. Điều đó là đương nhiên rồi.

- "Từ khi gặp con nhỏ đó là chị biết ngay nó bị bệnh thần kinh từ nhỏ rồi."-Nó thì thầm vào tai nhóc.- "Cảm ơn vì đã gọi chị là anh."

Nhóc cười tí mắt gãi đầu. Quay sang nhìn nhỏ.

Nhỏ xoa cằm suy nghĩ về người em của mình đang làm gì. Ước gì nó lại xuất hiện trước mặt mình một lần nữa. Minh thể sẽ không bao giờ bỏ nó lần nào.

- "Còn chị Phong bị gì đấy chị?"-Nhóc quay sang nó.

Nó nhìn nhỏ rồi đưa một ngón tay lên môi tỏ vẻ im lặng.

- "Suyt. Chị sẽ nói với em sau."

- "Ok."-Nhóc đá mắt với nó.

Mọi người ai nấy một việc. Nam thanh niên từ đầu đến đặt đĩa thức ăn lên bàn làm mọi người ngừng hành động quay sang nhìn người ấy -Hoàng Minh Long.

Nàng giật mình nhìn nhóc đang ngồi đối diện mặt.

- "Em chào mấy anh. Em ngồi đây được chứ. Trong trường này em thích nhất nhóm này đây." -Nhóc nhẹ nhàng nói chuyện với mọi người.

Nàng vòng tay trước ngực quay sang nơi khác.

Lại đến. Rốt cuộc là thằng nhóc này muốn cái gì đây chứ?

Nhóc (2) bật cười nhìn nhóc đang đặt đĩa xuống và xúc cơm ăn.

- "Chào bạn. Mình là Lam Minh Hoàng. Mới chuyển đến."

Nhóc nhìn Lam Minh Hoàng bằng ánh mắt lạnh lùng. Nhìn người này hình như mình đã gặp ở đâu rồi.

Lam Minh Hoàng cau mày nhìn nhóc đang tò mò nhìn mình.

- "Mình với cậu từng học bên Mỹ với nhau. Hai chúng mình từng đứng nhất trường."

Nhóc nhìn Lam Minh Hoàng thờ dãi. Thì ra là thằng luôn "sát cánh" đối đầu với mình. Sao mà...

- "A...ra là cậu." -Hoàng Minh Long cười đều nhìn nhóc.

Nó vòng tay trước ngực dựa vào ghế nhìn nhóc đang đều cán nhìn em mình. Sao trường này ai cũng có đối tượng để ác cảm vậy nhỉ?

- "Lần trước em nói là có chị em ở đây sao không kêu ngồi cùng bên này luôn." -Anh cười với nhóc.

Nhóc cười mỉm nhìn nghiêng nàng.

- "Em cũng vừa ngồi xong đây."

Chàng uống nhanh ngụm nước nói chứ không kéo anh thay chàng nói :v :v

- "Vậy bữa nào dắt chị em qua cho mọi người làm quen luôn nha."

- "Hi...đương nhiên...nhưng có điều chị ấy có muốn không nữa."

Hắn bỏ thìa xuống nhìn sang nhóc đang nói chuyện với giọng mờ ám.

- "Không muốn thì thôi. Nhóm này đông lắm rồi. Bây giờ mà có ai dọt vô làm quen nữa chắc chết." -Lỡ may lại gặp trúng người ác cảm nữa là số mình đen như than.

Lam Minh Hoàng nhìn quanh bật cười thành tiếng làm tan cái không khí u lặng từ ba tụi nó kia.

Trong khi cười giải hoà thì em nhìn nhóc bằng nửa con mắt. Sao lại sinh ra cái loại người đáng ghét mà cười như bò vậy nhỉ? Dám làm hỏng hết bữa sáng ta dành cho anh Quân. Hừ...đội đấy Lam Minh Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tài Sản Cứ Để Cho Em Con Tất Cả - Gã Về Nước.

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông báo giờ học vang lên. Mọi người ủa lên lớp nhanh chóng. Kể cả bàn bọn nó.

- "Em đi chọn lớp mới đây. Tí về nhà chung nha anh Nhật." -Nhóc vỗ vai nó.

Nó quay sang cười xoa đầu nhóc.

- "Ừ."

Ba tụi hấn và em chạy lên lớp trước. Để ba tụi nó ở lại loay hoay với mấy chiếc cặp, Hoàng Minh Long khoanh tay đứng nhìn chị mình.

- "Đừng bao giờ dờ cái giọng đó nói chuyện ở đây nha chưa nhóc con." - Nhỏ nhìn nhóc cảnh cáo rồi đi thẳng lên lầu.

- "Hai người đi sau." - Nó nhìn nhóc rồi chạy đến bên cạnh nhỏ vác vai.

Bây giờ cantin chỉ còn nàng và nhóc mặt đối mặt. Nàng thờ dãi đi đến cạnh người em của mình. Chẳng lẽ nó lại tham vọng đến như vậy? Vì tài sản thôi sao? Được, mình cũng chẳng cần.

- "Chúng ta sẽ nói chuyện sau." - Nàng ôm cặp đi lên trước.

Nhóc xỏ tay vào túi quần bật cười. Chị em chúng ta mà cũng có chuyện để nói hả chị?! Thật nực cười.

- "Em sẽ đợi." - Mặc dù biết chẳng có gì để nói chuyện nhưng nhóc cũng muốn xem nàng sẽ nói gì.

.....

Đến giờ tan học.

Ở kí túc xá ồn ào người ra về. Bọn hấn thu xếp đồ đạc nhanh chóng. Anh và chàng thì không nói. Sướng như heo. Chỉ có hấn là khổ. Em ôm cặp đứng đợi trước cửa chờ hấn dắt về. Từ bên trường bên kia qua đây học, nhà lại xa trường. Ở nhà hấn là tốt nhất. Ba mẹ lại ở bên Mỹ, cũng chẳng ai quản mình.

Anh chạy đến cạnh nhỏ hỏi thăm chuyện hôm bữa ở bệnh viện.

- "Mày khỏe hấn chưa Phong?"

Nhỏ cau mày nhìn anh. Sao hôm nay thằng này lại hỏi thăm vậy nhỉ? Bộ có ý đồ gì sao?

- "Ừm... rất khỏe là đằng khác." - Nhỏ gật đầu. - "Nhưng mày đừng bắt ngờ hỏi tao như thế. Trông thật có ý đồ."

Anh bơ mặt nhìn nhỏ. Bộ trông mình đều lắm hay sao mà hỏi thăm là không cho nhỉ?

- "Hêy..." - Chàng từ đâu xuất hiện chen giữa anh và nhỏ. Nam nữ không nên tiếp xúc gần nhau như thế. Nhưng nếu có hai nam trở lên thì không sao. Chàng cười gian nhìn anh và nhỏ.

(-_-) | -_- |

- "Hay là bữa nào đi chơi lại siêu thị đó đi. Biết đâu mình lại gặp em mày thì sao?" - Lần đầu tiên nghe chàng nói chuyện hay nhất mà không đề cập về vấn đề ăn.

Nhỏ gật đầu nhanh chóng. Vỗ mạnh vào vai chàng cười tươi.

- "Được đấy. Thôi tao đi đã"

Nói rồi nhỏ vác balo đi nhanh ra cổng trường. Hôm nay gia đình nhỏ đi ăn ở ngoài. Nghe là đã thích rồi nhỉ?

Anh với chàng chuyển sang nàng hỏi thăm. Nhưng chưa kịp nói gì là cái bản mặt nàng xì xuống cả thướt rồi. Anh với chàng im lìm để hai tay ra trước ngực nhìn nàng đi.

- "Đúng là bọn rãnh hơi. Không lo về nhà đi mà còn đi từng người hỏi thăm." - Nó đi đến cho anh và chàng bài ca đúng nghĩa. Hay là do hai anh không hỏi thăm nó nhỉ >.

- "Chỉ là chán quá thôi." - Anh gãi đầu bù xù.

- "Phòng này nhiều dán. Bắt đem đi bán, là hết chán." - Nó "thả" vắn cho câu nói :3

Đang định tỏ anh với chàng vài cái mới vác xác đi thì nhóc (2) chạy đến ôm chầm lấy nó.

Thương thì thương nhưng có cần thể hiện vậy không cung.

- "Về thôi anh Nhật." - Nhóc cười, đá mí mắt với anh và chàng.

- "Ồ." - Nó quay sang đáp nhóc.

Anh với chàng cười nhẹ nhìn hai anh em nhà nó. Nhóc chào tạm biệt hai anh rồi vác vai nó kéo đi như thể nhóc là anh nó vậy.

- "Vừa nhìn qua là tao đã thích thằng đó rồi mày nè." - Chàng xoa cằm nhìn theo bóng hai người.

- "Ừm...nhưng thằng nhỏ tổ chức buổi tiệc kia cũng không tồi." - Anh cười cười vỗ vai chàng.

- "Tao kết thằng này hơn. Chắc bữa nào rủ nó đi karra bữa chơi." - Chàng khoác vai anh nói chuyện.

- "Làm vài bản không?" - Anh chán nản rủ chàng.

.....

Ra đến nhà xe. Nhóc khoe ngay với nó là mình dùng xe cặp với chị. Có vẻ dùng đồ gì giống nó là nhóc tươi hẳn lên.

Trong khi...

- "Em về nhà đi. Sao lại đòi về nhà anh." - Hấn với em làm "náo nhiệt" cả nhà xe.

- "Nhà em xa lắm." - Em ngồi lên xe máy hấn vòng tay trước ngực nói.

- "Sao em lại sinh ra trên đời nhỉ?" - Hấn nhếch nửa môi nhìn em.

Nó với nhóc dắt xe đi ngang qua nhìn hấn với em đang cằn nhằn nhau.

Bốn người, hai cặp. Nhóc với em như học sinh "không đội trời chung", nhìn cứ như ác quỷ đấu với nhau.

Phía hấn và nhỏ cũng không kém. Cứ như thể hấn đang ghen với nó vì đang đi với người con trai khác. Giả như mình đi xe đạp với nó còn thằng nhãi con này dắt con bé này về thì hay biết mấy.

- "Anh em tao về trước." - Nó ngồi lên xe nhìn hấn rồi đạp lên trước.

Nhóc nhún vai đi theo sau.

.....

Nàng vừa đi xe buýt về đến nhà là mệt rũ người ra. Không khí trên xe buýt đúng là khó chịu. Cứ như mình đã đi lên một đồng rác thải đến phát nôn. Hôm nay sao xe buýt đông người dữ dội.

Mẹ kế nàng lên phòng mở cửa nhẹ bước vào.

Nàng đang thay đồ quay sang.

- "A...bộ có chuyện gì hả dì?"

Mẹ kế nàng cười nhẹ, hiền từ.

- "Dì xin lỗi lên phòng con mà không gõ cửa."

Nàng nhìn mẹ cười nhẹ. Quả thật, ban đầu nàng cứ tưởng mẹ kế là người độc đoán, mưu mô và rất ganh ghét mình. Nhưng đó chỉ là bất hình dung qua người em của nàng. Bà thật sự là người rất tốt. Hiếm khi có người mẹ kế nào quan tâm nàng như con đẻ.

Cứ mỗi lần đến lúc họp phụ huynh là nàng lại buồn bã vì chẳng có ai quan tâm đến mình. Nhưng rồi người đại diện cho nàng lại là mẹ kế. Rồi mỗi đêm nàng sốt cao vì cảm lạnh. Người ân cần chăm sóc cho nàng cũng là mẹ kế. Người luôn gọi điện hỏi thăm, dặn dò nàng đầu tuần cũng là mẹ. Kể sơ qua cũng đủ chật chội. Nàng rất cảm kích về bà. Bà là người luôn lắng nghe trái tim nàng ở căn nhà này.

- "Không sao. Dì tìm con có gì không ạ?" - Nàng mời mẹ qua ngồi ở ghế sofa.

- "Ba con gọi con xuống nhà nói chuyện." - Bà xoa đầu nàng. - "Ồ bên ngoài nên ăn uống nhiều vào. Không ai ở bên mà chăm sóc con được. Nhớ là không được bỏ bữa đâu đấy. Bụng con nhìn vậy cháu cũng rất yếu. Ăn những đồ không quen là cứ đau bụng suốt à." - Từ khi nào mà mẹ đã biết rõ về con vậy?

- "Con cảm ơn." - Nàng nặng nề cười nhìn người mẹ trước mắt. Giả như ba nàng cũng như vậy với nàng thì hay biết mấy.

Nàng với bà xuống dưới lầu. Ba và nhóc đang ngồi uống trà xem ti vi ở phòng khách. Tiếng cười rôm rả của hai cha con vang lên làm tim nàng đau nhói. Ngày trước mình cũng đã từng...với mẹ.

Mẹ kế nhìn sang nàng đang hiu lạnh từng bước. Đặt tay lên vai nàng vỗ về như người mẹ ruột thực thụ. Có khi nào bà đã xem con như con ruột chưa? Nàng đã tự hỏi rất nhiều lần trong tâm trí mình. Nhưng đó chỉ là câu hỏi. Thực chất bà chỉ là đang chăm sóc đứa con của người vợ đầu của chồng mình mà thôi.

Nàng ngồi xuống ghế đối diện ba và nhóc. Tí vi tắt,tiếng cười ngưng lại. Ba nàng trầm mặt nhìn nàng và mẹ kế.

- "Ta gọi đến đây là vì...gia tài này... Con muốn gì thì cứ nói. Bao nhiêu tiền?"-Ba nàng chưa hề hiểu nàng.

Nàng bật cười đứng phắt dậy nhìn ba rồi nhìn nhóc đang vòng tay trước ngực nhìn mình.

- "Tài sản...cứ để cho em con tất cả. Con không cần."-Nói rồi nàng xỏ tay vào túi quần đi lên lầu.

- "Cũng phải. Còn công ty của mẹ con nên cần gì tiền bên này."-Câu nói thốt lên từ miệng bà nàng làm nàng đứng yên. Rốt cuộc là có lí do gì mà ông ấy ghét mình?

Nàng quay sang nhìn thẳng vào mắt người đã tạo nên mình.

- "Có lẽ vậy. Nhưng nếu không có công ty ấy. Con cũng không cần gia sản này."

Mẹ kế thở dài với tình hình này. Nàng đi lên lầu với vẻ mặt ủ rũ. Nhóc nhún vai xin phép về phòng mình. Bây giờ chỉ còn ba mẹ nàng.

- "Chúng ta không thể sống hạnh phúc được sao?"

- "Tôi không biết."

- "Lòng vị tha của ông chết rồi. Giá như chị ấy không chết."

.....

Nó với nhóc đeo cùng nhau trên con đường dài ngoằn ngoèo. Đến biệt thự mình sống.

Tất cả người trong nhà mở cửa cung kính chào đón hai đứa cháu trong dòng họ.

- "Mừng hai đứa mới về."-Chị nó đi ra ôm lấy hai đứa em thân yêu.

- "Hai..."-Nó với nhóc reo lên.

Chị bật ra cười xoa đầu hai đứa. Sao một tuần xa nhau mà cứ như một năm vậy. Chị rất nhớ hai đứa em này. Vừa lau linh lại hiền từ.

- "Có người đến thăm hai đứa."

- "Người đến thăm?"-Nó với nhóc cau mày nhìn nhau. Mình còn ai mà thăm nữa chứ?

- "Vào đây rồi sẽ biết."-Chị nó vào bếp quất quất hai đứa.

Nó với nhóc tò mò không biết người đến thăm mình là ai,đi vào bếp. Vừa vào là bắt ngay mái tóc màu hạt dẻ của nam thanh niên đang nấu ăn với thân hình như người mẫu cộng làn da trắng bum bum...>.

Nó cau mày suy nghĩ người kia là ai mà có vẻ quen quen trong khi nhóc đã đoán ra được. Giọng nhóc lạnh lùng khác lạ.

- "Chào anh....Trịnh Gia Khôi

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Người Giống Người Gặp Nhau

Nghe nhóc nói tên,nó mới nhận ra. Thì ra là gã.

Gã quay lại thấy nó và nhóc mới đi học về. Tươi cười với chiếc tạp dề màu vàng.

- "Chào...lâu rồi không gặp."

Nó vòng tay trước ngực cười lại với gã.

- "Ừm...cũng 7 năm rồi ha."

Nhóc xỏ tay vào túi quần nhìn gã bằng ánh mắt lạnh lùng. Không phải gã còn tình cảm với chị đấy chứ? Lần này về nước có việc gì vậy nhỉ?

- "Cậu mới về nước. Có chuyện gì không vậy?" - Nó nắm tay nhóc đến ngồi ở bàn, thưởng thức những món ăn do chính tay gã làm - "Tay nghề vẫn vậy nhỉ."

- "Bộ về nước là phải cần có lí do sao?" - Gã ngồi đối diện chống cằm nhìn nó.

Nhóc vừa ăn vừa nhìn, gã vẫn vậy. Từ nhỏ cho đến lớn. Khuôn mặt, tính cách, hành động cũng chẳng khác gì mấy.

- "Đương nhiên là không rồi. Khi đi cũng chẳng có thì khi về cũng chẳng không." - Nhóc thay mặt gã trả lời giúp nó.

- "Ồ..." - Nó vừa gật đầu vừa ăn ngon lành.

Chị nó đặt đĩa thịt xào lên bàn rồi cũng ngồi cạnh gã.

- "Ừm... Gia Khôi sẽ chuyển đến nhà chúng ta sống. À, nó sẽ học chung với hai đứa đấy." - Chị nó vừa ăn vừa nói.

Nó với nhóc tròn mắt nhìn gã đang trong tư thái ung dung nhìn mình. Nếu gã mà học chung trường thì thế nào cũng bị phát hiện ra cái vụ giả nam. Lần này chết chắc rồi. Làm sao để tống gã về nước lại đây. Sao nước Anh lại không giữ chân gã lại lâu chứ. Định mệnh nó. Nó gãi đầu bủ xủ rồi lên lầu thay đồ.

Nhóc ngồi cạnh uống sữa nhìn thái độ gã. Như vậy là có thêm đối thủ cạnh kẻ chị rồi. Phải nhanh chóng tống ông này đi về Anh mới được.

- "Em no rồi. Em lên phòng trước." - Nhóc xin phép chị lên phòng.

- "Ừ." - Chị nó gật đầu tươi cười nhìn nhóc.

Nó vừa đi xuống lầu thấy bản mặt của nhóc có vẻ không vui từ khi thả gã về. Đến cả mình cũng không thích nữa chứ nói gì em.

Nó đặt tay lên vai nhóc đẩy đẩy.

- "Lát đi nhà sách với chị nha."

Nhóc quay sang cười cười với nó gật đầu.

- "Em biết rồi."

.....

Nhỏ vừa bước về nhà là maratong lên lầu thay ngay bộ đồ da bó sát người làm tôn lên cặp chân dài và thân hình quyến rũ của người con gái mới lớn. Đúng rồi, đã 17 tuổi, sang năm là 18. Đến tuổi đẹp nhất của con gái rồi.

Nhỏ ung dung đến ôm ba mẹ mình. Từ khi cắt đứt quan hệ với nhà nội. Ba mẹ nhỏ hay cười hơn, gia đình hạnh phúc hơn. Không còn gì nhưng nhà nhỏ mở một shop đồ đồ cả dụng cụ học tập, giày dép hay son, phấn cũng đủ sống qua ngày.

Ba vỗ về nhỏ cười hiền.

- "Thật ra hôm bay gia đình người bạn của ba từ nước ngoài mới về nên mời gia đình đi ăn cơm."

Nhỏ xoa cằm gật đầu.

- "Vâng. Hihi."

Mẹ nhỏ xoa đầu cười hiền.

- "Gia đình bên ấy nghe nói có hai đứa con gái xinh đẹp như con. Họ thật có phúc."

Nhỏ lườm yêu mẹ mình ôm chầm lấy.

- "Đảm bảo với mẹ là hai đứa ấy không đẹp bằng con đâu."

Ba nhỏ vỗ vai cười phì.

- "Ha...ha...ha...bữa nay giả trai đi học mà còn tự hào hơn người ta."

Nhỏ đứng dậy tỏ vẻ tự tin.

- "Chỉ dù có giả trai thì..." - Nhỏ vỗ ngực. - "Con cũng xinh hơn mọi người."

[Thật ảo tưởng - _]

- "Thôi... đi nào. Muộn bây giờ." - Mẹ nhỏ nhìn đồng hồ hồi hai ba con.

Xe ô tô Cadillac bóng loáng đậu ở bãi đỗ. Bước xuống, một chủ tịch tập đoàn và một vị phu nhân trẻ trung nhưng đoán thì hai người bọn họ cũng ngoài tuổi 40.

- "Kính chào quý khách." - Nhân viên ra mời hai người bọn họ vào.

Tiếp theo sau là người con gái trạc tuổi 17 và 15 dưới thân hình thon thả được ép sát hai bộ váy ngắn chưa đến đầu gối.

Phòng 177

Gia đình nhà nhỏ chưa bước vào thì nhỏ lại kêu ca là đau bụng rồi đi vào nhà vệ sinh.

- "Ba mẹ đi trước đi. Con gái ba mẹ sẽ vào sau."

Ba nhỏ lườm yêu chấp môi.

- "Cái con nhỏ. Lớn rồi mà vẫn cứ như con nít. Bụng thì không đầy, ăn cho lấm vào."

Nhỏ miếng mặt ăn năn, vừa đi vừa dơ tay nói chuyện.

- "Con xin lỗi. Con biết rồi mà."

Ba mẹ nhỏ cười cười lắc đầu nhìn nhỏ đang chạy hối hả.

- "Coi chừng đi nhầm nhà vệ sinh nam nha con." - Mẹ nhỏ hô to làm nhỏ đỏ cả mặt.

Cạch.

Vừa bước vào. Chủ tịch tập đoàn và vị phu nhân nhìn ba mẹ nhỏ mỉm cười. Bên cạnh còn có người con gái 15 tuổi đang xem điện thoại với bộ mặt vui vẻ.

- "A... lâu rồi nhỉ?!" - Chủ tịch đứng dậy bắt tay ba nhỏ.

- "A... ha... ha..." - Mọi người cười vui vẻ với nhau.

Con bé 15 tuổi lễ phép đứng lên chào hỏi ba mẹ nhỏ.

- "Con chào hai bác."

.....

Nhỏ ngồi trong bồn vệ sinh nhăn nhó với bụng nhỏ của mình. Không biết ngày hôm nay ăn gì mà đau bụng dữ không biết? Hay là đồ do thằng khốn Hoàng Minh Quân cho ăn ta. Nghi lắm, được rồi, đợi đấy. Một lên trường ta như mi chết luôn.

Nhỏ đang chửi thầm hần, quay sang thấy ngay cuộn giấy không còn lấy một mảnh trắng nào. Sao số mình đen vậy nhỉ? Giấy... ôi giấy... làm sao đây?

Nhỏ lau mồ hôi trên trán. Bây giờ ai sẽ đưa giấy đây. Nếu mình chạy qua thì bắt gặp ai đấy thấy có phải là chết chắc không. Cuộc đời mình cũng đến nước này hả?

Cạch.

Nhỏ nghe tiếng bên cạnh có người bước vào. Đúng rồi, là con gái với nhau thì chắc sẽ không ngại đâu. Nhỏ hạ giọng nói chuyện.

- "Này bạn ơi?!"

- "..... Hửm?" - Giọng nói bên đó vang lên.

- "Bên ấy có... có...?!" - Nhỏ ngượng ngùng, ấp úng.

- "Có..." - Ai biết hả?

Nói rồi một cánh tay trắng nõn, đeo chiếc còng vàng được chạm khắc tinh tế kia đưa cuộn giấy xuống dưới đất, đẩy nhẹ vào cho nhỏ.

Nhỏ vừa thấy là rộ lên chụp lấy giấy vệ sinh mừng trong lòng.

- "Cảm ơn.."

- "Không sao.."

Nói rồi bóng người đi nhanh chóng. Nhỏ từ nhà vệ sinh thò đầu ra nhìn tứ phía. Cô ấy đi đâu rồi không biết? Đáng lí là phải đợi mình cảm ơn đã chứ. Chẳng lẽ bà kia không rửa tay sau khi đi vệ sinh. :v :v (hư cấu :3). Nhưng sao nghe giọng quen vậy nhỉ?

Nhưng rồi lại nhớ đến bữa ăn. Sửa soạn lại quần áo, tóc tai.

Nhỏ chạy nhanh đến phòng 177. Đi vệ sinh là quên bén mất vụ ăn uống.

Cô từ nhà vệ sinh đi ra với vẻ mặt vui vui. Không biết cô gái trong nhà vệ sinh là ai vậy nhỉ? Chắc cô ta nhìn tếu lắm. Nhưng...giọng nói...thì...rất quen.

Cạch.

Hai người từ hai cửa. Kẻ trước, người sau. Mỗi người mỗi cửa.

Ba mẹ nhỏ đối diện mặt cô. Chủ tịch và phu nhân đối diện mặt nhỏ.

Hai bên tròn mắt nhìn con gái họ. Không lí nào?

- "Ch...ị...."

- "E...m"

Người giống người gặp nhau. Em tôi đấy. Người em mà tôi mất liên lạc 7 năm trời đấy. Nó đang đứng trước mặt tôi.

Nhỏ đỏ hoe mắt đi từng bước đến gần cô. Cô mờ mờ, ảo ảo bởi vì hai hàng nước mắt mặn kia đọng lại ở mí.

Khẽ đưa tay lên sờ khuôn mặt người em. Nhỏ nhắm mắt lại. Phải rồi, chính xác là người em này. Khuôn mặt, từng nét, hơi thở, giọng nói.

- "Tuyền của chị."

- "Hai..." - "Cô cầm tay nhỏ khẽ nói.

Bắt chợt, hai chị em ôm lấy nhau.

Giới thiệu nhân vật (tt):

Thái Mỹ Hoà: em gái của Thái Mỹ Tuyền. Dễ tính, hiền hậu và rất hiểu chuyện. Là người bạn thân của em sau này.

P/s: có phải nhiều nhân vật quá không ạ *Gãi đầu* tới đâu Loè giới thiệu tới đó ^_^. Cảm ơn bb đã ủng hộ truyện em

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nhà Sách Gặp Đôi Thủ - Hôn Phu Tương Lai.

Nó với nhóc từ trên lầu xuống với áo phông, quần jean. Chạy hí hửng quanh sân với hai chiếc cặp rút nhỏ nhằn trên lưng.

Chị với gã đứng trên lầu nhìn xuống hai đứa em của mình. Đúng lúc bà cô độc ác kia đi du lịch với mấy người bạn. Chú thì công tác bên Nhật. Nhà mình chị nó quản, cũng may có gã về phụ giúp chăm sóc hai đứa em. Chị nó cũng thấy yên tâm phần nào.

- "Em còn thích con Nhật chứ?"

Gã im lặng một hồi quan sát nó và nhóc rồi mỉm cười với khuôn mặt baby kia.

- "7 năm qua. Chưa bao giờ phai nhòa. Cậu ấy là người mà em quan tâm nhất khi 10 tuổi. Cậu ấy... đã giúp em hiểu cuộc sống này hơn.... khi em không có ai bên cạnh."

- "Vậy nếu một ngày...."-Chị nó như ngừng thờ một giây.- "Em gặp được một cô gái có thể sưởi ấm trái tim em hơn nó thì sao?"

Gã cười thành tiếng nhẹ nhàng, xoa dịu đi cái lạnh cuối năm. Một hoàng tử ấm áp.

- "Chị có cho phép em... được... yêu cô ấy... và bỏ Nhật chứ?"

.....

- "Hê... lo tưới cây quên bón vùi đi nhà sách mất."- Nó dừng lại xem đồng hồ.

- "Ồ ha... Vậy em đeo chị đi."- Nhóc chóng nạnh cười cười lộ hàm răng trắng tinh ra.

Nó xoa cằm đến cạnh nhóc thỏ thỏ. Mùi bạc hà thơm mát từ nhóc toả hương lấn chiếm cả mùi hoa cỏ đại ấm áp kia.

- "Chờ được tui không mà đòi chờ."

Nhóc bium môi xua tay chị mình. Lại nghĩ mình như con nít mới lên ba không chờ được con búp bê nhẹ như giấy.

- "Em đeo chị như gió. Cho nên chị có việc ôm em thôi."

Nó cười tếu mặt nhìn nhóc. Cúi bộ lớn bụi lấm rồi nên trông mình cứ như em nó ấy nhỉ? Ô...ye...có đưa chờ đi là ngon rồi.

- "Lấy xe đeo tui nhanh lên."

Nói là làm liền. Nhóc ào ào đến nhanh chóng với chiếc xe đen không đồ kia. Nó phi một phát lên sau xe ôm nhóc.

Nhìn hai đứa cứ như là người yêu của nhau chứ không phải là chị em nữa. Mang đồ cặp, rượt quanh khu hẻm rồi mới chạy ra đường chính.

- "Bám chắc vào nha."- Nhóc quay sau nói với nó.

Nó gật đầu cười tí mắt.

- "Ok."- Dơ ám hiệu "Ok" xinh xắn lên trước mặt nhóc.

Thả con dốc xuống nhanh với làn gió vù vù tai. Nhóc với nó song ca bài "Minh yêu nhau đi". (Có sến quá không ta >.

- "Cuối cùng cũng đến. Em chờ chậm rì."- Nó vòng tay trước ngực bium môi.

- "Vậy thì bữa sau lên xe tởm đeo là nhanh."- Bất ngờ giọng nói quen quen vang lên làm nhóc và nó quay sang. Là gã.

Sao đi đâu cũng đi theo vậy nhỉ? Có khi nào là bám suốt quãng đời còn lại không? Nhóc ác cảm nhìn gã.

- "Thôi vào đi."- Nó nhìn hai người, chen giữa khoác vai ung dung vào nhà sách. Nếu không phải là gã và nhóc thì người đi hai bên không ai khác chính nhỏ và nàng. Không biết nhỏ còn suy nghĩ về chuyện người em nữa không? Còn nàng thì như thế nào với đứa em cùng cha khác mẹ kia. Ôi đêch... còn mình thì như thế nào về bà cô lão lão ác nghiệt đó đây. Tự nhiên thương thẳng em dễ sợ.

King...kong...

Cửa tự động mở. Ba tụi nó vừa bước vào là bắt gặp ngay.

- "Anh không hiểu sao em mua nhiều vậy nhỉ? Cứ như thể em là một sách vậy đấy."- Hấn gất em giữa nhà sách.

- "Anh không hiểu em hả? Em từ bé cho đến giờ rất thích đọc sách mà."- Em cong môi trả lời hấn.

Hấn dặt sách trên tay em cầm lấy, một phút sau đó là gõ lên đầu em nhanh chóng.

- "Từ Minh Nhi mà anh biết là một sách về khoa học, viễn tưởng về những chòm sao chứ không phải ba bốn cuốn truyện tiểu thuyết vớ vẩn này đâu. Thế mà cũng bày đặt rất thích. Rốt cuộc là em từ chốn nào dợt qua đây vậy? Khác hẳn ngày xưa."

Em rung rung hét lên cho hấn biết rằng.

- "Em đã lớn rồi."

Nhóc tròn mắt hình trứng gà nhìn em. Bà ta mà lớn ấy hả? Cứ như là con nít mới lên ba hoán đổi linh hồn cho vậy. Có khi nào té ở đâu rồi u não dẫn đến tình trạng đấy không nhỉ?

Nó thờ dài nhìn hấn lắc đầu. Công nhận hấn đen thui mới có đưa em như thế. Mà không biết là em ruột hay em họ vậy nhỉ? Nhìn đâu cũng chẳng thấy giống.

Gã huých huých tay nó hỏi han.

- "Bộ quen hai người đó hả?"

Nó nhìn sang gã gật đầu nhanh chóng. Phải rồi, có cha già này ở đây sao mà mình yên ổn được. Chắc chắn gã cũng toán loạn lên gọi mình là con gái cho coi.

- "Có mặt bạn bè... ông gọi tui là Nhật hoặc mày hay thằng gì đó nha."

Gã cau mày suy nghĩ. Lam Minh Nhật là con gái mà. Sao lại bảo là thằng nhỉ? Bộ Nhật giả nam đi học sao? Có ghê quá không? Nhưng lí do là gì?

- "Lí do là gì?"

Nhóc ngửa mắt nhìn sang gã. Biết thế là được rồi. Sao còn hỏi nhiều vậy nhỉ?

- "Thì người ta bảo gọi thì gọi đi. Còn lí do này nọ. Nhiều chuyện."

Gã dơ hai tay đầu hàng gật đầu nhanh chóng.

- "A... là anh Nhật." - Em quay sang thấy nó đang đeo kính cận với mấy cuốn sách từ vựng. (Con này được môn ngoại ngữ, biết nhiều thứ tiếng. Nhỏ thì được môn lịch sử, năng là văn chương trong khi cả ba đều ghét toán, hoá :3)

Hấn vừa nghe thấy tên nó là quay sang tìm hình bóng mà mình luôn mong nhớ. Đặc biệt là khi đi với em. Nếu đổi lại em là nó thì có con nít thế nào mình cũng chiều. Đáng này...

- "Nhật..." - Hấn gọi tên nó.

Thấy nó đang cười vui vẻ với hai tên con trai. Thằng nhãi ranh kia thì không nói gì, còn gã tóc màu hạt dẻ kia là ai mới được chứ. Cho là người hầu đi. Ye...!!! Cầu trời không phải là đối thủ định cướp em yêu của tao. Ye!!

Hấn bỏ em đang đứng đó đi đến chen giữa nó và hai đứa kia.

- "Người như mày mà cũng vác xác đến hiệu sách hả?"

Bộp.

Chồng sách được thả từ trên đầu hấn thổ xuống. Nhóc vói gã mừng thầm trong lòng. Nhóc đương nhiên là mừng vì người luôn quấy rầy chị lại bị chị thổ trước mặt. Gã không biết sao lại ác cảm với giọng điệu của hấn.

Hấn nhăn nhó xoa đầu lườm nó.

- "Tao chỉ giỡn mà mày đánh vậy đó hả?"

Nó nhún vai đi ngang, mặt vẫn còn ngước nhìn hấn.

- "Đề...o...giờ...n"- Nó kéo dài hai từ ra nghe mà phát cười.

Em thấy hấn bỏ bơ mình này giờ. Lanh chanh chạy đến với chồng sách tiểu thuyết tình yêu kia.

Rầm.

Tính lanh chanh là không ổn chút nào. Em trượt chân vì nền nhà quá trơn, đồ ầm chồng sách lên người nhóc. Đau đến u đầu.

Nó hoảng hốt đỡ nhóc dậy với cả chồng sách kia. Không hiểu con bé này đi đứng kiểu gì mà...

- "Em có làm sao không?"

Tia ấm trong lòng bỗng xẹt qua người nhóc. Nhóc đỏ mặt nhìn nó đang hỏi thăm mình. Lắc nhẹ đầu bảo không.

Gã cúi đầu lượm chồng sách lên hộ em trong khi em không dám mắt đối mắt với hấn. Nhìn lên là rớt mắt liền.

Nó với nhóc đứng dậy nhìn hấn rồi nhìn em.

- "A... đúng rồi. Đây là Trịnh Gia Khôi. Bạn từ nhỏ. Từ bên Anh mới về. Sẽ vô trường mình học đấy." - "Nó giới thiệu gã với hấn.

Hắn chóng nạnh nhìn gã với ánh mắt sắc bén. Không biết chừng nào nhân vật mới mới hết xuất hiện nữa. Lắm người. Cái bà tác giả nhiều chuyện cho nhân vật hàng tá à. (Suyt....Hoàng Minh Quân nói nhiều quá nha)

- "Ồ...tôi là Hoàng Minh Quân. Cùng lớp,cùng chỗ, cùng phòng với Lam Minh Nhật."

Gã nghe đến sáu từ "cùng lớp,cùng chỗ,cùng phòng" là toán loạn lên. Sao càng lúc càng gần vậy không biết.

- "Không được... Nhật là con...g...á..i"-Gã định nói mấu chốt cho hắn nghe nhưng chưa kịp thì bị nó cho bạt tai rồi.

Bốp.

Gã nằm bất tỉnh tại chỗ.

Hắn nhin cười nhìn gã. Bộ tưởng hắn ngu hay sao mà không biết gã ban nãy cười mình. Cái này gọi là "cười người hôm trước,hôm sau người cười". Hắn giả nai hỏi lại gã.

- "Nhật là gì vậy?"

Nó giật mình trả lời ngay.

- "Là con út... Là con út."

Hắn tiến đến gần nó làm nó đi lùi ra sau.

- "A...nhưng hình như không phải mà."

Nó đập vào ngực hắn hai phát làm lòng hắn như bị hàng vạn mũi tên lửa thiêu đốt. Hiện tượng gì đây?

- "Tao đã nói là con út rồi mà."

- "À...à.."-Hắn ngượng ngùng gãi đầu. Hực...hực...hực... Đờ mờ... Lại nấc cụt.

Trong khi...

- "Bà già tính con nít này đi đứng như vẹt mới tập đi đấy."-Nhóc nổi quạu với em.

- "Tui còn trẻ như vậy mà dám bảo tui là bà già hả?"-Em hét lớn vào mặt nhóc.

Nhóc chóng nạnh liếc em.

- "Anh bà dạy bà nói chuyện với người mình làm có lỗi vậy đấy hả?"

Em vút hết chồng sách xuống ngăn cao mặt nói chuyện với nhóc.

- "Tui không có anh."

Nhóc quay sang nhìn hắn rồi lại nhìn em.

- "Vậy anh kia là ai?"

Em nhìn hắn cười tít mắt trả lời nhanh chóng.

- "Anh ấy là hôn phu tương lai của tui."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Gia Đình Mới. - Vì Sao Nó Giả Trai.

Gã nghe xong liền đứng phắt dậy vì sung sướng. Vậy là hắn chỉ là bạn của nó. Vậy cơ hội rất gần với nó là chỉ theo thời gian.

Gã đi nhanh đến gần hấn định hô to là "Minh cũng là hôn phu tương lai của Nhật." Nhưng điều đó sẽ không thể xảy ra bởi vì nó thừa hiểu gã đang định làm gì. Nhanh chân,nhanh tay kéo gã với một bạt tai ngay mồm khiến gã im bật đi theo nó. (Chỉ có nó là gã không dám làm gì)

- "Sao?"-Nhóc hỏi lớn.- "Hơ...hơ...hơ...."

Em tức giận chóng nạnh nhìn nhóc đang ôm bụng cười mình.

- "Cười cái gì?"

Nhóc vẩy vẩy tay,một mắt nhắm,một mắt mở đến gần hấn đang nhìn theo nó.

- "Anh nên ăn ở tốt thêm một chút. Con nhỏ này mà là hôn phu tương lai của anh thì anh nên chuẩn bị tinh thần trước đi."

Em tức tốc đến gần nhóc,núm cổ áo của nhóc lên.

- "Ông..."

Hấn xem những lời ban nãy của nhóc như gió thổi bên tai. Bỏ mặc em đang thích gây sự với nhóc. Chạy theo nó và gã.

Bây giờ phải đến gần Nhật,nếu không thằng kia sẽ cướp iêm yêu của mình đi mất.

- "Anh Quân.."-Em gọi tên hấn.

Hấn bỏ ngoài tai giọng em. Thế nào bảo vệ cũng lời hai đứa ấy ra ngoài. Nhờ sức bảo vệ mạnh mẽ hơn sẽ tốt cho cả hai. Minh đứng đấy hết làm gì cho tốn sức.

Gã bị nó néo tai kéo đi. Vừa đau vừa nhứt,nhưng không dám nói lời nào. Chỉ cầm tay nó cho đỡ đau.

- "Nhật...đau.."

Càng nói nó càng mạnh tay kéo đi. Đến một góc của nhà sách,ném thẳng gã vào tường.

- "Đã bảo là gọi tôi là thằng hay gì đó mà dám ồn lên thế đấy."

Gã xoa tai dịu giọng nói nói với nó.

- "Cho tớ biết lí do đi rồi tớ tuân theo cậu."

Nó chóng nạnh hét vào mặt gã.

- "Bảo sao thì làm vậy đi."

- "Không...tớ biết lí do đi đã."

Nó tự đập vào mặt mình. Sao lại có cái thằng cứng đầu xuất hiện bên cạnh mình vậy nhỉ. Đã thế nó sẽ còn ở chung nhà,chung trường chung lớp. Ôi địch...!!

- "Lí do là....."

.....

Ba mẹ nhỏ đứng hình nhìn người mang khuôn mặt trước mắt rất giống đứa con gái của mình. Không lí nào...chẳng lẽ...gia đình ấy...đã nhận nuôi...con tôi?

- "Chuyện này...chuyện này...là như thế nào?"- Thái Mỹ Hoà đứng dậy hỏi ngay.

Ba mẹ nhỏ nhìn chủ tịch và phu nhân. Hy vọng của họ đã được tìm thấy nhờ hai người bạn của mình.

- "Ai chà..."-Chủ tịch thờ dài.- "Thật ra...tôi...nhận nuôi nó năm 11 tuổi."

- "Chủ tịch...phu nhân.."- Mẹ nhỏ run run.

Phu nhân mỉm cười nắm lấy tay mẹ nhỏ.

- "Có lẽ gia đình nên tụ họp ở đây."

Ba mẹ nhỏ cười rạng rỡ. Nước mắt thì không ngừng chảy dài. Cuối cùng...thì đứa con của hai người thất lạc 7 năm trời đã tìm thấy được. Bọn họ chạy

đến ôm chầm lấy nhau. Vây quần bên nhau sau một thời gian dài xa tít.

"Con...gái...của mẹ."

Gia đình chủ tịch cũng không kiềm được nước mắt nhìn bọn họ thương yêu lấy nhau.

Thái Mỹ Hoà nhìn chị mình gât đầu vừa cười vừa khóc.

Chúc mừng chị.

.....

"Hai đứa có thể ra ngoài để cho ba mẹ nói chuyện với nhau được không?"-Chủ tịch phúc hậu cười với ba đứa.

Ba chị em nhìn nhau cười vui vẻ, khề gât đầu chào ba mẹ đi ra. Thái Mỹ Hoà thích thú chạy nhảy hai bên làm quen với nhỏ.

Nhỏ cười tít mắt, một tay nắm tay cô, một tay xoa đầu Thái Mỹ Hoà.

"Em...thật dễ thương."

Ba mẹ nhỏ cúi đầu cảm ơn ơn nghĩa mà chủ tịch, phu nhân nuôi dạy đứa con bao nhiêu năm.

Chủ tịch và phu nhân e ngại nhìn hai người bọn họ cười hiền.

"Chúng tớ nhờ hai cậu một việc."

Ba mẹ nhỏ cau mày suy nghĩ hai người bạn của mình. Bọn họ có chuyện gì gấp lắm sao?

"Hai cậu cứ nói."

Chủ tịch thờ dài trên khuôn mặt u buồn kia nhìn sang người vợ của mình. Ba mẹ nhỏ nhìn kĩ hai người mới để ý. Nước da của họ không được hồng hào, khuôn mặt cũng ốm hơn so với lúc trước.

"Không lẽ..."

"Phải. Căn bệnh của tôi đã bắt đầu trở lại."-Chủ tịch ngược nhìn ba nhỏ.-"Còn không may hơn nữa là vợ của tôi cũng không sống được bao lâu vì căn bệnh ung thư gan kia."

Rầm.

Nghe như tiếng sét bên tai đổ ào xuống đầu tất cả mọi người ở đây. Ba mẹ nhỏ sững người nhìn hai người bạn phúc hậu của mình. Con của họ...con của họ sẽ như thế nào?

"Công ty của tôi. Một tay tôi làm nên. Họ hàng nhà tôi không còn ai cả. Đứa con gái đầu của bọn tôi đã bỏ chúng tôi mà đi. Từ khi con bé Tuyền xuất hiện thì gia đình trở nên vui hẳn. Con gái út của tôi cũng lấy lại tinh thần hơn. Nhưng cuộc đời của bọn tôi không thể nhìn hai đứa con lớn lên, lấy chồng sinh con được nữa rồi."-Chủ tịch nghẹn ngào.

Phu nhân quay sang nắm lấy tay ông, mắt cũng rưng rưng.

"Chúng tôi không biết nói sao cho hai đứa ấy biết về tình trạng bây giờ. Cũng không biết, nếu một ngày chúng tôi rời đi khỏi thế giới này. Ai sẽ chăm sóc cho hai đứa. Liệu hai đứa có quản lí nổi công ty hay không. Ông trời đã thương tình gia đình tôi. Người đáng tin cậy nhất là hai cậu."

"Lí do về nước đột ngột của ngày hôm nay là chúng tôi muốn gửi gắm con của mình cho hai cậu và cả tập đoàn lớn mạnh kia. Mong hai cậu có thể giữ vững và dẫn bước cho đứa con bé bỏng của tôi."

Ba nhỏ nắm lấy tay của chủ tịch.

"Không...đó chỉ là tình hình bây giờ. Còn sau này sẽ khá hơn. Hai cậu phải cố gắng để từng bước nhìn đứa con của mình sống tốt lên chứ."

Mẹ nhỏ lắc đầu ôm lấy phu nhân đang ngày một xanh xao.

"Cảm ơn cậu đã nuôi dạy con tớ..."

"Cho nên hãy lấy lí do đó mà cậu có thể xem con tớ như con ruột được không? Nếu mai này chúng tớ đi. Nó sẽ rất cô đơn."

"Cảm phiền cậu hãy tạo ra một gia đình mới cho chúng nó. Một gia đình hạnh phúc hơn, đem lại nhiều tiếng cười và sự ấm áp sưởi ấm trái tim chúng nó. Có thể ngày mai, ngày kia hay một tuần nữa. Bọn tớ..."

.....

Ba chị em nhỏ vừa đi ra ngoài thì bắt gặp ngay nhà sách bên kia có hai bóng hình quen quen của ai đó. Nhỏ cau mày nhìn thật kĩ. Thì ra là nhóc (2) và em. Ủa...sao hai đứa nó lại ở đây ta? Bộ siêng năng đến nỗi ngày nghỉ đi tìm sách để ôn thi luôn sao? Ôi đêch...

Nhỏ quay sang nhìn cô và Thái Mỹ Hoà đang tròn mắt nhìn mình.

- "Làm gì mà nhìn chị dữ vậy. Ai ya...chị dắt em qua kia làm quen với hai người bạn."

- "Vâng." - Nghe đến làm quen là chị em cô vui hẳn lên. Đã vui rồi càng vui.

Ba chị em nhỏ vừa đi sang đường là chỉ nghe mỗi tiếng cãi nhau giữa nhóc (2), em và... và...lão lão mặc áo xanh...bác bảo vệ.

- "Hai đứa tụi bây không được vào đây nữa. Đi nhà sách mà ồn ào vậy thì ai mà học được. Nhà sách là nơi để mọi người học hành, chăm chú im lặng. Tụi bây...."

Nhóc nổi khùng nhăn nhó xin vào nhưng bác bảo vệ không cho.

- "Bác à...tại con nhỏ mắc dịch này nè. Chứ con đâu có làm gì đâu. Nó cứ hét ầm lên đấy chứ bộ."

Em liếc nhìn nhóc đang đỏ hết lổ do mình gây ra. Sôi sùng sục máu đến nổi trên đầu hiện lên gân xanh, gân tím và gân vàng :v :v

- "Đã bảo là không phải tại con mà. Tại thằng này đấy bác. Bác cho con vào đi."

Nhóc chấp hai tay xin bác bảo vệ với giọng run run.

- "Bác à...người thân của con đang ở trong đó. Con phải vào để bảo họ về NỮA."

Nói rồi em và nhóc cố ý lên vào trong. Nhưng cô cậu thua bác bảo vệ rồi. Nhân tiện cầm cây, bác nện vào chân hai đứa làm tím cả lên. Hai đứa hét toán lên làm giữa khu phố ồn ào hơn.

- "AAAAA"

Nhỏ tròn mắt nhìn hình ảnh trước mắt. Có nên đến can thiệp ra không? Như thế không nên. Đang có Tuyền với Hoà ở đây mà mình sồn lên như thế là không xong rồi. Nhưng nhóc là em của nó thì làm sao không ra. Thôi đành ra xin lỗi tiếng rồi nói với nó và hắt về xử hai đứa sau. Sao mình khoan dung vậy nhỉ? Mình khâm phục mình quá.

Nhỏ dụi dằm đi đến chỗ bác bảo vệ cười chào hỏi lễ phép. Phải xin lỗi nhanh lên chứ hai chân của hai đứa què luôn mất.

- "Dạ...chào bác. Bác cho cháu thay mặt hai đứa xin lỗi bác ạ. Tại tụi nó còn nhỏ, mới từ nước ngoài về nên không biết lễ nghĩa ở đây."

Nhóc và em quay sang thấy nhỏ xuất hiện như một vị cứu tinh. Nhóc và em vội đến đứng sau nhỏ nói thầm.

- "Anh Phong..."

Nhỏ nuốt nước bọt cười lễ phép với bác bảo vệ "xinh xắn" kia.

Bác bảo vệ nhìn nhỏ từ trên xuống dưới. Gật đầu hạ giọng. Nhìn tướng tá thằng này cao ráo, đẹp trai lại lịch sự, có vẻ không dỏ trò gì.

- "Nể mặt cháu này đến xin lỗi nên tôi tha cho hai vị. Lần sau mà còn vác mặt đến đây tôi đánh cho cái tội gây mất trật tự."

- "VÂNG..." - Ba tụi nhỏ đồng thanh gật đầu liên hồi.

Cô và Thái Mỹ Hoà từ xa nhìn thấy chị mình giải hoà liền bật ra cười. Cái người chị nóng tính như vậy mà có lúc cũng nhẹ giọng đi xin lỗi người khác trong khi mình không làm gì sao?

- "Chị nè...nhưng sao...hai người kia lại gọi chị Phong là anh?" - Thái Mỹ Hoà tò mò hỏi cô.

Cô cau mày để ý. Đúng rồi, sao lại gọi là "anh" nhỉ? Bộ có uẩn khúc gì chẳng?

- "Mình sẽ hỏi chị ấy sau. Nhưng tốt nhất bây giờ nên kêu chị ấy là "anh" luôn đi. Lỡ may làm lộ gì của chị thì sao?!"

- "À..." - Thái Mỹ Hoà cong môi gật đầu nhanh chóng.

Bác bảo vệ vừa đi là nhỏ vừa cho hai bạt tai lên đầu hai đứa làm gây náo loạn ở khu phố này. Sao lại để hai đứa này ở chung một chỗ được chứ?! Không biết thằng Nhật với thằng Quân quần kiếu sao mà.

- "Sao anh lại đánh lên đầu em." - Em meo máo hỏi nhỏ.

Nhóc thì hiểu chuyện hơn. Im lặng chẳng nói gì chỉ xoa đầu cúi gằm mặt. Nhỏ nhìn nhóc hiểu ngay ra chuyện. Nhìn sang con ẻo lả kia đang mếu máo. Dơ cánh tay lên dọa làm em lùi ra sau vài bước.

"Hai bạt tai này là thay cho thằng Quân với thằng Nhật đấy nha chưa."

"ĐẠ...EM XIN LỖI."

.....

Quay lại lúc nó và gã.

Hắn từ xa chạy đến chỗ nó và gã đang nói chuyện với nhau. Sao nó cứ có con trai bám theo vậy nhỉ. Đồ mờ nó chứ.

Vừa đến, chỉ cần bước qua kệ sách là thấy mặt nó và gã nhưng...

"Lí do là...vì nội tôi. Ông ta đã ruồng bỏ tôi vì tôi là đứa con gái."-Giọng nó trầm xuống.-"Được chưa? Thế đấy. Cho nên tôi...chưa bao giờ được công khai là cháu của tập đoàn nhà họ Lam cả. Họ cứ coi tôi như người vô hình. Họ chưa bao giờ lắng nghe thử tìm tôi thêm khát tình yêu thương như thế nào. Giá như...tôi là con trai...thì ba mẹ tôi đã không chết."

Hắn tròn mắt nghe xong cái lí do tàn khốc từ nhà nó. Cái gì mà con trai hay con gái chứ? Bộ họ đang ở thời kì vua chúa hay sao mà dám đòi xử phân biệt với người con gái của mình chứ. Thật điên rồ... Hắn nắm chặt tay thành quyền tức giận.

"Nhật.."-Gã gọi tên nó.

"Đừng bao giờ hỏi lí do thêm một lần nào nữa."-Nó quay lưng.-"Nếu không...tôi thật cậu luôn đấy."

Gã cười hiền gã đầu.

"Ồ"

Nó thở phào nhẹ nhõm vì đã giải quyết ổn thỏa gã. Cái thằng này không cho nó biết là không ổn đến quá 30 phút. Không biết thằng Hoàng đi đâu rồi nhỉ? Nó gỡ đầu bù xù đi lên.

Đi được vài bước. Mặt nó đối diện mặt hắn ngay tức thì...sao...sao hắn lại ở đây? Chuyện gì thế này? Không lẽ..

"Hoàng Minh Quân...nãy giờ...cậu...làm gì thế này?"

"....-Hắn chỉ biết im lặng nhìn nó.

"Cậu...không phải đã...nghe...được gì...rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tớ Biết Cậu Là Con Gái....lâu Rồi.

Hắn, đầu dựa vào giá sách, chân vắt qua một bên nhún vai nhìn nó rồi cầm đại cuốn sách nào đó đọc.

Gã chạy lên vác vai nó thì thấy hắn đang đứng đó. Giật mình nhìn sang. Không phải cha già này nghe chuyện nãy giờ mình với con Nhật nói chuyện đấy chứ. Gã nuốt nước bọt lấp bắp.

"Tớ...muốn nói chuyện với Quân một lát."-Nó nhìn sang gã nói.

Gã xỏ tay vào túi quần đi ra trước cửa.

Vừa ra chỗ ban này, gã không thấy bóng dáng của em và nhóc đầu.

"Không biết hai đứa kia đâu rồi nhỉ?"-Gã gỡ đầu bù xù nhìn ra cửa thấy một thằng nhỏ con đang bạt tai hai đứa em kia. Đã thế còn có hai cô bé đứng cạnh cười mím nhìn nữa chứ. Bộ thằng nhãi đấy đang định làm trò hề cho hai con bé kia coi đấy hả? Đúng là thể hiện trước mặt con gái mà.

.....

Nó với hắn chọn chỗ nào đó ngồi nào đó vắng vẻ, không ai lui đến. Hai ly cafe nóng bây giờ là thứ tốt nhất cho cả hai.

Nó hai tay cầm lấy ly cafe từ hắn. Thở nhẹ nhàng, từ từ nâng cốc lên thưởng thức hương vị đắng của cafe.

Hắn ngồi đối diện chống cằm nhìn nó. Hắn đang ngắm khuôn mặt của nó, khuôn mặt của người con gái lần đầu tiên dám khiêu khích mình và cả cùng mình chia sẻ bên nhau ngoài anh và chàng.

"Cậu..."-Nó áp ứng đặt ly cafe xuống, không dám đối mặt với hắn.

Hắn cười ôn nhu (lần đầu cười như thế >_

Nó đỏ mặt ngược lên nhìn hắn đang xoa đầu mình, nhanh chóng hất tay hắn ra. Bộ hắn ta nghĩ mình là con nít hay sao mà cứ xoa đầu vậy hả? Sao không xoa đầu con nhò hôn phu tương lai kia đi. Đúng là...

"Cậu..."-Lần này khác lần trước, nó hét lên.

-.....-Hắn vẫn không trả lời, chống cằm bằng hai tay nhìn nó.

Nó liếc nhìn hắn đang cố tình chọc tức mình. Mình đang cố nói vào trọng điểm nhưng thằng cha này cứ thích gây sự chú ý vậy nhỉ? Bộ mày tưởng mày đẹp trai là có giá à...thật là...sao dễ cho bật tai ghê.

"Cậu..."-Nó cố kiềm nén cơn tức nói nhẹ với hắn.

Hắn nhắm mắt lại nghe nó đang định nói gì. Nhờ mình đứng đó mà được hai lợi ích. Thứ nhất là biết lí do vì sao nó giả trai. Thứ hai là được ngồi cạnh nó mà chỉ có hai người. Mình đúng là được là trời thương mà. Muahahaha....!!

"Cậu..."-Lại là "cậu" từ miệng nó.

Hắn mở mắt ra, ghé tai vào mặt nó.

"Có gì thì nói đi. Sao cứ gọi tớ hoài vậy?!"

Nó ưỡn người ra sau, vòng tay trước ngực nhìn hắn. Hay thằng này không nghe gì ta? Có thể lắm chứ. Thằng khốn này không nghe gì hết mới tỏ thái độ thế đấy. Lỡ may hắn không biết mà mình nói ra cái xong luôn. Rồi mọi người sẽ nhìn mình như thế nào? Ôi đêch.... Chắc chắn thế nào cũng...

Trí tưởng tượng hư cấu hiện lên trong đầu nó. Mấy cái bản mặt của mấy bà điệu trong lớp ồ lên cùng ánh mắt soi mói của mấy chàng bên cạnh. Đặc biệt là bà điệu.

"Lam Minh Nhật là con gái sao? Không thể nào."

"Lam Minh Nhật là con gái mà từ trước đến nay yêu thầm anh ta sao. Ô mai chuối!!!"

"Đậu má nó chứ.... Vậy từ trước đến giờ mình đi ganh với đứa con gái giả trai sao?!"

"Bây giờ phải gọi là cô hay bà sao."

"Thật uống công. Đẹp vậy mà... Men vậy mà."

Và còn quan trọng hơn nữa.

"Lí do nó giả trai là gì?"

"Con của tập đoàn họ Lam sao?"

"A... vậy mình cô ta ở chung với năm anh kia sao? Đờ mờ!!!"

"Một nữ và năm nam."

(@_@)

Đầu nó chóng mặt, quay cuồng. Đôi khi cuộc sống, nó không như cuộc đời. Nghĩ đến thôi là đủ nôn ra cả thau rồi. Đúng! Phải nên thận trọng. Lỡ may hắn không biết thì sao.

Hắn nhin cười với bản mặt nó tếu tếu đang suy nghĩ trong lòng. Chắc chắn cô nương đang nghĩ mình có biết không đây. Nhưng đã đến nước này rồi mà không nói. Biết đâu nói ra lại tốt cho cả hai không nhỉ?

Nó "ề hèm..." Sửa lại giọng mình đang định chuyển chủ đề thì hần nhanh chân hơn đã không cho nó đánh lạc hướng.

- "Tớ...biết cậu là con gái lâu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thái Mỹ Tuyền Và Trịnh Gia Khôi.

Gã một tay xỏ vào túi quần, một tay xoa đầu đi ra chỗ em và nhóc. Lần này mình sẽ không tha cho thằng nhãi ranh này đâu. Đáng chết, dám đánh Lam Minh Hoàng của mình và Nhật à.

Vừa đến là gã cho ngay bạt tai lên đầu nhỏ đang dạy bảo hai đứa em của mình. Nhóc với em giật mình nhìn gã đang làm gì với nhỏ. Nuốt nước bọt, không rú mà tự động lùi ra xa, kê vai cùng nhau nhìn chiến tranh thứ ba bùng nổ trong chốc lát.

Thái Mỹ Hoà và cô sững người khi thấy gã đang đánh chị mình. Cô không thể nhịn được. Chạy đến đứng giữa nhỏ và gã đang giao chiến bằng ánh mắt.

- "Anh đang làm cái quái gì vậy hả?" - Cô dùng giọng điệu lạnh lùng nói chuyện với gã khiến ai đứng cạnh cũng rùng mình.

Em huých huých tay nhóc, mắt nhìn miệng xỏ ngang.

- "Ông biết bà đứng giữa là ai không vậy?"

Nhóc xoa cằm lắc đầu nhanh chóng.

- "Không. Nhưng..." - Nhóc nhìn sang nhỏ rồi nhìn lại cô. Mồm hiện lên hình chữ A, mắt chữ O trở lên. Cái quái gì thế này? Sao...sao hai người bọn họ...bọn...họ lại giống nhau đến như vậy chứ? Không lẽ...

- "Ê...có khi nào...họ là..." - Em đập mạnh vào tay nhóc nhốn nháo lên.

- "SONG SINH."

Gã ngẩn cao đầu nhìn cô với ánh mắt khiêu khích trong khi ánh mắt của cô sắc bén đến lạ lùng. Thái Mỹ Hoà từ xa nhìn thấy chị mình như vậy cũng không kém liên hồi nuốt nước bọt. Lần đầu tiên chị Tuyền lạnh lùng đến như vậy?

- "Thấy rồi còn hỏi." - Gã quay sang, chỉ chỗ tay về nhỏ - "Là đánh thằng nhãi ranh này đây."

Cô nhếch nửa môi nhìn gã. Đã không hiểu chuyện rồi mà còn ồn ào lên, còn cho chị cái bạt tai lên đầu nữa chứ. Bộ gã là chủ tịch nước hay sao mà thích đánh ai là đánh vậy chứ. Nhìn qua là thấy ác cảm rồi. (-_-) (ôi chao ôi!!)

Nhỏ nãy giờ im lặng, ngược lên nhìn thẳng khuôn mặt đẹp trai của gã mà đến nỗi muốn đập vào mặt, kéo em mình ra xa. Lập tức, một cú thộn không hề nhẹ từ nhỏ "dành" cho gã không hề "yêu vầu" đến mức "hư cấu" cỡ nào.

- "Một khi trả...là phải trả gấp đôi." - Nhỏ chóng nạnh - "Thế mới gọi là trả."

Gã u đầu liếc nhỏ bằng nửa con mắt. Ăn phân bò nào mà mạnh tay dữ vậy không biết. Được rồi, đánh nhau thì đánh ở đây luôn.

Đang định dơ cú dấm lên với quyền trọng hét "Dám đánh hai đứa em tao để thể hiện trước mặt con gái hả" thì đã trễ một phút. Cô thấy gã định đánh chị mình. Nhân tiện đang mang đôi giày cao gót mới ra thị trường, thử xem nó có tốt không.

Bốp.

Ngay và lập tức. Chân giày và chân hần tiếp xúc lẫn nhau cất lên âm thanh khiến ai nấy cũng khiếp sợ.

Nhóc nói thầm vào tai em.

- "Chắc cũng rạn xương trong đó."

Từ chiến tranh trở thành thân nhau. Em vác vai nhóc biểu mô.

- "Cho chưa."

Nhóc biu môi lại, dơ ám hiệu "number one" lên với em

- "Chuẩn."

- "AAA..." - Gã đau quá hét lên làm mọi người tái phía đứng lại nhìn chân gã. - "Cô..."

Cô chóng mặt. Mặt hách lên nhìn gã đang trong tâm trạng đau nhứt. Dám đánh chị ta à, lần này không tha đâu. Dù gì cũng phải biết Thái Mỹ Tuyên ta đây chứ. Muahahahah...!!

Gã lờm cô. Con gái gì mà mạnh tay không kém gì con trai nữa. Lần này u đầu rồi còn sưng chân. Không biết về ăn nói với con Nhật kiều sao đây. Mất mặt cmnr! Hai cái người song sinh này đúng là...

Nhỏ vỗ tay khen cô có tài dần mặt gã một trận. Chóng mặt đi hiện ngang đến trước mặt gã chấp môi. Định làm anh hùng cứu Mỹ Tho hả người. Thật là...!

Trận chiến của sáu đứa đã làm hiệu sách nhiều người bu đến xem một anh chàng đang bị "cặp tình nhân song sinh" đó cho một trận. Nhiều lời bàn tán ác ý.

"Anh ta đụng đến con họ nên bị đánh hả?"

"Tôi không biết. Nãy giờ thấy anh ta bị đánh quá trời."

"Chắc là do bắt cả hai tay rồi. Nhìn con bé nhỏ đứng cạnh đang xanh mặt nhìn thẳng nhóc đó kia. Sao nó không can ra nhỉ?"

"Can ra là mặt nó cũng bầm theo luôn đấy chứ can ra. Người ta đi đánh ghen thì chỉ biết đứng nhìn thôi. Ai mà dám..."

Bác bảo vệ ngồi trong đây thấy bọn nhỏ không đi mà còn thêm người đánh nhau. Sẵn tiện có cây gậy mới đánh em và nhóc. Lần này xem gậy mới mua tốt thế nào. Hưng hăng đi ra cảnh cáo. Thì ra thằng nhóc mà mình nể mặt kia cũng không phải "dạng vừa đâu".

- "Mấy đứa kia..."

Nghe giọng quen quen. Tất cả quay mặt lại thấy ông bảo vệ đặng đặng sát khí đi đến với cây gậy "ngàn năm" mới thấy một lần.

Em với nhỏ toá đồm chạy lên trước mà chưa kịp cáo từ bốn đứa còn lại.

- "Đứng lại đây. Tao mà bắt được chúng mày nào loạn tao gửi vào trại giáo dục hết." - Bác bảo vệ chạy nhanh đến làm mấy người còn lại nghe ba từ "trại giáo dục" thì khốn hồn bán sống chạy theo em và nhóc.

Nhỏ kéo cô chạy đi. Cô nhìn bác bảo vệ rồi nhìn gã. Gã đang bị sưng chân, không thể chạy đi. Dù gì mình cũng gây ra họa này. Không thể bỏ gã lại được. Lỡ may lại có chuyện. Ba mẹ sẽ nghĩ như thế nào về mình đây?!

Suy nghĩ chưa xong là cô buông tay nhỏ ra. Chạy nhanh đến, nắm tay kéo gã chạy theo trong khi gã không biết là bác bảo vệ sắp tóm được mình.

- "Có chuyện gì... đang xảy ra?" - Giờ phút này mà còn hỏi cô.

Cô quay lại giữ lạnh một tiếng.

- "Im lặng mà chạy."

Gã quay ra sau thấy bác bảo vệ gần tóm được mình. Trên tay còn có cả cây sắt. Thà bán mạng chạy còn hơn đưa mạng cho lão kia.

Đổi chiều lại, gã nắm tay cô kéo chạy với đàn em trước mắt. Bỏ lại sau là tiếng hét của bác bảo vệ cảnh cáo.

- "Còn lảng vảng trước hiệu sách là tao cho sáu đứa bọn bây vào trại hết."

- "Dạ..." - Có ý chộc tức, sáu đứa quay lại vòng tay cúi "Dạ" bác tiếng rồi mới vào ngõ hẻm nào đó để thở.

.....

Nó giật mình quay sang hẳn. Hẳn đang nói chuyện gì thế nhỉ? Hẳn biết mình là con gái lâu rồi. Không thể nào. Chắc chắn đây chỉ là nghe lầm thôi. Làm sao mà hẳn biết được chứ. Nó quay sang lờm hẳn với ánh mắt lạnh lùng.

- "Mày đùa à... nếu tao là con gái thì mày cũng là con gái đấy. Như thế thì làm sao tao ở kí túc xá được. Điền rõ."

- "Còn phủ?" - Hẳn không kém lạnh lùng vòng tay trước ngực hỏi nó.

- "Phủ với khẳng gì ở đây." - Nó nổi quạu nhìn hẳn.

- "Tớ nói thật."- Hấn chồm đến sát mặt nó làm nó đỏ cả mặt lên.- "Từ khi tớ đi dự đám tang nhà cậu ấy."

Nó ngừng thở lấy lại tinh thần nhìn hấn. Cái gì mà đi dự đám tang? Không lẽ... nó nhớ lại người hôm bữa đang đi dự mà bị ho sặc sụa ngay cái bàn của hai vị phu nhân tập đoàn hùng mạnh không kém ở Châu Âu sao? Ôi không... Hấn là thằng đó.

- "Không thể nào."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hợp Đồng Ôsin.

Sáu đứa bọn nhỏ chạy vào con hẻm ở gần đó. Thấy bảo vệ không đuổi theo nữa, dừng chạy hấn. Bây giờ công việc duy nhất chỉ là thở dốc.

Gã chỉ tay vào cô hét lớn.

- "Cô..."

Cô quay sang nhìn gã, tỏ vẻ ăn năn. Bình thường, cô không bao giờ hành động bướng như vậy. Đây là lần đầu tiên.

- "Sao?"- Cô hỏi gã.

Gã vẫn chưa lấy lại tinh thần, vừa thở vừa nhìn cô.

Cô nhìn gã nhin cười. Nhìn mặt anh ta cũng điển trai, lại cao ráo vậy mà tính tình giống hệt con nít. Thôi đành xin lỗi trước vậy.

- "Ồ... thì tui xin lỗi. Là tại tôi làm anh ra nông nỗi này."- Cô vòng tay trước ngực nhẹ giọng nói với gã. Bây giờ mới ra dáng vị tiểu thư nhà giàu dịu dàng, hiền hậu.

Gã hồi phục hoàn toàn. Ngần cao đầu ra giá với cô. Tỏ vẻ ta đây từ đầu đến cuối không làm gì sai.

- "Ừm..."

Cô thấy thái độ của gã liền thay đổi thái độ của mình. Cái ông này được nước là làm đến đây.

- "Nhưng cũng tại ông gây chuyện trước mà."

Gã nhếch nửa môi nhìn cô đang đồ lỗi cho mình.

- "Tôi... làm gì mà trước chứ?"

Cô chóng nạnh đi đến gần gã hạ giọng.

- "Thì tại "anh" tui đang dạy bảo hai đứa kia... Ông.. không biết gì mà còn.. chạy đến cho "anh" tui bạt tai lên đầu."

Gã xoa cằm nhìn cô. Thì ra là như vậy. Nhưng như thế, có nghĩa là mình phải đi xin lỗi từng đứa à... No!!

Gã với cô lờm nhau rồi mỗi người mỗi phía trong khi bốn người kia đang cãi nhau ồn ào làm ngõ hẻm ai nấy cũng chồm đầu ra xem.

- "Hai đứa bây thôi đi."- Nhỏ đứng giữa em và nhóc hét lên.

Nhóc ý mình quen nhỏ nên lên mặt.

- "Anh không biết đâu. Mọi thứ diễn ra đến bây giờ là do con nhỏ bướng cmm bình này đấy."

Thái Mỹ Hoà đứng bên cạnh đưa bản mặt ==>> (-_-) này nhìn hai đứa.

- "Có cần thêm chữ cmm vô không."

Em không chịu nhường nhịn ngược mặt nhìn nhóc cãi lại thôi rồi.

- "Liên quan quá ha. Cũng có một phần do ông nữa chứ bộ."

Nhóc vòng tay trước ngực lườm em

- "Xi...do bà đam mê tiểu thuyết tình yêu của một thời mơ mộng hảo huyền chạy lung tung ben lên."

Nhỏ với Thái Mỹ Hoà quay sang nhìn em chăm chăm. Con nhỏ này công nhận có vấn đề về não.

Thái Mỹ Hoà ghé mũi sát tai nhỏ.

- "Có khi nào não phẳng rồi không "anh"?"

Nhỏ xoa cằm nhìn em nhưng mũi trả lời Thái Mỹ Hoà.

- "Nghĩ lắm."

.....

Hắn bật cười nhìn nó đang xanh mặt trước mắt. Công nhận Lam Minh Nhật biểu cảm nhiều mặt trông dễ thương thật. Hay bây giờ mình phán câu nào hot để giật thót tim ta.

- "Cậu sợ tớ đi nói cho mọi người biết không?"-Hắn hỏi. Và đương nhiên là biết câu trả lời rất rõ.

- "Biết rồi còn hỏi."-Nó lườm hắn rồi nhìn sang nơi khác.

- "VẬY...."-Hắn chồm đến gần nó.

Nó ưỡn ngực ra sau tròn mắt nhìn hắn sao càng lúc cứ đến gần mình. Coi bộ hắn định dờ dẫm à? (-_-) (Cô hư cấu quá)

- "Ba tháng.."-Hắn dơ ba ngón tay lên trước mặt nó.

Nó vòng tay trước ngực không hiểu ý hắn muốn nói là gì. Ba tháng..ba tháng..hay ba tháng đưa tiền cho hắn sao. Nhưng hôm bữa đi đám tang,hắn ngồi cạnh hai phu nhân tập đoàn mà. Mà ngồi cạnh thì chắc gì cháu hai vị ấy nhỉ?!

- "Muốn bao nhiêu?"-Nó hỏi.

Hắn tự đập vào mặt mình. Lại tiền,nghĩ sao vậy kè. Tiền đối với mình không thành vấn đề,không quan trọng và cũng chẳng liên quan. Chắc IQ con này dưới 80 quá :v :v (IQ hắn: 160,IQ nó: 156)

- "Không phải tiền."-Hắn vẫy vẫy tay.- "Tớ...là quý tử của tập đoàn ASA"

Nó chống cằm nhếch nửa miệng nhìn hắn. Coi bộ được nước là lần tới. Khoe khoan. Một con người xấu xa. Vậy mà mấy đứa con gái còn chết mê chết mệt hắn chứ. Toàn mù sắc đẹp!! Định mệnh,sau này mà Lam Minh Nhật này có ý với Hoàng Minh Quân thì không biết chui vào đâu cho nó khỏi dị mặt,mà đương nhiên là không có vụ đó rồi.

- "Chứ muốn gì?"-Nó nhăn nhó.

- "Tớ...muốn cậu...làm ôsin cho tớ ba tháng."

Nó tròn mắt nhìn hắn. Cái gì? Sao lại là ôsin. Chẳng phải vừa rồi khoe mình là quý tử nhà họ Hoàng sao. Bỏ ra vài triệu thuê một đứa ôsin cũng được. Hay nhờ vả mấy em xinh tươi là được rồi.

- "Không."-Nó hét vào mặt hắn.- "Mày có thể bỏ tiền ra để thuê ôsin. Tại sao lại là tao."

- "Tớ thích..."-Hắn cười tít mắt.

Lập tức nó dơ nắm đấm mạnh như búa của mình lên trước mặt hắn.

- "Thích ăn đấm chứ gì?!"

Hắn cầm tay nó bỏ xuống,cười gian tà nhìn nó.

- "Vậy bây giờ tớ hô cho mọi người biết nha."

- "Mày..."

Nói là làm liền. Hắn đứng dậy tập trung cao độ.

- "Mọi... người..."

Chưa kịp thành tiếng thì hắn đã bị nó bịt mồm lại. Ye... kế hoạch thành công.

- "Thôi được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hoàn Cảnh Lúc Trước Của Thái Mỹ Tuyền - Vì Sao Nhỏ Giả Trai.

- "Cắt." - Nhỏ nhúc đầu cho mười mấy cái bạt tai lên đầu em và nhóc. - "Tụi bây mà còn ồn lên nữa là thằng Nhật với thằng Quân không xử đẹp tụi bây thì thôi."

Nhóc với em nghe đến tên hai cựu chiến binh kinh khủng nhất liền im bất chờ hình phạt xét xử. Nhỏ rút điện thoại trong túi ra bấm dãy số của nó gọi liên miên.

Nó với hắn đang nói chuyện thì điện thoại reo lên.

- "Chi vậy mày?" - Nó nhấc máy.

Nhỏ nhìn sang em và nhóc đang hóng mình nói gì với nó.

- "Ra nhà sách đi. Em mày với em thằng Quân sồn trước cửa hiệu sách làm bảo vệ cầm gậy rượt theo."

Em với nhóc a đến đòi nghe điện thoại thì nhỏ dơ tay hù dọa làm hai đứa im bất.

- "Cái gì mà bảo vệ rượt kinh vậy mày?" - Nó nhấc máy.

- "Ra mà hỏi hai đứa nó." - Nhỏ nhún vai.

Chưa kịp để nó trả lời bên kia thì gã từ đâu vô duyên chạy đến hét ầm vào điện thoại.

- "Xách xe đạp đi luôn nha." - Giọng gã lớn đến nỗi nó phải để điện thoại xa tai mà vẫn còn nghe.

Nhỏ nhếch nửa môi nhìn gã đang tỏ thái độ điên như chưa từng được điên. Bộ thằng cha này từ nhỏ không được nói chuyện điện thoại hay sao mà...

- "Làm gì mà xách xe đạp?" - Nó hỏi lại.

Cả bọn kể cả nhỏ đồng thanh đến nỗi hắn cũng nghe bật ra cười.

- "AI DÁM QUAY LẠI. BẢO VỆ CẢNH CÁO QUAY LẠI LÀ VÔ TRẠI GIÁO DƯỠNG HỌC."

Nó bơ mỗ nghe tụi nhỏ thấy. Đúng là cái bọn ăn không ngồi rồi thích gây chuyện. Lần này mà không xử đẹp thì thôi. Nó tắt máy nhanh chóng. Xách cặp đi ra với vẻ khó chịu, bỏ hắn ở lại với bản mặt (-_-).

Hắn chạy lên trước nói chuyện với nó.

- "Bà là ôsin nên không được đi trước tui."

Nó nhếch miệng dơ nắm đấm lên làm hắn cười cười.

- "Hừm?" - Hắn vòng tay trước ngực nhìn nó.

Bốp.

Cú đá phi thường khiến hắn rụng chân ra khỏi người. Gì mà đau quá vậy nè. Chân nó là chân người hay chân voi vậy không biết.

- "Biết rồi." - Nó nói nhưng vẫn xách xe đi trước hấn.

Nó lắc đầu nhìn hai chiếc xe đạp đang ở trước mắt. Tức giận đến khủng hoảng. Về nhà mà hai người không như xương với mình thì thôi.

Hấn đứng sau nó hồi nào không hay. Nhìn nó rồi nhìn hai chiếc xe đạp.

- "Sao bà không lái xe máy đi cho khỏe?"

Nó quay sang lườm hấn. Cái thằng sao cứ thích hỏi chuyện người ta vậy nhỉ? Bộ có liên quan với hấn lắm sao?

- "Không thích." - Ấy thế mà cô mi vẫn trả lời :3

Nói rồi nó tập tành dắt hai chiếc xe đi lên trước. Hấn lắc đầu nhìn nó thấy thương thương. Dù gì nhà mình vẫn gần hơn so với nhà cô ấy mà.

Hấn chạy lên trước dắt một chiếc xe đạp cùng nó.

- "Đề tui phụ bà."

Nó nhìn sang hấn lườm lườm. Cứ nghĩ đến việc làm ôsin cho hấn ba tháng là điên lên. Đúng là.... có giúp mình cái gì thì cũng là người xấu.

- "Anh Nhật..(Anh Quân)...đây này.." - Em và nhóc núp vào con hẻm gần đó hét âm lên vầy vầy tay.

Nó dắt nhanh xe đạp lại với về mặt khó coi.

Tất cả gồm sáu người đứng trong đó đang chờ xét xử. Nhìn sang em và nhóc đang cúi gầm mặt, chân còn bị đồ ứ lên như ai đó đánh rất mạnh. Không lẽ thằng Phong. Diên! Nó không bao giờ mạnh tay, và lại nó đánh dữ vậy làm gì.

- "Chân bị sao đây?" - Nó hỏi.

Nghe câu hỏi là phải trả lời liền. Nhóc với em chạy đến réo lên.

- "Là tại..."

Chưa kịp đồ lỗi cho nhau xong là cảm như hén, nhờ vào ánh mắt kinh dị của nó.

- "Hỏi đâu trả lời đó." - Giọng nó lạnh lùng.

- "Bảo vệ đánh." - Nhóc với em lùi thối.

- "Về nhà là biết tay." - Nó hừ lạnh làm nhóc nuốt nước bọt.

Hấn lườm em đang lùi thối, cho cái cốc mạnh lên đầu coi như là hình phạt vì cái tội lạnh chanh.

Nó nhìn sang gã đang xoa đầu, xoa chân. Đến gần cho thêm bạt tai nữa là đủ nhập viện luôn.

- "Bảo đi ra với thằng Hoàng mà làm quái gì đến nỗi nó bị đánh dữ vậy hả? Tím và chân lên."

- "Tui cũng bị đẩy còn gì." - Gã nhăn nhó.

- "Làm gì mà bị?" - Nó chóng nạnh.

- "Là tại hai đứa song sinh kia kìa." - Gã chỉ sang nhỏ và cô.

Nó quay sang tròn mắt nhìn nhỏ và cô đang đứng cạnh nhau. Còn có cả một con bé nào đó nữa. Không lẽ nhỏ đã tìm ra được em của mình.

Nhỏ cười cười đến tít mắt nhìn nó đang ngạc nhiên.

- "Tao.... tìm được em rồi."

.....

Về nhà là nhóc với gã im lìm đi sau lưng nó. Nó ngồi xuống ghế sofa nhìn chăm chăm vào hai đứa.

- "Ông..." - Nó chỉ tay vào gã. - "Nấu ăn ba tháng cho cả nhà ăn." - Cứ nghĩ đến ba tháng làm ôsin là nó tức lên.

Gã nhin cười nhìn nó. Tưởng nào là dọn phân chó, ai ngờ mà nấu ăn thì dễ ợt. Cho làm cả đời cũng được.

Nó thấy gã có vẻ thích thú khi nhắc đến nấu ăn. Coi bộ thằng này không nặng tay không được. Dễ cho mấy cái bạt tai ghê. Nể còn đang bị đau nên thôi

đấy. Tốt nhất là nên cảm ơn mấy cái vết thương đó đi. Thái Mỹ Tuyền đánh gã cũng đúng.

- "Không phải nấu cho bốn người (nó, nhóc, chị và gã) đâu. Nấu cho tất cả người giúp việc, lẫn bảo vệ trong nhà này."

Hực.

Gã như bị nó cầm búa bừa một phát đến nỗi rụng từng ngum xương. Nghĩ sao vậy. Trong nhà này biết bao người giúp việc. Ngộ đêm không cũng hơn trăm người. Ôi đêch... Như vậy một ngày mình cũng đuối sức rồi. Gã nhìn sang mấy chị giúp việc đang mừng thầm vì có anh đẹp trai, nấu ăn ngon. Nấu ăn cho mọi người thì còn gì bằng. Gã tự đập vào mặt mình, lúi thủi cầm hộp thuốc đi lên lầu.

Nhóc nhìn sang gã, nhin cười. Cái ông đó chết chắc rồi. Nấu ăn mà dở thì bị chị Nhật như xương ra.

Nó lườm nhóc đang nhin cười. Đứng phát dậy lấy hộp thuốc gõ lên đầu mười phút mới thôi.

- "A..." - Nhóc suýt xoa.

- "Đưa chân ra đây chị coi." - Nó nhìn chân nhóc thấy thương thương. - "Nếu không phải tại em chở chị thì em còn bị phạt nặng hơn anh Khôi đấy."

Nhóc gãi đầu nhìn nó đang cẩn thận xoa vết thương của mình. Lại hơi ảm ở nhà sách ấy đến. Cách chăm sóc của nó làm nhóc cảm thấy dễ chịu và an toàn.

- "Em... xin lỗi."

.....

Nhỏ với cô đưa Thái Mỹ Hoà về xe của ba mẹ nuôi rồi cùng nhau về nhà. Cô lần đầu tiên đến nhà của ba mẹ ruột nên rất thích thú.

Mặc dù không xa hoa lộng lẫy nhưng cũng rất tuyệt. Chỉ có điều... cô thắc mắc tại sao ba mẹ mình lại không ở biệt thự nhà nội mà lại mở một shop đồ ở đây.

- "Chị dẫn em lên phòng." - Nhỏ nói là cô giặt mình quay sang.

- "À... Vâng."

Cô với nhỏ bước vào căn phòng được trang trí hài hoà mang lại cảm giác êm dịu và nhẹ nhàng nhưng không kém phần cá tính mang đậm chất của nhỏ.

- "Tuyệt." - Cô cười mím nhìn nhỏ.

Nhỏ đắc ý nhìn cô cười toe.

- "Chính tay chị là người thiết kế nhà này đấy." (-_-)

Cô nhìn nhỏ lườm yêu. Có thật không vậy ta?!

Nhưng thực chất, trong ba đứa chỉ có nàng là sở hữu năng khiếu thiết kế đẹp mắt nhất.

- "Ừm... tôi nay em sẽ ngủ với chị." - Nói rồi cô vào phòng tắm xả nước trong bồn.

Nhỏ nhìn cô bật cười. Con bé mới đấy mà đã tiếp thu nơi sống nhanh chóng thật. Quả đúng là em mình.

Cạch.

Mẹ nhỏ bước vào, trên tay còn có hai ly sữa. Nhìn nhỏ rồi nhìn vào phòng tắm mỉm cười.

Nhỏ xỏ tay vào túi quần nhìn người mẹ mình. Lâu rồi con mới ngắm mẹ thật lâu. Trông mẹ cứ như thiên thần trẻ mãi vậy. Bà thật xinh đẹp.

Bà ngồi cạnh giường nhìn nhỏ đang uống sữa.

- "Có phải lúc... Con nên... trở về là con gái không?"

Nó ngừng uống khi nghe câu nói của bà. Trở về làm con gái sao? Liệu có được không nh? Còn nó và nàng thì làm sao đây. Nếu mình trở về thì hai đứa kia cũng trở về. Trở về con số 0, trở về nơi mà mình bắt đầu.

Nhỏ quay sang cười nhẹ nhìn bà.

- "Chuyện đó... con chưa nghĩ đến."

Bà gật đầu nhẹ nhàng nhìn nhỏ. Con đã chịu nhiều đau thương từ nhỏ rồi. Cho nên... mọi quyết định... mẹ luôn tôn trọng con - Nguyễn Minh Phong.

Nhỏ uống cạn ly sữa đặt lại trên khay.

- "Nhưng... chuyện đó sẽ đến." - Nhỏ mỉm môi nhìn bà. - "Chỉ là chuyện sớm mai thôi. Đâu có chuyện gì giấu mãi được."

Bà xoa đầu, ôm nhỏ vào lòng. Từ nay sẽ có em con bên cạnh nên con sẽ không bao giờ cô đơn nữa. Và trên hết, gia đình chúng ta sẽ sống hạnh phúc. Những gì đã qua hãy cho qua đi.

- "Chúng ta... chỉ cần hạnh phúc."

Nhỏ nhắm mắt vòng tay ôm lại mẹ. Mùi hương táo xanh của hai người hoà lẫn vào nhau tạo nên cảm giác dễ gần, dễ chịu.

- "Thôi... con ngủ sớm đi." - Bà nhìn nhỏ. - "Hai đứa không được thức khuya mà trò chuyện đầy nha. Còn nữa... ba mẹ nuôi của gái nhỏ (Tuyền) đã nộp hồ sơ và tất cả cho em con và bé Hoà rồi. Mai con dắt hai đứa nó đi tiếp xúc nha."

Nhỏ gật đầu nhanh chóng. Bà cũng đi ra ngoài. Vừa đi ra là cô từ trong nhà tắm nhanh nhẩu với bộ đồ trắng trên mình. Body cũng chuẩn quá ha. Mặc vừa vặn với đồ nhỏ tất cả. Váy là chuyện đồng phục dễ dàng rồi.

- "Mẹ vừa vào hả chị?" - Cô ngồi sậy tóc cạnh nhỏ hỏi.

- "Ừ." - Nhỏ xem điện thoại gật đầu.

- "Ai ya... vậy không báo em ra ôm mẹ một cái." - Cô quay sang cong môi nhìn nhỏ.

Nhỏ lờm yêu cô bật cười, đưa tay捏o mũi cô.

- "Định mang bột sữa tắm bay tung toé phòng mà ôm mẹ hả?!"

Cô nhăn nhó cầm tay nhỏ.

- "Chị vẫn thế nha. Mọi lúc mọi nơi là véo mũi em."

Nhỏ thả tay. Hai người nhìn nhau bật cười. Lại tiếng cười 7 năm về trước vang vọng ra cả phòng. Mọi thứ dường như đã trở lại.

Nhỏ xoa cảm nhìn cô với làn da trắng nõn, khuôn mặt tựa thiên thần. Quả đúng như anh nói. Cô còn đẹp hơn cả mình.

- "Nhưng chuyện ở nhà họ Vương là sao vậy?" - Nhỏ hỏi.

Cô quay sang cong môi nhìn nhỏ thờ dãi.

- "Em được mang đến đây sống được 8 tháng. Họ rất thích em." - Cô đến ngồi cạnh nhỏ trên giường với ly sữa trên tay. - "Chỉ vì mỗi lần ăn, họ đồng mà ông bà kia đã bán em không lấy một xu."

Nhỏ vòng tay trước ngực trầm lắng nghe cô nói tiếp.

- "Đến khi tháng thứ 9 kết thúc thì nhà họ Vương khủng hoảng về kinh tế. Hai ông bà kia cũng hết thứ để lợi dụng họ, bỏ mặc sự gửi gắm cháu gái này về. Họ thương em nên đã gửi em cho một nhà bán hàng lớn ở thành phố nào đó. Do nhỏ quá em cũng không nhớ ra. Bọn họ cũng không đối xử tệ bạc gì. Một ngày ba bữa, đủ no."

Cô ngậm ngùi uống ly sữa.

- "Rồi sao nữa?" - Nhỏ hỏi tiếp.

- "Nhà họ bị ganh ghét vì làm ăn được khách. Có băng đảng nào đó đã thuê người đốt nhà của họ. Em còn nhớ rất rõ khuôn mặt của người phụ nữ chủ nhà kia. Đến lúc còn hơi thở cuối cùng, bà ta đã mang em ra khỏi đám cháy đó."

- "Vậy bà ta giờ ở đâu?"

Nhắc đến đây cô nheo lại. Hình ảnh mà bà cô ấy lại hiện lên. Một khúc gỗ lớn đang cháy rực đã lấy đi tính mạng của bà. Máu... toàn là máu. Chảy khắp nơi, cô đứng đó nhìn bà ấy trong nước mắt. Trước khi chết bà ấy còn buông lời "Hãy sống tốt... và sống cho... gia đình bác nữa." Cuộc sống của mình thật may mắn. Bác ở trên trời hãy nhìn cháu. Cháu... sẽ sống luôn cả phần gia đình bác.

- "Bác ấy... đã mất rồi."

Nhỏ sững người khi nghe câu nói ấy. Thì ra trên đời này còn có người có tấm lòng nhân hậu như vậy. Vậy mà bao giờ nhỏ cũng nghĩ cái xã hội này thì làm gì có ai tốt đến tận bên trong chứ. Vài nơi đâu đó còn có, hãy luôn nghĩ như vậy.

- "Em đi lạc khắp nơi. Và sau đó là được gia đình họ Thái nhận nuôi."

Đến đây,nước mắt cô đầm hai hàng vì nhớ ơn người đã cứu mình, công những người nuôi dạy ở nhà họ Vương và cả sự che chở của nhà họ Thái.

Nhỏ ôm cô vào lòng. Không sao rồi. Từ nay,chị em mình sẽ luôn ở bên nhau. Dù trời có sập hay ông bà nội có đến bắt cô đi lần nữa,nhỏ nhất định sẽ không tha thứ. Con người chứ không phải sắt đá. Lòng vị tha cũng có hạn.

Cô lau nước mắt ngược nhìn nhỏ đang mỉm cười với mình.

- "Vậy còn chị? Lí do vì sao giả trai?"

Nhắc đến đây nhỏ mới nhớ. Cũng may lúc đấy em kêu mình là anh chứ không thôi thì lộ hết.

Ánh mắt đượm buồn hiện rõ trên khuôn mặt của nhỏ.

- "Ông bà nội thích con trai."- Nhỏ suy nghĩ rồi nói tiếp.- "Cái người mà hồi chiều chị giới thiệu cho em tên là Lam Minh Nhật đấy.... Cậu ấy cũng là con gái,hoàn cảnh cũng tựa nhà mình. Cậu ấy là người mà chị kết bạn đầu tiên,cùng nhau sát cánh,cùng nhau chia sẻ. Cậu ấy là nguồn lực làm chị giả trai đi học."- Nhỏ thở dài.- "Haiz...công nhận làm con trai sướng thật. À còn có một người nữa tên là Hoàng Minh Thụy. Ngày mai chị sẽ giới thiệu cho em sau."- Khuôn mặt nhỏ tươi hẳn lại vì nghĩ đến ngày mai sẽ được khoe đứa em gái mình cho mọi người.

Cô nhìn kĩ khuôn mặt của nhỏ. Chắc nhỏ cũng đã chịu nhiều khổ cực rồi. Ông bà nội sao? Nực cười. Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ lột bộ mặt hai người.

- "Thật ra...ông bà nội...."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Với Con Gái.

Sáng.

Hai chị em nhỏ lúi thủi dậy với hai con mắt lí nhí.

Ánh mặt trời dần dần tỏa ra,cũng là lúc hai chị em nhỏ thay đồ tươm tất đi học.

Thái Mỹ Hoà đạp xe đến trước nhà đợi từ lúc nào không hay.

- "Chào ba mẹ con đi học."- Ba chị em đồng thanh.

Vừa mới đạp xe ra đường chính là ba chị em nhỏ bắt gặp ngay cái cảnh trước mắt.

Nó đang đèo núi cao trên xe với khuôn mặt nhăn nhó. Theo sau còn có ba đệ đệ lẻo đẻo không kém phần khó chịu.

Cột...kẹt...cột...kẹt.

Lại tiếng xe đạp của nó như ngày nào. Chỉ có chút thay đổi là hôm nay xe nặng hơn và còn có...

- "Nhanh lên."- Giọng hấn đang ra lệnh cho nó.- "Kiểu này đến trường trễ là cái chắc."

Nó kít phanh gấp làm hấn nhào lên trước với iPhone 6 bà chá kia. Định mệnh thăng khôn...khôn...khôn.

- "Ngồi sau mà sồn đi."- Nói rồi nó lại đèo hấn đi tiếp.

Gã với nhóc thấy vậy chạy xe lên hai bên.

- "ĐỀ EM (TỐ) ĐÈO CHO."

Hấn cau mày vòng tay trước ngực nhìn hai đệ đệ đang cãi lời mình. Đừng mơ hai em nà.

- "No..."- Hấn chỉ chỗ tay tở về không được.

Em ngồi sau xe nhóc bịu môi,lắc đầu.

- "Không...không...em lại ngồi chung xe với tên này à."

Nhóc mà cứ nghe giọng nói của em là tức điên lên. Thật bức mình. Tại sao lại phở phác cho mình đèo con nhò xấu xí này chứ (người ta đẹp mà anh >.

- "Vậy bà qua bên anh Khôi đèo đi. Cái đồ heo nái."

Em nghe đến hai từ "heo nái" là người như bị té xuống hầm rút nhà người ta vậy. Cái thằng này có biết mình là ai không mà...

- "Ông nói ai là đồ heo nái chứ?!"

Nhóc nhếch nửa môi liếc em

- "Biết rồi còn hỏi."

Gã né sang nơi khác thấy nhóc với em đang làm chiến tranh thứ ba bùng nổ và nguy cơ hiện tại là sẽ trễ giờ học. Ôi đêch....!!! Đúng là sống ở đây không dễ dàng chút nào.

Ba chị em nhỏ đi đến cạnh nó và hấn lắc đầu. Suốt hôm qua đến giờ mà cứ để hai đứa nó gần nhau là không có một phút nào yên ổn.

- "Trễ rồi. Ta đi học đi." - Thái Mỹ Hoà chạy xe cạnh nhóc và em giải hoà.

- "Không. Chừng nào hấn ta xin lỗi tui đã." - Em bướng bỉnh.

- "Xi...đã ngồi xe người khác mà xin với chả lỗi. Tôi có làm gì đâu mà lỗi. Bộ nói đúng sự thật là có lỗi à." - Nhóc lắc lắc xe làm em té xuống đường.

Thái Mỹ Hoà đưa mặt (==) đỡ em lên xe mình rồi đèo em lên trước. Bỏ nhóc ở lại với vẻ mặt khó chịu trong khi những thành phần còn lại đã đến trường.

Vừa đến trường là bao ánh mắt dồn về phía nhóc và cô. Có lẽ là hai giống nhau quá mức chỉ phân biệt nhờ vào ai đó có răng khểnh hoặc đầu tóc.

Chàng,nàng với anh ngồi trong cantin trở mắt nhìn cả đám đang đi đến. Lại thêm thành viên nữa à. Coi bộ hội mình làm từ thiện có vẻ được rồi đây. Ô...cmn chứ!

- "Đúng rồi. Đúng rồi." - Anh lấp ba lấp bắp chỉ cô. - "Là cô ấy."

Chàng với nàng chống cằm đưa mắt (-_-) nhìn anh. Cứ làm toán cmn lên cả cantin.

- "Lấy đồ ăn sáng và nước uống đi." - Hấn huých huých tay nó ra lệnh.

- "Xi..." - Nó khó chịu nhếch nửa môi nhìn hấn. Cứ như thế này thì già sớm quá. Mình còn chưa tìm được một nửa kia mà đã bị người ta dần mặt. Chắc kiếp trước do ăn ở nên kiếp này mới gặp hấn. Nó để lại cho hấn cái lờm kinh khủng rồi mới chịu vác cặp đi đến quầy.

Lúc bấy giờ ba tụi nhóc mới bước vào cổng. Nhóc lờm em rồi vút luôn cả xe vào trong để bao ánh mắt mê mết đang nhìn mình. Em cũng không khác gì,nhìn xung quanh với bao ánh mắt vì mình là trọng điểm đi luôn. Hai người cứ thế mà hách mặt đi lên rồi lui xuống với nhau.

Thái Mỹ Hoà nhìn hai người bật cười,lắc đầu rồi dắt xe vào.

Vừa mới bước ra khỏi nơi giữ xe là Hoàng Minh Long cặm cụi với chiếc điện thoại đang đi va vào Thái Mỹ Hoà làm chân cô quẹo nghiêng,quẹo phải làm sao té xuống sân.

- "A..." - Thái Mỹ Hoà khể lên tiếng,đôi chân trắng nõn không vết sẹo bây giờ lại xuất hiện vết đỏ ứa máu lên.

Hoàng Minh Long giật mình nhìn lại thấy Thái Mỹ Hoà té xuống dưới nền. Bỏ điện thoại vào túi,đỡ Thái Mỹ Hoà từ từ ngồi dậy. Không những chân có sẹo mà hai tay Thái Mỹ Hoà chống xuống đất cũng bầm hết rồi.

Cô nàng mong manh dễ vỡ nhà còn lại được nuông chiều từ nhỏ. Mới đây mà đã mếu máo.

- "Tôi...xin lỗi." - Hoàng Minh Long lạnh lùng nói. Không dám nhìn vào mắt Thái Mỹ Hoà. Từ nhỏ nhóc chưa hề tiếp xúc gần với con gái.

Đây là lần đầu tiên nhóc đứng sát con gái. Mùi thơm lạ lạ toả ngát mũi nhóc làm nhóc không cảm thấy khó chịu mà ngược lại còn thấy thích thú với mùi hương.

Nhóc quay sang xem dung mạo của người con gái đáng suyt xoa tay chân. Không tồi. Khuôn mặt bầu bĩnh kết hợp sống mũi cao. Đôi mắt xanh ngọc. Môi đỏ mọng mang lại hương vị ngọt ngào. Cô là con lai.

- "Để tôi đưa cô đi đến phòng y tế."

Thái Mỹ Hoà không nói gì chỉ gật đầu rồi đi theo Hoàng Minh Long. Hôm nay phòng y tế đến muộn. Nhóc thờ dài nhìn sang Thái Mỹ Hoà đang mếu máo vì vết thương nhỏ bé kia. Nhóc cười mỉm. Không biết cô ta đau thật hay giả nai. Nếu là giả nai thì cô diễn đạt rồi đấy.

- "Ra nhà vệ sinh...tôi sát trùng cho cô."

Nói rồi nhóc dẫn cô đến nhà vệ sinh. Bên ngoài có vài bồn rửa mặt. Nhà vệ sinh ở trường thường xuyên được dọn dẹp nên nhìn rất sạch. Nhóc lấy trong túi ra hộp thuốc nhỏ mà mình hay mang theo.

Từ từ lau nhẹ nhàng trên những vết trầy xước kia của Thái Mỹ Hoà.

Thái Mỹ Hoà ngồi im chăm chú nhìn nhóc đang nhẹ nhàng lau những vết trầy xước của mình.

- "Cảm..on."- Thái Mỹ Hoà khẽ nói.

- "Dù gì thì tôi cũng là người làm cô té. Không cần xin lỗi."- Nhóc cười mỉm khẽ nhìn cô nàng trước mặt.

Thái Mỹ Hoà ngược lên cong môi nhìn Hoàng Minh Long. Một anh chàng đẹp trai nhưng mang bản chất lạnh lùng pha sự quan tâm. Đúng là mẫu người mình thích nhưng có lẽ anh không phải là người ấy bởi vì đó chỉ là mẫu người.

- "Tòì...nói cảm ơn xong thì anh mới nói vậy. Huê vốn à."- Giọng Thái Mỹ Hoà nhẹ nhàng làm người khác cũng cảm thấy nhẹ nhàng theo. Cô nàng nở nụ cười tí mắt với nhóc.

Nhóc đỏ mặt không dám nhìn Thái Mỹ Hoà. Không hiểu sao mình lại có cảm giác như tia lửa gì đó đang xẹt qua người.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Hôn Ước.

- A...ra là vậy."-Chàng ồ lên làm hàng loạt khuôn mặt (-_-) nhìn chàng. Thật là vô duyên.

- "Ừm...nhưng sao không thấy Thái Mỹ Hoà đâu nhỉ?"-Nhỏ vòng tay trước ngực nhìn xung quanh.

Anh bủ môi nhìn theo.

- "Còn cả cái thằng Hoàng Minh Long kia nữa."-Nhắc đến họ và tên nhóc là mặt ba tui nó xị xuống cả thướt.

Vừa nhắc tào tháo,tào tháo đến ngay. Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long cùng nhau đi đến bàn. Thì ra hai người cùng hội trong nhóm này. Bao ánh mắt dồn dập về hai đứa.

- "Quen nữa sao?"- Nàng vói nhỏ hỏi ngay. Lỡ may đầu đá vói nhau như em vói nhóc (2) thì thôi. Đề nghị giải tán nhóm luôn phần ai nấy chơi.

Thái Mỹ Hoà cười tí mắt với cô và nhỏ. Lấy ghế bên cạnh ngồi giữa hai người.

- "Chỉ là tình cờ thôi. Em không nghĩ bạn ấy lại ở trong nhóm này."

Hoàng Minh Long không nói gì lấy ghế ngồi cạnh nàng nhìn Thái Mỹ Hoà.

- "Nè...lấy thêm lon pepsi đi."- Hấn huych huych tay nó đang xúc com vào mồm.

- "Aishhh..."- Nó nhếch nửa miệng vút luôn thìa xuống đĩa.

Tròn mắt nhìn nó và hấn. Sao hôm nay thằng Quân nói gì thằng Nhật cũng nghe vậy nhỉ? Giữa bọn họ có bí mật gì sao?

- "Ê.... Bộ mày vói thằng Nhật có gì bí bí sao?"- Anh ghé sát vào tai hấn.

- "Nếu có thì cho nghe vói. Thuê là điều nói ai đâu."- Chàng tỏ vẻ nghiêm trọng.

Hấn lờm hai đứa bạn thân của mình. Lập tức hai chiếc muỗng được đầu anh và chàng tiếp chiêu.

- "Ồn ào."- Đã thế còn phán cho câu ác liệt.

Anh với chàng nhếch nửa miệng lờm hẩn.

Tin...tin...tin

Điện thoại anh reo.

"Alo..."

"Thưa cậu chủ..."-Quản gia nhà anh nói...nhưng anh chẳng nghe gì cả.

Cũng là vì nhóc với em lại ồn ào cãi vã. Không hiểu sao hai đứa đó thù nhau vậy nhỉ.

"Tụi em biết vì sao tụi em ghét nhau vậy không?"-Gã chen giữa nhóc và em.

"Vì sao?"-Nhóc và em đồng thanh.

"Đó là vì kiếp trước của tụi em"-Gã bủi môi.

"Em biết là kiếp trước con nhỏ đó nợ tiền em rồi ôm luôn xuống dưới hồ,bây giờ gặp em đây mà."-Nhóc vòng tay trước ngực nhìn sang nơi khác kiểm nó. Không biết chị ấy đi đâu mà sao chưa đến nữa.

Em tức tối gãi đầu bù xù.

"Có ông kiếp trước làm người hầu tui thì có."

Gã vòng tay trước ngực vừa lắc đầu vừa chấp môi.

"Không phải."-Gã ngừng nghĩ.-"Là thế này nè. Tại kiếp trước hai tụi em làm vợ chồng sống hạnh phúc quá. Bây giờ trời đổi lại kiếp này sống là phải cãi nhau."

Vừa nghe năm từ "vợ chồng sống hạnh phúc" là ai cũng bật cười lên chỉ có em và nhóc là nuốt nước bọt ai mấy bỏ đi lồi về lớp. Cũng may là khác lớp á nha. Cùng lớp chắc bữa nào cũng xuống phòng giám thị chơi quá.

Anh thở dài đi ra bên kia nói chuyện. Nhưng mắt không rời khỏi nhóm mình.

"Bác nói đi."

"Thưa cậu chủ. Ông bà đã về. Hai người bảo tan học cậu chủ ghé về một lát rồi đi. Bọn họ có chuyện cần nói."

Anh nghe tin ba mẹ về không nổi giận mình. Tại sao lại về bất ngờ vậy chứ? Thường thì lúc nào cũng gọi điện cho mình trước rồi mới về cơ mà. Có chuyện gì quan trọng lắm sao?

"Con biết rồi."

Cùng lúc đó điện thoại nhỏ có tin nhắn từ ông bà nội đến.

"Tan giờ con về nội có chuyện muốn nói."

Một tin nhắn mà nhỏ giật mình bấy lâu nay. Không lẽ có chuyện gì quan trọng hay sao mà gọi mình về hôm nay. Hay là họ đã biết Thái Mỹ Tuyên rồi chứ.

Cô thấy tin nhắn thở dài nhìn chị mình. Đến lúc nên lấy lại tất cả.

"Chị về trước đi. Em sẽ về nhà nội nói chuyện sau."

Nhỏ nhìn cô gật đầu nhanh chóng. Vác cặp lên kí túc xá rồi nhanh chóng đạp xe qua nhà nội. Hôm nay nhỏ cup tiết.

Mọi người nhìn nhỏ không hỏi tò mò. Đang yên đang lành tại sao lại bỏ đi như vậy chứ.

.....

Nhỏ vừa đạp xe đến là hình ảnh thân thuộc của ngày xưa trở về với ngôi biệt thự rộng lớn xa hoa,có thể nói biệt thự chỉ dành riêng cho các quý tộc.

Cô giúp việc mở cửa kính chào nhỏ dưới bộ đồng phục học sinh nhỏ nhắn kiểu cách tomboy.

"Tiểu thư mới về."

Nhỏ cười nhẹ rồi dắt xe vào trong nhà. Chưa kịp đi đến cửa chính là mọi quản gia và giúp việc chạy đến nhìn nhỏ với ánh mắt của sự nhung nhớ.

- "Tiểu thư... người về rồi à."

- "Nhìn tiểu thư ốm hơn lúc trước."

- "Tôi thương người quá."

- "Tiểu thư sẽ ở lại đây chứ?"

Biết bao câu hỏi của những người mến thương tràn đến. Nhỏ cảm thấy có chút gì đó vui mừng khi trong căn nhà còn có người nhớ đến mình. Còn có người xem mình là một tiểu thư thực thụ.

- "Con yêu mọi người."

Chỉ để lại câu nói ấy. Nhỏ nhanh chân đi vào trong biệt thự. Hai người phúc lão nhưng chưa hề lão (trẻ men ý>.

Nhỏ trầm mặt đi đến ngồi đối diện hai người.

- "Bố có chuyện gì sao?" - Nhỏ vòng tay trước ngực hỏi.

- "Chúng ta muốn có một cuộc sống gia đình hạnh phúc." - Ông nhìn thẳng vào mắt nhỏ.

Nhỏ giật mình nhìn lại. Vô duyên vô cớ lại muốn gia đình hạnh phúc. Định đem tôi ra làm trò đùa à.

- "Đổi lại..." - Thật không dễ dàng mà hạnh phúc với hai người này. Bà nhỏ cười mòng mị. - "Con phải đính hôn với con trai bên tập đoàn AZ."

Nhỏ cau mày. Con trai tập đoàn AZ, tập đoàn nổi tiếng ở vùng Châu Âu sao? Thật buồn cười.

- "Hình như là hai người quên điều này rồi." - Nhỏ bật cười. - "Tôi... đã từng nói là sẽ không bao giờ mang dòng máu của cái nhà này. Nguyễn Minh Phong, ba là Nguyễn Minh, mẹ là Mai Hoàng Vân. Nhưng không phải là cháu của Nguyễn Sâm và Trương Ngọc Bích."

Nhỏ đứng phắt dậy đi nhanh ra ngoài mặc cho hai ánh mắt đang tức giận bên trong.

.....

Anh tức giận đứng dậy nhìn ba mẹ mình đang nói về cái hôn ước mà chưa hề biết người con gái đó là ai? Tại sao lại sắp đặt nhau vậy chứ.

- "Con không muốn."

- "Nam à..."

- "Một người mà mình không hề biết, chưa hề tiếp xúc mà bảo là hạnh phúc ư? Hạnh phúc nơi đâu đây? Con không chấp nhận. Bộ ba mẹ sinh con ra là để phục vụ công ty à. Đây... là thế kỉ XXI rồi ba mẹ. Hôn ước gì nữa." - Nghĩ đến nàng là người anh đã chọn là anh càng tức. Sẽ không ai thay thế được Hoàng Minh Thụy đâu. Nhất định cô ấy sẽ là vợ mình.

- "Ai dạy con cái kiểu ăn nói với ba mẹ vậy chứ?" - Ba anh tròn mắt đứng dậy quát lớn.

- "Mình à..." - Mẹ anh đứng dậy ôm lấy cánh tay chồng mình nhẹ giọng.

Anh lấy lại tinh thần nhìn ba mẹ.

- "Thôi... Con phải đến trường đây."

- "Đứng lại đó Cao Hoàng Nam." - Ba anh nói lớn.

Anh mặc cho những lời nói ba mẹ, trầm mặt đi nhanh ra cổng với suy nghĩ của mình trong đầu. Có lẽ đến lúc nên nói ra tất cả. Nhưng lại nghĩ đến hôn phu mà ba mẹ sắp đặt kia. Anh càng sầu não. Nhanh tay rút nhanh điện thoại ra gọi điện.

- "Vâng thưa cậu chủ."

- "Điều tra cho tôi cháu gái của tập đoàn họ Nguyễn, tập đoàn ở thành phố A nổi tiếng về cổ phần."

- "Vâng."

Chương 56: Ông Bà Nội Nhỏ Là Ai?

Ông nội nhỏ cầm phần cầm điện thoại ra gọi điện một dãy số. Lập tức bên đầu dây kia cất tiếng

- "Gọi điện đưa còn lại đến nói chuyện đi."

- "Vâng."

- "Nên nhớ chỉ để một mình nó đến thương lượng thôi."

- "Ông bà yên tâm. Sẽ không có ba mẹ nuôi nó đến. Địa điểm cũng đặt sẵn rồi."

Cô đang ở trong thư viện của trường với những kệ sách chứa hàng trăm cuốn dày đặc màu trắng được bao bọc bởi bìa đủ màu đỏ, cam, vàng...

Tin...tin...tin

Mắt vẫn tìm kiếm những cuốn sách mình cần tìm nhưng tay đang chăm chú vào điện thoại.

- "Alo...?"

- "Thưa tiểu thư... ông bà nội có chuyện muốn nói với cô."

Cô nhếch nhia môi khi nghe đến từ "nội" từ miệng bên kia. Có vẻ thương yêu nhưng thực chất là thương yêu chỉ là vỏ bọc của sự thật đó là nhấn tâm.

- "Được rồi."

Cô tắt máy nhanh chóng đi ra ngoài với khuôn mặt trầm lắng. Hôm nay gọi tới đến gặp sẽ là lần cuối của hai người. Yên tâm đi, nhà đã đang chờ hai người làm chủ nhân. Những kẻ tham lam vô nhân tâm đây sẽ không có một kết cục nào tốt đẹp.

Cô bắt một chiếc taxi gần đó đến địa điểm mà quán gia đã nhắn tin. Là nhà hàng BIE nổi tiếng ở thành phố.

Với bộ đồ đồng phục học sinh ở ngôi trường nổi tiếng. Cách tao nhã đáng đi cùng vẻ đẹp sang trọng của một tiểu thư giàu sang. Nhân viên trong khách sạn ai cũng nhìn cô trầm trồ khen ngợi với dung mạo và cách ứng xử. Chỉ là một học sinh nhưng đủ toát lên vẻ quý phái của một tiểu thư nhà giàu.

Cạch.

Phòng VIP 102.

Cô bước vào với khuôn mặt lạnh lùng không khác gì. Nhìn hai người trước mặt đang tao nhã xem Menu. Hai bên còn có hai vị quản gia.

- "Thấy ông bà nội mà sao không cúi chào." - Bà nhìn cô với vẻ mặt không hài lòng.

Cô vòng tay trước ngực nhìn người bà trước mắt đang nhìn mình với vẻ mặt khó coi. Mà thực chất là hai bên đã khó khăn nhìn nhau rồi.

- "Trong đời tôi.... Chỉ có top năm người mà tôi kính trọng cúi chào nhất." - Cô nghiêm nghị. - "Ba mẹ, ngoại, anh chị, thầy cô,...."

- "Ngồi xuống bàn đối diện đi."

Ông không kiên nhẫn ngồi nghe cô kể hết người mình kính trọng được. Đặt Menu xuống bàn. Nhìn hai quản gia ra lệnh ra ngoài.

Cô nhún vai nhìn hai người bọn họ rồi nhanh chân đến ghế đối diện ngồi, xem họ định nói vào mục tiêu chính là gì.

- "Từ lâu chúng ta đã là người một nhà." - Bà đan tay vào nhau đặt lên bàn nói.

Cô nhướn mày, môi hơi trễ xuống với ba từ "người một nhà".

- "Vậy sao?" - Giọng điệu lạnh lùng khác hẳn so với bên ngoài là một tiểu thư dịu dàng, đoan trang.

- "Con hãy đề nghị ba mẹ nuôi đầu tư cho bên nội về sản phẩm lần tới chứ." - Ông không hề ngượng ngịu khi đưa ra vấn đề chính.

Cô tức trong lòng nhưng không bộc lộ một chút nào. Đề nghị? Đề nghị sao? Hai người bọn họ đang ra lệnh cho mình ư? Lấy tư cách gì đây? Ông bà

nội?!

- "Không có tư cách đó để nói chuyện với tôi thưa ông Nguyễn Sâm và bà Trương Ngọc Bích."

Ông bà nội tức giận trừng mắt nhìn cô. Cả hai... cả hai đều gọi họ tên hai người ra chỉ trong một ngày với giọng điệu hỗn xược vậy sao?

- "Con..." - Ông cứng họng nhìn cô không nói nên lời.

- "Hỗn xược." - Bà quát vào mặt cô.

- "Tôi sao?" - Cô nói ngay. - "Hỗn xược ư? Đúng rồi. Tôi học được từ hai người đây. Kẻ dám cướp cả tài sản nhà tôi. Đứng lên làm vị trí lãnh đạo công ty với vai trò là ông bà nội. Cứ cho là một tay mình làm nên tất cả. Nhưng thực chất chỉ là một quân gia nghèo nàn được ông bà tôi giúp đỡ. Cái lòng tự trọng của hai người đâu rồi, mà sao tôi cứ thấy lòng tham không đáy vậy hả?"

Choang.

Ly nước trên bàn rơi xuống với bàn tay run rẩy của bà nội. Hai người tròn mắt nhìn cô với giọng nói hết sức mang tính chết chóc. Không lẽ nó đã biết được tất cả. Không thể nào. Ba mẹ nó đã bị tẩy não hết rồi mà. Kí ức đã bị xoá sạch trong đêm đó thì làm sao mà hai đứa này có thể biết được điều gì đó chứ.

Cô buồn cười nhìn hai người đang xanh mặt vì một bí mật lớn đã bị tiết lộ. Dám làm tai nạn cho ba mẹ cô tổn thương, dám cướp đoạt mang lại niềm đau cho mọi người, dám cảnh cáo cho tất cả người thân kính trong nhà phải giữ bí mật và còn nhiều lắm. Sao cứ nghĩ đến là tội của họ cứ hiện lên trong đầu cô. Cứ mỗi lần nhắc đến ông bà nội là cô lại đau tức cho hai người ruột thịt của mình đã quá cố. Mọi người hãy xem hôm nay con trừng trị những kẻ không biết trời cao đất dày này. Còn một chút nữa thôi, nơi mà ai chỉ cần thiếu cần thận là sẽ vào trong đó cả đời.

- "Sao vậy? Bất ngờ quá hả?"

- "Con... đang nói gì vậy hả?" - Bà trấn tĩnh nhìn cô.

- "Biết rất rõ từng chi tiết rồi còn hỏi. Thật hư cấu. Để rồi coi. Tự cao, tự đại bảo rằng chính tay mình đã tự làm nên tất cả sự nghiệp này. Tôi... sẽ chống mắt lên coi công ty sụp đổ dưới những kẻ chỉ có bản lĩnh cướp đoạt và gieo dắt tổn thương. Lấy có mẹ tôi không sinh được con trai nên cắt đứt quan hệ à. Cho dù mẹ tôi có sinh mười mấy đứa con trai đi chăng nữa thì cũng không được chấp nhận. Bởi vì nó có mang dòng máu của hai người đâu."

Nói rồi cô đứng phắt dậy, nở một nụ cười đều nhìn hai người trước mắt. Mới có mấy câu cảnh cáo mà đã xanh mặt thì còn gì là quân gia của ngày ấy chứ. Như vậy là hai người thua tôi rồi.

- "À... còn một chuyện này nữa." - Cô mộng mị nhìn thẳng vào mắt của hai người. - "Người cuối cùng mà tôi luôn kính trọng. Đó, không ai khác là nội. Ông bà nội của tôi."

Nói rồi cô đi nhanh ra cửa với vẻ mặt hài lòng. Cuối cùng thì cũng giải quyết xong. Bây giờ là chỉ chống mắt lên coi sự sụp đổ ấy. Mọi thứ sẽ bắt đầu lại.

Bắt đầu từ một kết thúc.

.....

Siêu thị.

Nó đang đẩy xe đi loanh quanh ở khu đồ ăn vặt với pho tượng cao đáng ghét trước mắt. Sao hôm nay rảnh rỗi lại tan học là vác xác đến đây chứ. Chưa kịp để cho mình mang cả cái áo khoác. Mịa nó chứ.

- "Xong chưa?" - Nó xoa bóp bả vai hỏi hần.

Hần đang xem hạn sử dụng của hộp sữa trên tay. Nghe nó hỏi, quay sang thấy bản mặt không còn sức sống của nó đang nhìn mình chăm chăm với ánh mắt khát vọng tự do. Coi bộ cô ấy mệt lắm rồi.

- "Muốn nghỉ sao?" - Hần hỏi ngược lại nó.

Nó nhếch nửa môi đẩy xe lên đứng cạnh hần.

- "Đương nhiên."

Hần thấy bản mặt hồng hách của nó định bật ra cười nhưng thôi. Đang ở nơi công cộng. Cũng may cho cô là bản mặt xinh đẹp nên không bị hần nhéo má đấy.

- "Ăn kem đi nhì?" - Hần nhìn sang quầy kem bên cạnh.

Nghe đến kem là thần thái sắc mặt tự nhiên đổi hẳn. Cũng lâu mình chưa ăn kem mà lại được nghỉ ngơi. Cũng biết họ quá dữ ha.

- "Ừ."

Hắn kéo nó đến quầy kem, bỏ mặt đồng hồ đang ở đây. Dù gì mình mua chỉ để thêm chật nhà. Để cho em ở nhà ngồi nhai cho đỡ buồn. Hên là ban đầu mình quyết định ở kí từ xá. Ở nhà chắc chết với con nhỏ Từ Minh Nhi kia.

- "Thích loại gì?" - Nó hỏi hắn.

Hắn chóng cảm ngấm nó.

- "Ăn loại gì tôi ăn loại đấy."

Một anh nhân viên điển trai, trắng trẻo mà còn trẻ trung. Nhìn trạc tuổi mười mấy nhưng thực chất là đã hai mươi đến phục vụ bàn nó và hắn.

Nó lo ăn kem với mùi vị socola kia mà không để ý đến ánh mắt anh chàng phục vụ đang nhìn mình với sự ngưỡng mộ dưới vẻ đẹp của một tiểu thư cá tính.

- "Em bao nhiêu tuổi rồi?" - Anh phục vụ hỏi nó.

- "Sặc" - Hắn với nó rủ nhau ho sặc sụa. Sao nhìn qua là biết con gái rồi nhỉ? Anh ấy là thánh à? :v

- "Tôi..." - Nó ấp úng.

- "Mười bảy." - Anh phục vụ nói ngay. Thánh thật rồi. Trúng phóc.

- "À...Ồ..." - Nó ngượng ngừng quay sang cặm cùi ăn.

Anh phục vụ cười nhẹ nhìn nó mà không biết rằng ánh mắt của ai kia đang bùng bùng lửa cháy. Cái thằng không biết lễ nghĩa gì mà. Đi với một người con trai thì phải nghĩ mình là bồ nó chứ. Sao mà...sao mà..

- "Tôi...có thể xin số điện thoại em được không?" - Câu hỏi làm người khác nổi khùng.

Nó ngừng ăn nhếch nhĩa môi nhìn anh chàng kia. Chuyện đánh nhau, hát hò, uống bia hay gì đó thì mình còn xử được chứ ba bốn vụ này là mình chết chắc. Nó đưa ánh mắt nhìn sang hắn cầu cứu.

- "Không biết em đã có người yêu chưa?" - Anh ơi, quá lố rồi >.

Hắn đập mạnh xuống bàn làm anh ấy quay sang nhìn hắn. Đờ mờ thằng chó. Cô ấy là của tao.

Nhưng...

- "Đi phục vụ bàn khác đi kìa." - Lòng khác miệng còn khác hơn. :3

Anh phục vụ lắc đầu nhìn hắn đang tức giận nhìn mình.

- "Tôi...chỉ muốn làm quen với cô ấy thôi mà."

Hắn càng tức lại tức hơn. Cái gì mà chỉ muốn cơ chứ. Khách hàng là thượng đế mà thượng đế thì ai dám làm phiền. Sao cái quầy này không đẹp mấy cừu chiến binh này đi nhỉ? Thuê làm gì. Thật điên lên mà.

Hắn đi qua bên chỗ nó ngồi cạnh. Tay vòng qua eo nó kéo sát vào người mình hống hách tuyên bố cho phục vụ mách dịch trước mặt nghe.

- "Cô ấy là vợ tương lai của tôi."

Nó thả muống xuống ly ngược lên nhìn hắn vừa nói gì cho mọi người nghe. Vợ tương lai? Hắn đang đùa đấy hả? Ôi không. Tay nó run run khẽ cầm lấy tay hắn đang ôm eo mình. Càng lúc càng xiết chặt. Tội tui anh hai (T_T)

- "Sao? Chưa tin hả?" - Hắn hỏi lớn. Quay sang huých huých tay nó bảo ý hâm kem cho mình.

Nó tròn mắt nhìn hắn. Không làm. Nhưng cái hộp đồng ôsín đó lại bắt nó làm. Tay còn lại nhẹ nhàng đưa lên miệng hắn.

Anh phục vụ bật cười nhìn hắn với nó đang e dè.

- "Tôi xin lỗi." - Anh phục vụ nhìn sang nó. - "Dám chua của người yêu em quá mức quá. Anh chọn nhầm người rồi."

Nói rồi anh phục vụ cầm khay đi sang nơi khác bỏ lại hai khuôn mặt biểu cảm.

Hắn không hiểu gì mà dám chua ở đây chứ? Hắn ta nói xiên xỏ gì với cô ấy sao?! Đúng là không thể tha thứ được. Mình đã hành động đúng. Không để bất cứ người con trai nào đến gần Lam Minh Nhật của mình.

Nó còn chưa hoàn hồn với lời nói của hắn. Chỉ là đùa thôi mà. Không cần phải xúc động vậy đâu. Một Playboy như hắn thì biết cái đéo gì yêu đương chứ. Nhưng thằng cha phục vụ ban nãy nói hắn ghen quá mức sao? Ôi mẹ ơi!

Nó nhớ lại là hắn có vòng tay qua eo mình. Nhớ là nhột. Nó khó chịu khi tay ai đó cứ ở trên eo làm nó nhột lên như bị cù lét cười vậy. Định quay sang cho hắn mấy cái bạt tai.

Mặt hắn cũng vừa quay lại. Hai khuôn mặt đối diện nhau chỉ cần nhích thêm xít nữa là lips to lips rồi. Nhưng người khác nhìn vào thì họ cứ tưởng đang hôn nhau.

Nó đỏ mặt nhìn vết kem còn dính trên môi hắn. Ban nãy nóng quá nên hắn quay sang mắng thằng kia một trận. Nếu không nhờ hắn thì có lẽ tên kia đã ghẹo nó dai dẳng rồi. Bất giác không muốn mà làm. Nó đưa tay lên lau vết kem của hắn trên môi.

Hực...hực...hực..

Không, lần này anh ấy đã kiềm được nấc cụt rồi. Không hề bị sao cả? Có vẻ là nhờ con tim cùng chung nhịp và hai má cùng ửng hồng.

-"CẢM...ƠN."-Hắn với nó đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tớ Thích Cậu Được Không?

PS: Xin chào ạ. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ và bình luận truyện pé Loè. Có phải nhiều nhân vật và quá lủng củng, lặp lại không ạ. Hỳ. Mọi người thông cảm. Loè còn non quá. À...mấy chap đầu Loè thấy hơi ngắn nên dần về sau có gộp lại. Hihi...mọi người đọc truyện ạ.

.....

Bốn đứa bọn anh ở kí túc xá đợi nó với hắn đi siêu thị mua gì ngon ngon về ăn mà quá lâu. Chàng bức xò đứng dậy vào phòng tắm xả nước vèo vèo và còn có cả hát hò lung tung.

"Đêm dần trôi mang bao khát khao.

Đêm dần trôi buông lời ước vọng

Con tim a lạnh căm, yêu dấu đã xa xăm

Hỏi vì sao e đi quá nhanh, a ngồi đây cô đơn ngóng chờ

Bao nhiêu ân tình xưa nay đã tàn theo mưa.

Ngày e đi, a đứng một mình bơ vơ, nhìn e khuất xa.

Ngày hôm qua yêu thương vẫn còn nhưng nay chợt vụt mất bao đam mê.

Xa xôi bao nhiêu bao nhiêu ngày dài, đành quên yêu thương tương lai hiện tại này đôi tim yêu cùng chung một nhịp đập.

Không gian bao la a đi mỗi một tim e nơi phương xa hay chẳng, cuộc tình đành quên để cho thời gian trôi, mãi buông lời"

Tụi nhóc 15 tuổi vừa ỏ vào là được chiêm ngưỡng giọng ca của chàng trai năm nay.

-"Hát to lên anh ơi."-Em nói lớn làm chàng từ trong nhà tắm bật ra nhìn. Tưởng nào nó với hắn đem gì về ăn.

Gã vỗ tay đi đến choàng vai chàng trai yêu đời.

-"Công nhận chỉ hát thua tao."

Khự.

Tất cả ai nấy cũng ỏi ra chỉ vì câu nói dở hơi của gã. Không biết sinh ra ở đâu mà chảnh dữ vậy.

Thái Mỹ Hoà cười nhẹ nhàng nhìn chàng và gã. Lúc lắc đũa thức ăn nhẹ lên trước mặt làm mọi ánh mắt dồn vào người đẹp mang đồ ăn đến.

- "YE!"- Bón đũa tụi anh vô đến liền.

Hoàng Minh Long khẽ nhìn sang Thái Mỹ Hoà với vẻ mặt dễ thương ấy. Ngay từ đầu cô ấy đã là người con gái dịu dàng. Hoàng Minh Long cảm giác lạ lạ khi nhìn vào Thái Mỹ Hoà. Và hành động ấy đã lọt vào mắt của nàng.

- "Anh Thụy ăn đi. Cả anh Phong nữa."-Nhóc (2) đưa đồ ăn nhanh lên trước mặt nhỏ và nàng.

- "Xi...tô về chiều ăn quá ha."-Em bùi môi nói nhóc.

Lam Minh Hoàng cố nhẫn nhịn vì mình đang ngồi cạnh em. Tự nhiên bura vào câu nói vô duyên ấy làm mình không cãi là không được.

- "Một ngày thiếu giọng tôi là bà chết hả?"

Câu nói làm cô bật cười rồi mọi người nhìn nhau cũng cười rồ lên làm cả phòng tràn ngập niềm vui. Hoàng Minh Long mỉm môi nhẹ lên. Quả thật đây là lần đầu tiên nhóc tiếp xúc với nhiều người như vậy? Và không gì khác còn thường xuyên "học" cách cười. Nếu không phải vì Thái Mỹ Hoà kéo nhóc đến thì nơi này chưa đủ lọt vào tầm mắt của nhóc nữa chứ nói gì là đặt chân đến.

- "Nhưng...Anh Nhật của em đâu?"-Giọng Lam Minh Hoàng cứ như con nít lên ba làm mọi người cười lần hai.

- "Nó với thằng Quân bảo đi siêu thị nhưng chẳng thấy gì."- Anh bùi môi thôi rồi.

- "Đi siêu thị?"- Em hỏi ngay.- "Chỉ có hai người thôi sao?"

- "Ừ."- Bón đũa bọn anh đồng thanh nhanh chóng.

Nhóc với em thả ngay đũa gà rán xuống. Tại sao hai người bọn họ lại đi chung chứ? Không thể nào.

Mọi người ngừng hành động nhìn em và nhóc (2) đang biểu cảm. Bộ có chuyện gì sao? Vừa hài hước đây mà bây giờ lại thành ra như thế.

- "Sao vậy?"

Nhóc (2) giật mình lắc đầu rồi cầm điện thoại ra phòng vệ sinh giả bộ gấp gấp.

Em lại cặm cụi ăn đũa gà tiếp.

Mọi người sắc súa nhìn hai đứa bọn nó. Đúng là trời sinh sao để hai đứa ở chung với nhau.

Nó với hấn mang đồ ăn nhẹ lên kí túc xá và còn có vài lon bia Sài Gòn xanh lè. Khó khăn lắm mới vượt qua được ải giám thị. Sao giám thị già rồi mà vẫn tinh mắt như cú vậy nhỉ?

Tin...tin...tin

Cái điện thoại đập tan không khí lắng lặng giữa hai người.

"Chị mau về đi. Em không muốn chị đi với anh Quân."

Là tin nhắn của nhóc (2). Nó bật cười nhìn thẳng em mình già cái đầu rồi mà vẫn như con nít. Gì mà không muốn cơ chứ. Dễ thương quá.

Nó chạy lên trước bỏ khuôn mặt trầm lắng của hấn. Nó đọc tin nhắn mà để ngay chính mắt hấn thấy rõ dòng tin của em mình. Không muốn chị đi với anh Quân sao? Có ý gì đây? Nó là em hay là người tình cơ chứ mà dám nói với nó kiểu đó. Hấn chạy theo,bắt lấy tay nó.

- "Chuyện gì vậy?"-Nó hỏi.

Hấn đỏ mặt ngập ngừng.

- "À...chỉ là...tui đã kêu là ôsin không được đi trước tui mà."-Nói rồi hấn kéo tay nó đi vào trong.

Vừa vào trong là bắt gặp ngay hình ảnh hấn nắm tay nó. Mọi người há mồm nhìn chăm chăm.

Gã tức giận vứt đũa gà xuống chạy đến chen giữa tách hai tay hai người bọn họ. Dám công khai nắm tay em Nhật của Khôi à. Giốn mặt.

Nhóc (2) từ nhà vệ sinh đi ra thấy cảnh đấy cũng không thích cho lắm. Hấn đã nắm tay nó,gã thì choàng vai. Bộ bọn họ đang nghĩ nó là đồ chơi mà thích làm gì là làm sao?

- "A...ha...Anh Nhật với anh Quân mới đi về."-Nhóc (2) gượng cười chạy đến cười tít mắt kéo nó với hấn đi vào,để gã nóm áo nó đi theo.

Nó nhún vai không biết cái đéo gì đang xảy ra mà mọi người nhìn mình như nhìn cục vàng biết đi vậy.

Vừa đặt đĩa xuống. Chưa kịp giới thiệu bia. Thì ai nấy tự dành lấy mỗi người vài lon.

- "Giờ mặt hả?" - Nó để tay lên đùi nhìn như đại ca say rượu hỏi mấy đệ đệ.

- "Hề... hề.." - Nhỏ với nàg đồng thanh cười làm mọi người cũng cười theo.

Riêng Thái Mỹ Hoà còn e dè với lon bia trước mặt. Ai cũng biết uống bia nhưng mình lại không biết. Đã thế bọn họ ép uống hết rồi còn đi mua tiếp.

Hoàng Minh Long lấy lon nước ngọt ở chỗ em đưa cho Thái Mỹ Hoà. Để mặc cho em đang tìm lon nước này giờ mình giấu mãi. Sinh nghi cho Lam Minh Hoàng lấy.

- "Ông có lấy lon nước ngọt của tôi không đấy?" - Em hỏi nhóc.

Lam Minh Hoàng nhếch nửa môi nhìn em. Bộ cô ta nghĩ mình là ai mà đi lấy nước ngọt cơ chứ? Đúng là một ngày không cãi nhau không được. Thật khó ư.

- "Tôi... không có bệnh mà đi lấy đồ của bà." - Nói rồi nhóc tua một hơi với lon bia ấy.

Em tức xì khói liếc nhìn nhóc rồi nhìn sang Thái Mỹ Hoà đang cầm lon nước ngọt của mình. Đang định vỗ đến lấy thì nhóc huých huých tay với lon coca kia.

- "Nè... không phải pessi thì coca đi nhá."

Em bật cười nhìn nhóc. Cũng không tệ. Đúng rồi, phải thế chứ. Em dứt lấy lon nước trên tay nhóc nhếch nửa miệng.

- "Cảm ơn."

Anh đứng bật dậy với khuôn mặt đỏ bừng sau khi chơi kéo búa thua.

- "Mua bia."

Nói rồi anh đi thẳng ra sân với mục tiêu là mua bia, vượt ải giám thị già lão lão.

Cũng may là hôm nay giám thị tắt đèn sớm :3 nên việc trèo tường qua biên giới là quá dễ dãi.

Tin...tin...tin

Đáp xuống đất là điện thoại reo lên.

- "Ừm" - Anh nhắc máy.

- "Thưa cậu chủ việc điều tra đã có một chút thông tin ạ." - Giọng rè rè của người thanh niên bên trong vang đến.

Anh cau mày nghe đến "một chút" của vị kia. Bộ có chuyện gì làm việc điều tra được bí mật không tiếc lộ được sao?

- "Nói đi."

- "Gia đình ấy có hai đứa cháu gái song sinh. Nhưng hình như một đứa đã bị thất lạc lâu rồi, không biết đã tìm được chưa. Còn một đứa không biết tìm ra sao. Coi bộ có vẻ đã bị khoá về lai lịch."

- "Chỉ chừng đấy thôi sao?" - Anh thiếu kiên nhẫn hỏi thêm.

- "Cô gái đính hôn với cậu chủ. Theo tôi hỏi thăm thì biết cô ta bằng tuổi cậu, cũng học tại ngôi trường này. Họ tên là Nguyễn Minh Phong."

Anh giữ nguyên sắc thái nghe tên người con gái kia. Nguyễn Minh Phong. Cái tên này hình như đã nghe ở đâu rồi. Rất quen. Nhưng cảm giác lần lần làm anh chỉ chăm chú đến việc mua bia.

- "Ừ. Tôi biết rồi."

Mọi người ở trên kí túc xá hóng anh về nhưng chỉ thấy bóng cây xào xạc bên ngoài và tiếng chó sủa bảo mấy chế nên kết thúc tại đây.

- "Thằng khi ấy đi đâu mà lâu vậy nhĩ?" - Nhỏ bủm môi ôm điện thoại.

- "Đội anh ấy về chắc đến sáng mai quá." - Thái Mỹ Hoà dụi dằm cất tiếng.

Hoàng Minh Long liếc nhìn sang Thái Mỹ Hoà rồi nhìn nàng đang ngủ gật chỉ vì đợi anh về. Cũng trễ rồi, đã 9 giờ hơn.

Hoàng Minh Long đứng dậy chào mọi người về trước.

- "Xin phép. Em phải về trước đây."

Lam Minh Hoàng chống cằm nhìn Hoàng Minh Long bữa nay tỏ vẻ lễ phép, khiêm nhường. Bộ đây là bản chất của hắn ta sao? Một người chỉ sống mà không có tiếng cười, sống không quan tâm ai, như thế nào. Thậm chí là thời gian trôi nhanh hay chậm. Đúng là không thể mới đó mà phán xét người khác được. Biết đâu trong tâm trí của hắn cũng có lửa ấm và sự khát khao. Nhưng mình đang nghĩ con mẹ gì thế này? Tự nhiên đi quan tâm hắn. Đồ khủng.

Nhóc quay sang nhìn nó đang chơi game trên điện thoại. Lâu lâu mới được ngắm chị một bữa, phải hưởng thụ mới được. Nhóc tề cả rem cười tự ki.

Đang yên đang lành tự nhiên em ở đâu nhảy vào tựa đầu vào vai nhóc đang ngắm nó ngáy "Khò...Khò" làm mọi người bật cười khuấy tan cái không khí đợi anh ăm ậm kia.

- "Ồ ẹt.."-Nhóc nhếch nửa môi hắc đầu em ra nhưng vẫn dai nhau đĩa đầu lại tựa xuống vai mình lại.

- "Thôi...cho em nó dựa tí mà."- Thái Mỹ Tuyền thấy nhóc nhăn nhó nói đỡ giúp em.

- "Vâng."-Nhóc vâng không hề cảm xúc. Ngày mai là tui nhảy bà chết luôn con nhỏ Từ Minh Nhi heo nái.

- "À...tiện thể chị nhờ Long đưa em Hoà về giúp chị đi."- Thái Mỹ Tuyền quay sang nhìn Hoàng Minh Long đang xỏ giày vào chân.

Hoàng Minh Long giật mình nhìn cô đang nhờ mình đưa con nhỏ đó về. Không hiểu sao có chút thích thú.

- "Ừm."-Hoàng Minh Long gật đầu nhanh chóng.

- "Chị cảm ơn. Tại đợi anh chị nên chị không đưa em nó về được."- Cô cười hiền nhìn Hoàng Minh Long.

- "Đưa nó về cẩn thận nha."- Hắn chống cằm nói như ra lệnh.

Thái Mỹ Hoà ngượng ngùng nhìn Hoàng Minh Long đang đứng đợi mình.

Cô thấy vậy nhìn Thái Mỹ Hoà gật đầu.

- "Về với Long đi Hoà."

Thái Mỹ Hoà cười nhẹ chào hỏi mọi người rồi cùng nhau đi với Hoàng Minh Long ra lang cang.

Nhóc tròn mắt nhìn Hoàng Minh Long đang đưa con gái về. Lần đầu tiên đấy. Theo như nhóc biết Hoàng Minh Long không hề tiếp xúc với con gái. Lẽ nào...

Bộp.

Nó cho bạt tai lên đầu nàng vì cái tội ngủ gật. Mọi người đang sầu tỉnh thì ngủ như phiêu đấy.

- "Đứa nào đánh đó bây?"- Giọng nói của người chưa tỉnh ngủ.

- "Đi ra xem thằng Nam sao rồi."- Nó ra lệnh. Chắc anh bị gì rồi nên mới lết thân về trễ.

Vừa nghe câu lệnh đặt ra từ miệng nó thì nàng vác xác đi ngay.

- "Hơ...hơ...hơ."- Mặc bộ đồ bóng đá mỏng manh kia ra ngoài đường với khuôn mặt ngáy ngủ để đi tìm anh. Nàng ước gì anh bị con bò tót nào húc ngay trước mắt mình cho hả dạ, vì mày mà thân tao bị hành như vậy đây. Không không ra đường giờ này với giờ vàng.

Vừa nghĩ đến là nàng bắt gặp bóng anh ở phía trước đang xách túi bia xanh Sài Gòn kia.

Anh đang suy nghĩ không biết nên nói thế nào cho nàng biết anh đang nghĩ vì và làm gì. Nếu không nói cho nàng biết anh rất thích nàng thì anh sợ sẽ muộn mất. Đến khi ba mẹ ép đính ước thì thổ lộ còn gì nữa.

- "Nè.."-Giọng của nàng vang lên.

Nàng chạy đến với ánh mắt tức giận. Trời đã lạnh rồi mà đi chậm hơn rùa. Bộ anh ta định giết mình hay sao?

- "Đi đâu mà giờ mới đến đây. Làm tui lo muốn chết."- Nàng bủi môi nhìn đùm bia trên tay anh.

Anh cười nhẹ nhìn người con gái phía trước. Cô mà cũng lo cho tôi sao? Buồn cười nhưng ấm lòng.

Nàng quay đầu đi lên trước bỏ mặt anh đang tự ki ở cấp độ cao. Trời cuối năm, lạnh dần mà ăn mặc phong phanh như trời hè vậy. Đã thế ban nãy còn uống bia nữa chứ. Muốn trúng gió hay sao.

Anh cởi áo khoác của mình ra chạy đến choàng vào lên người nàng. Chiếc áo rộng lớn của kẻ 1m8 đã bao phủ toàn thân người 1m7. Hơi ấm truyền đến người nàng làm nàng có cảm giác an toàn mà còn có sự ấm áp của ai kia.

Nàng quay sang ngược nhìn anh đang cười mỉm với mình. Hôm nay tốt lạ lùng.

- "Tốt quá ha?!"

Anh véo mũi nàng cười tí mắt.

- "Vậy muốn tớ tốt cả đời không?"

Câu hỏi làm nàng ngạc nhiên nhìn anh. Tốt cả đời sao? Nghe có vẻ thích thú nhỉ?

- "Muốn."

Anh trầm mặc nhìn nàng một hồi.

- "Vậy thì.."

Nàng biết ngay là anh đang chọc mình mà. Thằng nào dày này thì tốt cái đánh gì.

- "Sao?" - Nàng vòng tay trước ngực. - "Chọc tao cho bỏ ghét chứ gì?"

- "Tớ... thích cậu được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Né Tránh.

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, chờ câu trả lời.

- "Hớ..." - Nàng nhếch nửa môi nhìn anh. Say rồi mà còn bày đặc đi mua. Nói tầm bậy không. Nhờ người khác nghe được thì biết làm sao? Lúc đó tao thộn mày xuống hố nằm luôn. - "Mày say rồi."

Anh nắm tay nàng kéo lại nói lớn.

- "Tớ không có say."

Nàng cầm tay anh đang khoá chặt mình. Nàng ghét nhất là mấy người say rồi nói nhăng nói cuội.

- "Để tao đưa mày về." - Nói rồi nàng đến cạnh anh đỡ đi. Ăn gì mà chỉ thua con heo một lạng.

Anh choàng vai ôm lấy bả vai nàng kéo sát vào mình thì thầm.

- "Ngày mai tớ sẽ nói lại. Tớ thích cậu rất nhiều." - Nói rồi anh nhắm mắt ngon lành trên vai nàng.

Nàng lắc đầu qua lại nhìn anh. Chuyện gì đang xảy ra thế này. Có khi nào hần ta biết mình là con gái rồi không? Không thể nào. Đang chọc mình chơi thôi ấy mà.

.....

Hoàng Minh Long cùng Thái Mỹ Hoà đi trong ngõ hẻm vắng người.

Cả hai im lặng chẳng nói nên lời và cũng không biết bắt đầu từ đâu.

- "E hèm..." - Hoàng Minh Long ho nhẹ nhìn sang Thái Mỹ Hoà. - "Nhà ở đâu vậy?"

Thái Mỹ Hoà quay sang cười nhẹ với Hoàng Minh Long.

- "Nhà tớ gần đến rồi." - Thái Mỹ Hoà dừng chân. - "Cậu về đi. Khuya rồi."

Hoàng Minh Long đỏ mặt khi nhận được nụ cười của người con gái kia. Quay sang nơi khác né tránh ánh mắt.

- "Trời lạnh dần rồi mà mang áo kiểu đấy đi học sao?"

Thái Mỹ Hoà cong môi nhìn lại mình. Cũng phải ha, nhắc mới nghĩ đến. Trời lạnh, gió hiu hắt. Minh chỉ mỗi chiếc áo len mỏng kiểu cách. Thái Mỹ Hoà ôm bả vai lại đi lên trước.

Hoàng Minh Long quay sang thấy Thái Mỹ Hoà đi lênh khênh với dáng thon thả. Người lại chỉ mỗi chiếc áo ấm nhẹ ấy.

- "Mặc vào." - Từ khi nào Hoàng Minh Long biết quan tâm người khác. Chạy đến lấy áo khoác của mình mặc vào cho Thái Mỹ Hoà.

- "Nhưng." - Thái Mỹ Hoà e ngại nhìn Hoàng Minh Long đi lên trước với hai tay lạnh cóng. - "Cậu cũng mang cái này vào đi." - Thái Mỹ Hoà lấy chiếc mũ len tự tay mình đan đội lên cho Hoàng Minh Long.

- "Có cần phải tốt với tôi vậy không?" - Hoàng Minh Long hỏi làm Thái Mỹ Hoà ngạc nhiên tròn mắt nhìn.

- "Bởi vì cậu cũng tốt và ấm áp vậy đấy." - Lại nụ cười kia.

Nó làm lòng Hoàng Minh Long xao động. Nhưng khuôn mặt của nhóc không chút biểu cảm. Chỉ cố giữ trong lòng.

- "Đừng tiếp xúc với tôi."

- "Vì sao?" - Thái Mỹ Hoà đi lên trước hỏi ngay.

- "Bởi vì tôi là người xấu."

Nói rồi Hoàng Minh Long đi qua Thái Mỹ Hoà lên trước.

Thái Mỹ Hoà cau mày suy nghĩ về câu nói của Hoàng Minh Long. Cậu ấy là người xấu sao? Tớ không tin. Trong sâu thẳm nơi cậu có sự ấm áp. Nó giống... nó giống như người chị đã mất của tớ. Lạnh lùng nhưng quan tâm.

- "Mặc kệ..." - Thái Mỹ Hoà nói lớn. - "Tớ sẽ là bạn với cậu."

Hoàng Minh Long nhìn Thái Mỹ Hoà với ánh mắt lạnh lùng. Dám nói lớn là sẽ làm bạn với mình ư? Từ khi sinh ra tôi cũng chỉ là đứa con của vợ lẽ. Người mà không ai đến kết bạn, người không biết cười là gì. Hôm nay...

Hoàng Minh Long nắm chặt tay Thái Mỹ Hoà. Đưa nhỏ vào góc tường. Mặt sát mặt nhìn nhau.

Thái Mỹ Hoà run rẩy sợ hãi nhìn Hoàng Minh Long đang định làm gì. Từng ngón tay của Hoàng Minh Long khẽ đưa lên, khẽ sờ vào má Thái Mỹ Hoà. Ánh mắt dao động khiến sự ưu tú của hai vị xuất hiện mập mờ dưới ánh trăng.

- "Tôi... không thích cậu làm bạn."

Thái Mỹ Hoà thở dồn dập cố né tránh ánh mắt ấy của Hoàng Minh Long. Thái Mỹ Hoà là kẻ yếu đuối, mắt dần đỏ hoe, miệng mếu máo.

- "Tớ.... muốn... về." - Bởi vì sợ Hoàng Minh Long.

Nếu cậu ấy không muốn kết bạn thì thôi. Có cần phải làm như thế với mình không?

- "Nhưng." - Mặt Hoàng Minh Long càng tiến lại gần Thái Mỹ Hoà làm nhỏ đứng hình, ngừng thở, mắt nhắm lại với vẻ sợ hãi.

Hoàng Minh Long thấy Thái Mỹ Hoà quá sợ, mồ hôi đầm đìa trên trán. Tay nhóc đưa lên lau đi giọt mồ hôi ấy.

- "Tôi muốn em làm vợ của tôi."

.....

Nàng đi vào phòng. Thời gian nó chẳng đợi ai. Mới đó đã 10 giờ mấy.

Cạch.

Bước vào là bắt gặp ngay mấy chiếc say mềm ngủ gật lên gật xuống. Nhóc chống cằm nhún nhảy với cái đầu em nặng như đầu heo.

Hắn với nó dựa vào thành giường vừa ngủ vừa gãi gãi mặt. Muỗi chút hơi bị ề ầm :3.

Chàng với nhỏ nằm chiếm hết sàn trong khi gã còn mơ ngủ nói nhiều chuyện đéo liên quan.

Chỉ có cô là từ tế nhất. Mà không biết có từ tế không. Nằm trên giường nằng ngủ ngon lành với chiếc gối ôm êm ái kia.

- "Ồ Đệch...thế còn mình thì sao?"-Nàng tỉnh ngủ hần nhìn mọi người.

- "Thùy...tớ thích cậu rất...nhiều."- Con thêm cái giọng mơ ngủ bên tai nàng. Anh liên miên gọi tên nàng.

Nàng tức giận dịu anh nằm xuống sàn,mặt hầm hầm đi đến đá vào phát vào chân gã đang mộng mơ cái gì mà "Em có đồng ý làm vợ anh không?". Sến chưa từng được sến.

Bóng đèn trên đầu xuất hiện.

Nàng gian tà cầm điện thoại đi quanh phòng ghi lại những kỉ niệm khó quên này. Thích thật.

- "Ngày mai nhận hàng nha."-Nàng nói nhỏ với mấy đứa,mắt cứ dán vào màn hình trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nghe trộm.

Ồ...ồ...ồ...ồ

- "Đồng hồ đưa nào có duyên gớm vậy."-Hắn lí nhí mắt hỏi quanh.

- "Ồ...hơ...hơ..."-Nó vron vai ngáp dài,gãi đầu nhìn.- "CLGT?"

Hắn với nó trở mắt nhìn xung quanh. Một bãi chiến trường,mọi người có mặt đầy đủ. Nó nhớ lại hôm qua mình mua vài lon bí đem lên nhấm mồi chơi. Giờ...Vây là suốt hôm qua đến giờ ngủ quên vì chờ anh đem bia tặng 2 về ấy hả?

Rầm...rầm...rầm

Cửa bị ai đó đập kêu ồn ào đồng thời làm cả bọn tỉnh ngủ.

- "Chuyện gì vậy?"-Gã ngồi dậy dụi mắt.

- "Sáu đứa tụi bây có trong đây không vậy hả?"-Giám thị từ bên ngoài nói vọng ra.

Lập tức tất cả nháo lên. Kẻ té,người va,thăng hét,cô mếu.

Bây giờ phải làm sao đây? Mấy lon bia này. Giám thị ừ béo? Tự nhiên hôm nay dõn vào sáng nay vậy trời.

- "Bây giờ...làm sao đây?"-Nhóc hỏi nó.

Nó điên đảo mắt nhìn xung quanh. Chạy đến đập vai chàng.

- "Bảo...mày ăn nói dễ nghe. Ra nói chuyện với giám thị đi. Bọn tao ở trong này dọn dẹp."

- "Ồ...nhưng...sao lại là tao. Tao còn chưa đánh răng mà."-Chàng nhăn nhó.

Chưa kịp than thêm vài câu thì nhóc và em tổng chàng ra khỏi cửa.

Chàng thấy bản mặt giám thị xanh lè lên. Trên người chỉ khoác mỗi quần đùi loè loẹt kia.

- "A....thầy."-Chàng gãi đầu cười trừ.

- "Tội kêu sao ra trẽ vậy hả?"-Giám thị quát lớn.

- "A...tại...tại...ngủ nướng ấy thầy"-Chàng liếc nhìn bên trong. Sao lâu vậy trời.

Giám thị nhìn chằm chằm chàng với hành động có vẻ mờ ám. Bên trong có gì sao?

- "Thầy đến đây làm gì vậy ạ?" - Chàng lễ phép nhìn nhin.

Giám thị măm me với cặp kính liếc chàng rồi đưa bản gì đó có tờ giấy đánh giá bên trên.

- "Hôm nay đi kiểm tra phòng."

Chàng nuốt nước bọt nhìn giám thị. Kiểm tra phòng. Chết cmnr! Sao hôm qua quên bèn đi làm vài lon chứ.

- "Bố bên trong có gì hay sao mà nhìn em mờ ám vậy?" - Giám thị ngược nhìn bên trong. Ngược qua phải là bị chàng chặn lại, ngược qua trái là bị chàng đi ngang. Mờ ám lại càng mờ ám.

Giám thị hắc tay chàng ra xông vào nhìn tứ phía. Thấy ngay mấy bản mặt điển hình đang lau dọn đồng xương gà và thịt heo nướng kia. Đặc sắc hơn nữa là gã với cô đang ôm vò bìa.

- "Mấy anh chị loạn lên rồi đấy hả? Nam lẫn nữ, trai lẫn gái. Đây là trường học chứ không phải là quầy karra. Dọn dẹp thay đồ tươm tất đi xuống phòng giám thị nhanh lên."

.....

Thái Mỹ Hoà đi xe đạp điện đến nhà xe, vừa khoá xe lại, thấy ngay Hoàng Minh Long đã đứng đó từ khi nào. Thái Mỹ Hoà run run không dám nhìn Hoàng Minh Long, ôm cặp đi thẳng lên trước.

Hoàng Minh Long tức giận vì sự phát lờ của Thái Mỹ Hoà.

- "Đứng lại đó." - Giọng nói lạnh lùng của Hoàng Minh Long làm Thái Mỹ Hoà không dám quay lại nhìn Hoàng Minh Long.

Hoàng Minh Long xò tay vào túi quần đi đến cạnh Thái Mỹ Hoà. Thấy nhỏ cứ cúi gằm mặt nhìn dưới đất mà không dám nhìn thẳng lên mình. Đã tức lại càng tức thêm cũng như đã sợ lại càng sợ hơn.

Hoàng Minh Long nắm chặt tay Thái Mỹ Hoà, tiến đến gần làm Thái Mỹ Hoà cứ lùi dần về sau.

- "A..." - Thái Mỹ Hoà sợ hãi thốt lên.

- "Ai cho em tỏ thái độ đó hả?" - Hoàng Minh Long hét lớn.

Thái Mỹ Hoà thở dốc lấy lại tinh thần, ngược nhìn Hoàng Minh Long.

- "Tớ...tớ..."

- "Làm sao?" - Hoàng Minh Long không buông lỏng tay Thái Mỹ Hoà. Ngược lại còn xiết chặt hơn cứ như thể sẽ tuột mất nhỏ.

- "Tay tớ." - Thái Mỹ Hoà meo máo.

Hoàng Minh Long giật mình nhìn Thái Mỹ Hoà sắp rơi nước mắt. Con tức giận giảm dần, Hoàng Minh Long thả lỏng tay Thái Mỹ Hoà ra.

- "Đi học." - Hoàng Minh Long kéo Thái Mỹ Hoà lên trước. - "Đừng bao giờ tỏ ra như thế trước mặt tôi."

Thái Mỹ Hoà nuốt nước bọt nhìn Hoàng Minh Long đang kéo mình đi một cách nhanh chóng, nhỏ còn chưa kịp thở thì đã đến lớp từ lúc nào. Xem ra ông trời đã giúp Hoàng Minh Long. Đến cả chỗ ngồi mà hai người cũng ngồi chung.

.....

Mọi người ừ rừ khi nghe đến giọng giám thị quát xuống phòng. Lại là bị phạt.

- "Yeah! Hôm nay có nhiều người. Càng đông càng vui." - Chàng cười tít mắt nhìn mọi người.

Chín đứa còn lại đưa hàng trăm con dao vào mặt chàng với ý định sẽ đâm thủng cái mồm thối thẳng này. Đúng là có mặt hấn ta cũng chỉ thêm khổ xác.

- "Đây là lần đầu tiên em bị phạt và cũng là lần đầu em uống bia." - Thái Mỹ Tuyền nhìn nhỏ dịu dàng.

- "Xi..." - Nhỏ nhìn cô bật cười với thái độ dễ thương đó.

- "Ay ya... lần này thì chết chắc rồi. Em không biết làm gì cả." - Em núp chồm tóc mình lên làm đầu bù xù hơn.

- "Không biết thì bây giờ biết." - Gã bủi môi vòng tay trước ngực.

Đang sầu nào thì thằng phòng bên chạy sang.

- "Giám thị bảo mười đứa bọn cậu lên phòng."

- "BIẾT RỒI." - Cả bọn lườm thằng nhóc đó đồng thanh.

Thằng nhóc nuốt nước bọt nhìn quanh rồi chạy mất dép. Ở lại một phút nữa là bị nam thanh nữ tú đó đập hội đồng rồi.

Mọi người ai nấy cũng ừ rù đi ra khỏi phòng, lê lét xuống giám thị béo ù đang đứng đợi. Bấy giờ nàng từ nhà vệ sinh mới ra với chiếc khăn tắm. Bắt gặp anh đang dựa vào thành giường đợi mình.

Nghĩ đến chuyện hôm qua anh nói. Nàng lại bật cười, đúng là khi người ta say người ta nói sảm gì cũng không bị ai trách.

Anh đến trước mặt nàng tỏ vẻ nghiêm nghị nhìn. Nàng đi qua, anh cũng đi qua, nàng đi lại anh cũng né lại.

- "Diên hả?" - Nàng lườm anh.

Định lướt sang vói về mặt khó chịu, anh nắm chặt tay nàng lại kéo nàng đến đối diện mình.

- "Cậu..."

Nàng cau mày nhìn anh đang làm cái quái gì vậy không biết.

- "Sao?" - Giọng lạnh mình khác hẳn.

- "Hôm qua..."

Nàng bật cười nhìn anh.

- "À hôm qua....mày say quá chứ gì."

....

Hắn đang đi cạnh nó chợt nhớ lại xuống phòng giám thị thì thể nào cũng bị phạt dọn dẹp. Hôm nay cuối tuần mà mang bụi bặm về nhà là ăn đòn như chơi.

- "Đi đâu vậy?" - Nó hỏi.

- "Lấy áo khoác. Bị phạt thì bụi bẩn đây à." - Hắn cười cười nói với nó.

- "Lấy hộ tao luôn nha." - Nó xò tay vào túi quần nhìn hắn.

- "CẢ TAO NỮA NHA." - Được nước gió luôn. Cả bọn đồng thanh nhìn hắn.

Hắn nhếch nửa môi nhìn mấy tên khốn đang nhờ vả quý tử họ Hoàng này. Tức điên lên, nhưng thôi...

Hắn chạy nhanh lên lầu với vẻ mặt vừa khó vừa khùng. Đang định tiến thêm bước là đến phòng. Nhưng..

- "Tớ thích cậu." - Giọng của anh vang lên làm hắn ngừng thở. Hắn đang nói với ai mà thích vậy trời. Tập để thổ lộ à. Hắn nhìn vào khe hở của cửa thấy người đối diện anh là nàng. Mồm há hốc lên. Không lẽ...thằng này bị gay.

- "Mày bị diên hả?" - Nàng nhếch nửa môi nắm chặt khăn tắm. - "Không đúng. Phải nói là mày bị gay hả?"

- "Không bị gì cả. Từ nay cậu sẽ là vợ tương lai của tớ." - Anh khẳng định, dù trời có sập.

Vợ. Hắn tròn mắt tự đập vào đầu mình. Không..đang có chút hiểu lầm gì đó. Minh đã nghe lầm. Đúng rồi hôm nay mình bị đao (@@) mau rồi khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

- "Mày đang nói sảm gì vậy? Có phải bị đau rồi không?" - Nàng định dơ tay lên trán thì bị anh hất ra nhanh chóng.

- "Tớ đã từng nói. Nếu cậu là con gái mình sẽ yêu cậu." - Anh ngừng thở khi nói ra bí mật của nàng. - "Cậu...chính là..con gái rồi còn gì."

- "Con gái?" - Hắn tròn mắt nhìn anh và nàng.

RẦM

Nàng run rẩy thả khăn xuống đất. Chuyện gì vậy? Anh biết mình là con gái hồi nào. Không đúng, không đúng. Nàng lắc đầu đi lùi về phía sau.

Anh tiến dần, bắt lấy hai bả vai của nàng. Kéo nàng vào lòng ngực mình, xiết chặt vì sợ tuột mất. Em có biết là rất khó khăn mới nói ra được như vậy không? Nếu muộn, chỉ muộn một phút thì anh sẽ không chịu nổi, hôn ước sẽ được cử hành mất. Anh không muốn mất nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lâu Rồi Mới Bị Phạt - Bị Điều Khiển.

Hắn đi nhanh xuống phòng giám thị mà quên mất nhiệm vụ của mình là lấy áo khoác.

Bây giờ trong tâm trí của hắn chỉ là nàng. Hoàng Minh Thụy là con gái sao? Không tin được. Đã thế Cao Hoàng Nam lại nói lời thích nàng. Chuyện này không biết là chuyện hot hay chuyện trầm đây. Im lặng hay bỏ miệng.

- "Sao không lấy áo?" - Em chạy đến cạnh hắn cong môi.

Hắn phất lời nói của em, đến ngồi cạnh nó đang đeo tai phone nghe nhạc.

- "Lấy tao lon nước ngọt."

Nó ngược lên nhìn hắn. Đang ở ngoài sân giám thị mà bảo đi lấy lon nước ngọt. Cuối kì rồi anh hai.

- "Đợi đi." - Nó nhìn lại công việc là nghe nhạc.

- "Lấy đi." - Hắn hét lớn vào mặt nó.

Nó giật mình nhìn hắn đang to tiếng. Bộ hôm qua uống trứng bìa thiú hay sao mà hôm nay khó coi vậy không biết.

- "Anh làm gì mà quát lớn vậy hả?" - Nhóc tức giận thấy hắn đang nóng tính với nó. Dám động vào Lam Minh Nhật.

Hắn ngược nhìn nhếch nửa môi nhìn nhóc đang lớn giọng với mình. Biết Lam Minh Nhật là gì tao không mà mày sồn lên như thế. Chưa nói chuyện hôm bữa dám nhấn tin cái kiểu như mình là người yêu của con Nhật đâu nha.

- "Làm gì là làm gì."

- "Anh Nhật không phải là đây tớ của anh đâu thừa anh Hoàng Minh Quân." - Nhóc ấn gan hùm gọi họ và tên hắn ra.

- "Sao?" - Hắn nói lớn. - "Cái thằng này..."

Cô thấy sự việc có chút xiu mà bây giờ làm quá lên. Chạy đến chen giữa nhóc và hắn.

- "Thôi được rồi. Có chút xiu ấy mà."

Em nuốt nước bọt kéo hắn với nhóc ra xa.

- "Đúng rồi... đúng rồi."

- "Để Khôi đi mua cho Nhật." - Gã vỗ vai nó đi một lèo.

- "Tien thể mua cho tao luôn nha." - Chàng đẩy (-_-)

Đúng lúc ấy anh nắm chặt tay nàng kéo đến tròn xoe mắt nhìn nhóc với hắn đang cãi nhau. Đến cạnh nhỏ huých huých.

- "Chuyện gì xảy ra vậy?" - Anh hỏi.

Nhỏ nhún vai nhìn cả hai trong khi mặt nó trầm lại.

- "Vô lí lắm. Nghe làm cái gì." - Có bà lười kể thì đúng hơn.

Anh nhìn sang nàng đang không cảm xúc cũng chẳng nói nên lời. Vừa rồi nàng còn cho anh một bạt tai ngay mặt. Bây giờ còn đau ê ẩm.

- "Nói gì đi." - Anh lay lay nàng

Nàng không nói cũng chẳng nhìn anh đến lấy một giây, quay sang nơi khác để thở. Chuyện này còn kéo dài.

Anh cười nhẹ nhìn nàng đang lầy mình.

- "Im lặng hết đi." - Nó tức giận thổ hển với nhóc ngay giữa mặt làm cả hai im lặng không nói nên lời.

Hắn thấy anh và nàng xuất hiện cũng ngừng thôi cãi nhau với nhóc. Nhóc cũng ngừng luyên mồm vì ánh mắt cảnh cáo của nó.

- "Em...xin lỗi." - Nhóc nói với nó.

Nó đến gần nắm lấy tay nhóc thật chặt.

- "Về nhà là biết tay."

Hắn lờm nhóc với giọng "em xin lỗi" nghe sao mà nai như mấy mụ áp lễ mấy em tán trai.

- "Nhanh lên." - Giọng giám thị từ xa vọng lại với bóng dáng quen thuộc đang ôm một đồng lon nước ngọt ướp lạnh. Là gã.

Cả đám đứng lại một chỗ tròn mắt nhìn gã với giám thị. Tội nghiệp, vì cộng đồng mà hy sinh.

- "Ngon quá ha. Đã bị kêu xuống dưới này mà con mua nước cãi nhau ha. Dọn hết cái trường này, từ nhà vệ sinh cho đến phòng học nha mấy benten."

- "Không xong hết.." - Em đang định biện minh.

Thì...

- "Không xong hết thì đến tối rồi đến mai. Thời gian còn đầy." - Giám thị vác cây roi mây đi vào phòng.

- "Lâu rồi mới bị phạt." - Nhỏ lắc đầu.

- "Em còn chưa ăn sáng luôn đấy thưa thầy." - Chàng hét âm lên.

Việc giám thị đáp lại bây giờ là rất khó.

- "ÔI ĐỆCH."

.....

Ngồi trong lớp nhìn mọi người đang nói chuyện với nhau. Thái Mỹ Hoà không biết làm gì ngoài việc chiến đấu với nội tâm đang run lên khi Hoàng Minh Long đang ngồi cạnh mình và việc khó khăn hơn đó là tay nhóc không hề buông khỏi tay nhỏ.

Thái Mỹ Hoà đứng dậy định gỡ tay nhóc ra. Nhưng càng gỡ thì tay càng xiết chặt làm Thái Mỹ Hoà bất lực nhìn Hoàng Minh Long.

- "Tay tớ...cậu..."

Hoàng Minh Long nắm chặt tay Thái Mỹ Hoà lại, quay sang dùng ánh mắt lạnh lùng "tra khảo".

- "Ăn sáng chưa?"

Thái Mỹ Hoà nuốt nước bọt không dám nhìn thẳng vào mắt nhóc.

- "Tớ...ăn...rồi..."

Lập tức người Thái Mỹ Hoà như bị điều khiển kéo đi ra khỏi lớp với bao ánh mắt nhìn hai người.

- "Nói dối mà biểu cảm như vậy thì nói dối làm gì."

Thái Mỹ Hoà tròn mắt nhìn Hoàng Minh Long đang tức giận kéo mình đi nhanh xuống cantin.

Mếu miao nghĩ đến Thái Mỹ Tuyền đang ở đâu. Mau đến đây nói Hoàng Minh Long buông em ra. Em sợ cậu ấy, cậu ấy như muốn nắm chặt tay em cả đời.

Hoàng Minh Long kéo Thái Mỹ Hoà đến ngồi một chiếc bàn gần cuối. Lấy hai hộp sữa ra đặt trước mặt Thái Mỹ Hoà với khuôn mặt không biểu cảm.

- "Tớ...không muốn uống sữa đâu." - Thái Mỹ Hoà lí nhí nói.

Nhóc chồm đến với ánh mắt sắt bén nhìn nhỏ.

- "Trả lời lại."

Thái Mỹ Hoà như ở vùng đông lạnh, xung quanh toát lên khí sắc chết chóc. Từ nay đến hết đời có khi cuộc sống của Thái Mỹ Hoà sẽ bị Hoàng Minh Long điều khiển mất.

Tay còn lại mặc dù run rẩy nhưng vẫn cố chần tỉnh cầm hộp sữa lên uống.

- "Cúi mặt lên mà uống sữa. Sao cứ nhìn xuống đất như thể mặt mình ở dưới đấy vậy hả?" - Nhóc nói lớn làm mặt nhỏ mếu lại.

Thái Mỹ Hoà chậm chạp ngược mặt lên nhìn Hoàng Minh Long, hộp sữa nhanh chóng uống sạch. Hoàng Minh Long nhìn sang hộp thứ hai ý bảo Thái Mỹ Hoà uống nốt. Nhưng nhỏ là đứa kén ăn uống nên việc uống hai hộp sữa liền là việc quá khó đối với mình trong khi ai nấy cũng thấy dễ dàng.

- "Tại sao cậu lại...?"

- "Tôi đã nói với em rồi mà." - Nhóc cắt nhanh lời Thái Mỹ Hoà định nói. - "Tôi là người xấu."

- "Tớ không tin..." - Giọng điệu yếu ớt nhưng vẫn thấy lời nói là chân thành.

- "Người xấu không có bạn. Em đã muốn làm bạn với tôi thì tôi sẽ không bao giờ buông tha đâu. Em phải ở bên tôi mãi mãi." - Nhóc mở hộp sữa còn lại đưa cho Thái Mỹ Hoà. - "Uống nhanh rồi lên lớp."

Thái Mỹ Hoà nhận lấy hộp sữa cuối gặm mặt uống. Chợt nghĩ đến lời nói của nhóc. Có lẽ vì quá cô đơn nên Hoàng Minh Long mới làm như vậy với mình. Ở bên cậu ấy một thời gian bầu bạn sẽ giúp cậu ấy đỡ buồn hơn. Nhưng suy nghĩ ấy đã làm Thái Mỹ Hoà bị Hoàng Minh Long ngày càng xiết chặt hơn đến nỗi không cho tiếp xúc vài người mà mình không thích.

- "Ngước mặt lên."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Mắng Thảm Tệ - Lần Nữa Chơi Xỏ Giám Thị.

Reng,... reng,... reng

Tiếng chuông báo giờ học đã đến. Mọi học sinh đổ ập về lớp. Cuối cantin vẫn còn bóng dáng nhóc và nhỏ.

Thái Mỹ Hoà từ từ uống sữa, không dám ngược lên nhìn Hoàng Minh Long đang đặng đặng sát khí.

- "Uống lâu vậy?" - Giọng nói có vẻ giảm xuống làm người Thái Mỹ Hoà thả lỏng hơn.

- "Tớ...ngán." - Thái Mỹ Hoà khó khăn lắm mới dám nói hai từ này cho Hoàng Minh Long nghe.

- "Ngán cũng phải uống hết. Nhanh lên chứ không kịp giờ." - Hoàng Minh Long nhìn xung quanh xem còn có ai không. Một bóng người cũng không thấy. Tất cả lên lớp hết rồi, chỉ còn bà Mười ngồi dọn chén bát.

Trong lúc Hoàng Minh Long không để ý, Thái Mỹ Hoà vứt luôn hộp sữa vào thùng rác (tay thiện xạ ném đầu trúng đó >.

Hoàng Minh Long quay sang thấy hộp sữa trên tay Thái Mỹ Hoà mới đây đã biến mất đâu rồi. Không hỏi cũng biết là nhỏ đã vứt nó đi.

Nhóc tức giận kéo nhỏ lại gần với cánh tay nắm chặt tay nhỏ đến nổi cả gân xanh.

- "Hộp sữa...đâu?"

Thái Mỹ Hoà tay kia nắm chặt váy dưới đùi, mắt đỏ hoe nhìn Hoàng Minh Long đang rất đáng sợ đến nỗi nhỏ muốn bỏ chạy ngay bây giờ. Chỉ là hộp sữa thôi mà, cậu ấy có cần phải tức giận vậy không?

- "Tớ...uống...hết rồi."

- "Nói dối." - Nhóc nói lớn làm nhỏ tự dưng đưa nhau chảy hai hàng nước mắt. Trong đời Hoàng Minh Long ghét nhất ba điều: Nói dối, cãi lại và không

nghe lời.

- "Hức...hức...hức..."-Nhỏ sợ khóc thành tiếng.- "Tớ...không uống sữa nữa đâu."

- "Vậy thì bảo không uống rồi lên lớp. Ai bảo vớt sữa rồi nói dối tôi hả?!"-Nhóc càng hét lớn là nhỏ càng khóc thành tiếng.- "Nín ngay."

Thái Mỹ Hoà ngừng bật thành tiếng nhưng nước mắt vẫn cứ chảy làm cổ họng nấc lên. Hoàng Minh Long lấy lại tinh thần lau nước mắt trên má Thái Mỹ Hoà.

- "Không khóc nữa."-Lúc nóng lúc nguội.

Thái Mỹ Hoà sợ hãi nghe lời nín ngay nhưng tiếng nấc ở cổ họng vẫn còn làm Hoàng Minh Long mất kiên nhẫn nhưng thấy nhỏ khóc nãy giờ làm mình cũng nguôi theo.

- "Lên lớp. Không có nấc lên nữa. Từ nay sắp đến. Tôi nói gì cũng phải nghe theo. Không có cãi,cũng không có nói dối."-Nhóc lạnh lùng nói nhẹ với nhỏ.- "Nghe chưa?"

Thái Mỹ Hoà kiềm nén cơn nấc gật đầu lia lịa rồi đi theo nhóc lên lớp. Lần đầu tiên người lớn giọng với nhỏ và người khiến nhỏ nghe lời không điều kiện là nhóc. Bây giờ mà còn đến điều kiện thì Thái Mỹ Hoà không yên với Hoàng Minh Long rồi.

- "Tay tớ..."-Thái Mỹ Hoà cố gỡ tay nhóc ra nhưng không được.

- "Tay sao?"-Giọng lạnh lùng quay sang hỏi.

Thái Mỹ Hoà xanh mặt im lặng nhìn nhóc không nói thêm lời,tay cũng rời tay nhóc hẳn. Rồi một ngày nào đó cậu ấy sẽ không đáng sợ nữa đâu. Chắc chắn là vậy.

.....

Anh với nàng cuốc cỏ trong vườn hoa,không lấy một tiếng động. Nàng liếc nhìn sang anh không nổi tò mò.

- "Cậu biết tớ là con gái khi nào vậy?"

Anh cười toe nhìn nàng. Bây giờ mới chịu nói chuyện với mình rồi đấy hả?

- "Từ khi tớ thích cậu."

Nàng đổi khuôn mặt sát khí nhìn anh đờ đờ.

- "A...ha..."-Anh gãi đầu cười trừ.- "Lúc tớ đi mua cho cậu sợi dây chuyền đấy. Ngay tại công ty mẹ cậu. Mà lại nghe tiểu thư nữa chứ."

Nàng bật cười nhìn anh.

- "Đó cậu ai thiết kế đấy?"-Nàng hết lấy anh,chóng nạnh nói.

Anh xoa cằm biểu cảm nhìn nàng. Sợi dây đó nhìn tinh xảo lại bắt mắt. Lọt vào mắt xanh của Cao Hoàng Nam là người ấy trên cả tuyệt rồi. Nhưng..

- "Không lẽ..là cậu."

Nàng giả nai khiêm tốn cười lộ hết hàm răng với anh. Anh tròn mắt nhìn nàng. Cô vợ tương lai không tồi nha.

Hắn tức giận nhìn sang nó đang cười vui vẻ với nhóc và gã. Dám bỏ mặt mình với mấy xô nước nặng trĩu ở đây.

- "Anh Quân."-Em chạy đến ôm bả vai hắn.

Hắn liếc nhìn em với ánh mắt thù hận (giận cá chém thớt). Em im lặng trề môi chẳng nói gì.

- "Sao Nhi chẳng làm gì mà cứ chạy lung tung vậy?"-Cô nhăn nhóc cảm chỏi quết loạn xạ.

Nhỏ đến véo mũi cô đang nhăn nhó với nụ cười tươi rói.

- "A.. Lại véo mũi em nữa rồi."-Cô cong môi nhìn nhỏ.

- "Lam Minh Nhật qua đây xách nước đi."-Hắn dờ giọng điệu cần nhand nói với nó.

Nó đang choàng vai gã và nhóc nhìn sang hắn đang tỏ vẻ khó coi. Lại dần mặt mình đây.

Gã nắm tay nó kéo lại lắc đầu làm hắn đứng từ xa tức thêm.

- "Nhanh đi."

- "Đề Khôi qua cho. Nhật ở đây đi." - Gã hy sinh đi qua bên hắn đang chóng mặt nhìn. - "Xách xô nào?"

Hắn được dẫn mặt là dẫn cho tới bên. Lam Minh Nhật để sau đi. Cái tên này phải cho nó biết thế nào là tiếp xúc vợ tao.

- "Xô này, xô này, xô kia." - Hắn chọn những xô đầy nước nhất cho gã.

Nó tức giận thấy gã phải làm việc dưới sự hành hạ của hắn. Cứ như là địa chủ đang bóc lột sức nô lệ vậy.

Nó sẵn tay áo đi đến chỗ hắn. Một bạt tai đánh lên đầu hắn ngay lập tức.

- "Đừng làm cái trò đấy."

Hắn lờm nó suốt xoa. Dám đánh quý tử nhà họ Hoàng này hả. Chưa kịp đánh lại là chàng từ xa kéo cả bấy đến nhà vệ sinh.

- "Anh Bảo bị gì mà lại kéo đến đây cơ chứ?" - Em tò mò hỏi.

Cô vòng tay trước ngực với bộ mặt (-_-) đi theo.

- "Đã thế lại còn là nhà vệ sinh nam chứ?"

Chàng đứng giữa trọng điểm tỏ vẻ nghiêm trọng.

- "Suyt." - Chàng tiến lại gần mọi người. - "Giám thị đang đi vệ sinh."

Cô với gã trở mắt nhìn tên biến thái trước mặt.

- "Anh bị bệnh biến thái từ khi nào vậy?" - Nhóc hét chịu nổi chàng.

Ngược lại, sáu đứa bọn nó cùng em và gã lên lút đến cửa nhà vệ sinh.

Còn gì nữa. Khoá chốt cửa lại với một bản hiệu to dùng trên cửa "XIN ĐỪNG LÀM PHIÊN"

- "Lần này thì giám thị được "nghỉ ngơi" rồi." - Cả bọn tùm lại cười gian. - "Đi xuống cantin và street đi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nguyễn Minh Phong Là Vợ Sẽ Đính Ước Nhưng Vợ Đính Hôn Sẽ Là Hoàng Minh Thụy - Khoá

Cả nhóm đến ngồi chờ bà Mười xiteen ra với đĩa trái cây cùng mấy lon nước ngọt.

- "Um...sao không thấy bé Hoà và thằng Long đâu nhỉ?" - Chàng nhớ đến hai đứa hỏi ngay.

- "Ồ ha...chắc đang học." - Cô công môi ăn trái cây.

- "Nhìn hai đứa đấy cũng hợp quá nhỉ?" - Gã bùi môi.

Nhắc đến đây làm nàng nhớ lại ánh mắt hôm qua mà Hoàng Minh Long nhìn Thái Mỹ Hoà. Có khi nào em ấy đang để ý đến bé đó không nhỉ?

- "Em nghĩ nên tác hợp cho hai người bọn họ." - Câu nói sáng suốt em nhận được tràn vỗ tay giòn giã của mọi phía.

- "Ý kiến không tồi." - Nhỏ xoa cằm gật đầu nhìn em.

Anh ôm đồng hồ ăn vặt đến ngồi cạnh nàng.

- "Nhưng nhìn thằng bé đấy có vẻ ít nói còn con nhỏ Hoà thì điệu đang hiền hậu quá."

- "Thế mới là em tót."- Cô cười títt mắt làm mọi người cười lên.

- "Nhưng liệu Hoàng Minh Long có đối xử tốt cưới Thái Mỹ Hoà không?"- Nó nãy giờ mới lên tiếng.

Cũng may là nó ngồi giữa nhóc và hấn đang gây chiến với nhau bằng ánh mắt sát thủ. Không hiểu sao người ác cảm cứ liên tục đến vậy nhỉ?

- "Còn phải xem ý định thằng nhóc ấy có muốn Thái Mỹ Hoà là bạn gái không?"- Gã là người suy tính luôn cẩn thận.

Cả đám ngồi chum lại gật đầu. Ý định bây giờ là nên tìm hiểu hai đứa ấy có ý định kiếm bạn gái hay bạn trai không?

- "A."- Nàng tự nhiên nảy lên ý định gì đó cầm điện thoại ra đặt ở chính giữa.

Lập tức hình ảnh hot của ngày hôm qua hiện lên. Hấn với nó hà mồm lớn đến nỗi muỗi đậu trên môi >.

- "Ha...ha...ha.."- Gã nhìn cả bọn cười toe toét đáng bị ăn đấm hội đồng.

- "Ồ...mày con ghê gớm hơn đấy."- Nàng mở sang ghi âm.

Giọng nói quen thuộc của gã vang lên.

[Em yêu à... Em có đồng ý làm người yêu của anh không? Anh hứa sẽ chở che, bảo vệ em suốt cuộc đời.]

[Em không tin ư? Vì sao anh yêu em vậy sao? Vì anh đã dành trọn trái tim này cho em rồi]

- "Á...hả...hả."- Hấn ôm bụng cười với mấy câu nói sến kia. Anh sẽ chở che, bảo vệ. Thật mắc cười. Đúng là tình yêu làm người ta mù quáng.

Gã bẻ mặt lấy mũ che hết khuôn mặt không dám nhìn ai.

- "Nguyễn Minh Phong...đã nhận ảnh."- Nàng cười hí mắt gửi ảnh qua Facebook cho nhỏ.

- "Ồ...đệch."- Nhỏ nhếch nửa môi dơ bạt tai lên dọa nàng.

Anh đang cười liên ngừng lại ngược lên nhìn nhỏ. Nhớ đến lời vị điều tra kia nói. Cô gái ấy bằng tuổi mình, họ tên là Nguyễn Minh Phong. Không lí nào lại là nhỏ.

Anh đặt ly nước xuống bàn, vòng tay trước ngực nhìn nhỏ. Cô gái đính hôn ấy có người em sinh đôi nhưng bị thất lạc.

Vậy không còn nghi ngờ gì nữa. Nguyễn Minh Phong chính là cô gái ấy. Oh my god!

Anh cười nhẹ nhìn nhỏ.

Nguyễn Minh Phong là vợ sẽ đính ước nhưng vợ đính hôn sẽ là Hoàng Minh Thụy.

Mặc kệ nhỏ là gái giả trai nhưng điều anh quan tâm là nàng.

Anh quay sang nhìn nàng đang cười toe với mọi người. Mặt đỏ lên. Cô ấy thật đáng yêu.

Nàng quay sang nhìn anh đang tròn mắt nhìn mình. Đánh một bạt tai nhẹ lên đầu.

- "Nhìn cái gì mà nhìn."

- "Ha...ha...ha.."- Mọi người lại được thêm một vố cười lớn.

Trong khi...

Giám thị toát mồ hôi với cánh cửa dày của nhà vệ sinh. Bị gì mà không mở ra được vậy. Chắc chắn có ai đó bên ngoài chọc rồi. Không ai khác là mấy đứa kia. Tội mà ra được là lên phòng ở luôn nha con.

- "Mở cửa."

"XIN ĐỪNG LÀM PHIÊN." >..

.....

Suốt hàng tiếng trong lớp mà Thái Mỹ Hoà tưởng chừng như mình đang mắc kẹt bên cạnh con sư tử đang ngủ yên giấc trong vài năm. Chỉ cần rục rịch nhẹ là con sư tử sẽ nuốt chửng mình ngay. Thái Mỹ sợ hãi nhìn Hoàng Minh Long đang nằm ngủ gật dưới bàn. Vì là cuối kì nên cũng chẳng có gì học.

Thái Mỹ Hoà ngồi ngắm kĩ khuôn mặt của Hoàng Minh Long đang nhắm mắt. Nhìn anh ấy thật đẹp,thật ấm áp nhưng sao lại lạnh lùng và đáng sợ.

Có khi nào anh ấy đang giữ một vết thương nào đó sâu thẳm không? Thái Mỹ Hoà dơ tay lơ lửng giữa không trung định đặt lên mặt nhóc.

Chỉ lơ lửng thôi. Nhóc đã nắm trọn bàn tay nhỏ nhắn của nhỏ,kéo xuống dưới.

Tay xiết chặt tay làm nhỏ ngừng thở,ngước lên nhìn nhóc. Tại sao lại như vậy?

- "Tôi...sẽ không buông tay em ra đâu."

- "Cậu."

- "Nên nhớ là từ nay chỉ ở bên tôi thôi. Từ nay em sẽ bị tôi khoá chặt."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Cảnh Cáo Và Chi.

Reng...reng....reng.

Giờ học cũng kết thúc nhanh chóng. Phần ai nấy lo,mỗi người một hướng. Thái Mỹ Hoà tưởng chừng là mình đã được thoát khỏi nhóc. Nhanh nhẹn thu dọn sách vở vào cặp.

Hoàng Minh Long thì ngược lại. Từ từ thu dọn sách vở với khí chất lạnh lùng.

- "Tớ..."

Thái Mỹ Hoà chưa kịp nói hết câu thì đã bị Hoàng Minh Long "phanh" lại gấp gáp.

- "Tôi sẽ về cùng em."

Thái Mỹ Hoà mếu máo cúi gầm mặt. Tưởng nào mình sẽ được thoát khỏi Hoàng Minh Long nhưng có lẽ càng cố thoát thì càng bị Hoàng Minh Long khoá lại.

Tay Thái Mỹ Hoà run rẩy ôm cặp đi lên trước,Hoàng Minh Long bắt tay Thái Mỹ Hoà mạnh mẽ nhanh chóng đi lên sau.

Chưa kịp đến cầu thang thì một con bé lùn tẹt với mái tóc thẳng suôn mượt kia chạy đến nhìn nhỏ cười tí mắt.

- "Chi có năm lá thư."- Bé lùn đưa thư lên trước mặt Thái Mỹ Hoà. Nhìn thôi không cần hỏi cũng biết đó là thư tình.

Hoàng Minh Long trầm mặt nhìn con bé trước mắt.

- "Về nói lại với mấy người đã gửi thư này. Nếu một lần nữa còn dám động đến người con gái của tôi thì liệu hồn."

Giọng và khí chất mạnh mẽ đến nỗi con bé đứng trước mặt phải bỏ chạy sớm mà chưa kịp thừa gửi tạm biệt.

Như vậy cũng hiểu sơ qua là biết Thái Mỹ Hoà căng thẳng đến nhường nào. Tất cả những lá thư nhỏ vừa nhận được,chưa kịp đọc. Nói đúng hơn là chưa kịp nhìn xem tên người gửi là ai thì đã nằm trọn trong thùng rác.

- "Tôi cảnh cáo em. Một lần nữa mà để tôi thấy mấy lá thư ấy xuất hiện trước mặt hay em dám nhận nó thì coi như em không ổn với tôi đâu. Không biết những người cạnh em sẽ bị gì. Tôi nói là tôi làm"

Thái Mỹ Hoà không biết nói gì thêm,chi nuốt nước bọt gật đầu lia lịa rồi cứ cúi gầm mặt xuống mà đi. Từ nay đến mai sau,cho đến khi Hoàng Minh Long không khoá chặt mình nữa thì ngược đầu lên mới là chuyện mai đây. Nhưng việc Hoàng Minh Long không xiết chặt thì không biết đó là chuyện lúc nào.

Hoàng Minh Long đứng lại nhìn bộ dạng của Thái Mỹ Hoà. Nhóc tức giận nhưng chưa đến phải bộc lộ ra ngoài. Đi đứng mà cứ cúi mặt xuống đất. Nhắc bao nhiêu lần mà vẫn cứ chứng nào tật nấy. Chắc phải dạy lại cách ứng xử với người khác.

Hoàng Minh Long xò tay vào túi quần đi lên trước chặn đường Thái Mỹ Hoà.

- "Ai dạy em cái kiểu đi này?"

Thái Mỹ Hoà run rẩy là càng run hơn. Không biết nên trả lời Hoàng Minh Long kiểu sao? Chẳng lẽ nói sợ anh quá nên tớ mới đi như vậy. Có khi nào anh ấy tức quá đánh mình không nhỉ?

- "Ồ...Ừm."- Thái Mỹ Hoà chà hai tay vào nhau.

- "Ngược lên."- Nhóc không lớn tiếng là không được.- "Ngày mai mà tôi còn thấy em đi cái kiểu cúi gầm mặt xuống là coi chừng."

Từng lời nói của Hoàng Minh Long như in sâu vào não của Thái Mỹ Hoà. Anh ấy sẽ đánh mình mất. Rồi còn nói với chị hai và chị Phong nữa. Mình sẽ bị la mắng. Nhỏ mếu máo đi lên bỏ lại nhóc đang cố kiềm nén sự thịnh nộ của mình.

.....

Cả nhóm đi thẳng lên kí túc xá. Riêng gã, cô và em là đến nhà xe trước. Chỉ còn lại nhóc với nó ở cantin.

- "Chị."- Nhóc gọi nó.

- "Sao."- Nó lạnh lùng hỏi lại nhóc.

- "Chuyện ban nãy chị định phạt em.."- Nhóc có vẻ ăn năn. Xưa nay nhóc luôn là người hiểu chuyện, biết nghe lời lại không nóng tính như bây giờ. Không hiểu vì sao mỗi lần nhóc thấy hắn nói lớn với nó là nhóc tức lên.

- "Về nhà..chị sẽ đánh em."- Nó nói là làm.

Nhóc nuốt nước bọt nhìn nó đang đi thẳng ra nhà xe. Đánh, nhóc nhớ lại lúc nhỏ. Nó dặn dò nhóc là phải cẩn thận với bộ đồ mới kia, không được chơi bẩn. Không nghe lời là chuyện trẻ trâu, nhóc cứ chạy ào ra lê lét đến đen người rồi mới chịu về.

Chị nó tắm xong là giao quyền xử phạt cho nó. Cây roi mây được vọt ngay sau đấy. Tổng cộng là nhóc bị nó đánh đến tận 79 roi.

- "Em...xin lỗi...chị mà."- Nhóc chạy theo choàng vai nó.- "Bỏ qua một lần này thôi. Lần sau em hứa sẽ không có như vậy nữa đâu."

Nó đứng lại vòng tay trước ngực ngược lên nhìn nhóc với vẻ mặt nài nỉ.

Nó không nhịn nổi khuôn mặt baby của em mình. Bật cười trong tí tách.

- "Thôi được rồi. Lần này thôi nha."- Nó véo má nhóc vừa đi vừa nói.

- "Yeah!"- Nhóc cười tươi đi với nó.

Bấy giờ, bóng dáng quen thuộc từ xa đứng hình khi nghe cuộc trò chuyện của nó và nhóc. Là chàng, chàng cau mày nhớ đến cuộc đối thoại ấy. Chị sao? Sao lại là chị? Không phải Lam Minh Nhật cũng là con gái đấy chứ. Ôi không...

.....

Lâu rồi mới gây xung đột lại với nhau. Gã với cô ở nhà xe làm ầm lên vì cái tội để xe gần sát làm hai bên dất ra để lại vết trầy xước khó quên.

- "Đáng lí ra ông phải nhường cho tôi lấy xe đi trước chứ."- Cô nhìn vết trầy nhăn nhó gã.

Gã bịu môi nhún vai đáp lại cô.

- "Tôi là người vào trước mà. Và lại tôi còn phải lấy xe chờ Nhật xinh xắn của tôi về nữa."

Cô nhếch nửa môi nhìn gã. Cái gì mà chờ về với Nhật xinh xắn chứ. Không cần nói thì cũng biết Lam Minh Nhật không bao giờ ngồi lên xe của ông rồi.

- "Xi...Đúng là...chắc lúc ở bên Anh ông mang bệnh nhiều lắm nên về đây cho họ không phân biệt chứ gì."

Gã lờm cô đang móc mách mình. Đang định đáp lại vài câu thì em chen giữa hai người.

- "Đừng cãi nữa. Anh Nhật đến kìa."

Gã với cô đổi ngay sắc thái sang tươi rói như chưa từng cãi nhau. Để ai chứ để Lam Minh Nhật đánh là có trọng thương nhập viện.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ai Mới Là Con Trai?

Ba người bọn nó vừa về đến nhà là bắt ngay chiếc xe Benz trắng tinh đậu ở sân. Không hỏi cũng biết là xe của mẹ nhóc đã về. Bà Trương Ngọc Quỳnh đứng dựa lưng vào cửa nhìn ba đứa đang mang cặp vào.

"Con trai."-Bà đứng trước mặt nhóc cười mừng mị.

"Mẹ.."-Nhóc cúi đầu chào bà.

Nó với gã không tra lướt sang người thím này. Vừa đến cầu thang,bóng dáng thím quay lại nhìn nó với vẻ mặt không hài lòng.

Mày nghĩ mày là ai mà dám nhìn ta bằng ánh mắt đó chứ. Để rồi tao coi thứ tài sản ấy có được mày nắm giữ tốt không.

"Lát tớ đi xe chung với Nhật nhá."-Gã cười nhẹ nhìn nó.

"Ừ."-Nó đáp lại bằng ánh mắt ôn nhu.

Nhóc từ dưới nhà nhìn thấy gã và nó đang cười với nhau. Trong lòng bỗng hắt lên tia lửa ghen tuông.

Nhóc đi nhanh lên cầu thang chen giữa gã và nó.

"Em...cũng muốn đi chung xe với chị."

Nó với gã tròn mắt nhìn nhóc dạo này có vẻ khác lên. Nhất là khi nó tiếp xúc với con trai. Đặc biệt là hần. Bây giờ đang chuẩn bị đến lượt gã.

Hôm nay nó mặc váy. Chân váy ngắn chưa đến đầu gối,khoác bên trên là một chiếc áo sơ mi tay ngắn. Và đương nhiên màu sắc toàn là đen.

Nó vừa bước ra cửa là thấy ngay xe mui trần Ferrari màu rượu booc đỏ đô của chị mình. Bên trong gã đang ngồi cạnh chị,nhóc ngồi phía dưới đợi nó ra. Nó không biết chứ nhóc đầu tranh lăm mới dành được chỗ ngồi với nó.

Gã với nhóc tròn mắt nhìn nó mặc váy,đến cả chị cũng ngạc nhiên.

"Mặc váy?"-Chị nó tròn lên.

"Đẹp."-Nhóc với gã bâu cảm đưa "number one" lên với nó.

Nó mím môi nhìn mọi người. Thực chất mang đến gấp nội như thế này sớm hơn mới đúng chứ. Phải biết công nhận mình là gái,là đứa con gái chứ chưa bao giờ là nam. Mạnh mẽ và đầy lòng kiên quyết.

Cạch.

Vừa ngồi xuống. Xe được chị mình lái nhanh đến nơi mà ông bà nội yên nghỉ.

Chỉ mười phút thôi,mọi người đã từng bước đi trên sân cỏ đến ngôi mộ lớn kia.

Trước mặt thấy rõ hình bóng của thím và chú đang đứng dưới bộ đồ đen thấp nhang cho nội.

Nó đặt bó hoa xuống mộ,lễ phép cúi chào người ông đến phút chót mới công nhận mình là cháu.

"Dạo này nhìn cháu sơ sát hơn đấy."-Chú quay sang xoa đầu nó.

Nó cười nhẹ với người chú trong khi ánh mắt của người thím và bà nội trẻ tuổi kia nhìn mình không chút thiện cảm gì.

"Con có lịch diễn nên xin phép về trước."-Chị nó đến với khuôn mặt ôn nhu nói với chú.

Chú xò tay nhìn chị gật đầu cười. Con bé này lúc nào cũng bận cả.

"Ừ. Lát chú sẽ đưa bọn nhỏ về."

Chị nó cúi đầu chào mọi người đi nhanh về. Khi đi còn nhìn nó với ánh mắt quan tâm.

Chị nó vừa khuất bóng thì điện thoại chú vừa có điện thoại. Có lẽ ở công ty có chuyện gì đó.

- "Thôi nào chúng ta ra xe đi."

Nhóc và gã cũng đi nhanh ra để lại ba người bọn họ ở lại trước mộ ông nội.

Thấy chỉ còn mình nó và mẹ kế. Thím không nhẫn nhịn đi đến gần nó.

- "Con gái....nhìn con có vẻ công khai mình là con gái quá nhỉ?"-Thím vòng tay trước ngực nhìn nó.

- "Rồi sao?"-Nó lạnh lùng.

- "Vậy tại sao không công khai mình là con gái cho mọi người biết đi. Cháu phải nói cho mọi người biết mình là con gái, em của Lam Minh Như, cháu cả Lam Minh Nhường chứ."- Bà nội kể nó cũng không phải dạng vừa gì.

- "Lí do?"-Nó ngắn gọn.

- "Lí do là sống trong thân phận thấp hèn vậy làm sao sống nổi. Đáng lí phải nói cho bàn dân thiên hạ biết để họ còn nể con chứ."-Nội nó tiếp câu.

Nó vòng tay trước ngực bật cười nhìn hai thể loại người trước mắt. Một người thì hám tiền quên luôn cả việc quan tâm mọi thứ, một người xuất thân từ người thấp kém mà cứ tưởng mình sinh ra đã là hoàng thượng.

- "Có nội và thím sống không được chứ con thì thấp kém hay cao thượng cũng chỉ là người. Miễn sao đủ ăn là được."

Thím tức giận nhìn nó trong khi máu sôi lửa giận của nội kể đã mĩa mai trong lòng. Còn nhỏ này chưa biết gì mà dám nói nhiều với giọng điệu con nít ranh vậy hả?

- "Thím nể con nên chưa công khai cho cả trường đấy."

Nó cau mày nhìn thím mình. Có tội nể bà vì đứa con trai nên chưa tống bà ra khỏi nhà thì có.

- "Con là gì mà thím phải nể. Cứ việc nói ra đi. Con không biết thím có dám không?"-Nói chuyện với người luôn làm vẻ cao trọng đấy không nên nể mặt.

- "Con.."- Thím đứng hòng nhìn nó.

Nó cười đều đi sang hai người đến chỗ gã và nhóc.

Thím liếc nhìn nó đang tỏ vẻ đắc ý đi về phía chồng mình, nhìn sang nội kể.

- "Có nên ra tay không?"

Nội kể cong môi nhìn thím đang tức giận. Con người này chưa gì đã bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài. Không biết có đánh tin cậy không? Nhưng vì tài sản nên đành làm đồng minh với nhau thôi. Chỉ cần nắm rõ di chúc thì việc qua mặt không dễ dàng gì. Sinh ra và tìm cách để lọt vào nhà này chỉ có mục đích là tài sản mà thôi.

- "Cũng phải cho nó nếm mùi chút đi chứ?"-Nói rồi nội kể đi nhanh ra xe.

Thím nó vòng tay trước ngực nhìn nội kể. Con người này chứa đựng lòng tham không đáy. Lỡ mai này mọi chuyện thất bại thì còn có kẻ đi với mình.

Thím nó nhấn hàng dây số lên với tiếng chuông đổ bên kia.

- "Sia nghe lệnh thưa chủ nhân."

- "Tìm cách nào đó cho con Lam Minh Nhật bị đuổi ra khỏi trường đi."

.....

Chàng vừa về đến nhà là nhảy thẳng lên giường nằm suy nghĩ về nó. Mình đang hiểu lầm gì đây chứ. Đúng rồi, đã ba tháng mình chưa ngoáy tai (@@), cho nên mình mới nghe chị. Đúng ra là phải anh chứ.

(T_T) Nhưng hôm qua mình mới ngoáy tai sau ba tháng xong. Chẳng lẽ ngoáy chưa sạch. Tức có nghĩa là Lam Minh Nhật là con gái.

- "Lam Minh Nhật là con của tập đoàn họ Lam. Đứa con gái chưa hề được vào hộ khẩu nhưng lại được nắm giữ tài sản sau khi ông mình mất."- Tiếng bên trong điện thoại vang lên làm chàng vỡ tan tành hy vọng. Đờ mờ thẳng chó đó giấu kín cmn gói thật!

- "À...Tôi xin lỗi. Lam Minh Nhật đã được vào hộ khẩu khi ông mình còn hơi thở cuối cùng."

(-_-)

- "Lần sau nói cho chính xác dùm con nha chế."

- "He....he...định chọc chơi ấy mà." - Tiếng cười của người trạc tuổi chàng.

- "Tiền đã chuyển vào rồi đấy."

Đến đây chàng nhớ đến nhóm nó. Có ba người. Vậy Hoàng Minh Thụy...cũng không phải là...

.....

Anh cười tùm tùm nghĩ đến nàng. Cuối cùng thì mình cũng vừa thổ lộ cho nàng biết. Trong lòng vui hẳn lên, không sợ gì cả. Cũng không sợ nàng sẽ đề ý đến ai. Bây giờ chỉ còn việc tiếp cận và tấn công thôi.

Anh hí hửng với con gấu bông trên giường làm ba mẹ anh đứng bên ngoài tròn mắt nhìn đứa con trai đang bị tụt ki kia. Không biết nó được gì mà cười cả ngày giờ.

- "Đừng nói là nó đang yêu đấy chứ?" - Mẹ anh nhìn chồng mình.

Ba anh xò tay vào túi quần nghĩ đến hôn ước đã hủy. Thấy con trai mình có tâm trạng vui, trong lòng cũng vui theo nhưng không bộc lộ ra ngoài.

- "Bữa nào phải đến trường nó xem con nhỏ đó mới được."

Anh đang mơ mộng bỗng nhiên bật dậy suy nghĩ. Hoàng Minh Thụy và Nguyễn Minh Phong là con gái vậy nhân vật cuối cùng kia.....

.....

Hắn trong phòng đi qua đi lại với ly sữa trên tay. Hắn đang suy tính về việc nói với nó về chuyện tình cảm nhẹ thế nào. Mịa nó chứ. Cao Hoàng Nam làm cái đách gì mà thổ lộ đéo đợi mình nói chung. Sao nó làm được vậy nhỉ? Còn bị ăn tát mà hắn ta cũng không sợ luôn sao. Sao nghĩ đến là mình run như gậy vông. Lỡ may nó từ chối thì mất mặt lắm. (T_T)

Hực....hực...hực.

Nắc cụt từ đầu trào đến làm hắn đang tiện thể có ly sữa uống nhanh xuống. Không được rắc cụt...như vậy khi tiếp xúc gần nó thì mình phải làm sao đây.

Nhưng Hoàng Minh Thụy có Cao Hoàng Nam thổ lộ, tức là cô ta là con gái, Lâm Minh Hoàng bị mình phát giác rồi. Không lẽ Nguyễn Minh Phong cũng là...

- "Rốt cuộc thì..."

* * *

- "Trong ba người bọn họ..."

* * *

- "Ai mới là con trai?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tranh giành và tác hợp.

Hắn vừa đi xe máy vào trong nhà xe là thấy ba tụi nó đang cười lên. Đạo này ít thấy nhỏ và nàng đi chung. Mà chỉ toàn là hai đứa mình ghét nhất.

- "Ple...ple." - Gã làm mặt xấu chọc nó.

- "Ha...ha...ha..." - Nó ôm bụng cười gã đang diễn hài.

Nhóc thấy vậy cũng làm theo gã. Nhìn còn mắc cười hơn. Môi trẻ ra, mắt xị xuống với chiếc mũi heo kia.

- "Em...em." - Nhóc hắc gã ra ngoài.

Nó chỉ lên mặt nhóc cười vang.

"Thôi...thôi...mới ăn cơm xong. Tha cho tôi đi."-Nó vẫy vẫy tay đi lên trước.

Nhóc với gã xách cặp đi lên sau. Hắn đứng ở xa nhếch nửa môi nhìn nó đang được hai người đàn ông đi hai bên cứ như vệ sĩ. Được rồi, vậy mình sẽ là hoàng tử đến nắm tay nó đi.

Hắn chạy lên trước nhìn nó rồi nhìn sang nhóc và gã. Tay đưa lên nắm lấy tay nó kéo đi.

Chưa kịp đi một bước thì tay kia của nó đã bị nhóc nắm chặt kéo lại,gã thì chắc liều hơn >.

"Đi."-Hắn cảnh cáo nó đi theo mình bằng ánh mắt,quay sang gã.-"Buông tay tao ra."

Nó nhún vai định đi theo,nhưng bị nhóc kéo lại một cách mạnh mẽ. Anh ta nghĩ anh ta là ai mà dám kéo chị Nhật đi trước mặt mình cơ chứ.

"Không."

Gã là lưỡi chọc hắn. Đéo buông đấy làm gì được nhau. Bộ hắn ta định đánh à. Được thôi,anh mày chiều.

"Đéo buông."

Hắn nghe xong. Trong lòng bỗng nổi lên cơn tức giận,càng nắm chặt tay nó hơn.

"Đi theo tôi."

Nhóc với gã càng lần đến xiết tay lại làm nó như bị ai đó xích lại vậy. Mọi người như đang tranh giành thời vàng biết đi vậy.

"Tụi mày muốn gì?"-Giọng nó vang lên làm cả bọn sợ hãi buông lỏng tay ra nhìn nó.

"A...ha...ha.."-Gã cười trù nhìn nó sợ hãi.

"Sao?"-Giọng nó mang đầy sự chết chóc đến bao vây.

"A...HA...HA..."-Ba tụi hắn bật cười thành tiếng nhưng trong lòng không có cười. (=.=)"

Nó lườm ba đứa bọn hắn,vùng tay mạnh mẽ ra khỏi ba bàn tay như tay heo đó.

"Thật hơi hám. Tụi mày liệu hồn đấy."-Nó dơ nắm đấm lên cho ba người thấy khiến ba tụi hắn nuốt nước bọt không thông.

Đến cantin đông người náo nhiệt này. Thấy mọi người đang ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau. Nó cũng chạy đến nhanh chóng với ba tụi hắn theo sau.

"Sao hôm qua đến giờ không thấy bé Hoà và thằng Long đâu nhỉ?"-Chàng mở đầu bài ra trước cho mọi người bình luận.

"Ồ...ha...có khi nào hai bọn họ ở chung không?"-Em vừa nghe là bình luận liền.

"Ồ CHUNG?"-Ba tụi nó chồm đến hỏi ngay. (Nó,nhỏ và nàng)

"Người ta ở chung hay ở riêng cũng vậy thôi."-Cô bâu môi nhìn em.-"Có liên quan đâu."

Em quay sang chấp môi nhìn cô.

"Ay ya...thường thường là như vậy đấy chị."

Hắn gõ ngay lên đầu em hai cú đau điếng người làm em đưa hai hàng nước mắt ra (T_T).

"Sắp thi học kì rồi. Lo mà học đi. Ôn ào nhiều chuyện."-Đứng rồi hắn nạ. >.

Ai cũng mở lời nói chuyện riêng ba tụi nó là cứ trầm mặc lên. Ở chung sao? Không phải Hoàng Minh Long đang có ý định gì đấy chứ.

Vừa nghĩ đến là xuất hiện. Chắc hai người này chết chắc lắm. Thái Mỹ Hoà từ xa thấy Thái Mỹ Tuyền đang ngồi nói chuyện với mọi người, mặc kệ Hoàng Minh Long như thế nào. Chạy xồng xộc đến ôm chầm lấy cô.

Cô và mọi người tròn mắt nhìn Thái Mỹ Hoà đang ôm chầm lấy mình cứ như thể đã xa nhau nhiều năm.

Cô bật cười nhìn đứa em nhỏ nhắn của mình vẫn còn con nít. Mới đấy mà cứ như là gì rồi. Cô xoa đầu em cười hiền.

"Em bị gì vậy?"

Thái Mỹ Hoà lắc đầu.

- "Em chẳng bị gì cả."

Em, gã và nhóc biểu cảm nhìn hình ảnh trước mắt. Bộ hai người nghĩ mình đang sống ở Hàn hay sao vậy.

- "Cất." - Anh chen ngang. Tỏ vẻ một đạo diễn. - "Biểu cảm dở quá đề nghị hai em bước ra khỏi hậu trường vào phòng vệ sinh tập lại."

- "Ha....ha....ha..." - Theo sau đó là tiếng cười của cả bọn.

Hoàng Minh Long ngồi xuống nhìn Thái Mỹ Hoà lạnh lùng. Nếu như không có chị nhỏ ở đây thì coi như Thái Mỹ Hoà không xon với Hoàng Minh Long đâu.

Nàng để ý Hoàng Minh Long đang trầm mặc nhìn Thái Mỹ Hoà. Hiểu ra ngay sự việc gì đã xảy ra hai ngày qua. Khoá chặt sẽ làm thêm rạn nứt mà thôi.

- "Hêy..." - Gã đập mạnh xuống bàn.

- "Lúc này là giờ tác hợp cho cặp đôi thứ nhất." - Chàng đeo kính cận tỏ vẻ một vị cha xứ. - "Hoàng Minh Long hiện giờ chưa có người yêu, Thái Mỹ Hoà thì quá yếu đuối nên cần người che chở. Thay mặt hội đồng cả nhóm. Phùng Gia Bảo tôi đây muốn tác hợp cho hai bạn có cơ hội tìm hiểu nhau. Nếu hợp, hai bạn chính thức đến với nhau có được không? Hai bạn hãy cho bình luận."

Cả bọn học máu ra nhanh chóng. Chàng luyện với học thuộc từ khi nào vậy trời. Chỉ nói vui cho là tác hợp thôi chứ có phải là thật đâu. Bộ chàng định đùa thật luôn ấy hả? Lỡ may hai đứa nôi khủng lên xử cả bọn thì sao.

Thái Mỹ Hoà nghe xong, người đứng hình không dám nhìn về phía Hoàng Minh Long đang ngồi đối diện mình.

- "Được đấy." - Hoàng Minh Long nhìn Thái Mỹ Hoà trả lời. Đang định không biết nên nói thế nào về chuyện này thì trời thương đúng lúc.

Mọi người toát mồ hôi lạnh nhìn Hoàng Minh Long đã trả lời như đùa. Đặc biệt là ba tụi nó và nhóc. Hơi bị sốc nặng. Bộ nhóc đang định kiếm một nửa còn lại thật hả? Không ai khác là Thái Mỹ Hoà mới đau chứ.

- "Vậy hai con chính thức tìm hiểu nhau." - Chàng tếu tếu cười nhìn Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà.

Nhỏ nghe xong là nhéo vào đùi chàng mạnh đến nỗi muốn bay miếng thịt đùi của chàng ra.

Chàng tím mặt cố nhin con đau ấy. Tự nhiên nhéo mình. Chẳng phải hai đứa rất hợp đôi sao? Ai nấy cũng tác thành rồi mà. Hay mình làm sến quá nên mọi người bẻ mặt.

Chàng nắm lấy tay nhỏ đánh nhẹ mong nhỏ nhẹ tay lại. Nhưng Phùng Gia Bảo tiêu rồi.

- "Tớ xin lỗi." - Chàng cầu xin nhỏ.

Thái Mỹ Tuyền nhìn kĩ nhóc, vòng tay trước ngực thờ dài.

- "Chú mi có tốt với em tôi được không mà bảo là được đấy?"

Nhóc nhìn cô bật cười. Cô ta nghĩ cô ta là ai mà dám nói chuyện với mình cái kiểu như mình chỉ muốn có vợ làm nô lệ thôi vậy.

- "Chị nghĩ sao vậy?" - Nhóc quay sang nhìn Thái Mỹ Hoà làm nhỏ sợ quay sang nơi khác.

- "Vậy chú mi tốt là tôi yên tâm rồi. Em Hoà của tôi gốc gác lắm." - Cô cười nhẹ nhìn nhóc.

Lam Minh Hoàng quan sát nhìn Hoàng Minh Long nãy giờ biết hẳn là mấy ngày qua nhóc với nhỏ hình như đã làm quen nhau luôn rồi. Để Thái Mỹ Hoà rơi vào tay Hoàng Minh Long liệu tinh thần của Thái Mỹ Hoà có ổn không. Đến mình cũng sợ thẳng đó chứ nói gì Thái Mỹ Hoà yếu đuối vậy chứ.

- "Không được." - Ba tụi nó đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nàng Và Nhóc.

Nghe ba tụi nó đồng thanh phản đối. Mọi ánh mắt đổ về nhìn chăm chăm.

- "Sao lại không được. Chẳng phải là hôm bữa đồng ý rồi sao?" - Chẳng cho ba bạt tai lên đầu ba tụi nó.

- "Chỉ là mới tìm hiểu nhau thôi mà. Có phải là tác hợp cho cưới nhau đâu." - Anh nhẹ nhàng nói.

- "Đúng đấy. Em thấy hai người bọn họ hợp quá trời." - Em vỗ tay nhìn Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà.

Bốp.

Hắn cho nguyên chiếc thìa lên đầu em. Sao cứ nói gì là khác hẳn ngày xưa vậy nhỉ.

- "Ồn ào."

Em nhăn nhó xoa đầu nhìn hắn.

- "Anh có cần mạnh tay vậy không?"

Nhóc (2) nhìn sang bật cười. Hoàng Minh Quân đánh ả là đúng. Công nhận cái gì xen vào cũng được.

Em quay sang thấy thái độ của nhóc như đang cười mình. Nhận ra một sự quẻ nặng, vòng tay trước ngực im bất.

- "Lí do sao mà ba anh phản đối quá vậy?" - Cô quay sang hỏi.

Nó lại là người đại diện ả a ả ứng không biết nói sao? Chẳng lẽ nói Hoàng Minh Long là em trai Hoàng Minh Thụy, cậu ta là người xấu và rất đáng sợ sao. Như vậy khác gì đâm thẳng vào tim cậu ta.

- "À...thì...ít ra cũng phải hỏi ý kiến của bé Hoà trước đã chứ." - Nó nhìn Thái Mỹ Hoà đoán ngay nhóc đang rất sợ khi cập nhật vấn đề này.

Mọi người di chuyển ánh mắt sang nhìn Thái Mỹ Hoà đang không biết trả lời sao. Ngược lên bắt gặp ngay ánh mắt của Hoàng Minh Long đang dò xét mình. Lòng có chút hoang mang.

- "Em...em..." - Thái Mỹ Hoà lưỡng lự.

Gã huyếch huyếch tay Thái Mỹ Hoà khi thấy thái độ của nhóc. Nhìn thôi là biết có một sự ngại ngùng đang xuất phát ở em rồi.

- "Người ta là con gái làm sao người ta ừ được. Mấy vị cứ thích đùa." - Câu nói của gã có vẻ như được like rất nhiều.

Nhóc đập tay xuống bàn với vẻ mặt kiên định. À không kiên quyết :3 ʘv

- "Không được là không được."

- "SAO?" - Chẳng với anh quay sang hỏi lớn.

Lập tức hai gói bim bim được đưa vào mồm nhóc nhanh chóng. Không ở trong cuộc mà nói nhiều.

- "Tụi mày làm gì đấy." - Nhóc bị bim bim đưa vào mồm nhiều và nhanh đến mức không thấy gì quơ tay đại để anh và chẳng không sồn lên. Nhưng chẳng trúng ai ra ai.

- "Bị mồm mồm lại chứ sao." - Chẳng với anh đồng thanh.

Reng...reng...reng..

Tiếng chuông báo giờ học vang lên. Lại là buổi học của mấy cô, mấy chế và mấy vị nhẹ nhất của tháng.

Trong canteen tan rã, giờ chỉ còn lại ba tụi nó ngồi dựa vào ghế suy nghĩ.

- "Theo tao thấy mình cần nói chuyện với em mày." - Nhóc quay sang nhìn nàng.

Nàng cũng đang suy tính nên nói chuyện với nhóc. Nhưng lấy tư cách gì đây? Chị ư? Nó đã bao giờ công nhận mình là chị nó đâu. Nó đã và đang rất ghét mình đấy thôi.

- "Để tao nói chuyện với nó cho." - Nó đưa ra quyết định đại diện đi nói chuyện với nhóc.

- "Để tao đi." - Nàng "phanh" gấp. - "Ta cũng có vài điều muốn nói với nó."

.....

Hoàng Minh Long đi cạnh Thái Mỹ Hoà không nói lời nào. Mọi khi anh ta phải cấn nắn hay xiết tay gì đó. Nhưng không hiểu sao hôm nay yên lặng. Điều đó làm Thái Mỹ Hoà lo hơn, có một cảm giác trống rỗng.

Nhưng nhỏ thì nhỏ còn nhóc là nhóc. Hoàng Minh Long đang vui sướng trong lòng khi được cả bọn tác hợp mình với Thái Mỹ Hoà. Nhóc quay sang nhìn Thái Mỹ Hoà. Bất gặp ngay thái độ sợ sệt điều gì đó được bộc lộ qua đôi bàn tay đang chà sát vào nhau của nhỏ. Hoàng Minh Long đổi ngay sắc mặt.

"Làm sao?"

Thái Mỹ Hoà giật mình nhìn lên Hoàng Minh Long đang sát đá. Liệu anh ấy có tốt không?

"À...không."

Hoàng Minh Long nhìn thái độ né tránh của Thái Mỹ Hoà. Trong lòng bỗng không vui, tiến lại gần làm Thái Mỹ Hoà cứ lùi về phía sau.

Hoàng Minh Long bắt được tay Thái Mỹ Hoà đang run lên. Nhóc xiết chặt làm sự run rẩy đó không xuất hiện nữa mà thay vào đó là cánh tay bé bỏng yếu ớt của người con gái mới chớm tuổi thanh xuân.

"Từ nay tôi được công khai tìm hiểu em rồi đây."-Hoàng Minh Long cứ tiến lại gần làm Thái Mỹ Hoà lùi đến sát tường. Không còn chỗ đi và né tránh.-
"Nên việc né tránh của em bây giờ vô hiệu lực. Tốt nhất là nên nghe theo những gì tôi nói và chăm sóc em đi."

Thái Mỹ Hoà nuốt nước bọt nghĩ đến việc nhóc bắt ăn cháo yến và uống sữa hai hộp liền mỗi buổi sáng. Không được nói chuyện với ai mà nhóc không thích kể cả con gái. Cầm luôn việc đi chơi hay sang nhà nhỏ. Thái Mỹ Hoà không hiểu sao Hoàng Minh Long lại như thế nhưng mình lại không thể cãi lại. Khi nhỏ biết ba điều mà Hoàng Minh Long ghét nhất đó là nói dối, cãi lại và không nghe lời thì việc ấy nhỏ luôn sợ hãi. Nhỏ gật đầu lia lịa với nhóc.

"Thế có phải ngoan hơn không."-Hoàng Minh Long cười nửa miệng nhìn Thái Mỹ Hoà, tay nhóc khẽ đưa lên vuốt những sợi tóc đang gọn sóng trước mặt nhỏ.

Tin...tin...tin.

Nhân lúc điện thoại nhóc reo, Thái Mỹ Hoà ôm cặp chạy nhanh vào trong lớp mặc cho nhóc đang tức giận bao nhiêu.

[Lát gặp nhau nói chuyện]

Hoàng Minh Long cười gian tà nhìn nội dung tin nhắn được gửi từ nàng. Bây giờ mới chịu nói chuyện sao?

.....

Nàng ngồi đợi nhóc ở vườn hoa trên hàng ghế đá kia. Nhóc xỏ tay vào túi quần từ xa đến ngồi cạnh. Khoảng lặng giữa hai chị em cùng cha khác mẹ vô cùng lớn.

Nàng không biết nên nói từ đâu với nhóc khi mình chẳng là gì trong mắt nó.

"Sao? Có chuyện gì?"-Nhóc cất tiếng.

Nàng đan tay vào nhau lấy tinh thần sau một phút.

"Em...có...thật sự thích Thái Mỹ Hoà?"

Nhóc nhếch nửa môi với câu hỏi của nàng. Ra đây là chỉ nói vào câu này thôi sao? Đúng là chẳng có gì để chúng ta nói.

"Không liên quan đến chị."

"Nó cũng như là em chị. Có về...Thái Mỹ Hoà rất sợ em.."-Lại khoảng lặng ấy.-"Long à...đừng như thế. Mọi người sẽ xa em đấy. Chị biết..."

Nhóc bật cười với những câu giả tạo của nàng. Hôm nay định giáo huấn tôi luôn sao.

"Chị thì biết cái gì.... Chị chỉ biết cuộc sống của chị thôi. Sao? Hạnh phúc hơn tôi nên dạy đời tôi à."

"Long à..."-Nàng quay sang nhìn nhóc với vẻ chân thành.-"Cuộc sống cô đơn khi được một người bạn chào đón đó là đang hai tay mím cười chứ không phải lấy xiềng xích khoá chặt."

Nhóc tức giận đứng dậy quay sang nhìn nàng.

"Chị biết vì sao tôi ghét chị không?"-Lần nữa khoảng lặng lại được vui lên. Mất vài phút nhóc mới nói tiếp.-"Là sự giả tạo của chị. Cứ tỏ vẻ mình rất

quan tâm người khác. Nhưng cuộc sống của mình, chị chưa quan tâm nổi thì đừng đi dạy đời tôi. Đó là người con gái của tôi."

- "Long..." - Nàng giật mình nhìn nhóc. Thì ra nàng chỉ là một kẻ giả tạo yếu đuối trong mắt em mình thôi sao.

Nhóc quay sang không muốn thấy khuôn mặt của chị mình.

- "Còn nữa. Chị mau dọn bàn thờ của mẹ chị về ngoại đi."

- "Em..." - Nàng đứng phắt dậy với vẻ mặt tức giận.

- "Vì mẹ chị mà mẹ tôi mới đau khổ như vậy. Suốt cuộc đời, ba chỉ yêu mình mẹ chị. Vì mất mẹ, nên ba đã lấy mẹ tôi làm vật thế thân. Thật đáng ghét! Tại sao tôi lại sinh ra trong gia đình này chứ? Tại sao cơ chứ? Tôi... rất ganh tị khi mẹ yêu thương chị như con ruột. Đáng lý chị không được quyền nhận tình cảm đấy." - Nhóc quay sang trợn mắt nói với nàng - "Mẹ tôi vì tha xem đứa con của vợ trước như con ruột. Nhưng tôi thì không bao giờ... Mẹ tôi không có tội tình gì phải làm vật thế thân cho mẹ chị cả. Cứ mỗi lần thấy hình ảnh mẹ chị đang cười thì tôi muốn đập nát đi. Tôi rất ghét..."

Nói rồi nhóc quay sang đi nhanh về lớp. Sự kiềm nén nước mắt của nhóc có giới hạn. Nó không chảy thành hai hàng mặn nồng mà chỉ đọng ở bên bờ khoé mắt.

Nàng đứng đó nhìn nhóc đi khuất. Cho đến bây giờ nàng mới hiểu ra rằng con người không tự dưng lạnh lùng và sắt đá. Mà là vì hoàn cảnh. Nếu có người hỏi tôi. Điều gì làm thay đổi một con người? Gia đình, bạn bè, tiền bạc hay tình yêu. Câu trả lời của tôi đó là hoàn cảnh. Con người tự sinh ra không có quyền chọn lựa cho bản thân. Đó là điều hiển nhiên. Điều quan trọng trong thứ đó là sự mạnh mẽ.

Nàng bật khóc. Không phải vì mẹ mình, không phải là mình mà là vì nhóc. Thằng em tội nghiệp suốt mười mấy năm trời phải giấu kín tổn thương để rồi bây giờ nó phải sắt đá như thế.

- "Ôn thôi." - Anh từ đầu đứng sau lưng nàng nghe hết mọi chuyện.

- "Tớ phải làm sao đây?" - Nàng bộc lộ yếu đuối trong người.

- "Có tớ ở bên cậu mà. Ôn thôi vợ." - Anh lau nước mắt trên má nàng. Kéo nàng vào lồng ngực ôm chầm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Hấn Giận Nó - Sự Thật Về Cái Chết Của Mẹ Nàng.

Nàng ngừng khóc ngược lên, xô tay anh ra chóng nạnh nói vui.

- "Ai là vợ ông? Vô duyên."

Tác giả cười cho cái mặt què của anh. Anh tự đập vào mặt mình. Đang hay như thế này mà cái bà tác giả kia làm em què một vố.

Nàng tỏ vai anh vài cái rồi đi nhanh chóng. Trước khi đi nàng không quên dặn dò.

- "Không được nói chuyện này với ai đâu đấy."

Anh quay sang cười tít mắt với nàng.

- "Nếu cậu đồng ý làm bạn gái. À không vợ tớ đã."

Nàng sẵn tay áo dơ nắm đầm thân thoại của mình trước mặt anh.

- "Chọn cái nào."

Anh nuốt nước bọt nắm tay nàng xuống kéo đi. Con gái gì mà mạnh và dữ hơn con trai nữa.

- "Biết rồi."

Vừa đi ra là bắt gặp ngay chuyện tình bốn người giữa gã, nhóc, nó và hấn.

Anh với nàng chống nạnh dựa vào cây phượng xem tình hình.

- "Đã bảo là đi theo tôi mà."-Hắn nói lớn.

- "Nhật không được phép đi đâu cả."-Gã chặn đường hắn đang lùi nó.

- "Đi đâu vậy? Em cũng muốn đi theo."-Nhóc xò tay vào túi quần nhìn hắn.

Nó chống mặt nhìn mấy người đang hỗn độn trước mắt. Có chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao lại ngay cái lúc đầu mình đang nhút chứ.

- "Hoàng lên lớp đi."-Nó quay sang nhìn nhóc.

- "No."-Nhóc bướng bỉnh dơ ngón tay chỏ qua lại với ý là không đi.

- "Thế muốn gì?"-Nó lạnh như băng hỏi nhóc.

Nhóc tròn mắt nuốt nước bọt nhìn nó đang cảnh cáo mình. Cố nặng nịu cười duyên cmn đáng nhất rồi một mạch chạy thẳng lên lớp.

Giải quyết được một benten nó quay sang gã đang bám mình như đĩa. Không hiểu sao cuộc đời mình nó cứ dính liểu đến mấy chế này nhỉ. Đúng như tác giả nói. Đôi khi cuộc sống nó không như cuộc đời.

- "Thế ông cũng muốn gì đây?"-Nó quay sang hỏi.

Gã đứng im nhìn nó đang trừng mắt hỏi mình. Không được sợ hãi. Có như thế mình mới bảo vệ Lam Minh Nhật thoát khỏi ách đô hộ của tên Hoàng Minh Quân này.

- "Đi theo Nhật."

- "Ai mượn?"-Hắn không kiên nhẫn lùi nó đi.

Vừa lái xe máy đến siêu thị. Hắn quay ra sau vẫn thấy gã đạp chiếc xe tăng đuổi theo. Ôi mẹ ời. Sao tên đó dai như đĩa vậy nhỉ?

- "Nè..."-Hắn nói lớn với nó.

Nó nhếch nửa môi vòng tay trước ngực nhìn hắn.

- "Chuyện gì?"

- "Cái hợp đồng ôsin đấy...."-Hắn áp a áp ứng.

Nó cong môi quan sát hắn. Hay là hắn ta bỏ hợp đồng đó ta?

- "Sao?"-Nó chồm lên hỏi hắn.

Mặt hắn tiếp xúc gần với nó đỏ lên. Hắn cảm giác như nấc cụt chuẩn bị dâng trào. Bịt mồm quay sang nơi khác.

- "Không có gì."

Nó lườm hắn với hành động như người điên. Về trại đi nha chưa,mọi người đang đợi ông đấy.

Vừa bước vào cửa chưa kịp tiến thì gã đã đi cạnh nó. Nó trở mặt nhìn gã với làn mồ hôi trên trán. Đúng là ngốc,đuổi theo mà như vậy luôn đấy hả?

Nó lấy trong túi ra khăn giấy lau trên trán gã. Coi bộ cũng quan tâm người khác quá ha (nó: tác giả nghĩ em là ai vậy (-_-))

Hắn đứng bên cạnh nhìn nó với thái độ ân cần ấy tức điên lên.

- "Sao tui chờ mà không lau cho tui."-Hắn chen ngang.

Nó quay sang lườm hắn.

- "Ông đi xe máy còn thắng Khôi đi xe đạp."

Gã nhin cười cổ tở về khiêm nhường cao sang của một thiếu gia lịch lãm nhìn hắn.

Hắn thấy gã được nó bênh vực,lấy nó đi lên trước.

Nó với gã chưa đi theo chưa kịp thở thì bị hắn văng cho năm chiếc đồ đựng đồ mua to bự kia.

- "Cầm cái này đi theo tôi."-Nói rồi hắn đi lên trước.

Nó cau mày nhìn hấn rồi nhìn dò. Hum...lấy một cái là được rồi. Làm gì mà nắm cái. Mà lấy chiếc xe đẩy đi có phải tiện lợi hơn không?

Nó đang suy nghĩ thì gã kéo xe đẩy đến cạnh nó,dựng lấy năm chiếc dò kia quăng lại chỗ cũ.

- "Hêy...đi xe sẽ đỡ hơn."

Nó dơ "number one" lên cười với gã. Bây giờ mới thấy gã tốt bụng và thông minh nè. Choàng vai đi chưa kịp hai bước thì ánh mắt của hấn như quỳ dũ đến gần.

- "Tôi lấy dò chứ không phải lấy xe."-Hấn chỉ lại năm cái dò kia.

Nó với gã đưa bàn mặt (- _ -) nhìn hấn. Thôi được rồi,dò thì dò.Gã đẩy xe về phía dò lấy năm cái mình vừa quăng đi.

- "Đưa đây."-Nó dành cảm lấy nhưng gã không cho.

- "Đề Khôi."

Hấn đứng giữa nó và gã đang dành quan tâm nhau tức sôi máu lên đến nổi tóc tao dựng đứng.

Cuối cùng thì nó cũng chịu thua gã. Chai người đi theo sau nhìn hấn như nhìn quỳ dũ.

Hấn không xem không nhìn thấy cái nào nặng là vứt hết dò. Trong phút chốc năm chiếc đã đầy ập.

Nó thấy gã mặt nhọc khi hai tay bốn chiếc dò đựng đồ vô bỏ do chính tay hấn ném. Chưa hết còn dưới chân gã đang đá chiếc dò nặng nhất đi lên thê theo hấn.

- "Ông đang làm gì vậy hả?"-Nó đi lên trước hỏi hấn.

Hấn quay sang nhìn lại gã. Giật mình sao nãy giờ mình ném lung tung mà nhiều dũ vậy? Nhưng cũng đáng đời,dám tỏ vẻ chảnh trước mặt anh mày và còn thể hiện trước mặt vợ tao à. Dễ đâm vào mặt hấn ghê.

- "Làm gì là làm gì?!"-Hấn hỏi ngược lại nó.

Nó hít mũi nhìn chằm chằm hấn đang làm khó gã.

- "Bộ ông đi làm tự thiện đây hả?"

Hấn kiềm nén cơn tức khi thấy nó lúc nào cũng tốt với nhóc và gã còn mình thì chẳng có gì. Ít ra cũng phải xem xét về mình chứ.

- "Phải đi làm tự thiện đây."-Tức giận hấn ném luôn lon sữa vào trong dò mạnh đến nỗi dò gã đang cầm rơi xuống đầu gã tùm lùm.

- "Hoàng Minh Quân."-Nó tức điên lên.

Hấn lườm nó rồi đi lên trước bỏ lại hàng tá đồ đang lăn ra sàn.

Hấn đang giận. Rất giận nó. Tại sao nó lại chẳng để ý và quan tâm mình chứ. Hấn cũng tốt với nó chứ có tệ bạ như địa chủ đâu.

Sáng hay tối nào cũng dặn dò nó đi ngủ sớm và ăn nhiều. Trưa thì bắt nó ngủ trưa rồi dắt nó đi ăn vặt xế chiều. Đôi khi còn hay đi dạo với nó vào mỗi tối. Còn quan tâm bảo nó ăn mặc ấm vào khi trời se lạnh. Chẳng lẽ mọi chuyện đấy chưa làm nó hiểu rõ tâm trạng của mình sao.Hấn lái xe nhanh đi về trường.

.....

Nàng nằm trên giường suy nghĩ về những lời nói của nhóc. Nó cứ vang bên tai mình.

"Chị hãy mang bàn thờ của mẹ chị về đi. Cứ mỗi lần thấy hình ảnh mẹ chị tươi cười thì tôi như muốn đập nát nó. Thật đáng ghét."

Bây giờ nàng mới để ý đến mẹ kế. Chưa bao giờ bà ấy cười tươi. Cho dù là khi nhận lấy kết quả của đứa con trai mình xuất sắc đến mức như thế nào.

- "Uống đi."-Anh đưa cho nó lon pepsi (có vẻ truyện này đang giới thiệu nước nhọt pepsi ấy nhỉ >.

Nàng ngồi dậy nhận lấy lon nước. Thấy vẻ mặt suy nghĩ của nàng. Anh dơ Ay gõ một phát làm nàng tỉnh hẳn.

- "Ông bị điên hả?"-Nàng hỏi lớn.

Anh cười nhẹ nhìn nàng. Nụ cười ấy làm nàng rung động.

- "Tĩnh rồi đây hả?"

- "Tôi làm gì mà phải tĩnh?"-Nàng bật lon nước ra uống một hơi.

Trong phòng đang lặng mạn với kẻ nằm người đứng nói chuyện thì chàng với nhỏ từ đâu dọt vô hét um sùm.

- "Yà hứ..."

(-_-) |-_-|

- "Hôm nay có cửa hàng mới khai trương nên đồ ăn vô cùng ngon đấy."-Nhỏ vừa ăn vừa đến nhảy múa trước mặt anh và nàng.

- "Phải phải. Đứng đợi mãi mới đến lượt mình."-Chàng biu môi choàng vai nhỏ.

- "Hơ....hơ...hơ..."-Anh với nàng gượng cười.

Chàng với nhỏ đang trong tâm trạng tươi rói với mấy món đồ ăn vặt trên tay thì..

Rầm

Cái tâm trạng ấy bị hấn phá tan tành. Hấn tức giận đá mạnh vào cửa tường chùng cái phòng này sắp sập dần.

- "Chuyện gì vậy?"-Chàng với nhỏ đồng thanh.

Hấn chẳng nói cũng chẳng nhìn đi lên giường đắp mềm qua đầu nằm.

Chàng với nhỏ định đem đồ ăn đến cho hắn thì bị anh và nàng ngăn lại.

- "Mày muốn thằng Quân nó nặng tay với mày khi mày làm phiền hả?"-Nàng nói nhỏ.

- "Hiểu tính nó rồi. Có là bạn thì cũng không nhẹ tay."-Anh nhắc đến làm mọi người nhớ lại những vụ bị hấn thộn là xanh mặt.

.....

Tại nhà nàng. Ba nàng đang làm việc miệt mài trong phòng.

Mẹ kế đứng nhìn người chồng mình là việc mà không quan tâm đến mọi thứ xung quanh. Ở điểm này nhóc rất giống ông.

Mẹ kế gõ cửa bước vào phòng. Ông không quan tâm ai bước vào. Vẫn xem tài liệu trước mắt.

Mẹ kế đặt ly sữa xuống bàn ngồi đối diện nhìn ông.

- "Ông...đã...bao giờ thương con Thụy rất nhiều không?"

- "Nếu vào đây mà bà chỉ hỏi mấy câu vớ vẩn đó thì ra ngoài gấp đi."

Mẹ kế hít thở rất lâu rồi đưa ra một lá thư nhìn rất cũ kỹ trước mặt ông. Có lẽ ông không biết nhưng bà đã cố gắng lấy hết can đảm và sự nhẫn nhịn để đưa cho ông lá thư này.

- "Chuyện gì đây?"-Ông ngừng xem tài liệu ngược lên nhìn bà.

- "Trước khi tôi ra khỏi căn nhà này thì sự thật cũng nên phơi bày. Đây là lá thư mà chị ấy để lại cho ông."

Ông tức giận vò lá thư vút đi và hét lớn vào mặt bà.

- "Đừng bao giờ mang những thứ liên quan về cô ta trước mặt tôi. Còn bà thì cứ ở yên đây."

- "Mình à..."-Bà nghẹn ngào.- "Chị ấy đã rất yêu ông."

- "Câm mồm. Nếu như yêu tôi thì bà ta đã không phải chết vì thằng đó"

Mẹ kế im lặng một hồi nhìn ông. Bởi vì lòng ganh ghét nên ông ấy mới ghét luôn đứa con gái của mình. Và cũng bởi vì thèm khát tình thương nên bà đã để hai ba con họ ghét nhau. Có lẽ vì cảm thấy tội lỗi nên bà mới tốt với đứa con gái. Không người mẹ nào có thể xem con của người khác với chồng mình như con ruột được đâu.

- "Chị ấy chết là vì ông."-Mẹ kế nói lớn.- "Ông còn nhớ cái lần ông bị gan không? Chính người yêu cũ của cô ấy đã hiến tặng cho ông gan. Và đến khi anh ta bị tìm. Để bày tỏ lòng biết ơn. Cô ấy trước khi chết đã yêu cầu bác sĩ lấy tim mình cho anh ấy."

Nói đến đây,mẹ kế không kiềm chế nổi chạy ra ngoài. Bỏ lại khuôn mặt đứng hình của ông. Cô ấy đã yêu mình theo cách đó ư?

"Có lẽ đến khi chết em mới nhận ra rằng em yêu anh rất nhiều. Khi mà anh tìm mọi cách để có em,lúc ấy em đã oán hận anh. Anh đã lấy đi hạnh phúc mà em đã từng có với anh ấy. Nhưng theo thời gian trôi,em cũng nhận ra rằng. Đáp lại tình cảm của anh là điều đúng đắn. Anh đã làm tất cả vì em. Cho đến khi anh bị bệnh rất nặng nhưng anh vẫn không nói gì. Anh sợ em đau. Anh biết không,người con trai ấy đã không chịu nổi cảnh em khóc. Anh ta đã hiến gan mình cho anh. Và giờ đây khi anh ta sắp hết hy vọng. Chính em,phải,là chính em đã hiến tặng anh ấy tim. Anh đừng giận em nhé. Vì em đã bỏ anh mà sang thế giới bên kia. Khi đọc được lá thư này là lúc con chúng ta đã lớn. Nó sẽ giống em,em đoán vậy. Cho nên anh cứ coi nó như là em đang ở bên anh. Có lẽ đây là điều em cảm ơn anh. Anh quá tốt và hãy kiếm một người nào đó xứng đáng với anh hơn. Cho đến hơi thở cuối cùng em cũng không nói được lời yêu anh. Em yêu anh. Chỉ trong trang giấy thôi. Anh không trách chứ. Hihi...như thế nó sẽ không phai nhòa anh."

Lá thư vừa hết là hai hàng nước mắt của ông đã đầy. Vì cái gì mà đến tận hôm nay mới rõ. Vậy là bấy lâu nay ông luôn ghét đứa con của mình sao? Nó có tội tình gì đâu? Chỉ vì nó quá giống mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Quyết Định Của Nàng - Nó Đã Làm Gì?

Nàng từ trên giường đi xuống với dáng vẻ đã quyết định điều gì đó. Nàng trang điểm nhẹ và mặc,tóc chải gọn gàng (mọi hôm như ỏ chuột đựng trứng >.

Anh nhìn nàng biết được mọi chuyện. Chẳng lẽ dễ như thế mà đi luôn sao? Nàng đang làm gì vậy chứ?Anh nắm chặt tay nàng lại.

-"Làm gì vậy?"

Nàng quay sang nhìn anh chẳng nói cũng chẳng rằng. Quyết định của mình bây giờ là sẽ làm theo lời của nhóc. Cũng đúng,làm sao trong căn nhà lại có hai người mẹ được chứ. Cho dù là người chết rồi thì sự hiện diện của người ấy chưa chết.

Nàng gỡ tay anh ra. Lặng lẽ đi tiếp. Hôm nay con sẽ ăn mặc chỉnh tề,cái kiểu ăn mặc mà lần cuối trước khi nhắm mắt mẹ đã đợi con. Một bộ đồ đen.

...

Nàng đứng trước cánh cổng của nhà mình. Kể từ bây giờ mình sẽ không còn lí do nào về căn nhà này nữa. Khi sự tồn tại của mình không hề có trong mắt họ.

Nàng bước vào cổng. Cố nhìn xung quanh thật lâu. Mọi thứ thay đổi nhanh quá. Cho đến bây giờ nàng mới nhận ra. Cây cối lớn dần và già đi,cá trong bể ngày một gần gũi với nhau (đồng dân cư :3),cỏ cũng mọc lên nhiều,đá khắp nơi mòn dần.

Nàng chậm rãi đếm từng bước đi về phía mẹ mình. Nơi mà bà luôn mỉm cười,nơi mà bà chỉ biết lắng nghe nàng mỗi khi nàng cô đơn mà chẳng nói lời nào.

Nhìn vào trong,nàng thấy ba mình đang đứng ngắm nhìn hình ảnh của mẹ. Chẳng lẽ trong tim của ba chỉ có mình mẹ? Vậy ba lấy vợ kế làm gì? Có khi nào như lời em nói,chỉ làm vật thể thân bù đắp cho những khoảng trống.

-"Ba à..."-Nàng đã đứng cạnh ông từ khi nào.

Ông quay sang nhìn nàng.

-"Về từ lúc nào vậy?"

Nàng nắm lỏng hai tay thành quyền nhìn bộ dạng có vẻ không cam lòng nhưng phải cam lòng.

-"Con về là để..."-Nàng nhìn mẹ mình.-"Để mang mẹ đi."

-"Thuy..."

-"Đã bao giờ ba yêu mẹ kế thật lòng chưa?"-Trước khi đi nàng muốn hỏi ba mình. Nàng mong có chút hy vọng nào đó để khẳng định lời nhóc nói là sai.

-"Tại...sao....tại sao con lại hỏi thế?"

-"Ba có dùng bà ấy làm vật thể thân không?"-Nàng quay sang hỏi ba.

Ba nàng im lặng nhìn đứa con trước mắt. Thế thân? Ai đã nói? Làm sao? Những câu hỏi không có chủ ngữ được đặt ra.

- "Ba trả lời không đi." - Nàng hét lên. - "Tại sao ba lại làm vậy chứ? Ba đi gieo nỗi đau cho mọi người chỉ vì ghét mẹ thôi sao? Ba thật ích kỉ. Đã nhiều lần con muốn ghét ba lắm. Nhưng con không làm được." - Nàng sợ sệt. - "Cho dù ba rất nhẫn tâm..."

7 năm trước hiện về.

Nơi mà ba tụi nó gặp nhau.

Nàng bị đám áo đen rượt đuổi và ẩn nấp sau ống bi kia. Đó là vì nàng mang dòng máu nhà họ Hoàng. Đó là vì nàng là con của Trần Hữu Lan. Nàng bị bắt để làm con tin của mẹ mình. Nhưng bất lực khi bà đã nhắm mắt trong bệnh viện bỏ lại nàng mãi mãi. Ba nản là niềm hy vọng cuối cùng nhưng ông ấy đã mặc kệ sự nguy hiểm của mình mà đi tìm đứa con trai độc nhất của ông.

- "Hay cho dù ba rất vô tâm."

Lại có lúc nàng bị sốt cao suýt mất mạng nhưng người quan tâm ở bệnh viện chỉ là cô hầu và quản gia. Còn ba thì đi tổ chức sinh nhật cho con trai.

- "Hay ba có mặc kệ sự hiện diện của con đi chẳng nữa..."

Ba chưa từng xem nàng đứng trước mặt mình. Đến nỗi bảo đứa con gái mình ngồi ăn cơm thì việc đó quá khó khăn. Nhưng nếu là con trai của ba thì việc đó quá dễ dàng.

- "Nhưng ba vẫn là ba của con. Vẫn từng là người nâng niu và tạo ra con."

Ông chạy đến ôm chầm lấy nàng. Cái ấm áp của tình ba con quay trở về bên hai người. Nàng đứng hình khi nhận được cái ôm của người ba lạnh giá kia.

Thời gian xin hãy đứng yên. Để con kịp hít thở, để con kịp hưởng thụ và cảm nhận.

Mẹ kế đứng bên ngoài nhìn hai ba con lại tình sâu nghĩa nặng như ngày trước. Nước mắt không ngừng rơi. Cuối cùng thì mình cũng làm được. Có lẽ đã đến lúc mình nên rời đi.

.....

Nó với gã vừa đặt chân vào cổng trường là cái loa rè kia vang lên đọc ngay họ tên của nó.

- "Nhóm trưởng kí túc xá phòng 130 lên phòng phụ trách đóng tiền và nhận nhiệm vụ."

Nhờ cái loa rè này nó mới nhớ đến vụ nhận nhiệm vụ. Thầy cô nói từ hôm kia mà hôm nay mới nhớ. Đúng thật có mời nhẹ nhàng thì đợi hôm sau mình mới lên. Phải gọi gấp mới bán mạng xuất hiện nơi đó.

Nó nhún vai nhìn gã rồi đi lên phòng phụ trách của phó hiệu trưởng.

Vừa đặt đít xuống chưa kịp nộp tiền phòng là một sếp giấy được đưa ngay mặt nó làm nó giật bắn người.

- "Nhiệm vụ đây ạ?" - Nó trở mắt nhìn cô giáo.

Cô bật cười nhìn học sinh điển trai hút hồn mình không biết bao nhiêu lần rồi đây.

- "Không. Là việc của cô."

(_ _)

Nó thờ dãi nhìn cô giáo xinh xắn kia cứ thích chọc mình mọi lúc gặp nhau. Hên ra đồng giấy này không phải của mình. Nếu nó mà thuộc quyền sở hữu nhiệm vụ vào tay Lam Minh Nhật này có thể cho vào máy phân hủy là được rồi.

- "Tổng cộng tiền kí túc xá là 220.000" - Cô cười nhìn nó.

- "À... Vâng." - Nó lấy tiền ra đưa cho cô rồi nhận hai tờ giấy A4 đầy dòng chữ kia về. Không đọc cũng biết là ba bốn cái luật lệ của lớp, trường và kí túc xá. Thêm chút thì cũng là mấy cái điều giữ vệ sinh, tiết kiệm nước hay không được nấu ăn trong phòng.

- "À Nhật..." - Ông thầy chủ nhiệm lớp nó đến. - "Thầy giờ đang có việc bận, em đặt cái đồng giấy này vào trong phòng đề thi giúp thầy với."

Nó tròn mắt nhìn thầy rồi nhận đồng giấy kia. Phòng đề sao? Chẳng phải là nơi có đề thi còn gì. Mà ông thầy này cũng kì ghê, cứ mỗi lần gặp mình là có việc bận. Tuần trước là chạy lên gửi giấy mời cho hội đồng, hôm qua là mang sổ ghi đầu bài trả từng lớp. Sao mà số mình đen đui vậy nhỉ?

- "Bộ thầy không sợ em ăn trộm đề thi sao?"

Thầy giáo bật cười nhìn nó đang hỏi mình câu vô lí.

- "Nếu em ăn trộm đề thì thầy là người ăn cướp đề đấy. Trong trường này thầy chỉ tin mỗi mình Lam Minh Nhật thôi. Thầy thừa hiểu em mà."

Đây gọi là lòng dạ con người. Nhờ và việc gì là lời nói ngọt như mía.

- "Thầy tin tưởng em như vậy là đúng rồi." - Nó đắc ý.

Nói rồi nó ôm chồng giấy được bao bọc kĩ càng kia lên phòng đề rồi đi nhanh xuống kí túc xá. Hôm nay mệt như người.

.....

Nàng đứng ở ngoài cửa phòng của mẹ kể nhìn bà. Mẹ đang xếp đồ đạc vào vali.

Cộc...cộc...cộc.

- "Con vào được chứ?"

- "Ừ con."

Nàng để hai tay ra sau lưng đi đến gần bà. Cho đến cuối đời mà bà vẫn luôn hướng về ba. Cái sự thèm khát yêu thương đó của bà chưa bao giờ được đáp trả.

- "Đi đi đâu?"

Bà quay sang cười hiền nhìn nàng. Bây giờ thì ba không thể xuất hiện trước mặt nàng nữa rồi. Bà đã làm nàng chịu nhiều tổn thương chỉ vì lá thư và lòng mong muốn của mình. Cuối cùng thì được gì cơ chứ? Chỉ lại là con số 0 như ban đầu bà đã đặt chân đến đây.

- "Đi về ngoại sinh sống."

- "Tại sao ạ?"

- "Ở đây...con hãy đối xử tốt với Long con nhà. Và con cũng đừng bao giờ tha thứ cho dì vì đã làm ba và con ghét nhau."

Nàng trầm mặt nhìn bà. Nhiều lần nàng cũng định chạy đến ôm chầm bà, muốn cho bà biết nàng thương bà rất nhiều và nàng cũng muốn bà cho nàng vị trí nào đó trong tim.

Bây giờ là lúc nàng muốn nói lời chân thành nhất. Nàng đi nhẹ nhàng, vòng tay sau lưng ôm lấy bà.

- "Mẹ..."

Bà thả đồ xuống đất tròn mắt nhìn nàng. Mẹ sao? Sao con lại gọi mẹ là mẹ. Điều này....

- "Đừng đi."

- "Thùy..."

- "Mẹ đã bảo đừng tha thứ cho mẹ." - Nàng im lặng. - "Nếu mẹ đi thì con sẽ tha thứ đấy. Mẹ phải ở lại đây nhận phạt đi chứ."

Bà không hiểu ý nàng muốn nói là gì. Quay sang nhẹ nhàng vào đôi mắt của nàng.

- "Phải ở lại nhận nhiệm vụ chăm sóc con và thằng Long nữa chứ. Hình phạt không bao giờ được tha thứ đấy. Mẹ phải nhận và sống luôn cả phần của mẹ con nữa mới đúng. Đừng để lại rồi rồi đi tay không."

- "Thùy...con." - Bà ôm bà vai nàng run run.

Nàng ôm chầm lấy mẹ. Xiết chặt lại. Cái gì mà đừng tha thứ chứ? Những năm tháng qua đã làm nàng nguôi rồi. Cảm ơn mẹ đã ở bên con.

- "Ba con...chưa bao giờ xem mẹ là vật thay thế." - Nàng úp mặt vào lòng bà. - "Ông ấy...cũng đã từng yêu mẹ rất nhiều. Chúng ta...hay sống một cuộc sống hạnh phúc mẹ nhé."

Bà rơi nước mắt ôm nàng vào lòng. Cho đến tận bây giờ, lòng vị tha của con vẫn còn. Con không trách mẹ ư?

- "Cho con gọi dì là mẹ nhà. Con cũng muốn có mẹ."

Bà gạt đầu lia lịa với hai hàng nước mắt.

- "Ừ...từ nay con có không muốn thì mẹ cũng bắt gọi."

- "Hi...hi...hi..."-Nàng cất tiếng cười như con nít nhìn bà.

Bà nàng đứng bên ngoài quan sát cũng đỏ hoe mắt gật đầu lia lịa. Con gái của bà.

.....

- "Con chào ba mẹ."-Nàng cúi đầu chào lễ phép.

- "Xe chiều rồi để ta đưa con về trường."-Ông nhìn nàng thương thương.

Mẹ kế quay sang gật đầu nhanh chóng với ý định của chồng.

- "Từ nay con đừng ở kí túc xá chật hẹp đó nữa. Về đây ở cho khỏe."

- "Mẹ con nói phải đấy."

Nàng cong môi lắc đầu nhìn ba mẹ. Kết thúc có hậu nhưng bạn bè thì không bao giờ kết thúc.

- "Xe bạn con kia kìa."-Nàng chỉ qua xe đạp quen của nó.- "Ba biết con bé Lam Minh Nhật cháu của tập đoàn họ Lam không? Con mượn xe nó đấy. Không mang về là nó đập hên răng."

(-_-) | -_- |

Bà mẹ nó tròn mắt khi nghe đến tên nó. Lam Minh Nhật sao? Con của tập đoàn AL. Nhận vật như vậy mà lại đi xe đạp quen đó ấy.

- "Con là bạn thân của nó sao?"-Bà nàng hỏi ngay.

Nó vất tay xoa cằm bủm môi.

- "Nói vậy thôi chứ nó đệ con."

Bà mẹ bật cười nhìn nàng hài hước.

- "Nó mà nghe xong chắc răng con hên thật."-Mẹ nàng chọc nàng.

Nàng biểu cảm nhìn mẹ.

- "Mẹ nghĩ sao vậy?"

- "Ha...ha...ha..."-Bà nàng cười phì.- "Thôi...mau về đi."

- "Vâng."-Nàng chào ba mẹ như chào cò rồi nhảy lên xe đi về trường.

Đi qua quán ăn nhẹ. Nàng mua vài thứ về làm đồ nhậu. Hôm nay tâm trạng mình vui hơn bao giờ hết. Nàng vừa đạp xe vừa hú ngoài đường khiến ai đi qua cũng bóp còi báo thổi hát.

Một thằng nhóc đi qua đường với mẹ nó quay lại nhìn nàng.

- "Mẹ ơi kêu cảnh sát bắt anh đó vì tội gây mất trật tự đi."

Vừa nghe xong là nàng tông thẳng vào cây đa trên vỉa hè. Sao mà đau lòng quá vậy nè. Không biết xe thằng Nhật có bị gì không? Nó mà bị gì thì thằng Nhật nó đâm mình chết.

Vừa xách đồ ăn lên là thấy ngay cả bọn dọn chén bát ra sẵn chờ nàng về.

- "Chi mà....biết hay vậy?"-Nàng dơ hết căng lên bất ngờ.

Cả bọn nhìn sang hai cao thủ ăn nhiều của nhóm.

- "Chính là nhờ hai tên này."

Nàng bơ mặt nhìn nhỏ và chàng đánh hơi thức ăn. Mịa nó chứ. Công nhận.

- "Quần xuống ăn luôn đi nào."-Anh dụ dăng nói với hán đang nằm trên giường từ chiều đến giờ,tò về lịch lãm trước mặt nàng.

(-_-) | -_- | { -_- } [-_-]

Chưa kịp ăn gì hết thì hiệu trưởng,giám thị và thầy giáo chủ nhiệm từ đâu xuất hiện làm cả bọn chỉ kịp nhét đồ ăn xuống gầm giường của nhỏ và anh.

- "Chuyện gì vậy thầy?" - "Chàng đứng dậy đại diện hỏi.

Ba thầy giáo bước vào với vẻ nghiêm trọng nhìn tất cả. Đặc biệt là nhìn nó.

- "Lam Minh Nhật em đã làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tội Thật Hay Nghi Oan?

- "Là sao thầy?" - Nó không hiểu nhìn thầy hỏi.

- "Nhật à... thầy thất vọng về em lắm." - Thầy giáo chủ nhiệm nhìn nó với ánh mắt thất vọng rất nhiều.

Hắn nghe xong bật dậy nhìn nó. Có chuyện gì xảy ra với vợ mình vậy?

- "Thầy nói rõ đi ạ?" - Nhỏ tiến thêm bước hỏi.

- "Đề thi của trường đã bị ăn trộm." - Câu nói của giám thị làm mọi người giật mình quay sang nhìn nó. - "Máy ghi hình đã ghi lại. Khi đề thi được đưa đến chỉ có mình em Nhật là người vào phòng đó."

Nó đứng không vững nhìn thầy giáo lắc đầu.

- "Không. Em không ăn trộm." - Nó quay sang nhìn thầy chủ nhiệm. - "Thầy rất tin tưởng em mà. Chính thầy là người đã bảo em đem đề thi đến còn gì."

Mọi người im lặng nhìn nó. Đem đề thi đến là điều đã chứng tỏ nó đã rạch phong giấy ra lấy đề.

- "Không thể nào." - Nàng nói lớn. - "Thằng Nhật không phải là người đi ăn trộm đề đâu."

Hiệu trưởng đi đến gần nó vỗ vai.

- "Thầy tin em. Cho nên hãy chứng minh mình trong sạch đi."

Hắn nghe xong một mạch nhảy xuống giường đứng cạnh nắm chặt tay nó.

- "Em cũng tin. Nếu Nhật là người ăn trộm thì em cũng là người ăn trộm."

Anh vòng tay trước ngực nhìn mọi người vẻ kiên định.

- "Thầy tin là được rồi."

Giám thị và chủ nhiệm nhìn nhau rồi nhìn nó.

Chàng đến đặt tay lên vai nó cười an ủi, quay sang nhìn ba thầy giáo đang trầm mặt kia.

- "Cho bọn em hai ngày."

Hiệu trưởng cong môi gật đầu nhìn chàng.

- "Được. Hết tuần này là thi học kì rồi." - Hiệu trưởng nghiêm nghị. - "Nếu hai ngày mà tụi em không chứng minh ra Nhật bị vu oan thì Nhật phải bắt buộc rời khỏi trường."

Nói rồi bóng dáng ba thầy đi về phòng nhanh chóng. Nó bây giờ hoàn toàn té xuống đất thật. Chuyện gì đang xảy ra vậy hả? Ăn trộm.

Hắn giữ vững tay nó, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh trấn tĩnh.

- "Mọi người ai cũng tin cậu mà."

.....

Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long từ thư viện đi ra. Hoàng Minh Long bảo Thái Mỹ Hoà đứng trước cửa đợi, nhóc chạy vào lấy đồ.

Vừa đến dãy sách ban nãy mình ngồi. Bất gặp ngay hai đứa một sách của trường đang xem xét tờ giấy gì đó với vẻ bí mật. Luôn cẩn trọng nhìn quanh rồi cho vào cặp.

Nhóc là người không mấy quan tâm về việc của ai đó. Liếc mắt cho qua đi thẳng ra cửa.

Thái Mỹ Hoà thấy Hoàng Minh Long vừa ra là quay sang nơi khác. Nhỏ sợ tối tăm của ban đêm nên mỗi lần đứng đợi nhóc là cứ nhìn theo hướng nhóc đi rồi khi nhóc ra là quay sang nơi khác.

- "Ăn gì không?" - Nhóc hỏi.

Thái Mỹ Hoà quay sang nhìn Hoàng Minh Long lắc đầu nhanh chóng. Có đói cũng không dám đi ăn với nhóc.

Nhưng...

Ọc... ọc... ọc..

Bụng Thái Mỹ Hoà vô thức kêu làm mặt hai người đỏ lên. Hoàng Minh Long khẽ cười nhẹ nhìn Thái Mỹ Hoà rồi nhanh chóng rút lại biểu cảm.

- "Nói dối rồi!" - Giọng nhóc chưa đủ để làm đối phương sợ hãi nhưng đủ làm Thái Mỹ Hoà nuốt nước bọt.

- "Tớ... xin... lỗi..." - Nhỏ lí nhí nói.

Nhóc tiến lại gần nhỏ. Lần nào cũng như lần trước. Thái Mỹ Hoà theo phản xạ đi lui mà không biết bậc thang cao đang tiếp xúc gần mình.

Nhóc bắt tay nhỏ kéo lại. Chỉ cần tiến thêm một bước nữa là Thái Mỹ Hoà té nhào ra.

- "Đi đứng kiểu đấy đó hả?"

- "A... um... tớ... xin... lỗi..." - Thái Mỹ Hoà run rẩy không dám nhìn nhóc.

- "Lần này tôi tha. Nhưng lần sau không có chuyện này đâu. Đặc biệt là nói dối."

Thái Mỹ Hoà gật đầu nhanh chóng nhìn Hoàng Minh Long. Nắm tay nhỏ kéo đi đến quán ăn cạnh đấy.

Bác phục vụ đi ra với vẻ mặt vui vẻ.

- "Hai cháu ăn gì?"

Hoàng Minh Long nhìn Thái Mỹ Hoà rồi nhìn bác phục vụ.

- "Gi ngon nhất ăn." - Giọng điệu lúc nào cũng lạnh lùng. - "Nhưng phải có sữa."

Lập tức hai phần gà rán được đặt lên. Hoàng Minh Long nhìn Thái Mỹ Hoà bảo ăn rồi uống sữa. Thái Mỹ Hoà nuốt nước bọt nhìn hộp sữa trước mắt. Mắt gấn đỏ hoe vì ngán sữa nhưng không dám nói.

- "Bạn ơi... có người nhờ mình đến xin số điện thoại bạn để làm quen." - Một nam thanh niên bằng tuổi hai người đến dụ dằng nói với ba người con trai nhìn Playboy bên kia.

Thái Mỹ Hoà cổ gù vờ như người trước mặt là vô hình. Chỉ biết cặm cụi ăn. Trong khi Hoàng Minh Long đang quan sát Thái Mỹ Hoà.

Nhìn tên trước mặt cũng biết hắn ta là dạng nào rồi. Giả nai coolboy nhưng thực chất là tay chuyên đi phá tình cảm của người khác. Vậy là chưa kể đến việc ba tên bên kia gian xảo như thế nào.

Nhóc đặt thìa xuống vòng tay trước ngực nhìn thẳng nhai ranh con trước mặt cố tình bắt chuyện với nhỏ. Nhưng làm sao đây, vô hiệu lực thôi. Vì cô ấy là của tôi. Cô ấy chỉ được quyền nói chuyện với tôi thôi.

Thái Mỹ Hoà trần trề mồ hôi lạnh trên trán không dám ngước lên nhìn hai người đối diện. Làm ơn tránh ra đi. Nếu không cả tôi và anh sẽ bị xử mất.

- "Có thể biến được không?" - Nhóc thấy ngay Thái Mỹ Hoà đang sợ cỡ nào, buông giọng chết chóc nói.

- "Cái gì?" - Thẳng nhai đấy quay sang nhìn nhóc. - "Mày sợ người con gái này bị tuột mất à. Vậy thì tuột rồi đấy. Cô ấy sẽ phải bị hạ gục dưới chân tại tao thôi. Biết bao nhiêu người đã chết mê mệt..."

Chưa kịp nói xong câu thì nhóc đáp nhanh.

- "Dài dòng quá."

- "Mày..."- Thăng đẩy quay sang ý bảo tại kia cùng đến.

Chưa đầy một phút cả đám đến bao vây mình nhóc. Thái Mỹ Hoà lo lắng cho Hoàng Minh Long. Miệng mếu máo nhìn nhóc đang nhìn thẳng vào mình.

- "Long..."

Chân nhóc móc chân Thái Mỹ Hoà lại ý bảo không có gì phải sợ.

Tên nhãi ranh hắc đồ ăn xuống làm tỉnh thần Thái Mỹ Hoà xuống mấy bậc. Thái Mỹ Hoà nắm lấy tay Hoàng Minh Long trong sợ hãi.

Một trong bốn tên nào đó thấy Thái Mỹ Hoà như một thiên thần mà lại hiền lành làm ai nhìn cũng thích. Hắn chưa kịp đặt tay lên mặt nhóc thì...

- "Lâu rồi không gặp..."- "Nhóc ngược lên nhìn cả bọn."

Vừa thấy mặt của nhóc. Ai nấy cũng hoang mang, chân run lên. Tại sao mình lại không nhận ra Hoàng Minh Long cơ chứ. Mọi người bỏ chạy không kịp. Nếu còn ở đó một phút nào nữa thì Hoàng Minh Long sẽ xé xác mình ra mất.

- "A...ra là Hoàng Minh Long... Tại này chỉ giỡn một chút thôi. Ai ngờ nàng ta là vợ của cậu."

Hoàng Minh Long thấy Thái Mỹ Hoà cứ sợ lên. Tay cứ xiết chặt tay mình. Không kiềm được. Ngược lên lườm thẳng còn lại.

- "Muốn gì?"

Nghe giọng điệu chết người đó. Mọi người trong quầy không ai dám nhìn về phía bàn này nữa. Hắn ta rút lui đi theo bọn kia. Đáng lý ra phải giết sạch bọn nó ngày trước.

Hoàng Minh Long nắm tay lại Thái Mỹ Hoà.

- "Để tôi đưa em về."

Thái Mỹ Hoà nhanh chóng đi theo sát Hoàng Minh Long cho đến khi bước vào cổng.

Đội Thái Mỹ Hoà đi vào trong nhà Hoàng Minh Long mới cất bước đi, trên tay còn cầm chiếc điện thoại gọi cho ai đó.

- "Giết lũ ban này cho tôi."

.....

Sáng đến. Đây sẽ là ngày đầu tiên cho việc chứng minh. Nó ù ru ngồi dưới cantin nhai cơm với thần thái sắc mặt âm ảm kìa làm cả bọn của sàm tối theo.

- "Uống sữa đi..."- Hắn đặt hộp sữa trước mặt nó.

- "Bây giờ mà con tâm trạng uống sữa nữa sao..."- Nó chết chóc nói.

Mọi người thờ dài theo. Chỉ có chàng là ngồi suy nghĩ điều gì đó. Nhóc biết chàng là người thông minh, luôn làm tốt mọi công việc. Bây giờ chuyện của thằng Nhật như vậy, chỉ còn trông chờ vào Phùng Gia Bảo thôi.

- "Bảo...."- Nhóc nói nhỏ với chàng.- "Giúp Nhật hộ tao."

Chàng thấy nhóc nhìn mình bằng ánh mắt long lanh dao động kìa. Cảm nhận được sức mạnh tình bạn giữa ba người như thế nào.

- "Tớ biết rồi."

Gã với nhóc (2) tức tối đập mạnh xuống bàn.

- "Chỉ còn hai ngày..."- Gã với nhóc nhìn sang chàng.- "Sao xin thời gian ít quá vậy?"

(-_-) | -_- |

Cả đám nhìn bọn điên đang làm cái trò trống gì không biết. Nhóm ra quyết định hội đồng đập nhóc và gã tím xương.

- "Đúng là điên rồ mà..."- Em phán.

- "Bây giờ là không phải lúc đùa được đâu. Lên phòng máy ghi tìm hiểu đi đã..."- Anh nhắc làm mọi người ngưng hành động lại đi lên phòng máy.

Nó lê lét đi theo mọi người. Hắn đi cạnh thấy nó không còn sức sống. Chẳng lẽ vì một chuyện còn con con này làm Lam Minh Nhật tụt hún vậy sao. Hắn choàng vai đỡ nó đi.

- "Làm gì mà yếu đuối thế?"

Nó không nói mà đi tiếp. Không phải vì việc này mà nó lại yếu đuối như thế. Mà là niềm thất vọng và ánh mắt của thầy chủ nhiệm làm nó buồn. Chính thầy đã nói nó là người thầy luôn tin tưởng nhất mà bây giờ... Đúng thật, đôi khi một lời nói làm người ta suy sụp tinh thần.

Mọi người vừa đến phòng máy. Nhờ giám thị bật lên. Hình ảnh nó mặc áo khoác gió màu đen rõ rệt đi vào phòng với phong giấy ghi đề, rồi lén lút đi ra với vẻ bí mật. Quan trọng hơn là trên tay còn cầm tờ giấy A4 gì đó.

Vừa thấy mọi người liền bàng hoàng với hình ảnh trước mắt nhìn sang nó đang hiu quạnh.

- "Tắt ngay đi." - Nàng hét lên. - "Không phải như thế."

Giám thị tắt màn hình nhìn sang nó.

- "Nhật... thầy biết em là trùm đại siêu quậy trong trường. Nhưng siêu quậy như em lại có lòng tốt với bạn bè và thầy cô. Ai cũng biết." - Giám thị thở dài. - "Điều mà thầy và thầy giáo chủ nhiệm thất vọng nhất đó là khi nhìn vào màn hình trước mắt. Thầy không tin em làm nhưng chứng cứ..."

- "Còn một ngày rưỡi mà thầy." - Chẳng mở lại quan sát màn hình. Đúng là như thế nó đã làm vậy.

Nhỏ huych huych tay nó.

- "Nói gì đi."

Nó xô tay vào túi quần nhìn video kia.

- "Bây giờ đã như thế làm sao tao phủ đây."

Hắn xô nó ra chỗ khác, tắt ngay video kia.

- "Dù gì thì không phải mày lấy là được rồi."

Mọi người im lặng làm bầu không khí trở nên căng thẳng hơn. Nó làm hay ai? Tội thật hay nghi oan?

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Điều Tra.

- "Về kí túc xá... tớ có chuyện muốn nói." - Chẳng bây giờ tỏ về một thủ lĩnh ra lệnh.

Nghe xong cả bọn ai cũng vác mặt đi về kí túc xá.

Chỉ còn hắn và nó đứng yên đó. Mọi thứ quá rõ ràng làm nó cũng tưởng rằng chính tay nó đã rách phong giấy ra lấy trộm đề vậy.

Hắn thấy nó đứng suy nghĩ, nắm tay nó kéo đi.

- "Dù cả thế giới này không ai tin mày... thì tao cũng không buông mày ra đâu. Tao tin mày."

Nó tròn mắt nghe câu nói của hắn. Nó giống như... mẹ ngày trước.

Thời gian của sự sợ hãi trở về. Thân hình nó đầy vết thương. Ngày ấy trước khi ba mẹ chết. Nó đã bị vu oan là người ăn trộm đồ cổ quý giá nhất trị giá hai tỷ. Nhưng thật chất nó không làm. Không lấy đến một ai tin nó. Nó bị cầm vào căn nhà đó... căn nhà toàn là dụng cụ hình phạt và bóng tối bao vây.

Những vết sẹo ấy giờ còn đọng lại ở làn da nó. Trong sự cô đơn và tột cùng của sự nghi oan. Mẹ nó đã đến bên cạnh nó.

"Dù cả thế giới này không ai tin con thì mẹ vẫn ở bên con. Mẹ tin con, con gái của mẹ."

- "Cho nên mày sẽ luôn an toàn bên tao." - Vừa kéo tay nó đi hắn vừa nói.

Nó đứng lại,mắt đỏ hoe nhìn hần. Trong đời,hần là người thứ hai ở bên cạnh và tin nó. Hần có thể mang lại cảm giác an toàn cho nó. Ngay tại bây giờ.

Nó vòng tay,úp mặt vào lưng hần nấc lên.

"Sao mày tốt với tao quá vậy?"

Hần đứng hình khi nhận được cái ôm của nó. Cuối cùng thì nó cũng nhận ra hần tốt với nó sao. Con khốn,đến tận bây giờ mới nói ra.

"Bởi vì..."-Nhận tiện đây anh ấy định thổ lộ với nó.

Nhưng..

"Hai người làm gì vậy?"-Cô đứng từ phía sau nó hỏi.-"Đừng nói hai người này bị gay nha."

Cô đi lui tỏ vẻ nghiêm trọng nhìn hần và nó. Hần tự đập vào mặt mình. Còn chút nữa là nói ra được "tớ thích cậu" rồi. Định cmm chứ,Thái Mỹ Tuyền chết tiệt nên chết sớm đi.

"Gay gì mà gay. Người ta đang an ủi bạn bè mà.."-Hần tức giận kéo nó đi nhanh. Bỏ lại cô đứng đó cười mòng mị. Thích người ta thì nói đại đi còn chối.

Chàng và mọi người đợi ba tụi hần với về mặt nghiêm túc. Chàng bắt đầu tỏ vẻ một luật sư chuẩn bị điều tra.

"Đề thi bị ăn trộm là đề thi lớp 11. Cho nên chúng ta sẽ điều tra lớp 11."

"Ồ...nhưng sao anh lại biết ở lớp 11 ạ?Em thấy phong giấy nào cũng bị rách hết mà."-Em hỏi ngay với vẻ tò mò.

Chàng đưa cây thước nhỏ trước mặt em

"Nín. Người ta đang nói mà cắt ngang là chết nha em. Anh điều tra rồi. Mọi phong giấy đều bị rách nhưng đề thi thì không mất lấy một tờ. Chỉ riêng lớp 11 là mất hai đề."

"Ồ nhưng làm sao anh biết được. Bộ anh đếm hả?"-Em hỏi tiếp.

Chàng tự đập vào mặt mình. Đứng ra là đừng nên cho con nhỏ này đến đây. Nó làm mình phân tâm.

"Hồi dai."-Hội đồng thộn em ba mươi phút cả người làm em im bật.

Nhóc (2) nhìn sang cười gian với em

"Quê chưa con."

Em tức tối nhéo nhóc mạnh đến nổi mạch máu chảy ra tứ phía.

"Ông nói cái gì vậy hả?"

"AAAAA....."-Nhóc chảy nước mắt nước mũi réo lên làm cả bọn bật cười kể cả nó.

"Thôi được rồi. Vào vấn đề chính đi. Khối 11 có 16 lớp. Tao đã điều tra rồi. Mỗi lớp đều có một đến hai người có vóc dáng giống Nhật. Cho nên chia làm sáu cặp đi hỏi những đứa ấy. Trong vòng ba giờ phải gấp lại đây. Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu." (Nhiều quá lười nói tên mấy đứa giống nhau ở lớp kia :3)

"Ok."-Nhỏ vỗ tay khen chàng.-"Bây giờ mới thấy người có chỉ số IQ cao nhất trường ra tay nè."

Chàng đắc ý đá mày chống cằm tỏ vẻ chảnh với mọi người. Và hậu quả nhận lại là hàng chục phi tiêu từ mắt của hội đồng.

"Tao với thằng Phong,Nam với Thụy,còn lại chia đi."-Nói rồi hai cặp kia đi lên trước.

Hần chống cằm xoa nhìn. Đương nhiên mình với vợ phải là một cặp đi rồi.

"Khôi với Tuyền,Hoàng với Nhi và tao với Nhật."-Nói rồi hần kéo nó chạy đi để bọn kia khỏi phải phân bác.

.....

Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long vừa đến trường là thấy ngay bọn hần và nó chạy đôn chạy đáo khắp nơi. Trên tay cầm một tờ giấy nhỏ và cây bút bi,hỏi gì đó.

Thái Mỹ Hoà chạy đến chỗ cô.

- "Có chuyện gì vậy chị?"

- "À...em với thằng Long phụ một tay đi. Sang lớp 11a9 hỏi hai đứa này giúp chị."-Nói rồi cô đưa ảnh hai đứa có vóc dáng và ăn mặc xiteen bên lớp 11a9 cho Thái Mỹ Hoà.

Nhóc quay sang thấy bản mặt hai tên này,nhìn qua cô.

- "Tại sao phải đi tìm?"

Cô cười tí mắt nhìn nhóc

- "Chị sẽ kể sau. Hồi ngày hôm qua nó làm gì đi đâu và ai thấy thôi nha."

Nhóc cầm hình trả lại cô.

- "Không rảnh đâu chị vợ."-Nói rồi nhóc kéo tay nhỏ đi.- "Em và Hoà còn phải ôn thi nữa."

Cô tròn mắt nhìn nhóc và Thái Mỹ Hoà. Nói chính xác hơn là thấy nhóc lôi em mình đi. Bộ hai đứa đó quen nhau trước rồi sao? Ở nhưng mà chuyện này tính sau đi.

Cô quay sang nhìn gã. Ôi trời sao mình lại làm chung với cái thằng ôn dịch hỏi toàn thứ gì gì không chứ.

- "Nhà cậu ở đâu? Nhà cậu bao nhiêu người. Hôm qua cậu có đi chung với ai không?"-Gã đứng hỏi mà cứ như điều tra lí lịch của họ vậy.

Cô tức giận nhéo tay gã mạnh,quay sang gượng cười với con bé 11a8.

- "Xin lỗi...thằng này nó bị bệnh mới chữa mà giờ tái phát lại."-Nói rồi cô lôi gã đi.

- "Ồ...tao còn chưa hỏi xong mà."-Gã bị cô lôi đi nhưng mồm vẫn nói.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Nhân Chứng.

Thái Mỹ Hoà đi với Hoàng Minh Long đến thư viện. Suy nghĩ về việc mọi người chạy đôn chạy đáo chắc hẳn có chuyện gì quan trọng rồi.

- "Tớ...muốn...đến kí túc xá gặp mọi."

Hoàng Minh Long không nói gì chỉ chăm chú vào đồng sách trước mặt.

Thái Mỹ Hoà thấy Hoàng Minh Long không muốn đi đâu. Nhưng dù gì quyền tự do cũng là mình mà. Và lại mình cũng nhớ mọi người. Hai ngày qua chưa nói chuyện với nhóm ấy.

- "Mình học hôm qua xong rồi. Hay cậu ở đây. Mình sang nơi đó nha."

Hoàng Minh Long vút quyển sách xuống bàn,vòng tay trước ngực nhìn Thái Mỹ Hoà trước mắt.

- "Sao?"

- "Tớ..."-Cứ mỗi lần thấy ánh mắt của Hoàng Minh Long là Thái Mỹ Hoà sợ lên. Nó không cảm xúc mang lại sự lạnh giá.

- "Tôi cũng đi."-Nói rồi Hoàng Minh Long dọn sách vở vào cặp.

Thái Mỹ Hoà cười tí mắt nhìn Hoàng Minh Long. Mình biết cậu ấy là người tốt mà,cậu ấy không hung dữ như thế đâu.

Vừa đến kí túc xá là thấy ngay trận chiến bữa bãi của phòng. Hoàng Minh Long nhăn mặt nhìn đám này. Chắc đây là phòng V.I.P của la túc xá.

Cô thấy hai đứa nhóc đến đứng ngoài cửa. Cười nhẹ đến chen giữa hai đứa lôi vào.

- "Có chuyện gì xảy ra vậy chị?" - Thái Mỹ Hoà nhìn đồng hồ hỗn độn xung quanh.

- "Chuyện là như thế này....#*¥@~*" - Em kéo dài ngồi kể chuyện lại cho Thái Mỹ Hoà nghe.

Đến đây nhóc nhìn sang nó đang ngồi suy nghĩ. Trong có cảm giác gì đó. Nhớ lại hai đứa hôm qua lén lút ở thư viện. Có khi nào liên quan?

Ánh mắt nhìn nó của nhóc đã lọt vào tầm mắt của cô và nhóc (2). Chẳng lẽ Hoàng Minh Long biết gì đó chăng?

- "Tìm có gì không?" - Hoàng Minh Long quay sang hỏi chàng.

Chàng nhìn nhóc lắc đầu. Ai cũng có công việc và bằng chứng riêng thì làm sao đây. Trời gần tối rồi. Đến tối mai là hạ chót.

- "Có khi nào là anh làm không?" - Em quay sang hỏi nó.

Vừa dứt câu là nhóc, gã và hấn túm tóc em tổng ra ngoài không cho vào trong.

- "Em chỉ nói giỡn thôi mà." - Em đập cửa nói um làm dãy nam đứng ra nhìn cả bọn. Bộ con bé này cuồng ai trong đó mà suốt ngày bám theo vậy cà.

Nhóc với Thái Mỹ Hoà ngồi xuống cầm vài tờ giấy lên nhìn rồi quay sang nó.

- "Còn một lớp chưa hỏi đấy." - Hoàng Minh Long nói làm mọi người tròn mắt nhìn.

- "Tụi tao đi hết rồi." - Nhóc (2) vòng tay trước ngực nhìn nhóc.

Nhóc quay sang mồm mỉm cười nhóc (2). Người từng đứng đầu top ở Mỹ với mình đây sao? Trông chẳng thông minh tí nào.

- "Chẳng lẽ là ở... lớp của chúng ta." - Chàng cau mày nhìn nhóc.

Nhóc vút đóng giấy xuống sàn nhún vai bảo Thái Mỹ Hoà đi về. Trời gần tối rồi.

Chàng cười nửa miệng nhìn nhóc đang xỏ giày vào chân. Đứng ra phải biết điều này sớm hơn. Chỉ có người trong lớp mới biết rõ Lam Minh Nhật mặc áo gì, ăn mặc ra sao.

- "Tụi bay đi tìm những đứa có vóc dáng giống thằng Nhật trong lớp đi. Tao phải xuống phòng máy ghi hình xem lại video một lần nữa đã."

.....

Chàng đến phòng máy ghi hình xem đi xem lại đoạn video đấy. Rõ là ngay từ đầu nhìn có vấn đề rồi.

Chàng xoa cằm bấm đi bấm lại đoạn nó vào phòng rồi ra. Trông có vẻ như hai người hoàn toàn khác nhau. Điều đó là đương nhiên rồi. Nhưng điều quan trọng ở chỗ là vóc dáng và cách ăn mặc thì quá giống.

- "Khoan đã thầy..." - Bất ngờ điều gì đó làm chàng đứng lại. - "Thì ra là như vậy."

.....

Chàng quay trở về kí túc xá. Thấy bà hiệu từ kí túc xá nữ đi xuống. Nhìn thôi cũng biết là tập thể dục rồi. Thấy á là phải né liền. Cũng may là á cuồng Lam Minh Nhật.

- "Bảo..." - Bà hiệu hớn hờ chạy lại.

Chàng tự đập vào mặt mình. Sao mình chẳng lanh lẹ vào chuyện này vậy nhỉ? Có trốn tránh mà cũng trốn không xong.

- "Hôm bữa tui thấy anh Nhật vào phòng đề đến hai lần luôn đấy." - Bà hiệu tỏ vẻ bí mật.

Nghe xong chàng giật bắn mình nhìn bà hiệu. Cái gì mà hai lần?

- "Khi nào?"

- "Hôm qua. Lần đầu thì thấy đi vui vẻ lắm. Nhưng lần sau đội mũ, nhìn qua nhìn lại." - Bà hiệu vòng tay trước ngực. - "Bộ có chuyện gì xảy ra với anh ấy sao?"

Nghe xong chàng một mạch chạy lên phòng máy lại. Ban đầu chàng biết thủ phạm nhưng chưa có chứng cứ. Làm nà trọn ở luôn nha con.

- "Lam Minh Nhật. Đợi tao một xíu nữa thôi."

Bốp.

- "Lôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Hủy Hợp Đồng - Hạng Chót.

Chàng đi từ hôm qua đến giờ vẫn chưa thấy về. Bây giờ đã gần xế chiều rồi. Mọi người ngồi trong phòng căn rặng đợi chàng về.

- "Gọi mãi không nghe." - Anh cầm điện thoại đi qua đi lại. - "Thuê bao rồi."

- "Hay anh ta bỏ trốn vì không làm được nhỉ." - Em xoa cằm suy nghĩ.

- "Bà mà còn nói như thế một lần nữa là tui tổng bà về thiên đường ở giá luôn đấy." - Nhóc nhăn nhó nhìn em. Nói toàn những câu làm người ta thấy thật không?

Nó đứng ngoài lang cang nhìn hoàng hôn của trường. Trong nó bây giờ suy nghĩ lại nó mới thấy hoàng hôn đẹp. Cứ ngỡ chỉ có bình minh sẽ mang lại sự may mắn và an toàn. Nhưng hoàng hôn không mang điều đó, mà ngược lại. Nó mang lại cảm giác của sự lãng mạn và hạnh phúc.

- "Thằng Bảo sắp về rồi." - Hấn đặt tay lên vai nó.

Nó chỉ biết cười gật đầu nhẹ nhàng.

- "Ừ."

- "Mà nè... muốn đi chơi đâu đó không?" - Hấn quay sang hỏi nó.

- "Đi đâu?"

- "Đi rồi sẽ biết."

Nói rồi hấn kéo nó đến nhà xe lấy chiếc xe đạp quen của nó chạy trên đường mòn ở một con hẻm của thành phố. Nhìn thôi cũng biết hẻm này là của nhà nông. Nhưng sao hấn lại đưa mình đến đây?

Kít.

Hấn dắt nó vào căn nhà nhìn mơ mộng, xung quanh toàn là hoa. Nhìn qua cũng biết đây là biệt thự hoa được thiết kế kiểu thời xa xưa.

Hấn dắt nó đến một khu vườn đầy hoa. Nó tròn mắt nhìn những cây hoa theo chiều gió kia.

- "Sao biết tui thích hoa hay vậy?" - Nó quay sang hỏi hấn.

Hấn đắc ý vòng tay trước ngực cười toe.

- "Bà thì cái gì chẳng biết."

- "Nín đi." - Nó nhếch nửa miệng nhìn hấn.

- "O... bà đối xử với người giúp bà kiểu đó đấy hả?" - Hấn chóng nạnh nói lớn.

- "Ừ." - Nó thề lười chọc hấn.

Sự khời dậy kiểu đó đã làm hấn đuổi bắt nó chạy quanh vườn hoa kia. Tiếng cười của hai đứa nhóc 17 tuổi làm tăng thêm hương vị ngọt ngào của loài hoa. Ong bướm xen kẽ chạy theo cổ vũ hấn bắt được nó.

- "Ê..." - Hấn đứng lại thờ dốc.

- "Hửm?" - Nó quay sang.

- "Cảm thấy thoải mái hơn chưa?"

Nó cong môi cười nhẹ nhìn hắn. Cảm ơn Hoàng Minh Quân. Mây rất tốt.

- "Cảm ơn..."

Hắn đến gần nó xoa đầu.

- "Vụ hợp đồng đó...hủy nhé."

Nó vừa vui vừa mừng khi hắn xoá cái hợp đồng vớ vẩn ấy.

- "Cảm ơn lần hai."

Hắn xô tay vào túi quần nhìn nó một hồi. Chắc bên trong máy lạnh lẽo và cô đơn lắm đúng không? Tao có cái cảm giác mày luôn thiếu sự an toàn nào đó. Có lẽ kí ức xưa của mày rất đáng sợ khi trên người mày chỉ toàn là sẹo.

- "Từ nay...đừng mất lòng tin nữa nhé."-Hắn nắm lấy tay nó.

Nó ngượng ngùng đỏ mặt nhìn hắn. Lại một lần nữa cảm giác được sự an toàn bên hắn. Nó gật đầu.

Hắn cười phì nhìn nó. Lấy sợi dây chuyền trên cổ đeo vào cổ nó.

- "Tao sẽ luôn bên mày. Nó sẽ chứng minh cho mày coi."

Nó đỏ mặt quay sang nơi khác. Nhìn cứ như là đang đính hôn dưới thời xa xưa kia.

- "Ồ.."-Nó gãi đầu.-"Thôi về đi. Tối rồi. Hôm nay là hạn chót."- Có lẽ thằng Bảo sẽ không về đâu. Nó đã đi hết nửa ngày nay rồi. Tăm tít cũng không có.

.....

Thầy giáo và mọi người ngồi trong phòng kí túc xá đợi ba người. Hắn, chàng và đặc biệt là nó.

Nó với hắn vừa bước vào thấy sự thất vọng nào nề kia. Lại có cảm giác của 7 năm trước trở về.

...

Bóp...bóp...bóp...

- "Mày đã ăn trộm rồi mà còn chối hả?"

- "Đúng là thứ kinh tởm. Chắc thấy ba mẹ mình nghèo khổ nên mày dằng lòng tham chứ gì. Ngu ngốc."

Nó thu gọn mình lại một góc, ôm vùi mình với hai cánh tay.

Cô của nó đứng bên cạnh chỉ trích ra lệnh đánh nó. Quân gia độc ác cầm roi thường đánh đòn đập. Không lấy một ai đến ngăn can vì họ quá sợ. Máu chảy đầm đìa, bóng tối phủ khắp mọi nơi. Nó bị bỏ đói ba ngày trời.

- "Đội thêm chút nữa được không thầy."-Gã kiên định đứng dậy.-"Không xin thầy hãy cho tụi em thêm một ngày nữa."

Thầy nhìn tất cả rồi nhìn sang nó.

- "Nhật em có thể...thêm một ngày..."

- "Không."-Nhóc đứng phắt dậy.-"Người ăn trộm đề chính là em."

Câu nói của nhóc làm mọi người tròn tròn mắt. Nhóc đang nhận lỗi giúp nó.

- "Hoàng..."

- "Lam Minh Nhật là nạn nhân. Em đã ăn trộm. Em không muốn ai tranh giành hạnh của em nên em đã làm vậy."

Nó quay sang nhóc.

- "Em điên rồi."

- "Vì thế xin thầy hãy đuổi em ra khỏi trường."-Nhóc đứng dậy đến gần thầy.-"Lam Minh Nhật không bị gì cả."

- "Lam Minh Hoàng."- "Nó hét lên.

Ba thầy giáo đi xuống phòng ý định bảo nhóc đi xuống. Như thế chẳng khác gì nói nó ăn trộm rồi bảo em mình nhận tội.

"Thật ngu ngốc."- "Nó núp cổ áo nhóc lên."- "Hãy để chị."

Nhóc buông tay nó ra đi theo thầy giáo xuống phòng giáo viên nhận hình phạt. Mọi người ai cũng chạy theo nhóc đến phòng.

Chưa kịp để thầy giáo nói lời gì đó thì một cánh tay mở cửa phòng ra thu hút mọi ánh mắt của mọi người. Là chàng, chàng xuất hiện với bộ dạng toi tã.

"Phùng Gia Bảo."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Bật Khóc.

"Chào thầy..."-Chàng cố gắng đi đến bàn giáo viên với cuộn băng video trên tay.

Mọi người chạy đến đỡ chàng ngồi dậy. Cuộn băng được bật ngay sau đó.

"Vậy ai là kẻ ăn trộm đề thi?"-Hiệu trưởng quay sang nhìn chàng.

Chàng bây giờ nói cũng không được. Chỉ biết nhìn ra cửa chính. Hai mọt sách của lớp nó bước vào. Ai nấy cũng bàng hoàng.

"Dạ là tụi em..."

Thầy giáo đứng không vững nhìn hai đứa ấy. Học sinh ưu tú sao lại làm chuyện động trời này cơ chứ.

"Giải thích đi."-Thầy giáo chủ nhiệm nhìn hai đứa mọt sách. (Vân và Minh)

Hai đứa quỳ xuống cầu xin mọi người tha thứ.

"Em xin lỗi. Xin thầy đừng đuổi bọn em. Nhà tụi em quá nghèo. Tụi em muốn cái học bổng của trường để tạo ra tương lai có thể cho ba mẹ em vinh dự trước khi chết. Nhưng từ khi có Phùng Gia Bảo vào trường thì danh hiệu đứng nhất đã không còn. Em không muốn làm như thế đâu. Xin thầy tha cho em một lần này thôi."

Minh chạy đến quỳ trước mặt nó xin tha thứ.

"Nhật...tao sai rồi. Mày tha lỗi cho tao. Tao không muốn bị đuổi khỏi trường này. Tao đã dùng hết sức mình mà vào được ngôi trường này. Tao không muốn bỏ tất cả đâu."

Nó sắt đá nhìn hai người này. Nhưng lòng sắt đá bên trong nó không tồn tại. Nó đỏ hoe mắt ngồi xuống lau nước mắt cho hai đứa kia. Chỉ vì muốn ba mẹ tự hào mỉm cười trước khi nhắm mắt mãi mãi mà làm như vậy. Thật hồ đồ.

"Tớ sẽ không tha lỗi cho hai cậu."-Mọi người nhìn nó.-"Chuộc lỗi của hai cậu là phải dành học bổng lần này nhờ vào sức của mình."

Tất cả mọi người bật cười với hình phạt nó đưa ra. Vậy là không xong rồi. Phùng Gia Bảo không biết tính sao đây? Chà chà..

Hai đứa mọt sách quay sang nhìn nó chằm chằm. Tại sao khi làm cho nó bị nghi oan nhưng nó lại vị tha tha lỗi chứ. Hai đứa ghen ngào nhìn nó. Nghe xong hình phạt, nước mắt tràn đầy phòng.

"Tớ...cảm ơn..."-Hai đứa ngược lên bật khóc nói run run nhìn nó.-"Tớ cảm ơn."

Giám thị đến bên cạnh vỗ mạnh vai nó.

"Thầy là thầy biết Lam Minh Nhật mà. Thầy tự hào về em."

"Ha....ha...ha..."-Bật khóc đã trở thành bật cười trong căn phòng của hiệu trưởng.

Mọi người diu chàng về kí túc xá. Chàng bị ai đó đánh mạnh lên đầu.

- "Rốt cuộc là ai đã đánh thắng Bảo chứ?"- Hấn tò mò suy nghĩ.

- "Không phải hai tên kia thì ai đây?"- Anh xoa cằm nhìn chàng đang nghỉ yên giấc.

- "Dù gì thì hấn thoát được là may lắm rồi."- Nhỏ lau những vết bẩn trên mặt chàng.

- "Mà sao tao nhìn thấy đoạn video mà không phát hiện. Trong khi thằng Bảo chỉ nhìn ba lần là biết ta."- Nàng chóng nạnh đi qua đi lại.

- "Nó là cao thủ về mấy việc này đấy."- Hấn với anh biểu mô.

- "Cảm ơn mày..."- Nó đứng bên cạnh nhìn chàng đang nằm say.

Chưa kịp tắt đèn đi ngủ thì gã với cô chạy vô hét ầm lên.

- "Mọi chuyện ổn thỏa mà ngủ sớm vậy à."- Gã đưa mấy lon bia lên làm cả bọn chuyển mặt gian nhìn gã.

- "Hôm nay chúng ta phải chơi đến bến."- Cô khoanh khai đi qua đi lại.

Nhỏ bủm môi choàng vai cô.

- "Coi bộ tiểu thư dịu dàng bữa nay du côn rồi ta."

Cô nuốt nước bọt quay sang nhìn nó.

- "Aishhh...người ta rù rê tí là bảo du côn à. Cái này gọi là ăn tiệc."

Bộp....bộp...bộp...

Trần vỗ tay kịch liệt được toát ra. Trong phút chốc lại dừng hẳn mà thay vào đó là tiếng cười nhò vào.

- "Ồ ào quá làm tao ngủ chẳng được."- Chàng nghe mùi bia là tỉnh hẳn.- "Nhưng có bia sao không có mồi."

- "Ha....ha....ha...."

Nhóc với em chạy hộc hơi vào nhanh chóng nhìn cả bọn.

- "Mồi đây. Thịt bò xào, vịt quay và cả món ruột nhất đó là gà rán."

Đúng lúc đó Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long nghe tin nó được rửa oan. Đi nhẹ nhàng đến kí túc xá với mấy lon nước và trái cây.

- "Vậy là hôm nay có đầy đủ thành viên rồi nhá."- Cô đứng dậy vỗ tay.

- "Quyết định sáng mai cup tiết. Hôm nay tẹt ga."- Hấn hét lên làm cả bọn cười như điên.

Nó ngồi giữa trọng tâm nhìn mọi người. Thì ra trên đời này cũng còn có người quan tâm và tin tưởng mình. Nó cứ tưởng sẽ Không ai đến bên nó mỗi khi nó cần nhất. Rồi nó lại chạy đến bên ba mẹ oà khóc.

...

- "Đừng chơi với con bé đó. Nó là cháu hoang đấy"

- "Con bé đó là đứa ăn trộm đồ đấy."

- "Nó là kẻ xấu."

Nó cố dang rộng tay ra nhưng mọi người lại xua đuổi. Nó cố giải thích nhưng mọi người, không ai lắng nghe. Nó đứng nhìn mọi người trong vòng tay với người thân đi dạo trên phố. Nhiều và nhiều... Thứ mà nó sợ hãi nhất là cô đơn.

Hức....hức....hức...

Nó bật khóc trước mặt mọi người. Đây là lần đầu tiên mọi người thấy nó rơi nước mắt trước mặt ai đó. Nó luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng trong sâu thẳm nó là kẻ yếu đuối như bọt bong bóng xà phòng, chỉ cần lay nhẹ là vỡ lập tức.

- "Nhật..."

- "Tao cảm ơn mọi người...rất nhiều..."- Nó cúi gầm mặt.- "Mọi người đã luôn bên tao, luôn bảo vệ tao và cho tao cái cảm giác của sự an toàn. Khi chính tao luôn sợ hãi một ngày nào đó nỗi cô đơn bị nhốt vào căn phòng chứa đựng bóng tối và không lấy một ai. Tao cứ ngỡ lần này sẽ lại như thế."

Nàng với nhỏ chạy đến ôm chầm lấy nó.

- "Không sao...có tội tao rồi."

- "Tao cảm ơn."

- "Ôn nghĩa gì chứ." -Chàng đến choàng vai nó,xô hai đứa kia ra.- "Làm cho tao với con Nhật một tắm đi nào."

Tách.

Ảnh của chàng và nó được đăng lên Facebook ngay sau đó. Mọi người ai cũng khen ngợi và cho t-rym ngập trang.

Hoàng Minh Long ở trong góc nhìn nó khẽ cười nhẹ. Trong hội này,ai cũng có hoàn cảnh đáng thương và đau buồn cả. Chẳng phải riêng mình. Họ đứng dậy,bước tiếp nhưng mình lại sắt đá ngồi đây. Ở trong nhóm này nhóc mới nhận ra được một điều tiếng cười là nguồn động lực để chúng ta bước tiếp.

Nhóc nhìn sang nàng đang chăm chăm vào mình. Chị ấy còn đau buồn hơn mình nhưng chị vẫn mạnh mẽ. Còn mình được lấp đầy khoảng trống nhưng mình ngồi lại một chỗ.

Bất chợt nhóc mỉm cười với nàng. Cảm ơn chị.

Nhận được nụ cười đó nàng ngẩng người ra. Hoàng Minh Long cười với mình sao? Cuối cùng nó cũng thừa nhận mình là chị của nó.

- "1...2.....3 dzô..."

.....

- "Sao? Thất bại à?" -Cô nó tức giận nắm chặt điện thoại.

- "Sia xin lỗi. Phùng Gia Bảo quá thông minh."

- "Phùng Gia Bảo?" -Không lẽ con của tập đoàn ở Châu Âu.- "Điều tra nó cho tôi. Còn nữa,bước tiếp theo là chia rẽ bọn chúng." - "Phải chia rẽ bọn nó ra thì sẽ không có ai giúp nó nữa. Lúc ấy tờ di chúc thật sẽ rơi vào tay mình.

- "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Anh Là Thần Tình Yêu.

- "Ồ...ó...ó...ó..." -Lại tiếng chuông báo thức vô duyên của đồng hồ chưa biết chủ nhân là ai.

- "Đồng hồ chế nào vậy bây?" -Anh lại là "chế."

- "Tao." -Chàng vừa dơ tay là bị ăn gối hội đồng.

Bốp...bốp....bốp...

- "AAA..."

- "Đây là sự trừng phạt vì cái tội mua đồng hồ bựa nè." -Nó nhếch nửa môi đi vào phòng vệ sinh.

Cô ngồi dậy dụi mắt không thấy Thái Mỹ Hoà đâu. Nhớ rõ ràng hôm qua bảo đến mai mới về mà.

- "Thái Mỹ Hoà." -Cô gọi tên làm mọi người bật dậy tìm Thái Mỹ Hoà.

- "Hơ...." -Nhỏ ngồi dậy ngáp dài ngoằn nghèo. Làm mọi người đưa mắt {-_-} nhìn nhỏ.- "Hôm qua Hoàng Minh Long đưa nó về rồi. Bảo là không cho nó ở đây. Đồng người,ôn ào,đầy muỗi,chật chỗ,bừa bộn,gió se lạnh không có mền mà đắp."

Cả bọn tức giận khi nghe xong câu nói của nhỏ. Lát nữa mà gặp mặt thì nó coi chừng đám này.

- "Giữ...bộ thẳng nhai đó coi chỗ này là thùng rác hay sao vậy hả?"-Hắn kiềm nén đi vào phòng vệ sinh giành chỗ đánh răng của nó.-"Tránh ra cho Hoàng Minh Quân đánh răng."

Nó lườm hắn đi đôi với nắm đấm làm hắn đứng nép sang một bên đợi nó đánh răng xong mới đến lượt mình.

Nàng vờn vai ngồi dậy xoa hai vùng thái dương.

- "Hoàng Minh Long tốt với bé Hoà như thế là được rồi."

Nàng vừa từ trên cao nhảy xuống sàn là đáp một cách êm đềm lên ba cái xác heo ngáy ngủ kia.

- "AAAAAAA..."-Bốn người gộp lại thì còn gì bằng

- "O...tao xin lỗi."-Nàng tỏ vẻ ăn năn chạy một mạch vào phòng vệ sinh,khoá chốt để né tránh sự nguy hiểm cận kề.

- "Hôm qua ai ăn nhiều nhất,hôm nay dọn dẹp đi."-Nó vừa lau mặt vừa nói.

Vừa lau xong là thấy ngay hàng tá ngón chỏ chỉ vào mặt mình kể cả nàng đang ở trong nhà vệ sinh cũng chỉ tay ra. CLGT?

- "Lam Minh Nhật ăn nhiều nhất."

- "Đờ mờ! Nói lại lần nữa tao nghe coi."-Nhỏ ném chiếc khăn xuống sàn làm cả bọn sợ tái mặt lo dọn dẹp đồng hồ độn trước mắt mà quên luôn việc đánh răng. Đừng bao giờ để Lam Minh Nhật đánh. Hết duyên,mất giá và ế đấy. (T_T)

Dọn dẹp xong cả bọn đi xuống dưới cantin. Bây giờ là chín giờ sáng. Học được nửa của nửa buổi học rồi :3 mà lên đây cũng chẳng làm gì. Tốt nhất là ở cantin vắng vẻ người như thế này nó mới vui.

- "Ăn thôi nào."-Anh mang thức ăn đến cho nàng và mình.

Bóp.

Bao nhiêu người là bấy nhiêu bạt tai.

- "Lấy cho mình mày và thằng Thụy không vậy?"-Hắn nhếch nửa môi nhìn anh. Rồi cũng mang đến hai phần thức ăn cho nó và mình.

- "Bây giờ mày thích ăn bạt tai như thằng Nam đúng không?"-Nhỏ và chàng bóp hai tay kêu lên tiếng làm hắn xanh mặt.

- "Đề tao đến lấy nữa. Chưa lấy hết mà."-Hắn lườm lườm rồi cũng gượng đi lấy.

- "Mà nè...tui có thắc mắc là ai là người đã đánh Bảo?!"-Cô xoa cằm nhìn cả bọn.

Tự nhiên nhắc đến đây làm chàng học com ra ngoài. Nhớ đến vụ đánh hôm qua là đầu nhứt cả lên.

- "Đéo biết."- Cả bọn đồng thanh làm cô từ đập vào mặt.

- "Hình như là con gái."-Chàng vừa nhai vừa uống nước ngọt.- "Mà tao lại thắc mắc chuyện này hơn nữa. Con Vân với thằng Minh không có cắt đoạn video mày nà."

- "Cái gì?"

- "Tụi nó còn không biết thằng Nhật trước đó đã vào phòng đề. Chỉ biết thằng Nhật hôm đó đi với thằng Quân mang chiếc áo gió màu đen đồ dòm vậy thôi."-Chàng tiện thể chê đồ của nó vì vài ngày trước nó đã đập chiếc đồng hồ của chàng vì cái tội cứ đưa trước mặt nó khoe khoan va quảng cáo (đồ dòm mà là ấy mà :3)

Cả bọn tự đập mặt nhin cười. Ai dám cười trước mặt nó. Hênh răng á. ㄖ

- "Nhà giàu mà mang đồ dòm mày."-Anh huých huých tay nó. Nhận lại la ánh mắt sát bén. Yeah!

- "Nhưng người đã cắt đoạn video đó là một cao thủ đáng ngờ. Khi tao tỉnh dậy là ở trong cái nhà kho của trường. Mờ cửa mãi không ra. Hên có bà điều của lớp mở cửa cho. Tao phải trốn ra khỏi trường vào net giải đây. Mất nửa ngày."-Chàng biu môi tỏ vẻ mình rất cực nhọc.

- "Vậy ở trong cái nhà kho đó thôi lăm nên khi ngồi nét ai cũng sợ mày chứ gì."-Gã xoa cằm với mặt gian nhìn chàng.

- "Nè..."-Chàng nhếch nửa môi nhìn gã đang tỏ thái độ chết tiệt ấy.- "Nhưng chuyện lần này không phải mình tao tìm được thủ phạm đâu."

- "Còn ai nữa?"-Cô hỏi ngay.

- "Thứ nhất là bà điều của lớp đã nói cho tao biết thấy thằng Nhật vào phòng đề hai lần."-Chàng biểu cảm.- "Còn người thứ hai rất gần với mình."-Chàng

đá lông mày nhìn Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà đến.

Mọi người nhìn sang hai đứa đó.

- "Không lẽ là Thái Mỹ Hoà." - Cả bọn đồng thanh.

Chàng tự đập vào não mình. Mấy cái bọn benten ngu ngốc này. Có đoán người mà cũng trật.

- "Là Hoàng Minh Long đấy." - Chàng hét lớn.

- "Hà?" - Mọi người ai cũng bất ngờ khi nghe nhắc đến tên nhóc.

Từ khi nào tốt vậy trời. Bởi thế việc nhóc và Thái Mỹ Hoà đến ăn tiệc hôm qua là chuyện phải có. :v :v

Mọi người lại tụ tập đầy đủ ngồi nói chuyện luyên thuyên cho đến khi nhìn sang nhóc (2) và em đang cãi nhau. Sao hai cái đứa này ở chung là loạn lên hết vậy nhỉ?

- "Nè...sao cứ lúc nào ngủ cũng gật lên vai tui vậy hả?" - Em quát lớn.

Nhóc lơ mò tỉnh dậy gãi mặt. Nghe xong câu của em là tỉnh hẳn.

- "Không biết ai dựa ai ấy. Hôm tē gật lên vai tui ngủ rồi đấy. Còn chưa nói nhá,hôm qua nôn hết lên áo tui. Thật tởm vlerr,uống thì yếu như sên mà xung thì như bò tót trong khi mình thì như heo nái." -Nhóc nhếch nửa môi cho một bài ca. Nếu không có áo của chị Nhật thì tôi không biết tôi sống sao với mấy thứ bà nôn lên áo nữa. Công nhận ăn gì mà nôn nhiều dữ dội. Hôm qua chắc phá mỗi nhiều lắm nên nôn mới tấp nập.

- "Quá mạnh,quá dữ và quá ghê." - Cả bọn xoa cằm đồng thanh. Trừ Hoàng Minh Long >.

- "Đó là chuyện của quá khứ. Còn tui đang nhắc chuyện hôm nay." - Em đứng dậy chống nạnh nói mạnh với nhóc.

- "Hơ..." - Nhó ưỡn vai vẩy vẩy em - "Quá khứ và hiện tại có liên quan."

- "Không liên quan. Ngủ gật lên đầu tui mà còn ớn hả? Lời cảm ơn từ ông sao khó quá vậy." - Em hét vào mặt nhóc.

- "Quá mạnh,quá dữ và quá ghê." - Những cổ động viên biên ngoài bình luận chi lặp lại như thế.

- "Lời xin lỗi từ bà sao khó quá vậy." -Nhóc đưa bàn mặt bơ ướp lạnh lên nhìn em.

- "Ông..." - Em tức tối nổi gân xanh lên đầu.

Anh thấy tình hình nguy cấp sắp có một trận chọi gà giữa hai đứa 15 tuổi. Chạy sang chen ngang.

- "Ấy bình tĩnh."

- "Em không thể bình tĩnh với tên này được đâu." - Em lườm nhóc.

Nhóc quay sang chống cằm nhìn em.

- "Thế tôi làm gì mà mất bình tĩnh từ bà."

Anh tròn mắt nhứt đầu nhìn em rồi nhìn nhóc. Không ai nhường ai lời nào. Công nhận.(@@)

- "Im lặng." - Anh chen ngang làm mọi ánh mắt dò đến anh. - "Bây giờ phải làm phép hoá giải vong linh ân oán nặng giữa hai đứa này."

- "ÂN OÁN?"

Anh đứng dậy đi qua đi lại tỏ vẻ nghiêm trọng nhìn nhóc (2) và em.

- "Theo lời cừu Trịnh Gia Khôi đã nói. Là vì kiếp trước hai đứa là vợ chồng quá của quá hạnh phúc trên thế gian." - Anh đứng lại. - "Cho nên...kiếp này sinh ra đã phải là của nợ của nhau."

- "Của nợ sao?" - Nhóc với em nhìn nhau nhếch nửa môi. - "Hừ..." - Mỗi người mỗi bên.

Anh chạy lại ngồi giữa kéo nhóc và em gần nhau lại.

- "Để không phải thấy tình trạng này xuất hiện nữa." - Anh xô hai đứa ra. - "Minh phải lên kế hoạch hoá giải để cho mọi người khỏi phải nhứt đầu."

Nói xong quay sang phía bọn kia thấy đứa thì ngáp ngắn ngáp dài,đứa ngủ gật.

- "Thôi đi." - Anh đưa bàn mặt này [-_-] nhìn mọi người.

- "Làm sao mà lên kế hoạch?" - Nàng vòng tay trước ngực nhìn anh.

- "Mà làm sao ông biết đó là ân oán cái kiểu bura chè vậy?" - Cô xoa cằm nhìn anh.

Anh đứng dậy tỏ vẻ ôn nhu quay qua quay lại.

- "Đó là vì kiếp trước Cao Hoàng Nam này là thần tình yêu."

Khưa.

Nghе xong mọi người bỏ anh ở lại, dọn qua bàn khác bàn tán về chuyện thi cử.

- "Nè..." - Anh nhìn sang bọn kia.

Lập tức hàng vạn cánh tay được đưa lên phản bác.

- "Xin đừng nói nữa. Trông rất mất mĩu."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Đón Nhận Nhóc.

Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long về lớp. Thái Mỹ Hoà vui vẻ cười cười làm tâm trạng của Hoàng Minh Long cũng vui theo. Lần đầu tiên biết cảm giác người con gái của mình cười thì mình cũng vui hẳn lên như thế nào.

Thái Mỹ Hoà quay sang nhóc. Khuôn mặt mếu vì cười kia đứng hình làm Thái Mỹ Hoà bật cười.

- "Nếu muốn cười thì cười đi." - Thái Mỹ Hoà cười cười với nhóc.

Nhóc quay sang nơi khác chuyển sắc thái kia đi, lại khuôn mặt lạnh lùng.

- "Cười hồi nào? Làm gì mà phải mếu cười."

Thái Mỹ Hoà mỉm môi cực dễ thương đứng trước mặt Hoàng Minh Long.

- "Nè..." - Thái Mỹ Hoà nắm áo nhóc lay lay.

Nhóc nhìn hành động dễ thương ấy không kiềm, nổi mặt đỏ lên.

- "Nhấn áo tôi đấy."

Thái Mỹ Hoà không buông mà đáp lại là nụ cười tươi với nhóc.

- "Cảm ơn cậu nhiều nha." - Thái Mỹ Hoà nói nhỏ. - "Vì đã giúp Lam Minh Nhật tìm kẻ xấu."

Đến đây làm Hoàng Minh Long nhớ lại hôm qua Thái Mỹ Hoà cứ nắm áo mình nắn nỉ giúp Lam Minh Nhật. Không biết sao thấy Thái Mỹ Hoà cứ nài nỉ làm Hoàng Minh Long người lòng theo.

Nhóc chồm người xuống tiếp xúc mặt nhò chỉ còn ba cm nữa là chạm môi. Thái Mỹ Hoà theo phản xạ lui dần ra, mặt đỏ không kém gì nhóc.

- "Vậy tôi còn giống người xấu không?"

Thái Mỹ Hoà như ngừng thở với ánh mắt của Hoàng Minh Long. Chẳng lẽ cậu ấy luôn nghĩ mình là người xấu sao?

- "Cậu có xấu đâu mà xấu." - Thái Mỹ Hoà vòng tay sau lưng cười nhẹ.

- "Không. Ý tôi là tính cách đấy. Chứ sắc đẹp thì ai cũng biết tôi đẹp rồi mà." - Giọng nhóc lạnh lùng nhưng câu nói thì làm ai nấy nghe được lại phá cười.

Thái Mỹ Hoà cười thành tiếng nhìn Hoàng Minh Long. Cậu ấy nhìn vậy mà cũng biết chọc ghẹo. Thái Mỹ Hoà lấy trong cặp ra sợi dây chuyền dài đến ngực do chính tay mình làm (Có tài làm đồ trang sức đó nha >.

"Cái gì đây?"-Nhóc cầm sợi dây lên nhìn nhỏ.

Thái Mỹ Hoà chồm đến nói nhỏ cho một mình nhóc nghe.

"Cậu là người tốt. Tớ biết mà. Mà nếu có xấu xa đến đâu,cậu cũng tốt với tớ."-Thái Mỹ Hoà cầm sợi dây chuyền mình đang cầm,mở nắp ra. Hình nhỏ bím tóc được thắt dài lưng mặc đồng phục đi học nhìn cực dễ thương hiện lên.-"Có ảnh tớ nè. Mỗi khi cậu buồn,mở ra xem. Tớ sẽ xuất hiện,cậu sẽ hết buồn. Tớ...sẽ luôn bên cậu,cho nên cậu đừng lạnh lùng nữa nha. Hãy dang tay chào đón những người bạn mới."

Hoàng Minh Long dao động nhìn tấm hình đó. Trông nhỏ ngộ ngộ nhưng mang đậm chất hiền dịu,trong sáng và vẻ xinh đẹp của một tiểu thư nhà giàu.

Thái Mỹ Hoà khoác tay Hoàng Minh Long lay lay bảo đi. Lần đầu tiên thấy Thái Mỹ Hoà chủ động nắm tay Hoàng Minh Long. Trong lòng dâng lên niềm vui sướng. Cô ấy đã đón nhận mình.

"À...."-Thái Mỹ Hoà cong môi.-"Cái này là chính tay tớ làm đấy. Cậu phải giữ cẩn thận nha."

Hoàng Minh Long đã vui lại càng vui hơn nhưng hình như cậu ta đã luyện kình công nhiều năm,như thế mà vẫn không bộc lộ được cảm xúc ra ngoài.

"Sao vậy? Cậu không thích hả? Hay cậu thích đồ mắc tiền hơn."-Thái Mỹ Hoà tỏ vẻ buồn buồn.-"Vậy bữa nào để tớ đi mua cái khác cho cậu cũng được."-Nói rồi Thái Mỹ Hoà dứt lấy sợi dây.

Nhưng chưa kịp dứt lấy đã bị tay Hoàng Minh Long nắm chặt lại.

"Đồ của em làm cho. Một khi đã lọt trong tay tôi thì đừng mong lấy lại."-Hoàng Minh Long tay kia nắm chặt sợi dây.

Thái Mỹ Hoà bật cười thành tiếng lần hai nhìn Hoàng Minh Long. Coi bộ nhìn cậu ấy cũng vui tính.

"Nhưng cậu không giữ nó mà."

Hoàng Minh Long quay sang.

"Ai bảo không."-Lần đầu tiên nhóc nói lớn.-"Đương nhiên là phải giữ đồ của mình cẩn thận rồi."

Giọng ấm áp của nhóc vang lên làm Thái Mỹ Hoà vui hẳn. Mặt hết đỏ dần,nắm tay kéo nhóc đi.

"Vậy ngày nào cũng dắt tớ đi ăn kem nhé. Tớ muốn được cậu dẫn đi ăn kem cơ."

Hoàng Minh Long khẽ cười nhìn Thái Mỹ Hoà.

"Ừ...nhưng cũng phải uống sữa."

Thái Mỹ Hoà dừng chân quay sang cong môi mếu máo với nhóc.

"Lâu lâu thôi."

"Không."-Nhóc trả lời nhanh chóng.-"Đề kháng em yếu thì phải uống."

Thái Mỹ Hoà ủ rũ,cúi gằm mặt xuống.

"Nhưng chỉ ló một tuần mà nhìn tớ béo lên rồi."-Hoàng Minh Long nghe xong quan sát Thái Mỹ Hoà. Có thấy béo đâu,ốm rồi bây giờ vóc dáng cân đối đấy chứ.-"Như vậy sẽ xấu mất."

Hoàng Minh Long nhin cười khi nghe Thái Mỹ Hoà sợ xấu. Nhóc cố kìm nén không cho tiếng cười vang lên. Thái Mỹ Hoà ngước lên thấy mặt Hoàng Minh Long mếu lại vì nhin cười.

"Tớ chưa được nghe tiếng cười của cậu. Cười đi."-Thái Mỹ Hoà quên mất chủ đề là năn nỉ Hoàng Minh Long ngừng bắt mình uống sữa. Nhe răng bảo cười là như vậy,phải tươi lên.

Hoàng Minh Long chuyển lại sắc mặt.

"Cười gì?!"-Nhóc kéo tay nhỏ đi.-"Cho dù em có béo cỡ nào thì tôi cũng lấy em làm vợ."

Bóng Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long khuất dần. Cây cỏ thụ lớn ở đằng kia liền ào ra cả đồng người. Là hội đồng kí túc xá phòng 130.

Nãy giờ cả đám ngừng thờ quan sát nhìn hai đứa bọn nhóc tình cảm với nhau mà ai nấy cũng đỏ mặt lên. Người thì ganh tị,anh với hẳn chứ ai >.

- "Hai đứa ấy sến quá bây hỷ." -Chàng biu môi nhìn cả bọn.

Bốp.

Ăn đấm là điều bây giờ. Còn ai vào đây nữa. Lam Minh Nhật hạ thủ đấy. Yeah! Cả bọn cho một tràng vỗ tay nồng nhiệt vì nó lúc nào cũng là người "trừ gian diệt ác"

- "Tao thấy mày còn sến hơn nó đấy. Bởi thế đến giờ mày mới ế." -Nó biu môi lại.

Chàng suýt xoa lườm nó. Chứ bà không ế chắc mà đi nói tui. Thôi im,nói ra là rằng không còn húp cháo.

- "Ông nói sến vậy." -Cô đặt tay lên vai chàng dựa dẫm.- "Vậy khi nào ông thổ lộ tình cảm với em xinh tươi nào thì tui sẽ đi coi nó hiện đại ra sao."

Bốp...bốp...bốp

- "Bữa ni mới thấy Thái Mỹ Tuyên nói hay nè." -Gã vừa vỗ tay vừa biu môi.

Nhỏ ngồi suy nghĩ nãy giờ,bây giờ lên tiếng.

- "Theo như lời của Trịnh Gia Khôi và Cao Hoàng Nam thì chắc kiếp trước hai đứa nó oan gia ngõ hẹp lắm nên kiếp này mới thương nhau..." -Nhỏ nhìn mọi người.- "Cũng giống như hai đứa..."

Hội đồng 17 tuổi vừa quay qua nhóc và em là lại cái hình ảnh ngày nào trước mắt hiện lên.

- "Bà vừa đập vào đôi giày hạng hiệu của tui đấy." -Nhóc hét lên. Đôi này do chính tay chị Nhật mua về tặng mình mà cái con mắc dịch kia dám dẫm lên như dẫm lên phân bò vậy hả.

- "Có tí mà chỉ trích dữ vậy cha nội. Vậy ông là người nhỏ nhoi hẹp hòi vậy hả?" -Em chóng nạnh.

- "Đôi giày bà có biết tôi quý nó cỡ nào không mà nói cái kiểu đó hả?" -Nhóc hét lên làm cả sân trường vang dội.

Bốp...bốp.

Nó không thể ra tay vì đó là em nó và hôn phu của hấn. Nhưng người ra tay nếu không có liên hệ gì thì nương tay là chuyện không thể có. Nàng cho hai đứa hai bạt tai nhanh chóng

Hấn với nó mừng thầm trong lòng khi nàng đã kế thừa sự nghiệp "trừ gian diệt ác" kia. Mà không riêng gì nó và hấn,cả bọn cũng thích thú với cú đánh đẹp mắt vừa rồi.

- "Cao Hoàng Nam. Tao nghĩ là nên giải ân oán giữa hai đứa nay hộ tao."

Anh nghe xong bật cười chóng nạnh. Nên nói ngay từ đầu có phải tốt hơn không?

Mọi người nhìn anh gật đầu lia lịa. Thông qua.

- "Được rồi. Giao hai đứa đấy cho tao."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Anh Và Em.

Nhóc với em bị anh lôi đến vườn hoa của trường. Bỏ lại mấy cái bản mặt ấy đang tròn mắt nhìn.

- "Nhưng giải ân oán là giải như thế nào?" -Cô hỏi làm mọi người nhận ra rằng điều vô lí này. Liền đuổi theo anh.

Nhóc với em nhìn anh im bật. Cái cha già này định giở trò gì nữa đây không biết. Nhưng chắc chắn là những điều quái đản rồi.

- "Hai đứa tụi bây..." -Anh chen giữa ngồi choàng vai nhóc và em

- "Sao cơ?" -Nhóc và em quay sang nhìn anh.

- "Vì quá sâu đậm của kiếp trước nên bây giờ ân oán mới sâu tệ như thế."

Nhóc với em đưa bản mặt nhìn anh, vòng tay trước ngực.

- "Tầm phào. Ai mà tin."

Anh xô hai đứa ra.

- "Đầu tiên là phải học lại cách ăn nói với nhau."

- "Bộ anh bị điên hả?" - Em hét lên.

- "Đồ khùng. Tui về lớp đây." - Nhóc phui quần áo một mạch đi lên lớp bỏ lại anh bơ vớ lạnh ở ghế đá.

Hai bóng của 15 tuổi vừa đi là cả bọn hội đồng 17 tuổi té ầm ra. Đúng là anh chẳng làm được cái tích sự gì ra hồn.

.....

Nhóc với em đi lên lầu. Người đi trước kẻ sau. Nhóc nhìn lại đôi giày mình đã bẩn hết. Là lại nhớ đến cái bản mặt lạnh chanh của em. Quay đầu lại.

- "Nè... ít ra bà cũng phải xin lỗi tui đi chứ."

Em nhếch nửa môi nhìn nhóc. Sao cái ông này nhỏ nhen, hẹp hòi vậy nhỉ? Cái chút xiu mà cứ như mình xúc phạm bỏ vào giày chửi vậy.

- "Xin lỗi." - Em hét vào mặt nhóc đi nhanh chóng.

Nhóc nhếch nửa miệng nghe câu xin lỗi của em chẳng thành tâm như thế nào. Cứ như là bị ép buộc trong khi mình chẳng có lỗi vậy. Đây rõ ràng là con khôn mà.

- "Nè... bà kia đứng lại." - Nhóc đuổi theo em.

Em đứng lại, vòng tay trước ngực quay sang nhóc. Không biết cái tên hẹp hòi này nó định làm cái đánh gì nữa đây. Hay là vụ nôn ói vừa gì trên áo chửi ta.

- "Sao?"

- "Xin lỗi cái kiểu đó của bà thì xin lỗi làm gì cơ chứ. Trông chẳng thật lòng tí nào." - Nhóc lườm em.

Em nhăn nhó, nắm tay thành quyền cố kiềm nén lại.

- "Thế bây giờ ông thích sao?"

Nhóc vòng tay trước ngực, đắc ý.

- "Phải nói là 'Anh Lam Minh Hoàng cho em xin lỗi, em không biết giày của anh quan trọng như thế nào. Từ nay em sẽ không bao giờ động đến đồ của anh nữa đâu' phải thế đấy."

Quá tam ba bận. Không đời nào Từ Minh Nhi này nói kiểu hạ thấp bản thân mình mà kêu với cha nội bằng tuổi là anh đâu.

- "Không." - Em nghĩ lại lời anh và gãi. Có khi nào kiếp trước mình như vậy thật không nhỉ? Có thể của có thể lắm. Phải giải ân oán này để còn phải cưới anh Quân yêu dấu của mình mới được.

- "Nè..." - Nhóc quát lớn.

- "Tui nghĩ kiếp trước tui với ông như lời anh Nam với anh Khôi nói thật đấy. Tui với ông đi giải ân oán đi. Để tui còn phải lấy anh Quân của tui nữa."

Nghe xong là Lam Minh Hoàng muốn tự cắt tai mình luôn. Sao cái bà tự cao tự đại, tự tin, tự kiêu lại xuất hiện trước mặt mình cơ chứ.

- "Được thôi."

Nói rồi nhóc với em kéo nhau xuống vườn hoa của trường để gặp anh.

Vừa xuống là thấy anh đang đứng đó cong môi nhăn nhó. Cả hai chạy ào đến ngồi cạnh anh.

- "Anh Nam. Em muốn giải ân oán giữa em và tên khốn nhỏ nhen, hẹp hòi đó." - Em vòng tay trước ngực.

- "Em cũng muốn giải. Cứ riết như thế này fan hâm mộ của em nó thấy ả ta nó chạy mất. Rồi em ế vợ thì sao." - Nhóc lườm em.

Anh nhìn nhóc rồi nhìn em không biết lí do gì mà hai đứa đổi ý định nhanh như gió vậy nhỉ? Đã thế còn tỏ vẻ rất kiên quyết.

"Mau làm đi chứ."- Cả hai đồng thanh quay sang nhìn anh.

"À...à..."-Anh gượng cười nhìn nhóc và em-"E hèm... Như anh đã nói trước tiên hai đứa phải đổi cách xưng hô."

"Xưng hô?"

"Ừm..."-Anh bịu môi-"Thằng Hoàng phải gọi bé Nhi là em,ngược lại bé Nhi phải gọi thằng Hoàng là anh."

Nhóc nghe xong đắc ý cười hả hê. Anh Nam nói đúng. Cho dù có bằng tuổi nhau nhưng mình vẫn là anh của con nhỏ bựa vãi nổi kia thôi.

Anh thấy nhóc đắc ý. Chấp môi lắc đầu hiểu rõ lòng nhóc đang như thế nào.

"Không phải là anh về vụ đàn anh đâu."

Nhóc tròn mắt quay sang nhìn anh. Vậy về vụ gì cha nội?

"Vụ về kiếp trước hai người đã xưng là anh em."

"HẢ?"

"Ồ đời này,hai con phải lập lại như kiếp trước."-Anh lại bịu môi.

Nhóc với em bây giờ mới nhận ra anh tâm thần cỡ nào. Đáng lí ra mình không nên đến đây.

"Xưng đi."-Anh cho nhóc và em hai cái bạt tai lên đầu.

Hai người cổ nhẵn nhụi nhìn anh rồi nhìn nhau.

"A...ha...Anh."-Em nói xong chạy mát dế xuống cantin.

"E...m"-Chưa kịp để nhóc nói lại cho em nghe.

Anh huých tay bảo nhóc xuống cantin với em. Nhóc ù rù vác mặt lê thê đi theo. Vừa như thế là cả bọn trong bụi kia bay thẳng ra bu quanh anh như ruồi bu phân,như mèo thèm mỡ.

"ANH VÀ EM."

Nói rồi cả đám lôi anh xuống cantin ngồi cùng bàn với hai tụi nhóc.

Thấy hai cái bản của nhóc và em ngồi chành bành ra mà chẳng kêu gì ra nhai.

"Anh ý nên lấy nước ngọt cho em ý."-Anh nhăn mặt hai từ "anh và em "

Nhóc kiềm nén đi lấy nước ngọt trong khi em vòng tay trước ngực đắc ý. Sao cái á đó nhìn là khó ưa rồi. Nhóc cầm lon pepsi vừa nhăn nhó vừa lắc lắc (cái này không có cô tình nè >.

Nhóc ném qua cho em Vừa bật lon nước ra.

Phụt.

Yeah!

Nước bay tứ phía về phía nhóc (tưởng em nữa chứ :3) đó cũng là nhờ phần của nhóc. Lắc kiêu gì mạnh quá mà cả hai ướt nhem lên.

Mọi ánh mắt đổ ầm về phía hai đứa. Công nhận vong linh bày quá nặng. Ngôi trường này không may mắn khi chứa đựng hai đứa rồi.

"Trời ơi."-Em nhăn nhó vút luôn lon nước vào người nhóc.

"Chết tiệt."-Nhóc hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Năm Tay - Rình Rập.

Anh chen ngang ngăn cản hai đứa. Không có anh chắc nhóc và em đã solo với nhau luôn rồi. Nghĩ đến là bực mình.

- "Em đi về đã." - Nhóc với em bỏ mỗi đứa một nơi đi không ai nhìn mặt ai.

Anh nhìn theo hết lớn.

- "Phải đi về chung rồi xưng anh em nữa chứ."

Cả bọn 17 tuổi nghe xong bật cười cho anh và hai đứa nhỏ. Thôi thì cứ để hai đứa ấy đến đâu thì đến đi. Giải ân oán gì mà phức tạp.

- "Trốn giám thị ra ngoài chơi đi." - Nó đứng dậy hăng hái.

- "Chơi cái gì?" - Hấn chóng cầm với bản mặt (-_-) nhìn nó.

Định mệnh thẳng khi này làm mất cả hứng đi chơi. Quay sang nhìn thì cả bọn lên kí túc xá hết rồi. Một phòng chỉ có sáu người mà sao bây giờ gấp đôi lên là sao nhỉ? Bộ mình sinh ra chúng hay sao vậy ta?

.....

Sửa soạn ở phòng thay đồ của trường xong. Nhóc với em lại theo nhiệm vụ là xuống vườn hoa theo lời anh.

- "Hê... lần này là gì vậy?" - Gã choàng vai anh nói.

- "Suýt." - Anh tỏ vẻ bí mật. - "Chuyện riêng tư người ta mà ồn ào

Gã xô anh ra đến ngồi cạnh nó lờm lờm. Thấy gã ngồi cạnh nó hấn cũng chạy bèn đến ngồi cạnh. Phải như vậy mới đúng.

Nó nhìn gã rồi nhìn hấn đang làm cái quái gì mà cứ tấp nập vào người mình. Nó xô hai người té nhào ra.

- "Trời đã nóng rồi mà còn xít lại tao."

Anh ung dung xò tay vào túi quần đi thẳng xuống lầu bỏ lại mấy cái bản mặt nhìn theo.

- "Hê... sao không đi theo coi đi. Chuyện này vui à." - Nói rồi nó lén lút chạy theo làm cả bọn kia cũng theo đuôi.

Vừa đến vườn hoa là thấy ngay ba người bọn anh đang ngồi ở ghế đá. Hoa toả ngát cao chót vót làm cả bọn không thấy được gì cứ chồm lên chồm xuống trông rất khổ cực. Đã thế còn có đám ong ở đó, không ai dám xông vào vì sợ "anh ong" làm nhan sắc phai nhòa.

- "Trong đây ai nhẹ kg nhất?" - Chàng quay sang hỏi.

- "Làm gì?" - Ba tụi nó đồng thanh.

- "Kêu thằng Quân ngồi chỗ xuống cho đứa nhẹ kg đứng lên coi thằng Nam làm gì." - Chàng nhìn sang hấn.

- "Ồ... sao lại là tao?" - Hấn không hiểu con mẹ gì hết tròn mắt nhìn.

Cả bọn vòng tay trước ngực gật đầu nhìn hấn. Hấn vẩy vẩy tay không đồng ý. Nhưng nếu là Lam Minh Nhật thì ô kê chứ đưa mấy mụ mấy anh kia đập lên lưng mình thì đừng có mơ ơ mơ

Nhưng...

- "Thằng Nhật nặng kg nhất. Loại." - Cuộc sống không như cuộc đời. (T_T)

- "Tao có 45 kg mà bảo tao nặng nhất á." - Nó nắm cổ áo chàng. Mắt công đọc giả đọc được lại tưởng mình 60 kg nữa.

Chàng gượng cười nhìn nó. Nói ai chứ nói Lam Minh Nhật là số mình đen rồi.

- "A... ha... ha..."

Nó bỏ tay ra khỏi áo chàng, vòng tay trước ngực nhìn sang nơi khác.

Hắn thấy nó không được cũng phản đối theo.

- "Tao không công đâu."

- "Thì ai bắt mày công đâu."- Cả bọn đồng thanh ngoài trừ chàng ra làm hắn quế một vố.

- "Con Tuyền nhẹ nhất. 43kg...thằng Thụy với thằng Phong 44 kg rồi."- Gã chóng nạnh cười gian.

Nàng đi qua đi lại nhìn gã với ánh mắt ngường mộ.

- "Nhìn mày chắc 50 kg nhỉ? Thân hình cân đối vãi."

Nhỏ chạy đến choàng vai gã dơ ám hiệu "number one" lên.

- "Thằng Thụy nói phải. Hơi bị men."

Gã nghe xong những lời khen từ mồm nhỏ và nàng. Trong lòng bỗng vui lên. Bởi vì tôi là hôn phu tương lai của Lam Minh Nhật mà. Nhưng chỉ có gã là không biết ý định đen tối của nhỏ và nàng trong khi ai nép mình sang một bên.

- "Cho nên ngồi xuống để con Tuyền đứng lên."- Nhỏ chóng nạnh.

Gã nghe xong liền phun bọt trực tuyền.

- "Cái gì?"

Nàng vẫy vẫy tay.

- "Aishhh....nhanh đi không bọn kia về bây giờ. Đi rình tình cảm của người khác là phải chịu thiệt."

Gã nhìn sang nó cầu cứu nhưng cầu cứu ai lại cầu cứu nó là không ổn rồi. Mọi người bẻ tay kêu tiếng xương đi đến gần gã.

- "À được rồi."

Nói rồi cô như được làm hoàng hậu được kẻ hầu người hạ nâng lên lưng.

- "Lên lên đi..."- Cô biau môi nhìn bọn anh.

- "Sao...bà....nặng...chỉ...thua...con...voi...một lát thôi vậy?"- Gã gắng sức nói.

- "Lên tí nữa đi."- Cô ngược nhìn.

Bọn ở dưới véo vấy đồng phục học sinh của cô xuống làm cô không tài nào xem được những gì.

- "Sao rồi mày?"- Nó hỏi.

- "Đừng kéo váy tui."- Cô nhăn nhó. Vừa quay sang thấy...- "Hê...Hê..."- Cô vỗ tay nó lia lịa.

- "Sao?"- Gã nghe xong thấy đứng phát dậy làm cô té nhào ra. Cả bọn chạy ủa ra thấy nhóc và em...đang nắm tay nhau lủi thủi.

- "Nắm tay nhau rồi sao?"- Cả bọn đồng thanh.- "Thằng Nam mạnh dữ. Làm gì mà để hai chúng nó nắm tay luôn ghê vậy?"

Hắn chóng nạnh cười hả hê. Kì này có khi nào nhóc con đó rước mụ kia về là ổn rồi. Vậy việc mình và Lam Minh Nhật là tốt, không có kì đà cản mũi.

Nhỏ thấy bản mặt hắn gian tà, nhẹ nhàng thổ lộ vào tai hắn.

- "Mày suy nghĩ gì mà đen tối vậy? Nhìn mày tao sợ ghê."

Hắn dập tắt suy nghĩ về nó quay sang lờm nhỏ. Sao cái bà này cứ thích làm cụt hứng mình ghê.

Nó cau mày nhìn kĩ em. Công nhận cũng có chút dễ thương, láu lỉnh. Lỡ mai này hai đứa nó một cặp thì tốt quá. Thằng Hoàng cũng được người tốt bên cạnh.

- "Nắm tay mà để bản mặt thằng Nam ở đó thì mất duyên cmnr."- Nàng với chàng biau môi.

Anh cười cười nhìn nhóc và em ngại ngại nhìn nhau.

- "Nắm tay nhau đi về đi."

Nhóc với em quay sang lờm anh. Hết bữa nay thôi,sẽ không bán cái mạng xinh xắn,đẹp trai đến cái ông tâm thần này đâu.

- "Biết rồi."

Nhóc với em vừa đi xa là cả bọn bán mạng cho lũ ong kia vượt ải chạy đến choàng vai anh nhìn hai đứa vừa đi vừa lờm nhau.

- "Quá mạnh,quá dữ và quá ghê."

.....

Nhóc với em đợi đi xa anh là tiếng ồn lại vang lên.

- "Chắc anh muốn nắm tay tui lắm chứ gì?"-Em mặt gian nhìn nhóc (bị anh dọa nếu không kêu anh thì ân oán cãi vả sẽ ập nhiều đến).

Nhóc nực cười lờm em.

- "Cái đồ suy bụng ta ra bụng người."

- "Á...ha...ha...còn bày đặc tự ái. Biết tui là ai không? Tui là..."

- "Là Từ Minh Nhi ăn hại."-Có bài ca hát hoài.

Nhóc phán một câu làm em điên hết lên. Sao con người này có thể xuất hiện trước mặt mình được cơ chứ. Đúng là cái xã hội này loạn lên hết rồi. Tức chết đi được mà.

Nhóc thấy em càng tức càng xiết áo mình chặt đến nỗi vai mình xệ xuống.

- "Bà đang làm nhăn áo đất tiền của tôi đấy."

Sao cái thằng này càng lúc càng nhỏ nhoi hẹp hòi vậy nhỉ?

- "Đồ nhỏ nhoi hẹp hòi."-Em hét lên.

Soạt.

Nắm tay kiểu gì mà đến nỗi áo bị em tức xé rách toạt lộ ra cánh tay trắng như bông buri của nhóc.

- "Cái bà điên này?"-Áo chị Nhật mua cho tui đấy. (Đồ của anh ý đều được nó chọn lựa và mua cho >.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Trong Ba Người Bọn Nó, không Có Ai Là Con Trai.

Nàng trên đường đi về kí túc xá nhớ lại ba mẹ bảo rảnh rồi đi về nhà thăm.

- "Tụi mày ở đây...tao về nhà thăm ba mẹ."-Nàng hí hửng.

Cả bọn quay sang lờm nàng đang hí hửng. Coi bộ gia đình nhưng nhớ là chạy về liền,quên luôn cả bạn bè.

- "Đừng cho nó mượn xe Nhật."-Chàng đến choàng vai nó.

Nó lờm chàng đang hẹp hòi,hắc tay chàng ra.

- "Lấy đi."-Nó ném chiếc chìa khoá vào mặt nàng.

Nàng chụp lấy cười đều nhìn chàng. Không biết nó bạn tao bảy năm rồi à. Tình bạn trên bảy năm là tình bạn mãi mãi đấy.

Chàng biu môi nhìn nó với bản mặt bơ ướp lạnh kia.

Nàng định quay đi thì..

- "Đổi lại?"- Nó làm nàng đứng hình.

- "Sao?"- Nàng quay sang.

- "Mua thịt bò, gà quay và mấy lon bia về thăm bọn này."- Cậu nó vừa chấm hết là được sự hưởng ứng của hội đồng.

Nàng nhếch nửa môi nhìn nó. Tình bạn mãi mãi là tình bạn thân mà tình bạn thân là khôn nạn nhất. Nó đối xử tệ bạc với mình vậy đấy.

- "Biết rồi."

Nói rồi nó đạp xe về nhà với chiếc mătìn không dỏ cổ trắng kia, trên tay còn cầm hoa và trái cây.

Kít.

Nàng đứng bên ngoài thò tay vào khó nhọc mở cánh cổng to kia.

Cạch.

Cổng được mở ra dễ dàng. Vừa ngược mặt lên là nàng bắt gặp ngay ánh mắt lạnh lùng ngày nào của nhóc.

- "Chị mới về."

Nàng cười nhẹ gật đầu nhìn nhóc.

- "Ừm."- Nói rồi nàng dắt xe vào nhà.

Nhóc nhìn bóng nàng vẫn với ánh mắt ấy. Xò hai tay vào túi quần thở dài.

- "Cảm ơn."

Nàng không hiểu nhóc cảm ơn ai, nói chuyện với ai. Quay sang nhìn nhóc.

- "Chị sao?"

Nhóc khẽ gật đầu nhìn nàng.

- "Vì sao?"- Nàng cau mày.

Không cần một phút suy nghĩ.

- "Vì đã mang cô ấy đến."

Nàng bật cười nhìn nhóc. Mang Thái Mỹ Hoà đến đâu phải là mình. Là do em có được bé đấy chứ. Lạnh lùng nhưng vẫn con nít quá.

- "Chị mong em sẽ ở bên và chăm sóc bé Hoà tốt. Nó rất ngốc nghếch và chẳng biết gì đâu. Thật sự là khi thấy em ở bên bé Hoà."- Nàng xò tay vào túi cười tí mắt với nhóc.- "Chị cảm thấy bé Hoà rất may mắn khi có em... Mặc dù ban đầu chị hơi lo sợ em sẽ làm bé Hoà khóc suốt ngày thôi."

Nhóc chẳng nói chẳng rằng nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng khó tả. Có lẽ suốt thời gian dài kia đã làm nhóc buồn bã đến thế nào.

Cảm ơn chị vì đã cho em biết tiếng cười là điều hạnh phúc như thế nào.

Câu nói quá khó để nhóc nói ra bây giờ. Nhưng một ngày nào đó nhóc sẽ nói ra thôi. Chị đợi em nhé. Và em sẽ cho chị thấy em hạnh phúc cỡ nào khi ở bên cô ấy.

Và lần chuyện chị tha thứ cho mẹ em. Đáng lí ra em phải biết sớm hơn để tình chị em không lạnh lẽo như bây giờ

- "Tôi đã nghe ba mẹ kể hết rồi."- Nhóc đến gần nàng.- "Khi nào chị mới trở về làm con gái?!"

Nhắc đến đây làm nàng nhớ đến anh. Tự nhiên biết mình là con gái rồi còn thổ lộ.

Quê một cục, đúng là chuyện tình cảm.

Nhóc cau mày nhìn nàng đang đỏ mặt lên.

- "Bộ có ai thích chị sao?"

Nói câu trúng tim làm nàng sặc lên đến mũi. Cái thằng là thánh hay sao mà nói chuẩn.

- "Làm...làm...gì có...thôi vào với ba mẹ đi."-Nói rồi nàng ôm bó hoa và trái cây vào nhà nhanh chóng.

Nhóc khẽ cười nhìn nàng với vẻ hài hước. Còn giả bộ che đậy tình cảm. Bộc lộ ra ngoài là điều làm người ta nhìn thấu tâm can.

- "Cao Hoàng Nam "

.....

- "Hơ...hơ....hơ..."-Nhỏ ngáp ngáp dài nằm trườn ườn ra giường.

Hành động đó làm chàng cứ dính mắt nhỏ. Sao lại có đứa con gái từ tính tình đến cách nói chuyện hay tưởng đi như con trai vậy nhỉ? Chắc con này luyện nhiều năm lắm đây. Nhưng sao lại giả trai? Mà không biết có người yêu chưa nữa. Nhưng có người yêu con gái à.

Nghĩ đến đây chàng có ý định tán chơi nhỏ cho vui. (Giỡn với tình yêu người ta vậy đấy -_-). Coi bộ cũng được ta. Nhưng trước hết phải cho nhỏ biết là mình phát hiện ra nhỏ là con gái đã chứ.

Nghĩ đến đây chàng nhìn sang nó. Cái bà này còn vô duyên hơn con Phong nữa. Nằm ngủ kiêu gì mà hai chân hai bên ra với chiếc gối ôm. Làm như mình cày sâu cuốc bẫm lắm. Mà cái cuốc là cái gì nhỉ?

Chàng lắc lắc đầu đưa ra quyết định nên nói với tất cả mọi người trong phòng này biết hết tất cả.

- "Tao...có chuyện muốn nói."

Lần đầu tiên chàng hiểu cảm giác nói mà không ai để ý của hắn. Trông thật tồi tệ,sao lúc đấy mình lại đối xử như thế với hắn nhỉ.

Cạch.

Đúng lúc nàng vừa về đến,trên tay còn cầm đồng hồ ăn vặt.

- "Chuyện hx vậy?"-Nàng không hiểu sao chàng lại chóng nạnh đứng giữa phòng. Đến giờ giặt kính phong rồi đây.

Lại sự im lặng không hề nhẹ. Chàng hơi giận gãi đầu bù xù nhìn quanh. Không biết phải bắt đầu từ đâu.

- "Trong ba đứa tui bây. Ai mới là con trai?"

Câu nói của chàng làm năm đứa còn lại giật bắn mình quay sang nhìn chàng chăm chăm.

- "Mày vừa nói gì vậy hả?"-Nó chóng nạnh đi đến cạnh chàng.

Chàng nuốt nước bọt nhìn nó đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn mình.

- "Tao biết thân phận hết rồi. Chỉ còn mỗi thằng Thụy là nghi vấn thôi."

Anh với hắn ngồi chồm hổm trên giường nhìn xuống. Thì ra ai cũng biết cả rồi.

- "Trong ba người bọn nó, không ai là con trai."-Hắn nói làm ba tui nó im ru nhìn sang nơi khác.

Nhỏ gượng cười giả bộ chạy đến cầm túi đồ ăn lên lúc lắc.

- "Có đồ ăn rồi nè. Ăn thôi."

Anh đến cho nhỏ bặt tai ngay lập tức. Đến giờ phút này mà còn phủ.

- "Phủ làm gì... Nói lí do cho bọn này biết đi."

Nàng với nhỏ đứng im lìm không biết nói gì đây. Đã có nhiều thứ xảy ra quá,cũng không biết bắt đầu từ đâu.

- "Năm trước....đã có rất nhiều chuyện xảy ra."-Nó thấy ai cũng biết thân phận thật rồi,cũng không giấu nữa.- "Cứ mỗi lần nhắc đến là tở...cứ ứa lên...ba mẹ tở chết,ông bà nội con Phong ra đi và mẹ con Thụy cũng bỏ nó mà sang thế giới bên kia."

Ba tui hắn dao động đứng đấy lắng nghe từng kí ức của ba tui nó. Trôi nhanh vào những lời nói kia nhưng rất chậm khi bọn nó đã từng trải. Biết không? Có lẽ ba tui hắn là người hạnh phúc nhất trong hội đồng kí túc xá phòng 130 này.

Chương 79: Hợp Tác - Ba Mẹ Ra Đi.

Bà nội kể của nó ngồi trong phòng với người đàn bà đối diện.

Tin...tin...tin...

Tiếng điện thoại vang lên là cắt đứt khoảng lặng trong phòng. Bà nội kể nhấc máy.

"Alo..."

"Là Sia đây ạ." - Giọng người con gái bên đầu dây vang lên. - "Người mà hai chủ nhân muốn tìm hiểu đã có kết quả. Phùng Gia Bảo đang học và ở chung kí túc xá với Lam Minh Nhật. Nhưng người cậu ta thân không phải là Lam Minh Nhật mà là...Nguyễn Minh Phong. Cháu gái của tập đoàn cổ phần ở thành phố A."

Bà nội và thím nó nghe tên nhỏ xong là tròn mắt. Chẳng phải là con bé đi dự đám tang đó sao. Coi bộ toàn nhân vật nổi tiếng trong giới rồi đây. Con ông cháu cha.

"Và còn một bí mật tôi vừa nghe được ở phòng kí túc xá của bọn đấy ban nãy...ông bà nội hiện tại của Nguyễn Minh Phong không phải là ông bà nội ruột của cô ta. Ngày trước chỉ là quán gia của nhà đấy." - Một tin tức đáng ngờ cho hai người đang lắng nghe.

Bà nội cười gian xảo với thím nó.

"Người làm tốt lắm Sia. Đúng là không tốn đồng tiền để mua người. Được rồi, hãy đặt nhà hàng cho tôi đi gặp hai người kia."

"Vâng."

Bà nội chống cằm nhìn thím.

"Còn chuyện chia rẽ tiếp theo người làm đến đâu rồi?"

Giọng nói có vẻ yếu dần bên kia.

"Chuẩn bị rồi. Chỉ là không biết nên bắt đầu từ đâu?!"

Bà nội nghĩ đến chuyện lúc trước đã mà nó đã được đồng bọn giúp đỡ. Nắm chặt tay lại. Con nhỏ đó phải bị đuổi đi dưới vẻ mặt thảm thương thì ta mới hả dạ.

"Mau làm đi."

"Người yên tâm."

Vừa tắt máy xong là thím nó chồm đến hỏi ngay về việc muốn nói chuyện với bên ông bà nội nhỏ.

"Sao lại muốn gặp Nguyễn Sâm và Trương Ngọc Bích vậy?"

Bà chấp môi nhìn thím cười đều.

"Giúp người gặp hoạn nạn là đức tính tốt của con người mà."

.....

Bà và thím của nó lái xe đến một nhà hàng sang trọng trong thành phố với vẻ mặt gian xảo. Hai người đang bày mưu tính kế với tài sản bên này đồng thời mong cháu gái của ông bà ấy sẽ tác hợp lấy lại đầu tư bên nhà họ Phùng kia. Tiện cả đôi bên khi chúng ta nắm giữ quyền quản lí công ty.

Hai người vừa bước vào là thấy ngay khuôn mặt âm thầm của hai vị từng mạnh mẽ nói mình đã từng bước xây dựng công ty kia. Một khi mà bí mật này đưa đến tai giới truyền thông thì là tin hót đáng ngờ.

"Hai phu nhân gọi bọn tôi có gì?" - Ông nội nhỏ nhìn thẳng hai vị kia. Gọi đến đây không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Thím nó vất một chân sang bên đưa ly trà đang nhà khói ra lên miệng ôn nhu nhâm nhi.

"Đúng là gặp nhau phải có chuyện nói."

- "Chúng tôi đến đây là để giúp bên hai vị chút vốn thôi mà."

Ông bà nội nhìn nhau rồi nhìn hai phu nhân trước mắt. Đang lúc mình cần nguồn đầu tư thì lại có người trợ giúp. Nhưng không ai lại trúng vào hai người này thì không ổn rồi.

Câu nói của cô trước khi rời đi vang lên trong đầu hai người bọn họ.

"Hãy làm gì có ích cho nhau trước khi vào tù đi hai quán gia."

- "Đôi lại?" - Ông đan tay vào nhau nhìn hai người kia.

Bà nội kể hiểu rõ vấn đề được đặt ra, nâng ly trà lên uống với nụ cười mòng mị gian xảo kia.

- "Lợi dụng nhà họ Phùng dựa vào cháu gái Nguyễn Minh Phong nhà hai người để lấy vốn."

.....

Nhóc với em vừa bước vào cổng là đụng mặt nhau. Đến cả đi học không rù mà cũng đến chung là hiểu nợ nần nó ra sao rồi. Ôi trời đất ơi.

Tư nhiên thấy mặt nhau là nhớ đến lời anh nói. Tồi là nhắn tin chúc ngủ ngon, sáng là hỏi thăm, gặp là anh và em và gần là nắm tay. Giá như đôi lại là chị Nhật hay anh Quân thì hay biết mấy.

- "Hôm qua ngủ ngon?" - Nhóc nhếch nửa môi hỏi em trong khi chẳng thành tâm chút nào.

- "Xi...hỏi như hỏi vịt vậy đấy. Vâng ngủ ngon."

Nhóc lườm em với cái giọng điệu trả lời chỉ thua con lợn kêu. Đúng là heo nái có khác.

Em đưa tay mình lên nhìn lơ sang nơi khác, nhóc u sầu nào nắm lấy tay em kéo đi. Không biết chuyện như thế này kéo dài đến đâu nữa.

Hội đồng 17 tuổi ngồi từ xa thấy em và nhóc nắm tay nhau đi đến gần liền bật ra cười cho hai đứa với bao ánh mắt xung quanh. Nào là..

- "Hê...con nhỏ đó là người yêu anh Hoàng hả?"

- "Tao không tin đâu. Trông chẳng xứng chút nào."

- "Đúng là hạng người đũa mốc mà bày đặc chọi mâm son."

- "Chắc bám anh Hoàng nhiều quá nên được anh ấy nắm tay cho đỡ quê đấy mà."

Em nghe xong mấy câu nói đó là tức sùng máu lên. Cuộc đời sao cứ trở trêu như thế này cơ chứ.

Phía nhóc không kém. Ai tên Quân đều đưa ánh mắt sắc bén lườm nhóc.

- "Tao định tán con đó mà thằng Lam Minh Hoàng dành mất đó chứ."

- "Trông hai đứa đó chẳng dẻo có gì gọi là xứng."

- "Đôi khi như thế là lại bám vào nhau."

- "Mà công nhận thằng đó mạnh dữ, tán được hotgirl trường bên luôn."

Nhóc nào phẳng không dám nhìn bọn hỏi hám kia. Cái đồ ngồi ăn khoai lang nói chuyện thể giới. Thôi cứ thẳng mà tiến, chị Nhật mình đang ở đó. Yên tâm, giải được nợ nần của con này là em chỉ hướng bên mình chị thôi.

- "Lấy đồ ăn cho nhau đi." - Anh với gã vòng tay trước ngực huých huých nhóc và em - "Con Nhi lấy nước, thằng Hoàng lấy đồ cho vào mồm."

Nhóc với em vừa đặt đít xuống là nghe được nhiệm vụ bất khả chiến bại mắc dịch đó. Lắc đầu cam chịu đi làm.

Cùng lúc đó. Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long cũng vừa đến nhà xe. Thái Mỹ Hoà đứng trước mặt Hoàng Minh Long cười nhẹ nhàng làm nhóc đỏ cả mặt lên.

- "Chuyện...chuyện gì vậy?"

Thái Mỹ Hoà cong môi, đưa ngón tay lên gõ nhẹ ở cằm.

- "Sợi dây dây cậu thích chứ? Cậu có đeo nó không?" - Có vẻ như Thái Mỹ Hoà đã có chút tình cảm với nhóc.

Hoàng Minh Long nhớ đến sợi dây hôm qua Thái Mỹ Hoà đưa cho. Mặt đỏ lên, Hoàng Minh Long đã đeo từ khi còn ở trong thư viện của trường.

- "À...ừm.....có...đeo."

Thái Mỹ Hoà cười tí mắt nhìn nhóc. Cậu ấy trông thật đáng yêu.

- "Mai một cậu dẫn mình đi chơi nhá. Mình muốn đi sở thú." - Nhỏ lay lay áo nhóc bật ra cười.

Nhóc đưa tay lên búng trán Thái Mỹ Hoà kêu lên tiếng lớn làm nhỏ suýt xoa mếu máo. Mới đây đã mếu lên, đúng là con nít.

- "Làm cho tôi sợi dây chuyền là đòi nhiều thứ lên."

Thái Mỹ Hoà cong môi cúi gằm mặt xuống đất không dám ngước lên nhìn nhóc. Mới khen đáng yêu bây giờ thấy đáng ghét.

Hoàng Minh Long cau mày nhìn Thái Mỹ Hoà lại bắt đầu dờ dỗi xấu là cúi gằm mặt kia ra.

- "Tôi bảo em sao mà cứ cúi xuống đất vậy Thái Mỹ Hoà."

Nhỏ nghe xong liền ngước mặt lên nhìn nhóc, cổ nặng ra một nụ cười thật tươi. Nhưng làm sao qua mắt được nhóc. Đã bảo là nói dối mà biểu cảm vậy thì nói dối làm gì.

- "Thôi được...hết buổi học hôm nay tôi dắt em đi chơi ở sở thú rồi đi ăn kem."

Nghe xong Thái Mỹ Hoà phá cười một nụ cười thật rạng rỡ với khuôn mặt thích thú kia. Nhắc đến kem và sở thú là nhỏ vui hẳn lên cho dù có buồn cỡ nào.

Nhóc thấy Thái Mỹ Hoà vui vẻ, mình cũng vui theo nhưng rất khó khăn để nhóc bộc lộ ra ngoài.

- "Và còn có cả một điều tớ muốn nữa." - Thái Mỹ Hoà nói nhỏ với nhóc.

Hoàng Minh Long cau mày nhìn Thái Mỹ Hoà với nụ cười tủm tỉm.

- "Đó là được thấy cậu cười thật lớn. Hạnh phúc, hạnh phúc." - Nhỏ vỗ tay hí hửng.

Lần nữa lại bị nhóc búng trán. Lần này đau gấp bội làm trán Thái Mỹ Hoà đỏ cả lên.

- "Hức..." - Đau là phải khóc. Nhưng chỉ mới mếu lại, mặt đỏ ửng lên thôi.

- "Không có khóc." - Nhóc xô tay vào túi quần nhìn Thái Mỹ Hoà. - "Ai bảo em được voi đòi tiên làm gì."

Thái Mỹ Hoà giả bộ làm lấy đi lên trước bỏ lại khuôn mặt nhin cười của nhóc ở phía sau. Hiện lại một chút là tính bướng lỳ ra rõ rệt. Hoàng Minh Long đi đến cạnh Thái Mỹ Hoà nắm chặt tay nhỏ. Đôi tay này không được phép rời khỏi Hoàng Minh Long tới nửa bước.

- "Cha...cha...trông hai tụi bây tình cảm gớm ta." - Hấn bùi môi xoa cằm nhìn hai đứa trong khi nhóc (2) và em cố gắng nhìn nhau mà nuốt com.

- "Tìm hiểu kiểu sao chỉ cho hai đứa kia với bây." - Gã nhìn nhóc và Thái Mỹ Hoà rồi quay sang nhìn hai đứa "ăn oán" kia.

- "Coi bộ lần này công khai làm người yêu thật luôn rồi ha." - Cô với nhỏ nhưn mày đồng thanh.

Nó với nàng lặng lẽ nhìn hai đứa cười nhẹ. Cuối cùng thì Hoàng Minh Long cũng tìm được điều gì đó tốt cho mình và còn có cả bé Hoà bên cạnh làm Hoàng Minh Long giảm đi nỗi cô đơn. Phải đối xử tốt với Thái Mỹ Hoà đó nha Hoàng Minh Long.

Tin....tin...tin

Đang vui vẻ điện thoại của Thái Mỹ Hoà reo lên làm cắt đứt tiếng cười ấy.

- "Con nghe đây bác Lạc."

- "Tiểu thư mau mau về nhà ngay đi. Ông bà không ổn rồi."

Rầm.

Thái Mỹ Hoà tròn tròn mắt thả điện thoại xuống đất. Mọi ánh mắt dồn về phía nhỏ. Chân đứng không vững, tay ôm lấy cánh tay nhóc đang đứng bên cạnh.

- "Có chuyện gì vậy?" - Nhóc hỏi.

Thái Mỹ Hoà run rẩy nhìn Hoàng Minh Long lắc lắc đầu.

"Mau đưa tớ về nhà. Ba mẹ...ba mẹ...."- Thái Mỹ Hoà nấc lên làm cô lo lắng đứng dậy.

"Ba mẹ có chuyện rồi."-Nói rồi cô gọi ngay tài xế của nhà ba mẹ nuôi đến.

Hoàng Minh Long nhìn Thái Mỹ Hoà đang nấc lên,ôm nhỏ vào lòng vỗ về.

"Ừ. Tôi đưa em về nhà."

Hai chiếc xe bóng loáng đậu ngay trước cổng sau đó. Thái Mỹ Hoà được Hoàng Minh Long đưa về đến nhà.

Thái Mỹ Hoà vừa chạy lên lầu là thấy ngay hai thân hình gầy gò của hai người đang nằm đó mong mỏi nhìn ra cửa đợi đứa con gái mình trở về để nhìn lần cuối.

"Ba...mẹ..."-Giọng Thái Mỹ Hoà yếu dần đi đến chỗ hai người.-"Ba mẹ làm sao thế? Ba mẹ ôm chỗ nào à. Để con gọi bác sĩ đến."

Ba Thái Mỹ Hoà nắm tay nhỏ lại,lắc đầu. Khuôn mặt của ông nhợt nhạt lên dần.

"Ba mẹ xin lỗi..."

"Không..."-Thái Mỹ Hoà lắc đầu.-"Ba mẹ sẽ không bị gì cả...ba mẹ để con gọi bác sĩ đến đi."- Thái Mỹ Hoà hét lớn làm mọi người ở bên ngoài loạn cả lên.

"Từ nay con phải sống tốt với ba mẹ nhà chị Tuyền nha con."-Mẹ Thái Mỹ Hoà yếu giọng nhìn nhỏ.

Thái Mỹ Hoà rung rung nước mắt,ngồi xuống ôm chầm lấy hai người.

"Ba mẹ bị đau từ khi nào vậy? Sao chẳng nói cho con biết."-Thái Mỹ Hoà cố chần tỉnh nói.-"Ba mẹ đã hứa với con là sẽ sống mãi,sẽ đợi ngày con cưỡi rồng sinh con rồi nhìn con của con lớn lên nữa mà."

"Hoà..."-Bà vuốt mái tóc của nhỏ.-"Ba mẹ xin lỗi vì đã không đợi được đến ngày đó. Nhưng ba mẹ sẽ luôn dõi theo con khi ba mẹ sang thế giới bên kia."

"Tuyền...con hãy chăm sóc em con thật tốt. Ba mẹ trông mong vào con."

Nói rồi hơi thở của hai người dần yếu đi. Trên bầu trời,hai ngôi sao vừa xuất hiện toả sáng đã chứng giám cho hai người ấy đã sang một nơi rất xa mà mãi mãi ta không chạm đến hay nhìn thấy được.

"Không..."-Thái Mỹ Tuyền hét lên làm ai cũng rung rung.

Thái Mỹ Hoà ôm cứng ngực ba mẹ mình một cách điên dại. Đây chỉ là ác mộng mà thôi. Mới hôm qua ba mẹ còn cười nói với mình mà hôm nay mình lại thấy cái gì thế này. Đúng là ác mộng thật đáng sợ.

"Đừng đi... Ba mẹ ơi."-Cô nước mắt nước mũi nhem nhuột đầy mặt nói điên dại với hai cái xác không hồn.

Thái Mỹ Hoà bất ngờ chạy sang bà thờ của chị mình. Hai tay đan chặt vào nhau,dần dần quỳ xuống.

"Hai ơi...em xin lỗi. Nhưng hai đừng mang ba mẹ đi được không? Em biết hai ở bên đấy rất cô đơn,nhưng còn em...còn em..."-Thái Mỹ Hoà nấc lên.-"Nếu em thiếu ba mẹ thì em sẽ không ổn mất hai ơi... Em rất sợ cái cảm giác một mình cô đơn ấy. Đừng làm vậy với em hai ơi."

Thái Mỹ Hoà tự đập vào ngực mình vừa nấc vừa tiếng khóc không thành lời. Hai hàng nước mắt chảy dài ướt hết má nhỏ.

"Hai ơi...hai có nghe em nói gì không? Hai đừng mang ba mẹ đi. Đừng mang hai người ấy đi. Em ghét hai...hai mau ra đây cho em đi."

Em đứng bên ngoài nhìn Thái Mỹ Hoà cứ khóc nấc lên với mấy câu vang xin người chị quá cố của mình mà không kiềm nổi được nước mắt.

"Hoà à...-Em đến bên cạnh không dám đặt tay lên vai nhỏ.-"Người mất thì không thể sống lại được. Đừng buồn nữa...."

"Cậu thì biết cái gì. Cậu quá hạnh phúc khi có được đầy đủ. Còn tớ...tớ đã mất rất nhiều. Ông bà nội,ngoại,chị tớ và bây giờ là ba mẹ. Thử hỏi xem tớ còn gì đây chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Ngủ Lại Nhà Nhóc - Đám Tang - Tớ Có Thể Đến Mộ Của Ba Mẹ Cậu?

Em thấy Thái Mỹ Hoà kích động quá lớn làm mình cũng không còn tư cách của một người bạn đến an ủi nữa, đi ra ngoài với khuôn mặt đau thương.

Nhóc (2) nhìn cô bên trong đang ngăn cản không cho mộ người đưa ba mẹ đi, không kiềm nổi xúc động quay sang nơi khác.

Thái Mỹ Hoà đi nhẹ nhàng xuống lầu với khuôn mặt bơ phờ. Cả đám nhìn theo với ánh mắt đượm buồn. Bây giờ nên để con bé trấn tĩnh lại một thời gian mà chấp nhận sự việc. Còn về cô cũng không kém gì. Cô ngắt ngay tại đó với hai hàng nước mắt. Mọi người đem cô vào phòng.

Thái Mỹ Hoà ngồi trước cổng với những cơn gió se lạnh lại của cuối năm. Hoàng Minh Long đứng sau Thái Mỹ Hoà không biết nên làm gì cho Thái Mỹ Hoà đỡ buồn.

- "Em không sao chứ. Ra đây lạnh lắm, vào nhà đi." - Hoàng Minh Long ngồi cạnh khoác chiếc áo ấm vào người Thái Mỹ Hoà.

Thái Mỹ Hoà nhận được hơi ấm của Hoàng Minh Long, người cô lại, lắc đầu không nói gì cả.

- "Không nghe lời tôi đấy." - Hoàng Minh Long nắm chặt tay Thái Mỹ Hoà.

Thái Mỹ Hoà gỡ tay mình ra khỏi tay nhóc. Ngồi im lặng với hai hàng nước mắt chảy không ngừng.

- "Em đợi chị hai dắt ba mẹ em về với em."

Hoàng Minh Long thương Thái Mỹ Hoà đang bị kích động ngồi ở trước nhà trong khi trời đang lạnh dần. Hoàng Minh Long sợ Thái Mỹ Hoà sẽ cảm, vòng tay ôm nhỏ vào người.

- "Không khóc nữa."

Thái Mỹ Hoà kiềm nén nãy giờ, nhận được cái ôm ấm áp của Hoàng Minh Long, nước mắt bắt chợt tuông ra như mưa, ướt đầm áo nhóc.

- "Hức....hức....hức.... Em phải làm sao đây? Làm sao đây? Ba...mẹ..." - Thái Mỹ Hoà càng nói càng nấc phát âm chệnh lếch như con nít mới tập nói.

Hoàng Minh Long vỗ về Thái Mỹ Hoà, trong lòng có cảm giác đau buồn xen kẽ không kém nhỏ.

- "Tôi dắt em đi dạo..."

Thái Mỹ Hoà lắc đầu.

- "Đi ăn kem..."

Thái Mỹ Hoà lắc đầu.

- "Em đợi ba mẹ về rồi mới đi."

Hoàng Minh Long thờ dãi nhìn người con gái trong vòng ngực mình như đang bị điên loạn lên, rồi cứ chảy nước mắt rồi cứ nấc liên hồi.

Hoàng Minh Long đứng dậy dìu Thái Mỹ Hoà đi chậm chậm trên con đường vắng của cái hẻm nhỏ bé này. Ra ngoài đường chính, Thái Mỹ Hoà nhìn mọi người ai cũng có cặp, có đôi, có lứa và quan trọng hơn bao giờ hết là có cả gia đình quần quýt bên nhau. Nước mắt lại cứ rơi. Hoàng Minh Long khẽ đưa hai tay lên lau nước mắt cho nhỏ.

Hoàng Minh Long dắt Thái Mỹ Hoà đến một quán kem gần đấy.

Xong việc kem lại đến việc đi chơi. Hoàng Minh Long dắt Thái Mỹ Hoà vào chợ đêm. Mọi thứ ở đấy, cái nào cũng bắt mắt. Thái Mỹ Hoà bây giờ không còn tâm trạng nào mà mua hay ngắm.

- "Đeo cái này vào...tôi sẽ luôn bên em." - Hoàng Minh Long đeo cho Thái Mỹ Hoà sợi dây chuyền được chạm khắc tinh xảo. - "Không phải chính tay tôi làm nhưng là chính tay tôi lựa."

Thái Mỹ Hoà ngược lên nhìn Hoàng Minh Long. Thứ quan tâm từ cậu ấy thật sự mang lại trong người Thái Mỹ Hoà ấm áp. Cậu ấy lạnh lùng nhưng sự quan tâm không bao giờ nguội đi. Thái Mỹ Hoà bật khóc, không phải vì ba mẹ mà là vì Hoàng Minh Long quá tốt với mình.

- "Cảm ơn..." - Thái Mỹ Hoà bất ngờ chạy đến ôm Hoàng Minh Long xiết chặt.

Hoàng Minh Long đỏ mặt khi Thái Mỹ Hoà ôm mình bất ngờ giữa phố đông người.

- "À....tôi có làm gì đâu."-Hoàng Minh Long nhìn quanh ngớ tay nhỏ nhẹ nhàng ra kéo đi.- "Thôi về...đi ngủ."

Thái Mỹ Hoà dụi dụi mắt đi theo Hoàng Minh Long. Cô nàng đi lượn quanh gần hết cái thành phố cũng thấm mệt. Ngáp ngáp dài nhìn Hoàng Minh Long lơ mơ mắt.

Hoàng Minh Long quay sang Thái Mỹ Hoà đang buồn ngủ mà không dám nói cho mình, cười nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ. Hoàng Minh Long để Thái Mỹ Hoà ở trên lưng, Thái Mỹ Hoà ngay sau đó nằm im lìm ngủ ngon giấc.

Hoàng Minh Long đưa Thái Mỹ Hoà về nhà mình, đặt nhỏ lên giường với khuôn mặt ngáy ngủ yên giấc kia. Nhóc khê đưa tay vén những sợi tóc trên má nhỏ.

- "Ngủ ngon."- Rồi nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán Thái Mỹ Hoà.- "Người con gái của tôi."

...

Trời dần dần sáng. Thái Mỹ Hoà cũng tỉnh hẳn. Trước mặt là trần nhà màu trắng với chiếc đèn chùm nhiều hoa văn kia. Đây không phải là phòng mình, phòng ai vậy nhỉ? Hôm qua mình... Thái Mỹ Hoà nhớ lại hôm qua mình được nhóc dẫn đi chơi liên bật dậy. Không phải đây là phòng của cậu ấy chứ. Chết rồi, phải làm sao đây? Thái Mỹ Hoà gãi đầu bù xù nhìn xung quanh. Không biết cậu ấy đi đâu rồi.

Cạch.

Hoàng Minh Long mở cửa bước vào với khay thức ăn trên tay. Không biết món gì nhưng có sữa là chắc rồi, món cháo chứ món gì nữa.

Thái Mỹ Hoà ngại ngùng đứng dậy nhìn Hoàng Minh Long đang đến gần mình.

- "À...hôm qua..."

- "Làm vệ sinh cá nhân, ăn sáng đi rồi tôi đưa em về."

Thái Mỹ Hoà gật đầu lia lịa rồi chạy nhanh vào phòng vệ sinh. Đóng sầm cửa lại thờ dốc với vòi nước đang chảy xè...xè kia. Nhìn vào trong gương, Thái Mỹ Hoà thấy sợi dây chuyền, nhớ đến hôm qua Hoàng Minh Long đã đeo cho mình. Nhóc trong lòng vui nhưng nhớ lại ba mẹ thì nước mắt cứ rơi.

Đám tang nhà Thái Mỹ Hoà cử hành nhanh chóng. Thái Mỹ Tuyên nằm trong phòng không chấp nhận sự thật này, nước mắt cứ rơi làm cô thêm mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Thái Mỹ Hoà quỳ xuống trước nhà nhìn hai bức ảnh trước mắt. Ba mẹ phúc hậu cười hiền nhìn chăm chăm đứa con.

"Hai thật ích kỉ...mang cả một lúc hai người đi. Bỏ một mình em cô đơn ở thế giới này."

Thái Mỹ Hoà không rơi nước mắt nhưng không có nghĩa nhỏ đã hết đau. Có khi nỗi đau mất ba mẹ chỉ sau một ngày quá lớn làm nước mắt Thái Mỹ Hoà không thể rơi xuống được nữa.

Mọi người đi đến thấp hương ngày càng một đông lên. Hội đồng kí túc xá phòng 130 ngồi ở xa quan sát nhỏ. Có lẽ những lúc bây giờ nên để vậy Thái Mỹ Hoà như vậy thì sẽ tốt hơn. Hoàng Minh Long cũng chỉ biết im lặng nhìn nhỏ ngồi ở đấy.

...

Hắn cảm thấy không khí ồn ào, không thoải mái ra ngoài cổng hít thở.

Vừa bước ra là thấy nó đang ngồi lồm chồm dưới đất, trên tay cầm vài hòn đá nhỏ ném lung tung.

- "Hê...sao bà lại ở đây? Thấp hương chưa?"

Nó im lặng gật đầu. Nhìn như con nít. Hắn cau mày ngồi chồm xuống cạnh nó.

- "Sao vậy?"

-

- "Nhớ ba mẹ à...?"- Hắn quay sang. Nó cũng chẳng đáp lại gì hắn. Có lẽ nỗi đau của Thái Mỹ Hoà bây giờ rất giống với Lam Minh Nhật ngày trước. Hắn đặt tay lên vai của nó.- "Tớ...có thể đến mộ ba mẹ cậu chào hỏi được không?"

Chương 81: Ôm - Làm Người Yêu Nhau Đi.

Nó không biết hẳn đang dở trò gì ngược lên nhìn bản mặt gian xảo của hẳn là cho nguyên mấy đạn được đá kia lên mặt làm hẳn né không kịp.

"Sao vậy hả?"

Nó nặng nề ngồi dậy chóng nạnh đi đến nhìn hẳn.

"Sao?"

"Đến chào hỏi ba mẹ vợ tương lai là chuyện bình thường mà."-Hắn nói lí nhí trong miệng.

Nó không nghe được,dơ tay cốc lên đầu hẳn mấy nhát đau điếng cả đầu xuống thân.

Hắn lấy tay ôm đầu cười phì. Ước gì bà già này nghe được thì hay quá nhỉ?

"Được thôi. Tôi sẽ cho ba mẹ thấy người hay làm phiền tôi như thế nào."-Nói rồi nó nhéo tai hẳn lôi đi.

Đến nghĩa trang. Hắn với nó trên tay cầm bó hoa cúc trắng đến viếng ba mẹ nó. Đặt bó hoa xuống,vẫn như ngày nào,nó lại lau bề mặt miếng bia kia. Hắn nhìn xung quanh,ngôi mộ thấy rất sạch sẽ. Chắc hẳn ngày nào nó cũng lên ra đây.

"Con chào hai bác."-Hắn dí dõm cúi chào.

Nó quay sang lườm yêu hẳn. Coi bộ cũng biết lễ phép quá ta.

"Ba mẹ...xem. Thằng này chính là thằng nhãi ranh hay gây phiền phức cho con đấy. Trông mặt nó kia ba mẹ. Ngổ ngổ sao ấy ba mẹ nhỉ."-Nó gượng cười với khuôn mặt rạn rờ nói.

Hắn để hai tay ra đằng trước như mấy bác tài xế chờ ông chủ ra để mở cửa nhìn nó.

"Chắc ngày nào cậu cũng đến đây."

Nó ngồi chồm hỏm xuống đất nhìn xa xăm.

"Ừm... Ba mẹ tôi đấy,ngày nào cũng phải đến nói chuyện ở lớp,ở nhà,ở kí túc xá và những người bạn cho họ nghe chứ. Như vậy sẽ rất hạnh phúc...và đỡ tủi."

Hắn ngồi xuống bên cạnh nó thờ dài.

"Ông cậu lúc trước có vẻ ác cảm với bà lắm nhỉ? Đến mâm cơm mà cũng phân biệt. Bây giờ là thế kỉ XXI rồi mà."

Nó quay sang trầm mắt nhìn hẳn.

"Tao mày cho thoải mái. Tớ cậu tao không quen mồm."

Hắn lắc đầu nhìn nó. Bị người ta phát giác là con gái rồi mà vẫn không sửa đổi được. Hắn nằm xuống bãi cỏ xanh tươi kia.

"Mẹ cậu trước khi chết vẫn mỉm cười với cậu. Nụ cười ấy chắc toả sáng lắm"-Hắn trầm ngâm.

"Ừm..."-Nó gật đầu.-"Vì bà muốn chứng tỏ cho tao biết...bà vẫn không sao. Bà sợ tao đau,khi bà phải lìa xa nơi này,sẽ chẳng còn ai che chở và bên cạnh tao. Tao...."-Nó yếu giọng.-"Rất sợ khi phải ở ngôi nhà ấy. Ngôi nhà đầy sự oán hận. Tao hận ba mẹ tao khi đi không mang tao đi theo. Nếu như thế thì bây giờ tao sẽ rất hạnh phúc với họ ở thế giới bên kia. Có khi tao còn tìm được một anh chàng nào đó có thể bên tao lúc tao cần nhất."

Nó ngược lên bầu trời toả sáng kia cười nhẹ. Ông? Ông nội và mọi người đến khi cuối đời chỉ để lại cho con chút tình thương mà đã rời xa con vậy. Đôi khi con rất thèm khát tình yêu,nhưng con phải cố nhẫn nhịn và kiềm nén nhìn người ta quây quần bên nhau. Ba mẹ đã từng nói. Rồi một ngày nào đó chàng trai mà con thương yêu sẽ xuất hiện che chở mưa nắng cho con suốt cuộc đời. Biết khi nào đấy? Có lẽ là không bao giờ xuất hiện khi con chẳng hoàn hảo như người ta.

Hắn thấy nó suy tư cứ nhìn mãi lên bầu trời rộng lớn kia. Khẽ đặt vai lên nó nhẹ nhàng cười,ánh nắng toả sáng làm nụ cười ấy rạn rờ trong mắt nó.

"Yên tâm. Dù hoàn cảnh có khó khăn đến đâu thì tao sẽ luôn bên mày. Dù không ai tin mày thì tao cũng sẽ tin mày. Và khi mày yếu đuối nhất."-Hắn cầm lấy sợi dây chuyền mình đeo trên cổ nó.-"Hãy nắm chặt sợi dây này. Tao sẽ nhẹ nhàng xuất hiện...sẽ che chở mưa nắng cho mày."

Nó dao động mắt nhìn hần. Con người này thật sự sẽ làm như thế chứ? Sẽ che chở cho mình, sẽ ở bên mình lúc mình cần nhất chứ?

"Mày hứa nhá."-Nó sợ điều đó là dối trá.

Hần cười tươi tự tin nhìn nó.

"Tao hứa."

Bất chợt nó đến gần hần ôm chầm. Lại là cảm giác ở vườn hoa ủa đến, an toàn và nhẹ nhàng nhưng không dễ thoáng qua mà là chậm chạp mới rời đi.

"Một chút thôi. Cho tao một chút để cảm nhận sự an toàn từ mày được không."

Hần đỏ cả mặt lên nhìn nó đang úp mặt vào ngực mình. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Nắc cụt đầu? Xuất hiện nhanh để cô ấy còn hắc mình ra. Nóng, ơ cmn nóng dễ sợ. Không được, người ta đang ôm mà đẩy ra là bất lịch sự. Mà ai không trùng lại trùng con Lam Minh Nhật này chứ. Nhưng mà (/// _ ///) công nhận là ấm áp thật (-_-) (Xấu xa)

Nó bơ vớ lạnh (-_-) nhìn khuôn mặt hần đỏ tía lên. Bộc lộ kiểu cảm xúc gì với mình đây vậy hả? Nó đẩy nhẹ hần ra, tỏ vẻ khó chịu.

"Mấy ngày rồi chưa tắm vậy cha nội?"

Hần sặc máu lên đến não nhìn nó đang nói sốc mình.

"Aishh....bà có biết là gia đình tui rất khó được ôm tui không mà bà nói cái kiểu đó chứ. Tui cho bà ôm một chút là làm cái thái cmn độ đó à."

Nó lè lưỡi chọc hần đứng dậy vươn vai ra đằng sau.

"Hôiii quá nên không ai dám ôm là phải."-Nói rồi nó bỏ đi để lại hần khuôn mặt đáng thương.

Hần chạy theo, vác vai đè nó lùn xuống như đàn em mình vậy.

"Dám nói cái giọng đó với Hoàng Minh Quân ta hả Lam Minh Nhật thôi tha kia."

Nó vừa cười vừa đánh mạnh vào tay hần. Mới đùa có chút xíu là làm âm lên. Hần tức giận khoác cổ nó đè xuống làm nó ngạt thở vừa hét vừa đánh vào tay hần.

"Bỏ ra...bỏ ra cái đã."

.....

Mọi người dự đám tang nhà Thái Mỹ Hoà xong là ào ra cổng như vừa được tổng kết năm học vậy. Riêng nhóc vẫn ở lại nhà Thái Mỹ Hoà. Có lẽ bây giờ Thái Mỹ Hoà cần một bờ vai để tựa.

Gã với nhóc (2) nhìn quanh không thấy nó với hần đâu. Chẳng lẽ hai người đó đi cùng. Không thể tình cảm như thế được.

"Lam Minh Hoàng và Hoàng Minh Quân đi đâu rồi?"-Gã toán loạn lên.

Mọi người vòng tay lắc đầu nhìn gã và nhóc. Hai người đẩy đi đâu có liên quan gì đâu nhỉ? BẠN và bè thối mà. Hai người điên đấy làm toán loạn lên.

"Lục tung cái thành phố này lên là thấy."-Anh với nàng đồng thanh và nhận được nhiều like.

Gã với nhóc há hốc mồm nhìn mọi người lui thủ đi về. Chắc là họ không biết Lam Minh Nhật là con gái nên mới bình thường như vậy. Khi mà biết rồi thì cũng loạn lên thôi.

Chàng vừa đi vừa cố tình đến sát gần huých huých cánh tay nhỏ.

Nhỏ quay sang lườm chàng. Cái thằng này từ khi biết mình là con gái là tâm thần lên. Không biết có ý định gì đây mà nhìn cái mặt gian như mấy tên bán người qua biên giới mại dâm vậy nhỉ? Đúng như lời thằng Nhật nói. Ngay giờ mới biết cảm giác hần cứ kè kè nó là như thế nào.

"Mày làm cái gì đấy Phùng Gia Bảo?"

Chàng đợi mọi người đi lên trước mới choàng vai, xô tay vào túi quần hít thở nhìn nhỏ.

"Làm người yêu nhau đi."

Nhỏ há hốc mồm nghe chàng nói câu ý định điên rồ đó. Cái gì mà người yêu. Người như hần thì có đối xử tốt với ai đâu mà làm người yêu. Lỡ may hần ta đối xử tệ bạc thì chết cmnr.

- "Mày điên cấp độ mấy rồi." - Nhỏ nhếch nửa môi. - "Bỏ tay tao ra."

Chàng càng choàng vai nhỏ lại hơn.

- "Làm người yêu nhau đi."

- "Đéo."

Chàng quay sang nhìn chăm chăm nhỏ.

- "Làm người yêu nhau đi."

Nhỏ vòng tay trước ngực cau mày nhìn chàng.

- "Lí do?"

Chàng cười hả hê rồi lại kéo nhỏ vào trong lòng.

- "Mùa lạnh rồi. Muốn có người yêu sưởi ấm ấy mà."

Nhỏ bật cười quay sang nhìn chàng đến tí mắt. Có vẻ thích thú đấy. Làm người yêu thử coi sao.

- "Nghe hay đấy."

Chàng nheo má nhỏ vui mừng.

- "Vậy là đồng ý rồi đấy nha."

Nhỏ vừa nhăn mặt vừa đánh vào tay chàng. Biết mình là con gái rồi nên phải nhẹ tay chút xíu chứ.

- "Bỏ tay mày ra khỏi má tao đi."

Chàng bỏ tay mình, xoa xoa má nhỏ khẽ thì thầm.

- "Phải gọi là anh yêu chứ. Hay chồng gì đó."

Nhỏ nhếch nửa môi nhìn chàng. Điện mới gọi mày như thế, hắc mạnh tay chàng xuống.

- "Mày thích thì kêu. Còn tao... có cạy họng ra cũng đéo gọi."

Nói rồi nhỏ chạy lên trước chen giữa gã và cô đang trò chuyện hợp ý với nhau trong khi nhóc (2) với em vẫn như ngày nào.

- "Thấy nhà người ta đau buồn như vậy mà bà cười được là coi như bà là quý hiện hình rồi."

Em bủi môi lườm nhóc. Chứ ông không như quý hiện hình chắc.

- "Ông thì sao. Không cười nhưng khóc còn hơn chủ nhà nữa. Giả bộ quá ha."

Nhóc tức lên dơ tay định đánh em thì bị em lẻ lười chọc chạy lên trước, nhóc hồi hả đuổi theo sau làm cho mọi người phá cười.

Chàng đứng ở sau vòng tay trước mặt với vẻ gian xảo. Phùng Gia Bảo này sẽ xuyên tim Nguyễn Minh Phong cho coi. Đến đoạn kết mình sẽ chia tay chọc ả một vỏ cho vui. Chắc lúc đó bẽ mặt lắm. Há há há. Sự trừng phạt vì dám giấu chuyện mình là con gái với Phùng Gia Bảo này hả Nguyễn Minh Phong.

- "Vợ... đợi chồng với."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Dã Ngoại - Cây Ước Mơ.

Một tuần thi học kì diễn nhanh và kết thúc nhanh chóng sau đó. Để bù đắp cho việc nó bị nghi oan lấy trộm đề. Riêng hội đồng kì túc xá phòng 130 và bọn 15 tuổi đặc biệt được hiệu trưởng và thầy chủ nhiệm cho đi dã ngoại với điều kiện là đoàn kết và hỗ trợ lẫn nhau mặc dù không có thầy cô, vì bây giờ là lúc thầy cô làm điểm cho cuối kì I mà (^_^). Mà dù gì thi xong rồi cũng chẳng có gì làm trên lớp. Nhân dịp này cả bọn lên một con đồi nhỏ có ít người sinh sống cắm trại. Vừa hoang dã, khác lạ lại tự do thoải mái tận hưởng bầu trời này.

- "Yeah! Chúng ta bây giờ có thể tẹt ga hơn nữa rồi." - Hân háo hức nhảy từ trên giường nhảy xuống như chưa hề có chuyện gì xảy ra trong khi mọi người đang ngủ lấy sức vượt đồi.

Nó ngược mặt lên nhìn hân đang xung như bò đực. Không biết leo đồi, cắm trại có gì vui mà hân như thể đào được hồ kim cương vậy.

- "Mới có 5 giờ sáng mà mày." - Nói rồi nó nằm trườn xuống ngủ tiếp.

Hân xì mặt thờ dài nhìn cái bọn heo nái không biết tận hưởng cái đách gì đây. Người ta bảo phải biết trân trọng thời gian mà tụi này chỉ xem thời gian như thoáng qua (thoáng qua thật mà cha nội :3).

- "Bây giờ mới biết đồng hồ của thằng Bảo có công dụng như thế nào. Vậy mà.." - Hân dơ bàn tay mình lên. - "Chính bàn tay đã đập nát nó ngay trước mặt mọi người nhà nhận lễ." - Mắt hân sáng lên với hai ngọn lửa. - "Hết bữa nay mình sẽ mua đồng hồ mới kêu tiếng dê ê hê hê mới được."

Vừa dứt câu là cả bọn tỉnh giấc bao vây hân như hân là thùng rác đánh cho hả giận. Hân bị cả bọn đánh liên hồi đến nỗi mình không tài nào né được. (Một chọi năm sao lại >.

- "Mấy anh đừng đánh anh Quân của em nữa." - Em từ đâu chen vô đỡ giúp hân.

Cả bọn thấy vậy cũng không tha. Cái tội chen vào là cũng xoi ngay vài cú đấm. Chắc cô này cũng xung như hân. Mới 5 giờ sáng mà ồn lên.

- "Thôi thôi..." - Hân thấy cả bọn đánh em là người vô tội, lấy thân đỡ mình dơ tay ám hiệu stop lên.

- "Em thấy đánh là đáng." - Nhóc (2) từ đâu xen vô làm cả bọn vỗ tay tán thành.

- "Thôi...thôi...làm vệ sinh cá nhân rồi xuống bà Mười ăn sáng để còn đi nữa." - Cô chạy vòng chống nạnh nhìn quanh ra về đội trưởng. Cô đội nón lưỡi, tóc cột cao và diện lên thân hình một bộ đồ nhìn cute với bao ánh mắt ngoài kia nhìn vào. Ngoại trừ cái hội đồng này là không biết xét xử bình luận ai đẹp gì cả.

Một tiếng đồng hồ trôi qua sau khi làm vệ cá nhân, ăn sáng và thu dọn đồ đạc xong là cả bọn lên đường với mấy chiếc xe đạp quen kia.

Nhóc với em vì phải còn trong trường hợp "thương ân sếp gạch oán" của nhau nên phải đeo lên đeo xuống. Anh khỏi phải chê, chưa gì là núp áo nằng đòi nằng nặc đi chung xe mới chịu buông. Riêng nhỏ với chàng là không nói gì nữa, tuần trước vừa nhận lời mời với mấy tin nhắn ngọt ngào ngủ ngon mặc dù ở gần nhau (qua có bước là chạm mặt) mà cũng thút thút, bây giờ có cơ hội cặp kè thì còn gì bằng.

Nhưng...

- "Khôi sẽ chở Nhật." - Gã nằng nặc đòi nó ngồi lên xe.

Nó không việc gì phải từ chối, nhún vai nhảy lên như mình nhảy lên chiếc nệm êm ái ở nhà vậy. Bỏ lại bản mặt hân tức xồng máu lên. Đáng lí người đeo suất vượt sông đi đường để chở nó là Hoàng Minh Quân này chứ không phải Trịnh Gia Khôi đâu. Thôi nhìn lần này, ra về là đừng có mơ ơ mơ nhà thằng nhãi ranh kia.

- "Lên xe đi Thái Mỹ Tuyền."

Cô vòng tay trước ngực đợi ai đó ở xa xăm kia. Mọi người cũng không hiểu gì nhìn theo không biết ai sẽ xuất hiện.

- "Đợi ai vậy chị Tuyền." - Nhóc cứ chồm lên chồm xuống nhìn ở xa theo cô.

- "Bé Hoà và thằng Long."

- "Hà? Hai đứa đó cũng đi hả?" - Nhóc hét ầm lên. Quay sang nhìn cả bọn thì toàn là miếng thịt bằm. - "À...đương nhiên hai đứa kia phải đi với tụi mình rồi. Dù gì thì công lớn cũng nhờ Hoàng Minh Long giúp đỡ mình một tay mà" - Nhóc gượng cười nhìn quanh mới thấy mấy bản mặt kia giảm nhẹ dần.

- "Ăn nói kiểu đó đúng là người chẳng ra gì." - Em ngồi sau vòng tay trước ngực lườm nhóc.

Ai chứ Từ Minh Nhi là nhóc không có nể nang gì đâu. Bà có biết là bà ngồi sau xe tui là điểm phúc ba đời không mà chuyện gì cũng sồn lên vậy hả? Thôi bữa nay có buổi đi chơi, nhịn bữa..

- "Hừ..." - Nhóc bủi môi quay sang nơi khác.

Anh chạy đến vỗ tay nhìn nhóc.

- "Được. Biết nhẫn nhịn vậy là mau kết thúc lắm. Em biết không kiếp trước của tụi em theo giác quan tứ chi của anh là hai tụi em lúc nào cũng nhẫn nhịn

và thương yêu nhau vậy đấy."

Nhóc nhếch nửa môi nhìn anh cứ kiếp trước kiếp sau không biết ông đánh chuông bà nào. Cầu trời là bà chần cho ông toá đóm.

"Vâng. Em biết mà."

Anh xoa cằm gật đầu quay sang cốc vài cái lên đầu em làm em nhăn nhó thôi rồi.

"Em...tốt nhất là nên nhẫn nhịn và đừng khiêu chiến ra đi. Không tốt,không tốt."-Anh vẫy vẫy tay.

Bốp.

Nàng thấy anh đứng nhệ này giờ trông thật phiền phức,đánh mạnh lỏi lại xe. Cái con người này đã thổ lộ tình cảm với mình đấy sao? Mịa nó sến cmn thôi rồi á hỳ.

"Nhẹ tay thôi Thụy,Nam đau."-Anh nhăn nhó cầm tay nàng. Dù gì thì cũng phải nhẹ tay với bạn trai của mình chứ.

Mọi người nhin cười nhìn cặp anh và nàng. Rồi bóng Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long cũng xuất hiện. Sau một tuần đám tang của ba mẹ,Thái Mỹ Hoà có vẻ ốm đi rất nhiều,trên mặt cũng không thấy nổi nụ cười nhẹ nữa là..

"Hên là đi xe đạp. Em mà em đi xe máy là thôi rồi."-Gã bủi môi."-Anh là anh không chấp nhận."

Rắc.

Nó ngồi sau lưng khởi động gân cốt lạnh lũng nhìn gã. Gã quay sang gượng cười vẫy vẫy tay nhìn nó. Chỉ là đùa chút thôi mà.

Sáu cặp tiến lên phía trước với bao ánh mắt nhìn. Mặc dù đi xe đạp có chút mệt nhưng thú vị và lãng mạn không kém những cặp tình nhân đi tuần trăng mật sau khi cưới.

Kít.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua. Cuối cùng thì cũng đến được con đồi xa xăm với nhiều đám cỏ xanh tươi kia. Sẽ có cây,hoa,chim chóc,âm thanh rì rào và còn gì bằng là có con suối nhỏ chảy róc rách cùng mấy cây trái dại ngọt bên lề.

"Yà hứ."-Em với hấn hét lên nhìn xung quanh.

Bao nhiêu người là bấy nhiêu khuôn mặt biểu cảm (-_-) nhìn chăm chăm. Định gọi tất cả thú rừng về đây họp mặt hả trời.

"Diên."-Nó phán một câu là y rằng mọi người phá cười. Diên thật :3

Hấn với em thôi ngay cái giọng điệu chết tiệt đấy quay sang nhìn nó không dám phản bác nếu em không muốn mất giá,mất duyên và ế khi xoi trợn 30 cú đâm tuyệt vời từ nó. Yeah!! Hấn là một trong những người ở trần gian ném qua. Và ý định của hấn là bắt nó đền cho mình xứng đáng.

"Khôi,Long,Hoàng dựng lều."-Cô được phân là đội trưởng đội dã ngoại-"Quân,Nam,Bảo đi kiểm củi...còn lại là bày thức ăn và dọn dẹp."

Nghe xong nhiệm vụ là đồ ập đi nhanh chóng. Chỉ trong vòng 20 phút,lều đã được dựng xong là nhờ vào ba anh chàng tinh tú nhất.

Trong khi..

Ba tụi hấn đang dò sóng điện thoại bên sông mà chẳng thèm đi nhặt củi khô.

"Đi tìm củi khô nhanh lên Hoàng Minh Quân,Cao Hoàng Nam,Phùng Gia Bảo."-Cô đứng bên sông hét lớn làm ba tụi hấn chạy đi không kịp. Đã ở trên này mà con dò sóng điện thoại coi của ai mạnh hơn. (-_-) (nào nề cho ba anh.)

Và cả....

Em ôm đồng trái cây xuống sông rửa kiểu sao mà trái cây trôi theo dòng nước toán loạn. Mọi người chạy nhanh xuống suối chụp lại kéo không có gì để bụng.

"Sao em lại rửa ở đây?"-Nó cực nhọc với chiếc quần jean dài được vắt lên đầu gối."-Lỡ may có ai giặt đồ dưới này thì sao. Và thậm tệ hơn là có người đi bậy nữa mới ghê."-Nó bủi cảm nhìn em.

Hết câu là những thứ mọi người nhặt ở trên tay từ mọi người rơi xuống nước hết làm nó hết toán lên.

"Áy...chỉ là nghe thôi mà. Tao đùa chút chơi."

Lỡ thật thì cho tụi tao 50k tụi tao cũng dẻo ăn.

- "Ha...ha...ha..."-Em bật cười với hành động của nó đang hồi hả chạy theo mấy trái xoài trôi bồng bềnh trên nước.- "Anh Nhật nhìn mắc cười quá. Em yêu anh ghê."

Nó mặt tối quay sang "chiêm ngưỡng" nụ cười ngây thơ đó.

- "Còn đứng đó làm gì."

Em nuốt nước bọt chạy theo nó nhặt lấy. Vừa chạy đến, mặt sát mặt. Em đỏ mặt nhìn nó. Quả thật cứ như một thiên thần.

- "Đừng nhìn anh bằng ánh mắt như thế. Anh ngại."- Nó cười gian vẩy vẩy tay em.

Em ôm bụng nhin cười với nó.

- "Em nói cái này anh Nhật đừng chửi em nhá."

Nó xì môi gật đầu. Bộ mình trông kinh khủng lắm hay sao mà ai cũng sợ vậy nhỉ.

Em đưa miệng nói nhỏ vào tai nó.

- "Em biết anh Nhật là con gái lâu rồi."

Nó sắc tại chỗ nhìn sang em. Câu nói giống hệt hần. Sao hôn phu nhà các người lại giống hệt vậy nhĩ?

- "Làm sao... làm sao...?"

- "Con gái thì phải biết chứ."- Em cười hề.- "Em hứa là em không nói với ai đâu."

Nó thở dài nhìn em. Cũng may là không có điều kiện gì. Ôi trời ơi.

- "Ừ..."- Nó xoa đầu em.- "Chị cảm ơn."

Đang gần gũi với nhau thì anh đến cho nó bạt tai lên đầu nhanh chóng.

- "Nói bậy rồi còn không chịu vác xác đi nhặt trái cây hả mày."

Sai là không có đánh lại. Nó biu môi xoa đầu nhìn anh gật gật. Cái đồ thích thẳng Thụy rồi còn lè (bạn thân kể nhau nghe là chuyện bình thường >.

.....

- "Món này ai nướng mà ngon vậy bầy."- Anh tự kiêu nhìn cả bọn.

Im lặng.

- "Nè..."- Anh bị quê một vố nói lớn.

- "Sao?"- Nàng bỏ đũa xuống chống cằm hỏi anh.

Anh nín luôn ngay đó ngồi cặm cụi ăn với uống. Hần với chàng nhìn sang nhin cười. Thích ai lại thích trúng hồ ly là chết.

- "Cười gì đấy?!"- Nhỏ quay sang lườm chàng. Chàng cũng im bật luôn.

Chỉ còn hần là phá cười hơn ban nãy.

Rắc.

Nó chỉ cần động đậy tay chân thôi là hần nuốt nước bọt không thông rồi.

- "Nè...cái ba chân kia...ăn nuốt cho đoàng hoàng nha."- Nhóc (2) réo vào tai em.

Em nhếch nửa môi nhìn nhóc (2) đang nổi cáu với mình. Ăn uống bộ có liên quan đến cha già này hả ta.

- "Liên quan."

Nhóc xì mặt nói trầm ngâm với em.

- "Tui ghét dơ bẩn. Đáng lí ra bà ăn mà lấm lem lên mặt già nua kia còn cái gì là ăn nữa. Mất hứng quá à."- Nói rồi nhóc (2) ném khăn giấy lên mặt em lau tứ phía.

Em bị nhóc lau mạnh lên mặt, còn bị giầy bịt cả mắt không thấy gì ngồi im ru để nhóc lau sạch mặt cho mình.

Mọi người ai nấy cũng nhìn hai đứa cười phì. Quay sang Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà thấy im lìm

Nó mở lon nước ngọt đến cạnh Thái Mỹ Hoà cười tươi.

- "Anh cũng như em..." - Nó thở dài. - "Nhưng anh mạnh mẽ hơn em."

Thái Mỹ Hoà không biết nói gì chỉ biết im lặng nhìn nó.

- "Bởi vì ba mẹ luôn đặt hy vọng vào anh. Cho nên anh sẽ sống thật tốt và sống luôn phần của ba mẹ."

Mọi người nhìn nó cười nhẹ. Nó luôn là nguồn động lực cho mọi người. Từ cái nhìn đầu tiên và sự nỗ lực ban đầu.

Thái Mỹ Hoà đỏ hoe mắt ôm lấy nó như đang ôm ba mẹ mình ngày trước. Mùi hương trên người nó thật thơm tạo cảm giác êm ái.

- "Em cảm ơn anh Nhật nhiều lắm. Em... sẽ... sống... tốt... khi không có ba mẹ... ở bên."

Gã không kiềm được nước mắt ngược qua ngược lại nhìn nó và Thái Mỹ Hoà làm mọi người cũng làm theo.

- "Đến nước này rồi mà còn "anh" nữa sao." - Hấn vòng tay trước ngực nhìn ba tụi nó.

- "Sao là sao?" - Cô không biết gì vòng tay trước ngực nhìn hấn.

- "Thì ba đứa tụi nó là con gái. Đến lúc mộ người phải biết sự thật rồi chứ." - Hấn hét ầm giữa ngọn đồi này.

Im lặng.

Hấn trở mắt nhìn xung quanh. Sao im lặng không ồn ào hay hỏi han gì vậy. Quá bất ngờ, quá ngạc nhiên và quá hỗn độn chứ.

- "Không lẽ mọi người..."

- "BIẾT HẾT RỒI."

Hấn tự đập vào mặt mình. Có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy.

- "Nhưng không nói ra thôi." - Nhóc (2) bụm môi nhìn hấn.

Không khí im lặng bao quanh hội đồng. Nó với em đứng phắt dậy gãi đầu cười trừ nhìn cả bọn.

- "Nước ở đây mát lắm mọi người." - Nó chạy đến bên bờ.

- "Phải... phải..." - Em cũng rượt theo với nó.

Cả bọn quay sang nhìn nó và em. Trong đầu bỗng có ý định gì đó làm mặt ai nấy cũng gian lên. Nó với em nuốt nước bọt ôm nhau lại.

- "Lên đi bà con."

Hấn hét lên là cả bọn chạy ầm xuống sông xóc nó và em ném xuống sông không thương tiếc. (Ngoại trừ Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà >.

Nó chưa kịp trở tay ngóc đầu dậy thì cả bọn chạy ồa đến nhận nó xuống.

- "Tụi mày làm cái gì đấy. Đờ mờ."

Anh với chàng vỗ tay nói nhón nháo.

- "Đứa nào bị con Nhật đánh nhiều nhất đến đây trả thù bây ời ời ời."

Nghe xong là cả bọn ồn ào đến ném nó xuống nước lần nữa. Em đưa tay kéo áo nó cầu cứu.

- "Chị Nhật cứu em"

Nó nắm lấy tay em hét lên.

- "Đây đây. Đờ mờ."

Làm sao đầu lại nó được. Nó đứng dậy đầu tiên là núp áo hấn nhận xuống sau đó là anh và chàng.

Hoàng Minh Long đứng trên bờ nhìn xuống thấy cảnh vui vẻ ấy bật cười. Thái Mỹ Hoà thấy nụ cười của nhóc liền cười tít mắt ngay.

"Anh cười hả?"

Nhóc im lặng quay sang phải.

"Không."

Thái Mỹ Hoà lườm yêu Hoàng Minh Long. Còn phải với mình nữa.

"Nè mọi người. Anh Long đứng trên bờ cười mọi người đấy."-Nhỏ hét lên làm mọi ánh mắt dồn hết lên người nhóc.

Nhóc đỏ mặt quay sang nhìn Thái Mỹ Hoà rồi nhìn mọi người.

"Tòii...tôi có cười đâu."

Hắn với gã lườm lườm chạy đến kéo nhóc xuống sông luôn một thể.

"Không được."-Nhóc miễn cưỡng.

"Không được ở trên bờ đấy nè."-Gã với hắn cười toe.

"Bé Hoà cũng phải xuống luôn đi chứ."-Nhỏ nói lớn làm em và nó ôm luôn thân hình bé nhỏ kia xuống dưới nước cùng mình.

"A...không...em không vọc nước được đâu."

.....

Ắt xì...

Thái Mỹ Hoà với em liên hồi trôm mền nhảy mũi. Trong khi cả bọn đang ngồi kể chuyện bên đồng lửa nhỏ kia.

"Cảnh này làm tao nhớ đến cuối năm nấu bánh chưng,bánh tét ở dưới quê vậy. Vui phết ra."-Chàng vừa nhen lửa vừa bịu môi.

"Kể chuyện gì nghe chơi cho vui đi."-Cô chống cằm gõ ngón tay nhẹ.

Nghe đến kể chuyện là im hẳn. Trong khi chàng cứ lẩn lẩn đến gần nhỏ không biết là sợ ma hay lạnh nữa.

"Cái đêch gì vậy?"-Nhỏ lườm chàng.

"Lạnh quá vợ ơi."-Chàng ngồi co rúm cạnh nhỏ.

Nhỏ đỏ mặt quay sang nhìn mọi người đang giả nai như mình không thấy,không nghe gì hết.

"Nè...có người ta mà mày giỡn vậy đó hả?"

Chàng tròn mắt nhìn nhỏ.

"Giỡn gì. Mình là vợ chồng mà."

Đã đỏ mặt lại càng đỏ hơn. Nhỏ nhéo vào da thịt chàng mạnh đến nỗi chàng hết lạnh gượng cười nhìn mọi người. Gượng cười sau cơn đau :v :v

"Đáng lí ra chị Thụy phải gọi anh Bảo là chồng yêu chứ nhỉ?"-Nhóc (2) dí dỏm nhìn nhỏ.

"Thôi ngay đi."-Nhỏ hất đầu nhóc ra làm mọi người nhin cười nãy giờ phá lên.

Riêng Thái Mỹ Hoà và em thì cứ liên miên.

Ắt xì...ắt...ắt xì...

Hoàng Minh Long lấy áo khoác choàng cả người Thái Mỹ Hoà làm Thái Mỹ Hoà co lại nhìn Hoàng Minh Long lưu luyến.

"Nè....đang ở chốn đông người đó nha."-Gã ganh tị.

Nhóc (2) thấy vậy nhìn lơ sang nơi khác trong khi em đang lạnh hẳn lên. Anh huych huych tay nhóc bảo cũng nên chăm sóc ân cần một tí. Nhóc nuốt nước bọt quay sang nhìn nó rồi gượng lấy khăn tắm choàng lên người em.

(-_-) |-_-|

Sao lại là khăn tắm.

Bộp...bộp

Nhưng dù gì cũng phải tuyên dương sự ân cần miễn cưỡng đó.

- "Nè... ở trên cao ngọn đồi có cây ước mơ đấy." - Nó đứng dậy chóng nạnh nhìn lên cây cổ thụ cao to đó.

Cả bọn cũng nhìn theo nó. Thấy mọi người trẻ, già, lớn, nhỏ ai cũng xếp từng hàng đi lên dưới ánh trăng mập mờ. Hai bên là những hàng cây xanh cao to toả bóng rung rinh cùng những chiếc đèn chùm sáng nhẹ ầu ầu.

- "Cây ước mơ đẹp quá Nhật ha." - Cô đứng dậy chóng nạnh đứng cạnh nó ngắm nhìn.

- "Minh lên đấy đi." - Nó cười tít mắt nhìn cả bọn.

- "LÀM GÌ?" - Câu hỏi làm người ta cụt hứng.

(_ _)

- "Lên đó để ước. Người ta nói chỉ cần viết điều ước vào tờ giấy nhỏ, cột lên cành cây. Điều ước sẽ thành hiện thực."

- "HU CẬU."

Nó nẩy giờ nhẩn nhẩn lườm cả bọn bằng ánh mắt sát thủ.

- "Em cũng muốn lên đấy." - Thái Mỹ Hoà nóng ran cả người cũng hăng hái đòi đi.

Hoàng Minh Long nhìn Thái Mỹ Hoà bằng ánh mắt lo lắng.

- "Thôi. Đang bị cảm."

Thái Mỹ Hoà cong môi ngồi xuống ủ rũ. Chưa kịp ai nói thì em đã hét lên với điệu nháy mắt kia.

- "Em... ắt xì... em... cũng... ắt xì... cũng muốn đi... ắt xì... lên cây ước nguyện... đó."

(_ _)

Hắn thấy nó trào phúng cũng xung theo. Đi lên trước vầy vầy cả bọn lên xem cây ước mơ như thế nào.

Vừa đặt chân đến, cây cổ thụ cao lớn như người khổng lồ đứng yên dưới ánh trăng tròn kia. Mọi người đông đúc chấp tay cầu nguyện và cả đính kèm một tờ giấy nhỏ.

Cả bọn cùng đến ước nguyện rồi ghi ước mơ lên giấy một cách bí mật. Nhưng bí mật đó trước sau gì cũng vạch ra hết thôi.

- "Thái Mỹ Hoà ước gì vậy?" - Nó choàng vai hỏi nhỏ.

Thái Mỹ Hoà cười tươi nhìn nó. Nhờ có chị em mới mạnh mẽ và sống tốt để cho ba mẹ trên cao thấy em tốt và thật may mắn khi em có bạn bè bên cạnh như thế này.

- "Em ước chị được hạnh phúc. Bởi vì chị rất tốt."

Nó bật cười xoa đầu Thái Mỹ Hoà. Ngốc! Phải ước cho Hoàng Minh Long mới đúng.

- "Chị ước em luôn hạnh phúc bên Hoàng Minh Long."

- "Vợ biết chồng ước gì không?" - Chàng đi ngược mặt tươi rói nhìn nhỏ.

Nhỏ bơ ướp lạnh vòng tay trước ngực đi lên nhìn chàng.

- "Chồng ước hai tụi mình mãi mãi hạnh phúc."

Điều ước xa vời quá. Nhỏ xì mặt đi lên trước.

- "Thế còn vợ?" - Chàng đuổi theo khoác vai nhỏ.

- "Ước mày hết bệnh đau."

Chàng nhếch nửa môi xô túi vào quần nhìn nhỏ. Ước kiểu gì không.

- "Thái Mỹ Tuyên ước gì vậy cà?" - Nhỏ quay sang hỏi.

Cô xì mặt nhìn nhỏ. Nói ra có què lăm không ta. Điều ước ngắn gọn nhất.

- "Hết ế."

Điều ước của cô làm mọi người phá cười. Trong nhĩ gã cười tùm tùm nhìn nó.

- "Còn Khôi ước Khôi được lấy Nhật làm vợ đấy."

(-_-)

Vừa nghe xong là hấn xô gã lên trước. Dám giành mối của mình hà thằng nhãi ranh con chó chết này.

- "Tao ước vợ tương lai tao và tao sẽ được hạnh phúc."

Anh vỗ tay bật cười.

- "Đề Trịnh Gia Khôi, Hoàng Minh quân và Phùng Gia Bảo ở chung một nhà là hợp luôn ấy nhỉ?"

Nhận được sự ánh mắt của ba tên mình vừa nêu ra, anh không kiềm nổi xúc động nói ngay.

- "Có cả tao nữa. Tao ước tao cưới con Phong làm vợ."

Bốp.

Nàng quát ngay bạt tai lên đầu anh.

- "Còn tao ước mày biến ra dùm tao với."

Ha ha ha

- "Thế còn Hoàng Minh Long?" - Cả bọn dồn hết lên người nhóc.

Hoàng Minh Long lạnh lùng nhìn lại làm phần tò mò trở nên kịch tính.

- "Có ước đầu mà hỏi." - Hoàng Minh Long quay sang nhìn Thái Mỹ Hoà. - "Ước mơ do chính mình tạo ra mà."

- "Xỉ..."

Mọi người ai nấy cũng xì mặt thì em với nhóc (2) cứ chạy nôn chạy náo lên.

- "Mấy người thấy ước mơ của em như thế nào." - Nhó sửa giọng "e hèm" đọc cho mọi người. - "Sẽ trở thành tị phú sau ba mươi phút nữa."

(-_-)

- "Em đừng quá hư cấu nha Hoàng." - Nó bịu môi vầy vầy.

Nhóc chóng nạnh đứng trước mặt mọi người cười toe.

- "Người ta bảo ước mơ chỉ là ước mơ. Mình phải ước cho lớn chứ."

Lại lần nữa mọi người phá cười làm không khí thêm nhộn nhịp.

- "Em thế nào hả Nhí?" - Nó quay sang.

Em gãi đầu khích khích như đứa con nít.

- "Là được cưới anh Quân đấy."

- "ỒI TRỜI."

Mọi người nảo phảng lắc đầu nhìn em rồi đi luôn một mạch về lều.

- "Túp lều lí tưởng của anh và của em..." - Chàng bắt nhịp hát làm cả bọn hát theo.

Em đứng ở sau nhìn mọi người đang hét hò cũng bật cười theo. Mắt đỏ hoe ngược nhìn cây cổ thụ toá sáng kia.

Ước mơ của tôi đó là tự do.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Đua Xe.

Trời dần lạnh xuống. Bây giờ trăng lên cao, cây lá theo làn gió khẽ nhảy nhót rơi là cả những chiếc lá khô hay những cành hoa mỏng manh.

Nó không ngủ được, ngồi ngẩn ngơ bên nhóm lửa nhỏ kia.

"Hơ...hơ...hơ..." - Hấn choàng mền đến ngồi cạnh nó. - "Bộ ngày ngủ không được hả?"

Nó quay sang gật đầu.

Hấn cau mày nhìn nó ngồi bên nhóm lửa nhỏ này. Trời ngày một se lạnh dần mà cũng không chút biểu cảm về thời tiết. Nhóm lửa nhỏ này thì nhảm nhí gì. Hấn suy nghĩ, lấy tay choàng mền khoác vào vai, kéo nó đến cạnh mình.

"Như thế sẽ ấm hơn."

Nó bấu môi gật đầu. Cô bộ cũng tốt quá ta.

"Mà sao giờ này chưa ngủ?" - Nó nhem nhuột mấy cành củi khô vào đống lửa.

"Ngủ không được." - Thực chất là thấy nó ngồi một mình mới chạy ra đây. - "Vậy thì mình đi dạo đi."

"Đi dạo?"

"Ừm."

Hấn nắm tay nó kéo đi qua mấy hòn đá to vắt ngang sông. Qua bên đấy là một vườn hoa đại tuyệt đẹp. Cứ như một thiên đường. Người dân ở nơi này cũng thức khuya. Họ nói chuyện rôm rả bên khóm lửa và những đĩa trái cây đại bên trên đầu.

Nó ngạc nhiên nhìn nơi này. Quả thật đúng là nơi người ta thư giãn cắm trại. Có cả vườn hoa, suối mát, cây ước mơ. Cứ như thể phong cảnh trong một bức tranh được tiên nữ ngao du bốn phương đặt chân đến mang lại cảm giác lưu luyến.

"Hoa đẹp quá." - Nó khen ngợi.

Hấn xò tay vào túi quần bấu môi nhìn những dây hoa lộn xộn quuyền rũ người nhìn nhờ vào làn gió nhẹ thoảng hương và ánh trăng mập mờ thấp thoáng hay tiếng suối chảy róc rách.

Hấn bụm miệng cười gian. Bây giờ mà xuất hiện quỷ quái hay ma cò gì đó. Nó sẽ nhảy vào lòng ngực mình ôm và nhân tiện thổ lộ trước khi ra đi. Vui quá nhỉ >.

Vừa quay sang là bóng nó mất tăm nơi nào làm hấn loạn lên. O cái con nhỏ này đi đâu rồi nhỉ? Hay bị ma bắt đi. Mình còn chưa nói gì cơ mà.

"Nhật. Mày ở đâu?" - Hấn hét lên.

"Gi vậy mày?" - Nó ở sau lưng hấn này giờ chống nạnh quan sát sắc thái biểu cảm vô đối kia. Sao toàn là gian xảo không vậy nhỉ? Không có lúc nào là thành thật cả. Đúng là Hoàng Minh Quân không phải mẫu nam mình thích rồi. (Nhưng anh ý thích chị ý >.

"Hả?" - Hấn giật mình quay lại nhìn nó. Cái bản mặt bơ cộng ướp lạnh kia làm hấn nổi hết da gà nuốt nước bọt xuống họng không thông. Coi bộ quỷ không xuất hiện bất ngờ ở đây mà mình bất ngờ dẫn quỷ đến đây thì có. Chuẩn emm!

Nó chống nạnh cau mày đi đến gần hấn. Thái độ đấy là gì?

"Sao? Tưởng tao đi đâu hả?"

Hấn im lặng gật đầu nhanh chóng.

- "Hi hi.."

- "Cười con khi? Hái nhộm hoa cho tao coi."- Nó quay sang đám hoa kia huých huých.

Hắn tròn mắt ngạc nhiên. Người mạnh mẽ cá tính như nó mà cũng thích h-o-a sao. Có nghe lắm không nhỉ?

Nó vòng tay trước ngực thở dài nhìn hắn.

- "Sao vậy?"

Hắn gượng cười lắc đầu nhanh chóng. Chạy nhanh đến ngắt một ít hoa cho nó. Nó nhận được hoa cười mím mím dưới ánh trăng kia, trông giống như tiên đáng trần nhờ người thường ngắt hoa vui chơi vậy.

- "Quý thành tiên."- Hắn ngậy dại nhìn nó.

Bộp.

Nó quát ngay bật tai lên đầu làm hắn tỉnh hơn ruồi ngậy lại nhìn nó. Tiên lại hoá quý.

- "Nói cái gì đó?!"- Nó trừng mắt hỏi hắn.

- "A....ha...ha..."- Hắn gượng ước vẩy vẩy tay cho qua.- "Chỉ là đùa chơi thôi mà. Mà bà thích hoa gì?"

Nó xoa cằm suy nghĩ. Hoa mà nó thích sao? Vô số. Nhưng nó không biết rõ là mình thích hoa gì, thấy hoa là cười tít lên.

- "Hoa Nhật."- Và nó đặt tên lại cho loài hoa mình thích chính là tên mình.

(@@@)

Hắn tròn mắt nhìn nó. Hoa Nhật là hoa ở Nhật hả ta. Có loài hoa đó trên nước mình không nhỉ?

- "Hoa Nhật? Nó ở đâu vậy? Tao chưa thấy bao giờ."

Nó bùm miệng cười khích khích nhìn hắn ngó ngó suy nghĩ về loài hoa mình đặt ra.

- "Hoa mà tao thích sẽ tên là hoa Nhật."

(@@@)

- "Làm ơn vô viện giúp tao."- Hắn chịu thua nó.

Rắc.

Nó lạnh lùng nhìn hắn bằng ánh mắt của quý dữ.

- "Nói lại tao nghe."

Hắn khóc thầm khi nói chuyện với nó. Sao lại nam tính vậy chứ? Chẳng dịu dàng chút nào. Mai mốt dắt về nhà ra mắt chắc dòng họ bị nó xoi luôn quá (T_T)

- "A....ha...ha...thôi đi về đi. Khuya rồi."

Nó lườm yêu hắn rồi cũng lùi thui trên tay mấy cành hoa dại đi theo hắn về lều. Chắc bây giờ mọi người ngáy như lợn rồi.

Nhưng không. Vừa về đến là bắt gặp ngay ánh mắt dò xét của cả bọn. Đặc biệt là gã và nhóc. Chưa để cho mọi người nói gì là nhanh như chớp chụp lấy câu hỏi.

- "Đi đâu về vậy?"- Nhóc ghen nhìn hắn.- "Chị đừng đi với anh Quân nữa."

Hắn nhếch nửa môi nhìn nhóc. Nó làm như mình là đứa chuyên dụ dỗ con gái hai sao mà tỏ thái độ xa lánh mình vậy trời.

- "Nói vậy là có ý gì hả?"- Hắn hét lên.

Gã xanh mặt chen giữa hắn và nhóc trong khi nó đang đứng ở giữa hai người không hiểu cái kịch gì xảy ra.

- "Thôi...thôi..."- Gã quay sang nhìn nhóc rồi lại nhìn hắn.- "Đừng tiếp cận Lam Minh Nhật của tôi nữa nha cha nội. Người ta là hoa đã có chủ mà cứ ồn ã lên."

Cả bọn đưa bản mặt (-.-)" nhìn gã nói chuyện bừa bãi nòi đấy. Phải là hoa đã có chủ mới đúng chứ.

Hắn vuốt mũi lườm hắn. Cái gì mà hoa đã có chậu chứ. Mà đúng thôi,nếu đã có chậu thì chủ là mình đây.

"Hoa đã có chậu đấy."-Gã vòng tay trước ngực bêu môi nhìn hắn.

Hắn tức giận kiềm chế nãy giờ ủa lên.

"Cầm búa đập chậu lấy hoa vô tư."

(@@)

"Ha...ha...ha.."-Anh với chàng nghe câu nói của hắn xong phá cười. Đúng thực, chỉ có thể là Hoàng Minh Quân mới nghĩ ra mấy câu nói hư cấu đó.-"Hay em chết đi được."

Gã tức xồng máu lên nắm lấy cổ áo hắn nắm chặt. Có vẻ như đang giỡn mặt với mình đây mà.

"Sồn nhất Việt Nam"

Hắn nắm tay gã kéo mạnh ra.

"Mày ít quá. Bây giờ mà hoa có chậu,người có chủ."

Ban này là gã chen giữa. Bây giờ là nhóc chen giữa nhìn hắn và gã.

"Anh Khôi thôi ngay đi. Em sẽ không cho chị Nhật của em bị cướp đi đâu."-Nhóc nói làm gã bơ mặt nhìn chăm chăm.-"Còn anh Quân thích thì cứ đập hoa đập chậu. Nhưng chị em không phải là hoa hay chậu."-Hắn còn sốc hơn gã khi nghe câu nói của thằng nhóc hỷ mũi chưa sạch 15 tuổi kia.

Chưa kịp để ba đưa xông lên thì nó từ xa đến gần bơ mặt nhìn làm hành động như bị thời gian làm đứng lại thôi ngay cái kiêu chân đá,tay đấm,mồm nói. Trở về ban đầu. Cả ba bỏ tay ra trước nếp đường cho nó đi lên như bảo vệ xếp hai hàng chào đón chủ nhân.

"Liệu hồn."-Nó còn quát cho một câu làm cả ba im bật.

Thái Mỹ Hoà và nàng bật cười lắc đầu nhìn nó và ba anh kia. Công nhận chỉ có nó mới làm ba đứa ấy im mồm. Nhân tài ngàn cân chiến tranh. (>.

"Không ai ngủ được thì đưa xe đi. Ye!"-Nhỏ từ trong lều chui ra hét ầm lên.

Nếu nói nàng có năng khiếu thiết kế,nó giỏi đánh đấm thì nhỏ là thiên tài đua xe. Cô nàng đã từng đạt giải đua trong thể giới đêm khi mình chỉ mới 13 tuổi.

"Ngay ở đây?"-Nó với nàng tròn mắt nhìn nhỏ (@@).-"Thế còn xe đâu?"

Nhỏ cười gian đến giữa khoác vai nó và nàng. Hai đứa ngu ngốc này mới đây đã quên nhỏ là ai. Là Nguyễn Minh Phong cháu gái của tập đoàn thành phố A đây trời ạ.

"Nếu mày muốn có ngay bây giờ."-Nhỏ đi lên trước chống nạnh nói tiếp.-"Tao thấy mình đua xe ở đường nhựa trên thành phố nhiều quá. Muốn xem đường đất ở nơi ít dân này tốt cỡ nào."

Nó với nàng xoa cằm mặt gian hơn nhỏ cười đều. Một ý kiến không tồi. Quay sang định rủ cả bọn kia thì thấy ai nấy cũng làm lơ nhìn quanh tứ phía huych sáo.

"Chế nào đua không?"-Nhỏ chạy lại hỏi.-"Ai đua lại tao. Tao làm ôsin một tháng."

"MÀY NÓI NHÁ NGUYỄN MINH PHONG."-Vừa nghe xong là ba tụi hắn hét vào mặt nhỏ.

Nhỏ vòng tay trước ngực gật đầu liên hồi.

"Đổi lại?"

Ba tụi hắn bêu môi xoa cằm suy nghĩ thì gã với nhóc chen vào nhau lập tức.

"Nếu bọn này thua. Một tháng trời chị sẽ được tất cả gọi là chị."

Nhỏ bật cười. Chị? Nghe có vẻ ngon.

"Được đấy."

Nó với nàng thấy nhỏ đặc ý, không biết cân đo suy nghĩ. Nói về đua xe thì ba tụi nó ngang nhau nhưng xét về mặt kĩ thuật thì nó với nàng thua xa nhỏ. Nhìn qua ba tụi hần thì cũng biết tay đua không đáng ngờ. Gã và nhóc thì khỏi chê rồi. Đua xe chỉ là chuyện nhỏ.

Thái Mỹ Hoà đứng đo quay qua nhìn Hoàng Minh Long không mấy quan tâm

- "Anh có đua không?"

Hoàng Minh Long ngược lên nhìn Thái Mỹ Hoà, xoa đầu cười nhẹ.

- "Không. Em đang bị cảm."

Thái Mỹ Hoà cong môi nhìn Hoàng Minh Long lúc nào cũng nghĩ đến mình.

- "Mà anh có muốn đua không?"

- "Bộ em muốn tôi đua lắm hả?"

Thái Mỹ Hoà suy nghĩ một hồi. Cũng có chút muốn mà cũng có chút không. Muốn xem tài anh ấy như thế nào nhưng việc đua xe ở đường đất có khi rất nguy hiểm.

- "Thôi." - Thái Mỹ Hoà cười tươi nhìn Hoàng Minh Long - "Anh ngồi xem với em."

- "Ừm"

Em này giờ dường sức trong lều nghe việc đua xe có chiến lợi phẩm nhảy ra nhanh như gió.

- "Em...em...cũng muốn đua."

Vừa dứt lời là bị cảm đám xua ra một bên. Con nít không xen vào chuyện người lớn.

- "Mấy người đừng xem thường em nha." - Em hét lên. - "Ất xì..."

(-_-) {-_-}

- "Thôi. Em bỏ cuộc." - Vừa ất xì một tiếng là người em lạnh hẳn lại.

Lập tức 10 chiếc xe đua Bugatti Veyron Super Sport xuất hiện trước mặt đường chờ đợi chủ nhân đến lái. Nhờ cảm ơn mấy thuộc hạ đã mang xe đến một cách lễ phép.

Hoàng Minh Long dắt Thái Mỹ Hoà đứng một bên quan sát nhìn cả bọn đang chuẩn bị đua.

- "Hoàng Minh Long cũng phải đua đi chứ." - Nhóc nói to.

Hoàng Minh Long trầm mặc lắc đầu nhìn nhóc.

- "Sao vậy? Tôi chưa thấy tài đua xe của cậu đấy nha." - Nhóc muốn nín Hoàng Minh Long - một tay đua đáng lờm chứ không phải giỡn.

- "Hoà đang bị đau. Tôi không để cô ấy ở một mình được." - Hoàng Minh Long nắm đôi tay đang nóng lên của Thái Mỹ Hoà.

- "Gi mà cung vợ như cung trứng vậy cha nội." - Em thấy Hoàng Minh Long quan tâm, lo lắng cho Thái Mỹ Hoà nổi gan tị.

- "Thôi để em ấy chăm sóc bé Hoà đi." - Nhỏ lên tiếng.

Cô từ đâu xuất hiện đứng cạnh Thái Mỹ Hoà cười hiền, quay sang nhìn Hoàng Minh Long.

- "Để bé Hoà đó cho chị. Em qua thể hiện tài năng cho vợ mình coi đi."

Hoàng Minh Long nhìn Thái Mỹ Hoà. Thấy nhỏ hăng hái gật đầu cười bảo mình. Hoàng Minh đi nhanh đến chiếc xe còn lại.

- "Anh Long sẽ vượt chị Phong cho mà xem." - Thái Mỹ Hoà nói lớn làm nhỏ khùng lên.

- "Nè con nhỏ kia. Chị mình không cổ vũ, đi cổ vũ bên chồng đi nha."

Mọi ánh mắt dồn lên người nhỏ.

- "Người ta bên chồng mình là đúng rồi."

- "Bé Hoà đương cmm nhiên cổ vũ cho thằng Long là chuyện bình cmm thường."

- "Bà Phong sồn quá đi."

Cô thấy vậy lắc đầu chịu thua cho cái bọn chuyên gia đi bình luận người ta.

- "Thôi. Chuẩn bị nè."

Bíp.

Cô vừa cất tiếng còi lên là 10 chiếc xe ban nãy đã không thấy đâu.

Dẫn đầu bây giờ là nhò đang réo riết nhà khói ở phía sau. Tiếp theo là ba tụi hấn, nó và nàng. À còn có Hoàng Minh Long đang sát gần nhò, chỉ cần lơ đãng một chút là nhò sẽ mất ngôi vị quán quân ngay. Trong khi gã, nhóc đang ganh nhau ở top 3.

Chưa đầy 15 phút thì nó và nàng đã bắt kịp nhò đi sát hai bên lượn lách sang trái sang phải. Hoàng Minh Long bắt ngay thời cơ vượt lên trước.

- "Chết bầm." - Nhò văng hai từ để lại nó và nàng vượt lên đi ngang tầm với Hoàng Minh Long.

Lại vượt lên nhưng lần này là gã và nhóc đang kề cận ba tụi hấn. Hấn quay sang lờm gã đang đứng sát mình. Nghĩ đến hoa với chậu kia thì hấn có thêm động lực vượt ngang tầm với nó.

Nhóc và gã hiểu ngay hấn đang muốn khiêu chiến cướp đoạt nó, vượt ải để anh và chàng top 3.

Anh thấy nàng đang vượt rào mấy tên kia lên rồi lại xuống, xuống rồi lại thua. Không chấp nhận đi lên ngang tầm với nhau. Chàng thì im im mới ghê, mới đó đã nhanh tầm sức đuổi kịp nhò và Hoàng Minh Long.

- "Vợ đua không tòi." - Chàng khen ngợi.

Như đã nói, chỉ cần quan tâm thứ khác ngoài việc đua xe là sẽ bị người khác vượt bậc. Hoàng Minh Long lại lần nữa chớp cơ hội vuron lên.

- "Câm ngay." - Nhò thấy tài của Hoàng Minh Long không kém mình mắng cho chàng hai chữ rồi bỏ lại với làn khói bụi.

Chàng lắc đầu cười cười nhìn nhò. Không biết lúc mình nói ra kết cuộc thì Nguyễn Minh Phong làm sao nhỉ? Chắc cũng tỉnh rụi.

Đây sẽ là bài học cho chàng vì đã chủ quan. Nó với hấn từ đầu vượt lên trước bỏ lại nàng - anh, nhóc - gã theo đuôi.

Đường cua đến gần. Đây là thời điểm để về đích. Tay lái mạnh và kĩ thuật của giới thì có ở cũng bắt lấy thời điểm ngang tầm với cả bọn phía trước.

Đương nhiên là gã và nhóc, hai đối thủ nặng kí đã ngang tài ngang sức với nhò và Hoàng Minh Long trong tí tách. Mặc dù nó và nàng không kĩ thuật điều như bốn người phía trước về đường cua nhưng nếu là đường thẳng thì chuyện dễ dàng. Mới đây nó và nàng cũng sát cánh hai bên. Riêng anh và hấn thấy người mà mình yêu đi đâu là cứ bám sát theo. Mà bám sát đây đã làm họ ngang tài với nhau. Ngay từ đầu Hoàng Minh Quân và Cao Hoàng Nam không có ý định đua xe, nhưng vì muốn biết tài vượt cấp bậc đua của ba tụi nó như thế nào nên mới đi theo. Đây chỉ là nhượng bộ theo sát đuôi nàng và nó. Nếu đua thật thì nhò chỉ là con tép mà thôi. (Hai anh ý đoạt giải quán quân đua xe ở Mỹ suốt mười mấy năm liền trong khi chàng chỉ chăm chú vào việc đứng nhất trường nhưng đua xe cũng chỉ là chuyện nhỏ đối với chàng)

Kít...

Khói bụi bay mù mịt đến làm cô, em và Thái Mỹ Hoà đứng ho sặc sụa không nhìn rõ gì trước mắt. Nhưng chỉ trong năm phút trấn tĩnh lại thì đã thấy cả bọn đứng ở đây hồi nào không hay.

(@@)

Mới có 15 phút 22 giây mà đã trở lại rồi sao. Chuyện vớ vẩn gì đây. Đúng rồi do đường ngắn mới như vậy.

Em khoác áo khoác chạy đến nhìn cả bọn. Hình như là chưa xuất phát. Đúng rồi là chưa xuất phát.

- "Mấy người chưa xuất phát hả?"

(_ _)

Cả bọn lờm em đang nói chuyện hư cấu với mình. Cái con nhò này có vấn đề về mắt lẫn thần kinh rồi.

- "Tránh ra." - Nhò hắc em ra chỗ khác chạy đến hỏi cô. - "Ai đến trước?"

Cô biu môi nhún vai.

- "Một lượt về đích."

Nhỏ tròn mắt nhìn cô. Một lượt vượt về cùng à. Vậy giải đua của mình đâu? (T_T) hết tự cmn cao luôn rồi.

- "A.....ha....ha...." - "Ba tụi hấn bật cười xem nhỏ thất vọng tràn trề.

- "Không được. Đua lại đi." - Nhỏ hăng hái.

- "Khụ...khụ..." - Thái Mỹ Hoà nãy giờ ho sặc sụa vì mấy khói bụi kia làm Hoàng Minh Long lo lắng không thôi. Quay sang lạnh lùng nhìn nhỏ. - "Thôi đi. Khuya rồi. Về lều ngủ mai còn về trường."

Cả bọn nghe xong gật đầu đồng ý ngay lập tức. Để nhỏ ở lại bơ ướp lạnh với mấy chiếc xe đang hăng hái kia.

- "Nè..." - Nhỏ réo lên.

Im lặng.

Nhỏ tự đập vào mặt. Đúng là ở riết y như nhau. Bây giờ mới biết cảm giác của hấn khi bị cả bọn cho bơ ướp lạnh vào mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Nhóc Chăm Sóc Em. - Gặp Ông Bà Nội.

Mặt trời mới lờ mờ từ đỉnh núi, chim bắt đầu tụ đàn tụ tập hót ríu rít trên cành cây, bướm lượn quanh vườn hoa, cá khế đua sắc dưới dòng suối.

- "Dậy đi." - Thái Mỹ Hoà khẽ hấn thức dậy bày thức ăn sáng điểm tâm đợi mọi người.

Hoàng Minh Long từ từ đặng xa ở tuổi đang làm vệ sinh cá nhân trong khi ai cũng một mê man lần qua lần lại làm lều dựng đang được bài hoà đẹp đẽ cũng thành ô chuột cho lợn ngủ ké.

- "Dậy đi. Em làm thức ăn rồi nè." - Thái Mỹ Hoà chui vào trong gọi hội con gái.

- - Nhưng đáp lại là sự im lặng. À không, phải là "Khò.....Khò..."

- "Haiz!" - Thái Mỹ Hoà chóng nạnh lắc đầu quay sang đã thấy Hoàng Minh Long ngồi ở đấy đợi mình đến ăn. - "Anh Long ăn trước đi."

Hoàng Minh Long lắc đầu đợi Thái Mỹ Hoà ngồi ăn mới chịu.

- "Mình ăn trước về trước. Bọn họ ăn sau về sau."

Thái Mỹ Hoà cong môi chần chờ nhìn rồi cũng đến cạnh Hoàng Minh Long. Chưa kịp đưa gì vào miệng thì ..

AAAAAAAAA

Chàng bật dậy hét lên làm cả bọn hoảng loạn chạy tứ phía xem chuyện gì xảy ra. Không biết cái thằng chưa đánh răng mà hét ầm làm ô nhiễm không khí này đang làm cái trò gì. Hay nhớ cái vụ đồng hồ con gà kia nên định thay nó đánh thức mọi người. Có thể lắm.

- "Có chuyện gì?" - Nhỏ chạy đến cạnh chàng hỏi.

Chàng xanh mặt dơ con dản lên rồi ngất tại chỗ. Nơi này làm sao có dản vậy nhỉ?

Nó với hấn bật cười nhìn hàng hoảng hốt. Có con dản mà sợ chết khiếp.

- "Bảo...dậy đi." - Nhỏ lay lay chàng.

- "Nó chỉ ngủ thôi." - Anh biu môi lắc đầu.

Cô bịt mũi nhìn con dản kia sợ sệt.

- "Mà con dản này từ đâu chui vậy kè?"

Nó với hấn lại bật cười lần hai. Mọi người không hiểu gì nhìn hậu người bọn nó hiểu ra liền. Thì ta thù phạm ở đây.

- "Tụi mày chọc nó hả?" - Nhỏ chóng nạnh bịu môi.

Nó với hần lờm nhỏ. Coi bộ đến giờ bà già này bênh vực chồng mình rồi đây. Người ta nói giữa tình yêu và tình bạn. Chọn ai? Nhỏ chọn tình yêu. Đúng là...

- "Ồ. Tao với con Nhật bắt dán bỏ vào áo nó đấy." - Nói rồi nó với hần phá cười.

Nàng đến cho mỗi đứa bạt tai lên đầu im bật. Không hiểu hai nổi hai người. Chắc là thù dai cái chuyện chàng nhóm trưởng nhóm giải bài tập. Cho nó với hần hơn bốn mươi mấy bài về giải đây mà.

- "Tụi mày biết thằng Bảo ghét dán nên mới làm vậy hả?" - Nàng vòng tay trước ngực bịu môi.

Nó dơ ngón trỏ lên lắc qua lắc lại nhìn nàng.

- "Không phải là ghét mà là sợ."

Gã với nhóc lí nhí mắt dầy gật đầu tán thành. Sợ thì mới hét hơn sói hú vậy chứ ghét là cha già đó đập nát con dán rồi.

Cô lờ mờ dơ tay lên như biểu quyết.

- "Tuyền cũng có bắt dán bỏ theo hai người đó nữa."

Nàng với nhỏ tự đập vào mặt nhìn mấy người này quay sang thấy Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long đang chăm chú nhìn mình.

- "Thôi tụi bây đi đánh răng rồi ra chỗ kia ăn với hai đứa nhỏ kia." - Nàng chóng nạnh đi đến suối rửa mặt.

Nó nhìn theo nàng đang tự do thoải mái làm vệ sinh cá nhân.

- "Đấy thấy chưa Nhi. Chị nói mà. Tuổi này là nhiều người đi bậy lắm." - Nó nói xong là cả bọn lờm nó không thương tiếc. - "A...hơ...hơ...hơ mà con Nhi đâu rồi."

- "Ất...ất...ất...xi..." - Em khoác áo khoác một đồng vào người điễm danh.

Mọi người ăn sáng và làm vệ sinh cá nhân xong phần ai nấy chờ nhau đập về kí túc xá. Riêng hần, gã, cô và nó là vẫn ở chỗ cũ tranh cãi.

(_ _)

- "Tao chờ con Nhật về kí túc xá. Mày chờ con Tuyền về nhà đi." - Hần kẻ kẻ nó.

(_ _)

- "Đéo. Từ trước đến giờ tao chờ con Nhật rồi." - Gã không chấp nhận nhìn hần lờm lờm.

- "Bây giờ như vậy thì không ổn đâu. Vậy đi hỏi con Nhật thích đi với ai?"

- "Được thôi."

Gã với hần dừng cuộc tranh cãi quay sang nhìn nó và cô thì bóng dáng hai người biến đi đâu mất tiêu.

Nhìn lên phía trước thấy nó đang đèo cô ở phía sau đập đôi. Còn nhìn xung quanh cười rồi rít.

(@@)

Vậy là hai tụi mình đi chung xe hả?

- "Nè..." - Hần gọi nó ==>> Vô ích. :3

Quay sang nhìn gã thì thấy gã đã đặt đít xuống ở yên sau chờ hần đèo.

Hần tức hộc máu nhìn ánh mắt lửa đỏ nhìn gã. Như vậy khác gì mình làm đầy tớ cho kẻ địch cướp người yêu à.

- "Mày chờ đi." - Hần xô gã ra ngồi lên yên sau.

Gã té nhào lờm hần đang tỏ thái độ đáng ghét với đứa con trai duy nhất của tập đoàn CEO hả?

- "Mày chờ tao đi chứ."

- "Đéo." - "Hắn cong môi.

Gã nhếch nhếch bản mặt cái thằng đứng trước xấu trai hơn mình kia.

- "Thôi bây giờ như vậy nhá. Tao chờ đến một đoạn. Rồi mày chờ một đoạn."

Hắn suy nghĩ kĩ lưỡng rồi cũng chấp nhận. Gã nhảy lên xe đèo hắn chưa đến 10 phút.

- "Đến lượt mày."

Hắn trở mặt nhìn gã. Cái gì mà nhanh vậy trời. Chờ gái xung như bò, bay thẳng lên con dốc, chờ mình xuống dốc mà như chờ lên ngọn đồi.

- "Được rồi." - "Hắn vịn tay lái ngồi lên trước gã chưa kịp đặt đít lên thì hắn dừng xe." - "Đến lượt mày."

(@@@)

Như vậy thì đến khi nào mới đến trường.

.....

Ắt xì... ắt xì.

Nhóc đèo em đang giờ chỉ nghe mỗi tiếng nhảy mũi mà chẳng nói lời nào. Không biết bà chán Từ Minh Nhi này bị cảm kiểu gì nữa.

Kit.

Nhóc thắng xe mạnh đến nỗi em ngã vào người nhóc. Nhóc cảm thấy người em nóng ran lên. (có chút lo lắng >.

Tiền thể trước mặt là nhiều thuốc. Nhóc dừng xe lại để em ở ngoài đi vào mua vài viên kẹo ngậm và thuốc cảm hai ngày cho em.

- "Thuốc nè. Bà uống đi. Cảm nặng đấy."

Em nhìn nhóc bật cười. Người cộc cằn như nhóc mà cũng có ngày quan tâm mình như vậy đúng là chuyện lạ.

- "Cảm... ắt... xì... on."

(-_-)

Nhóc vòng tay trước ngực lắc đầu nhìn em

- "Đừng có cảm ơn tôi. Chẳng qua tôi sợ bà nhảy mũi ướt hết áo của chị Nhật mua cho tôi thôi. Chứ bà bị đau thì mặc xác bà. Xì."

Em nhếch nhếch môi nhìn nhóc nói chuyện mất tình cảm. Đang thấy nhóc tội thì quay sang thấy ghét.

- "Vâng." - "Nói rồi em quay sang nơi khác bủ môi.

Nhóc khẽ liếc nhìn em cười nhẹ. Còn bày đặc lấy.

.....

Bọn anh đứng trước bàn kết quả xếp hạng thi đua của học sinh trong kì I vừa qua tròn xoe nhìn.

- "Aishhhh....sao lại là đồng nhất." - "Chàng gái đầu bù xù tức điên lên." - "Khốn kiếp."

Nhỏ với nàng cười thầm nhìn bản mặt chàng đang đần ra. Cho thừa cái thói tự cao. Xì.

Anh đặt tay lên vai chàng tỏ vẻ giả nai thương tiếc. Người bạn bấy lâu nay mình luôn tự hào mà bây giờ đồng nhất. Kệ mẹ nó. :3

- "Chúc mừng."

Nó với cô cùng lúc chạy đến nhìn bản kết quả thấy đồng nhất giữa chàng Minh và Vân.

- "A...ha...ha...ha.. Cuối cùng thì..." - "Nó cười tít mắt nhìn chàng." - "Cũng có đối thủ cạnh tranh rồi ha."

- "Nhật." - "Giọng quen của ai đó vang lên. Là Minh và Vân.

Nó quay lại thấy hai đứa một sách của lớp mình cười tươi chạy đến chen giữa.

- "Coi bộ hình phạt hết hiệu lực rồi nhỉ?" - Nó vỗ vai. - "Chúc mừng."

Minh và Vân dao động nhìn nó ưu tư. Lam Minh Nhật quả là một người tốt. Thật hạnh phúc khi có cậu ấy ở bên cạnh.

- "Cảm ơn."

Nó lườm yêu hai đứa đưa một sách. Lấy tay búng hai người đầu đến nổi đỏ cả trán.

- "Um Um...nếu sau này Lam Minh Nhật này có chuyện gì khó khăn." - Nó làm kiểu bái phục. - "Mong mấy vị tiền bối giúp đỡ, giúp đỡ."

Cả bọn nhìn nó bật cười. Không ngờ người đang đứng trước mặt mình là Lam Minh Nhật cá tính mạnh mẽ mà cũng có lúc dí dỏm như vậy. Bái phục bái phục.

Tin...tin...tin

Điện thoại nhỏ bắt nghe reo lên. Là số của ông bà nội, à không là bác quản gia già. Họ gọi chắc không có chuyện gì tốt đẹp đâu.

- "Alo?" - Nhưng vẫn nghe :3

- "Con...có thể...đến gặp...hai người này lần cuối được không?"

Nhỏ tròn xoe mắt nhìn cô. Lần cuối sao? Không lẽ họ bị bệnh gì rồi. Mà kệ họ đi chứ. Nhưng lòng vị tha của nhỏ không cho mặc kệ. Nhỏ gật đầu đồng ý nhanh chóng.

- "Tôi biết rồi."

Trong khi...

- "Giờ tao với mày tù tì kéo búa bao xem ai đi cắt xe." - Gã vận động cơ tay.

- "Trò này mày thua là cái chắc. Ha ha." - Hấn hăng hái làm mặt đều nhìn gã.

(_ _)

.....

Nhóc đạp xe đến chỗ mà em và mình hay đợi để đèo nhau đi học. Đã hơn 30 phút rồi mà vẫn không thấy bóng dáng con heo nái đấy đâu. Nhóc trong lòng cảm thấy lo lắng. Không lẽ nó bị gì sao? Phải qua xem mới được.

Nhóc đánh liều đạp xe qua nhà em. Ít ra cũng phải nói cho mình một tiếng là không đi chứ trời.

King...kong...king...kong

Nhóc bấm chuông liên hồi không thấy ai ra mở cửa. Đánh liều trèo cổng nhảy vào. Ngôi nhà hai lầu màu vàng nhẹ nhàng. Cuối góc là một dãy chậu xương rồng và hoa ly. Bên trên còn có một chiếc xích đu vừa tầm đủ hai người ngồi. Sân khoác lên bộ cỏ mini. Mà đang nghĩ đến em liên quan gì đến cái sân. Nhóc chạy đến mở cửa nhẹ nhàng thò đầu vào.

- "Có ai ở nhà không ạ?"

Một bóng người cũng không thấy. Sự im lặng làm phần tò mò tăng lên. Nhóc bước nhanh vào hỏi lại lần nữa nhưng vẫn không có ai trả lời.

- "Hay là ở trên ta." - Nói rồi nhóc định đi lên nhưng nghĩ lại mình là người lạ tự nhiên đi vào nhà người ta tìm người có điên quá không. Nhưng nhóc lại có cảm giác em đang bị cầm rất nặng. Đi thẳng lên lầu thấy phòng em mở cửa, điều đặc biệt hơn là em nằm bất tỉnh với bộ đồng phục học sinh dưới sân. Nhóc hoảng hốt chạy đến lay lay em nhưng vô hiệu lực. - "Từ Minh Nhi. Có sao không? Trả lời nghe coi. Từ Minh Nhi."

Nhóc sờ lên trán thấy nóng lên. Thôi rồi lợm ỏi, sốt nặng luôn rồi. Nhóc bế em đặt lên giường. Lấy nhiệt kế đo. 40 độ (@@) nhóc học máu nhìn em. Ôi trời, nội công gì yếu như sên vậy kè.

Nhóc chạy nhanh xuống nhà lấy khăn mà không biết khăn gì hình như là khăn lau chén :3 với thau nước nhỏ lên cân trọng lau mồ hôi trên trán và tay.

- "Kì này mà không lấy lời lẫn lẩn là thôi rồi á hỳ." - Nhóc nhăn nhó nhưng trong lòng lo lắng không thôi. - "Không biết hộp thuốc bà đặt ở đâu rồi? Mà sao không có vú nuôi hay ba mẹ gì hết vậy ta."

Nhóc chạy khắp nơi tìm xem hộp thuốc nằm ở đâu. Thì ra là ở ngay đầu giường. (_ _) lập tức lấy miếng dán trán ngay trên trán em. Rồi lại tiếp tục công việc lau mồ hôi trên tay và đo nhiệt độ. Có vẻ hạ xuống một tí.

.....

Nhỏ đạp xe về ngôi biệt thự rộng lớn mà hơn hai tháng nay mình chưa đặt chân đến. Vừa bước vào, lại như lúc trước. Mọi người chạy ủa về đây hỏi han nhỏ.

- "Tiểu thư... Tôi nhớ người lắm."

- "Tiểu thư ở đây lâu tí nhá. Tôi nấu vài món ngon cho tiểu thư."

- "Tiểu thư dạo này trắng hơn ngày xưa luôn."

Nhỏ bật cười với mọi người về những lời hỏi thăm. Vậy mà mình không mua quà gì cho họ. Thật đáng trách.

- "Con mới về." - Ông nội ra đứng trước cửa cười hiền nhìn nhỏ.

- "Nhìn con ôm hẳn đấy nhá Phong." - Bà chạy đến ôm chầm lấy nhỏ.

Cái ôm làm nhỏ vừa ngạc nhiên vừa bất ngờ. Ôm mình sao? Sao chẳng có cảm giác ấm áp và hạnh phúc vậy nhỉ? Chuyện lạ. Nhỏ gạt tay bà ra vào thẳng vào đề.

- "Có chuyện gì muốn nói."

Ông bà thôi ngay nụ cười đầy kéo nhỏ vào nhà bếp. Trên bàn còn đặt mấy món ăn ngon đang bay nghi ngút khói. Nhưng rất tiếc là không có món nào nhỏ thích cả. Bởi vì có bao giờ quan tâm cháu chít mình đâu mà biết nó ăn cái gì. Nhưng bây giờ trong mắt nhỏ hai người bọn họ là quân gia cướp tài sản thôi.

- "Hai người đừng làm thế. Tôi sợ đấy."

Ông bà kiềm nén con tức giận xuống bụng cố cười một nụ cười phúc hậu với nhỏ.

- "Con đừng hiểu lầm ý của ta." - Ông ngồi vào bàn. - "Hai ta chỉ muốn bù đắp... cho con những ngày tháng trước."

- "Thôi đừng bù đắp nữa hai lão quân gia." - Nhỏ dơ tay ám hiệu stop lên.

- "Con phải tha lỗi cho hai người này. Vì quá tham vọng quyền lợi và của cải nên mới thế. Nhưng con hãy hiểu cho ta. Đó cũng vì nghèo." - Mới đây đã ra chiêu độc. Hai người biết rõ nhỏ là người vị tha nên sẽ không thì dai. Điểm yếu của nhỏ đã bị hai người bọn họ nắm rõ.

Nhỏ dao động nhớ đến lời của ba mẹ mình. Vì sao họ không lấy lại tài sản. Đó cũng là vì họ có lòng vị tha. Hãy tha thứ cho mọi người, bởi vì trên thế giới này không ai mà không mắc phải sai lầm. Là do hoàn cảnh đưa đẩy họ mà thôi. Có lí nào sẽ như thế. Đến đây nhỏ hả sinh ý định sẽ tha thứ cho hai người bọn họ. Nhưng không biết nên làm như thế nào.

- "Thôi được rồi."

Hai người già trước mặt cười tươi nhìn nhỏ. Quả không hổ danh Trương Ngọc Quỳnh đã điều tra rõ về mọi thứ. Kể cả tính cách và nhân phẩm con người cũng không bỏ sót.

- "Nội cảm ơn con. Phong."

Nhỏ nhún vai gắp đại miếng thịt bò vào mồm nhai chậm chậm. Nói đúng hơn là thưởng thức. Vị chẳng ngon lành như thế nào. Mà nếu có ngon thì ngồi trước mặt hai người kia cũng thấy tẻ.

- "Hai người bảo gặp lần cuối là có ý định gì?"

Ông bà mừng thầm trong miệng. Bây giờ mới đến trung tâm đây.

- "À chẳng qua là công ty đang khủng hoảng. Mà hai người này tuổi già sức yếu nên cũng không làm gì nên trò nữa. Tiện đây muốn giao lại cho con."

Nhỏ thả đũa chống cằm nhếch nhếch môi nhìn hai người. Giao lại sao? Nghe có vẻ chưa.

- "Thôi khỏi. Hai ông bà cứ quản lí công ty cho tốt đi."

Hai người tỏ vẻ chán chừ đau buồn nhìn nhỏ.

- "Sao?"

- "Quản lí tốt thì không được rồi. Có lẽ là sẽ sụp đổ trong nay mai. Ông bà xin lỗi."

- "Lí do?" - Nhỏ dựa vào thành ghế nhìn hai người.

- "Vốn liếng đầu tư thiếu thốn." - Vấn đề có vẻ quan trọng.

Nhỏ nghe xong cau mày nhìn hai người. Quả thật Thái Mỹ Tuyền thật có quyền. Mới nói một câu mà đã bị xuống tinh thần thế kia rồi. Không những thế công ty cũng chị Thái Mỹ Tuyền cắt không cho kí hợp đồng nữa. Có vẻ khá lắm đây.

- "Tôi... sẽ kêu ba mẹ cho ít vốn đầu tư."

Ông bà nhìn nhau cười rồi nhìn nhỏ.

- "Vốn thì vay cũng được nhưng..."

- "Nhưng sao?" - Nhỏ không hiểu hai người đang định nói gì.

- "Thì là như ghế này. Con có một người bạn là Phùng Gia Bảo. Anh ta là con của tập đoàn đá quý lớn nhất vùng châu Âu. Công ty nội đang định kí hợp đồng bên ấy nhưng bé Tuyền đã Ngăn chặn lại. Mong con có thể..."

Nhỏ chấp môi hiểu ý hai người muốn nói gì gật đầu nhanh chóng.

- "Được thôi." - Nhỏ dơ đồng hồ lên nhìn. - "Đến giờ tôi phải về trường rồi."

Ông bà như ý cười hiền nịnh nọt nhỏ.

- "Đề ông bà đưa con ra cổng. Phải ăn uống nhiều vô nha Phong."

Nhỏ nhún vai đi ra trước. Thấy hai người bọn họ như thế làm mình nổi cả da gà. Không hiểu sao cứ thấy tõm cho thể loại ấy.

Nhỏ vừa khuất bóng dần. Hai người bật cười với vai diễn của mình. Thì ra con nhỏ đó cũng dễ gạt. Lần này được mới to mình sẽ không còn gì để xem trọng nó nữa.

- "Alo." - Tiếng bà nội của nó vang bên đầu dây kia.

- "Tốt đẹp."

- "Tốt." - Tiếng cười mỉm của bà mòng mị sắc bén. Lam Minh Nhật... pằng.

Nhỏ cười há hê trên đường phố. Bộ hai người tưởng nhỏ không biết giả và thật à. Hai người diễn tốt nhưng nhỏ còn tốt hơn nữa. Để coi lần này công ty sụp đổ đến thế nào. Đường tưởng thấy công ty của ông bà nội ruột là tôi nể. Một khi đã bị bàn tay dơ bẩn của hai người quản thì thật tõm mà cứu vớt nó lên. Thà là sụp đổ, gây dựng điều mới còn hơn là nâng lên với bàn tay dơ bẩn. Á thằng khốn Phùng Gia Bảo ấy dám giấu mình vụ con trai của tập đoàn đá quý. Được lắm. Kì này không đánh thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Nó Là Vợ Tao - Nhỏ Và Chàng.

Trời tối dần. Nhóc mệt rã người ngủ gật bên giường em.

Em khỏe hẳn tỉnh dậy lơ mơ trước mắt rồi quay sang nhìn đầu tóc đen mượt của ai kia. Là nhóc. Em không hiểu tại sao nhóc lại ở đây. Còn mình, trên trán mình có miếng dán hạ nhiệt độ, tay còn cầm chiếc khăn ướt và tay nhóc. Không lẽ Lam Minh Hoàng ở đây chăm sóc mình này giờ. Ôi trời.

- "Lam Minh Hoàng." - "Em lay lay nhóc."

Nhóc giật bắn người nhìn xung quanh. Thấy em tỉnh hẳn còn mình thì buồn ngủ thôi hết chỗ chê. Nhóc ngáp một hơi dài trước mặt em làm cái bản mặt em lạnh hẳn (-_-) (Con trai vô duyên).

- "Tỉnh rồi đó hả?"

Em gãi đầu gật gật. Nhóc thấy vậy, một tay vừa dụi mắt, một tay vừa xoè ra trước mặt em. Em không hiểu chuyện gì cau mày nhìn nhóc.

- "Tiền công, tiền mua thuốc, chạy đôn chạy đáo. Tổng cộng 200k."

(•_•)

Mặt em tỉnh như ruồi nhìn nhóc nhỏ nhỏ. Đánh mạnh vào tay nhóc ngay lập tức.

- "AAA....bà làm cái gì vậy hả?"-Nhóc vẫy vẫy tay suýt xoa.

- "Tui bảo ông chăm sóc tui hả?"-Em vòng tay trước ngực nhìn sang nơi khác.

Nhóc khẽ cười rồi trừng mắt nhìn em đang tỏ cừ xù điên đầy.

- "Thì không...nhưng không có tui bà chết rồi."

Em biu môi nhìn nhóc. Đúng là..

- "Lát tui đưa."

Nhóc chóng nạng cười phì nhìn em đáng yêu. Em định bước xuống giường thì nhóc ngăn lại.

- "Ấy...bà đợi lát đi. Ngồi yên đó,tui đi nấu cháo."

(@@) Ăn được không vậy?

- "Ông nấu?"

Nhóc tỏ thái độ chảnh gật đầu nhanh chóng. Bà này chắc tưởng mình không biết gì rồi.

- "Xin lỗi nhá. Chứ tui đây..."-Nhóc tự hào vỗ tay.- "Đệ nhất nấu ăn."

- "Oẹ."-Em nghe xong ói nguyên lên đồ nhóc.

Không biết là cố tình hay bất ngờ. Mùi hôi bốc lên làm nhóc không dám nhìn xuống xem thứ gì nữa.

- "Định mệnh đen đui."-Nhóc cáu lên.- "Không không nhắm trúng áo tui nôn vậy bà."

Em xin lỗi nhanh chóng gãi đầu bù xù. Chạy qua tủ lấy áo khoác gió kiểu cách con trai mình mới mua về đưa cho nhóc "mở hàng" luôn.

- "Cởi áo ra rồi mặc cái này vào. Để áo đó tui giặt cho."

Nhóc lờm lờm em dứt lấy chiếc áo hăm hực đi xuống dưới lầu nôn trong nhà vệ sinh để không cho em thấy. Mùi này mà nhịn được 10 phút như nhóc là đỉnh rồi. Nếu là người khác thì nôn theo luôn.

Em làm vệ sinh cá nhân trong phòng. Mới 15 phút mà nhóc đã đem thức ăn do chính tay mình làm lên phòng cho em

(•_•)

Ăn được hả ta?

- "Ông nấu hay mua vậy?"

Nhóc biu môi. Biết suy nghĩ gì của em trong đầu. Chắc là nghĩ mình bỏ nhiều thứ tâm bậy vào chứ gì.

- "Ăn là nhớ cả đời."

Em xì mặt nghe nhóc nói chảnh. Nhớ hả ta. Để coi tài nghệ đến đâu? Em vừa đưa một muỗng cháo lên mồm là mắt sáng lên.

- "Thấy sao?"-Nhóc đắc ý.

- "Dở ẹc."-Em biu môi.

Nhóc nhếch nửa miệng nhìn em. Ngon thì nói đại là ngon đi. Còn bày đặt.

- "Vậy đưa đây tui đồ cho lợn ăn."-Nhóc dứt lấy bát cháo hít mùi thơm ấy.

Em chảy cả nước bọt nhìn nhóc.

- "Ngon."

Nhóc cười phì lần hai nhìn em đang đói bụng ăn nhanh.

- "Kèo nóng."

Em gật đầu nhanh chóng nhìn nhóc cười tươi. Cũng dễ thương đấy, cũng đáng yêu đấy. Nhưng mỗi tội lạnh chanh thôi.

- "Ăn xong đi chơi đi."

Nhóc vẫy vẫy tay nhìn em.

- "Mới hết đau là xung như bò trong khi mình yếu như sên."

- "Một ngày ông không cãi nhau với tui là không được hả?" - Em ăn xong là khỏe như lợn.

- "Rồi rồi." - Nhóc lắc đầu nhanh chóng. Cãi nhau với người bệnh không phải Lam Minh Hoàng.

Ăn xong em rửa chén bát thay đồ thơm mát, nhóc ngồi ở sofa đợi em với mấy bức chân dung vẽ em trên tường. Nhìn cứ nhóc rù bạn gái mình đi chơi vậy.
>.

- "Đi thôi."

- "Ồ." - Nhóc bâu môi - "À mà nè... sao nhà bà toàn ảnh bà không vậy? Ảnh ba mẹ đâu. Bộ bà không có người thân hả?"

Em áp a áp ứng nhìn nhóc.

- "À... tui sống một mình. Ba mẹ tui mất hết rồi." - Nói rồi em chạy ra xe chỉ chỗ.

Nhóc cau mày nhìn em. Cũng đang thương quá ha.

Nhóc vừa chở em đến quầy kem là ai cũng nhìn hai người nam thanh nữ tú kia. Mỗi tội là đi xe đạp chứ không phải SH. Nếu mà SH thì hết xảy rồi. >.

Đi kem xong ra quảng trường. Hai người rượt khắp nơi với xe đạp đôi.

Vô cả công viên vui chơi và sau đó là đi uống trà sữa. Em hạnh phúc cười tít mắt nhìn nhóc. Đây là lần đầu tiên em với nhóc tiếp xúc với nhau mà không cãi cả hay tranh chấp gì. Ngược lại còn hạnh phúc hơn cả chàng và nhỏ, hẳn nó hay anh và nàng.

- "Về nhì?" - Nhóc xem đồng hồ. Đã 9 giờ rồi.

Em gật đầu nhanh chóng đi theo nhóc, trên tay còn cầm cây kem mát lạnh.

- "Bà đứng ở đây. Tui đi lấy xe." - Nói rồi nhóc chạy nhanh đến nhà xe dắt chiếc xe đạp ra.

Em nhìn theo bóng nhóc bật cười. Coi bộ anh ta cũng tốt quá nhì? Mà lại còn đẹp trai nữa chứ.

Đang suy nghĩ. Một đám thanh niên đi xe máy ở đâu chạy đến bao vây em. Em thả ngay cây kem xuống nhìn mấy tên bọm đấy. Đây chẳng phải là thành phần "dễ xuống hòm" cả trường hay sao. Toàn cậu ấm nhà giàu ăn chơi không?

- "Nhi..." - Đầu đàn nhảy xuống xe chạy đến cười gian với em.

Em ngược mặt ra nơi khác không dám đối diện với đầu đàn. Người toàn mù tịt.

- "Sao thế?" - Hắn càng đến gần. - "Một đêm bao nhiêu?"

Em tức giận trừng mắt nhìn hắn.

- "Một triệu." - Hắn dơ một ngón lên nhìn em. - "Có ít quá không nhì? À hay là năm triệu."

Em nhếch nửa miệng tát nhanh vào mặt tên đầu đàn đó. Dám nói với Từ Minh Nhi ta đây kiểu như một con đỉm vậy sao? Năm triệu ư?

- "Tên biến thái."

Đầu đàn phun bọt liếc nhìn đứa con gái trước mặt. Dám tát cả mình.

- "Biết bao nhiêu người muốn ngủ với tao không mà mày tỏ thái độ hỗn láo đấy." - Đầu đàn hét lên.

- "Kệ mày." - Em buống lên hét lại. Xong, móc trong ví ra năm triệu ném thẳng à mặt đầu đàn. - "Năm triệu đấy. Tên trai bao."

Có vẻ quá châm biếm. Hắn nắm lấy tay em lôi đi trong khi mấy bọn kia bao quanh cười đều nhìn em. Chuẩn bị thành "thỏ" cho Đặng Vương rồi (đầu đàn biến thái).

- "Tụi mày làm cái gì đến Nhi của tao đây?" - Nhóc từ xa nhìn cư xử này giờ không tồi.

Nhi của tao. Em nghe xong quay lại nhìn nhóc. Hắn ta đang nói gì vậy?

- "Nhi của mày?" - Đầu đàn cười khinh nhìn nhóc. - "Nhưng tối nay nó là của tao."

- "Bỏ tay mày ra khỏi Nhi đi." - Nhóc đưa ánh mắt cảnh cáo.

Hắn nhếch nửa miệng đến gần nhóc định đâm thì đã bị nhóc đánh trả.

- "Nó là vợ tao." - Nhóc nói thăm hai từ "kiếp trước". .v

Em bất ngờ nghe nhóc nói. Và nhìn hành động của nhóc đang bảo vệ mình với mấy tên kia. Hoàng đang bảo vệ mình ư? Đây là lần đầu tiên có người bảo vệ mình. Em sợ nhóc có mệnh hệ gì liền chạy nhanh đến đứng cạnh kéo nhóc ra.

- "Cảnh sát kia." - Diễn quá đạt làm cả bọn dọt lê xe chạy bay khỏi.

Nhóc bị đâm, miệng có chút trầy xước. Em quay lại thấy vậy, lấy khăn tay lau vết thương cho nhóc.

- "Cảm ơn."

Nhóc đỏ mặt nhìn em đang nhẹ nhàng chăm sóc. Lạnh chanh mà cũng được việc quá ha.

- "Tiền ném cho bọn nó nhiều thế kia mà tiền công của tui nhầy hơn gì." - Nhóc làm em cut hứng.

Em bật cười nhìn nhóc. Đùng là dạng chuyên bắt bẻ người khác.

- "Tiền âm phủ thôi."

(@@)

Tiền âm phủ.

Nhóc xì mặt lắc đầu nhìn em. Hèn gì này giờ bóp đây đập thế kia mà chẳng trả đồng nào. Nó ăn nhiều mà tiền mình thì cứ ra.

- "Chứ chẳng lẽ tui đi dạo vậy mà mang trên hai triệu à. Đại gia vừa thôi." - Em bật cười nhìn nhóc.

- "Vâng.. Vâng." - Nói rồi nhóc đến dắt xe đi.

Thực chất đó là tiền thật do chính tay em làm ra. Công nhận ném đi cũng phí nhưng đã bỏ là không bao giờ nhìn lại. Đó mới là Từ Minh Nhi.

- "Còn không mau lên xe." - Nhóc nói lớn.

- "Ồ." - Em chạy đến dắt xe và đi.

Cảm ơn nhà Lam Minh Hoàng. Người con trai tôi thích? Người con trai lần đầu tiên bảo vệ tôi.

.....

[Ê vợ]

Nhỏ đang đua xe trên điện thoại, tin nhắn của chàng đến làm nhỏ lơ đãng thua luôn.

- "Chết bầm. Bữa nào cũng tại chả."

[Chuyện gì?]

[Chồng mới thấy một quán ăn mới mở ngon tuyệt cú mèo. Toàn mấy món mình thích. Đi đi.]

Nghe xong chàng nằm trên giường nhìn xuống nhỏ. Thấy nhỏ nuốt nước bọt liên hồi. Dơ ám hiệu Ok cho mình. Chàng bật cười nhìn nhỏ đáng yêu.

[Nhưng phải mặc cái gì nữ tính chút nha]

Lập tức nhỏ rep ngay biểu tượng con dao đầy máu với chàng. Chàng nuốt nước bọt không dám quay xuống nhìn nhỏ.

Nói là làm liền. Nhỏ thay đồ tươm tất đứng đợi ở cửa chính. Chàng cũng nhanh ngay nhảy xuống với chiếc áo sơ mi và quần jean.

Bốn người còn lại thấy chàng với nhỏ chuẩn bị đi chơi. Nhảy ồ ra đứng trong phòng xếp hàng nhìn chằm chằm. Hắn, nó, anh, nàng.

Chàng với nhỏ quay sang với bản mặt.

(-_-) làm cả bọn quay đi ra đưa mặt vào trong giả nai huých sáo.

"Hôm nay trường mình có gì hot không mà?"-Nó huých huých tay hấn.

"À...có. Thăng Bảo đồng nhất xếp loại với thằng Minh và con Vân."

Ba người còn lại tự đập vào mặt mình. Nó kiềm nén dậm chân hấn làm hấn tím mặt. Nói trúng quá rồi đấy.

Chàng kiềm nén gượng cười nhìn nhỏ. Nhỏ mặt áo trắng trơn,khoác lên chiếc áo rin và quần bó sát chân. (-_-) nữ tính đây hả mọi người.

"Chồng bảo vợ mặc đồ nữ tính mà."-Chàng cong môi.

Nhỏ đưa bản mặt (-_-) này lên với chiếc dép cạnh đó trước mặt chàng.

"Bây giờ muốn gì?"

Chàng cười nhưng trong lòng không cười dứt lấy chiếc dép ném lên kệ lại,nắm tay nhỏ kéo đi.

Bóng hai người vừa khuất là bốn đứa quay lại nhìn sát rất nổi lòng ganh tị.

"Nhìn hai đứa đó sướng quá bây ha."-Anh bủ môi huých huých tay nàng. Sao mình lại không như thế nhỉ?

Nàng lườm anh với cú đăm khuôn bố làm anh chảy nước mắt không ngừng (T_T). Vợ tôi đấy.

"Nhật...tao có chuyện muốn nói với mày."-Ganh tị đã làm hấn ý muốn tỏ lộ với nó.

-....

Hấn thấy lạ quay sang nhìn thì thấy nó đã chui trong phòng vệ sinh từ khi nào.

"Quân. Lấy dùm tao cuộn giấy. Hết mất rồi."

(-_-)

Con gái kiểu đây đây.

"Biết rồi."-Hấn hết sức sổng trả lời.

.....

Nhỏ với chàng vừa đi vừa tán ngẫu đến quán ăn gần đấy. Mới mở nên đông người quá mức làm nhỏ với chàng có nguy cơ đứng ăn. :3

"Mời quý khách."-Nhân viên phục vụ chạy đến mời nhỏ và chàng ngồi.

Kêu ra đồ ăn và mấy lon bia. Có lẽ đi cắm trại mệt nên đồ uống rượu của nhỏ xuống bậc. Mới năm lon mà tê cả rem luôn. Mọi hôm chín lon vẫn tỉnh.

Chàng thấy nó nhầy nhầy,khùng khùng. Thanh toán tiền rồi đỡ nhỏ ra trước.

"Mày bỏ tao ra. Tao tự lết được."-Nhỏ xô chàng té nhào. Đi loạn xạ vài bước là nhấp té nhưng nhờ có chàng.

"Thôi. Vợ lên chồng cõng."-Nói rồi chàng đỡ nhỏ lên lưng cõng đi nhanh loạn lên.-"Cũng nhẹ ha."

Nhỏ mền tai chàng vừa mền vừa nói nhảm. Chàng nhột lên quay sang nhìn nhỏ đang gật trên vai mình. Hai má nhỏ ửng hồng,môi đỏ mọng,lông mi cong tạo nên khuôn mặt hoàn mỹ kết hợp với sống mũi cao cao kia.

Chàng bật cười nhìn nhỏ. Đáng yêu,dễ thương, cá tính. Mình thích. Hay là yêu luôn ta. Nhưng chàng nhớ lại chuyện nhỏ giải trãi đi học đánh nhau với mình thì không chịu nổi. Định chọc nhỏ một vỏ. Phải cho nó biết cảm giác bị người ta lừa mới vui. Dám giấu việc giả trãi xem như không có gì. Còn choàng vai, kẹp cổ và cả đút đồ ăn cho nhau chứ. Hạnh phúc thế cơ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Nụ Hôn Bất Ngờ - Đừng Làm Cho Tao Ghen Nữa Được Không?

Mới sáng ra là nhóc đã đứng trước cổng nhà em đợi con nhỏ hai bím tóc chạy lon ton ra đặt đít ngồi.

Em vừa chạy vừa thở hổn hển hống hai tay xuống đầu gối nhìn nhóc đang bơ mặt.

- "Điên." - Mới sáng ra mà nhóc đã thích gây chuyện rồi.

Em nhếch nửa môi nhìn nhóc. Nể vụ chăm sóc mình nên nhịn một bữa.

- "E hèm." - Em huých huých tay nhóc. Trên tay còn cầm một chiếc hộp không lớn cũng không nhỏ.

Nhóc nhìn em rồi nhìn chiếc hộp màu hồng kia. Cái quái gì trong này không biết.

Em cong môi nhìn nhóc bảo cầm lấy.

- "Quà chăm sóc và bảo vệ tui đó."

Nhóc bật cười đến nổi méu cả mặt.

- "Tự tay làm hả?"

Gật gật.

Nhóc bụm môi nhận lấy làm em nổi khùng lên.

- "Chê chứ gì. Trả đây." - Em định với đến dứt lại hộp quà thì nhóc dơ cao lên làm con nhỏ 1m70 không làm gì được thẳng 1m80.

- "Có người tặng là phải nhận."

Em bụm môi lại, vòng tay trước ngực đồng đánh ngời lên xe.

Nhóc thấy thái độ của em làm mình cụt hứng. Troll ẻm.

- "Về nhà vứt sọt rác sau. Khỏi mất lòng."

Giận dữ dâng lên. Em với nhóc không ngày nào không khiêu chiến.

- "Nè.."

Nhóc đưa tay lên trán mình và nhỏ.

- "Cũng 39 độ á hỳ. Kéo ồm nữa không ai chăm."

Em bị què một vố im bất quay sang nơi khác. Nhóc thấy thái độ của em giận dữ trông đáng yêu bật ra cười lắc đầu cho hộp quà vào dỏ xe.

- "À...hôm qua nói vợ đó là đưa đây nha." - Nhóc vừa đạp xe vừa nói.

Em có vố troll lại nhóc liền nhanh nhẩu đáp trả.

- "Tuồng mô thích tui thật chứ. Tui là tui không thích lại đâu nha."

Nhóc kít xe nhanh làm em vô đến ôm chầm lấy nhóc. Đồ mặt là sự hiện diện bây giờ. Cả hai im bất. ()

Thình thịch...thình thịch...

T-rym nghi ục không ổn định đập nhanh liên hồi làm nhóc không kiềm chế được run lên. Tay cầm tay lái không vững. (Suýt dổng bánh lên té luôn)

Em tỉnh rụi ngồi đưa mắt lên đánh mạnh nhóc. Tện thể giật mình theo.

- "Đi đứng kiểu đó hả?"

Nhóc à ừ rồi lên xe đạp tiếp đến trường. Cảm giác này la thế nào? Không lẽ mình thích Từ Minh Nhi. Đừng nhá, chỉ có chị Nhật của mình mà thôi. Em yêu chị. Rồi một ngày nào đó em sẽ nói cho chị biết.

Em đập mạnh vào lưng nhóc hét lên.

- "Gi nữa vậy. Tông vào cột điện giờ. "- Vừa nói là xe vừa lao nhanh vô cột điện đứng hình làm ai đi qua cũng nhìn. Có vẻ quê lắm. "- "Gừ... Lam Minh Hoàng. "- Em hét lên.

.....

Anh với nàng trong kí túc xá thay đồ tươm tất đẹp đẽ dắt nhau xuống cantin trước bỏ lại bốn bản mặt bơ ướp lạnh chưa đánh răng kia. Hôm qua là Phùng Gia Bảo và Nguyễn Minh Phong. Hôm nay là Cao Hoàng Nam và Hoàng Minh Thụy. Vậy khi nào mới đến Hoàng Minh Quân và Lam Minh Nhật đây. (TT_TT)

Gã vừa đến nhà xe la ào lên kí túc xá. Vừa đứng lúc nó thay đồ tươm tất xong. Không biết chuyện gì xảy làm gã vui đến cực độ.

- "Chuyện gì vậy?" - Nó vừa chải đầu vừa hỏi.

- "Hôm nay bà nội Khôi về nước. "- Gã nhắc đến bà nội là vui. Bà là người gã kính trọng nhất. Nội đã từ bước dẫn dắt công ty và nuôi dưỡng gã lớn lên khi ba mẹ gã không còn ai. Có lẽ vì ba mẹ cùng mất nên gã và nó khá hiểu nhau. Nó đã giúp gã nhiều năm qua khi gã tốt cùng nhất. Nếu ngày ấy không có nó, chắc gã bây giờ không như thế này. Chỉ là một thằng nhóc nhất gan, không bạn chẳng bè và chẳng biết mọi thứ.

Nó há hốc mồm nghe tin này. Đừng nói lão bà bà về là hôn ước nha. Thời buổi hiện nay hiện đại rồi sao còn dính dáng đến mấy vụ trọng nam khinh nữ, hôn ước thế nhĩ? Sầu nào.

- "À ờ.. "- Biết nói sao bây giờ. Phải giương cười thôi.

Gã thấy nó sửa soạn xong rồi. Nắm tay kéo nó đi xuống cantin với tâm trạng vui vẻ cười cả ngày trong kho mồm nó nhai kẹo cao su (thói quen buổi sáng), tay xỏ túi quần lê theo.

Hắn nắm chặt chiếc khăn lau mặt trên tay nhìn gã với nó đi thân mật với nhau. Nghĩ đến chuyện ở siêu thị hôm bữa là hắn tức điên lên. Ném mạnh chiếc khăn xuống nền. Lên giường nằm.

Chàng giật mình nhìn hắn đang tức không có lí do. Không hiểu sao con người.. đôi khi cũng phải có vài giây điên nha. Chàng nhún chân lên lay lay hắn.

- "Ngủ lại hả mày?"

Hắn nổi khùng en ngồi dậy nùm cổ áo chàng lên.

- "Đánh nhau đi."

Chàng đẹp nhưng không điên. Đánh mạnh vào tay hắn. Mới sáng ra là nổi quạu rồi.

Tin...tin...tin

Điện thoại hắn reo lên. Bấy giờ chàng mới được thả ra. Thờ hờn hểnh. Nhỏ bên kia lắc đầu nhìn chàng.

[Xuống ăn sáng]

Là tin nhắn của nó. Hắn thấy xong nhảy ồ xuống chạy điên khùng một mạch xuống lầu. Nhưng thực chất là nó nhắn cho nhỏ mà nhầm qua hắn. Thôi lờ nhầm thì cho luôn.

Nhỏ với chàng bơ ướp lạnh nhìn theo. Có vấn đề về não rồi. Phải nhanh chóng tống hắn vào bệnh viện tâm thần.

Nhỏ vắt khăn lau mặt trên vai đi nhanh ra phòng vệ sinh. Vừa mới mở cửa là con chuột trong mắt nhỏ có vẻ "khổng lồ" nhảy lên. Nguyễn Minh Phong không sợ gì chỉ sợ chuột.

- "AAAAAA.... "- Giọng chua chát của nhỏ vang lên. "- Phùng Gia Bảo."

Chàng nghe tên là chạy ầm đến thấy ngay con chuột to kia. Công tử bột cũng sợ chuột nữa, có khi còn gấp bội nhỏ. Hồi hã cầm cây hời rách nát do tay nó đập vỡ :3 kia lên múa loạn xạ.

Cửa vệ sinh quá yếu. Ngã mạnh xuống, áp diện mặt nhỏ. Nhỏ định chạy, vừa ý định quay sang thấy chàng đang chạy đến. Né đòn bây giờ là điều không thể. Chàng trước, cửa sau, chuột hai bên.

Rầm

Cửa dè lên người nhỏ, chuột chạy mất va điều đặc biệt hơn nữa là nhỏ nằm lên người chàng, môi chạm môi, mắt nhìn mắt, mặt hện nhau đỏ khắp nơi.

(/// _ ///)

Vẫn chưa tỉnh hẳn. Kẻ không dậy, người không muốn dậy.

1 giây

2 giây

3 giây

Lấy lại tinh thần. Nhò đứng dậy đỏ mặt chạy ra cửa chính xoa hai bên má cho nguội lại. Thân người toàn thể run lên làm cả người có cảm giác khó chịu và ngượng ngùng.

Chàng bên trong vẫn chưa nằm dậy cười nhẹ, khẽ sờ lên đôi môi kia. Nhưng bà ta đã đánh răng chưa vậy trời? (-_-)

.....

Hắn vừa chạy xuống là bắt gặp cảnh gã với nó đang cười đùa với nhau. Không hiểu sao hắn vừa có cảm giác thất vọng vừa có cảm giác tức giận. Tin nhắn ăn sáng đó là sao. Chẳng nó nhắn nhầm.

Hắn vút cặp xuống ghé ngồi đối diện nhìn nó. Anh với nàng thấy hắn có biểu hiện lạ, chuyển bàn bên cạnh ngồi gấp.

- "Vợ, anh nói này nhá." - Anh khẽ thì thầm vào tai nàng

- "Nói đi. Nhưng tao không phải vợ mày. Ok?" - Nàng đưa tai lên.

- "Thì mai mốt cũng là vợ thôi." - Anh cười tít mắt.

- "Thích ăn gì? Đám hay phân bò." - Nàng đưa bản mặt (-_-) lên nhìn anh.

Anh nuốt nước bọt gãi đầu nhìn nàng. Đùa có chút mà nàng làm căng quá làm mình suýt chết.

- "Anh nghi thằng Quân thích con Nhật." -

Nàng há hốc mồm nhìn nó. Bây giờ mới để ý. Cứ mỗi lần con Nhật tiếp xúc thân với con trai là thằng Quân nó loạn lên. Nàng quay sang nhìn hắn bùi bùi môi gật đầu.

Nó thấy hắn đến hằm hằm mặt nhìn mình. Cau mày không hiểu thằng này đang bị cái gì trong đầu nữa. Mọi hôm ồn lên vậy mà.

- "Hôm nay đường eo nên không ăn sáng hả mày?" - Nó cười tít mắt nhìn hắn.

- "Mày dứt cho tao ăn đi." - Hắn thấy ban nãy nó cũng mồm cho gã, gan tị nói.

Nó nhin cười nhìn hắn. Hắn há mồm đợi nó dứt, nó thờ dài lác đầu chưa kịp đưa muống lên thì gã nhanh tay ngăn cản lại súc nguyên phần com thừa của mình lên cho hắn.

Nó nhin khònh nổi bật cười lớn làm mọi người ai cũng nhìn về phía bàn nó. Anh với nàng ngồi kế bên cũng cười lên.

Hắn trầm mặt tức giận nhưng không dám nói thêm. Chỉ biết nuốt com rồi lảng lơ nhìn sang nơi khác. Nó bắt gặp thấy hắn có chút hắc hùi, cong môi quan sát sắc thái của hắn.

Hoàng Minh Quân không lí nào vì chuyện con con này mà giận chứ.

Reng... reng... reng...

Giờ học vang lên. Mọi người đổ xô chạy ủa về lớp như thể hôm nay là ngày nhận vàng trong khi phiếu kết quả học tập đang ở trên bàn chờ sẵn.

Gã chào tạm biệt nó rồi vác cặp lên lớp với cô. Anh với nàng cũng thôi ngay việc nhai lên lớp ừ ừ. Phiếu học tập... phiếu học tập. Bây giờ trong đầu chỉ có ba từ đấy.

Nó thi dọn điện thoại, đồ đạc vào cặp đi lảng lạng. Trong khi hắn trầm mặt theo sau. Nghĩ đến việc ban nãy hắn như bị lửa thiêu chết. Tức tốc chạy đến nắm lấy tay nó xiết chặt như thể nó sắp bị Trịnh Gia Khôi cướp mất ngay trước mặt mình.

- "Mày bị gì vậy?" - Nó gỡ tay hắn ra.

- "Tao... đang... ghen đấy." - Hắn nói thẳng.

Nó tròn mắt nhìn hắn. Ghen sao? Lí do gì mà phải ghen. Không lẽ chuyện ban nãy.

- "Tâm thần."-Nó nhếch nửa môi nhìn hấn rồi đi tiếp.

Hấn đuổi theo bắt lấy bả vai nó xiết chặt làm nó khó chịu trong người.

- "Trong mắt mày...tao có chỗ đứng không?"

Câu nói úp ụp mờ mờ làm nó không hiểu. Nó bủi môi xoa cằm. Trong mắt sao?

- "Là một người bạn."

- "Nhưng mày trong mắt tao không phải là một người bạn."-Hấn hét lên khi nghe từ bạn của nó. Chẳng lẽ hấn chỉ là bạn với nó thôi sao?-"Cứ mỗi lần tao thấy mày cười đùa với người con trai khác,quan tâm chăm sóc với người con trai khác. Thậm chí là ngồi sau xe nó đèo là tao tức điên lên."

- "Quân mày...?"

- "Tao thích mày. Rất thích mày."-Hấn nói lớn muốn cho mọi người nghe thấy.

Nó không biết cư xử thế nào cho đúng. Thích mình sao? Thú thật nhiều lúc nó cũng có cảm giác khác lạ với hấn. Cũng có sự ớn lạnh và ngưng đọng. Nó không hiểu chuyện gì xảy ra khi bán tiếp cận mình,quan tâm mình,chăm sóc ân cần,luôn bên cạnh và hiểu nó. Có khi là hơn cả một người bạn. Nhưng nó sợ nó sẽ làm tổn thương hấn. Lỡ may đó chỉ là bạn thân như nàng và nó. Và hấn chẳng qua là một đứa con trai thì sao? Như thế khác gì gieo đau thương cho người khác. Nó không muốn như thế bởi vì nó cũng từng trải. Nó muốn xác nhận thật sự nó có thích hấn không? Nhưng nó lại tự ti không dám. Nó cần chút thời gian. Nhưng bây giờ không phải là lúc này.

Nó gỡ hai tay hấn trên bả vai mình xuống. Nhẹ nhàng lướt qua. Nó mặc cho hấn đợi câu trả lời. Một con người mạnh mẽ cũng có lúc phải tự ti và cần thêm thời gian.

Hấn thấy nó không phản hồi gì. Kiểm nén một yêu thương vào trong. Rốt cuộc thì mình cũng làm được. Đã nói ra hết,đáng lý ra tâm trạng phải thoải mái nhưng sao hấn có cảm giác rất đau và sợ hãi với hành động của nó. Nó không thích mình.

- "Tớ sẽ đợi."-Nhưng hấn sẽ không buông.- "Cho nên."

Khoảng lặng trôi chậm,nó đứng đó và hấn nhìn theo. Nó không nói cũng chẳng quay lại. Nó không dám đối mặt sự hiện diện đó và nó sợ mỗi lần nhìn thấy hấn là nó yếu đuối. Nó không muốn là một đứa con gái yếu đuối đợi thời gian làm mạnh mẽ. Mà nó muốn chứng minh rằng thời gian không phải là thứ mà nó cần để làm nó mạnh mẽ mà nó sẽ tự đứng lên mạnh mẽ.

- "Đừng làm tao phải ghen nữa được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tớ Là Gì Của Cậu? - Người Con Gái Con Yêu Duy Nhất Là Lam Minh Nhật. - Mình Chia Tay Đi

Ra về nhanh chóng. Anh đi kè kè bên nàng luyện thuyên nhiều chuyện trong khi nàng đang suy nghĩ về việc hấn có thích nó hay không. Không hiểu sao nàng lại có cảm giác rất hy vọng nó với hấn thành một cặp. Hoàng Minh Quân là đứa cũng không tồi. Nhìn bề ngoài cũng là con danh giá,lại đối xử tốt và có thể bảo vệ con Nhật. Vậy còn gì bằng.

Nàng đang tính chuyện tác thành cho hai người bọn họ thành đôi thì cứ bị anh làm phiền mãi. Nàng tức giận nheo mạnh làm mặt anh đỏ ửng lên,suýt xoa.

- "Sao mày cứ làm phiền tao vậy nhỉ? Tao...không thích mày. Tao cảm thấy mày thật phiền phức khi đi theo tao. Tao không có là vợ mày đâu."-Nàng trừng mắt nói chuyện với anh.- "Tao thích người khác rồi. Mày...chả là gì cả."

Anh cau mày,nhìn cười với thái độ của nàng. Chả là gì? Thích người khác? Không là vợ? Nói đi nhá,rồi tớ sẽ làm cậu yêu tớ.

- "Tớ...là gì của cậu?"

Nàng lườm anh. Đã nói đến thế mà vẫn dai hơn đĩa. Không biết hồi nhỏ hấn ta ăn cái gì mà cứng đầu chết đi được.

- "Không là gì cả."

Nó trồi nòng bỏ anh đứng đấy ngược nhìn theo với vẻ mặt buồn buồn. Chẳng lẽ tớ..không là gì của cậu sao Hoàng Minh Thụy.

Câu hỏi tớ là gì của cậu cứ đặt mãi trong đầu anh.

Không là gì.

.....

Nó với hấn về kí túc xá. Hai người im bất, chẳng nhìn, chẳng nói cũng chẳng cười. Nhỏ nằm trên giường thấy hai bản mặt thiếu sức sống ấy làm mình cũng sắp chết theo.

Chàng từ nhà tắm đi ra cũng phải né một bên cho hai người bọn họ đi.

Tin....tin...tin

Hấn nhấc máy.

- "Con về đi. Ta có chuyện muốn nói."

- "Vâng."

Hấn tắt máy nhìn chăm chăm nó. Nhưng nó vẫn vậy, không để ý đến hấn dù chỉ một giây.

Hấn xách xe chạy về nhà. Vừa bước vào cửa là thấy tất cả mọi người có mặt đông đủ. Ba mẹ cũng về nước. Kì lạ, sao lại đột ngột xuất hiện vậy nhỉ?

- "Con chào cả nhà."

Ba hấn im lìm nhìn hấn chẳng nói. Bộ hôm nay là ngày cấm nói hay sao mà mọi người không nhắc môi lên nổi dù chỉ một từ vậy nhỉ?

- "Vào vấn đề chính luôn nha cháu trai." - Ngoại hấn cười mộng mị. - "Con chuẩn bị về nước Mỹ lấy con của tập đoàn AIE nhá."

- "Thế kỉ XXI rồi thừa ngoại." - Hấn nhanh chóng trả lời.

- "Thế kỉ nào thì cũng vậy thôi. Con lấy con gái bên đấy làm vợ vừa tốt cho gia đình nhà ta, vừa có tương lai cho con." - Nội nó đệm thêm.

- "Tương lai gì ạ? Con thấy ai bị ép hôn kiểu này cũng đau khổ cả. Chẳng ai được hạnh phúc. Đây là thế giới thực chứ không phải trong truyện mà đấu đá nhau rồi thương nhau đâu ạ. Con... sẽ không lấy cô gái bên tập đoàn AIE đó đâu. Và không cần nói thì cô ấy cũng sẽ không bao giờ muốn lấy con." - Hấn cho một giàn ca đồng bộ không ngừng nghĩ với trái tim đang hướng về nó.

- "Quân....con." - Mẹ thấy thái độ của hấn không hài lòng khi nói với ngoại và nội như vậy. Định giảng dạy là thái độ ấy thì ba hấn ngăn lại cười nhẹ nhìn.

- "Người con gái con thích đâu. Có thể cho ta gặp một lần được không?"

Hấn mừng quýt lên. Chỉ có ba là hiểu mình. Nở ngay nụ cười thiên thần tươi như ánh mặt trời. Người con yêu duy nhất chỉ có Lam Minh Nhật.

- "Đợi thêm một tí nữa được không ba?! Con sẽ dắt cô ấy về gặp gia đình."

Ba vòng tay trước ngực gật đầu nhìn hấn.

- "Mong là cô gái ấy không tệ."

Hấn thầm mừng hơn nữa. Cháu gái tập đoàn AL mà sao tệ được.

Bộ người tròn xoe mắt nhìn hấn và ông bố kia. Không biết hai người có tính gì đây?

- "Vâng. Con sẽ đưa cháu gái tập đoàn AL về đây."

- "TẬP ĐOÀN AL?"

Hấn gãi đầu cười phì. Mọi người giật mình nghe tên tập đoàn đấy. Nhà họ Lam sao?

- "Mau mau mang con bé đấy về đây." - Nội và ngoại hỏi hấn.

Hấn cong môi tỏ vẻ suy nghĩ.

- "Con còn phải tấn công đã chứ. Người ta đã đồng ý đâu."

Mẹ hắt thở dài lắc đầu.

"Con như thế thì không đồng ý là phải."

Hắn lườm yêu bà.

"Con mà mẹ tưởng ai hả?"

.....

Nhỏ trong mền nằm suy nghĩ chuyện hồi sáng. Nụ hôn đầu tiên.

Tin...tin...tin

Điện thoại nhỏ chọt reo lên. Nhỏ có linh cảm không tốt ở điện thoại vừa reo. Nhỏ lấy điện thoại ra đọc tin nhắn. Tin nhắn từ chàng. Chắc lại là rủ rê đi ăn nhậu nữa đây. Công nhận là thấy phiền thật nhưng nếu không có thì chàng thì chắc mình cũng buồn lắm.

[Minh chia tay đi]

Nhỏ giật mình khi thấy tin nhắn của chàng. Chia tay?

[Từ trước đến giờ tao chỉ đùa với mày thôi. Tao chỉ đùa vì mày dám giấu tao chuyện già trai đi học. He he...mày không giận tao chứ]

Rầm

Sét đánh trên đầu nhỏ đánh xuống. Có chuyện gì xảy ra. Chỉ là đùa? Thật ư? Câu hỏi ở đâu mà lắm thế này?

Không hiểu lòng mình sao mà nhỏ cảm thấy thất lại. Những hồi ức kỉ niệm giữa nhỏ và chàng hiện lên.

Ở biển. Nhỏ và chàng nắm tay nhau để lại nhưng dấu chân nhỏ nhắn của người con gái và bước chân của một mỹ nam.

Ở chợ. Nhỏ và chàng cùng nhau trả giá,mua đồ,ăn hàng. Hàng đêm đi dạo mỗi tối với hàng người lướt qua.

Dã ngoại. Chàng với nhỏ ân cần chăm sóc nhau đến nỗi ai cũng phải ganh tị.

Ở lớp. Nhỏ với chàng là đôi bạn cùng tiến,giúp đỡ nhau đến nỗi thầy cô ai cũng khen.

Ở trường. Nhỏ và chàng thân thiết đến nỗi nhận được lời chúc phúc của nhiều người.

Hình như nhỏ nhận ra nhỏ đã bắt đầu yêu chàng. Và khi nhỏ nhận ra tim mình hướng về chàng thì chàng bảo là đùa.

Đùa chó má thật. Nhỏ tự chửi bản thân mình. Sao mình ngu ngốc lại tin vào một đứa trắng hoa như hắn ta chứ. Dám thọt thẳng dao vào tim mình rồi rút ra chậm chạp mà đau thế đấy. Tại sao không nhanh chóng lấy dao ra mà từ từ rút ra và chăm chú quan sát khuôn mặt,lặng lẽ quan sát trái tim mình đang rỉ máu chứ. Hình như đấy chỉ là chỗ hình trong mắt chàng. Nhưng chàng có hiểu đó là vết thương rõ rệt trong tim nhỏ.

[Ừ]

Nhỏ rep chậm lại. Đắp chặn qua đầu nằm im lìm suy nghĩ về chàng. Chỉ là đùa thôi sao. Nhưng Phùng Gia Bảo ơi,tao yêu mày mất rồi. Nhưng mày chẳng để tao nói ra thì mày đã bảo là đùa. Sao mày ác với tao vậy.

Thằng khốn đấy. Tao khóc đấy. Mắt nhỏ cay cay và có thứ gì đó trong suốt mong manh đọng lại ở khoé mắt kia. Nhỏ nhắm nhẹ,thứ vô hình lơ đãng ấy rơi xuống chảy dài trên khuôn mặt buồn bã của nhỏ.

Nguyễn Minh Phong. Mày điên mới nhận ra mày yêu nó. Không hề...phải vui mới đúng. Từ nay không ai làm phiền mày nữa đâu. Khỏe thân lắm. Cứ coi như mình vừa trải qua một thế giới ảo đi. Đúng rồi,mày mà như thế họ cười vào mặt mày đấy. Nguyễn Minh Phong mạnh mẽ nhiều lắm. Mặc kệ mọi thứ dần trôi. Ngủ một giấc là quên đi. Nó nhẹ và chẳng lạnh đâu. Một ác mộng đấy Nguyễn Minh Phong. Ác mộng đẹp.

Tự an ủi bản thân kiểu ngu ngốc đó càng làm mình đáng thương hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Không Là Gì Của Nhau - Cô Và Anh - Có Qua Có Lại.

Chàng nằm bên kia, chống mắt lên quan sát thái độ của nhỏ. Ủa sao chẳng có động tĩnh gì vậy ta? Đáng lí phải vùng mình dậy, nhẩy từ đằng ấy qua đằng này đâm mình một cái chứ. Hay là buồn ngủ quá rep đại. Chắc vậy rồi.

Chàng cầm điện thoại lên nhắn tin lại cho nhỏ. Con này láo nhờ? Giỡn lại mình luôn mới đau chứ.

[Ê, chia tay nhau đây. Từ trước đến giờ chỉ là đùa đấy]

(@@)

[...]

Im lặng và không có cái đéo gì hiện lên. (•_•)

Chuyện gì thế này. Hay là máy bị chạm. Chàng nhắn thêm một tin nữa gửi đến nhỏ. Vẫn không có ai trả lời. Ôi đêch.

Đang định chạy qua nói chuyện với chàng thì bắt gặp ngay ánh mắt nó ở trên nhìn thẳng mình. Thôi, lát nói. Lỡ may nói xong con Phong và con Nhật song kiểm hợp bích cái chết luôn mình.

Thằng già đó bị gì mà nhìn mình đăm đăm vậy nhỉ? Nó cau mày gãi đầu nhìn chàng không dám nhìn lại mình.

.....

Nhóc đang chải chuốt trước gương trong phòng trong khi gã và chị đang xem phim trước nhà réo riết nhóc mãi.

Chiếc hộp xinh xắn trên bàn kia cứ loay hoay mãi trước mắt nhóc. Nhóc biu môi cầm lấy chiếc hộp.

Mở ra, hai thanh socola nhỏ nhỏ hiện lên. Nhìn thôi cũng biết là tự tay làm. Mà không ai khác là con nhỏ hay gây chuyện tên Từ Minh Nhi kia.

Nhóc khẽ cười bẻ một miếng bỏ vào mồm nhai. Lỡ may dờ mà ăn nhiều thì chết à.

Bẻ một miếng nhỏ, thêm miếng thứ hai. Mùi vị không quá tệ, đắng đắng ngọt ngọt lại có vị sữa, thanh kia mùi dâu. Nhóc bật cười tưởng như đến chảy nước mắt. Lấu cá mà cũng biết làm socola ha.

Ăn xong nhóc xuống dưới bếp lục đục. Gã với chị ngạc nhiên khi thấy thiếu gia nhà này lại tận tay vào bếp trong khi ngoài việc ăn và ngủ thì chẳng biết làm gì.

Gã lén lút cùng chị vào bếp rình xem nhóc làm gì. Thì ra là nướng bánh quy. Đúng lúc loại bánh hai người thích ăn. Hương vị toả ngát làm gã và chị không cưỡng lại được. Hai người bức xỏ chạy ra kè kè nhóc cho xin một vài cái bánh tròn tròn kia.

"Hoàng nè... cho hai vài cái nhá." - Chị định dơ tay lên lấy và chiếc thì bị nhóc lấy đũa kẹp tay chị lại.

Gã hướng mắt theo thấy nhóc không cho chị ăn. Cũng bở ngỡ, bàng hoàng, bất ngờ.

Mọi khi chẳng phải nó thương hai nhất sao?

"Cái này không phải của chị. Em làm cho bạn em. Chị nhờ vú làm cho." - Nói rồi nhóc lại làm công việc làm bánh.

Chị với gã vòng tay trước ngực biu môi. Chắc có bồ rồi nên làm cho bồ ăn. Sướng quá ha, ngon quá ha. Đúng là có người yêu rồi là quên luôn anh chị trong nhà.

"Vâng vâng... cái này là của người yêu." - Gã mĩa mai.

"Thôi. Chị em mình không có phước ăn đồ nó làm." - Nói rồi chị choàng vai gã quay đi.

Nhóc cười mỉm nhìn hai người dí dỏm mĩa mai mình. Đúng là...

Nhưng dễ gì. Bánh chính tay nhóc làm mà không ăn thì uống mất. Gã chồm đến bóc đại vài cái đưa cho chị chạy lên trước.

"Nè... trả đây." - Nhóc tròn mắt nói lớn. Mấy cái bánh đầu lòng của tôi.

"Ngon quá Khôi ha." - Chị nhai ngoăn ngậm trong mồm nói với gã.

Gã nhanh chóng gật đầu cười tít mắt nhìn chị, ăn nhanh sợ nhóc chạy đến lấy lại đến nổi ho sặc sụa.

- "Ngon ngon."

- "Hai người mà không trả. Em lên mạng em tung tin Lam Minh Như- ngôi sao Việt và Trịnh Gia Khôi - con trai độc nhất vô nhị của tập đoàn CEO ăn vụng bị người ta phát giác đấy."

Chị và gã ple lưỡi chọc lại nhóc. Cái gì chứ mấy tin cái đó cho đăng.

- "Lam Minh Hoàng có người yêu. Cái này tung tin họ trường là được nhất nè Khôi nè."

- "Chị yên tâm. Em sẽ làm tốt việc này."

Nhóc đuổi theo quanh nhà bếp đòi gã và chị đến lại phần bánh ban nãy. Không hiểu sao, ba chị em chạy quanh vừa cười vừa hét lên làm mọi người trong nhà ai nấy cũng bật ra nhìn cả ba.

Ba nhóc từ cửa vừa bước vào bắt gặp ngay hình ảnh trước mắt. Quân gia định bảo ba chị em đứng lại thì bị ba nhóc ngăn. Để ba chị em như thế sẽ tốt hơn. Ông ấy luôn mong tình cảm của mọi người như thế.

- "Ha...ha....ha.." - Ông vừa cười vừa lắc đầu.

...

Kít..

Nhóc dừng xe trước cổng nhà em. Không biết bắt đầu từ đâu. Trên tay nhóc còn có một chiếc hộp nhỏ nhỏ của em.

King...kong

Nhóc nhấn chuông.

Em từ trong nhà lao ra. Bắt gặp ngay khuôn mặt đen đen của nhóc. Ôm bụng bật cười.

Nhóc lờm lờm em. Đúng là cái người đánh đá mà.

- "Humm" - Nhóc đưa chiếc hộp của em tặng mình.

Em tròn mắt nhìn chiếc hộp ấy. Bộ hán ta không thích sao? Hay vì mùi vị tệ nhỉ. Chắc vậy nên mới trả lại. Người gì đâu mà ghê gớm vậy nhỉ?

Em dứt lấy chiếc hộp của nhóc đi vào đóng sập cửa cổng không thèm nhìn nhóc một cái đi vào.

Nhóc ngây người nhìn em. Chưa để họ nói gì mà đi vào rồi. Chắc nghĩ họ chê đồ ăn dở đây. Nhóc cười lắc đầu đập xe về.

Em vào nhà lầy lầy mở chiếc hộp ra. Không ăn thì tui ăn vậy. Hừ, con trai gì mà ích kỉ, nhỏ nhoi, quá thật thà.

Vừa mở ra, bánh quy bắt mắt thơm ngát bay toả đến mũi em. Em tròn mắt nhìn những chiếc bánh đủ hình thù ấy.

Thì ra là làm lại cho mình. Đáng ghét, vậy mà cũng im luôn. Em chạy ra lại, không thấy bóng nhóc đâu. Đúng là...

Em cong môi ôm chiếc hộp vào trong. Bỏ vài cái vào miệng. Mùi vị không tệ, rất ngon. Bên góc trái còn dính một tờ giấy.

{Có qua có lại. Từ nay phải gọi tôi là anh đấy. Mau trả nợ kiếp trước đi}

Lần nữa em bật cười khi đọc xong lời nhóc viết. Dòng chữ nghiêng nghiêng đậm nhạt kia làm em bật cười. Đúng là ngốc.

Nhóc vừa đi vừa hí hửng cười tùm tùm nghĩ về em. Không hiểu sao mỗi lần nghĩ về em, đi bên em hay cãi nhau với em nhóc rất vui.

Bất chợt nhóc thấy nó từ trong quán tạp hoá nhỏ kia đi ra với hộp sữa trên tay. Đôi tay lạnh cóng xỏ vào túi, người thon thả bước đi.

Nghĩ về em, đi bên em, cãi nhau với em mình thấy vui. Nhưng chỉ cần nhìn thấy chị ấy là mình rất thất lòng. Nhóc đứng xuống đất xe đi theo sau bóng nó cho đến khi về trường.

Người mình thích vẫn là chị ấy. Tại sao hai tụi mình lại là chị em chị nhỉ?

.....

Nhỏ ngủ say trên giường từ chiều đến giờ. Nhỏ muốn ngủ để quên đi cái ác mộng nhỏ nhoi đó. Rồi mình sẽ gặp một mộng đẹp khác. Mọi thứ chỉ là phép thử và cứ tưởng chừng như một giấc mơ thôi. Con người phải biết thương chính mình trước rồi hãy nghĩ đến người ta. Mình phải biết tự chính mình xoa dịu vết thương nhỏ nhoi ấy, phải biết tự an ủi mình và quan trọng phải biết mạnh mẽ những lúc như thế này.

Chàng ngồi bên dãy đôi điện nhìn nhỏ từ lúc mình nhắn tin đến bây giờ. Ngủ gì mà như lợn thế không biết. Cả buổi chưa ăn gì luôn. Bụng hay đói mà chẳng quan tâm.

Lại như thói quen ấy. Chàng cầm điện thoại nhắn tin cho nhỏ.

[Dậy ăn gì đi. Đói bây giờ đây]

Nhỏ đọc xong càng muốn khóc. Đã cố quên, đã cố coi như một trò đùa theo chàng thì chàng cứ lại chạm đến. Thằng khốn này. Tao ghét mày.

Phải tự mình giải thoát cho mình thôi Nguyễn Minh Phong. Nhỏ rep tin nhắn ngay sau đó.

[Không là gì của nhau nữa. Cho nên đừng nhắn tin như ngày trước. Tao cảm thấy bực chề lắm Bảo ơi]

Chàng nhận được tin nhắn liền hiểu ra. Thì ra là thêm ngủ. Nhưng tại sao khi đọc xong tin nhắn đấy. Hàng chữ "không là gì của nhau nữa" làm lòng chàng có cảm giác co thắt liên hồi. Nói Đúng hơn là không muốn mất nhỏ. Chàng đặt tay vào ngực, cảm giác. Không lẽ mình yêu Nguyễn Minh Phong rồi chứ.

Hắn từ xa khùng khùng cover tùm lum bài hát đi vào với túi đồ ăn vặt. Chắc chắn thằng Bảo và con Phong mừng cuốn lên đây.

-"Tèn teng..."-Hắn nhảy vào lác lác đùm thức ăn.

(•_•)

Im lặng hơn trước nữa. Nàng từ nhà tắm bước ra nhìn cười với hắn. Tội nghiệp thằng bé. Cả đời nói chuyện không ai trả lời. Cái này chắc chắn là do ăn ỡ.

Đúng lúc nó cũng bước vào. Thấy hắn đứng im nhìn ba người còn lại. Nàng chải chuốt trước gương. Chàng cầm điện thoại nhìn nhỏ đang im ru với chiếc mền.

Cạch.

Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long bước vào. Đi bên cạnh còn có anh và cô.

Nàng dừng hành động quay sang nhìn anh.

Anh tỏ vẻ nghiêm túc nhìn nàng, rồi quay sang khẽ cười nhìn nó. Nhớ lại lúc nó nói riêng với anh. Anh lại buồn.

{Mây nhất định phải đối xử tốt với con Thụy. Từ nhỏ đến giờ nó đã rất bất hạnh. Tao không biết trong ba đứa tui tao thì ai là người bất hạnh nhất nữa. Nhưng tao mong mây luôn nghĩ đến nó, cho dù nó có hắc hui mây. Mây hãy hiểu, nó luôn mặc cảm về lòng tốt của họ. Đối với nó, mọi thứ...rất nhạt nhòa}

Lam Minh Nhật. Tớ xin lỗi, nhưng trong lòng Hoàng Minh Thụy, tớ không là gì của cậu ấy cả. Cho nên tớ sẽ tìm một ai đó đủ làm tớ đáng để yêu hơn.

-"Từ nay...tôi và Thái Mỹ Tuyền sẽ là người yêu của nhau."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Không Hiểu Được Trái Tim - Trống Rỗng.

Mọi người ai cũng bất ngờ khi nghe câu nói của anh. Từ nay hai người ấy là người yêu của nhau sao? Vậy còn Hoàng Minh Thụy thì sao?

Nhỏ nằm trên giường vùng mình dậy. Thái Mỹ Tuyền và Cao Hoàng Nam sẽ thành một cặp. Vậy còn Hoàng Minh Thụy thì sao? Thái Mỹ Tuyền đồng ý từ khi nào vậy? Chẳng phải hồi sáng hai người bọn họ tình cảm lắm sao?

-"Có chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Thái Mỹ Hoà nhìn Hoàng Minh Long khẽ cười rồi nhìn nhỏ.

-"Anh Nam và chị Tuyền sẽ là một cặp. Em thấy hai người ấy cũng hợp quá chừng mà. Em mong hai người sẽ hạnh phúc."

Hoàng Minh Long nhìn Hoàng Minh Thụy chẳng nói cũng chẳng rằng chỉ biết đứng đấy nhìn anh và cô cười với nhau.

Hoàng Minh Long có cảm giác gì đó lạ từ Hoàng Minh Thụy. Trong lòng chị ấy...liệu có ai mang tên Cao Hoàng Nam không?

Nàng vô tư cười đi đến nhìn hai người trước mắt.

- "Hum...Hum...Hum...Chúc hai người hạnh phúc nha. Ai ya...trông hai người rất hợp nhau."

Nhỏ đứng dậy nhìn nàng đang chúc mừng em mình và Cao Hoàng Nam. Bộ con này bị gì về não hả trời? Yêu người ta mà đi chúc phúc họ. Má nó,có chuyện gì đang xảy ra vậy hả? Hết mình rồi đến con Thụy.

- "Đẹp hết đi."-Nhỏ nói lớn.

Cô khẽ cười nhìn nhỏ đang bù xù cả người đứng giữa trung tâm ồn ào.

- "Chị...không...chúc phúc...cho em và Nam à?"

Nhỏ im bất nhìn cô. Tuyền thích Nam thật ư? Vậy rốt cuộc là như thế nào? Mình nên chúc phúc cho đứa em hay dành hạnh phúc giúp con bạn. Nhỏ gãi đầu bù xù đi vào phòng vệ sinh.

Chàng với hấn không hiểu gì ngồi đấy nhìn anh và cô. Chúc phúc?! Cao Hoàng Nam đang làm gì vậy? Nói yêu Hoàng Minh Thụy nhưng lại nắm tay Thái Mỹ Tuyền đi lặng lẽ hết quãng đường còn lại.

Bộp...bộp....bộp

Chàng cố gắng vỗ tay thật lớn chúc phúc cho hai người đấy.

- "Chúc hai tụi mày hạnh phúc. Ok?"-Nói rồi chàng nằm lên giường giả vờ ngủ. Người ta thành cặp còn mình đơn côi. Tự nhiên nhìn người ta có cặp,còn mình lại chia tay sao trống rỗng vậy không biết. Nguyễn Minh Phong.

Nó xò tay vào túi quần quần đầu ra lại. Lướt sang anh,khẽ chúc phúc.

- "Hạnh phúc."

Biết sao bây giờ. Thái Mỹ Tuyền là bạn,Hoàng Minh Thụy cũng là bạn. Bởi thế,bạn nhau đừng nên chọn người yêu cùng.

...

Tin...tin...tin...

Nó nhấc máy.

- "Nhật về đi. Nội Khôi muốn gặp Nhật."

- "Ừ."

Nó đạp xe về nhà. Tối nay nó ngủ ở nhà,ngủ với chị. Đứng rồi,lâu lắm nó chưa ngủ với chị. Và nó cũng chưa đến thăm ba mẹ nó.

- "Con chào bà."-Nó lễ phép.

Nội gã cười mỉm nhìn nó.

- "Bé Nhật lớn quá nhỉ? Càng lớn càng xinh ra. Ta là ta thương con nhất đấy."

Nó cười ngại nhìn bà. Nhớ lại 7 năm về trước. Bà đã chăm sóc nó thay ba mẹ mỗi khi chị nó vắng nhà. Bà đã luôn nhắc nhở nó mọi thứ. Bà như luyện cho nó cứng nhắc từ nhỏ.

Con phải tự mạnh mẽ,không được nhờ vả vào thứ gì.

Một khi con đã bỏ thứ gì thì không bao giờ nhìn lại. Bởi vì nhìn lại,thứ đã bỏ sẽ làm lòng con yếu đuối.

Tàn nhẫn là cách họ chữa lành vết thương.

Không được khóc. Mà nếu có khóc thì hãy khóc cái gì đó đáng để mình khóc.

Và điều đặc biệt hơn là mình phải biết yêu thương mình trước. Trong thế giới này không ai thương mình như mình thương mình. Ngoại trừ ba mẹ.

- "Con cũng rất thương bà."-Nó cười ngại.

Quay sang nhìn gã đang hí hửng nhìn nó. Trong khi chị và nhóc quan sát ánh mắt và khuôn mặt nó biểu cảm như thế nào.

Chị cần chị không muốn thôi. Em sẽ ngăn anh ấy đến bên chị.

Quyền yêu ai là của em,bởi vì...ai cũng có tự do cho riêng họ. Nếu như em cảm thấy hạnh phúc.

.....

Nàng nằm trên giường quần quanh chiếc mền mỏng kia. Anh và cô từ nay sẽ thành một cặp.

Đúng thôi,người ta thương yêu nhau,đến với nhau là đúng. Mình chỉ là một người bạn. Chính mình đã nói Cao Hoàng Nam không là gì mà. Và cả chúc hai người bọn họ hạnh phúc nữa.

Mình làm đúng. Nhưng sao tim mình nó khó chịu vậy nhỉ? Mình đang ghen sao. Đùa à,Hoàng Minh Thụy. Má nó chứ.

...

Nhỏ cắn móng tay cầm điện thoại đợi tin nhắn chàng. Lại nhá ảo tưởng. Chỉ là trò đùa nhau thôi. Kết thúc,không tin nhắn,không quan tâm

Chàng trần trọc nhìn lên trần nhà suy nghĩ. Lại dòng chữ "không là gì của nhau" cứ hiện lên trước mặt.

Chàng cầm điện thoại nhắn tin chúc ngủ ngon cho nhỏ,chưa kịp gửi những dòng chữ nhỏ bé ấy bị chàng xoá đi. Trò đùa kẻ thù.

Nhận ra rằng trò đùa từ một phía hành động và một người không biết gì hành động theo.

Còn trò chơi xuất phát từ hai phía đôi cả hai nhận ra rằng đến lúc mình phải hạ màn kết thúc.

Trò đùa tàn nhẫn hơn hay trò chơi khốc liệt hơn?

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Nhận Ra - Bị Từ Chối - Mình Vui Lấp Khoảng Trống Cho Nhau Nhé.

Một ngày mới bắt đầu với sự u ám của ngày hôm qua tạo nên. Nhiều người và cả tôi ước rằng. Giá như ai cũng hạnh phúc như nhau,không ai phải tổn thương thì hay quá. Nếu như thế thì sẽ không xuất hiện hai từ "giả như".

Đừng giá như nhiều quá.

Hoàng Minh Quân lo lắng cho nó ngày hôm qua ngủ ở nhà. Mang thức ăn đặt sẵn lên bàn đợi nó cho vào mồm. Coi bộ anh ấy sau này rất cưng chiều vợ mình. >.

Nó chẳng cảm ơn một tiếng,chăm chú vào đĩa thức ăn nhai. Nó chẳng bận tâm đến mấy bác đang u sầu trước mặt. Người nào người nấy im bất chẳng ai ồn giúp một tiếng cho tỉnh người.

-"Sao hôm nay ai cũng im thế?"-Nhóc nhìn quanh hỏi han.

-"Mọi người đừng như thế nhá. Em sợ."-Em nuốt nhanh thức ăn vào họng.

-"Hai đứa tụi bây bữa nay hạnh phúc quá ha."-Gã vừa bấm điện thoại vừa nói mà chẳng cần nhìn.

Nhóc với em nghe xong im bất nhìn nhau nhai thức ăn. Hạnh phúc cái cục phân? Hôm nay chưa đấu cmm đá nhau là ngon rồi đấy.

-"Vậy hạnh phúc bằng Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà không?"-Cô quay sang hỏi gã.

Gã dừng hạnh động hướng mắt lên quan sát hai cặp hai bên. Lam Minh Hoàng và Từ Minh Nhi bên ngoài cãi và nhau nhưng bên trong quan tâm nhau (đoán lụi). Còn Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà quan tâm nhau bên trong lẫn bên ngoài. Nhóc và em nhí nhảnh dễ đùa và cười. Long và Hoà ôn nhu tế nhị.

- "Ai biết." - Mất hết 15 phút mới nói.

(_ _)

- "Ồ." - Cô bủ môi nhìn gãi.

Hoàng Minh Long không nói cũng không quan tâm mấy câu nói nhảm nhí ai hạnh phúc đấy. Nếu không phải vì Thái Mỹ Hoà cứ nằn nật đòi đi theo thì ba bốn chỗ đông người, ồn ào này cũng đừng mơ mà mong nhóc nhìn đến nữa là.

- "Uống sữa nhanh rồi đi vào lớp."

Thái Mỹ Hoà gượng cười cầm lấy hộp sữa đưa vào miệng cố gắng uống hết. Có mọi người ở đây mà để anh ấy mắng cho một trận là mất mặt lắm. Mọi người sẽ nói mình là đồ hư hỏng. (Sợ mất tiếng là gái ngoan).

Hắn chớp chớp mắt nhìn Hoàng Minh Long nói gì Thái Mỹ Hoà cũng nghe. Mà chỉ cần nói một lần.

Nếu mình mà đi nói chuyện kiểu đó với Lam Minh Nhật chắc không còn cái răng húp cháo quá. (T _ T)

Cô tròn mắt nhìn Thái Mỹ Hoà như bị Hoàng Minh Long điều khiển. Không biết nhóc con này đối xử tốt với em ấy kiểu nào vậy nhỉ?

- "Em bắt em chị uống nhiều sữa như vậy không sợ em ấy béo ù như mấy bà "ù mỡ" trong bụng hả?"

Ở cantin nghe xong cô nói. Ai béo cũng quay sang liếc nhìn cô. Cô nuốt nước bọt không dám nhìn ai chỉ nhìn Hoàng Minh Long.

- "Mặc kệ tôi." - Hoàng Minh Long ghét nhất ai thích can thiệp vào chuyện của mình.

Cô thấy thái độ của Hoàng Minh Long không hề thích. Bắt con bé uống sữa cả ngày, cấm nói chuyện với mọi người ngoại trừ nhóm này, như thế thì cũng được nhưng cái chuyện không cho qua nhà mình thăm hỏi ba mẹ trừ khi nào có nhóc đất qua. Trời đất ơi, sao Thái Mỹ Hoà hiền như đất vậy nhỉ?

- "Hoà... em lì lên là thằng Long nó không có nói lạnh và hung với em đâu." - Cô đang dạy em mình đấy (_ _)

- "Cô ấy dám." - Hoàng Minh Long không cho Thái Mỹ Hoà nói câu nào nhanh miệng nói lại cô. Chỉ cần nói lại cái kiểu lạnh chanh như mấy người đồng đánh trong trường là liệu hồn.

- "Có gì mà không dám." - Cô tròn mắt nói lại.

Hoàng Minh Long đã cố gắng kiềm nén vì Thái Mỹ Hoà thì cứ bị Thái Mỹ Tuyền chọc tức. Còn dám bày Thái Mỹ Hoà cái kiểu nói lại lì lợm đó nữa chứ.

Hoàng Minh Long nắm chặt tay Thái Mỹ Hoà đứng dậy. Thái Mỹ Hoà lại quây quần cái cảm giác sợ hãi Hoàng Minh Long ngày đầu nói chuyện. Chị Tuyền hại mình mất rồi. Híc... Anh ấy sẽ mắng mình một trận toi tã luôn. Híc... Thái Mỹ Hoà run run nắm lấy cánh tay của Hoàng Minh Long ý nói thôi. Nhưng cô lì hơn đứng dậy định nói chống trả.

Anh thấy cô với nhóc định gây xung đột với nhau, lúc đầu thả lỏng xuống kéo cô ngồi xuống lại ăn sáng.

- "Thôi Tuyền. Mới sáng."

Hắn ngạc nhiên nhìn anh. Với nàng thì thoải mái văng tùm lum chữ bậy bạ. Với cô thì ôn nhu nhẹ nhàng hết chỗ nói.

Nó hiểu tất cả, im lặng chẳng nói gì. Lúc này là để bọn họ tự giải quyết. Còn mình nên im lặng đứng xem kết cục cuối. Nhất định phải có hậu. Mà nếu không có hậu chính tay Lam Minh Nhật này sẽ bẻ khoá làm kết thúc có hậu.

Cô ngồi xuống vòng tay trước ngực chăm chăm Hoàng Minh Long. Thái Mỹ Hoà quá hiền, đáng lý mình phải dạy nó cách tự bảo vệ bản thân thì đúng hơn.

Thái Mỹ Hoà nuốt nước bọt nhìn hai người cãi nhau mà không biết làm gì.

Đang loay hoay chuẩn bị vào lớp. Đặng Vương ở lớp bên qua gây chuyện với Lam Minh Hoàng và Từ Minh Nhi. Hai bên hắn là mấy anh chị đại của trường. Ăn chơi, chém giết nghiệp dư.

- "Chào vợ chồng nhà này, Lam Minh Hoàng, Từ Minh Nhi." - Giọng nói mỉa mai làm ai nấy nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ. Nghe danh Đặng Vương muốn gì là phải được nấy. Một khi đã không đoạt được thì sẽ quấy tới bến.

- "Ồ." - Nhóc lạnh lùng.

- "Mày cho tao mượn Nhi ngày hôm nay nhá. Khi nào chơi chán, tao sẽ trả lại" - Đặng Vương nắm lấy tay em kéo lên.

Em run run quay sang nhìn mọi người, đặc biệt là nhóc. Lam Minh Hoàng tức giận đến cạnh kéo Từ Minh Nhi lại. Thằng khốn này nhây.

- "Nhảy vậy mày."- Nó đứng dậy vòng tay trước ngực nhìn Đặng Vương.

Đặng Vương nhìn Lam Minh Nhật bật cười. Một thằng nhãi ranh này mà cũng bày đặt nói chuyện với Đặng Vương ta sao.

- "Thì sao."- Công nhận mặt điểm.- "Biến ra."

Nó nắm lấy tay Đặng Vương đang kéo em mạnh mẽ đến nỗi Đặng Vương không thể nhúc nhích được. Hai đám người bên cạnh thấy Lam Minh Nhật muốn đối đầu với Đặng Vương. Tiến lên hắc hết tất cả những gì trên bàn làm mọi thứ đổ vỡ xuống.

Anh nhanh tay ôm lấy Thái Mỹ Tuyền tránh xa. Thái độ ấy đã bị nàng bắt gặp.

Chưa yêu nên không đau. Nhưng buồn vì thích. Nàng nhận ra nàng đang ghen với hành động anh quan tâm cô. Biết là ganh tị với bạn là không đúng. Nhưng nàng thích anh thật sự. Và nàng thèm khát cái quan tâm ngày nào đó.

- "Má..."- Nhỏ bị mảnh chai vung đầy chân trầy xước nhẹ ở da, văng tục ngay lập tức.- "Đ.M bây giờ tui mày thích gì."

Nhỏ vừa nói vừa lau vết máu nhỏ ở vùng da kia. Chàng khẽ liếc qua xem vết thương của nhỏ làm sao. Cũng may là chỉ nhẹ. Quan tâm âm thầm là điều bây giờ của chàng đối với nhỏ.

Chàng không biết tim mình đang đập ở người con gái nào. Không biết Phùng Gia Bảo này có thích Nguyễn Minh Phong thật sự không? Câu hỏi trong lòng chàng bấy giờ và sau này cứ hiện lên, mãi đến khi nào mới có câu trả lời.

- "Từ Minh Nhi là của bọn tao."- Lam Minh Hoàng nói lớn làm mọi người bu đến xem nhóm Đặng Vương và Lam Minh Nhật đối nhau.

- "Dẹp hết sang một bên. Đừng làm gì. Bộ có gì vui hả?"- Hấn ghét nhất mấy thể loại này. Xem xong đi ban tán cả trường.

- "Tao mà thấy ai quay lại đoạn videos là coi chừng tao."- Nàng cảnh cáo.

Vài câu là cả đàn dẹp ra xa đứng nhìn giả bộ như không biết gì.

- "Từ Minh Nhi... là của bọn mày sao?!"- Đặng Vương bật cười thành tiếng.- "Đặng Vương ta thích đi dượt lấy mọi thứ của người ta đấy. Mà lại thích lấy mọi thứ của nhóm Hoàng Minh Quân này."- Đặng Vương nhìn sang hấn.

Thế giới đêm. Thế giới đua xe. Đặng Vương và Hoàng Minh Quân luôn luôn đối đầu với nhau mà chưa bất phân thắng bại. Thực chất đó chỉ là đam mê hay lên một chút là ham đua xe. Chứ mấy loại thể đó có cái gì mà mình phải thích chứ.

Hấn cảm thấy Đặng Vương làm mất mặt giới đàn ông đi cướp người con gái của người ta.

Bộp....bộp....bộp

Hấn cười mỗi lúc lớn, vỗ tay càng mạnh cổ tình chọc quê Đặng Vương.

- "Ai ya... Đặng Vương nhà ta không có ai yêu đến nỗi phải đi dành hotgirl đã có chủ ư? Công nhận là mất mặt giới đàn ông quá."

Đặng Vương nghe xong tức lại càng tức nhưng mấy khi bộc lộ bên ngoài. Mọi người ở phái họ Đặng kia tức giận thay Đặng Vương tiến lên đập phá làm mọi người ai cũng hoảng loạn.

Thái Mỹ Hoà sợ hãi chỉ biết đứng bên cạnh Hoàng Minh Long thút thút không thành tiếng.

- "Muốn đánh nhau thì đánh luôn mẹ nó đi. Đừng có đập phá ở cantin bà Mươi."- Nó lạnh lùng. Chỉ là dọa nhau mà làm tổn thất đến ba Mươi thì tội bà quá.

- "Mày nói gì thằng nhãi ranh còn hôi sữa kia."- Thằng bên cạnh núp lấy cổ áo nó lên.

Còn một tay để làm gì. Nó đưa lên vịn tay thằng nhãi đó một cách tàn nhẫn khiến mọi người ai nấy cũng nuốt nước bọt không thôi. Nhìn sơ qua cũng biết xương thành cát rồi.

Chưa ai dám núp cổ áo Lam Minh Nhật mà nói chuyện với cái cách chó má đó cả.

Đặng Vương không quan tâm thằng đó bị ra sao. Đã văng ra xa.

- "Mày đối xử với đồng đội vậy sao?"- Nàng bức xúc đỡ thằng vừa bị nó bẻ nát xương lên.

Đặng Vương cười đều nhìn nàng.

- "Dù gì cũng chỉ là ăn tiền tao. Thích thì tao bỏ, có chết nhau đâu."

Nhỏ bật cười chế nhạo Đặng Vương xem bạn bè, con người như rác rưởi.

"Mày nghĩ con người chỉ cần tiền là hết sao."-Nhỏ tức giận khi nhắc đến tiền. Tiền tiền, lúc nào cũng tiền.

Bụp.

Một cú đấm chưa hả dạ. Cộng luôn phần chàng hôm qua làm nhỏ tổn thương. Trò đùa và tiền. Nhỏ ghét hai thứ này.

Bụp.

Thêm một cú đấm nữa. Mạnh hơn. Mỗi lần lại mạnh hơn. Dồn hết tâm sức đánh Đặng Vương chó chết thay cho đồn nén tình cảm ở Phùng Gia Bảo.

Bụp.

Không phải nhỏ đánh. Mà là Đặng Vương đánh lại. Nhỏ bắt lực té nhào xuống nền, máu miệng chèm nhem ra đọng lại ở môi.

Anh với chàng chỉ biết đứng nhìn nhỏ té nhào. Biết làm gì đây, vì chính ngay lúc này, anh và chàng hiểu rằng nhỏ không cần ai nâng đỡ cả. Nhỏ ngồi đấy lau vết máu trên môi kia.

"Lôi con Nhi đi."-Đặng Vương nhìn mấy tên còn lại ra lệnh.

"Tao thách đấy."-Lam Minh Hoàng nói lớn làm Đặng Vương thêm tức.

"Tao sẽ không cho ai lôi con Nhi theo mày đâu."-Nó nói là nó sẽ làm. Nó ngày một càng mạnh như muốn bẻ gãy luôn tay Đặng Vương.

Em nhìn nó dao động. Tại sao chị lại tốt với em quá vậy?

"Nhật..."

Thái Mỹ Hoà cảm thấy tình hình ngày lúc không ổn. Cứ sợ hãi lay lay Hoàng Minh Long nói chuyện. Vậy mà Hoàng Minh Long vẫn đứng trơ ra đấy nhìn.

Nàng chấp môi đứng dậy lắc đầu nhìn Đặng Vương và mấy người còn lại.

"Tiền?!"-Nàng móc túi ra ném trước mặt bọn hám đấy.-"Nó có xem trọng túi mày là gì không? Xem thằng nhãi kia đi kia. Thật bất công. Chẳng qua là mới bị thằng Nhật bị bẻ tay đấy. Nó mà chết, có đến thập cây hương chắc cũng khó lắm."

Mọi người ngừng lại nhìn Đặng Vương. Coi trọng đồng đội? Có lẽ chưa bao giờ Đặng Vương xem ai là bạn.

Mọi người dừng ngay hành động ấy. Tò vè có chút hiểu ra sự việc. Chẳng qua mình chỉ là người mà Đặng Vương điều khiển nhờ tiền.

Nó thấy thành quả nói chuyện ngày một lúc làm Đặng Vương yếu dần. Nhân cơ hội kéo em về đứng cạnh mình.

Nó xô tay vào túi quần đi đến cạnh thì thắm vào tai Đặng Vương.

"Chùng nào muốn có bạn. Đến tìm tao. Tao.."-Nó đặt tay lên vai Đặng Vương.-"Sẽ dạy mày cách có bạn."

Nói rồi cả bọn đi nhanh chóng. Để lại nhóm Đặng Vương đứng đó với vẻ mặt tức giận.

Đặng Vương liếc nhìn những bọn kia chửi bới đánh đập mà không ai dám trả lại khiến mọi người ai nấy cũng phẫn nộ.

"Tụi mày là lũ ăn hại. Chỉ biết ăn tiền tao thôi."

.....

Về kí túc xá ngồi thần thờ với chuyện ban nãy. Ba tụi nó mỗi người một suy nghĩ.

"Thuy..."-Nó gọi nàng.

"....Hum?"

"Mày...có bao giờ thích thằng Nam chưa?"

Nàng quay sang nhìn nó. Thích Cao Hoàng Nam?! Có rồi, nhưng không biết nên thổ lộ như thế nào?

"Tại sao mày lại hỏi tao?"-Nàng né tránh.

"Tao không biết được cảm xúc của mày nên tao hỏi. Nếu không hỏi thì cả đời tao cũng không biết được. Nếu mày yêu ai đó thì hãy thổ lộ và nói ra hết."

cảm xúc của mình. Đến lúc muộn rồi thì có nói bao nhiêu lần cũng là muộn rồi."

Nhỏ ngồi trên giường nghe những câu nó nói xong. Lòng mình yếu đi. Nàng ngồi đấy mắt hoe hoe.

Vẫn là Lam Minh Nhật là nguồn động lực cho hai đứa tội mình. Chưa bao giờ, phải, chưa bao giờ Nguyễn Minh Phong hay Hoàng Minh Thụy nỗ lực cho Lam Minh Nhật đứng lên cả. Cố gắng rất nhiều nhưng hai người bọn họ vẫn thua nó.

- "Đi nói với Cao Hoàng Nam đi Thụy... chúc mày hạnh phúc." - Nó nắm lấy tay nàng.

Nàng bật dậy chạy nhanh ra ngoài, chạy đi tìm anh. Bây giờ hắn ta đang ở đâu? Tớ thích cậu. Chỉ thích thôi được không? Rồi một ngày nào đó tao sẽ yêu mày. Cao Hoàng Nam mày đang ở đâu.

- "Đi đâu mà loạn xạ vậy?" - Giọng của anh lạnh lùng vang lên.

Nàng quay lại thấy bóng anh đứng đấy nhìn mình. Ánh mắt không ôn nhu như ngày trước nữa. Nàng không muốn anh khác với mình. Nàng nhận ra anh là thứ nàng cần bây giờ và sau này.

Nàng chạy đến ôm lấy anh thút thít.

- "Đừng thích ai ngoài tao được không? Tao thích mày... tao thích mày. Sau này tao sẽ yêu mày, mai này tao sẽ làm vợ mày, sinh con cho mày, cùng mày đi đến quảng đường còn lại."

Anh đứng hình nghe nàng nói hết mọi thứ. Cảm ơn thần tình yêu Lam Minh Nhật đã làm thời gian nhanh đến phút chốc và mơ hồ như mộng đẹp này.

Anh choàng vai lại ôm lấy nàng.

- "Tớ cũng thích cậu. Tớ sẽ không thích ai ngoài cậu. Sau này tớ sẽ yêu cậu, làm chồng của cậu, nuôi con chúng mình, cùng nhau đi đến quảng đường còn lại."

Mọi người đứng mỗi nơi khép nép nhìn giây phút lãng mạn ấy. Anh với nàng cuối cùng thì vẫn là của nhau. Thì ra anh nhờ cô giúp nhau giả thành người yêu. Lúc nói không là gì của nhau anh đã rất ghét nàng. Nhưng rồi anh lại quay trở về thích nàng.

Nhỏ đứng cạnh nó nhìn nàng và anh. Nhìn hai người bọn họ thành cặp hạnh phúc cho nhau thế kia làm nhỏ ngày càng buồn.

Nó đã nói nên nói hết cảm xúc của mình ra trước khi quá muộn. Nhưng đối với chàng và mình. Đó chỉ là trò đùa. Trò đùa khiến nhỏ yêu chàng mất rồi. Nhỏ sẽ giữ kín cảm xúc này vào trong. Để thôi.

Nó đặt tay lên vai nhỏ. Khẽ cười với nhau.

.....

Nó đạp xe về nhà. Đạo này nó có tâm trạng không tốt. Cứ có thời gian rảnh là về nhà ngủ với chị.

Nó đang suy nghĩ việc hấn thổ lộ. Và nó đang dần cảm nhận trái tim mình thích hắn. Ừ, có lẽ thích thật rồi bà con ạ.

Cạch.

Gã mở cửa sắn đứng đấy cười với nó. Nó nhận lấy nụ cười của thằng bé từ 7 năm về trước và 7 năm sau này. Chẳng có gì khác. Nhưng cũng có khác. Không khác vì từ một người cười lên nhưng khác vì thời gian. Thời gian ngày thơ và thời gian Ửa trưởng thành.

- "Hay Nhật chuyển về đây sống luôn đi."

Chuyển về đây.

- "Chắc vậy. Nhưng không biết nữa." - Nó không biết ra sao. Lại hình bóng hắn hiện lên.

- "Nhật nè..." - Gã nhỏ nhẹ gọi tên nó.

Gã lúc nào cũng nhỏ nhẹ và ôn nhu với nó. Không hiểu sao sự ấm áp cứ hiện lên. Nó quay sang đối diện gã.

- "Hum?"

- "Tớ thích cậu."

Nó biết chứ. Biết gã thích nó từ khi cái nhìn đầu tiên. Nhưng nó không hiểu sao hình ảnh hắn lại cứ xuất hiện trong tâm trí mình. Hắn đứng ở sau nhìn nó với ánh mắt trông chờ câu trả lời. Còn gã đứng trước che khuất hắn nói thích nó.

Nhiều lần nó muốn nó với gã thành cặp. Gã sẽ tốt, sẽ thương yêu mình hơn bao giờ hết. Tương lai sau này sẽ ổn. Nhưng sao mỗi lần nó chưa chuẩn bị

nhắc chân đến cạnh gã thì hắn lại đứng bên cạnh như vô hình mình nó thấy kéo nó lại.

Nó thích hắn mất rồi. Thích hơn gã, thích hắn hơn gã. Không, thậm chí là muốn hắn bên nó mỗi ngày. Ích kỉ thế đấy. Nhưng nó không muốn nói ra cho hắn biết bởi vì nó sợ, nó lại sợ ai đến gần nó rồi cũng phải ra đi. Nó sợ nó yêu hắn nhanh quá thế rồi nó sẽ ra đi.

- "Tớ... từ chối được được không?" - Nhưng nó vẫn không thể tiếp nhận gã. Vì nó không muốn bên gã mà hướng về hắn.

- "Có thể cho tớ lí do được không?" - Lúc nào lí do cũng làm họ giảm đi nỗi buồn sao? Chính đáng mới giảm chứ?

- "Tớ..."

- "Cậu thích người khác rồi sao?" - Gã là hiểu nó.

- "Tớ..."

- "Tớ rất buồn. Nhưng tớ không giữ cậu lại bên tớ đâu."

- "Cậu..."

- "Bởi vì tớ thích cậu. Lam Minh Nhật là người tớ thích." - Gã gượng cười. - "Tớ thích rất nhiều. Người đầu tiên bên tớ."

Nó cảm thấy gã đang khóc. Gã thích nó rất nhiều. Trịnh Gia Khôi yêu Lam Minh Nhật. Nói thích không đủ. Không đủ để biết. Nhưng Trịnh Gia Khôi chỉ nói thích. Vì khi nói yêu sẽ đau đấy. Ai mà chẳng sợ đau. Con trai cũng có trái tim mềm.

- "Khôi..." - Nó đi đến.

Gã lùi xa. Gã sợ nó cứ đến là tình yêu gã dành cho nó càng nhiều. Thà ở xa nhau mà nhìn chứ đừng đến gần với nhau. Xa và gần đôi khi không phải khoảng cách.

- "Tớ xin lỗi... Đôi lúc tớ đã rất thích cậu. Nhưng tớ không thích được nữa rồi. Tớ đã..."

- "Đừng nói nữa. Tớ hiểu mà." - Gã gượng cười. - "Tớ ổn thôi. Như thế này chẳng cần vòng vo gì."

Nó quay lưng lại. Cứ mỗi lần đối mặt với gã là nó chỉ biết hai từ "xin lỗi".

Xin lỗi.

Xin lỗi.

Xin lỗi.

Coa nói trăm lần, vạn lần thì vẫn là xin lỗi còn họ thì chẳng cần gì. Cứ nghe hoài hai từ xin lỗi đấy. Người nói và người nghe nhàm chán lắm.

.....

Gã ngồi một mình ở quán bar Blue với những vũ điệu nhạc nổi. Gã một mình uống rượu mơ mơ màng màng nhìn mọi người với thứ vui trước mặt. Đồng người mà chẳng nhận ra ai là quan trọng ngoài Lam Minh Nhật cả.

- "Áy... cẩn thận." - Nhân viên đỡ gã đi ra cửa.

Gã cười khùng gật đầu nhìn nhân viên mơ màng tưởng như nó đang đỡ mình.

Cô lang thang ở vỉa hè thấy gã đang vớ vẩn với nhân viên. Lắc đầu không hiểu cha ấy bị gì nữa.

- "Chào anh... để cậu ấy cho tôi. Tôi là bạn của cậu ấy." - Cô gỡ thoát cho nhân viên.

- "Vâng... vâng." - Nhân viên sợ gã nói nhanh.

Cô đỡ gã đứng khệnh khoảng không nói. Sao mà nặng như voi vậy nhỉ?

Gã lại một lần nữa thấy cô như nó. Ôm chằm lấy cô.

- "Tớ thích cậu rất nhiều. Lam Minh Nhật à." - Gã khóc thật sự.

Cô không biết làm gì chỉ biết ôm lại nghe gã nói rất nhiều.

...

Gã tỉnh hẳn. Hai người ngồi ở công viên. Im lặng chẳng nói gì với nhau. Gã e thẹn không dám nhìn cô, cô suy nghĩ không nhìn lại gã.

Sự im lặng ở hai người không có chuyện gì nói trở nên vô lặng. Rất lâu mới biết ai là người bắt chuyện trước.

"Cậu thích Nhật rất nhiều?!"-Cô mở chủ đề.

Có gì phải phủ, nhưng gã lại phủ. Gã không muốn ai biết gì về gã ngoài nó cả. Chỉ có nó mới đủ tư cách biết về gã mà thôi.

Gã đã từng nói với chị nó. Nếu một ngày em tìm thấy người đáng để yêu hơn nó nghĩ em sẽ từ bỏ tất cả những gì liên quan về Lam Minh Nhật, em sẽ mở rộng trái tim đón nhận cô gái ấy. Nhưng em không làm được chị Lam Minh Như kia.

"Không."

Cô biết gã đang phủ. Cô biết gã đã tổn thương vì nó. Không hiểu sao tìm cô dao động trước người con trai trước mắt.

"Tuyền cũng buồn sao?"-Gã chuyển sang cô.

"Ừ."-Không cần gì phải phủ cả. Buồn thì buồn.

"Sao vậy?"

Cô thờ dãi không biết nói sao. Khi nhận lời giúp anh giả làm người yêu. Rồi đến khi thấy anh và nàng thành cặp. Không phải vì ganh tị hay trách móc mà là vì cô cảm thấy đơn độc. Cô bây giờ được coi là kẻ cô đơn.

"Tôi...là kẻ cô đơn."

Gã bật cười nhìn cô. Cái người suốt ngày yếu điệu mà đôi khi cũng chặt vật trong tâm quá.

Kẻ cô đơn gặp kẻ tổn thương.

"Minh vui lấp khoảng trống cho nhau nhé."-Gã cười nhẹ nhàng nhìn cô.-"Kẻ tổn thương và kẻ cô đơn sẽ thành cặp. Sẽ vui lấp cho nhau."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Cố Hạnh Phúc - Ai Là Người Hạnh Phúc Nhất?

"Anh xin lỗi...xin lỗi mà."-Anh chạy theo nàng xin lỗi về chuyện dám chọc mình đi nhờ cô giả làm người yêu. Đúng là con trai mà.-"Anh xin lỗi."

Nàng lườm lườm anh mỉa mai.

"Anh thì làm gì có lỗi mà."

Ba người còn lại mới sáng thấy cảnh tình cảm trước mặt ngủ nướng không xong đứng dậy đưa bản mặt bơ ướp lạnh xuống phòng vệ sinh.

"Câm hết mẹ đi."-Hắn ganh tị hét lên.

"Mất vệ sinh quá cha nội."-Anh bủi môi nhìn hắn.

Nhỏ nhìn lên giường không thấy bóng dáng nó đâu.

"Con Nhật hôm qua đến giờ không về hả?"

Chàng xỏ tay vào túi quần ngại ngần trả lời nhỏ. Chỉ là bạn thôi, là bạn thôi.

"À...Lam Minh Nhật hôm qua bảo ở nhà ngủ với chị."

"Bộ nó có chuyện gì hay sao mà dạo này về nhà liên tục vậy nhỉ?"-Nàng bỏ sách vở vào cặp hỏi không không.

Hắn để ý nó dạo này có chút khác lạ. Ít nói, hay về nhà, không thì mỗi tối cứ đi dạo ngoài phố một mình rồi lết về với hộp sữa trên tay. Hay là vì mình, vì trả lời câu hỏi của mình nên Lam Minh Nhật mới sầu não và băng khuâng không? Tại hắn mà nó mới áp lực.

Cạch.

Chắc sau này chết Lam Minh Nhật linh lắm. Vừa mới nhắc,nó bước vào ngay lập tức.

"-CLGT?"-Nó không hiểu chuyện gì mà mọi người cứ nhìn mình như người ngoài hành tinh.-"Bộ thấy tao đẹp quá hả?"

"-Oẹ."-Đời học sinh,biểu cảm là thứ giúp họ vui lên.

Nó bật cười nhìn mọi người.

"-Cao Hoàng Nam và Hoàng Minh Thụy bữa nay hạnh phúc quá nhỉ?"-Nó lấy đồ nhìn anh và nàng ngại ngùng.-"Tránh ra tao thay đồ."

Vẫn hiền ngang như ngày nào. Không biết ai sẽ là người trừng trị nó nhỉ? Chắc người đó cao siêu lắm.

"-Toàn ảo là nên không ai dám đánh lại Lam Minh Nhật."-Chàng chống nạnh bủi môi.

Hắn đâm mạnh vào vai chàng. Ông là dò là nhất trong đám đấy. Không biết tình cảm của Phùng Gia Bảo và Nguyễn Minh Phong tiến triển sao rồi.

"-Lo đi mà đánh răng đi. Ổ dơ là nghề của mày hả?"

Nhỏ nhìn sang chàng nhìn lạng lẽ. Ngày ấy...

{Vợ nè...đánh răng với chồng đi.}_ Chàng đứng xa vẫy vẫy tay.

{Biến ra}_ Nhỏ đi đến hất chàng ra một bên.

{Con gái phải dịu dàng chứ}_ Chàng bủi môi.

{Bây giờ mày muốn gì?}_ Nhỏ đưa ca nước lên chỉ vào mặt chàng.

{Hor...hor...hor}_ Chàng gãi đầu_ {Đương nhiên là đánh răng với vợ rồi}.

Hết kỉ niệm đấy rồi Nguyễn Minh Phong à. Bây giờ chỉ là tranh giành,cãi vã nhau như ngày trước thôi hiểu chưa. Đứng rồi,trò đùa vẫn là trò đùa. Không thể nào thành sự thật được.

Nhưng ít ra cũng phải để Nguyễn Minh Phong này nói lời yêu rồi chia tay chứ.

Nhận ra rằng...

Đã quá muộn.

Đời thực chứ không phải là câu chuyện thoáng qua mà người ta đọc vài phút,vài tiếng,vài ngày là kết thúc.

Kết thúc bất ngờ lúc nào không hay.

.....

Nhóc với em dí nhau chạy lon ton đến chỗ ngồi đợi mọi người. Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long hôm nay không đến. Không cần hỏi cũng biết Hoàng Minh Long không cho rồi. Thế nào cũng nhận xét nơi này đồ ăn mất vệ sinh,không đầy đủ chất dinh dưỡng,ồn ào,đồng người làm nhứt cá đầu. Không biết cái thằng đó tốt đến mức quân bé Hoà kiểu khoá luôn tự do của người ta như vậy nhỉ?

Anh nắm tay nàng kéo đi trước mặt bàn dân thiên hạ ngồi đồng đánh như mới lên ba.

"-Nè...."-Hắn gai mắt hét lên. Không hiểu ông này có vấn đề gì mà thấy người ta hạnh phúc là bấn loạn vấn cmn đề.

"-Sao?"-Anh quay lại hỏi.

Hắn ôm balo trên vai đi đến xô hai người trước mặt nhau. Làm gì mà dính như keo,như sơn.

"-Hoàng Minh Thụy là nữ trong chúng ta."-Hắn biểu cảm.-"Nhưng là nam trong mọi người. Tụi mày làm thế này là chết hết. Mất công bàn dân thiên hạ nó sẽ nghĩ chúng mày bị gay. Thế có ảnh hưởng đến thanh danh không."

"-Lâu lâu thấy nói câu chuẩn nhỉ?"-Chàng chấp môi đi đến.

Hắn nhếch nửa miệng lườm chàng. Đồ dè rách mà bày đặc nói chuyện với khăn lau.

"-Mày nghĩ tao là ai?"

- "Là Hoàng Minh Quân." - Chàng nhún vai trả lời ngay.

Bộp...bộp....bộp.

Nó tuyên dương chàng có câu nói hay. Hắn bẻ mặt trước nó đứng đứng đi lên trước. Nó nhìn hắn khẽ cười cái kiểu trẻ con ấy.

Hoàng Minh Quân.

Thứ ăn được bày ra bàn. Mọi người nhanh chóng ăn nhau trâu mới đẻ, lợn mới đẻ.

- "Anh ăn đi." - Em dường như đã quen gọi nhóc là anh.

- "Ồ. Cảm ơn. Em cũng nuốt đi." - Nhóc đáp trả lại.

- "Nè..." - Em hét lên. - "Nói nuốt như động vật vậy hả?"

- "Thì nói cho vui thôi mà." - Nhóc mím môi đút luôn vào miệng em miếng bánh mì.

Mọi người bật cười thành tiếng khi thấy em và nhóc có chút tiến triển hơn. Nhưng việc anh và em là hai đứa thêm phần dí dỏm. Thiếu hai đứa này chắc buồn lắm. À, còn Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long nữa. Hai đứa ấy vắng mặt cũng trống trải lên.

Nó với hắn bắt gặp hành động âm thầm của nhỏ và chàng. Không ân cần với nhau nhau trước. Không hỏi han, quan tâm hay đùa cợt nữa. Bộ có chuyện gì xảy ra sao?

- "Hai tụi mày có chuyện gì xảy ra hả?" - Nó với hắn đồng thanh.

Mọi người ngược lên nhìn nhỏ và chàng. Đúng là để ý mới biết được chuyện gì xảy ra, còn không thì chuyện đó là điều mà mình có lẽ sẽ không để mắt đến.

Nó với hắn e ngại nhìn sang nhau. Đến câu nói mà cũng đồng thanh.

- "À...không có gì." - Chàng gãi đầu nhìn sang thấy nhỏ vẫn cặm cụi ăn như chưa có ai hỏi gì.

- "Hai anh chị cãi nhau hả?" - Nhóc như thể quan tâm.

- "À...không." - Chàng gượng cười nhìn nhóc.

- "Chứ sao lạ thế?" - Anh hỏi tiếp.

- "Lạ gì là lạ gì?" - Nhỏ lạnh lùng ngược lên nhìn anh.

Nàng với nó cảm thấy nhỏ đang có chút thay đổi. Đang định dò xét tiếp thì từ xa gã và cô tình cảm nắm chặt tay nhau đến cạnh bàn ăn.

Nó thấy gã với cô có vẻ thân thiết lên làm mình có chút bất ngờ. Mới hôm qua gã nói lời thích sao hôm nay lại thân mật với cô. Không phải vì nó ích kỉ, ganh ghét nhưng nó không hiểu gã đang làm gì. Hay gã muốn thử mình như anh thử nàng. Vậy xem ra cô là cái gì? Con rối của mọi người à.

- "Ồ.." - Nàng, anh, em và nhóc bất ngờ.

- "Hừm Hừm..." - Cô gãi đầu. - "Thái Mỹ Tuyên và Trịnh Gia Khôi một cặp được chứ?"

Nàng đứng dậy chen giữa gã và cô nghiêm túc.

- "Không có đùa như Cao Hoàng Nam đấy chứ?"

- "Ày....sao em cứ nhắc chuyện đấy mãi vậy. Anh buồn nha." - Anh từ khi nào biết làm nũng với nàng.

- "Suyt. Người lớn đang nói chuyện mà ồn ào." - Nàng lườm yêu anh.

Em với nhóc công nhận hai đứa hạnh phúc. Hắn chửi thầm trong lòng.

Gã nhìn nó nảy giờ. Gã nuôi hy vọng ư?

- "Ừ. Là yêu Tuyên thật. Không đùa." - Gã quay sang cười hạnh phúc với cô.

Cô nhìn gã mím môi. Hai người ta bắt đầu từ một kết thúc.

Nó không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nhỏ chia tay chàng, cô đến với gã. Một sự phức tạp.

Nhỏ tức giận vứt thìa xuống nền đi một mạch bỏ lại mọi ánh mắt nhìn theo.

.....

Nó đưa cho nhỏ lon nước ngọt. Ngu gì không nhận lấy. Nhỏ bật lon nước uống một hơi.

- "Mày....có...gì muốn...nói với tao không?"

Nhỏ ngừng uống nhìn sang nó.

- "Không."

- "Mày thích... Phùng Gia Bảo rất nhiều?!"

- "Không." - Cứ mỗi lần nhắc đến cái tên của thằng khốn đó là nhỏ như muốn cầm dao đâm thẳng vào tim.

- "Tao biết mà." - Nó thờ dài. - "Trịnh Gia Khôi đã nói thích tao, mới hôm qua và hôm nay là người yêu của Thái Mỹ Tuyền."

Nhỏ ném cơn nước xuống đất.

- "Tụi nó đang xem em tao là con rối để bù đắp tổn thương cho nhau à. Má mấy thằng khốn đấy. Tao sẽ giết từng đứa."

Nhỏ đứng dậy và ý định là sẽ đánh chết từng đứa. Con trai sao? Nhỏ ghét con trai.

Nó nắm lấy tay nhỏ kéo xuống ngồi lại chỗ cũ. Con người lúc nào mà nóng tính cũng chẳng làm được gì ra hồn cả.

- "Mày sẽ làm gì?" - Bản chất của nó là lạnh lùng. - "Đánh mướn nhau xong rồi ngồi cười à. Mày điên rồi."

- "Phải. Tao đang điên đấy." - Nhỏ tức giận.

- "Tụi nó đang cố hạnh phúc trước mặt mình đấy."

Cố hạnh phúc?

Nhỏ quay sang nhìn nó. Cố hạnh phúc sao? Vậy trong ba người thì ai là người hạnh phúc nhất?

Nó từ nhỏ đã mất ba mẹ, không một ai tin tưởng, phải đối đầu với nội kẻ và thím.

Nhỏ tổn thương nhìn về quá khứ. Quá khứ ông bà nội không xem ba mẹ mình ra gì. Nhấn tâm bán đi đứa cháu mình.

Nàng lạnh lẽo với người ba tàn nhẫn, nhẫn nhịn trước sự yêu thương của người em.

Nhỏ bật cười lắc đầu chế nhạo mình.

Nó ôm lấy bả vai nhỏ. Thật sự là bây giờ nó không biết làm gì ngoài việc ôm chặt lấy người bạn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Sống Một Cách Hoàn Hảo.

Sân bóng rổ của trường. Một mình nó đứng chơi, không có ai làm phiền hay sự ồn ào.

Nó suy nghĩ về những câu nói của nhỏ ban nãy.

{Tao thích Phùng Gia Bảo thật sự. Nhưng có lẽ tao nhận ra quá muộn. Không hiểu sao khi hắn nói đấy chỉ là một trò đùa. Tao co thắt tim lại. Lòng tao không như thể không chấp nhận sự việc này. Nhưng làm sao tao có thể nói cho hắn biết khi hắn chỉ coi đó là một trò đùa chứ.}

- "Thằng khốn." - Nó tức giận ném quả bóng từ đằng xa đến.

Lọt rỏ.

Bộp...bộp...bộp

Tiếng vỗ tay khen ngợi ở đằng xa vang lên. Nó quay lại thấy em đang đờ đẫn đứng ở đấy cười nhìn nó.

Nó không quan tâm,quay lại vẫn tiếp tục ném bóng vào mục đích.

- "Chị Nhật chơi hay quá đi."

- "Ồ."

Em quay sang nhìn nó với ánh mắt suy tư. Trong em có một tâm trạng nào đó khó nói. Nó biết mà không cần nhìn đến em.

- "Chị...thấy...em thế nào?"

Nó ngừng chơi bóng rổ, không nhìn em mà lấy lại nhịp thở của mình.

Thấy em thế nào sao?

- "Chị không quan tâm." - Nó thẳng thờ. - "Nhưng chị muốn nói với em rằng. Nếu một ngày nào đó em nảy sinh tình cảm với Lam Minh Hoàng. - "Nó cười nhẹ nhìn em. - "Chị rất vui và chị mong hai đứa có thể đối xử tốt với nhau. Chị cảm thấy em là một cô bé rất tốt. Nhưng chị biết trong em cũng có cái xấu. Chị không quan tâm. Chị đang xem em sẽ làm gì để mọi người nhìn vào thấy em là người hoàn hảo. Không ai hoàn hảo cả, chỉ có họ sống một cách hoàn hảo thôi."

Nó đi nhanh ra cửa. Con người nó có lẽ đã trưởng thành rất nhiều. Sự thèm khát tình thương của ba mẹ cũng dần mòn đi. Nó đã cứng rắn hơn tất cả. Nhưng mấy ai có hiểu, càng cứng rắn, càng mệt mỏi không?

Em dò hoe mắt nhìn theo bóng nó. Đáng lí ra chị phải quan tâm em nhiều hơn chứ. Bởi vì em là người xấu.

- "Em xin lỗi."

.....

- "Uống đi." - Cô đưa trước mặt gã hộp sữa.

Gã nhẹ nhàng cười nhận lấy, tay đưa lên xoa đầu cô. Cô đáp trả nụ cười đó lại, tay nhẹ nhàng nắm tay gã đặt xuống.

Cô ngồi bên cạnh, ngược nhìn lên bầu trời. Bây giờ cô mới để ý một điều, trời trong xanh quá, rộng lớn quá và hồn nhiên quá. Ông trời, con muốn hỏi ông một điều? Liệu con đến với anh ấy có đúng không?

- "Em... yêu tôi thật được không?"

Cô mộng mơ thả hồn theo gió đuổi bắt câu trả lời của ông trời. Cô mở cửa trái tim, nhưng gã chắc gì đã mở và hướng về cô. Chìa khoá mở cửa bước vào tim anh ấy rất khó khi người con gái anh ấy yêu vẫn ở mãi bên trong, chưa đi ra thì làm sao cô có thể bước vào.

- "Vậy anh yêu tôi hơn thật được không?"

- "Có."

- "Tôi không thích có. Vì mỗi lần có cứ như thể là mình đang bắt buộc họ vậy. Nếu như anh không làm được thì thôi. Tôi sẽ đứng đây chờ anh. Nói thật nhé Trịnh Gia Khôi. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã thích anh. Ừ, nhưng bây giờ có lẽ tôi đã hướng trái tim này về anh luôn rồi. Nhưng tôi không trách anh. Tôi đến sau Lam Minh Nhật mất rồi."

Gã nhìn người con gái bên cạnh mình. Ngay từ đầu thích mình sao? Có người thích và yêu mình thật sao? Nhưng sao hình bóng mình cứ mãi vẫn vật bóng Lam Minh Nhật cơ chứ.

Thái Mỹ Tuyền. Hãy cho Trịnh Gia Khôi này chút thời gian. Một chút thôi. Tôi sẽ cảm giác và nhận lấy trái tim em từ từ được không? Nhưng sao gã có cảm giác như thể gã sẽ làm tổn thương cô, cứ như gã đang lợi dụng cô vui lấp khoảng trống đấy.

Gã nắm lấy tay cô kéo cô ôm chầm lấy. Trịnh Gia Khôi nhất định phải yêu được Thái Mỹ Tuyền.

- "Cho tôi một chút thời gian nữa thôi. Tôi nhất định sẽ yêu em một cách hoàn hảo. Nhất định."

Cô ôm lại gã. Nước mắt "không dám" chảy dài. Lặng lẽ ngược xuôi vào trong.

Anh hứa nhé, Trịnh Gia Khôi.

.....

Bốp.

Điện thoại rơi mạnh xuống đất bởi sức lực của sự tức giận cộng thêm phần lực của tay.

- "Nguyễn Minh Phong...."-Mắt của ông nội hiện lên tia lửa đỏ.

- "Bây giờ phải làm sao đây? - Bà nội nhỏ lo lắng cầm điện thoại đi qua đi lại. - "Tại sao con bé đó có thể biết được âm mưu này chứ. Nó cho mình một vỏ lỗ đậm rồi."

- "Bồi thường là bao nhiêu?" - Ông nhìn sang.

- "Mười tỷ." - Con số không hề đơn giản.

Tin...tin...tin

Tiếng điện thoại reo lên. Bà nhỏ bắt ngay điện thoại.

- "Tôi nghe đây Trương Ngọc Bích."

- "Hai người làm ăn kiểu gì mà đề bồi thường thiệt hại đến mười tỷ vậy hả?" - Giọng nói mang vẻ tức giận tột cùng.

- "Tôi cũng không biết nữa. Nhưng bên nhà họ Phùng không chịu làm đối tác. Họ rút hợp đồng bất ngờ làm chúng tôi say sò không kịp."

- "Đáng lí hai người phải cân nhắc việc này trước chứ?"

- "Tôi không biết. Nhưng rõ ràng hai người đã điều tra con nhỏ Nguyễn Minh Phong rồi rồi mà. Nó là người nói không bao giờ làm ngược cả." - Giọng của bà nội nhỏ càng lúc càng mất bình tĩnh. Số tiền mười tỷ đây không phải chuyện dễ dàng. Có thể hốt hai mạng già này đi vào nhà đá.

- "Vậy không phải do Nguyễn Minh Phong chơi khâm sao?" - Nội nó quay sang nhìn thím nó.

Thím nó suy nghĩ một hồi. Lấy điện thoại gọi riêng cho thuộc hạ của mình.

- "Sia mau mau làm đi. Còn chần chờ gì vậy? Có phải người muốn chết không?"

- "V.â.n.g"-Giọng nói bên đầu dây có vẻ không cam.

- "Nếu lần này mà thất bại thì coi như mạng người lo mà đi chết luôn đi."

Tút...tút...tút...

Tiếng điện thoại đầu dây bên kia làm người nghe chưa kịp tắt máy thêm phần phẫn nộ.

- "Là Thái Mỹ Tuyền đã làm thua lỗ đấy."

Nội nó cau mày nhìn sang thím. Thái Mỹ Tuyền?

- "Làm sao nhận biết được Thái Mỹ Tuyền và Nguyễn Minh Phong?"

Thím nó nhếch nửa môi nhìn nội.

- "Phân biệt? Lần này xem hai chị em sinh đôi đó xử lí ra sao? Và cả người giống người của Lam Minh Nhật nữa."

.....

Tin...tin...tin

- "Alo?" - Cô nhắc máy.

- "Cô mau qua công ty giải quyết vấn đề lớn này đi. Ông bà chủ sang Ý nên không ai đảm nhiệm cả."

Cô bật người đi qua đi lại không hiểu người mình bắt đầu có cảm giác lo lắng.

- "Tôi đến liền."

Nói rồi cô bắt ngay chiếc taxi đến công ty của ba mẹ mình. Vừa đến cửa cô bắt gặp ngay dáng người giống hệt nó.

Giống hệt Lam Minh Nhật. Nó mặc chiếc áo màu đỏ, đội mũ len, đeo cặp kính râm, quần bó sát với đôi giày bata.

Cô đưa mắt nhìn theo. Định chạy đến hỏi nó đi đâu vào đây. Chưa kịp nói gì, nó quay sang cười nửa miệng chào cô.

"Sao hôm nay Nhật lạ vậy nhỉ?"

Vụt tắt hẳn, nhân viên từ trên xuống dưới chạy ào ra với vẻ hấp hối cung kính chào cô.

"Tuyền."-Quản lý chạy nhanh ra với vẻ lo lắng nhìn.

"Sao ạ?"-Cô không hiểu nhìn xung quanh.

"Tất cả tài liệu, danh sách, giấy tờ của công ty bị ăn trộm hết rồi."

"Sao?"-Cô giật mình chạy nhanh lên phòng máy của công ty.

Bảng hoàng tề xuống đất. Lại là Lam Minh Nhật làm. Không thể nào. Lam Minh Nhật mở tất cả tài liệu lấy hết, không chừa một thứ gì.

Sẽ như lần trước thôi.

Cảnh sát đến nhanh chóng. Cô nghiêm túc bảo mọi người điều tra rõ dấu vân tay.

Mọi thứ đều hiện lên hình ảnh nó. Điều xuất hiện hàng loạt Thái tên Lam Minh Nhật.

Chuyện gì đang xảy ra.

Cô nhớ đến chuyện ban nãy. Vừa bước cửa, bắt gặp ngay bóng dáng nó, trên tay còn một đồng giấy.

"Lam Minh Nhật."-Giọng cô lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Không Chối Cãi Được. - Chính Lam Minh Nhật Là Người Tiết Lộ.

Nhỏ nghe tin chạy học hỏi đến nhìn mọi thứ đang bị xáo trộn lên. Chuyện gì đang xảy ra ở đây. Mọi thứ sao hỗn độn thế này?

Nhỏ chạy lên phòng máy, thấy cô ngồi đấy đợi sẵn mình. Có một cảm giác không ổn xảy ra. Nhỏ đi chậm đến với bao ánh mắt xung quanh.

"Chị có thể gọi thẳng Lam Minh Nhật đến đây được không?"

"Lại chuyện gì nữa."-Nhỏ nhìn vào màn hình trước mắt. Nó - Lam Minh Nhật đang làm cái quái gì vậy hả?

"Nhanh đi chị."-Cô không kiên nhẫn.

"Gọi Phùng Gia Bảo giải đoạn videos này đi. Đứng rồi, sẽ như lần trước đấy em."-Nhỏ không tin. Nhỏ hiểu nó mà.

"Chính mắt em đã thấy Lam Minh Nhật bước ra đấy chị."-Cô ngược lên nhìn nhỏ.

"Sao?"

...

Nghe tin mọi người đến không kịp. Bán mạng chạy đến địa điểm với vẻ mặt khác nhau. Có nhăn nhó, có buồn ngủ, có vui, có mệt, có lo lắng.

"Đề tao giải đoạn này."-Chàng nhanh chân ngồi vào máy.

"Ừ. Nhanh đi."-Hắn hồi thúc.

Cô vòng tay trước ngực nhìn ra cửa mong đợi nó đến. Cô cũng hy vọng trong lòng là nó không phải là người ấy.

Nó bước vào với vẻ hối hả. Không biết gì, miệng vô tư nở nụ cười trong khi ai nấy cũng nhìn mình với ánh mắt bất ngờ.

Nó mặc đúng ngay bộ đồ trong đoạn video. Áo khoác đồ, mũ len, quần bó và đôi giày bata, ở cổ còn vắt kính râm.

Thái Mỹ Hoà không tin vào mắt mình bụm miệng bật khóc.

- "Chị Nhật đang làm gì vậy?"

Nó ngừng thờ để nhìn mọi người đang cố ý nhìn kĩ mình có chút gì đó khác lạ.

- "Chị có làm gì đâu."

- "Lam Minh Nhật." - Cô đứng dậy đến gần nó. - "Tớ cho cậu cơ hội đấy. Trả lại tất cả cho nhà tớ đi."

CLGT?

- "Trả gì?"

Hắn hấp hối giục chàng mau mau giải video. Mọi chuyện sắp căng lên.

Nàng lo lắng nắm chặt tay anh.

- "Anh nói gì đi."

Anh gượng cười chen giữa cô và nó.

- "Ấy... ấy... bình tĩnh nào hai hotgirl. Ai cũng đẹp mà." - Hải hước là điều không ai cấm, nhưng hải hước không đúng chỗ là ăn đám có rồi.

Lam Minh Hoàng lắc đầu nhìn anh. Đến nước gậy cần này mà còn sồn lên.

Cô càng đến gần nó. Càng hy vọng nó, nhưng sự thật không chối cãi được. Nó là người bạn này.

- "Lam Minh Nhật." - Cô nói lớn.

Thái Mỹ Hoà nhận thấy sự kiềm nén của Thái Mỹ Tuyền sắp không còn giới hạn. Nhìn sang Hoàng Minh Long cầu cứu.

- "Anh Long..."

Hoàng Minh Long lạnh lùng không nói gì. Mọi thứ lặp lại lần hai như thế này thật phức tạp.

- "Em về ngủ sớm đi Hoà."

- "Anh Long à..." - Thái Mỹ Hoà không hiểu nổi Hoàng Minh Long giờ phút này còn ngủ sớm với ngủ trễ.

- "Anh nói là không có cái lại." - Hoàng Minh Long trừng mắt làm Thái Mỹ Hoà im bật đứng khép nép sau lưng không dám hé môi nữa chữ.

- "Bé Hoà bình tĩnh đi." - Già thấy Thái Mỹ Hoà sợ hãi với người chị của mình. Quay sang thấy cô mắt đỏ hoe, không kiềm được cảm xúc. - "Bình tĩnh Tuyền."

- "Em không thể bình tĩnh được đâu." - Thái Mỹ Tuyền không ngờ Lam Minh Nhật lại là người như vậy. Và con quan trọng một điều nữa là không biết Lam Minh Nhật lấy những thứ đấy làm gì.

- "Tao không có lấy gì cả. Và tao lấy cũng chẳng làm gì. Đưa cho công ty nhà tao sao? Không ty nhà tao không cần." - Nó lại cố giải thích.

Nhưng đôi khi nên hiểu rằng. Giải thích cũng không làm được gì.

- "Từ Minh Nhi biến đi đâu rồi." - Hoàng Minh Long lạnh lùng nói làm hắn cập nhật đến việc này.

Từ Minh Nhi.

Từ Minh Nhi.

- "Tao đi đây có việc một chút." - Hắn chạy xồng xộc ra ngoài.

- "Và còn cả những thứ vô lí này nữa." - Hoàng Minh Long nói ra những việc mà mọi người rồi lên chưa tìm hiểu đấy.

Xong công việc của mình, Hoàng Minh Long kéo Thái Mỹ Hoà về trong khi em ấy còn lo lắng về việc ở đây.

- "Ngày mai rồi hãy tính." - Cô đi nhanh vào trong.

Nó bật cười với mình. Tự chính bản thân mình. Lại là ăn trộm. Cuộc sống của nó sao cứ dính vào vụ việc này. Thà là giết người hay gì đó. Nhưng cứ mỗi lần là ăn trộm bị vu oan. Kí ức xưa cứ hiện lên làm nó thôi không quên được.

Nắm ngón tay dính vào nó, những vết thương và lời mắng mỏ.

Nó đi nhanh ra cửa lang thang một mình. Nó thật sự rất mệt mỏi.

Tin...tin...tin

Là điện thoại của hắn. Nó không quan tâm.

Sau tiếng bíp hãy để lại lời nhắn.

[Lam Minh Nhật. Hãy đợi tớ, đừng yếu lòng. Cậu phải cho mọi người biết cậu không làm gì. Mọi người tin cậu mà.]

Nó đỏ hoe nhưng nước mắt sợ hãi con người nó không dám rơi.

.....

Như một ác mộng xuất hiện. Mọi người mơ mơ màng màng thức dậy.

- "Con Nhật đêm qua không về à?" - Chàng nhìn quanh.

- "Cả thằng Quân nữa." - Nhỏ ngập ngừng ngập dài.

Mọi người lo sửa soạn đồ đạc, chải chuốt tươm tất xuống cantin bà Mười.

Nàng lẻ mề đi chậm chạp sau cùng. Chưa kịp đi hết bậc thang. Nàng bắt gặp Đặng Vương đang đứng ở xa nhìn mình cười đều như thèm khát gì đó.

Nàng lạnh lùng xò tay vào túi đi ngang qua. Nhưng bị Đặng Vương chụp lại đưa vào tường cười nửa miệng.

- "Muốn gì?"

Đặng Vương khẽ thở nhẹ nhàng nhìn nàng bằng ánh mắt ôn nhu.

- "Đẹp gái quá nhỉ."

(• _ •)

Đẹp gái?

Nàng nắm lấy khuỷa tay Đặng Vương lên tròn tròn mắt nhìn hắn ta.

- "Ngươi đừng làm càng."

- "Sao?" - Đặng Vương không sợ mà ngược lại còn hứng thú. - "Làm người con gái của tao. Tao sẽ không nói."

Chát.

Nành thẳng tay.

- "Thua cả một con chó."

Đặng Vương tức giận tát lại nàng. Nhưng chậm chạp bị nàng quất một cước đi lùi vài bước.

- "Còn nói kiểu gà vịt như thế nữa thì biến. Đừng để tao phiền luôn mày."

Đặng Vương lau vết máu ngay miệng vỗ tay cười chế nhạo.

- "Người yêu của Cao Hoàng Nam. Con của Hoàng Minh Lâm. Vì ba và nội tàn nhẫn nên giả trai đi học. Có người em là Hoàng Minh Long. Luôn đối đầu. Cuộc sống chật vật quá em nhỉ?"

Nàng từng người không biết Đặng Vương tại sao lại biết được tất cả mọi chuyện của mình. Ngoại trừ nhóm.

- "Ngươi biết ai là người đã tiết lộ không?" - Đặng Vương đến gần nàng.

-

- "Chính Lam Minh Nhật là người đã tiết lộ mọi thứ cho tao đấy."

P/s: cảm ơn mấy bb đã ủng hộ. Vì Linh đi di lịch bốn phương nên không viết truyện được. Hihi...

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Cái Tát Mang Mùi Vị Đắng - Hoàng Minh Long Không Tha Thứ Cho Lam Minh Nhật.

Nàng bật cười nhìn Đặng Vương. Ai chứ Lam Minh Nhật là nàng không tin. Chính Lam Minh Nhật là người đã động lực Nguyễn Minh Phong và Hoàng Minh Thụy này.

Nàng nắm lấy cổ áo Đặng Vương đưa vào tường đâm vai phát. Đến phát thứ ba bị Đặng Vương nắm chặt lại dứt ngược ra sau.

- "Mày ngu xuẩn khi tin thằng bạn mày rồi. Chính nó đã nói Hoàng Minh Thụy là con gái. Nó đã bảo rằng vì chuyện công ty của Thái Mỹ Tuyền mà mày không bên vực nó nên nó đã trả đũa đây. Nó bảo rằng mày là người hạnh phúc nhất. Nó ganh tị, nó không muốn ai hạnh phúc hơn nó. Ngu xuẩn như mày vẫn là ngu xuẩn."

Nàng thả nắm đấm hoàn toàn. Đặng Vương đang nói cái gì vậy hả? Con Minh Nhật không thể như thế được.

- "Vì mày luôn được người khác để ý. Nó mất mát từ nhỏ quá nhiều nên nó sẽ cho mày biết cảm giác này lại đây Hoàng Minh Thụy." - Đặng Vương chế nhạo.

Bây giờ nàng mới hiểu ra một điều rằng. Nàng đã quá thờ ơ với hoàn cảnh của nó. Để bây giờ nó đã làm nàng mất đi niềm tin.

- "Biến ra." - Nàng đá Đặng Vương lăn ra sàn.

Chạy một mạch đến nơi nó đang đứng. Ở cantin, nó ngồi đó từ từ đưa từng hạt com lên miệng im lặng không nói gì với xung quanh.

- "Lam Minh Nhật." - Nàng gọi tên nó.

Nó nghe thấu người gọi tên mình. Quay lại mỉm cười nhìn nàng với ánh mắt nhẹ nhàng.

Nàng dao động nhìn nó. Nhưng sao tâm trí cứ làm nàng mất bình tĩnh vì những lời nói của Đặng Vương vừa rồi.

Chát.

Nàng đánh bạt tai lên mặt nó.

Mọi người bàng hoàng thấy nàng đã đánh nó rất mạnh. Năm ngón tay móng mạnh kia hiện lên da mặt trắng nõn của nó.

- "Tại sao cậu lại nói tất cả về tớ cho Đặng Vương đó nghe chứ?"

Nó thả muỗng xuống nền. Nói gì cơ? Mình có nói cái gì cho Đặng Vương đâu. Không gặp hẳn nữa là nói.

- "Không..." - Nó gượng nói.

- "Chính miệng Đặng Vương đã nói với tớ." - Nàng nắm cổ áo nó hét lên.

Anh thấy nàng càng lúc càng làm quá. Chạy đến ôm nàng ra chỗ khác mặc cho bao nhiêu lời bàn tán xôn xao ở xa.

- "Thôi nào Thụy."

- "Buông tao ra." - Nàng đỏ mặt vùng vằng nhìn nó.

Chát.

Tiếng âm thanh của nàng làm ra trên mặt nó sao đứ vang bên tai.

Nó cảm giác cái tát đó mang đến miệng nó mùi vị đắng. Một lời nói có thể làm tình bạn vỡ nứt. Có thể lắm chứ. Cứ tưởng trong truyện như thế này sẽ không có một lời nói làm vỡ lòng người khác nhưng sẽ có.

Nó yếu lòng nhưng không cảm xúc đi lặng lẽ. Nhỏ định đuổi theo nhưng bị cô ngăn lại. Cô không hiểu tâm trí mình, nhưng cô lại làm theo nó. Đưa mắt nhìn theo bóng nó khuất dần.

Lam Minh Nhật. Cậu hãy làm gì đi. Tớ van cậu đấy. Con người mạnh mẽ biến đi đâu mất rồi. Gã trong im lặng gọi nó tỉnh giấc.

.....
Nó ngồi ở trong phòng nức nở, đến bây giờ nó mới hiểu được nó yếu đuối hơn bất kì ai hết. Thì ra nó chỉ là một tên yếu đuối giả vờ mạnh mẽ đến bên mọi người và luôn mồm hai từ "chứng minh". Tại sao lúc này khó không thể chứng minh điều gì đó cho mọi người thấy nó không làm.

Nó đang khóc,ngu ngốc thật. Nước mắt rơi mãi làm nó không kiềm lòng theo nước nỏ liên hồi.

Hoàng Minh Quân. Cậu đang ở đâu?

...

Thái Mỹ Hoà đi lên kí túc xá ở đây nam với ý định mang thức ăn và nước lên cho nó.

Nó cả ngày không ăn gì. Bây giờ lại nhốt mình vào trong phòng đấy. Người dịu dàng như Thái Mỹ Hoà là người tốt nhất để đến bên cạnh nó bây giờ.

Thái Mỹ Hoà vừa đến bậc cuối của cầu thang. Thấy nó đứng đó. Trông rất kì quặc.

Nó mang mang đồng phục học sinh nhưng lại đội mũ che khuất mắt,miệng nở nụ cười đều cán nhìn Thái Mỹ Hoà.

-"A...chị Nhật. Em mang đồ đến cho chị nè."-Thái Mỹ Hoà nhanh chân chạy trước mặt nó.

Vừa đứng đối diện nhau. Nó vung tay xô Thái Mỹ Hoà té xuống bậc cầu thang mãnh liệt làm mọi thứ Thái Mỹ Hoà cầm trên tay đổ ập.

Vừa đứng lúc Hoàng Minh Long đi theo sau Thái Mỹ Hoà bước lên thấy cảnh tượng này.

Thái Mỹ Hoà lẫn tung bực lẫn xuống cầu thang ngay trước mắt Hoàng Minh Long. Ngược nhìn lên thấy bóng nó cười nửa miệng chạy đi.

Hoàng Minh Long chạy nhanh đến đỡ Thái Mỹ Hoà ngồi dậy. Trán Thái Mỹ Hoà chảy dài máu. Thái Mỹ Hoà bất tỉnh tại đấy.

-"Hoà...Hoà...em mau tỉnh lại cho tôi."

Thái Mỹ Hoà nằm đó không cử động làm Hoàng Minh Long yếu mềm nhấc bổng Thái Mỹ Hoà lên chạy xồng xộc đến bệnh viện.

Nhất định em sẽ không sao.

Lam Minh Nhật. Chị hãy đợi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Vẫn Là Chị, Người Em Thích - Bởi Vì Em Thích Chị.

Cô nghe tin Thái Mỹ Hoà nhập viện làm mình không đứng vững đi nhanh sang. Mọi người đổ ập chạy theo. Sao mà nhiều vấn đề đổ đến mà vì một nguyên nhân là Lam Minh Nhật vậy nhỉ?

Còn Hoàng Minh Quân và Từ Minh Nhi cũng biến đi đâu suốt hôm qua đến giờ.

Ngay trong lúc này ai cũng rối lên.

Tại bệnh viện.

- "Em con sao rồi bác sĩ?" - Cô run run hỏi.

- "À không sao. Chỉ là bất tỉnh thôi. Sẽ tỉnh lại ngay. Cũng may là va đập không mạnh." - Bác sĩ ôn nhu nói.

Cô cúi chào bác sĩ rồi quay lại phòng bệnh nhìn Thái Mỹ Hoà nằm đó với băng rô trên đầu. Hoàng Minh Long lạnh lùng với ánh mắt sắt bén cạnh Thái Mỹ Hoà không nói cũng không cảm xúc.

- "Là Lam Minh Nhật."

Mọi người nghe tên nó từ miệng Hoàng Minh Long. Bàng hoàng.

- "Không phải chị Nhật." - Nhóc hét lên.

- "Ừ. Không phải Lam Minh Nhật." - Gã phủ nhận.

- "Câm đi." - Cô tức giận. - "Thái Mỹ Hoà chính là bị Lam Minh Nhật xô té đấy."

- "Không phải." - Nhóc đứng dậy nói trắng trợn lại cô. - "Chị Nhật không phải là người như thế. Mấy người điên rồi. Bọn nhau mà không tin gì cả."

Chát.

Cô tát vào mặt nhóc mạnh đến nỗi mọi người ai cũng ngừng thở lắng nghe.

- "Biến ra ngoài." - Giọng cô trầm xuống.

Gã bắt lấy tay cô định vùng đánh nhóc lần nữa. Ôm cô vào lòng kéo xuống ghế ngồi.

- "Bình tĩnh đi Thái Mỹ Tuyền."

Cô bật khóc nhìn gã. Làm sao có thể bình tĩnh được chứ. Lam Minh Nhật đang làm cái quái gì vậy hả?

- "Thằng khốn Quân đi đâu mà không gọi điện được vậy nè." - Chàng kiểm nén gọi cho hấn. Mau bắt máy đi Hoàng Minh Quân.

Nhóc bỏ chạy ra ngoài. Chị ấy không làm. Đúng rồi, không làm. Vẫn là chị, người em thích. Người ngay thẳng nói làm là làm nói không là không.

Em sẽ đến bên chị.

- "Hoàng." - Giọng em vang lên.

Nhóc quay sang nhìn em. Bất chợt lòng đau lại. Sao cứ mỗi lần nhìn em là hình bóng nó tan biến. Mà trong tim lại là Từ Minh Nhi. Không... không phải. Minh không thích Từ Minh Nhi.

Lam Minh Nhật sẽ không bao giờ phai nhoà trong tim Lam Minh Hoàng này được. Chị chờ em, em sẽ đến bên chị.

Nhóc bỏ mặc em đứng đấy đợi mình. Quay về phía trước có Lam Minh Nhật đứng đấy. Nhóc chọn nó, bỏ em. Là quyết định đúng?

Em dao động hướng mắt nhìn theo nhóc.

Tớ xin lỗi cậu. Lam Minh Hoàng.

.....

Nó biết chuyện mình đã xô Thái Mỹ Hoà té ở cầu thang. Chạy nhanh ra ngoài. Không thể mãi ngồi đây mà cứ lần lượt mọi người bị mình nghi ngờ được. Phải đến cạnh họ chứng minh. Đúng rồi.

Vừa chạy ra sân.

Rào...rào...

Một cơn mưa khóc thay nó. Ngay tại nơi này, có chuyện gì xảy ra vậy?

Mưa.

Mưa rơi.

Nước đổ ập xuống đầu nó.

Ông trời không muốn con xuất hiện ở đây sao?

Không được. Nó phải đi. Mặc cho thứ gì ngăn cản.

Nó vừa bước ra khỏi cổng trường. Mưa quá lớn, mọi thứ xóa nhòa trước mắt. Ai nấy chạy nhanh qua lại. Nó cũng thế.

"Chị Nhật cẩn thận."-Giọng của nhóc vang lên.

Nó quay lại. Một chiếc xe Lamborghini đen trong mưa vụt đến. Nó trơn trượt trên đường không kịp né tránh.

Nhắm mắt.

Rầm.

Nó vẫn đứng đó.

Người lăn ra, nằm bên cạnh.

Mưa nhẹ lại.

Nó quay sang thấy nhóc nằm đó. Máu hoà vào mưa, nước chảy dài. Mọi người đi qua đứng xem.

"Hoàng."-Nó kêu lên. Mong sao nhóc sẽ nghe thấy và cười với nó.

Nó chạy đến lay lay nhóc.

"Hoàng. Em tỉnh lại đi. Chị nè, chị Nhật của em đây."-Nó ôm lấy nhóc dưới mưa run rẩy kêu.-"Đề chị đưa em đi bệnh viện. Đúng rồi, đến bệnh viện thì em sẽ không sao. Em mau nói gì với chị đi Hoàng."

Tay nhóc yếu ớt đưa lên nắm lấy tay chị.

"Ch...ị...ngốc...quá...vậy? Có...đi...đứng...cũng...không cần...thận. Ngốc...quá."

"Hoàng...em của chị."-Nó cười trong nước mắt.

"Em...không muốn..."

"Sao cơ?"

"Không... muốn... làm em... của chị."-Giọng nhóc yếu dần.

"Em..."

"Bối... vì.. em thích chị."-Ba từ "em thích chị", nhóc cố nói mạnh mẽ và rõ cho nó nghe. Lam Minh Hoàng thích Lam Minh Nhật rất nhiều.

Nhưng chị ơi...em đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Nói Này Nhé, Tao Thích Mày.

Nó sững người khi nghe câu nói của nhóc. Em thích chị? Không phải là tình cảm của người con trai dành cho con gái chứ. Đúng rồi, chỉ là em dành cho chị.

Xe cấp cứu đến nhanh chóng. Nó nắm chặt tay em trên xe cho đến phòng.

"Bác sĩ...em tôi nó làm sao rồi?"-Nó tay đầy máu cầm lấy tay bác sĩ.

"À...tình trạng bệnh nhân khá nguy hiểm. Mất rất nhiều máu, cháu mau gọi người thân đến truyền máu nhanh."

Truyền máu.

.....

- "Sao lại thất bại." - Nội nó ném nguyên lọ bút bay thẳng đến mặt Sia.

- "Tôi thành thật xin lỗi."

- "Vậy người đâm phải là ai?" - Thím nó nhìn thẳng vào mắt Sia.

- "Là...."

Tin...tin...tin

Điện thoại của thím reo lên làm cất quãng. Có một linh cảm chẳng lành cuốn đến.

- "Alo." - Thím thấy số điện thoại của nó hiện lên. Không mấy thiện cảm.

- "Mau đến bệnh viện đi. Hoàng cần máu của bà."

Rầm

Thím đứng không vững té xuống sàn. Điện thoại rơi xuống vỡ nằm hình tung toé.

- "Người mà người đâm phải là ai vậy hả?" - Thím nhìn Sia run run.

Sia lạnh lùng nhìn thím.

- "Là em của Lam Minh Nhật. Lam Minh Hoàng."

Thím nó nhào ra cửa lái ngay xe chạy đến bệnh viện. Nội nó ngồi trong phòng vẫn phong thái ung dung không bận tâm đến việc ai đang bị thương.

- "Giết chết Lam Minh Nhật đi."

Sia do dự nhìn bà nội trước mắt.

- "Lam Minh Hoàng là con trai của bà Quỳnh sao?"

- "Không đến người phải biết. Mau giết con nhỏ đó đi."

Sia thờ dãi cúi đầu.

- "Tôi...không làm được không?"

- "Vậy mau sang thế giới bên kia đoàn tụ với gia đình người luôn đi."

- "Tôi xin lỗi."

.....

Thím nó vừa chạy đến thấy nhóc nằm đấy bất tỉnh. Vò đến ôm lấy nhóc.

- "Hoàng của mẹ. Con bị làm sao thế này. Con...tại sao?"

Thím nó quay sang nắm lấy tay nó đỏ hoe mắt.

Nó cảm nhận thấy người đàn bà độc ác trước mắt. Trong sâu thẳm bà ta rất thương con. Bà ta cũng biết lo lắng, quan tâm và sợ hãi mất đi đứa con này.

Nó bật khóc. Lần thứ ba nó khóc. Nó khóc rất nhiều. Lam Minh Hoàng đã cứu mình. Tất cả là tại mình ra nông nỗi như thế này.

- "Con xin lỗi." - Nó bụm mặt nói trong nước mắt. - "Tất cả là tại con mới ra nông nỗi như thế này."

Thím nhìn nó đỏ hoe mắt. Rốt cuộc là vì chuyện gì mà Lam Minh Hoàng mới hy sinh cứu nó chứ.

Tôi đang làm cái gì thế này? Chính tôi, chính tôi đã hại con của tôi.

Mọi người từ phòng Thái Mỹ Hoà chạy sang nhìn thấy cảnh tượng này không kiềm nổi nước mắt.

Thái Mỹ Hoà,Lam Minh Hoàng bất tỉnh. Từ Minh Nhi,Hoàng Minh Quân mất tích.

- "Nhật." - Gã chạy đến trước mặt,lau đi những giọt nước mắt của nó.

Gã đã cố quên nó,đã cố không quan tâm và lạnh lùng với nó. Nhưng gã không làm được. Gã rất sợ nó bị tổn thương. Gã thích nó rất nhiều.

Cạch.

Chú nó bước vào với tờ giấy xét nghiệm trên tay.

Rầm

Đá vỡ mọi thứ.

- "Thằng nhãi ranh đấy là thằng nào? Thằng nào mới là ba của thằng bé."

Sự thật thì cuối cùng cũng lộ. Xung quanh trôi dần,mọi thứ xoay chuyển.

Mọi người đứng đấy lặng im nhìn Lam Minh Hoàng nằm bất tỉnh.

Hy vọng của chị bây giờ là mong em tỉnh lại. Đừng rời bỏ chị.

...

Nó lạnh lẽo đứng trước biển. Những con sóng xô dạt dào,dấu chân nó in đậm trên cát.

Bây giờ phải làm sao đây? Mọi thứ cũng là tại mình. Vì mình mà mọi người đã bị liên lụy.

Nó chấp tay cầu nguyện mọi chuyện tốt đẹp đến bạn,người thân của nó.

Vừa nhắm mắt. Hình bóng Hoàng Minh Quân nở nụ cười tươi xuất hiện.

Sợi dây chuyền Hoàng Minh Quân đeo cho mình.

{Mỗi khi cậu yếu mềm hay cô đơn. Hãy nắm chặt sợi dây chuyền,tớ sẽ đến bên cậu.}

{Tớ hứa. Mãi mãi tớ sẽ luôn bên cậu. Cho dù cả thế giới này có gạt bỏ,không tin cậu đi chẳng nữa thì Hoàng Minh Quân này mãi mãi bên cậu}

Cậu hứa. Nhưng tại sao cậu lại không giữ lời cơ chứ. Ở bên tôi sao? Cho dù cả thế giới này không ai tin tôi thì cậu sẽ ở bên tôi,xuất hiện những lúc tôi cần nhất.

Cậu là đồ tồi.

Nó nắm chặt sợi dây chuyền ném đi. Hoàng Minh Quân là đồ tồi. Cậu hứa làm gì,cậu cũng không làm được. Cuộc đời tôi là vận đen. Không bao giờ xuất hiện màu hồng trong cổ tích.

.....

Nhỏ đứng ở lang thang ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Hôm nay trời đẹp. Gió se lại,trên tay ấm nồng với ly cafe nóng. Như thế này liệu có đủ rồi?

Chàng đến cạnh nhỏ thở dài.

- "Sao không vào ngủ đi."

- "Không buồn ngủ."

- "Thì ít ra cũng phải chợp mắt đi."

- "Mày đang quan tâm tao đấy à?"

Không yêu người ta thì đừng tỏ vẻ quá quan tâm,như thế sẽ làm đối phương ảo tưởng đấy.

- "À...tao." - Chàng ngượng ngừng nhìn sang nhỏ.

Nhỏ lấy hết tâm trạng quay sang nhìn chàng.

Đôi môi khẽ nở nụ cười nhẹ.

Vi...vu...vi...vu

Gió thổi thoang thoang,tóc nhỏ đùa theo.

-"Nói này nhé,tao thích mày."-Nhỏ sẽ tự thỏ lộ với chàng.

Chàng đỏ hết cả mặt không biết đáp trả nhỏ thế nào. Nguyễn Minh Phong thích mình thật ư?

Nhỏ bật cười nhìn sang thái độ của chàng. Chắc bắt ngờ lắm. Nhưng tao nói thật đấy Phùng Gia Bảo. Tao thích mày. À không,phải là tao yêu mày.

Nhỏ cụng ly vào ly cafe nóng đang nhà khói nghi ngút của chàng. Quay lưng bỏ lại bóng thẳng khôn nhỏ yêu đi nhanh vào phòng.

Mày đừng là khôn.

Tao nói như thế mà mày cũng không chút biểu cảm gì.

Ít ra cũng nói dối hay đùa tao thêm một lần cũng được không?

"Ừ,tao cũng thích mày."

Bộ câu nói đấy khó lắm hả Phùng Gia

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Quay Ngược Thời Gian - Điều Tra Chính Đáng.

Chàng đứng đấy nhìn nhỏ đi lặng lẽ vào trong. Chàng không biết tìm mình đang ra sao? Nhưng có rõ không nói lời yêu Nguyễn Minh Phong được. Vì chàng là kẻ hèn nhát. Biết nói đùa mà không biết nói thật. Có lẽ chàng sẽ chôn giấu kỉ niệm,giấc mơ và hàng vạn lời nói yêu nhỏ.

Phùng Gia Bảo cũng rất yêu Nguyễn Minh Phong.

.....

Anh đến phòng máy ngồi coi lại đoạn video của công ty nhỏ. Đúng là người rành mấy chuyện này như chàng mới xem được sơ hở. Còn anh, mới xem ba lần mà gấp lên gấp xuống như gà mổ ngủ.

-"Mày gọi điện cho thẳng Quân được chưa?"-Anh quay sang hỏi chàng.

Chàng lo suy nghĩ gì đó quên bên trả lời anh.

Bóp.

Nhân tiện có cục sạc bin,anh quăng thẳng đến đầu làm chàng tỉnh hẳn.

-"Chưa."

-"Thẳng lòi đó đi đâu suốt hai ngày rồi nhỉ? Má...nó chứ. Về đây là tao đập chết."-Anh khởi động tay.

Gã đi vào với ánh mắt lạnh lùng. Ném ngay cuộn băng video ở kí túc xá nam lên bàn ý bảo anh mau mau mở ra xem.

Anh gấp ngán ngáp dài mở lên lí nhí mắt xem lơ đãng.

Hình bóng ấy chính là Lam Minh Nhật thật. Không sai vào đâu. Thân hình gầy gò 1m70. Ăn mặc kiểu cách tomboy,tay chuyên xô vào túi quần.

-"Quay lại thời điểm mất đồ ở công ty Thái Mỹ Tuyền nhé. Quá vô lí điều này. Bảo vệ,quản lí,nhân viên tại sao thấy Lam Minh Nhật bước vào hiên ngang vậy mà không hỏi."-Chàng đưa ra suy luận.-"Còn gọi cho Thái Mỹ Tuyền trước sự việc là mau đến vì mất tất cả mọi thứ quan trọng trong khi Thái Mỹ Tuyền vừa đến là bắt gặp ngay Lam Minh Nhật đi ra sau đó mọi thứ mới mất."

-"Nói như mày thì có gì đó lủng củng. Vậy trong công ty có gián điệp."-Anh suýt xoa nói.

- "Ừm...chưa chắc cũng có thể là người tung tin tằm bậy rồi chà trộn vào đó làm loạn."-Chàng xoa hai vùng thái dương.

- "Tức là có hai người làm việc này."-Gã phán.

- "Đúng rồi."-Chàng đánh vào đùi.

Anh lập tức mở lại đoạn video. Ở trước cổng đã bị hỏng,còn trong phòng chứa mọi tài liệu,thông tin của công ty vẫn hoạt động bình thường.

- "Thủ phạm cố tình để chúng ta thấy điều này."-Chàng đan tay vào nhau.

- "Như vậy trường hợp có gián điệp là rõ rồi."-Anh nhìn sang gã và chàng.

- "Gián điệp này là cao thủ lúc trước."-Gã nhìn sang chàng.- "Cao thủ có thể xử lí kĩ thuật giỏi thế này chỉ có một người..."

- "Là ai?"-Anh với chàng đồng thanh.

- "Theo tôi được biết. Cô ấy tên là Mangeora Sia. Một tay chuyên chà trộn vào các công ty với chủ nhân bí ẩn giúp cho nhà họ độc tài."-Gã quá rõ về Sia. Người con gái suýt bị mình tóm được bên Anh.

- "Mangeora Sia?"

- "VẬY video ở kí túc xá nam. Người đã xô ngã Thái Mỹ Hoà chính là cô ta. Người có dáng dấp giống hệt Lam Minh Nhật."-Chàng nhìn vào màn hình.- "Vậy chắc hẳn người này đang ở gần chúng ta."

- "Cậu đoán thử là ai?"-Anh dường như đã biết kết quả.

- "Tôi cũng đang nghĩ đến người đấy. Là cô ta."-Gã đứng phắt dậy đi tìm Thái Mỹ Tuyền.

.....

Thái Mỹ Hoà dần mở mắt. Hoàng Minh Long ngồi bên cạnh không chớp mắt một giây phút nào chỉ mong thấy Thái Mỹ Hoà tỉnh dậy.

Vừa thấy Thái Mỹ Hoà mở lí nhí mắt. Hoàng Minh Long chồm đến nắm lấy tay Thái Mỹ Hoà.

- "Em không sao chứ Hoà?"

Thái Mỹ Hoà sa sút gật đầu,cười nhẹ nhìn Hoàng Minh Long.

- "Anh không ngủ hả?"

- "À...có...mới tỉnh dậy."-Hoàng Minh Long không muốn Thái Mỹ Hoà nói dối mình nhưng chính mình lại đi nói dối người mình yêu.

- "Anh nói dối em."-Thái Mỹ Hoà cong môi.

- "Không có."-Hoàng Minh Long không biểu cảm làm người ta tưởng thật.

- "À...rồi. Em đầu hàng."-Thái Mỹ Hoà xị môi.- "Mọi người đâu rồi ạ?"

- "Sang phòng Lam Minh Hoàng rồi."-Hoàng Minh Long hơi ghen. Mới tỉnh dậy là mọi người trong khi Hoàng Minh Long ở đây chỉ có hỏi ngu thôi.

- "Em cũng muốn sang bên đấy."-Đến giờ Thái Mỹ Hoà làm nũng.

- "Em muốn ăn mắng phải không?"-Hoàng Minh Long trừng mắt nhìn Thái Mỹ Hoà.

Thái Mỹ Hoà bụm miệng tỏ vẻ xin lỗi. Biết Hoàng Minh Long rồi,nói là im chứ cãi lại là liệu hồn.

Nhưng cô nàng Thái Mỹ Hoà trông hiền lành vậy mà cũng cứng đầu hết nói nổi.

- "Nhưng em muốn qua mà."

- "Anh không thích nói nhiều."-Hoàng Minh Long nắm chặt tay thành quyền.

- "Em có chuyện muốn nói với họ mà."-Thái Mỹ Hoà cong môi.

- "Chuyện gì?"

- "Chuyện Lam Minh Nhật không phải là người đã xô em ngã."-Thái Mỹ Hoà nắm tay lay lay Hoàng Minh Long.- "Nha anh Long nha."

Hoàng Minh Long cau mày nhìn Thái Mỹ Hoà cứ muốn gì là đòi cho bằng được. Mới tỉnh dậy là đòi đi đây đi đó.

Hoàng Minh Long thờ dài bế Thái Mỹ Hoà lên đi sang phòng Lam Minh Hoàng.

- "Em nặng lắm đây." - Thái Mỹ Hoà ôm lấy cổ của Hoàng Minh Long.

Hoàng Minh Long nhìn Thái Mỹ Hoà bằng ánh mắt lạnh lùng có tia lửa xẹt qua làm Thái Mỹ Hoà im bật quay sang nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Em Là Ai?

Hoàng Minh Long bế Thái Mỹ Hoà sang làm mọi ánh mắt bất ngờ nhìn hai đứa.

- "Chà...chà..." - Anh xoa cằm biumôi huyých huyých tay nàng.

Nàng không còn tâm trí nào mà đùa giỡn với, quay sang nhéo anh mạnh một cái làm anh im bật.

- "Em tỉnh khi nào vậy Hoà?" - Cô mừng rỡ đứng dậy đỡ lấy Thái Mỹ Hoà.

Thái Mỹ Hoà gãi đầu cười khi với mọi người.

- "Mới ẹ. À Lam Minh Hoàng chưa tỉnh dậy ẹ?"

Mọi người đưa mắt nhìn sang Hoàng Minh Long coi sắc mặt biểu cảm như thế nào khi Thái Mỹ Hoà hỏi thăm người con trai khác.

Lạnh lùng đến phát ớn.

- "Ừ." - Nhỏ gật đầu.

Cạch.

Em bước vào với ánh mắt buồn bã hơn bao giờ hết, trên miệng nở nụ cười gượng của sự đau khổ.

- "Lam Minh Hoàng tỉnh chưa ẹ?"

- "Chưa." - Ba tụi gã đồng thanh.

- "Em xin lỗi." - Em cúi mặt thành tâm.

- "Tại sao?" - Nàng hỏi ngay.

Thái Mỹ Hoà nắm lấy tay em cười nhẹ.

- "Em là ai?" - Gã biết rõ thân phận của em nhưng vẫn muốn em nói ra.

...

Hắn đuổi theo, nắm lấy khuỷa tay, kéo nó vào ngực mình.

Nó cảm nhận được hơi ấm của hắn truyền đến bất ngờ ==>> Đứng hình.

- "Hoàng Minh Quân."

- "Ai cho cậu ném sợi dây chuyền của tớ tặng cậu hả?" - Hắn xiết chặt nó trong vòng tay.

Xào...xạt...xào...xạt.

Tiếng gió thoảng cây cối xung quanh hoà âm với tiếng sóng dạt dào. Có hai bóng người quay quần ở bên bờ biển rộng bao la kia.

- "Tớ..."

- "Tớ đã nói rồi. Tớ sẽ luôn bên cậu mà. Tại sao không đợi tớ đến hả? Đồ ngốc."

Nó chảy hai hàng nước mắt mặn nồng. Thì ra là mình quá vội vàng không đợi cậu ấy đến bên mình. Cậu ấy vẫn giữ lời, vẫn chậm chạp trong tâm trí Lam Minh Nhật này nhưng rất nhanh trong tim cậu ấy chạy đến.

- "Đi... đi làm rõ mọi chuyện." - Hấn kéo nó đi.

...

- "Đợi chị Nhật và anh Quân đến rồi em sẽ nói." - Em vừa dứt lời.

Cạch.

Hấn nhanh chân lôi nó bước vào.

Mọi ánh mắt đổ về hai người phía trước.

Em quay sang nhìn nó rơi nước mắt nhanh chóng. Cứ mỗi lần thấy nó đối xử tốt với mình, cười với mình, hay chỉ cần ngồi cạnh mình thôi là em cảm thấy tội lỗi đâu đó cứ ập đến đầu mình.

Em quỳ xuống trước mặt nó.

- "Sia xin lỗi chị Nhật rất nhiều. Em rất sợ khi phải mỗi lần làm chuyện có lỗi. Mọi thứ là do em làm. Chính em là người đã ăn cắp tài liệu, thông tin nhà chị Tuyên. Chính em là người đã tiết lộ thân phận chị Thụy cho anh Vương. Chính em là người đã xô ngã Thái Mỹ Hoà. Thậm chí đề thi trước kia cũng là do em hết."

Rầm.

Xét đánh.

Cô bàng hoàng. Vậy là mình đã trách lầm Lam Minh Nhật.

Nàng run rẩy với chính bản thân mình. Bạn suốt 7 năm mà chỉ vì lời của một thằng nhãi ranh mà mình đã tát Lam Minh Nhật.

Nhỏ chạy đến ôm chầm lấy nó. Biết mà. Nó sẽ không bao giờ phản lại chính mình. Đối với nó bạn bè cũng là bản thân.

- "Nhi có thể cho Hoà biết lí do không?" - Thái Mỹ Hoà ôm lấy em.

- "Hức... hức... hức..." - Em bật khóc.

Ba mẹ em đã chết. Họ đã cứu em. Em lang thang ở đầu đường xó chợ. Bị bắt vào quán bar làm gái điếm. Một ông trùm dâm đã mua em với giá cao. Em gặp được Nội kế của nó. Em đã vang xin bà ấy giúp đỡ em. Bà đã trả giá cao hơn và mua em về. Bắt em phẫu thuật khuôn mặt giống Từ Minh Nhi và bước vào đây tiếp cận mọi người.

Thực chất Từ Minh Nhi đã chết cách đây 2 năm trước. Chết trong lặng im. Đám tang chỉ có ba mẹ Nhi và gia đình hấn. Mọi người không muốn cái chết của cô gái mới 13 tuổi ấy bị đem ra bàn luận. Từ Minh Nhi thứ hai xuất hiện làm hấn bất ngờ và lặng lẽ theo sau bước em theo dõi.

Nó sờ lên khuôn mặt đầm lệ của em. Chắc hẳn khuôn mặt thật của em rất tuyệt, rất đẹp.

- "Chị không trách em đâu." - Nếu tha thứ được thì hãy tha thứ. - "Hãy ở đây với chị."

Em bật thành tiếng ôm lấy nó.

- "Tại sao chị lại tốt với em quá vậy?"

Nó truyền hơi thở ấm áp cho em.

- "Bởi vì khi sinh ra. Con người không có quyền lựa chọn hoàn cảnh của mình. Chị cũng thế. Chị cũng mất ba mẹ như em. Nhưng có lẽ chị may mắn hơn em."

- "Em rất sợ. Rất sợ chết. Em đã lấy hết can đảm để đến đây thành thật xin lỗi mọi người. Em không muốn rời xa nơi này. Em sẽ chết dúi tay Nội chị mất."

Nó xiết chặt em lại. Cái tên Trương Ngọc Bích hiện lên với nụ cười mộng mị của bà ta.

- "Dù có chuyện gì xảy ra, chị cũng sẽ bảo vệ em."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Hỗn Loạn.

Anh với chàng chạy đến khoác vai hấn bủi môi.

- "Thì ra anh Quân nhà ta mất tích mấy ngày nay là đi tìm bí mật về Sia."

Hấn vòng tay trước ngực bủi môi lại.

- "Hừm... Hừm..."

Anh với chàng cảm nhận được sự chạnh lòng hề nhỏ từ hấn. Xô hấn ra bên cửa khoá chặt lại không cho hấn vào.

Tin...tin...tin

Hấn gọi điện cho chàng.

- "Mở cửa cho tao mau."

Nhấn tin cho anh.

[Mở cửa không thẳng khốn]

Gã thờ dài nhìn em trước mắt. Thì ra em ấy cũng khá là bất hạnh. Vì mình đã là dụng cụ đắt tiền của chủ nhân nên phải đi làm vất vả và im lặng đau khổ trong thân tâm.

- "Làm ơn hãy cứu em." - Em hét lên. - "Mọi người đang lục em ở vùng đất này để giết chết em."

Nó nghe xong, con thịnh nộ trong lòng lớn dần. Trương Ngọc Bích quá bi ối. Bà ta sẽ trả giá cho việc này.

- "Trước khi quá muộn phải chạy trốn thôi." - Cô hồi thúc. - "Tội mình quá nhỏ để chống cự lại bọn kia."

Hấn đập mạnh cửa với vẻ hồi thúc.

- "Mở cửa ra nhanh lên."

Nàng đánh anh vài phát.

- "Sao anh lì vậy. Nó bảo mở ra thì mở ra đi."

- "Anh chỉ đùa chút thôi mà." - Anh cười mỉa nói chuyện với nàng.

Anh vừa mở cửa, hấn không nói gì nắm lấy tay em kéo ra.

- "Chạy đi. Mấy bọn của Trương Ngọc Bích đến công tìm em rồi đấy."

Em run rẩy nắm lấy tay hấn mếu máo.

- "Em...rất...sợ."

Nó ôm lấy bà vai em động viên.

- "Có chị ở đây."

Nó dành trách nhiệm cứu lấy em kéo đi.

Gã lo lắng bắt lấy tay nó kéo lại.

- "Sẽ ỏn?"

Nó gật đầu nhìn gĩa.

- "Sẽ ỏn."

Cô thấy gĩa quan tâm nó,tim thất lại. Trái tim anh ấy vẫn chỉ hướng về Lam Minh Nhật. Cô gượng một nụ cười tự an ủi bản thân. Hãy tin vào anh ấy. Anh ấy đã hứa sẽ đến bên mình. Mình yêu Trịnh Gia Khôi,cho nên mình có thể chờ.

- "Ba tụi này đi có bị gì không?"-Chàng lo lắng.

- "Đề Quân đi cùng."-Hắn nhón nháo.

Rầm.

Tiếng xáo trộn bên ngoài bắt đầu lớn dần. Bệnh viện là nơi yên tĩnh mà bây giờ đầy tiếng thét,khóc của mọi người.

- "MAU GỌI CẢNH SÁT."

Không còn nhiều thời gian. Nó nhanh chân cùng nhỏ và nàng "hộ tống" em đi ra ngoài.

Thái Mỹ Hoà lo lắng ôm lấy cánh tay của Hoàng Minh Long. Trong sâu thẳm của Hoàng Minh Long. Luôn luôn cầu mong cho ba tụi nó và đặc biệt là Hoàng Minh Thụy bình an trở về.

[Hãy bảo vệ ba người chị của tôi.]

Đó có thể là điều Hoàng Minh Long làm bây giờ.

Vừa ra khỏi cửa. Ba tụi nó thấy sự tàn phá của những bọn du côn không biết trời cao,đất dày là gì.

Đám người mặc áo đen trước mặt hung hãn,dữ tợn đập phá với hàng loạt vũ khí trên tay. Một đám côn đồ của Trương Ngọc Bích mua đến để hạ thủ Từ Minh Nhi. Và hình như cũng có thủ tiêu luôn Lam Minh Nhật. Ai sẽ biết bà Trương Ngọc Bích đó ra tay. Mọi tài sản và đặc biệt hơn là tờ giấy di chúc sẽ được chỉnh sửa hoàn toàn nếu rơi vào tay bà nội kẻ đấy.

Một con rắn độc tu luyện ngàn năm. Nó thề nó sẽ cho bà ta không có một kết cục tốt đẹp đâu. Nhất định.

Em sợ hãi nắm lấy tay nó. Nó cảm nhận được cái sợ của một con nhỏ 15 tuổi như thế nào. Vậy mà bà ta nở lòng nào thuê cả một đám người dữ tợn này đến lấy đi mạng sống nhỏ bé.

Đứng lại.

Kí ức xưa hã về làm nàng run lên. Lại là bọn áo đen.

Nhỏ quay sang thấy nàng có chút kì lạ. Nắm lấy tay nàng.Nhỏ hiểu nàng đang bị kí ức trêu đùa.

- "Lam Minh Nhật và Sia kia kìa."-Một tên hét lên.

- "Giết hết."

Bụp.

Nó tức giận nhảy lên đá thẳng vào mặt tên đầu đàn. Gĩa té nhào rơi luôn gây sứt trên tay.

- "Láo."-Một tên khác xông lên.

Nó lộn một vòng qua cạnh tên đầu đàn cầm lấy thanh sắt ấy đánh lại.

- "Thích thì lên đây tao tiếp."-Nó với ý định đánh lại tất cả.

Nhỏ với nàng chạy đến định đánh cùng với nó thì em ở đằng kia bị bọn còn lại cầm gậy đánh liên tục. Em lấy tay che đầu và mặt lại khóc thét lên.

Bụp.

Nó chạy đến đỡ đang lại bọn khốn đấy.

- "Em chạy đi Nhi."

- "Chị Nhật." - Em nức nở cầm lấy tay chị. - "Hai chị em mình cùng chạy đi."

Nó chống trả không kịp. Năm sáu giây mới hạ được một thằng.

- "Cẩn thận đấy." - Nhỏ và nàng đồng thanh. - "Mày mau chạy về gặp ba thằng Hoàng xử lí đi."

Nó luyến tiếc nhìn nhỏ và nàng. Đúng lúc đó mọi người trong phòng nhận nhiệm vụ không cho bọn côn đồ ấy mang Lam Minh Hoàng đi.

Trương Ngọc Bích thật ghê gớm. Đến Lam Minh Hoàng, con của đồng bọn mình mà cũng ra lệnh hạ thủ.

Nó với em leo lên xe moto mà nhỏ đã chuẩn bị sẵn ở cổng.

Chưa kịp lên ga chạy thì người ở đầu cứ dòn đến ngập tràn. Máy người chưa kịp gọi cảnh sát kia đã bị bọn chúng đập toi tả rồi.

- "Bám chắc vào." - Nó thở hổn hển.

Em ôm chặt lấy nó, mặt úp vào lưng chảy dài ướt hết áo đồng phục trắng kia.

Nó quay đầu xe lái vào giữa sân mặc cho mình tông vào mấy bọn ngu xuẩn cầm gậy búa đấy. Phút chốc bắt được đà nó lên ga mạnh với chiếc moto, hai người con gái mỏng manh 1m70 thon kia bay thẳng qua cổng, đáp nhẹ nhàng xuống đất như chính mình vừa tạo ra một đôi cánh cho riêng mình được bay cao vậy.

Con người không thể bay vì họ không có cánh. Nhưng họ có thể làm mọi thứ để mình được bay.

Nó lái nhanh đến căn biệt thự của nhà mình. Nó sẽ giết chết con mụ tên Trương Ngọc Bích đó. Sự tức giận làm nó lái xe càng nhanh.

...

Phim đóng xong, cảnh sát bấy giờ mới đến. Mấy tên đầu đàn bỏ chạy, mấy tên bị cả bọn đánh thì bị bắt tất cả.

Nhỏ và nàng thương tích đầy mình lê lét không nổi bất tỉnh ngay tại chỗ.

- "Phong....Thuy." - Anh với chàng rồi bởi chạy đến cạnh nhỏ và nàng. - "Mày (em) mau tỉnh lại đi."

.....

Choang.

Chú nó đập chai rượu trị giá 2000 U.S.D xuống nền với khuôn mặt giận dữ cùng người phụ nữ trước mắt.

Mẹ nhóc ngồi lặng lẽ ở đấy chấp tay cầu nguyện cho nhóc mau mau tỉnh dậy. Lam Minh Hoàng, nhất định con không được có chuyện gì. Con mà có mệnh hệ gì thì người mẹ này sẽ không sống nổi mất.

- "Tại sao bà lại lừa dối tôi?" - Chú bắt lấy bà vai bà.

Bà meo máo quỳ xuống cầu xin chú nó. Trông bà lúc này thật phúc hậu, thật vô tội và hiền lành như một người mẹ tận tảo nuôi con.

- "Xin ông...xin ông hãy tha thứ cho tôi. Tôi...rất sợ cảm giác bị bỏ rơi. Xin ông hãy nể tình tôi mấy năm qua mà cho tôi và thằng Hoàng cơ hội được không?"

Chú nó lắc đầu nhìn bà. Tha thứ sao? Không hề. Tôi đã yêu bà rất nhiều nhưng tại sao bà lại lừa dối tôi suốt nhao nhiều năm qua cơ chứ. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bà.

- "Đi ra khỏi nhà tôi ngay."

Bà ngừng thờ nhìn lấy ông. Lấp bắp cầu xin muôn vãn nước mắt.

- "Đừng đừng."

Chú không chịu nổi nắm lấy khuỷa tay bà kéo ra tận cổng xô bà té nhào ra cửa.

Bà quay lại ôm lấy tay ông nài nỉ.

- "Làm ơn đừng bỏ rơi hai mẹ con tôi được không? Hãy cho tôi một cơ hội. Một cơ hội. Tôi hứa sẽ làm một người vợ tốt, mẹ hiền, thím đảm đang. Tôi hối hận rồi ông."

Chú nghĩ đến những việc bà làm không ngừng đau lòng. Mắt đỏ hoe. Lam Minh Nhật, đứa cháu của mình đã phải chịu biết bao tủi nhục, cực khổ và chắc con bé đã rất đau lòng. Tại sao mình là chú nó mà không biết đến nó cảm giác ở căn nhà này như thế nào. Anh chị ở trên hãy chứ trách móc em. Em đã

không tốt, đã cứ tưởng rằng gia đình chúng ta đã rất hạnh phúc. Và em chỉ biết kiếm tiền.

Tiền.

Tiền.

Là cái thứ rác rưởi gì mà làm con người mù quáng quá vậy.

- "Lấy gì để tin bà đây?"

Nói rồi, chú bước vào đóng cửa lại. Nếu một ngày chú biết sự thật thì chú sẽ làm gì. Sẽ giết chết cô ấy. Nhưng chú không làm được. Bởi vì chú rất thương bọn họ. Thương đứa con trai không mang dòng máu của mình, yêu người vợ độc ác mưu mô ấy.

Lam Minh Nhật. Chú xin lỗi con nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Em Có Yêu Tôi Không? Hay Chỉ Là Người Bạn.

Nó chạy xe vào nhà. Nhanh chóng nắm tay em đi. Đến phòng của Trương Ngọc Bích. Nó đá văng cửa.

Bà ta ngồi ở bàn, đan tay vào nhau cười nửa miệng nhìn nó và em.

- "A...con đã về."

Nó đến hắc hết tất cả giấy tờ, bút sách, đèn ở trên bàn đổ vỡ xuống đất. Nhảy lên bàn với cây gậy sắt nhìn bà.

Bà trẻ tuổi chỉ mới ba mươi lăm tuổi kia với nó như thể là một con nhóc và một đại tỷ. Vậy mà ai đã tống bà ta vào cái căn nhà này được cũng hay.

Nội sân đóm nhìn nó đi lùi ra xa.

- "Người định làm gì?"

- "Giết bà."

Nói rồi nó xông đến nắm lấy cổ áo bà ta dựng lên nghiêng răng nói. Ngày xưa và bây giờ. Giống hệt nhau. Nhưng có điều ngày xưa nó chưa đủ lông, đủ cánh mà vươn xa đánh bại kẻ địch. Nhưng hôm nay, con bé Lam Minh Nhật này, mười bảy tuổi đã đủ để cho bà ta ăn những cú đấm mà ngày xưa bà đối xử với ba mẹ và không riêng ai trong nhà này.

Bà dám gán tội cho ông nội nó là chút rượu để ngủ cùng lấy đi sự trinh tiết của bà. Bước chân vào đây thì bà có còn trinh cũng là một kẻ dơ bẩn rồi Trương Ngọc Bích.

- "Người định làm gì?" - Mắt bà tròn lên. - "Ta là nội người đấy."

- "Câm ngay." - Nó hét lên.

Bụp.

Cái đấm này là cho Từ Minh Nhi.

Ba mươi lăm tuổi thì nội gì ở đây. Nó cóc cần. Nội, ngoại mất hết rồi. Chỉ biết trước mặt mình là một con quỷ khát máu.

Bụp.

Cho chú nó.

Bụp.

Cho mẹ nó và chị nó.

Búp.

Cho ba nó.

Búp.

Cho em nó. Lam Minh Hoàng.

Búp.

Cho ông bà nội nó.

Còn gì là người. Nhưng đến cái cuối cùng. Cho nó. Tại sao nó lại không đánh được. Vì kiệt sức chăng?

Chú nó nắm lấy tay nó với ánh mắt ôn nhu. Mọi người lẫn Từ Minh Nhi đứng đấy im lặng nhìn nó và chú.

Nó ngồi trên người nội kế đánh bà một cách toi tả. Cháu đánh bà toi tả là điều vô đạo lý. Nhưng trong nhà ai này, ai cũng ủng hộ nó đánh bà ta.

- "Chú sẽ giải quyết. Con về trường đi."

Nó thả lỏng tay ra nhìn người chú trước mắt.

- "Chú..."

Chú ôm lấy nó với ánh mắt hồ thẹn. Sự tức giận đến nỗi nhảy lên bàn nắm cổ áo bà nội đánh thay cho gia đình. Chú cảm ơn con. Nhiều lúc chú cũng muốn trả thù bà ta vì ngôi nhà này. Nhưng chú không thể. Bởi vì bà ấy là mẹ kế, con đánh mẹ là điều bất nhân, bất nghĩa.

- "Nhật..." - Mọi người không kiềm được nước mắt gọi tên nó.

.....

Nhỏ với nàng nằm trên giường với thương tích đầy mình. Chắc bây giờ Lam Minh Nhật đã cho bà Trương Ngọc Bích kia một trận toi tả. Thật hả giận.

- "Trông người thấy sao rồi?" - Anh ân cần hỏi nàng.

- "Nằm nghỉ một lát là sẽ khỏi. À..bạn kia đi đâu rồi. Bị tóm sạch rồi chứ?"

- "Đương nhiên. Mà mấy người cảnh sát này sao kì vậy nhỉ? Đánh xong trận mới đến. Cứ như phim." - Hấn bịu môi.

Nhỏ nhìn anh quan tâm lo lắng cho nàng. Lòng mình cảm thấy khó chịu, cứ như thiếu vắng một ai đó quan tâm hằng ngày kia. Nhỏ nhớ cảm giác ấy. Sao lúc đây mình không trân trọng nhỉ?

Chàng ngồi đấy nhìn nhỏ. Chàng cảm nhận được nhỏ cũng đang buồn như mình đây. Người ta đường đường chính chính quan tâm nhau hạnh phúc. Còn mình chỉ trong lặng thầm nhìn nhau.

Xin lỗi Nguyễn Minh Phong, Phùng Gia Bảo này quá hèn nhát nên không nói lời yêu cậu được.

.....

Hoàng Minh Long bế Thái Mỹ Hoà qua bên phòng của mình. Mọi thứ hỗn loạn lên. Chỉ tội cho bệnh viện. Không biết người chủ mưu là ai nên không thể bồi thường cho họ được.

- "Nghe nói chị Nhật sẽ chịu trách nhiệm hoàn tất mọi thứ cho bệnh viện hả anh Long." - Thái Mỹ Hoà cong môi nói chuyện trông thật đáng yêu.

- "Ừ. Chị ấy bảo vậy. Nhưng tôi sẽ trả trước. Chị ấy không giàu bằng tôi đâu." - Hoàng Minh Long xỏ tay vào túi quần.

- "Anh coi bộ tự cao quá ha." - Thái Mỹ Hoà bật cười bịt miệng lại với vẻ ôn nhu.

Hoàng Minh Long nhìn trong sâu thẳm đôi mắt của Thái Mỹ Hoà. Cô ấy là người con yêu. Con rất yêu. Nhưng cô ấy chưa từng nói yêu con, thậm chí là một từ thích.

Hoàng Minh Long nhớ lại những hành động của bọn hắn đối với bọn nó và cả cô và gã. Đây là tình cảm thật. Còn mình với Thái Mỹ Hoà. Lúc nào mình cũng là người chủ động, người làm tất cả, Thái Mỹ Hoà chỉ việc làm theo.

Nếu như em ấy không yêu tôi thì sao đây? Liệu rằng tôi có thể thả em về với mọi người và đặc biệt là sự tự do.

Tôi là cái gì của em ấy mà có quyền nắm giữ mọi thứ của em ấy chứ. Hoàng Minh Long đến giây phút cuối mới nghĩ đến. Sợ rằng sẽ mất Thái Mỹ Hoà. Hoàng Minh Long vỗ lấy nắm chặt tay của em.

Thái Mỹ Hoà chẳng đầu lại thấy Hoàng Minh Long có cảm giác lạ.

"Đi dạo hả? Đi đi."- Thái Mỹ Hoà muốn đi dạo với không khí như thế này.

"Ừ."- Hoàng Minh Long gật đầu nhanh chóng.

Phố về đêm. Trên những con đường tấp nập xe cộ, dòng người lướt qua nhanh chóng với những sắc thái khác nhau. Có hai người với tâm trạng êm ái nắm tay đi nhẹ nhàng trên đường.

Hoàng Minh Long không nói gì chỉ im lặng nắm tay Thái Mỹ Hoà đi lên trước. Cứ như thế này thôi cũng được. Không cần thêm gì, chỉ cần Thái Mỹ Hoà ở bên mình là được rồi. Mình sẽ không bao giờ mà nói đúng hơn là không thể để em ấy rời xa mình.

Thái Mỹ Hoà với vẻ mặt suy nghĩ đi mãi. Thái Mỹ Hoà đã từng nói trong thân tâm. Nếu một ngày cậu ấy cảm nhận được hơi ấm của mọi thứ và có thể nở nụ cười thoải mái trong lòng thì lúc ấy mình sẽ buông tay. Và bây giờ là lúc mình nên làm điều đấy. Thái Mỹ Hoà cảm nhận rằng, trong sâu thẳm mình chưa hề có cảm giác với Hoàng Minh Long. Chỉ là quá sợ cậu ấy nên nghe theo. Nhưng bây giờ cậu ấy không còn hung dữ nữa. Cậu ấy biết vị tha, biết lo lắng, quan tâm.

Thái Mỹ Hoà đứng lại. Hoàng Minh Long theo trực giác nhìn em.

"Anh Long nè..."- Thái Mỹ Hoà run run nói.

.....

"Lúc trước Hoà có nói rằng. Nếu một ngày anh Long cười thật tươi thì lúc ấy Hoà sẽ..."

Chưa kịp để Thái Mỹ Hoà nói nốt câu thì Hoàng Minh Long cắt ngang.

"Em có yêu tôi không?"- Làm ơn nói có đi. Từ nụ cười đầu tiên của em, tôi đã xác định sẽ lấy em làm vợ. Sẽ đi cùng em hết con đường còn lại.- "Hay chỉ là một người bạn?"

Thái Mỹ Hoà dao động mắt ngược nhìn Hoàng Minh Long. Yêu Hoàng Minh Long sao? Hình như là chưa. Thái Mỹ Hoà chưa bao giờ có cảm giác gì đối với Hoàng Minh Long ngoài từ "bạn".

"B...ạ...n"- Thái Mỹ Hoà chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Bệnh Của Hoàng Minh Long - Chỉ Cần Anh Mở Mắt Ra Thôi.

Hoàng Minh Long không tin nắm lấy bả vai Thái Mỹ Hoà mạnh mẽ gượng cười.

"Nói lại."

Thái Mỹ Hoà nhận thấy Hoàng Minh Long sắp không kiềm được tức giận im lặng nhìn nhóc.

Hoàng Minh Long biết Thái Mỹ Hoà sợ hãi không dám trả lời. Em ấy không được sợ mình.

"Anh không nói lớn nữa ha. Em nói lại đi. Em có yêu anh không? À...Anh là gì của em?"- Hoàng Minh Long nhẹ giọng.

Thái Mỹ Hoà nuốt nước bọt lặng nhìn Hoàng Minh Long. Hôm nay Hoàng Minh Long ôn nhu nói chắc có lẽ anh ấy nghiêm túc.

"À...Hoà coi anh Long là bạn. Bạn thân đấy. Quan tâm nhau như người nhà."

Hoàng Minh Long không cam tâm buông tay mình ra khỏi bả vai Thái Mỹ Hoà. Bạn thân như người nhà sao? Vậy từ trước đến nay chỉ là do em ấy sợ tôi. Tôi xấu xa và hung dữ trong mắt em ấy đến vậy sao.

"Đi đi."- Hay là trả mọi thứ lại cho em ấy. Có lẽ sẽ tốt hơn. Rồi một ngày nào đó em ấy sẽ yêu mình. Đúng rồi, sẽ như thế.- "Em về với gia đình. Rồi mai

này hãy quay lại với anh."

Thái Mỹ Hoà quá ngốc nghếch. Em quay lưng bước đi nhanh chóng. Nhưng Thái Mỹ Hoà có ngờ rằng Hoàng Minh Long rất muốn có em bên cạnh. Không thể nào muốn em rời bỏ mình. Muốn Thái Mỹ Hoà quay lại và tự động ôm lấy Hoàng Minh Long và nói yêu mình. Nhưng đó chỉ là mong muốn.

Hoàng Minh Long ôm lấy miệng. Máu từ đầu học ra nhanh chóng. Hoàng Minh Long té xuống đường. Mọi người đi qua dừng lại bao vây bàn tán.

Thái Mỹ Hoà đi nửa đường. Như có cảm giác bất an. Quay lại, không thấy Hoàng Minh Long đâu mà thấy toàn người.

-"Anh Long."- Thái Mỹ Hoà sững sốt khi thấy máu tràn ra ướt đầm áo Hoàng Minh Long.

...

3 ngày trước.

Hoàng Minh Long cũng bị học máu trong phòng vệ sinh nhiều như thế này. Nhóc đã bất tỉnh ngay trong đấy. Trong mê mang chỉ nhớ đến Thái Mỹ Hoà. Không một ai thấy Hoàng Minh Long bất tỉnh.

Một tiếng trôi qua.

Hoàng Minh Long lơ mơ mơ màng tỉnh hẳn. Đến bệnh viện. Tiến sĩ giỏi nhất ghép Hoàng Minh Long với vẻ mặt suy tư.

-"Có phải lúc nhỏ con bị ảnh hưởng gan không?"

Gật.

-"Đã điều trị rồi nhưng bị lại. Con phải tìm người thích hợp ghép gan. Nếu không con sẽ chết bất cứ lúc nào. Đạo gần đây con sẽ luôn ới ra máu, ít ăn, thiếu ngủ. Phải điều dưỡng lại mình."

Hoàng Minh Long nghĩ đến Thái Mỹ Hoà. Chưa một lần nói yêu mình. Vậy trong tim em ấy có Hoàng Minh Long này không?

Hoàng Minh Long rất sợ cô đơn. Sợ cảm giác ngồi trong lớp học chỉ biết đưa mắt nhìn mọi người vui đùa, cười, chạy nhảy trong khi mình không thể với đến những nụ cười và cảm xúc xa vời ấy. Bởi vì mình là con của vợ lẽ, là đứa con của vợ lẽ mà thôi.

Nhưng từ khi Thái Mỹ Hoà xuất hiện. Người bạn nỡ nụ cười với Hoàng Minh Long đầu tiên mà Hoàng Minh Long cứ ngỡ nụ cười từ người nào đó đối với mình sẽ rất xa vời.

Thái Mỹ Hoà là người mang nắng ấm xoa dịu trái tim băng giá ấy. Hoàng Minh Long yêu Thái Mỹ Hoà. Từ nụ cười, ánh mắt cho đến giọng nói của một tiểu thư dịu dàng.

Hoàng Minh Long yêu Thái Mỹ Hoà.

Mặc kệ em ấy có đáp trả hay hướng về một nơi nào đó. Hoàng Minh Long không thể để em ấy rời xa được.

...

-"Anh Long mau tỉnh dậy đi."- Thái Mỹ Hoà nức nở gọi trong nước mắt.

Mọi người ngồi bên cạnh với vẻ mặt lo lắng. Vừa dứt chuyện Lam Minh Nhật thì chuyện khác lại ập đến.

Nàng lo lắng ngồi cạnh nắm tay Hoàng Minh Long. Thằng em tội nghiệp. Bị bệnh mà im lặng làm như mình không cần thứ gì cả. Máu...máu tràn khắp áo khô lại.

Thái Mỹ Hoà nấc lên mếu máo. Hoàng Minh Long bị sao vậy? Hay tại mình? Đúng rồi, chắc tại mình nên anh ấy giận quá mới chảy nhiều máu. Đừng bỏ Thái Mỹ Hoà ở lại mà Hoàng Minh Long.

Mọi người ai cũng bỏ Thái Mỹ Hoà mà đi. Đến cả Hoàng Minh Long cũng thế luôn sao. Đừng mang anh ấy khỏi con.

-"Không có ai hợp cả."- Y tá bước ra với đồng tài liệu.

Thái Mỹ Hoà nghe xong nấc lên. Như thế là thế nào? Tại sao không có ai hợp cả.

-"Hức...hức...hức..."- Thái Mỹ Hoà ôm lấy cánh tay y tá. -"Làm ơn kiểm tra lại giúp cháu với."

Cô ôm lấy Thái Mỹ Hoà đang rối loạn. Mọi người ai cũng nhận thấy Thái Mỹ Hoà rất sợ hãi khi Hoàng Minh Long bị điều mà không ai muốn xảy ra.

-"Bình tĩnh đi Hoà."- Cô ôm lấy người em bé bỏng ấy. -"Đề chị vào thử."

Cô và bọn nó vào phòng xét nghiệm. Cũng không ai hợp.

Ba mẹ đến nhanh chóng. Cũng không ai hợp. Tinh thần mọi người xuống mấy bậc.

- "Sẽ có người hợp thôi." - Em nhỏ nhẹ.

- "Ừ. Bé Nhi nói đúng đấy." - Nó xỏ tay vào túi quần. - "Còn Lam Minh Hoàng đã tỉnh chưa?"

Mọi người lác đàu. Hai đứa nhóc này sao làm mọi người lo lắng vậy nhỉ?

....

Thái Mỹ Hoà ngồi cạnh Hoàng Minh Long. Nắm lấy đôi tay của nhóc, đưa lên mặt mình.

- "Thái Mỹ Hoà yêu Hoàng Minh Long nhiều lắm." - Bất chợt con tim Thái Mỹ Hoà không khống chế được nói trong nước mắt. - "Anh mau tỉnh dậy nghe em nói đi. Đừng bỏ Hoà ở lại. Mau tỉnh dậy lau nước mắt cho em đi. Anh bảo em khóc trông rất xấu mà."

Thái Mỹ Hoà vô ý thức nói rất nhiều. Cho đến tận bây giờ Thái Mỹ Hoà mới cảm nhận được yêu một người là như thế nào. Vì mình quá ngốc nghếch nên không biết con tim rất yêu Hoàng Minh Long. Vậy mà mình lại nói xem anh ấy là bạn.

Không phải bạn. Anh nghe không? Mau trả lời rồi cười với em đi Hoàng Minh Long.

- "Chỉ cần anh mở mắt ra thôi. Em sẽ ôm lấy anh, nói vạn lời yêu anh. Chỉ cần anh mở mắt ra thôi. Em sẽ nghe lời anh, không cãi lời anh, không nói dối anh. Sẽ là một cô bạn gái ở cạnh anh mãi mãi. Sẽ là người yêu anh suốt đời. Sẽ là cô bạn gái ngoan hiền nhất. Chỉ cần anh mở mắt ra thôi. Em sẽ chủ động chạy đến bên anh. Hoàng Minh Long ơi. Anh trả lời em đi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nơi Nào Có Sự Ấm Áp.

Nàng bật miệng không cho tiếng khóc lớn lên. Thái Mỹ Hoà làm nàng đau lòng quá. Hoàng Minh Long nằm đấy im lặng là con tim của sự yêu thương chính đứa em đã từng ghét bỏ mình kia. Chị phải làm sao đây?

Anh đứng cạnh, đặt tay lên vai nàng an ủi.

- "Sẽ có người hợp."

Nàng cuối cùng cũng không nhịn được bật khóc lên làm mọi người tăng thêm phần đau buồn.

Hai căn phòng trước mặt làm mọi người u buồn.

Nó ngồi trong phòng nhóc. Chị sẽ ngồi đây đợi em tỉnh dậy mừng chị là đồ ngốc rồi cho em thả lỏng lại với chị. Mặc dù là loạn luân nhưng chị rất vui vì em đã rất thích chị.

Nó nắm lấy tay nhóc im lặng đưa mắt nhìn hai hàng mi của nhóc với máy oxi kia. Thật đáng ghét, dám để chị mầy chờ.

Gã đứng ngoài cửa nhìn vào nó. Giá như mình là người nằm đó. Như vậy sẽ được Lam Minh Nhật quan tâm thật lòng một lần. Chỉ một lần được Lam Minh Nhật ngồi cạnh ân cần chăm sóc nhau 7 năm về trước thôi, gã cũng mãn nguyện rồi.

Y tá chạy đến với vẻ hấp hối.

- "Xin hỏi ai là Hoàng Minh Thụy ạ?"

Nàng nghe tên đứng dậy nhìn y tá.

- "Là cháu."

Y tá nở nụ cười với nàng.

- "Cô vừa kiểm tra lại. Con là người hợp với mẫu gan của Hoàng Minh Long."

Như được trời thương. Mọi người ai cũng nở nụ cười trên môi xen lẫn hai hàng nước mắt.

Thái Mỹ Hoà và Lam Minh Nhật nghe tin vui mừng khôn xiết chấp tay cầu nguyện.

- "Tạ ơn trời."

Nàng cùng ba mẹ đi theo bác sĩ nhanh chóng tiến hành phẫu thuật.

Mẹ nàng cảm động ôm lấy nàng cảm ơn không thôi.

- "Mẹ cảm ơn con."

Nàng vòng tay ôm lấy bà, trên môi còn nở nụ cười nhìn người bố trước mặt.

- "Chúng ta sẽ sống hạnh phúc nhé mẹ."

Bà gật đầu liên hồi.

- "Đương nhiên rồi."

Ba nàng hành diện đi đến xoa đầu con gái mình, trao cho nàng cái ôm ấm áp ngày nào.

- "Ba thật có phúc khi có đứa con như con. Hoàng Minh Thủy."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đến Phút Cuối Mà Cậu Vẫn Một Lòng Chung Thủy - Sở Trường Là Che Giấu.

Ca phẫu thuật được sắp xếp nhanh chóng. Ngày mai là ngày hai chị em nàng cùng nhau sánh vai trên con đường tử thần. Nếu phẫu thuật thành công. Có lẽ hai chị em sẽ hôn mê rất lâu. Nhưng thất bại, sợ rằng một trong hai sẽ có một người ra đi. Điều này rất khó để chọn lựa, rất khó để chấp nhận ai sẽ ra đi. Cho nên việc của mọi người bây giờ là cầu nguyện.

Nó vẫn chại lì trong phòng Lam Minh Hoàng suốt mấy ngày không ăn, không uống chỉ mong nhóc tỉnh lại. Lam Minh Nhật muốn Lam Minh Hoàng tỉnh dậy. Người đầu tiên nhóc thấy phải là nó. Vì nó mà nhóc mới hôn mê như thế này.

Hắn ngồi bên cạnh nó nỗi lòng ghen. Lúc nào cũng Lam Minh Hoàng, rồi Trịnh Gia Khôi. Chưa bao giờ là Hoàng Minh Quân này cả.

- "Ít ra cũng ăn uống gì đi chứ?" - Hắn lườm nó.

- "Mày thích thì ăn đi." - Nó vẫn đưa mắt nhìn nhóc.

- "Không. Chừng nào mày ăn. Tao mới ăn." - Hắn cứng đầu. Đói bụng là người rồi mà...

Nó vòng tay trước ngực bịt môi lườm hắn.

- "Được rồi. Mang thức ăn lên đây. Tao với mày cùng ăn."

Hắn nghe được câu nói mà mình mong muốn. Nhảy đứ đả, đứ đả lên cười phì.

- "Điên hả mày?" - Nó bật cười nhìn hắn.

- "Ừ. Điên vì mày đấy Lam Minh Nhật."

Nó trừng mắt một phát làm hắn im luôn. Hắn gỡ đầu đi ra ngoài chạy nhanh xuống cantin.

Gã đứng đấy thấy hắn và nó hạnh phúc nhau thế. Đau lòng rất nhiều. Gã không thể ngừng thích nó được.

Cho đến đoạn kết gã vẫn một lòng hướng về nó sao? Gã nhận ra gã quá ngu ngốc và để lại bóng hình cô đứng đấy mãi chờ gã nói lời yêu mình một cách chân thật nhất.

Nhưng sao khó quá. Cô dựa lưng vào tường thờ dài. Sở trường của cô bây giờ là che giấu.

{Đến phút cuối mà anh ấy vẫn một lòng một dạ chung thủy sao. Vậy mình chờ đợi được gì. Nhưng sao vẫn yêu Trịnh Gia Khôi đấy chứ?}

Cô bước đi trong vườn hoa của bệnh viện. Trải qua quá nhiều và kết thúc là tình yêu của chính mình. Thái Mỹ Tuyên đi yêu một tên không hề cho mình một vị trí nào trong tim. Ôi,sao đau quá.

Nhỏ cầm hộp sữa đưa trước mặt cô. Không cần nói cũng biết cô yêu ai và đang rất đau.

-"Nói với chị nào em gái."-Nhỏ ôm lấy cô.

Chỉ còn nhỏ là người cạnh cô lúc này. Không ai bằng gia đình mình cả. Cô đâm lệ ngay trên áo nhỏ. Em sẽ khóc cho thật đã rồi sẽ quên tên đấy.

-"Em phải làm sao đây? Trịnh Gia Khôi...hắn ta là một tên khốn."

Nhỏ ươn ướt theo cô. Sao đến đứa em cũng giống mình quá vậy. Đi yêu một tên không hề yêu mình. Đúng là tình yêu ở lứa tuổi 17. Quá bông bột,quá nhanh và quá gọn. Có lẽ phải lớn lên chút nữa mới cứng rắn được.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Khi Nào Mới Kết Thúc.

Mọi người nhanh chóng đứng trước hai cánh cửa phẫu thuật. Anh đẩy xe mà nàng đang nằm đi đến với y tá. Tay trong tay,mắt cùng mắt.

-"Sẽ ổn rồi bên anh nhé Hoàng Minh Thụy."-Anh thì thầm vào tai nàng.

Nàng chảy hai hàng gát đầu nhanh chóng.

Thái Mỹ Hoà ở đằng sau không ngừng chảy nước mắt trên má Hoàng Minh Long.

Anh phải ở lại bên em đấy Hoàng Minh Long. Em yêu anh.

Hai chị em được đẩy vào căn phòng có tử thần ngồi chờ sẵn. Mọi người bắt đầu chấp tay cầu nguyện cho hai người.

Nó ngồi cạnh nhóc trong phòng cũng chấp tay lẩm bầm cầu nguyện cho hai chị em nhà nàng. Và nó cũng nghĩ rằng nhóc cũng đang cầu nguyện cho hai chị đấy.

Sẽ nhanh thôi. Đoạn kết gần đến rồi. Mọi người sẽ ổn thôi đúng không.

Lam Minh Nhật.

Nguyễn Minh Phong.

Hoàng Minh Thụy.

Ba cô gái trai đi học.

Qua mọi chuyện. Ba tụi nó đã quyết định sẽ mặc váy,sẽ nhẹ nhàng với khuôn mặt mộc cùng mái tóc ngắn kia đến trường với thân phận con gái.

.....

-"Ca phẫu thuật thành công."

.....

1 tuần trôi qua với sự im lặng của ba người bất tỉnh kia. Ít ra Lam Minh Hoàng cũng phải mở mắt cho mọi người nhẹ nhàng trước chứ. Sao ai cũng dai dẳng vậy nhỉ?

Nó và nhỏ ngồi cạnh nàng với ánh mắt ôn nhu. Từ khi là bạn. Ba tụi nó vẫn luôn sát cánh từng ngày và cả sau này.

...

Thái Mỹ Hoà ốm yếu dần ngồi đợi mong mời Hoàng Minh Long tỉnh dậy. Sao anh lè mề thế Hoàng Minh Long. Em ghét anh rồi đấy nha.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Giải Quyết Rõ - Mẹ Xin Lỗi.

Chú nó ngồi trong phòng đối diện nội kế với băng cá nhân trên mặt.

- "Mọi chuyện hôm trước coi như chưa có gì. Tôi sẽ không tống bà vào nhà giam. Nhưng đổi ngược lại bà không được động đến cháu gái tôi nữa

Nội kế cười đều nhìn người chú tỏ vẻ phúc hậu trước mặt. Người là cái thá gì mà dám nói chuyện kiểu đó với Trương Ngọc Bích này chứ.

- "Đưa đi chúc đây."

Chú nó đan tay vào nhau nhìn người đàn bà mưu mô tham lam trước mắt. Đến khi nào mới nhận lỗi đây?

- "Tài sản của con bé Nhật hết rồi. Nếu bà cứ khăng khăng như thế thì bà mau chuẩn bị dọn vào nhà giam ở đi. Đến bệnh viện mà cũng thuê người xông vào được. Mà là cái gì mà loạn lên thế."

- "Người có tiền thì chuyện gì mà chẳng làm được." - Nội nở nụ cười tỏm nhọn nhất.

- "Bà điên rồi. Tiền bà đang dùng cũng từ công ty mà ra đấy."

- "Mặc kệ tiền từ đâu. Người như Trương Ngọc Bích đây phải có tài sản nhà họ Lam."

Chú nó nhếch nửa môi nhìn bà.

- "Nên nhớ. Bà chưa là vợ của ba tôi trên danh nghĩa với giấy ước gì cả. Nói ra thì cho bà tiền hàng tháng là quá tốt rồi đấy."

- "Người..." - Nội tức nắm tay thành quyền.

Chú không muốn nói gì với nội, bỏ lại vẻ mặt ấy đi nhanh ra phòng.

Vừa đi ra. Quán gia đi đến cung kính nói nhỏ với chú.

- "Bà Quỳnh vẫn ở ngoài cửa đợi ông."

- "Mặc kệ bà ta."

Nói thế nhưng lòng ông không thể mặc kệ được. Về phòng, ông mở ngay camera trước cổng ra nhìn bà với ánh mắt nặng trĩu.

Trời càng trở lạnh. Bà chà tay vào nhau thở dòn dập, co rút người lại chỉ để nói lời xin lỗi với ông.

- "Quỳnh... tôi yêu bà."

.....

Thím nó cầm điện thoại ra xem có cuộc gọi nhớ nào không. Không có gì. Cứ ngỡ đã đến lúc kết. Con trai bà vẫn chưa tỉnh.

Bà nhớ nó. Tất cả là vì sự tham muốn tài sản.

Bà lặng lẽ đi đến bệnh viện với đôi chân lạnh cóng kia. Chú ngồi trong phòng thấy bà bỏ đi. Không nổi quan tâm đi ra cũng lặng lẽ theo sau.

Bà đến phòng nhóc. Chỉ biết đứng ở ngoài nhìn vào. Nó ngồi trong đó lau tay cho nhóc. Bà không kiềm nổi nước mắt dâng trào. Lam Minh Nhật vẫn tốt như thế.

Bà nhớ lại những ngày nào. Và vẫn còn là một thiếu nữ dịu hiền, không biết đến hai từ "cướp đoạt" hay "giết người". Bà chỉ mong có một gia đình hạnh phúc. Vậy mà khi bà bước lên vinh quang của sự mong đợi ở tuổi thiếu nữ rồi thì mong muốn làm giàu ở tuổi gia đình đã che mờ mắt của bà. Bà ước gì thời gian quay lại ở phút bà gặp chú nó là được rồi. Nhưng đó chỉ là điều ước mà mãi mãi bà không làm được.

- "Thím vào đi." - Nó gọi điện bảo bà vào. - "Đừng đứng đấy. Em Hoàng đang mong thím vào thăm em ấy lắm." - Nó bên trong nhìn bà cười nhẹ. Con sẽ tha thứ cho thím mà. Ba con đã từng nói với con rằng. Nếu tha thứ được thì hãy tha thứ. Không mất mát cái gì đâu.

Bà không dám đối mặt với nó. Bỏ chạy với sự nhớ con da diết ấy. Mẹ xin lỗi, con trai. Xin lỗi con nhiều lắm. Hãy mau tỉnh lại nhé.

Chú đứng xa thấy bà có vẻ ăn năn. Không biết lòng mình đã nguội từ lúc nào. Mình có thể như con bé Nhật mà vị tha, bỏ qua bắt đầu từ một kết thúc được không?

[Chú ơi, con muốn Hoàng và thím cùng hai chú cháu mình bắt đầu lại.]

Tin nhắn hai ngày trước của nó hiện lên. Bắt đầu lại?!

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Ai Mới Là Người Nhận Hậu Quả Cho Câu Truyện.

Nó thấy bà bỏ đi. Quay sang nhìn Lam Minh Hoàng vẫn nằm đó không biết khi nào mới tỉnh.

- "Hoàng... đến khi nào em mới tỉnh đây?"

Chú đi theo thím trong im lặng. Lại trở về ngôi biệt thự với hàng ngàn lời xin lỗi mong mình nhận Lam Minh Hoàng. Thằng bé không có tội tình gì.

Chú đứng trước mặt thím thở dài.

- "Vào nhà đi."

Thím lạnh cóng ngược lên với đôi mắt đỏ hoe.

- "Thật ư?"

- "Bé Nhật muốn tôi và bà bắt đầu lại."

Lam Minh Nhật.

- "Vậ ông...?"

- "Bắt đầu lại nhé. Bà hứa phải là người vợ tốt, mẹ hiền, thím đảm đang đấy."

Thím gạt đầu trong nước mắt. Cảm ơn con, Lam Minh Nhật.

Chú nắm tay thím đi vào trong. Trên trời cao, hai ngôi sao toả sáng nhất khẽ nhấp nháy. Ba mẹ nó mỉm cười ở trên. Con người sao có thể vị tha nhiều lần? Nhưng nếu vị tha được thì hãy nhé. Bởi vì như thế là mình đã mang đến một nụ cười trên thế giới, giảm đi sự đau khổ cho một con người. Và chính bản thân mình cũng rất hạnh phúc.

.....

Thái Mỹ Hoà trong phòng vệ sinh vắt khăn lau mặt và một xô nước chuẩn bị lau cho Hoàng Minh Long.

Đứng nhìn mình trước gương. Dạo này trông mình xấu hẳn quá. Không biết như thế anh ấy có còn yêu mình nữa không. Mắt thâm quầng, mặt ốm hẳn, đôi môi tái nhợt. Nhưng như thế, khuôn mặt của một tiểu thư dịu dàng nhà giàu xinh xắn vẫn không phai đi. Thoái Mỹ Hoà khẽ đưa tay sờ lên má.

Hoàng Minh Long.

Nhớ đến lúc trước. Ngày nào Hoàng Minh Long cũng bắt mình ăn uống đều đặn, chăm sóc ân cần. Bây giờ không còn nữa. Làm Thái Mỹ Hoà thấy trống trải.

{Tôi không muốn em làm bạn.}

{Mà tôi muốn em là vợ tôi.}

{Tôi nói là không có cãi lại.}

{Lại nói dối.}

{Từ nay sắp đến tôi nói gì cũng phải nghe theo. Không nói dối, không cãi lại, nghe theo mà làm.}

Chỉ cần anh mở mắt ra thôi. Em sẽ là một cô bạn gái ngoan ở bên cạnh anh.

Thái Mỹ Hoà bẽ xỏ nước lên chưa kịp quay lưng bước đi. Một vòng tay ở phía sau choàng đến ôm lấy cả người Thái Mỹ Hoà, kéo em vào trong lòng.

- "Em có yêu tôi không?" - Giọng nói ảm áp truyền đến tai Thái Mỹ Hoà.

Choang.

Xô nước rơi xuống đất. Thái Mỹ Hoà run run không biết là thật hay mơ. Anh ấy tỉnh rồi. Anh ấy không bỏ mình mà đi. Thái Mỹ Hoà bật khóc.

- "Trả lời đi." - Hoàng Minh Long muốn chính miệng nghe Thái Mỹ Hoà nói yêu mình.

Thái Mỹ Hoà gật đầu nhanh chóng.

- "Yêu. Rất yêu. Thái Mỹ Hoà yêu Hoàng Minh Long nhiều lắm. Em yêu anh." - Thái Mỹ Hoà đã từng nói. Nếu anh ấy tỉnh dậy, có nói hàng vạn câu yêu anh. Thái Mỹ Hoà cũng sẽ làm.

Hoàng Minh Long nở nụ cười thỏa mãn. Xiết chặt Thái Mỹ Hoà lại, nhỏ nhẹ bên tai.

- "Tôi cũng yêu em rất nhiều."

.....

Nội kê suy nghĩ lại câu nói của chú nó. Người vợ chưa danh chính ngôn thuận. Nội tức giận hất hết những thứ trên bàn xuống.

- "Lam Minh Nhật. Con nhỏ khôn kiếp. Tao sẽ giết mày." - Nội nắm chặt tay đi nhẹ nhàng ra phòng.

Lái xe nhanh đến bệnh viện. Cả bọn mình muốn giết đều ở trong này. Ước gì bây giờ mình gọi sẵn một chiếc máy bay đến bắn nổ tung nơi này ra. Kiểm nén sự tức giận nội rút smart phone ra gọi nhanh cho nó.

Tin...tin...tin..

Nó đang ăn cơm nghe tiếng điện thoại reo lên. Nhìn thấy dây số lạ.

- "Alo?"

- "Em Hoàng sao rồi con?" - Giọng bà không mấy thiện cảm.

Nó lạnh lùng vút thìa xuống. Em ngồi đối diện nhìn nó với thần thái không vui.

- "Bà hỏi làm gì."

- "Nội quan tâm cháu không mang dòng máu mình là chuyện đương nhiên mà." - Bỗng từ "không mang dòng máu" in sâu vào tâm trí nó.

- "Câm và biến là điều bây giờ bà có thể làm." - Nó tức giận.

Em ngồi bên cạnh nắm lấy tay nó chấn động.

- "Ai ya....nội con hối hận muốn đến đây xin lỗi mọi người mà sao con lại làm thế với nội cơ chứ."

Ai chứ bà tôi sẽ không bao giờ tha thứ.

- "Bà muốn gì?" - Nó nói thẳng vào vấn đề.

- "Đúng là Lam Minh Nhật. Con nhanh hiểu ý nội quá. Thương con ghê."

- "Nói nhanh đi." - Nó không thích vòng vo.

- "Haiz...nội đang đứng trước cổng bệnh viện." - Bà đứng dưới nhìn lên bất gặp ánh mắt lạnh lùng của nó đang chăm chú đâm xuống mình. Con nhỏ đáng ghét. - "Nội muốn cùng con đến mộ ba mẹ con, ông bà nội con mà tạ lỗi."

Nó nghe xong nhếch nửa miệng. Đến bây giờ mới nhận ra sao?

- "Đợi tôi một lát."

Nói rồi nó nhìn em với ánh mắt ôn nhu cộng nụ cười nhẹ nhàng.

- "Ồ đây với Hoàng nhé Nhi. Chị sẽ về nhanh thôi."

Em bùm miệng gạt đầu nhanh chóng.

- "Chị cẩn thận với bà Trương Ngọc Bích đấy."

- "Chị biết rồi." - Nói rồi nó quay sang đặt nụ hôn trên trán Lam Minh Hoàng. - "Mau tỉnh dậy nha Hoàng."

Nó rời đi. Vừa đóng sập cửa lại. Lam Minh Hoàng nằm đấy, tay khẽ nhúc nhích. Mờ dần dần mở ra. Lam Minh Hoàng nhận được nụ hôn của Lam Minh Nhật. Nhóc nở nụ ước thỏa mãn. Như thế là quá đủ rồi chị Nhật. Em thích chị. Nhưng thời gian em nằm ở đây. Em mới biết rằng. Em chỉ thích chị thôi. Còn người em thật sự yêu đó là Từ Minh Nhi. À không... là Mangeora Sia mới đúng.

Em thấy nhóc tỉnh lại. Nở nụ cười của sự tội lỗi chạy đến. Mặn nồng chảy dài làm em thêm rung động.

- "Hoàng tỉnh rồi."

Lam Minh Hoàng cười lại với em. Mặc kệ em có là gì. Dụng cụ hay một con nhỏ mồ côi. Nhóc nắm lấy tay em.

- "Ừ." - Tưởng rằng mở mắt ra sẽ thấy người mình thích. Nhưng ngoài cái tưởng ấy. Mở mắt ra là người mình yêu.

.....

Tin...tin...tin...

Nhỏ ngồi ở cantin với cô. Nhận được tin nhắn của hai ông bà nội mình.

[Trước khi vào nhà giam. Ông bà nội muốn cùng con ăn bữa cơm cuối cùng. Ở nhà hàng gần biển nhé con.]

Nhỏ chần chừ nhìn cô.

- "Ông bà ấy muốn gặp chị ăn bữa cơm cuối."

Cô lơ đãng xem điện thoại.

- "Ừm. Chị đi đi. Đi một chút rồi về. Em không muốn mình có dính dáng gì đến họ nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Tai Nạn - Hội Đồng - Ác Mộng.

Nó đi xuống lầu với thái độ xem bà như vô hình. Nội nở nụ cười toả sáng nhìn nó. Hai người bước lên xe.

Xe chuyển bánh đi nhanh như gió. Nó ngồi nhìn ra cửa. Mọi thứ cứ lướt qua mỗi lúc một nhanh. Nó thích cảm giác này. Nhanh và mạnh.

Không để ý rằng, người ngồi cạnh nó đang có mục đích là giết chết nó.

Lái xe vào một con đường đến vùng ngoại ô của phố. Nó cảm giác lạ lẫm nơi này.

- "Đây đâu phải là đường đi đến nghĩa trang." - Nó quay sang.

Nội nhếch nhia môi nhún ga lái nhanh hơn. Nó bắt lấy tay bà trùng mắt.

- "Bà đang làm cái quái gì vậy hả?"

Nội hất tay nó ra.

- "Tao sẽ không để cho người thừa kế có kết cục tốt đẹp đâu. Hạ thủ mày xong. Mọi thứ sẽ là của tao."

- "Bà điên rồi." - Nó nắm lấy tay lái bà định cua lại nhưng vô ích.

Sự chống cự của hai người làm xe đẩy vào con đường nguy hiểm của ngoại ô. Bóng tối bao vây lấy, không một bóng người. Họ đang đi trên đồi dốc cao. Nếu không cẩn thận. Rất dễ dàng rơi xuống vực.

Xe lạng lách hai bên. Nó và bà bên trong đành lấy tay lái. Tận đèn mờ dần.

- "Bà mau quay lại đi. Nếu không cả hai sẽ chết đấy."

Bà ngoan cổ nhún ga tăng lên.

- "Đừng có mơ. Nếu không giết được mày tao sẽ không quay lại đâu."

Nó hét lên. Nó không thể như thế này được.

- "Nếu ba muốn thì tôi có thể cho bà tất cả."

Chát.

Nội dính lên mặt nó một bạt tai làm nó mất lực yếu tay tranh dành tay lái với mình. Nhưng tay nó không hề buông ra.

- "Tao cóc cần. Như thế chẳng khác nào là mang ơn mày. Con nhỏ ngu xuẩn này. Mày chết đi."

Kít.

.....

Nhỏ đạp xe đến bờ biển. Không thấy một bóng người và cũng không thấy nhà hàng nào cả. Hay đến nhầm địa chỉ nhỉ? Nhưng mình nhớ là đúng như trong tin nhắn rồi mà.

Nhỏ đứng đấy xem điện thoại mà không biết rằng sau lưng mình xuất hiện nhiều bóng đen đi đến hùng hổ với những gậy, cây, sắt trên tay.

Nhỏ có cảm giác bất an quay sang. Bắt gặp mấy bọn hôm bữa. Nhỏ vừa mới bị đánh xong, không thể chống trả lại bọn này một mình được. Hội đồng bọn kia xông lên. Nhỏ bỏ chạy ra đường biển.

Xung quanh bây giờ chỉ là nước và nước. Không một ai, không ánh sáng, không ai bên cạnh. Nhỏ biết là mình sắp die vì bọn kia. Chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

Một tên không kiên nhẫn tiến lên nắm lấy tóc nhỏ đâm mạnh vài phát vào mặt làm nhỏ không thấy gì trước mắt.

- "Đánh đánh đồng bọn tao như thế hả mày."

- "Hực." - Miệng học máu ra nhanh chóng.

Vài tên khác lại cầm gậy đến hội đồng đánh nhỏ toi tã dưới nước. Nhỏ yếu ớt không thể dơ tay lên che đầu mình.

Cứ hai thằng nắm cổ áo nhỏ xốc ngược là vài thằng kia xông lên đánh.

- "Hạ nó nhanh rồi về Nguyễn Sâm lấy tiền."

- "Hay tha nó đi." - Một tên dường như kiệt sức. - "Mới 17 tuổi như thế này là đủ rồi. Không mất trí cũng liệt người."

Mọi người nhìn nhỏ rồi cũng thả nhỏ trôi theo sóng biển đi vào bờ lái xe moto đi.

.....

Mình đang ở đâu thế này? Sao toàn là màu trắng. Nàng chạy dài theo con đường phía trước.

- "Có ai ở đó không?" - Nàng gọi lớn.

Có ai ở đó không?

Có ai ở đó không?

Đáp lại là tiếng vọng của nàng. Nàng rồi bời gãi đầu bù xù. Tự nhiên ở xa xa xuất hiện hai đốm màu đen.

Nàng đi đến gần. Đốm đen càng lớn.

Một bên là.

Nàng thấy nhỏ ở bên trong. Nhỏ bị bọn du côn đánh bầm mặt mày, thân hình dưới biển. Nhỏ bị bọn nó nhận đầu xuống nước uống vài ngụm. Vài tên còn cầm gậy sắt và gậy bóng chày đánh mạnh lên đầu. Tay nhỏ yếu ớt dơ lên nhưng vô ích. Một cánh tay nhỏ bé không thể làm được gì.

Nàng chạy đến nhưng dường như có một vách cản lại.

- "Phong... Phong." - Nàng hét lên. Mày bị làm sao thế kia? Mọi người đâu rồi? Sao không có ai đến cứu nhỏ. Nhỏ bất tỉnh nằm trôi theo sóng biển ở đây.

Nàng hướng mắt qua bên đốm đen còn lại.

Nó và nội kẻ tranh giành tay lái ô tô trên con đường nguy hiểm ở một nơi ngoại ô của thành phố. Hiểm trở ở dưới là một vách cao lớn. Rơi xuống đó có thể sẽ không sống nổi.

Nó bị nội kẻ tát vài cái vào mặt. Nhưng nó mặc kệ cố gắng lui đầu xe lại.

Kit.

Hai người lao thẳng vào hàng rào cũ nát kia. Xe bay thẳng xuống vực.

Choang.

Hai bên cửa kính vỡ tung toé.

Ầm.

Xe nổ tung. Mọi thứ bị lửa thiêu đốt lao xuống vực thẳm.

Nàng cố gắng nhảy đến nhưng không thể nào đến được. Vớ lấy tay chụp lấy nhưng những vết thương trên người làm nàng khó chịu, đau nhứt.

- "Nhật. Đợi tao."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Nàng Mất Tích.

Nàng trong mơ màng luôn miệng gọi tên nó và nhỏ.

- "Không." - Nàng giật mình thức giấc.

Mùi thuốc của bệnh viện làm nàng khó chịu khịt mũi, trần nhà màu trắng đập vào mắt. Nàng nhìn lên bình truyền nước. Rút cây kim ra nhanh chóng. Nàng vịn tường đi ra khỏi công bệnh viện.

Theo trực giác. Chắc chắn ác mộng ấy đang diễn ra. Không sai được điều gì. Nàng cực nhọc ngồi lên chiếc xe moto của nhỏ.

Lam Minh Nhật.

Nguyễn Minh Phong.

Hai tụi bây phải đợi tao đến. Chúng mình sinh ra là bạn của nhau. Tuyệt đối không được có mệnh hệ gì.

.....

- "Còn con nhỏ Hoàng Minh Thụy nữa đúng không?" - Nội nhỏ nhếch nửa miệng. - "Nếu sinh ra đã có nhau thì chết cũng có nhau. Thế mới là bạn chứ. Mau giết luôn con nhỏ đó đi."

.....

Anh cùng Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà đi vào phòng xem nàng như thế nào.

Vừa mở cánh cửa ra. Ba người trợn mắt không thấy nàng đâu. Chấn mền vùng ra bừa bộn. Bình truyền nước vẫn nguyên tư thế chảy dài nước xuống.

- "Thụy." - Anh hoảng loạn gọi tên. - "Em đâu rồi?"

- "Chị..." - Hoàng Minh Long nhìn xung quanh.

- "Chị Thụy đi đâu rồi hả anh?" - Thái Mỹ Hoà lo sợ hỏi.

- "Thụy." - Anh mở tung cửa đi khắp bệnh viện gọi tên nàng. - "Hoàng Minh Thụy."

Mọi người ở phòng Lam Minh Nhật nghe giọng của anh chạy ra.

- "Có chuyện gì vậy?" - Hấn nhón nháo.

- "Hoàng Minh Thụy mất tích rồi." - Anh rối loạn.

- "Mới thấy đây cơ mà." - Cô tròn mắt.

- "KHÔNG LẼ..." - Em và cô nhớ lại việc ban nãy nhỏ và nó. - "Không xong rồi. Mau đi cứu bọn họ nhanh lên."

- "Phong." - Chàng nghe xong loạn lên chạy khắp nơi.

- "Nhật." - Hấn lái xe moto đi nhanh ra cổng. - "Mày đang ở đâu?"

.....

Nó ở trên xe với nội không vững bật ngã ra. Xe lao thẳng xuống hàng rào cũ nát.

Chiếc oto bay giữa không trung.

Choang.

Hai bên cửa kính nát thành những mảnh vỡ vụn.

Ầm

Xe nổ ngay lập tức. Nó nhào ra ngoài ở giữa từ từ rơi xuống.

Máu nó chảy dài, rơi từng giọt theo nó xuống vực thẳm.

Nó nhìn lên bầu trời đầy sao kia. Hai ngôi sao khê sáng lấp lánh nhấp nháy.

Ba mẹ.

Chị.

Chú, thím và Hoàng.

Hoàng Minh Quân.

Nguyễn Minh Phong.

Hoàng Minh Thụy.

Mọi người ơi.

Tôi đang ở đâu đây?

Hoàng Minh Quân. Cậu mau đến đây cứu tớ với. Tớ đau quá. Tớ cần cậu. Tớ không thể chết. Tớ còn chưa nói lời yêu cậu mà. Làm ơn mau đến đây. Có nghe tớ nói không.

....

"Nhật."-Hắn lái xe nhanh chóng. Có cảm giác như nó đang réo riết hắn đến thật nhanh.-"Đợi anh."

Vào...

.....

Nhỏ uống no nước ở biển. Mơ màng trời dạt dào. Minh đau quá. Mà khoan đã. Nơi này...là nơi nào?

Nhỏ mang mán rất quen thuộc. Có những dấu chân của hai người. Tiếng cười của hai người. Có một hạnh phúc của hai người. Nhưng nhỏ không nhớ đó là của ai.

Minh...là ai?

.....

Vào....vào.

Nàng lái nhanh với chiếc moto trên đường biển. Nàng cố nhìn thật kĩ bóng hình nhỏ. Không thấy. Rõ ràng là mình thấy ở đây mà. Là nơi này mà.

"Nguyễn Minh Phong."-Nàng hét lên.-"Nguyễn Minh Phong."

Vào...

Nàng chạy lên phía trước. Nếu nàng đến nơi của nó mà không thấy thì giấc mơ đây là mộng ác mộng. Nhưng sao trong thân tâm nàng đó là sự thật.

Nàng đi trên con đường mà chính mắt nàng đã thấy nó bên trong con ác mộng đấy. Tại nơi này.

"Lam Minh Nhật."-Nàng gọi nó.

Lam Minh Nhật.

Lam Minh Nhật.

Lại là tiếng vọng giống như trong giấc mơ.

Mày đang ở đâu? Làm ơn lên tiếng cho tao biết mày vẫn ổn đi Nhật,Phong.

Tin...tin...tin..

Tiếng điện thoại trong cốp xe vang lên. Nàng đi chậm lại lắng nghe. Biết đâu đó là điện thoại của nó và nhỏ bảo mình mau về. Nàng thò tay vào trong. Vừa lái vừa cố gắng lấy điện thoại.

Bọn ở sau đuổi theo nàng bắt được cơ hội. Vì nàng đi quá nhanh. Bọn nó không thể đuổi kịp nên phải dùng cách này.

Rầm

Tông thẳng vào đuôi xe làm nàng đưa bánh trước lên.

Ầm

Đoàng.

Không những tông. Bọn nó cầm súng bắn thẳng vào vai làm nàng mất thăng bằng cả mình với đường song song.

Rắc.

Xương cốt va chạm hàng rào quá mạnh đến nỗi những thanh sắt cũ kia đâm vào nàng bay xuống vực.

"AAAAA..."-Nàng hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Đặt Niềm Tin Vào Ba Tội Hắc - Dang Hai Tay Chào Đón Cô.

Hoàng Minh Quân lái xe đến đoạn đường mà nàng trước khi đi đã nhắn tin lại cho mình. Vắng vẻ không một bóng người. Và nguy hiểm hơn là bóng tối cùng vực thẳm cao kia. Bên dưới toàn là cây và nước. Người may mắn lắm thì rơi xuống nước trôi đi, người không may thì tan xương nát thịt có rồi.

"Lam Minh Nhật. Em đang ở đâu?"-Hắc hét lên.

Đáp lại chỉ là tiếng vọng.

Anh lái xe đến ngay sau đó. Cùng hắc đi bộ trên con đường mòn kia. Rất có thể nàng và nó đã ở đây. Cảm giác của hai người cứ mách bảo hai người bọn họ cố gắng tìm thêm chút nữa.

Anh quay nghiêng ngả nhìn. Không thấy một bóng người nữa là. Không biết Hoàng Minh Thụy phần đi đâu rồi. Quay quanh với những làn gió mạnh ù ù kia. Anh có cảm giác thứ gì đó nằm sau lưng mình.

Xe moto của nhỏ nằm đó. Anh chạy đến. Không thấy bóng nàng đâu. Xe hỏng hết nằm cả xuống đường. Anh bàng hoàng hơn. Gọi lớn tên nàng.

"Thụy...mau ra đây cho anh."

Bất ngờ, một cánh tay đầy máu me đưa lên ở ngõ hẻm của vách. Chỉ cần đụng nhẹ là người ấy sẽ rơi xuống vực ngay lập tức. Sức chống chọi với những cơn gió mạnh ù tai kia, với hàng ngàn cây sắt đâm vào, cả vết đạn trên vai.

"C...ừ...u em"-Nàng nghe giọng anh mừng rỡ.

Anh chạy đến thấy không những mặt mà toàn thân nàng toàn là máu và vết cắt. Anh hoảng hốt bế nàng lên trên tay, mắt đỏ hoe mếu máo.

"Thụy...em bị làm sao thế này? Là ai đã làm em ra nông nỗi này chứ."

Nàng học máu ra nhanh chóng. Hơi thở yếu dần, bộ đồ của bệnh nhân được máu nàng tô đậm. Khuôn mặt kiều mỹ ấy tan biến với những dòng máu chảy dài thay nước mắt.

"Đề anh đưa em đến bệnh viện. Có anh ở đây rồi. Em sẽ không sao cả. Nếu em bỏ anh thì mãi mãi anh sẽ không tha thứ cho em đâu."-Anh ôm nàng chạy đến xe.-"Quân..."

Hắc thấy anh bế nàng trên tay. Không hết nỗi hoảng hốt với tình trạng khá nguy hiểm của nàng. Hắc lái xe để anh ôm nàng ở sau phông ào ào về bệnh viện. Trên con đường cao tốc của thành phố, hắc lượn lách qua mọi người.

"Thụy sẽ ổn thôi."-Hắc tự nhủ với anh.

"Ừm."-Anh ôm chặt nàng ở trong lòng.-"Sẽ ổn thôi mà"

.....

Chàng lái xe đến bờ biển. Mở cửa ra chạy dài trên con đường xa xa kia.

Nguyễn Minh Phong. Em đang ở đâu? Mau chạy ra đây đi. Em ổn chứ? Anh thì không ổn chút nào đâu?

"Phong ơi..."-Chàng hét lên.

Đào...đạt...đào...đạt.

Sóng biển mạnh mẽ cuốn một thân hình bé bỏng trôi lơ lửng trên mặt nước. Chàng cau mày thấy bóng dáng quen thuộc với bộ đồng phục học sinh đấy. Là nhỏ.

Chàng chạy dưới nước đến bên nhỏ. Bắt gặp người con gái yếu ớt với máu me và thương tích mắt nhắm lại không nhúc nhích làm chàng sợ hãi bồng xốc nhỏ lên.

"Phong....không sao cả. Có Bảo ở đây rồi."-Chàng bế nhỏ đi vào bờ.

Máu ở người nhỏ vẫn đang chảy. Hoà nguyện vào nước. Khuyết tán với nước biển nhuộm luôn áo sơ mi màu trắng của chàng thành màu đỏ chói.

- "Em khóc quá Nguyễn Minh Phong à. Đừng làm anh phải hối hận được không?"

.....

Mọi người ngồi ở bệnh viện chấp tay đi qua đi lại đặt niềm tin vào ba tụi hần mau mau mang ba tụi nó trở về nguyên vẹn. Đừng có chuyện gì xảy ra với ba tụi nó.

- "Ba anh ấy trở về kìa." - Em nói làm mọi ánh mắt hướng về ba tụi hần. - "Nhưng sao chỉ có hai người."

Không còn nhiều thời gian. Mọi người trước hết phải cứu lấy nhỏ và nàng.

Ca phẫu thuật cho hai người tiến hành ngay lập tức. Máu mất quá nhiều.

Nhỏ bị đánh trọng thương đến bầm thân, vỡ mạch ở da và tổn thương đến não. Có thể sẽ mất trí nhớ mãi mãi.

Nàng hôn mê với viên đạn và hàng ngàn thanh sắt đâm vào cùng đôi chân cà xuống đường trầy xước mạnh gây tổn thương đến chân.

Thái Mỹ Hoà bên ngoài ôm lấy Hoàng Minh Long khóc nức lên. Chị Thụy sao lại ra nông nỗi như thế cơ chứ. Chị đừng xảy ra chuyện gì được không? Em rất sợ... rất rất sợ chị sẽ ra đi. Cả chị Phong của em nữa.

Hoàng Minh Long thuận thế ôm lại Thái Mỹ Hoà run run. Chị còn phải mở mắt nghe em nói xin lỗi chị chứ.

- "Anh Long... chị Thụy và chị Phong sẽ không sao chứ?" - Thái Mỹ Hoà sợ hãi.

- "Ừ...ừ..." - Hoàng Minh Long ôm chặt Thái Mỹ Hoà gật đầu. - "Chị ấy sẽ không sao?"

Tôi sẽ không tha những người đã làm chị tôi như thế này. Hoàng Minh Long nghiêng răng kiềm nén.

Ba mẹ nàng đến nhà thờ thăm nguyện cho nàng mau mau tỉnh lại. Con bé ấy thật sự rất tội nghiệp. Cầu mong chúa hãy giữ nó bên chúng con. Nó không thể biến mất nhanh như vậy được.

Anh nắm chặt tay thành quyền, mặt lạnh băng đứng ngoài cửa mong chờ kết quả.

[Mau đối xử với hai người kia như hai người ấy đã đối xử với Hoàng Minh Thụy.]

Anh nhấn tin cho thuốc hạ mau mau khử chết hai tên súc sinh đấy.

Lập tức hai người kia bị lôi đến con đường mà Hoàng Minh Thụy gặp tai nạn. Họ bị trời mà lôi đi như súc vật, bắn ngay vai và hàng vạn thanh sắt bay vào người bọn họ. Và cuối cùng là vút xác rơi xuống vực.

Cô đứng ở đấy không chịu được nỗi đau khóc thét lên. Mọi thứ mau trở lại ban đầu được không?!

Cô lê thê nặng nề ra lang cang khóc một mình. Cô không muốn gã nhìn thấy bản mặt này.

Chị ơi, đừng xa em. Chị ổn mà đúng không? Hai con người đó đúng là không còn tính người. Chị mình sẽ ra sao đây? Tổn thương quá nhiều.

- "Hức...hức....em còn chưa nói gì với chị. Chưa cùng nhau yêu thương nhau mà." - Cô tự kỉ.

Gã đứng sau lang cang nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối của cô. Gã thất lại. Thái Mỹ Tuyền, anh xin lỗi. Gã cảm thấy những giọt nước mắt của Thái Mỹ Tuyền không làm tim mình đau như Lam Minh Nhật. Nhưng đủ để rung động. Có lẽ mình nên đến bên cô ấy.

Nên yêu một người yêu mình. Như vậy sẽ tốt.

Anh dao động rồi Tuyền à. Anh sẽ đến bên em ngay lúc này. Người con gái tốt nhất xuất hiện trong cuộc đời anh.

Trịnh Gia Khôi đến nhẹ nhàng ôm lấy Thái Mỹ Tuyền sau lưng.

- "Đừng khóc nữa. Anh đau."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Anh Yêu Em Rất Nhiều - Đừng Làm Anh Sợ - Lam Minh Nhật Đang Ở Đâu?

Thái Mỹ Tuyền bất ngờ ngừng khóc. Anh ấy đã chấp nhận mình sao? Anh ấy đau khi thấy mình khóc sao? Có thật không?

Gã xiết đôi tay lại. Thở nhẹ nhàng vào tai cô.

"Minh yêu nhau đi."

.....

Ca phẫu thuật thành công. Nhưng việc tỉnh lại là rất lâu. Cũng có thể là ngủ suốt đời, cũng có thể là người thực vật, cũng có thể là ra đi bất kì lúc nào họ "muốn".

Chàng ngồi trong phòng nhỏ chảy hai hàng nước mắt. Ai nói con trai không được khóc. Đập hênh rằng nó cho tao. Chàng nắm lấy tay nhỏ.

{Cũng có thể con bé sẽ không bao giờ hồi phục. Phần não tổn thương quá nặng. Nếu tỉnh lại, mất trí nhớ là điều kì tích lắm rồi.}

Lời bác sĩ vang lại. Chàng cảm thấy rất đau ở tim. Mọi việc muộn mất rồi. Muộn mất rồi. Chàng đã không nói lời yêu nhỏ được. Bây giờ chàng phải làm thế nào đây? Giá như cái ngày nhỏ nói yêu mình. Thì mình phải chạy đến ôm lấy nhỏ và nói yêu nhỏ chứ.

Vì mình quá hèn nhát nên cái gì cũng muộn màng mới hối hận. Thật đáng khinh thường cho thằng con trai như Trịnh Gia Bảo đây?

Chàng nắm lấy tay nhỏ khóc lên.

"Anh yêu em rất nhiều. Nguyễn Minh Phong của anh. Em đừng bỏ anh."

.....

Anh điên loạn ngồi trong phòng cười dại khờ.

{Phẫu thuật thành công là quá tốt rồi. Sẽ rất khó mà dễ hồi phục. Một năm, nếu một năm cháu ấy không tỉnh thì trở thành người thực vật là kết quả của sự kì tích. Trong vòng một năm. Nếu con bé tỉnh lại được thì đó là kì tích. Nhưng toàn thân đã bị liệt. Đi xe lăn và điều trị sẽ khỏi. Hay cầu nguyện.}

"Em nghe tên bác sĩ nói mấy câu vớ cmm vẫn như phân chó mới ị không? Nó dám nói em bị liệt phải đi xe lăn và tập điều trị. Má nó, như thế thì anh không kiên nhẫn đợi em bước đi trên lề đường với anh được đâu. Em thấy buồn cười với mấy tên bác sĩ chỉ biết ăn tiền vậy không?! Em là vợ anh mà. Em sẽ không bỏ anh lại một mình đâu em nhỉ?! Vợ nhỉ?!"

Tìm anh đau khi nhìn thấy những vết thương trên người nàng. Người con gái trước mặt mình đã rất đau lắm. Anh xin lỗi vì đã đến trễ.

.....

Hắn đứng ở giữa dựa lưng vào tường nghĩ đến nó. Hoàng Minh Thụy và Nguyễn Minh Phong đã tìm được rồi. Vậy còn Lam Minh Nhật đang ở đâu? Em rút cuộc là trốn ở nơi nào rồi hả? Anh rất nhớ em

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Tớ Có Thể Làm Bạn Trai Cậu? - Giấc Mơ Chúng Ta Gặp Nhau.

Lam Minh Hoàng chưa hoàn toàn hồi phục đi chậm chậm qua phòng của hai chị xem tình hình.

Em dịu nhóc đi với khuôn mặt lo lắng.

"Hay để tớ lấy xe lăn cho cậu nhỉ?"

Lam Minh Hoàng mỉm cười nhìn Từ Minh Nhi ân cần. Chị Nhật, chị đang ở đâu vậy? Đang ở nơi nào mau trở về đi. Muộn rồi, đã đến giờ em và Từ Minh

Nhi quyết định tất cả.

"Cậu thích tớ?!"-Lam Minh Hoàng hỏi Từ Minh Nhi trong khi em đang quay lưng đẩy xe lăn đến.

"Cậu..."-Từ Minh Nhi đỏ mặt.

"Tớ có thể làm bạn trai cậu?"-Lam Minh Hoàng chủ động.

Từ Minh Nhi tròn mắt quay sang nhìn Lam Minh Hoàng vừa nói chuyện gì?

"Chẳng phải..."

Lam Minh Hoàng khẽ cười,nháy một mắt đưa tay lên che miệng.

"Suyt...chị Nhật uống chưa. Không xem được cảnh em hở lộ với bạn gái."-Lam Minh Hoàng nở nụ cười tươi.

"Cậu nói thật chứ?"-Em meo máo.-"Tớ...đồng...ý."

Em chạy đến ôm lấy cổ nhóc. Nhóc bật người cười ôm lấy em.

"Té anh."

Em cười lại véo tai nhóc kéo đi.

"Ừ. Té anh."

"Ấy...ấy...Anh đau đấy nha Nhi."-Nhóc meo máo.-"Chị Nhật sẽ không tha cho em đâu."

.....

Một nơi hoang vắng nhiều cây cối. Suối chảy róc rách,tiếng chim kêu vào xế chiều nghe rất sợ hãi mang đến cảm giác chết chóc ở một nơi khó tả.

Nhỏ và nàng trên mình đầy vết thương đi cùng nhau lang thang với đôi chân trần đau rát.

"Thuy...mình đang ở đâu vậy?"-Nhỏ sợ hãi nhìn xung quanh.

"Tao không biết."-Nàng ôm lấy bà vai.-"Mà...thằng Nhật đâu?"

Nhỏ nhìn bốn phía,toàn cây cỏ thụ lớn,gió mạnh mẽ đưa đẩy cây xào xạc,những chú chim màu đen kêu réo riết làm nhỏ sợ hãi ôm đầu lắc lia lịa.

"Tao không biết. Ở đây sợ quá. Tao muốn về nhà."

Nàng ôm lấy nhỏ đi tiếp. Phía trước có ánh sáng. Chắc hẳn là đường ra. Miệng nở nụ cười đang định chạy thật nhanh thì bên kia sông,một cánh tay mắc kẹt ở hai hòn đá lớn.

Nhỏ với nàng sợ hãi không dám đến gần. Những vết thương trên người hai bọn họ cứ ứa máu ra liên hồi làm khuôn mặt ai nấy cũng khô khan,tái nhợt.

"Tao đau quá."-Nàng ôm lấy ngực học máu ra ngoài.

Nhỏ ôm lấy nàng lay lay.

"Mày bị làm sao vậy Thuy?"-Nhỏ tròn mắt.-"Hực..."-Bất ngờ đầu nhỏ chảy máu xuống cả mặt. Nhỏ ôm lấy thét lên.-"AAAA...."

Cánh tay bị mắc kẹt ở hai hòn đá kia tách ra trôi dạt đến gần nhỏ và nàng.

Lấy sức yếu kéo người dậy. Nhỏ và nàng giật mình thấy nó như bị hành hạ ở chốn âm tào địa phủ. Thật kinh hoàng.

Toàn thân nó bị bóng hầu hết, khuôn mặt bị hàng ngàn vết cắt. Khuôn mặt của một thiên thần đã bị quỷ dữ rạch nát,máu ở những vết bóng ấy cứ chảy dài ra không ngừng. Rất có thể nó sẽ mất mạng và bỏ mọi người ở lại.

"Nhật...mày nghe tao nói gì không?"-Nàng ôm lấy nó.

Nó nhẹ nhàng đưa tay lên nắm lấy tay nàng và nhỏ.

"Là...m...on...cứu...tao...vớ...tao không muốn chết."-Nó cứ nói từng chữ là máu cứ trào ra.-"Nhanh...lên...đừng...bỏ...tao."

Lần đầu tiên,lần đầu tiên trong đời nó cầu xin ai đó. Cầu xin họ đừng bỏ nó,cầu xin hãy cứu nó. Vì nó rất sợ. Nó bây giờ như một viên pha lê xanh rêu bị rạn nứt. Chỉ cần đưa một ngón nhẹ vào là lập tức viên pha lê xanh rêu đầy vỡ tung thành những mảnh vụn đến nỗi mình không thể thấy và bắt lại được.

Tình trạng của nó còn kinh hơn nhỏ và nàng.

Nàng nắm lấy tay nó gạt đầu trong nước mắt.

- "Ừ...ừ...tụi tao sẽ không bỏ mày đâu."

Nhỏ ôm lấy nó nằm xuống.

- "Tụi tao nhất định sẽ không bỏ mày..." - Nói rồi nhỏ nhắm mắt hoàn toàn. Nhìn nhỏ bây giờ với khuôn mặt máu me cứ như một ác quỷ chính gốc.

- "Phong..." - Nàng hét lên.

- "Tụi mày...hứa...nhá..." - Nó mỉm cười nhìn lên bầu trời.

Đưa tay lên muốn chạm đến hai vì sao đấy. Ba mẹ...đợi con đi theo với.

Nó nhắm mắt buông tay rơi xuống với máu trôi theo con sông.

Nàng ôm nhỏ thấy nó trôi theo con sông kia. Chạy dưới nước đuổi theo.

- "Đừng đi Lam Minh Nhật..." - Vận động quá mạnh. Nàng đau ứa lên với những vết thương trong người. Cảm giác như hàng ngàn thanh sắt bay nhanh và mạnh xuyên qua người nàng.

.....

Hiện tại.

Anh với chàng thấy nhỏ và nàng có biểu hiện lạ. Miệng chưa kịp nở nụ cười thì nhỏ và nàng giật giật với hô hấp không đều.

Bất ngờ máu từ miệng nàng và nhỏ phun ra tràn hết ống oxi kia.

- "MAU GỌI BÁC SĨ..." - Anh và chàng chịu không nổi ôm lấy nhỏ và nàng - "ĐỪNG ĐI MÀ..."

Mọi người chạy đến thấy nhỏ và nàng liên hồi giật giật, máu cứ phun ra làm bọn họ sợ hãi.

- "Hai người sẽ không sao mà đứng không?" - Nhóc chảy nước mắt.

- "Chị Phong, chị Thuý đừng làm bọn em sợ mà..." - Thái Mỹ Hoà bịt miệng nấc lên.

- "Chị ơi..." - Hoàng Minh Long và cô chạy đến nắm tay chị mình.

- "Làm sao thế này?" - Gã kinh hoàng nhìn tình trạng hai người bọn họ.

- "Bác sĩ đâu..." - Hấn hét lên.

Em đưa bác sĩ chạy đến. Vừa bước vào bọn họ thấy hai bệnh nhân của mình. Không tài nào hiểu được chuyện gì xảy ra, lác đầu.

- "Hiện tượng này mới thấy lần đầu..."

Hấn nghe xong nhảy thẳng đến nắm cổ áo trợn mắt.

- "Bác sĩ kiểu gì vậy hả?"

- "Bình tĩnh đi Quân..." - Gã gỡ tay hấn ra.

- "Làm sao mà có thể bình tĩnh được hả? Nhìn con Thuý với con Phong mà mày không thấy sốt ruột hay sao?" - Hấn vùng vẩy ra khỏi gã - "Con cả con Nhật nữa..." - Hấn mếu máo - "Con khốn đó biến đi đâu mất rồi. Về mà xem bạn mày bị gì đi kia..." - Hấn cứ nói làm cả bọn khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Bi Kịch Của Nhân Vật Chính.

- "A..." - Hấn ôm đầu hét lên. - "Biến hết đi." - Hấn đá tung mọi thứ.

Nhỏ với nàng bắt ngờ làm người ta sợ hãi rồi cũng bắt ngờ làm người ta đứng tim. Hai người bọn họ trở lại tư thế ban đầu.

Bác sĩ nhanh chóng chạy đến khám.

- "Sao rồi?" - Anh dường như thiếu kiên nhẫn.

Bác sĩ thờ dãi nhìn mọi người với cặp kính.

- "Tôi nói thế này không biết mọi người hiểu sao. Nhưng chắc có lẽ một phép màu nào đó đã đưa họ đến một nơi rất đáng sợ. Trong tâm trí cả họ chắc hẳn đã gặp phải một điều gì đó kinh khủng làm bọn họ mất đi lý trí và ảnh hưởng đến nội tạng. Ngược lại họ có thể tỉnh nhanh hơn so với mức dự tính."

- "Vậy di chứng sau này?" - Chàng bình tĩnh.

- "Còn phụ thuộc vào kì tích có xuất hiện không?" - Nói rồi bác sĩ đi nhanh ra ngoài. Chưa bao giờ gặp một chuyện như thế này.

Hấn bắt lực ngồi xuống ghế. Em thấy tình hình không ổn. Bất kì vì lên cho có tiếng động.

Em bật kênh tin tức. Mọi hôm thì coi xong chém gió bá đạo với mấy người. Nhưng hôm nay lạ lắm không ai nhắc mỗi lên để thờ nữa. Bọn họ chăm chú vào tivi như người mất lý trí.

- "Xin thông báo. Ở khu vực sâu trong ngoại ô thành phố. Phát hiện ra một thi thể bị bỏng nhưng không nhận diện ra được. Hiện bây giờ đang đưa đến bệnh viện xem xét."

Nghe tin tức xong, ai nấy cũng không dám nhìn vào xác kia. Bỏng đen hết, máu khô lại, khuôn mặt chưa xác định được dạng.

Hấn chạy nhanh ra cổng đợi mọi người đưa xác đến. Chính mình sẽ xác nhận cái xác đấy. Nó không phải Lam Minh Nhật. Đúng rồi, không phải em.

Hấn tự an ủi bản thân. Nhưng trong tâm hấn cứ nghĩ đến cái xác đấy là nó. Nó đã bỏ hấn ở lại mà đi.

Mọi người chạy theo đứng cạnh hấn. Xe đẩy đến, hấn chắn ngang đường.

- "Cháu muốn biết người này có phải người thân của cháu không?" - Nghe xong mọi người dang ra hai bên để mình hấn đến gần.

Hấn mở bọc ra xem xét. Toàn là màu đen và vết máu khô lại. Hấn không can đảm mở hết vỏ bọc còn lại vì hấn đã thấy sợi dây chuyền hấn đã đeo trên cổ nó vẫn ở đây và toàn màu đen. Mặt hình dây chuyền hấn đã gắn thêm hai chữ cái đầu tên nó và hấn. Q&N

Hấn cầm lấy sợi dây trên tay người bị bỏng kia. Là nó thật rồi. Hấn bật khóc.

- "Lam Minh Nhật." - Hấn gọi tên nó.

Nhóc nghe tên chị mình tự miệng hấn. Không tin vào những gì. Chạy đến nhìn xác chết.

- "Không phải chị Nhật." - Nhóc điên loạn. - "Không phải. Người này xấu hơn mà. Chị ấy là một thiên thần đấy. Cái con mụ xấu như quỷ này mà là chị Nhật ư? Mọi người làm rồi. Anh Quân làm rồi, làm rồi." - Em có chút vấn đề về thần kinh nhìn cả bọn với bộ đồ bệnh nhân.

.....

Lam Minh Nhật chết.

Mọi thứ đổ vỡ.

Con nhóc hay cười với khuôn mặt tựa thiên thần, mái tóc tím đen phong cách tomboy kia bây giờ chỉ có thể ngấm nhìn trong bức ảnh chân dung được người ta vẽ lên. Nó thật đẹp. Một đứa sống vì tha biết bao thế kia mà bây giờ đã trở thành tấm ảnh cười mãi không lên tiếng.

- "Không. Chị Nhật chưa chết." - Nhóc hét lên giữa nhà. Chị dám bỏ em lại sao? Chị đặt nọ hôn trên trán em rồi ra đi mãi mãi bên kia. Vậy thì chị xuất hiện ở đây làm gì. - "AAA...."

Mọi người không kiềm nén được cũng bật khóc. Cho đến bây giờ mọi thứ vẫn không ai ngờ. Lam Minh Nhật chết. Chỉ mới 17 tuổi mà ra đi không một câu từ biệt.

Người thân nó xếp thành hàng đi đến cạnh nó, trên tay còn cầm cây hoa cúc trắng.

Rào...rào...

Mưa.

Đến trời cũng khóc.

Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long đứng trước nhìn sâu thẳm đôi mắt của nó. Màu xanh rêu trong trẻo kia. Chị ấy ra đi quá đột ngột.

Nhớ lại lúc chị cảnh cáo mình không được làm gì đến Hoàng Minh Thụy, không được làm tổn thương Thái Mỹ Hoà. Giá như chị sống lại mà mắng em thêm một lần nữa nhỉ? Hay chị động viên Thái Mỹ Hoà mỗi lần cô ấy yếu đuối. Thật bất công cho chị quá.

Hình ảnh nó đánh nhau với cả bọn, cảnh cáo, chọc giám thị, lên hội đồng nói chuyện, xem tài liệu khi kiểm tra, học bài và xách xe đi dạo phố hiện lên trong kí ức của anh và chàng. Hai người lặng lẽ đặt hai cành hoa trước mặt nó.

- "Mày mãi mãi ở trong tim tui này."

Em bước lên cúi đầu chào chị. Mắt đỏ hoe không biết mình phải tạ ơn người con gái trước mặt bao nhiêu lần. Chính chị là người đã mang đến niềm hạnh phúc cho em và chị cũng là người dành lấy tự do cho em. Em cảm ơn chị rất nhiều. Ước mơ vẫn là ước mơ. Nhưng có những ước mơ vẫn tự chính mình cùng những người bên cạnh dành lấy được. Ước mơ của em đó là tự do.

Cô mang khuôn mặt đau buồn đi đến giọng cười với nó. Lam Minh Nhật. Cậu ra đi mà chẳng đợi tôi nói lời cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu đã mang anh ấy đến bên tôi. Thế giới bên kia cũng phải hạnh phúc nhá Nhật. Tôi yêu cậu.

Gã đi sau trầm mặt nhìn ảnh nó mỉm cười. Người con gái đầu tiên trong đời Trịnh Gia Khôi này thật sự quá đáng thương. Em đến bên tôi, ân cần yêu thương tôi rồi rồi xa tôi chỉ mới 17 tuổi. Nhớ những ngày nào hai đứa mình cùng nhau nướng bánh, chạy lon ton với nhau rồi tiến nhau ra sân bay. Mới gặp lại thì cậu đã bỏ tôi. Một lần nữa thôi nhá Lam Minh Nhật. Rồi từ nay tớ sẽ không nói nữa đâu. Tớ yêu cậu rất nhiều, Lam Minh Nhật.

Chị nó yếu đuối, em dịu chị nó bước lên nhìn đứa em gái nhỏ bé của mình. Tiếng "hai" của nó bây giờ không còn nữa. Chị rất thèm em gọi chị là hai, rất muốn em ôm chị nằm ngủ, cùng tâm sự, cùng đi ăn hàng. Chị không ngờ vài ngày trước em còn nằm cạnh chị thủ thi mà bây giờ lại nằm đó mỉm cười mãi mãi. Ba mẹ sao nỡ mang em ấy đi để con cô đơn ở đây cơ chứ. Con rất sợ khi bên con không có em ấy. Em ấy là nguồn động lực cho con sống tiếp. Nếu ngày ấy không có em ấy chạy ra ôm con lúc con sắp chết thì con mới đúng là người ra đi. Thật bất công cho con bé quá. Chị mới 17 tuổi, chưa biết hết mọi thứ mà ra đi. Giá như người ấy là con, vì con quá bất tài, quá vô dụng. Chị xin lỗi, chị yêu em nhiều lắm. Con nhỏ ngốc nghếch này.

Vợ chồng chú thím bước lên nặng trĩu nhìn nó. Nhật, tại sao con lại bỗng bột vậy. Con chạy theo thứ gì mà bỏ mọi người ở lại. Ở nơi này không đủ tốt với con sao? Hay là con quá mệt mỏi nên con muốn nghỉ ngơi.

Thím xin lỗi con, Nhật. Con thật tội nghiệp. Nếu con sống lại, thím hứa, có làm người hầu cho con cả đời thím cũng sẽ làm.

Hầu hết học sinh ở trường ai cũng đến đưa tang nó. Thầy cô ai cũng đi qua để lại nó cây nhang và cành hoa cúc trắng.

- "Chúc em bên thế giới đầy hạnh phúc với gia đình." - Giám thị bạc đầu cười nhẹ nhìn nó.

- "Thầy thương em nhất đấy Nhật. Thăng nhóc này, dám đi trước thầy một bước." - Thầy chủ nhiệm dụi mắt đỏ hoe. - "Em phải hạnh phúc bên thế giới kia đấy."

- "Bây giờ và cả mai sau. Em luôn ở trong tim mọi người. Em quá tốt." - Hiệu trưởng và cô hiệu phó giọng cười nhìn nó.

- "Từ bây giờ không còn ai xuống cantin lão bà này ăn sáng tán gẫu nữa." - Bà Mười lau nước mắt. - "Ba tui mày đúng là.... còn nhớ điện thoại mà ba tui mày mua cho bà không? Những tấm ảnh chụp cười toe đấy. Xem lại mà lão đây da xiết. Suốt cuộc đời, bà chưa gặp ai như ba tui mày hết đấy. Đi hạnh phúc nha con. Đầu bạc tiền đầu xanh. Quá bất công."

Bà điệu nước nở đại diện lớp đem bó hoa đi lên.

- "Anh Nhật đi mạnh khỏe. Từ nay lớp mình không còn ai đứng ra bảo vệ nữa rồi. Có anh... mấy bọn lớp bên không làm càn. Không còn anh chắc không ai chống lưng mỗi lúc lớp quậy phá nữa. Và cả tiếng anh chửi bọn em. Anh ra đi nhá. Anh bên kia phù hộ cho anh Phong và anh Thụy nhé. Đừng mang hai người đấy đi. Em và mọi người luôn nhớ đến thằng bạn như anh."

Đặng Vương cũng đến đám tang nó với chiếc ô đen trên tay. Bàn đầu dự tính bên dưới là lên thấp nhang thôi, không nói năng gì. Nhưng khi nhìn vào tấm ảnh của nó. Đặng Vương không kiềm được đỏ hoe mắt.

- "Đi mạnh khỏe. Cảm ơn đã đánh tao. Nhận ra rằng mày rất tốt và chính mày đã làm tao cảm động. Có thể vì bạn mà hy sinh. Định đến nhờ mày dạy tao cách có bạn mà mày đi mất. Mả, thẳng khốn."

Hắn thấy mọi người ai cũng khóc trước bức ảnh nó. Còn có cả thấp nhang, đưa hoa tiễn nó ra đi. Hắn bắt đầu mất lí trí. Không, Lam Minh Nhật của anh chưa chết. Làm sao có thể ra đi vậy được. Anh còn chưa mang em về nhà để ra mắt ba mẹ anh mà. Em đừng khốn nạn vậy chứ.

Hắn điên loạn đi lạng qua lạng lại đến trước nó đang mỉm cười. Cười cái đêch gì vậy hả Lam Minh Nhật. Con khốn này, em khốn nạn để anh khốn nạn với chứ.

- "Khốn kiếp. Mày vừa phải thôi chứ Nhật. Mày bỏ mọi người ra đi lạng lẽ như vậy. Bộ mày tưởng mày cao quý và tốt bụng quá hả. Hy sinh vì bạn về ư? Cái đó có giúp cho mày được gì không mà mày lúc nào cũng vậy hả?" - Hấn hét lên. - "Trông tìm mày có hình ảnh tao không? Mau trả lời đi Lam Minh Nhật."

- "Đừng nói nữa anh Quân." - Em với Thái Mỹ Hoà nghe hấn nói bật khóc lên.

- "Lam Minh Nhật chưa có chết." - Hấn há hết tất cả đồ xuống. Nhảy đến ôm lấy tấm ảnh của nó. - "Nhật của Quân chưa có chết mà." - Hấn lí nhí ôm tấm ảnh ngồi khóc.

Anh, chàng với gã chạy đến ôm lấy hấn đang làm loạn ở đây.

- "Buông tao ra." - Hấn vùng vẫy.

Gã nắm lấy cổ áo hấn xóc ngược lên.

- "Tĩnh táo lại đi Hoàng Minh Quân. Lam Minh Nhật đã bỏ chúng mình mà đi đấy. Phải, cậu ấy thật khốn nạn. Vì khốn nạn quá mức, không còn mặt mũi nào gặp chúng ta nên cậu ấy mới bỏ chúng mình mà ra đi đấy." - Gã hét lên.

Hấn một tay ôm lấy ảnh nó, một tay dơ nắm đấm đấm vào mặt làm gã té nhào xuống bậc.

- "Anh Khôi." - Cô chạy đến đỡ gã dậy.

- "Mày mà còn nói cái kiểu đó với tao về Nhật nữa thì mày chết đi." - Hấn chạy đến ngồi lên người gã đấm liên tiếp.

- "Đừng mà Khôi." - Cô sợ hãi nói lớn.

Gã bắt lấy cánh tay hấn vật ngược lại đấm vào mặt cho hấn tỉnh ra. Dưới mưa trắng xoá. Hai người vật lộn đánh liên hồi.

- "Tĩnh chưa hả?" - Gã càng hét lòng càng đau.

Mưa mỗi lúc ngày càng lớn dần. Làm mù những gì trước mắt. Mọi người chạy đến ngăn cản gã và hấn.

Hấn khóc ôm lấy ảnh nó bị họ lôi đi với khuôn mặt bầm tím và máu đang rỉ ở môi kia.

Nhật của anh đáng thương quá.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Ai Là Người Tàn Nhẫn Nhất?

Hấn được đến bệnh viện hồi sức với bình truyền nước. Miệng mang nằm ngửa nhưng tay hấn vẫn nắm chặt bức ảnh của nó. Làm sao Lam Minh Nhật chết được nhỉ?

Hấn tự nhủ với mình rằng nó đang đi đâu đó giải toả thôi rồi sẽ về lại. Đứng rồi, sống là phải suy nghĩ tích cực đi.

Nhưng Nhật à... em tàn nhẫn với anh quá. Cứ mỗi lần nhắm mắt lại hình bóng con nhóc cá tính xuất hiện trong giấc mơ anh. Nhưng anh thích, bởi vì anh sẽ được thấy em. Anh sẽ ngủ mãi để thấy em mãi.

Hấn nhắm mắt nằm im lìm. Hấn thấy nó. Thấy nó đứng đấy nhìn hấn cười tươi.

Hấn chạy đến ôm lấy nó nhưng không được. Nó biến mất và xuất hiện ở nơi khác. Hấn cũng chạy đến ôm lấy nó. Nhưng chỉ là hư vô.

- "Nhật... em là sao thế?" - Hấn đứng đấy nhìn nó. Hấn sợ hấn chạy đến ôm nó là nó sẽ biến mất. - "Em sợ anh sao?"

Nó không trả lời chỉ nhìn hấn cười. Nụ cười giống như nụ cười trong tấm ảnh mà hấn đang ôm chặt.

Hấn dang hai tay cười với nó.

- "Lại đây. Ngoan."

Nó lắc đầu không trả lời.

- "Tại sao? Anh hứa sẽ luôn nuông chiều em. Sẽ ở bên cạnh em mãi mãi." - Hấn điên đại đi đến. Nhưng chỉ cần hấn đi đến một bước là nó lùi sau hai bước.

- "Đau." - Nó thốt lên.

Hấn nhìn thật kĩ nó. Nó mặc bộ đồ trắng rách tả tơi với những vết bông có máu khô lại kia. Trên khuôn mặt nó toàn vết cắt. Nó trở thành người chôn nào đến thăm nó. Nó thật thê thảm. Hấn càng thương nó. Cho dù em có trở thành con người như thế nào thì anh sẽ luôn bên em.

- "Đau ở đâu? Đến đây."

- "Không." - Giọng nó nhỏ dần.

- "Nhanh lên." - Hấn quát lớn.

Nó vụt tắt hấn. Hấn chạy dài với bóng tối để tìm lại hình bóng nó. Mau ra đây đi. Anh sẽ không lớn tiếng nữa.

....

- "Quân... Quân." - Gã ngồi bên cạnh hấn lay lay.

Hấn trần trề mồ hôi, mắt vẫn cứ nhắm lại luôn miệng gọi tên nó. Hấn gọi trong vô thức. Vẫn cái tên Lam Minh Nhật đấy.

Gã thấy bộ dạng hấn, càng nhớ đến Lam Minh Nhật. Càng đau buồn cho nó. Chẳng lẽ sự thật luôn phủ vậy sao? Lam Minh Nhật ra đi thật rồi.

Lam Minh Nhật thật tàn nhẫn.

.....

Anh với chàng ngồi đấy đợi từng giây, từng phút, từng giờ. Thậm chí là từng ngày, từng tháng, từng năm để mong thấy nụ cười trên môi của hai người bọn họ.

Đã rất rất lâu, anh với chàng ngồi thần thờ ở đấy mong đợi nàng và nhỏ. Nhưng không ai chịu mở mắt. Hai người bọn họ rũ nhau đi chôn bồng lai thiên sứ nào rồi chẳng?

Hay là đến gặp Lam Minh Nhật tiễn cậu ấy một đoạn. Chỉ một đoạn thôi nhé, đừng đi theo luôn nhé. Lam Minh Nhật có trên trời, xin hãy phù hộ cho hai người bạn của mày.

Chàng thờ dài nhìn nhỏ nằm im lìm.

- "Có lẽ tao đã rất tàn nhẫn với Phong."

-

- "Tao quá hèn nhát để nói lời yêu cậu ấy. Tao đã đùa với tình cảm của Phong để bây giờ tao rất hối hận và muốn cậu ấy tỉnh dậy." - Chàng nắm lấy tay nhỏ. - "Rồi anh sẽ cưới em làm vợ em nhé?"

Anh gạt đầu nhìn nàng mỉm cười. Thật sự thì ai mới là người tàn nhẫn nhất trong sáu đứa bọn mình đây.

Lam Minh Nhật đột ngột ra đi bỏ lại tất cả. Hấn vô ý thức luôn mồm gọi tên nó khi đêm đến hay chỉ cần nhắm mắt lại. Hấn bảo nó cứ chạy mãi không để hấn đuổi kịp rồi nhanh chóng tan biến.

Chàng vô tư trêu đùa tình cảm của Nguyễn Minh Phong để rồi mình nhận ra yêu người ta rất nhiều. Nhưng hèn nhát trước tình cảm. Cậu ta đã mong chờ câu nói yêu thật của Phùng Gia Bảo. Vậy mà bây giờ phải im lặng nằm đấy vô thức với muôn ngàn tiếng yêu.

Nguyễn Minh Phong cũng quá tàn nhẫn không kém gì Lam Minh Nhật. Đến khi nào thì cậu ta mới ngừng thử thách tình cảm Phùng Gia Bảo dành cho mình.

Anh cũng không biết giữa nàng và anh ai vô tâm hơn. Khi nàng một mình đi đến con đường nguy hiểm của tìm bạn thì mình đã ở đâu không bắt đuôi để bây giờ em như thế.

Nàng dạo chơi với các tiên nữ quên luôn việc trở về bên anh. Nàng đúng là vô tư và ngây thơ.

Con người không biết được chuyện gì đến với mình. Buồn vui, khóc than hay đau thương. Thì ít ra nụ cười vẫn luôn toả sáng trên môi họ trước cái đã.

Chương 114: 1 Năm Sau.

Mới đây mà đã một năm trôi lặng thầm qua. Đã một năm. Ngoài việc đi học lại thì ba tụi nó vẫn thế. Vẫn mất đi hình bóng sồn sồn trong trường. Công nhận vắng ba tụi nó, không ai xàm ở trường nữa, có vẻ tăng tiến hơn là loạn ở trường. Hầu hết đều nhắc đến cách ba tụi nó quậy phá rồi làm lại để ba tụi nó không bao giờ phai.

Anh chạy hồi hả đến trường với xe đạp quên của nó kia. Sau lưng chàng còn vắt chân hối thúc anh.

Kít.

Hôm nay có bài kiểm tra một tiết. Đi trễ là không được làm bài mà còn ăn gậy nữa chứ. Ô cái liều.

"Cao Hoàng Nam...Phùng Gia Bảo."-Cũng may tầng trên có cửa sau. Cô đứng cửa trước gọi tên hai người.

"Dạ có."-Anh với chàng nói lớn tỏ vẻ nghiêm trang.

Cô quay mặt vào nhìn hai người cười cười.

"Hôm nay mới thấy đi sớm một buổi đấy nhì?"

Anh với chàng giả nai đi đến biểu cảm.

"Ấy...cô cứ đùa. Bọn em là..."-Anh bủn môi.- "Học sinh nghiêm túc mà."

.....

Cùng lúc đấy. Ở sau trường gã với cô đang chui lỗ chó mà ngày trước chính tay nó đã đập ra mỗi khi trốn ra trường đi nhậu.

"Má, con Nhật làm gì mà làm cái lỗ nhỏ như con muỗi."-Gã phui tay.

Cô bật cười lau mặt gã.

"Tại anh mập lên thì có. Nếu mà có Nhật ở đây thì anh ăn đấm có chắc."

"Ấy...ấy...phải gọi là anh men hơn chứ vợ."-Gã cau mày nhìn cô.

Cô lắc đầu bủn môi.

"Rồi...rồi."

Chưa kịp choàng vai đi một bước thì giám thị, à không con của giám thị đứng đối diện với khuôn mặt rùng rợn.

"Đi học trễ mà còn ồn lên hả?"

Gã với cô nuốt nước bọt cười chạy đến hai bên giám thị.

"Anh Thanh....tha cho bọn em một lần nữa nha."

"Không một ngày nào là đi học sớm"-Giám thị cong môi.- "Lên phòng giám thị."

Chưa kịp nói xong để thở thì cô và gã biến lên lớp nhanh chóng. Giám thị bật ngựa chớp chớp mắt.

"Đi nhanh dữ."

.....

Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long ở kí túc xá đi xuống chậm chạp. Hai đứa gương mặt nhứt nhứt mà bây giờ lại lê thê ở dãy với chằm ngôn học sinh "đi trễ xúu có chết đâu".

"Anh mới bị cảm đã hết hẳn chưa?"-Thái Mỹ Hoà lo lắng lau mồ hôi trên trán Hoàng Minh Long.

- "Rồi." - Hoàng Minh Long vẫn như ngày nào. Vẫn lạnh lùng.

- "Anh không khỏe chỗ nào phải nói em đấy nha." - Thái Mỹ Hoà cong môi nói chuyện.

Hoàng Minh Long cười phì xoa đầu Thái Mỹ Hoà.

- "Dạo này em mập hơn đấy." - Nhưng cậu ta hay cười và biết chọc ghẹo hơn so với ngày trước.

Thái Mỹ Hoà nghe đến mập sợ hãi xoay một vòng, miệng bắt đầu mếu lên.

- "Thật... hả anh?"

Hoàng Minh Long bất gặp thái độ ngày nào của Thái Mỹ Hoà bật ra cười. Ngốc nghếch, có chọc tí là miệng mếu lên. Không biết đến bao giờ mới trưởng thành.

- "Anh đùa, Hoà của anh vẫn xinh xắn như mọi hôm." -

Thái Mỹ Hoà cong môi, vòng tay trước ngực đi đến véo mũi Hoàng Minh Long.

- "Anh đùa kiểu gì vậy nè." -

Hoàng Minh Long bị Thái Mỹ Hoà nắm điểm yếu nhăn nhó.

- "Đau anh." -

Em với nhóc ở sau dí chạy nhau lon ton. Thấy Thái Mỹ Hoà với Hoàng Minh Long tình cảm trước mặt. Nổi lòng ganh tị. Ở kí túc xá cũng tình cảm, ở đây nam cũng tình cảm, cantin thì công khai, thậm chí trong lớp học cũng không tha.

Em với nhóc cười gian đi đến chen giữa hai người.

- "Tao khuyên mày nhé. Đừng quá tình cảm. Người ta có câu yêu ít, thương ít để sau này đau ít, mệt ít." - Nhóc tự chế biu môi một ông cụ non.

- "Sặc." - Em bật cười.

Nhóc thấy em làm nhóc mắt mặt nhéo nhéo.

- "Em im lặng để anh nói coi. Mắt mặt anh." -

Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long thấy cặp ở giữa nhí nhảnh bật cười thành tiếng.

- "Ha...ha...ha..." -

- "Anh đừng nhéo em nữa. Đau em." - Em cong môi làm nũng.

Dưới cantin bà Mười. Đặng Vương vắt chân qua một bên kể chuyện cho học sinh toàn trường nghe và bình luận. Có bé Đặng Vương dạo này ăn khách bạn bè quá. Ai cũng yêu mến cậu ta. À còn một chuyện nữa. Bà điệu và Đặng Vương đã là một cặp của trường. Được học sinh bầu chọn cặp hoàn hảo yêu nhau nhất.

Chị Nhật thấy chưa. Tụi em ở đây sống rất tốt. Còn chị? Ở bên đấy có luôn cười như bọn em không?

Trời xanh cao kia về lên khuôn mặt nó đang ôm bụng cười nhìn mọi người trải qua nhưng vẫn bồm như ngày nào.

....

19h00 tối tại sân bay Nội Bài.

Chiếc máy bay ở trên cao dần dần hạ xuống đất chạy dài ra. Mọi người nhón nháo ở sân bay tập hợp chạy nhảy, kéo nhau và luôn phần tự sướng thôi rồi. Đặc biệt là ba thiên sứ nhà ta. Cao Hoàng Nam, Phùng Gia Bảo và Trịnh Gia Khôi.

- "Ê...ê nhìn tấm này mặt thằng Nam ngu vờ lê hê." - Chàng nói là cả bọn sồn lên bình luận.

- "Cái đấy còn đỡ nhá. Nhìn tấm này mặt thằng Khôi chỉ thua con lợn nhà tao. Ha ha ha." - Anh nói làm mặt gã xì xuống cả thướt.

Gã dơ tấm ảnh cuối cùng lên.

- "Tấm này nhìn mặt thằng Bảo y chang ông xe ôm cạnh nhà tao luôn mi. Đen đen, lùn lùn, hàm răng vàng ố." -

Vẫn là mấy câu chém gió nhau như ngày nào. Cả bọn sồn sồn ở trung tâm

- "Mấy đứa kia bớt ồn đi." - Bảo vệ trông mắt nhìn cả bọn. Ra sân bay đã ồn rồi gặp cái bọn một năm về trước này thì thôi chứ.

- "A...tụi con chào bác bảo vệ ạ." - Cả bọn giả nai lễ phép.

Sở dĩ ông ấy nhớ dai vì một năm trước. Ai cũng buồn bã mang tâm trạng nặng trĩu đến đây làm bản mặt ai vui cũng buồn theo.

Một năm sau thì cả bọn đến sồn lên với tâm trạng vui vẻ, cười như lười uoi.

- "Chuyến bay từ Mỹ vừa hạ cánh. Mong hành khách chuẩn bị." - Giọng nói của em tiếp viên ngọt như mía lùi.

Cả bọn đổ ập về cánh cửa kia. Một nam thanh niên men kia bước ra. Tay kéo chiếc vali, mái tóc hạt dẻ bay bay, làn da trắng hơn bao giờ hết, trên mặt toát lên vẻ lạnh lùng sắc bén. Hoàng Minh Quân sau một năm từ Mỹ trở về đã khác hẳn hoàn toàn. Ngày xưa chỉ là một thằng nhóc 17 tuổi nóng nảy, bồng bột. Nhưng bây giờ có vẻ đã cứng cỏi và trưởng thành hơn, lạnh lùng, vô tâm, ít cười so với ngày trước.

- "Hê...bạn em ở đây." - Nhóc nói lớn.

Hắn nghe giọng quen quen của thằng nhóc hỷ mũi chưa sạch một năm về trước dám đối đầu giành người yêu với mình quay sang.

Mim môi nhẹ nhìn mọi người vẫn không có gì thay đổi. Vẫn nhón nháo và ồn ào như trước, có khi còn hơn trước nữa.

Hắn kéo vali đi đến với một tay xỏ vào túi. Hắn toả sáng để không biết bao ánh mắt của mọi người hướng theo. Ai mà không biết con trai của tập đoàn họ Hoàng bên Mỹ chứ. Trong báo chí đã như tượng tạc của một nam nhân hoàn hảo, ngoài đời phải nhân gấp bội.

- "Tao tưởng phải có hoa hay quà gì chứ?" - Hắn lạnh lùng nhưng câu nói không hề lạnh.

Anh với chàng định chạy đến ôm hắn, nghe xong câu quát đi nhanh một mạch. Bộ mình quen hắn ta sao? Nói câu đổ dị.

- "Ha...ha...ha..." - Mọi người thấy anh và chàng bị què một đồng bật ra.

Hắn nhìn anh và chàng cũng cong môi lên nhìn bóng dáng mà kéo vali đi theo. Vẫn như ngày nào. Sồn sồn lên.

- "Anh đi bao lâu mà mang ít đồ vậy?" - Em đi cạnh nhìn hắn cười nhẹ.

Hắn nhìn em đáp lại cái thờ dãi.

- "Cũng không lâu. Qua đây thăm lại bạn bè vài tuần rồi về Mỹ liền em."

Vừa đi một đoạn hắn đứng lại nghe điện thoại ra dấu bảo mọi người đi lên trước.

- "Alo..."

- "Họp đồng ổn thỏa rồi giám đốc."

- "Ok."

Bây giờ hắn không còn là một học sinh nữa. Hắn đã trở thành một giám đốc tài ba, phong độ và hàng ngàn cô theo đuổi.

Nhưng trong tim mãi là một người từ trước đến nay hắn không thể nào quên được và không tin rằng cô ấy đã chết.

Màn hình chính điện thoại sáng lên với hình ảnh cô gái cười tươi như hoa kia mà hàng đêm hắn luôn mơ thấy. Một năm trôi qua nhưng hắn không tài nào thoát được giấc mơ đó. Thôi thì cứ để mộng tưởng. Như vậy đủ làm hắn giải tỏa mỗi khi làm việc mệt nhọc. Cứ nhắm mắt là cô ấy xuất hiện nở nụ cười. Hắn đứng đấy ngắm nhìn nụ cười đó. Mở mắt ra một ngày mới.

Ngày qua ngày.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Cánh Cửa Về Thới Giới Thực.

Hắn vừa về nước là đến bệnh viện thăm hai con nhóc kia.

Đã một năm rồi mà vẫn chưa tỉnh lại. Ngủ lì kiểu đấy hèn gì mập lên.

Hắn xỏ tay vào túi quần đi đến ngồi ở ghế sofa nhìn hai thân nhân của mình chẳng động đậy.

- "Hotboy đến thăm mà sao chẳng ngồi dậy tiếp đón vậy nhỉ?" - Giọng nói vẫn thế, vẫn hài hước nhưng ánh mắt của hắn lạnh lùng khó tả.

- "Hực." - "Cả bọn lờm yêu hắn đến muốn ói." - "Bựa vãi nời."

Hắn cong môi lên tạo thành một nụ cười nhẹ.

Anh với chàng lặng thầm quan sát hắn. Rất khó để nhìn hắn nở nụ cười tươi lại như ngày nào.

- "Hêy..." - "Gã đi vào với mấy lon bia. Như ngày trước vẫn phải vượt ải qua bảo vệ."

- "Lâu rồi mới uống bia đầy đủ như vậy nhỉ?" - Hoàng Minh Long bật lon bia ra cười rạng rỡ.

- "Anh mới bị cảm uống ít thôi nha." - Thái Mỹ Hoà lo lắng cho Hoàng Minh Long.

Hắn chống cằm bâu môi nhìn Thái Mỹ Hoà.

- "Sao đổi ngược lại rồi. Anh nhớ ngày trước là thằng Long lúc nào cũng nghiêm với Hoà mà. Sao hôm nay Hoà nghiêm lại thế."

Thái Mỹ Hoà gượng cười gãi đầu nhìn quanh. Mọi người ai cũng bật cười lắc đầu nhìn hai đứa.

Ở nơi nhỏ, hai ngón tay khẽ nhúc nhích. Nhỏ có cảm giác xung quanh đang có tiếng cười và sự mong nhớ. Nhưng trong tâm trí nhỏ, bọn họ là ai? Nhỏ không tài nào nhớ được. Họ rất quen, nhưng mỗi lần cố nhớ là đầu nhỏ như muốn vỡ tung ra. Nhỏ rất sợ cái cảm giác này.

Trong giấc mơ, nhỏ đi nhẹ nhàng trên thảm cỏ xanh mướt kia. Ở xa tít, hai bóng người quen thuộc mà nhỏ chỉ nhớ. Nó với nàng nắm tay nhau đứng đấy cười vầy vầy nhỏ.

Nhỏ chạy đến, chạy mãi, chạy hoài nhưng không đến bên hai người bọn họ được. Thấy rất gần nhưng rất xa. Hình bóng mờ mờ ảo ảo cứ hiện ra rồi mất đi. Nhỏ không biết hai người bọn họ là ai, tên gì mà tại sao cứ vầy nhỏ đến đấy.

Nhỏ muốn đến hỏi họ, kết bạn với họ, rồi cùng họ tìm ra con đường thoát khỏi nơi tuyệt đẹp này. Mặc dù nhỏ cũng hơi luyến tiếc nơi đẹp như thế này nhưng ở đây không có một ai, rất cô đơn.

- "Hai... cậu... là ai?" - Nhỏ đưa tay lên muốn chạm đến hai người bọn họ.

- "Hoàng Minh Thụy và Lam Minh Nhật." - Nàng nói nhỏ.

Thụy và Nhật. Hình như hai cái tên này mình đã nghe ở đâu. Rất thân.

- "A... hai cậu có biết ra khỏi nơi này không?" - Nhỏ nhìn xung quanh.

Nó im lặng đưa ngón tay chỉ vào cánh cửa có ong bướm đang bay toả ngát kia.

- "Mở cửa ra. Cậu sẽ về với mọi người." - Nàng nói tiếp.

Nhỏ mỉm cười nhìn hai đứa đang trôi lơ lửng ở đấy. Chỉ là có một điều lạ là chỉ có nàng cất tiếng, còn nó câm lặng. Nhỏ đi về hướng cánh cửa đấy.

- "Hai cậu không đi sao?" - Nhỏ hỏi.

Nó lắc đầu.

- "Chưa đến lúc." - Nàng cười nhẹ rồi cùng nó dạo chơi.

Nhỏ cau mày nhìn hai người đấy rồi nhanh chóng đưa tay mở cánh cửa đó ra.

Cạch.

Ánh sáng chói lóa lên làm nhỏ không thấy gì. Nhỏ đưa che mắt lại, phía trước xuất hiện cánh tay to lớn cuốn nhỏ vào.

Nơi này là nơi nào?

....

Hiện tại.

Nhỏ dần dần mở mắt ra. Đập vào mắt nhỏ là trần nhà và mùi thuốc bệnh viện. Nhỏ đưa cánh tay mình lên, kim tiêm đâm vào tay, băng dán, băng rô ở khắp người. Nhỏ cảm thấy rất đau.

Liếc nhìn ở nơi có tiếng cười kia. Có rất nhiều người. Mọi người đang nói chuyện vui vẻ làm nhỏ thêm khát sự đông đúc ấy. Đã rất lâu, thời gian rất lâu. Nhỏ đã sống một mình cô đơn ở chốn đây.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Nhỏ Chỉ Nhớ Hai Người Mang Tên Hoàng Minh Thụy Và Lam Minh Nhật.

Nhỏ gỡ hết mọi thứ ra khỏi mình. Nơi này là nơi nào? Tôi là ai?

Mọi người ngừng thở không dám quay lại bên phía nhỏ. Có ai đó đã ngồi dậy. Là thật hay là mơ?

Chàng làm rơi lon bia quay sang thấy nhỏ ôm đầu đứng đấy. Cứ như một phép mau hư cấu. Một năm nằm ở đấy không tiếng động gì mà bây giờ, một phút thức tỉnh dậy làm mọi người không tin nổi.

"Phong."-Chàng chạy đến ôm lấy nhỏ.

Nhỏ tròn mắt nhìn người con trai trước mắt đang làm gì. Mình quen cậu ta sao?

Nhỏ đẩy chàng ra nhanh chóng đi đến tìm hình bóng ai đó. Chàng giật mình quay sang nắm lấy tay nhỏ.

"Em bị làm sao thế?"

Nhỏ sợ hãi vùng tay ra khỏi chàng.

"Nhật, Thụy?"

Mọi người cười rặng lên. Nhỏ nhớ lại rồi, nhớ hai người bọn đó rồi.

"Chị đã nhớ lại tất cả."-Cô chạy đến ôm lấy nhỏ.

Nhỏ đẩy cô ra xa, lắc đầu lia lịa.

"Mấy người là ai?"

Câu hỏi làm lòng người ta đau buồn khó chịu. Tại sao lại như thế?

"Thế này là thế nào?"-Gã không hiểu cái con mẹ gì hết hỏi ngay.

"Ai là Thụy và Nhật vậy?"-Nhỏ nhìn xung quanh.

Em chạy đến nắm lấy bả vai nhìn thẳng nhỏ.

"Chị không nhớ gì sao?"

Nhỏ rung rung lắc đầu nhìn em.

"Tôi là ai? Tại sao tôi lại không nhớ gì cả?"-Nhỏ ôm đầu lắc lia lịa khóc lên. "Khi mới tỉnh dậy tôi chỉ nhớ hai cái tên. Hoàng Minh Thụy và Lam Minh Nhật thôi. Trong giấc mơ tôi đã thấy hai người ấy, nhưng khuôn mặt bọn họ mờ mờ ảo ảo làm tôi không thể hình dung ra ai được."-Nhỏ nắm lấy cánh tay của cô. "Làm ơn hãy cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đi."

Cô nức lên, chị mình sao đáng thương vậy nhỉ? Cô ôm lấy nhỏ.

"Em là em của chị đây. Là đứa em của chị đây. Tại sao chị không nhớ hả? Chị đã nói chị rất thương em mà."

Nhỏ không biết gì nhưng vẫn ôm lại cô. Minh có em?!

Mọi người dần dần giới thiệu cho nhỏ. Nhưng chỉ một phút là nhỏ quên lại. Họ không biết cách nào để giúp nhỏ phục hồi.

Hắn ngồi đấy nhìn nhỏ với vẻ mặt lạnh lùng.

- "Tôi muốn biết Thụy và Nhật là ai?" - Nhỏ quay đi quay lại vẫn hỏi nó và nàng.

Chàng thờ dãi nắm lấy tay nhỏ kéo đến cạnh giường nàng. Nàng nằm thờ hồn hểnh với ống oxi kia. Nhỏ nắm lấy tay nàng lay lay.

- "Đấy là Hoàng Minh Thụy." - Chàng cảm thấy rất đau khi nhỏ không nhớ đến mình.

- "Con Nhật?" - Nhỏ quay sang nhìn vào đôi mắt của chàng.

Mọi người im lặng u sầu khi nhắc đến nó. Có lẽ bây giờ nó đang hạnh phúc một nơi nào đó rồi.

Hắn đi đến với xe lăn ý bảo nhỏ ngồi lên. Hắn sẽ đưa nhỏ đến gặp Lam Minh Nhật.

Nhỏ được hắn đẩy đi đến một thảm cỏ xanh, có hàng vạn loài hoa, chim chóc ở đấy. Nơi này là nơi nó đang ở, nơi chính tay hắn tạo ra cho nó.

Nhỏ đứng trước ngôi mộ có tấm ảnh người con gái mang phong cách tomboy cười kia.

Lam Minh Nhật đã chết.

Hèn gì trong giấc mơ cậu ấy không nói một lời nào. Thật đáng thương. Nhỏ lết đến khẽ sờ vào tấm ảnh đấy.

- "Nhật." - Nhỏ không hiểu sao, cảm giác rất quen thuộc.

Mọi người đau buồn thấy nhỏ như thế trước nó.

Nước mắt nhỏ rơi vài giọt xuống má, tại sao chỉ có mình trở về. Còn hai người ấy lại ở đấy... đáng lý ra mình phải kéo họ ra về với mình luôn chứ.

Nhỏ ôm lấy đầu lắc qua lại. Tại sao tôi không nhớ chuyện gì cơ chứ? Tại sao tôi không biết mọi thứ? Họ là ai? Chuyện gì đang xảy ra. Thật tồi tệ.

Nhỏ ngất xỉu tại chỗ. Mọi người đưa nhỏ về lại bệnh viện. Tại sao lúc cậu ấy tỉnh dậy chỉ nhớ đến hai người bạn của mình. Lam Minh Nhật và Hoàng Minh Thụy. Phải chăng đó là sức mạnh của tình bạn? Cho dù có sụp đổ thì họ vẫn còn nhớ đến nhau. Trong vô thức họ luôn gọi tên nhau, trong tâm trí họ luôn cùng nhau sát cánh, trong giấc mơ họ gặp nhau. Nhưng ngoài đời họ lại xa nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Lam Minh Nhật lướt qua.

Nhỏ tỉnh dậy vùng mình. Chàng thấy vậy ôm nhỏ lại ngay lập tức.

- "Em bị làm sao vậy?"

- "Không... không..." - Nhỏ lắc đầu. Ác mộng của một năm trước kéo đến. - "Đừng đánh tôi."

Chàng vuốt tóc nhỏ, xiết chặt trong lòng.

- "Ừ...ừ...không ai đánh em cả."

Nhỏ nghe chàng nói có phần yên tâm hơn. Thờ nhẹ nhàng ôm lấy chàng.

- "Cậu là ai? Sao cậu lại tốt với tôi quá vậy?"

Chàng thất lại khi nghe thấy nhỏ hỏi mình. Tại sao lại không nhớ Phùng Gia Bảo này cơ chứ? Có phải do anh quá tàn nhẫn nên em ghét bỏ mà quên anh không.

Chàng lau nước mắt trên má nhỏ.

- "Anh là chồng em. Là Phùng Gia Bảo."

Nhỏ cong môi nhìn chàng. Chồng mình sao? Phùng Gia Bảo?

- "Ừ." - Nhỏ từ đại cho qua. - "Em đói...mình đi ăn đi."

Chàng nở nụ cười tươi nắm lấy tay nhỏ kéo đi. Nhỏ mới đẩy đã hoản loạn lại, nắm chặt tay chàng.

- "Nhưng...anh là ai?"

Chàng thở dài lắc đầu nhìn nhỏ.

- "Gọi anh là chồng. Không cần biết, được chưa?"

Nhỏ khò đại gạt đầu rồi đi theo chàng.

Chàng dắt nhỏ đến nơi ăn uống. Nhỏ đứng đấy nhìn quanh thấy nhiều người đi qua lại làm mình nhút cả đầu.

- "Chồng nè...sao ở đây đông quá vậy?" - Nhỏ ôm lấy cánh tay chàng.

- "À...thì nơi này là nơi ăn uống mà." - Chàng ôm lấy nhỏ đi qua mấy người kia.

Chưa kịp đi nhanh thì nhỏ bắt phải người ăn mặc xộc xệch đi nhanh có vẻ hấp hối. Khuôn mặt người ấy vừa hiện lên là nhỏ tròn mắt nắm lấy cánh tay chàng kéo đi theo người đấy.

- "Em làm sao vậy Phong?"

Nhỏ chen đông đúc người nhón nháo lên. Hình bóng đầy biến mất.

- "Em thấy người giống Lam Minh Nhật."

Chàng lắc đầu nghĩ nhỏ còn ảnh hưởng đến việc vừa rồi. Bế xốc nhỏ đi nhanh qua.

- "Ăn cơm rồi đi ngủ. Lam Minh Nhật chết rồi."

Nhỏ vẫn đưa mắt nhìn theo bóng dáng ấy. Rõ ràng là Lam Minh Nhật mà.

.....

Tin...tin...tin

Hắn hấp hối vừa đi vừa nghe điện thoại vào bệnh viện.

- "Giám đốc mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa. Người có thể du lịch bên nước Việt dài lâu cũng được."

- "Oh...có hai người tôi cảm thấy thoải mái lên đấy." - Hắn tỏ vẻ khuôn mặt thỏa mãn.

Đang loay hoay đi xuống cầu thang thì một con nhỏ ăn mặc xộc xệch chạy hiên ngang va đến người làm hắn té nhào xuống ôm trọn luôn con bé đấy.

Dừng đến điểm hết bậc thang. Mặt chạm mặt với nhau. Hắn nằm dưới, cô gái xộc xệch nằm trên. Hắn trở mắt ôm lấy người bên trên.

Khuôn mặt biểu lộ sự ngạc nhiên. Khuôn mặt của cô ấy rất giống người con gái của mình. Khuôn mặt toàn vết sẹo, nhưng ngây thơ và có chút đen đi một tí. Chỉ một tí.

Cô gái ấy chống tay lên ngực hắn ngồi dậy. Phúi quần áo, lễ phép cúi đầu xin lỗi hắn.

- "Thy Thy...mau đi về thôi nào." - Một bà mẹ nhìn cực khổ nói với cô gái ấy.

Cô gái quay lại gạt đầu cười cười rồi chạy theo mẹ. Hắn đứng sững một giây để nhớ lại hai khuôn mặt của nhau.

- "Lam Minh Nhật vẫn còn sống?!"

Chương 118: Nhỏ Hôi Tưởng - Cô Gái Cầm.

Lam Minh Nhật vừa đứng đấy với mình. Hắn chạy theo bóng dáng cô gái. Cầu trời mình không nhìn nhầm. Cầu trời là em ấy.

"Làm sao vậy Quân?"-Cô đi đến cạnh hắn.

Hắn quay sang ôm lấy bà vai cô với vẻ điên loạn của một năm về trước. Cô giật mình nắm lấy tay hắn.

"Cậu bị làm sao vậy?"-Cô rất sợ cái cảm giác một năm trước ấy.

Hắn thấy cô có vẻ sợ hãi mình. Ngưng động lại cái cảm xúc. Biết đâu chỉ là hình bóng cô ấy lướt qua mắt mình chỉ vì mình quá nhớ. Có phải như thế chẳng?

"Không."-Hắn thả tay xuống khỏi vai cô.

Hắn sợ hắn hy vọng rồi lại thất vọng. Nhớ lại ngày ấy. Nhiều lần hắn đã bất chấp mọi nguy hiểm để đến khu vực cao đó. Thật kinh hoàng,nó rơi xuống nơi thật đáng sợ.

Bốn phía xung quanh toàn là cây cối cao lớn,suối chảy xiết,đá lớn khắp nơi. Chim chóc hót ra những tiếng chim ca nghe ù tai. Không một bóng người. Có khi cái xác đấy là nó. Sợi dây chuyền trên tay cái xác đấy đã chứng minh nó rất sợ như thế nào,nó đã nắm lấy và mong hắn đến bên cạnh cứu nó như thế nào.

Cô nhìn bóng hắn lảng lảng đi. Hiểu ra phần nào. Thật tội nghiệp cho cậu ấy. Tại sao khi yêu thì sức chịu đựng lại trâu bò đến như vậy nhỉ? Đã một năm trôi qua. Khoảng thời gian không dài nhưng đủ để làm một người chữa lành vết thương. Nếu là cô thì cô đã quên tất cả nếu ngày ấy gã không ôm lấy cô. Nhưng là hắn thì cho dù có một năm,hai năm hay trăm năm có khi cũng không quên được. Bởi vì nó đã khắc từ bên ngoài đến tận bên trong trái tim hắn.

Giả như có một Lam Minh Nhật thứ hai xuất hiện nhỉ?

.....

Hắn lạnh lùng đi lên phía trước. Cô ấy chết rồi Hoàng Minh Quân à. Mày hãy để cô ấy siêu thoát đi. Đừng dai dẳng giữ chặt cô ấy ở bên mình cho dù đến bên trong giấc mơ. Thật sự là hắn rất sợ điều này. Nhưng hắn phải chấp nhận mà qua Mỹ. Một năm không đủ quên chẳng? Vậy thì hai năm,ba năm rồi bốn năm. Trước sau gì cũng sẽ quên thôi.

Cạch.

Hắn mở cửa ra. Thấy anh ngồi đấy lau tay cho Hoàng Minh Thụy. Giả như cô ấy nằm ở đấy và thở như Hoàng Minh Thụy cũng được nhỉ? Như vậy mình sẽ đến bên cạnh cô ấy mỗi ngày. Hoàng Minh Thụy đến khi nào mới tỉnh?

Anh quay sang thấy hắn đứng đấy,nở nụ cười đắng. Hắn cảm nhận được thằng bạn mình đã mong mỗi người con gái ấy tỉnh lại như thế nào? Đã một năm rồi mà cô ấy chưa tỉnh. Tức là cô ấy đã trở thành người thực vật. Chẳng lẽ suốt đời Cao Hoàng Nam sẽ mãi yêu một người thực vật mà bỏ mọi thứ ở tương lai đang chờ cậu ấy sao?

Chàng nắm tay nhỏ đang vừa đi vừa ăn đến thấy hắn đứng đó.

"Mày...làm sao vậy?"

Hắn quay sang thấy chàng đứng đó,khẽ lắc đầu. Nhỏ nhón nhào chạy lên nhìn chăm chăm hắn.

"Người này...là ai?"-Nhỏ lay lay chàng nhìn sang hắn hỏi.

Hắn lạnh lùng chăm chú nhìn nhỏ. Chàng cũng có kém gì anh. Nhỏ tổn thương phần nào quá mức đến nỗi bây giờ chỉ cần nói gì,sau một phút quên hết. Nhỏ,thân xác của con nhóc 18 tuổi nhưng tâm hồn lại là đứa con nít 8 tuổi.

Hắn đến gần cú một phát mạnh lên đầu nhỏ. Cái cú này sẽ làm nhỏ nhớ mãi hắn là ai?

"Tôi tên là Hoàng Minh Quân. Đừng bao giờ quên."

Nói rồi hắn đi qua nhỏ,đặt tay lên vai chàng.

"Đất cô ấy qua Mỹ phẫu thuật đi. Có lẽ sẽ làm cô ấy khá hơn."

Chàng đặt tay lên tay hấn gạt đầu nhanh chóng.

Hắn lặng thầm xỏ tay vào túi. Hắn đi đứng như nó ngày trước. Lúc nào cũng xỏ tay vào túi quần kết hợp quần sọt và áo sơ mi.

Nhỏ lặng im vài phút để ghi nhớ rõ cái tên Hoàng Minh Quân. Hắn ta là Hoàng Minh Quân? Nhỏ nhớ mờ ảo rằng trong kí ức của mình cũng có cái tên này xuất hiện.

Nhỏ quay lưng lại nhìn bóng hắn. Kiểu cách đó không phải chứ. Một người nhưng tạo nên hai người. Hoàng Minh Quân và Lam Minh Nhật.

Nhỏ đỏ hoe mắt. Nhỏ hồi tưởng lại một năm trước. Những kỉ niệm ở trong đầu nhỏ hiện lên. Mặc dù không rõ khuôn mặt ai. Nhưng nhỏ có thể đoán được ai là ai?

Thằng khi 1m80 hay đánh nhau với Lam Minh Nhật kia là Hoàng Minh Quân. Cái thằng tìm quần đùi hoa loe loét là Phùng Gia Bảo. Con nhóc nằm tầng trên cao nhất hay giật giật ra lang cang là Hoàng Minh Thụy. Quý dữ nói chuyện sồn nhất trường là Cao Hoàng Nam. Người hay ăn hàng nhiều nhất là mình. Mình là Nguyễn Minh Phong.

Mình có em một đứa em tên là Thái Mỹ Tuyền. Thái Mỹ Tuyền cùng chung sống với Thái Mỹ Hoà. Và còn có Hoàng Minh Long, Lam Minh Hoàng, Trịnh Gia Khôi nữa. Nhỏ ôm đầu.

Chàng thấy nhỏ có vấn đề ôm lấy trong lòng vỗ về.

- "Không sao."

Nhỏ nhớ lại rồi. Nhưng sao mọi thứ chỉ là mang máng thôi chứ. Những khuôn mặt ấy nhỏ không nhìn rõ được. Mọi thứ biến mất sau một phút. Nhỏ không muốn quên cái cảm giác ấy. Nhỏ không muốn. Nhưng nhỏ lại quên. Đầu mình đau quá. Tại sao lại quên chứ? Nhỏ ngất trong lòng chàng.

Mình... thực... sự không muốn quên. Nhưng mình không thể kiểm soát được. Chuyện gì đã xảy ra với mình? Tại sao mình lại nằm ở đây? Không nhớ một chuyện gì? Tại sao mình cứ như một con bé 8 tuổi cơ chứ? Hai cái tên Lam Minh Nhật và Hoàng Minh Thụy là điều mà mình nhớ rõ nhất. Tại sao? Tại sao? Tại sao? Bọn họ đâu rồi?

.....

Hắn vừa ra khỏi cổng là bắt gặp một đám du côn đánh một bà mẹ đội nón rách nát, ăn mặc bộ đồ vá nhiều nơi. Trông bà thật tội nghiệp. Hắn lạnh lùng nhưng trái tim ấm áp vẫn không bao giờ phai.

Hắn định chạy đến dạy dỗ cho mấy đứa du côn ấy một bài học. Chưa kịp bước ra. Một con nhỏ tóc ngắn ngang vai, mặt mũi dính lọ nghe, ăn mặc xộc xệch chạy đến ôm lấy đỡ cho bà.

Hai người bọn họ bị đám du côn đánh toi tã. Nói chính xác hơn là con nhỏ đấy đã ôm trọn mà đỡ đau cho bà. Hắn cau mày nhìn người con gái ấy. Hình như người mặc bộ đồ này mình đã gặp ở đâu rồi, thân hình lại rất quen.

- "Hai mẹ con mày chết đi. Dám chọc giận tao hả?" - Tên mập lòi rồn đánh cô bé toi tã.

Tức nước vỡ bờ là chuyện bây giờ. Nó đứng dậy nhắm thẳng mặt thẳng mập nhảy lên cho hắn ta một đá.

Bụp.

Chỉ được cái tội to xác rẻ tiền. Một cước của nó mà thẳng mập té nhào ra. Mọi người bật miệng không ngờ con nhỏ này đánh nhau cũng không tồi.

Nó nhảy ngồi trên người tên mập. Đấm mạnh mẽ với khuôn mặt tức giận tột độ. Dám đánh người mẹ của tao hả thằng chó. Mày sẽ phải trả giá. Nó không kiên nhẫn đánh toi tã làm rằng mới hắn ta lần lộn.

Mấy đệ đệ ở cạnh thấy nó đánh bại thủ lĩnh của mình chỉ một cước đá. Không ai dám đến ngăn can. Nhìn đó thôi đủ hiểu nó mạnh cỡ nào.

Hắn tròn hai tròng mắt nhìn người con gái trước mặt. Cách đánh đấm thô bạo ấy không ai khác chỉ có thể là Lam Minh Nhật. Hắn định chạy đến nhưng hắn không chạy đến. Bởi vì hắn sợ. Sợ một điều có thể xảy ra trên đời này. Đó là người giống người.

Mẹ cực khổ chạy đến ôm lấy nó lòi ra. Nếu còn để nó đánh thẳng mập ấy thêm nữa thì hai mẹ con phải lên đồn cảnh sát mất.

Tên mập sợ hãi nhìn nó bỏ chạy. Mọi người xung quanh ai cũng mừng vì nó là người đầu tiên đánh được tên mập đấy. Vì gia thế và hội đồng của hắn ta nên không ai dám đánh và nói lại.

Nó ôm lấy người mẹ mắt đỏ hoe nhìn nó. Bà thật đáng thương, cả đời đã tần tảo chăm sóc và nuôi nó lớn khôn. Nó sẽ không để người nào đánh bà một cách tàn nhẫn như vừa rồi được.

Hắn cố tiến gần nhìn khuôn mặt của nó. Chưa kịp tiến đến một bước thì ánh mắt sát thủ và khuôn mặt đầy vết tích ấy quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt hổ phách của hắn.

Là cô gái vừa rồi. Cô ta có khuôn mặt giống Lam Minh Nhật. Không phải chứ. Vậy cô ta là thực, không phải mơ. Vậy cô ấy có thể là Lam Minh Nhật. Hấn mừng trong lòng. Chưa đầy hai phút, nó thu hồi ánh mắt quay sang trêu mếu nhìn mẹ mình.

Mẹ cực khổ vuốt tóc nó.

"Con không sao chứ?"

Nó cười cười lắc đầu ra hiệu không sao.

"Hai mẹ con mình về nhĩ?"

Nó ôm lấy mẹ gật gật.

Nói rồi mẹ cực khổ ôm lấy nó và dò xách kia đi về. Hai bóng dáng ăn mặc tối tả lang thang trên vỉa hè. Hấn nhanh chân lén lút đi theo hai mẹ con họ.

Đến một căn nhà bằng lá tối tăm. Hai mẹ con họ đi vào. Đèn dầu thấp sáng một góc nhà.

Hấn đứng ngoài cổng ngóng vào. Không lí nào lại ở đây? Chẳng lẽ hai mẹ con họ cực khổ vậy sao?

Sột soạt...sột soạt.

Nghe tiếng động sau lưng. Hấn quay lại thấy khuôn mặt của cô bé vết sẹo đầy đang rất gần mình.

"A..."-Cứ như ma.

Cô bé đội mũ lưỡi trai sụp xuống che đôi mắt của mình. Tóc tai bù xù, mặt đầy vết sẹo rạch. Nó cong môi nhìn hấn.

Hấn giả nai gãi đầu cười cười nhìn kĩ khuôn mặt nó. Chưa kịp liếc sơ qua thì nó đã vọt hấn vào tường. Ánh mắt chết chóc ấy hiện lên, môi nửa nhếch. Hấn nuốt nước bọt nhìn nó. Con gái gì mà thô bạo. Cứ như Lam Minh Nhật ngày trước. Cứ tưởng chỉ có Lam Minh Nhật là người con gái duy nhất bạo lực. Ai ngờ cô gái này cũng không khác gì.

Nó thả hấn ra. Cúi đầu cười nhẹ. Vội ý định mời hấn vào nhà. Hấn không quen đến những nơi như thế này. Nhưng cũng vào theo sau lưng nó.

Không biết như thế nào mà lại mời mình vào nhà nhĩ? Hay thấy mình đẹp trai, lại nhà giàu nên định kiếm một căn nhà ta. Hấn nghĩ bậy là khuôn mặt gian lên.

Nó đang đi quay lại liếc hấn như dao cắt cỏ. Hấn thôi ngay khuôn mặt đẩy đi lẹ lẹ vào trong.

Ngôi nhà tối tăm đón tiếp hấn. Mẹ cực khổ ngồi đấy nhìn hấn với ánh mắt tò mò. Hấn lễ phép chào hỏi bà.

Nó chạy đến chỉ chỗ tay vịn cái rồi bà bật cười quay sang nhìn hấn. Hấn cố gắng nhìn nó đang làm cái đêch gì mà cứ múa loạn xạ.

"Xin lỗi cháu chuyện hôm bữa Thy Thy va trúng làm cháu ngã xuống cầu thang."-Bà đi đến.

Hấn hiểu ra. Thì ra con nhỏ đấy ra hiệu mình là nạn nhân của nó.

"A...không sao đâu bác."

Bà cười hiền nhìn hấn nói tiếp.

"Nó nói con đến đây đòi tiền xin lỗi hay sao mà cứ lẻo đẻo theo sau lưng hai mẹ con rồi còn rình rập trước cửa nhà."

Hấn gãi đầu cười trừ. Cái con nhỏ này nghĩ sao vậy nhĩ? Vì mày giống người yêu tao nên tao mới đi đấy thôi. Chứ tao có điên đâu đi đến mấy cái chỗ vớ cmn vẩn này. Ngoại trừ khi từ thiện. Trừ ừ ừ, thế mà cũng nghĩ ra đêch. Bỏ giờ.

"À...không. Con đến tìm một người bạn. Con tưởng cậu ta ở đây nên đứng ngóng vào. Nhưng không phải."

"À...ra là vậy. À, nhà bác hơi lụp xụp nên con thông cảm."

"Không sao đâu ừ."-Hấn khẽ liếc sang con bé tóc ngắn đấy. Trời ơi, nó lườm mình như thể mình là người đã đánh mẹ nó ban nãy vậy. Cũng may là nó che mắt bằng mũ. Nó mà che mắt bằng dao cái mình đuôi luôn mất. Thật thâm cmn hậu quá. -"Con bác bị sao mà không nói vậy ừ?"

Bà ngừng cười nhìn sang nó đứng đấy cho bà tiếp khách.

"Nó bị tai nạn nên không nói được nữa. Nó bị câm."

"Bị câm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cô Ấy Tên Là Thy Thy Hay Là Lam Minh Nhật?

- "Ừ." - Bà đau lòng khi nhắc đến bệnh của nó. - "Tai nạn làm nó tổn thương rất nhiều. Nó không thể nói. Nên con thông cảm và đừng trách móc gì nó. Không nói được có lúc tức giận nên nó mới thô bạo vậy."

Hắn nhìn nó. Tai nạn sao? Khuôn mặt đầy vết sẹo?! Lam Minh Nhật cũng bị tai nạn. Trong giấc mơ mình thấy cô ấy bị rất nhiều vết cắt do mặt gương của xe rạch. Bước đầu là cô ấy rồi. Tia hy vọng trong đầu hắn quay lại khi hắn đóng ở một năm trước.

Hắn cười nhẹ với nó. Nó thu hồi ánh mắt, lạnh lùng vòng tay trước ngực nhìn hắn.

- "Hai mẹ con bác ở đây có vẻ lụp xụp nhỉ? Con là nhà từ thiện. Ngày mai con sẽ giúp nhà bác."

Bà ngạc nhiên nhìn hắn. Mới gặp lần đầu nhưng sao cậu ta tốt quá vậy nhỉ?

Nó đến cạnh đặt tay lên vai mẹ. Lắc đầu ra dấu hiệu không được nhận lời.

- "Nó nói con không đáng tin." - Bà cười mẹ nhìn hắn.

Hắn nhếch nửa môi nhìn bà. Đúng là...

- "Ngày mai con sẽ đến. Bây giờ con phải về." - Hắn ôn nhu kiên nhẫn. Phải kiên nhẫn mới biết được cô ấy có còn sống không?

Bà gật đầu, quay sang nói nó tiến hắn về một đoạn. Nó lễ phép vâng lời bà tiến hắn đi.

Hắn với nó im lặng đi trên vỉa hè. Kẻ câm, người không biết giải thích. Làm sao có thể nói đây?

Hắn cứ khẽ liếc mắt sang nhìn nó. Giả như nó có thể cho hắn thấy toàn bộ khuôn mặt thì hay quá. Hắn muốn biết đôi mắt xanh rêu ấy còn không, muốn biết khuôn mặt thiên thần vị tha ấy còn ở trên thế gian này không. Không tin nhưng phải tin rồi lại không dám tin. Vì trên đời này không thể có chuyện gì là không thể xảy ra cả. Người giống người là điều có thể xảy ra bây giờ.

- "Cậu tên gì?" - Hắn chặn ngang.

Nó đẩy hắn ra một bên đi tiếp.

- "Cậu bao nhiêu tuổi?" - Hắn chạy lên phía trước chặn ngang.

Nó đưa nửa môi nhếch lên nhìn hắn. Nhìn xuống dưới thấy viên gạch vàng cam kia.

Nó đứng trước bức tường màu trắng cũ kỹ trong bóng tối kia. Thờ ờ nhàn nhạt hết ba phút. Nó đưa tay lên viết hàng chữ.

- "Tên của tôi là Thy Thy." - Hắn đọc được những gì nó viết sau ánh sáng của điện thoại.

Hắn quay sang cười cười nhìn nó.

- "Cái tên hay lắm."

Hắn hèn nhát không dám hỏi tiếp. Hắn sợ hắn cứ hỏi là câu trả lời sẽ khác đi. Từng ngày hắn sẽ tìm hiểu cô gái tên Thy Thy này sau. Nhất định hắn sẽ tìm được câu hỏi trong hắn từ bấy lâu nay.

Lam Minh Nhật đã thực sự chết?

Chắc chắn là không. Nó là người tốt bụng và vị tha đến thế thì làm sao ông trời có đem nó đi khỏi trần gian này để về chốn bồng lai đấy chứ.

Nó đã được ai cứu? Nó đã sống lại? Nó xuất hiện? Nó được gặp lại mọi người?

Hắn thất lòng khi nhắc đến nó. Hắn rất sợ nó không phải là cô gái đang đứng cạnh mình. Sợi dây chuyền dây làm hắn cứ liên tưởng đến những con ác mộng hằng đêm. Nó rơi xuống với hàng vạn giọt máu hoà lẫn nước mắt nặn nặn. Nó nắm chặt sợi dây cầu mong phía trên xuất hiện cánh tay nắm lấy kéo nó lên.

Nhưng hắn đã để nó rơi xuống đang suối chảy xiết ấy. Nơi đó chắc nó lạnh lẽo lắm. Nó cô đơn lắm.

Cho đến bây giờ Hoàng Minh Quân vẫn tin rằng Lam Minh Nhật vẫn còn sống. Vẫn giữ trái tim này dành riêng cho Lam Minh Nhật.

Nếu cô gái câm không phải là em. Thì anh sẽ bỏ mọi câu hỏi về em. Anh sẽ trở về Mỹ và tiếp tục công việc ngày qua ngày. Anh sẽ giữ mãi trái tim yêu Lam Minh Nhật thôi. Em không muốn anh sẽ mãi như thế chứ? Anh biết là em không muốn mà. Cho nên em hãy là cô gái ấy nhé. Cho dù em có bị câm,hay nhan sắc em có xuống,hay em có rách nát thế nào thì mặc kệ. Anh sẽ chạy đến bên em. Ôm lấy em. Bởi vì anh yêu em.

Nó nhún vai đi lên phía trước. Nó tiễn hắn ra đường chính. Xe chạy qua lại. Hắn với nó chào nhau ra về.

Nó đứng đẩy đẩy hắn lên taxi đi xa thật xa mới quay lưng đi vào.

Đến bức tường ấy. Nó nhìn dòng chữ mình viết trong lặng thầm.

Tên của tôi là Thy Thy.

Nó khẽ nhếch nửa môi với khuôn mặt gian tà. Trên tay cầm viên gạch viết thêm dòng chữ gì đó.

Bóng nó khuất dần. Hàng chữ còn lại hiện lên.

Tên của tôi là Thy Thy. Nhưng tên của người anh yêu là Lam Minh Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Tấm Ảnh Của Nó Không Cánh Mà Bay.

Hắn vào biệt thự với suy nghĩ ấy. Cả đêm trần trọc không ngủ được. Hắn nhìn lên trần nhà. Liệu những gì mình suy nghĩ có phải là sự thật?

Nếu cô ấy không phải Lam Minh Nhật thì hắn sẽ chết mất. Chết vì nó đã bỏ hắn đi mãi mãi. Chết vì nó đã ra đi mà còn để lại hắn nhiều mong nhớ. Chết vì sao trên đời này là có chuyện người giống người. Đôi mắt xanh rêu ấy cứ dao động,long lạnh làm sao.

Hắn nhắm mắt. Hôm nay anh sẽ lại mơ thấy em. Thật hạnh phúc. Ở bên thế giới đấy,trong tâm trí em đấy,trong giấc mơ em đấy. Có mơ thấy anh không? Anh biết là có mà. Bởi vì em cũng yêu anh chứ gì.

...

Giấc mơ thấy nó hiện lên. Nó mặc bộ váy tím nhạt xinh xắn dài ra ở phần đuôi. Tóc nó cũng có đôi chút thay đổi. Đến vai,đen dài bay bay theo làn gió nhẹ thoảng hương của cái nắng bắt đầu mùa hạ.

Hoa anh đào trong giấc mơ hiện lên. Những cành hoa khẽ mong mang rơi lá chả. Nó chạy tung tăng với nụ cười trong bức ảnh hắn treo ở tường đối diện mình. Hắn sợ hắn sẽ quên nó. Lúc nào hắn cũng mang theo mình hình bóng của nó.

{Hôm nay em đi dự tiệc sao?}_ Hắn sợ nó biến mất đứng đấy hỏi.

{Không}_Nó lắc đầu_{Hôm nay là ngày em kết hôn}

{Kết hôn?}_Hắn tròn mắt._{Kết hôn sao lại mặc đầm màu tím}

Nó lại cười. Chưa bao giờ nó cười tươi như hôm nay.

{Em thích sự khác biệt.}

Hắn bật cười nhìn nó.

{Vậy chú rể là ai?}_ Là anh đúng không?

Nó quay lưng chạy đến một chàng trai có vóc dáng men không kém gì hắn. Hắn cố gắng nhìn thật kĩ người con trai ấy. Nhưng càng cố gắng thì hắn càng không thể thấy rõ chàng trai ấy được.

{Anh ấy là chồng của em ở thế giới bên này.}_Nói rồi nhớ quay sang cười tươi với chàng trai. Bỏ mặc hấn đứng đấy._{Ở bên đấy cũng phải hạnh phúc với người khác đi anh nhé. Hai chúng ta đã là hai thế giới khác rồi. Em ở bên này rất hạnh phúc.}

.....

- "Không...Anh sẽ không buông em đâu. Đừng bỏ anh,Nhật. Anh yêu em. Đừng yêu người đấy."-Hấn mê man.- "Lam Minh Nhật. Em có quay lại cho tôi không?"

Hấn trần mồ hôi lạnh thức giấc nửa đêm. Thì ra chỉ là mơ. Nhưng có cần kinh khủng đến thế không nhỉ? Đúng là ác mộng thì chẳng có gì tốt đẹp.

Hấn nhìn lên tấm ảnh của nó đối diện. Khẽ đưa tay lên sờ nụ cười đấy. Tại sao khi ở đây em không cười,nhưng sao bên thế giới ấy em lại cười như một thiên thần vậy? Bên này không tốt sao Nhật?

Hấn đi xuống bếp lấy chai nước lọc trong tủ lạnh uống. Bây giờ đã là hai giờ sáng. Không nhìn hấn cũng biết. Bởi vì ngày nào hấn cũng tỉnh vào giờ này.

.....

Sáng đến nhanh chóng. Hấn lơ mơ tỉnh dậy ở bàn. Hôm qua mình ngủ kiểu gì mà ở đây luôn vậy nhỉ? Nhớ rõ là ngủ trên giường đoàng hoàng mà ta.

Hấn gãi đầu bù xù như nó ngày trước ở kí túc xá. Hình như hấn đã chính mình tạo lên một Lam Minh Nhật thứ hai. Hấn học lối cách ứng xử như nó. Từ cách nói lạnh lùng nhưng câu không lạnh,từ cách đi,cách ăn mặc cho đến cách hài hước không cảm xúc của nó.

Hấn đã chính mình biến mình thành Lam Minh Nhật của hấn. Hấn đang tự dằn vò mình. Thật đáng thương.

- "Ye...hôm nay nhậu bữa nhẹ."-Nhóc hét hò trong phòng.

Bộp...bộp.

Ăn nói hư cấu là bị ăn đập. Lập tức mười mấy cái đấm ủa lên một lúc tới tấp vào người nhóc.

Nhóc ngồi im suốt xoa vết thương. Cái con bò chết bầm. Ít ra cũng bênh mình chứ nhỉ? Sao mới thấy hội đồng là hội đồng ra tay theo luôn. Đúng là...lát về nhà là biết mặt mình. Nếu bây giờ mà chị Nhật ở đây thì tụi bây không xong với chị rồi.

Em nhớ chị quá. Chị biết không. Em vẫn còn thích chị đấy. Em không hiểu sao cho đến bây giờ em còn thích chị nữa.

Mà khoan đã. Hôm nay là ngày mấy rồi nhỉ? Nhóc lấy điện thoại ra xem. Hôm nay là 23/3.

~(@@)~

- "Ôi đêch."-Nhóc hét lên.

Mọi người ngừng hành động quay sang nhìn nhóc không biết chuyện gì xảy ra. Đúng là có vấn đề về não bộ.

- "Nhi...chị đề nghị em nên về kiểm tra lại thần kinh của thằng Hoàng đi nha."-Cô vừa nhai vừa nói.

Gã néo cô. Con gái mà tỏ thái độ vừa ăn vừa nói như vậy mà cũng nói họ được.

- "A..."-Cô nhăn nhó.

- "Hôm nay..."-Nhóc chạy đến.

- "KHÔNG PHẢI NGÀY NHẬU ĐÂU."-Cả bọn đồng thanh.

Nhóc khùng người vì sự tro trên của mọi người.

- "Ai ya....không phải. Hôm nay là sinh nhật của chị Nhật."

(@@@) |@@@| [@@@] {@@@} @@@/

Mấy khuôn mặt đứng hình. Hôm nay đã là 23/3 rồi sao? Thời gian trôi thật là nhanh. Cả bọn im lặng vài phút nghĩ đến nó.

Hấn trên tay cầm bánh kem đến ở cửa. Lí do hấn về nước cũng là vì đến bên cạnh nó. Hôm nay là sinh nhật của Lam Minh Nhật.

Anh sờn sờn vỗ tay tập hợp cả bọn đứng lại cạnh nàng.

- "Suýt..."-Anh ra hiệu im lặng.- "Một phút tưởng nhớ đến hotgirl nhà chúng ta nào."

Mọi người nhắm mắt và cả nàng nằm đấy,nhỏ ngồi kia. Hình ảnh nó hiện lên. Mây thấy không Lam Minh Nhật. Cho dù mây đi đâu,ở đâu,vui chơi chốn

nào hay thậm chí mây có quên tụi này đi chẳng nữa thì tụi tao ở đây vẫn luôn nhớ mây. Mây sẽ không bao giờ phai trong tim bọn tao.

Mỗi cặp một chiếc moto lái đến chốn nó dạo chơi. Tiếc là nàng vẫn nằm đấy im lặng. Chứ không cũng được chầu với bọn này. Trên tay mỗi người cầm một hộp quà lớn,à còn có cả bia,mồi nhậu và đặc biệt là món khoái khẩu của cả bọn đó là gà rán.

.....

Trước đây 15 phút.

Một cô bé khoác lên mình chiếc áo choàng màu đen bao phủ cả mặt. Ánh sáng mặt trời rọi vào đôi môi đỏ mọng của cô bé đứng đấy. Sóng mũi cao cao thờ nhẹ nhàng.

Cô đứng trước mộ của Lam Minh Nhật. Sâu thẳm ngắm thứ gì đó ở tấm ảnh của nó. Màu xanh rêu long lanh ấy bây giờ không còn nữa. Hôm nay là sinh nhật của Lam Minh Nhật.

Nhưng rá tiếc,tôi phải xin lỗi rồi. Tay cô khẽ đưa lên nhắc khung ảnh kia. Con nhóc tomboy nở nụ cười thiên thần biến mất.

Tôi đến đây không phải thăm. Mà là để lấy lại tấm ảnh này.

.....

Vừa tắt xe trước mộ. Điều mà mọi người mong chờ nhất là được ngắm nụ cười của nó.

Nhưng...

Khi chạy đến với ai nấy vẻ mặt vui lên thì họ không thấy nụ cười của nó đáp lại đâu.

Ngôi mộ trống trơn. Lá khô rơi rụng rục bay bay. Tấm ảnh biến mất.

Nó biến mất vào ngày sinh nhật.

- "Lam Minh Nhật." - Hấn gọi tên nó. Em đi đâu rồi?

- "Có...có...chuyện gì xảy ra vậy?" - Thái Mỹ Hoà ôm lấy em.

- "Không...biết." - Em lắc đầu. Tấm ảnh trong im lặng mà bay đi đây rồi.

- "Thằng khốn nào lấy tấm ảnh vậy?" - Chàng sồn lên.

- "Á dù." - Mấy giờ rồi gã (-_-).

Anh với cô im lặng quan sát. Có chuyện gì đấy rất lạ. Vào ngày sinh nhật của mình nhân vật chính tự biến mất sao? Vô lí. Có ai đó đã mang Nhật đi. Nhưng người đấy là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Cô Gái Ấy Không Phải Lam Minh Nhật.

Hấn lập tức nghĩ đến cô gái cầm ấy. Có khi nào cô ta chính là Lam Minh Nhật. Bức ảnh của nó đã không cánh mà bay một cách vô lí. Ngay tại thời điểm sinh nhật nó.

Hấn làm rơi hộp bánh xuống đất. Hai cẳng chạy nhanh đến cô gái ấy. Nếu là em thì xin em hãy trở về bên anh được không? Làm ơn đấy,đừng dằn vò anh nữa. Thật đáng sợ Lam Minh Nhật à.

Hấn thờ hồn hểnh trước căn nhà lụp xụp đấy. Nó bước ra nặng nhọc trên tay nhiều đồ đạc với mấy thùng mì tôm. Mẹ cực khổ chống gậy đi theo sau nó. Bà già yếu,tay run run nắm lấy áo nó.

Nó quay sang ra hiệu bà cứ ở đây. Để nó đi giao hàng về rồi sẽ cùng bà rời khỏi nơi này.

- "Con đi cẩn thận." - Bà lau nước mắt trên trán nó.

Nó cười trừ gật đầu nhanh chóng. Chiếc xe đạp cũ kĩ kia được nó dùng đôi chân lênh khênh đạp nặng nề với nhiều thùng đồ ở sau.

Hắn đứng khấp nép bên bức tường mục. Dúi bóng mát của cây đa lớn. Gió thổi nhẹ nhẹ của tháng mùa hạ.

-"Con đến tìm thứ gì sao?"-Bà thấy hắn đứng đấy hỏi to.

Hắn giật mình quay sang nhìn bà. Khẽ cúi đầu chào người đứng trước. Hắn bước nhẹ nhàng vào nhà.

Vẫn là cảnh lụp xụp như trước. Hắn chao mắt nhìn quanh. Tại sao không ai biết đến nơi nghèo nàn như thế nhỉ? Nếu không phải Lam Minh Nhật thì có lẽ suốt cuộc đời này hắn cũng không biết đến một ngôi nhà lụp xụp như thế này. Một nhà từ thiện mà chưa bao giờ chính mình bước đến. Chỉ đóng góp tiền vào quỹ nhờ mọi người ủng hộ người nghèo. Thật bất mãn.

-"Con muốn...."-Hắn ngập ngừng.

Bà cười hiền nhìn hắn. Trong túi móc ra vài tấm ảnh trắng đen cũ nhưng chưa hề nát. Có vẻ như bà đã giữ gìn rất kĩ những tấm ảnh này.

Hắn nhìn bà, cầm những tấm ảnh lên xem. Một người con gái cột hai bím tóc cùng bộ đồ đồng phục học sinh cười mỉm hiện lên hai lúm đồng tiền đầy.

-"Từ khi bước vào nhà. Bác đã biết con muốn xem Thy Thy là ai? Có lẽ con bé chỉ giống người thân của con mà thôi. Thy Thy là đứa con đầu lòng của bác và cũng là đứa con duy nhất của bác. Nó đã bất chấp mọi thứ để chạy vào cứu bác ra khỏi đồng đồ nát và lửa thiêu từ bốn năm về trước. Nó đã bỏ cả tương lai để nuôi bác cho đến tận bây giờ. Bác thật hồ thẹn. Sinh con ra là phải nuôi nấng, hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ đối với con. Nhưng bác lại làm khổ nó suốt đời. Bác đã không có tiền để chữa trị những vết bỏng của nó, những dấu tích trên mặt và nó cả tiếng nói để mền ngày nào."

Rầm.

Một mảng thủy tinh có hình bóng nó hiện lên vỡ tan tành trước hắn. Những mảnh vỡ nhận nhiệm vụ bay vào tìm hắn cửa rạch đến tận bên trong.

Người con gái trong ảnh và Lam Minh Nhật khác nhau hoàn toàn. Hoàn toàn không một chút nét giống nhau. Hắn không tin vào những gì, lắc đầu lia lịa.

Hắn bước ra cửa. Nó vừa đạp xe về với mấy đồng tiền lẻ trên tay. Nó hớn hờ cười tươi. Thấy hắn đứng đấy, nó thu hồi lại nụ cười, ánh mắt lạnh dần.

Hắn chai lì đến trước mặt nó. Khẽ lấy tay gỡ bỏ mũ nó lên. Nhưng nó nhanh hơn, chụp tay hắn lại.

-"Một lần duy nhất thôi. Cho tôi xem khuôn mặt em được không? Tôi muốn biết em có phải là cô ấy không?"

Nó dao động thấy tia hy vọng của hắn trước mắt. Buông lỏng tay hắn ra. Lại chưa kịp cầm vào mũ, nó nắm tay hắn lại.

Nó dơ ám hiệu bảo hắn ngừng hành động. Vì sao lại không cho tôi thấy mặt em? Sợ tôi khinh thường sao?

Nhưng chính nó đã tự lấy mũ xuống. Chính tay cô gái cầm sẽ cho hoàng tử của giới đẹp thấy khuôn mặt mình.

Rầm.

Đừng quá hy vọng rồi lại thất vọng. Không phải Lam Minh Nhật thật rồi. Em không phải là người tôi yêu. Người tôi yêu đã chết thật sự. Rồi xa một năm rồi. Hoàng Minh Quân, đến lúc phải chấp nhận sự thật thôi.

Hắn gượng cười trả nó lại những tấm ảnh ấy. Đi nhanh ra ngoài.

Mưa.

Con mưa giống vào cái buổi nó ra đi với hàng vạn hoa.

Hắn ngồi cạnh nó. Có lẽ hắn mới đây đã quên mất hình bóng nó. Điều mà hắn không hề muốn. Hắn sợ một năm ấy hắn sẽ quên nên đi đâu hắn cũng mang nó theo mình. Hắn sợ những điều nó sẽ biến mất và lãng quên. Hắn đã cố thành nó. Nhưng nó đã không bao giờ quay lại với hắn.

Giấc mộng ấy hiện lên. Nó cười hạnh phúc với người con trai trước mắt. Nụ cười như thiên thần. Buông lời nói hãy tìm một người khác và hạnh phúc như em.

-"Cô gái ấy không phải Lam Minh Nhật."-Hắn khẽ cười.-"Được. Anh sẽ làm theo ý của em. Anh sẽ hạnh phúc với một ai khác. Cho nên em cũng phải như thế nhé."

Chương 122: Cô Ấy Là Vợ Con.

Anh trở về phòng nàng nói chuyện hừ vô với nhau.

"Thuy. Em biết không?! Hôm nay là sinh nhật con Nhật đấy. Nhưng nó biến mất rồi Thuy. Em nằm đấy có mơ thấy nó không? Nó có hạnh phúc không? Thật tội nghiệp cho thằng Quân. Anh thương nó quá."

Cạch.

Tiếng mở cửa của phòng bật ra. Anh quay sang thấy ba mẹ mình đứng đấy. Tại sao họ lại đến đây? Minh nhớ là họ không biết gì cả mà.

"Ba...mẹ."-Anh nhỏ giọng.

Ba mẹ mỉm cười bước vào nhìn Hoàng Minh Thuy nằm đấy. Ngày qua ngày lúc nào cũng như vậy sao?

"Con bé đấy đây sao?"-Ba anh ngồi cạnh xem xét nàng. Những băng rô trên người, ống oxi, bình truyền miễn dịch và nước.

"Vâng."-Anh cúi nhẹ.

Bà nhìn nàng có vẻ luyến tiếc không cam tâm nhưng nhất định phải nói với anh điều này. Anh là đứa con trai nhà họ Cao. Là cháu nội độc nhất vô nhị của tập đoàn AZ. Làm sao suốt đời chỉ ngồi đấy chăm sóc một cô bé thực vật được. Một năm qua là quá đủ rồi. Con trai bà đến lúc phải cần nghỉ ngơi.

Anh biết ba mẹ sắp nói gì. Không chấp nhận chạy đến quì xuống trước mặt ba mẹ mình.

"Cô ấy là vợ con."

Ba anh là một người cha tuyệt vời nhất. Là người cha luôn hiểu anh. Tôn trọng quyết định của con mình. Nó lớn rồi nên nó biết phải làm gì. Nó lớn rồi nên suy nghĩ nó rộng ra. Nhưng ông không thể đứng nhìn đứa con mình bỏ cả tương lai vì một người con gái được.

Ông lấy tay anh nhẹ giọng.

"Ba biết cô ấy là vợ con. Nhưng Nam à, con phải biết con đường nào tốt cho mình. Ở thế giới này. Không ai toàn vẹn cả hai được đâu. Mà nếu có thì tất khó đấy con. Nếu một ngày con rơi vào trong hoàn cảnh. Giữa gia đình và tình yêu. Con chọn cái nào? Đến lúc ấy con sẽ càng đau hơn. Hay chính vì thế. Ngay từ bây giờ con ngăn cản lại câu hỏi này đi."

Anh nhìn sang nàng. Em mau tỉnh dậy cho ba mẹ anh thấy người anh yêu tuyệt đẹp, giỏi giang thế nào đi. Anh thực sự không muốn bỏ em. Cao Hoàng Nam không muốn mất Hoàng Minh Thuy dù chỉ một giây. Thật buồn em nhỉ? Nếu giữa tình yêu và gia đình em sẽ chọn gì? Chỉ có trong truyện mới là tình yêu nhưng ngoài đời thì chắc gì. Người mang nặng đẻ đau mình, người nuôi nấng mình lớn lên đâu thể nói một lời là bỏ tất cả. Đâu thể cảm ơn hay xin lỗi là đền bù được công lao của họ.

"Con hãy quyết định đi."-Ba đứng dậy khẽ đặt tay lên vai anh. "-Ba mẹ không muốn mất con."

.....

Nàng thấy tất cả. Thấy anh đau lòng nhưng không tài nào kêu gọi anh hãy mạnh mẽ lên được. Bởi vì nàng đang chiến đấu với tử thần bên thế giới này. Tử thần nhìn rất đáng sợ đấy anh. Nàng không muốn theo một tử thần đấy. Nàng muốn bên cạnh anh. Đợi một chút nữa thôi nhé Cao Hoàng Nam. Em sẽ trở về đúng thời điểm anh cần em nhất.

Ngón tay nàng khẽ đưa lên núm kéo thứ gì đó rất lớn. Một ngón không làm được gì đâu. Nhưng nếu là cả bàn tay, cả hai tay thì sẽ núm được thôi mà.

.....

Anh lang thang với con mưa rào ấy. Mưa. Anh rất thích mưa. Bởi vì những lúc mưa là những lúc con người buồn nhất. Đúng không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Nhân Vật Mới Nữa U?

Anh trở về căn nhà riêng của mình. Mở cánh cửa ra. Sự lạnh lẽo ấy ủa đến. Anh đã từng mơ mộng rằng một ngày nào đó anh và nàng sẽ sống hạnh phúc với nhau ở nơi này.

Anh lấy những tấm ảnh của nàng đặt vào một chiếc hộp không lớn cũng không nhỏ. Nhìn là đủ xài. Mọi thứ của em anh sẽ dành lại một góc nhỏ Hoàng Minh Thụy. Anh xin lỗi. Giữa tình yêu và gia đình. Anh không thể chọn em được. Bởi vì anh cũng yêu ba mẹ không khác gì em. Rồi một mai này, anh sẽ đến bên em. Một kỉ tích sẽ xuất hiện. Ông trời vẫn ở đây, vẫn sưởi ấm hai trái tim chúng ta mà. Em đừng sợ. Góc nhỏ của em sẽ không bao giờ hẹp lại trong tim anh đâu.

.....

- "Tôi muốn nhanh bay về Mỹ." - Hấn nói chuyện với quản lí.

- "Vâng."

Hấn sắp xếp mọi thứ vào vali. Đồ đạc, quần áo, sách vở, tài liệu. Thậm chí là cả giày dép ngày xưa hấn để lại hấn cũng có thể mang theo. Nhưng riêng những vật của nó, đặc biệt là bức ảnh ở tường. Hấn sẽ quên người con gái tên Lam Minh Nhật kia.

Màn hình điện thoại bây giờ chỉ cần nhấn một nút là sự đổi mới hoàn toàn. Hấn nhìn hình ảnh nó một giây. Chỉ một giây thôi. Nhấn nút. Quên tất cả. Nó biến mất nhanh chóng.

.....

- "Sao cơ? Hoàng Minh Quân sẽ bay qua Mỹ vào tối nay?" - Chàng hét ầm lên.

Mọi người giật mình nghe xong câu của chàng. Mới về nước chưa được một tuần mà qua Mỹ lại rồi sao?

- "Đùa à." - Nhóc bêu môi. - "Chỉ ít ra anh Quân cũng phải ở lại mấy tuần chứ."

- "Nó vừa gọi cho tao đấy." - Chàng quần gà lên.

- "Vậy thì rồi rồi. Có thể lần này là lần cuối anh ấy thăm mình." - Hoàng Minh Long nhẹ lạnh nói chuyện.

- "Tại sao?" - Em cong môi.

- "Có lẽ anh ấy muốn quên chị Nhật." - Thái Mỹ Hoà chơi làm cả bọn im bật. Người chết rồi không thể sống lại được.

Cạch.

Hấn bước vào với cái kiểu ăn mặc ngày xưa. Lại trở về một Playboy quậy phá. Trên tay lúc lắc chùm bìa lạnh.

Mọi người im lặng nhìn hấn. Hấn bỏ vỏ bọc của nó. Hấn lại trở về là Hoàng Minh Quân ngày xưa. Nhưng sao ai cũng thấy đau vậy nhỉ?

Hấn gượng cười đi đến ngồi ở bàn bày thức ăn ra.

- "Lát tao đi rồi. Sẽ rất lâu tao mới quay trở lại. Cho nên thị mày đừng quên anh chàng đẹp trai như tao nha."

Không một cảm xúc nào hiện lên. Im lặng lâu dài.

Hấn không muốn như thế này. Hấn không muốn mọi người đau lòng vì hấn.

Anh ngồi đấy nắm tay nàng này giờ không một tiếng động.

- "Qua đây đi mày." - Hấn gọi.

Anh lắc đầu nhìn nàng. Đây sẽ là lần cuối anh nhìn kĩ khuôn mặt em.

- "Tao... cũng... sẽ... sang... Mỹ." - Anh nặng từng chữ.

Mọi người nặng nề hơn. Cũng đúng thôi. Một mỹ nam nhà AZ thì làm sao suốt đời bên người thực vật được cơ chứ.

Cô quay sang gãi chảy dài hai hàng nước mắt. Gã nắ áms lấy tay cô động viên.

Nhỏ khờ khạo không nhớ gì ngồi xe lăn ở xa nhìn chăm chăm anh. Tình yêu của hai người ấy đậm sâu vậy sao? Vậy lúc trước mình và Phùng Gia Bảo có từng như thế này không? Có từng đậm sâu khó gỡ như thế này không? Nhỏ quay sang nhìn chàng đang u sầu cúi đầu xuống nền nhà không nhìn ai.

Tại sao mình lại không nhớ thứ gì. Hoàng Minh Thụy....mặc dù tôi không nhớ rõ cậu với tôi như thế nào. Nhưng làm ơn cậu có thể tỉnh dậy ngay lúc này được không? Tôi rất sợ cái cảm giác phải chia xa ấy. Nó không tuyệt chút nào.

Hoàng Minh Thụy. Cậu có nghe tôi nói gì không?

- "À...ờ..." - Hấn đặt lon bia xuống bàn ừ.

.....

Tại sân bay Nội Bài.

Một cô gái có mái tóc màu tím đen ngắn đến vai khoác lên mình bộ đồ nhẹ màu đỏ bước ra. Cô đeo cặp kính râm lớn, môi son đỏ tươi, sống mũi cao ngất.

Làn da trắng nõn của cô không kém thu hút không ít bao ánh mắt. Cô kéo vali đi ôn nhu ra khỏi cổng.

Một chiếc xe Rolls Royce chạy đến. Tài xế ngênh tiếp chạy ra xách đồ cho cô.

- "Chào tiểu thư."

Cô khẽ cười nửa miệng kiêu kì chào lại tài xế.

- "Đến bệnh viện."

- "Vâng."

Xe chuyển bánh chạy đi. Từ xa, một bóng người nấp sau bữa tường khẽ quan sát cô. Không nổi nào ngạc nhiên chạy đi thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Ngày Em Đến Cũng Chính Là Ngày Anh Đi.

Xe đậu trước cổng bệnh viện. Cô bước ra với đôi giày cao gót mới ra. Khẽ ngước nhìn lên tầng nhà cao kia nửa miệng cười.

- "Bác về trước đi. Con sẽ về sau."

- "Vâng."

Cô nhanh chân bước vào. Cô đẩy cửa vừa nhấc chân đặt bước đi. Hấn lạnh lùng buông ánh mắt buồn bã đẩy cửa đi ra. Hai bóng người lướt nhanh qua nhau.

Hấn đứng hình cảm nhận như có cái mà giác nhờ vị hương thơm hoa cỏ đại vừa thoáng lên. Nhưng hấn lại thôi. Mặc kệ Lam Minh Nhật.

Cô nhấn nút lên thang máy đến phòng 177 của bệnh nhân. Vừa bước ra. Ánh mắt neho lại khi thấy người con gái ngày xưa đang ngồi xe lăn đọc truyện cười khúc khích như một đứa trẻ lên 8.

Cô bước đến chậm chạp. Nhỏ đang bị gì mà vô hồn, ngây thơ vậy nhỉ? Cô ngồi xuống mặt đối mặt với nhỏ.

Nhỏ ngừng cười ngước lên nhìn phía trước. Ai mà loè loẹt đồ chói như ma le vậy nhỉ?

Bộp.

Cuốn truyện rơi xuống đất. Nhỏ run run thấy người phía trước.

Cô khẽ nhếch nửa môi nhìn nhỏ ngạc nhiên với ánh mắt ấy.

- "Khỏe chứ?"

-

Cô nghe tiếng bước chân liền đi nhanh khỏi nhà.

Chàng từ cầu thang đi lên với hộp sữa trên tay. Thấy nhỏ làm rơi cuốn truyện ở đây. Chắc là lười không lấy truyện nên ngồi im luôn đây mà.

"Phong. Uống sữa nhanh rồi ra sân bay tiễn Quân với chồng."-Chàng lay lay hộp sữa trước mặt nhỏ.

Nhỏ cảm lạnh nhìn chàng đứng trước mặt. Người con trai này. Người con trai này chính là cái thằng khốn làm mình mệt mỏi đây. Chẳng phải chính mình đã nói lời thích hắn sao. Nhớ nhớ lại tất cả.

Chống hai tay đứng lên, dơ thẳng bà tay đến má chàng.

Chát.

"Mày là đồ tồi. Phùng Gia Bảo."

.....

Nàng không thấy anh đâu. Sợ hãi chạy mãi trong căn phòng này. Nhưng thực chất nàng không thể nhúc nhích nổi ngón chân mình lên mà chạy được. Nàng nhận ra nàng đã bị liệt. Liệt toà người. Thảo nào nàng nằm đây lâu như vậy. Không phải vì mình lười tỉnh dậy mà là mình không thể nhấc người lên.

Mắt nàng khẽ nhắm nhỏ. Nàng mờ ảo tỉnh dậy. Ánh sáng của bóng điện trong phòng chói vào mắt nàng. Hoàng Minh Thụy không thể lấy tay che ánh sáng đây được. Tay nàng không thể theo ý mình. Cứ nằm mãi ở đây.

Hoàng Minh Thụy khẽ liếc qua mọi thứ. Không một bóng người. Bọn họ đã đi đâu rồi? Tại sao lại không ở đây.

Phụt.

Đèn tắt.

Nàng sợ bóng tối. Nỗi sợ ập đến. Nàng nhắm nhỏ. Nhưng đến nỗi cái "A" mà nàng cũng không thể nói được là sao? Nàng muốn hét lên cho mọi người là nàng đã tỉnh.

Bất chợt, một bóng người cao cao, ồm ồm kia đi đến gần nàng. Nàng sợ hãi cố gắng nhìn kĩ là ai ra ai. Cô gái ấy trang điểm tươi như từ vừa cõi chết trở về. Cô gái khẽ nhếch nửa miệng.

Không một chút tí vết. Khuôn mặt thân thuộc đã trở về. Nàng sợ hãi với người con gái trước mắt. Làm sao... làm sao? Không thể nào.

.....

Mọi người nhanh chóng tiến hẳn ra sân bay. Hôm nay là ngày mọi người nhớ nhất. Sinh nhật nó.

"Anh đi mạnh khỏe nhé."-Em ôm lấy hắn một cái ôm trù mến như một cô em gái dành cho người anh.

"Đi mạnh khỏe."-Anh đặt tay lên vai hắn.

Hắn gượng cười nhìn mọi người.

"Có dịp phải quay lại thăm cả bọn nha anh."-Thái Mỹ Hoà vẫy tay hắn.

Hắn gật đầu nhẹ nhàng. Quay mặt vào trong.

Giật mình thấy cô gái cảm đứng đây chắn ngang đường không cho hắn đi.

Cô gái dơ mặt sau của tấm ảnh lên.

"Đừng đi."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Trở Về Như Thế Nào?

Cô lấy ghế ngồi cạnh nàng. Mở kính ra, đôi mắt ngày xưa hiện lên trong bóng tối. Nàng thấy rõ, cảm nhận rõ ai đang đứng trước mặt mình. Làm sao cậu có thể trở về một cách nguyên vẹn như thế này được chứ? Cậu có biết trong giấc mơ tớ đã thấy gì không? Toàn là máu. Khắp nơi, cả một dòng sông toàn là máu của cậu.

Cô nắm lấy tay nàng cười nhẹ.

- "Lâu rồi không gặp nhỉ? Hoàng Minh Thụy."

Nàng chảy nước mắt, thực sự bây giờ nàng rất muốn nói chuyện, muốn ngồi đây ôm chầm lấy người con gái ấy. Nhưng nàng không thể. Toàn thân nàng đã mất kiểm soát theo ý mình rồi.

Cô ôm lấy nàng. Tao biết mày rất mong tao mà. Giữ lời với nhau rồi nhé. Chúng ta sẽ mãi bên nhau.

- "Tao về rồi Thụy. Lam Minh Nhật trở về rồi."

...

1 năm trước.

Cái ngày nó nhận điện thoại của nội kể. Nó đi xuống từng bậc cầu thang suy nghĩ lời em nói. Phải cẩn thận với con người này. Nó lấy điện thoại ra gọi cho quản gia Hồng và quản gia Lộc.

[Cháu sắp đi đến chỗ ba mẹ cùng bà Bích. Nhưng rất có thể sẽ có chuyện không hay xảy ra. Con muốn hai bác cho người bám đuôi con.]

Nó lên xe nội kể lái nhanh đi. Đến vùng ngoại ô của thành phố. Nó với bà ta giằng co. Bà đã dặt lấy sợi dây chuyền của nó. Nắm chặt trên tay cười một nụ cười ghê tởm. Nó vùng vằng đá mạnh hai cửa kính vỡ tung. Nó nhảy ào ra ngoài xe. Nếu chỉ chậm một phút nữa thì nó sẽ bị thiêu cháy mất.

Àm

Chiếc xe nổ tung. Nó bám vào một cành cây lớn. Nơi ấy thật nguy hiểm. Cũng may nó gượng sức bám cho đến khi người của quản gia đến kéo mình lên.

Toàn thân máu me bởi mảnh gương chà vào mặt. Nó hạ sắc đẹp thành một người đáng sợ. Mặt mũi bị dẫu rạch nát, tay chân băng bó khắp nơi.

Nó chữa lành những vết cắt ấy chỉ trong vòng hai tháng. Nó sợ khi nó quay lại thì hấn đã yêu ai đó mất rồi. Nó không dám đối mặt với người mình yêu thương ôm trọn vòng tay người khác.

Nhưng nỗi nhớ da diết đã làm nó trở về trong khi mình cần phải kiểm tra lại vết thương lần cuối. Mười tháng ăn chơi bên Mỹ là quá đủ. Nó trở về, nó muốn nhìn lại tất cả những con người của một năm trước đã từng cùng mình sấn bước lên chốn thiên đường học sinh tạo ra. Đời học sinh mà.

Nhưng khi nó về nước. Điều nó đau lòng nhất là hai đứa bạn thân của mình chưa hề bình phục. Nó lặng lẽ quan sát và cầu mong bọn họ mau tỉnh dậy.

Nó thấy nơi hấn tạo ra cho mình. Nơi mà mọi người cứ nhớ nó là ủa đến. Bức ảnh đặt ở nơi đó là chính tay nó lấy đi khi mặt mình chưa toàn vẹn hết sẹo. Lúc nào cũng ăn mặc tối tăm, nó rất ghét điều này. Từ còi chết trở về. Nó thay đổi hoàn toàn. Ăn mặc loè loẹt hơn. Trang điểm tươi lên. Như thế còn tôn lên vẻ đẹp kiều mỹ của nó. Trông Lam Minh Nhật thật hấp dẫn.

Trở lại bên Mỹ chữa lành vết thương. Lam Minh Nhật đã quyết định sẽ trở về với hấn, với mọi người. Nó sẽ không hèn nhát nói yêu hấn đâu. Lần này chính Lam Minh Nhật sẽ trở về bên hấn, chính tay nó sẽ ôm trọn hấn. Nhất định.

Nó đặt tấm ảnh nụ cười tươi của mình cạnh nàng với một lá thư nhỏ.

- "Mau khỏe nhá Thụy. Tao sẽ lại đến thăm mày." - Nó khuất bóng dần.

Đèn bật sáng. Nàng nằm đấy dõi mắt theo nhìn nó đi. Chúng ta sẽ không bao giờ bỏ mặt nhau. Hứa rồi đấy nhá Lam Minh Nhật, Nguyễn Minh Phong.

.....

Chàng giật mình khi nghe nhỏ nói và còn thương cho một bạt tai trên mặt. Như thế là thế nào? Không lẽ cô ấy..

- "Phong." - Chàng nắm lấy tay nhỏ. - "Em..em.."

Nhỏ đỏ mắt đánh vào ngực chàng liên hồi. Cái tên khốn này. Tại sao lại như thế chứ? Dám làm mình tổn thương cho đến tận hôm nay.

- "Tại sao lại làm tao đau chứ?" - Nhỏ nấc lên. - "Tại sao lúc ấy mày không nói yêu tao rồi ôm lấy tao? Tại sao cho đến tận hôm nay mới nói? Mày thật hèn nhát đấy Phùng Gia Bảo."

Nguyễn Minh Phong thực sự tỉnh lại rồi. Thực sự đã trở về với con người trước kia. Nguyễn Minh Phong, anh yêu em. Chàng bắt lấy, kéo nhỏ vào ngực mình xiết chặt.

- "Ừ...là anh ngu ngốc, là anh hèn nhát. Anh xin lỗi. Cho anh thổ lộ lại nhé. Anh yêu em."

Nhỏ mếu máo trong lòng chàng. Thật đáng ghét. Nhỏ yêu chàng nhiều lắm. Ừ, là em xin lỗi. Là em xin lỗi đã quên mất anh. Nhỏ đưa tay lên ôm lại chàng.

.....

Thy Thy cầm lấy tay hấn níu kéo như muốn nói một điều gì đó rất quan trọng. Mọi người lắc đầu không hiểu ý Thy Thy muốn nói điều gì.

- "Chuyến bay sang Mỹ sắp cất cánh. Mong hành khách chuẩn bị." - Giọng nói ngọt ầu vang lên.

Hấn xoa đầu Thy Thy cười nhẹ nhàng. Chắc tại luyến tiếc không muốn mình đi đây mà.

- "Nhà em sẽ đủ ấm no. Anh đã ủng hộ rồi. Không cần phải cảm ơn đâu."

Thy Thy lắc đầu nhanh chóng.

- "Vậy ý em muốn nói là gì?" - Anh đi đến ân cần.

Thy Thy nhìn sang mọi người cố tìm kiếm thứ gì đó mà mình muốn nói đến, mong sao có thể cho hấn hiểu được.

Thái Mỹ Hoà đứng trước mặt đưa Thy Thy điện thoại.

- "Bạn nhắn tin cho mọi người hiểu đi."

Chưa kịp mở nội dung tin nhắn thì Thy Thy đã quán lên khi thấy ảnh nó chụp với mọi người. Em chỉ ngay khuôn mặt nó.

Hấn không dám nhìn vào khuôn mặt ấy. Sở dĩ Thy Thy biết Lam Minh Nhật là tại vì hấn quá nhớ nó nên đã tâm sự và cho Thy Thy coi người con gái hấn yêu ra sao. Rất tuyệt đúng không?

Thy Thy bấm hàng chữ đưa lên cho mọi người đọc.

[Chính mắt em đã thấy Lam Minh Nhật từ sân bay đi ra.]

Một chút ngạc nhiên xen lẫn hự câu hiện lên. Có nên tin vào cô gái này? Làm sao có thể như thế được.

Đọc xong hàng chữ đấy. Lòng hấn quặn lên. Hấn nắm lấy bả vai của Thy Thy. Một lần nữa thôi. Lần nữa anh sẽ đặt cược với chuyến bay, anh muốn hy vọng em trở về như lời Thy Thy nói.

- "Vậy cô ấy bây giờ đang ở đâu?"

Thy Thy mỉm cười nhìn hấn. Nhấn tiếp.

[Bệnh viện.]

Thử xem có phải sự thật. Mọi người bắt xe đi nhanh đến bệnh viện. Nếu là sự thật thì đúng rồi. Người đầu tiên Lam Minh Nhật gặp phải là Nguyễn Minh Phong và Hoàng Minh Thụy.

Thy Thy vẫy vẫy tay chào mọi người. Chúc hai anh chị hạnh phúc. Khi đi giao hàng cho tiệm gần đó, bóng đen thấy nó bước ra với tài xế chính là Thy Thy.

Cô gái giống Lam Minh Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mối Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Giác Mơ Biến Thành Sự Thật.

Mọi người chen đông đúc vô thang máy lên phòng 177. Vừa đi ra thấy nhỏ và chàng đứng đấy hình như đang đợi cả bọn.

Hấn chạy đến run run nhìn nhỏ. Mặc kệ bây giờ nhỏ đã tỉnh hay chưa? Điều hấn muốn biết là Lam Minh Nhật có thật sự đến đây.

- "Lam .Minh...Nhật?"

Nhỏ nắm lấy tay hắn.

- "Cậu ấy đã trở về."

Miệng ai phần nấy lo cười ỉv. Ánh mắt đỏ hoe,đôi môi cong lên. Lam Minh Nhật trở về thật rồi sao? Hắn đi nhanh vào phòng nàng. Không thấy nó đâu,lòng có chút hoang mang. Nhưng ngược lại là tấm ảnh nụ cười ấy hiện lên.

Hắn chạy đến. Dòng chữ của nó hiện lên.

{Ảnh gì mà xấu vậy nhỉ? Đây đâu phải em. Noi anh tạo ra trông rất tuyệt. Em yêu anh. Hoàng Minh Quân.}

Hắn lại hai cẳng chạy đến nơi hắn tạo ra cho nó. Nó đang đợi mình ở đây. Lam Minh Nhật. Đợi anh đến bên em nhé.

Anh thấy mọi người ai cũng hoàn thành tình yêu của mình cả rồi. Lặng lẽ đi vào trong ngắm nhìn nàng. Tại sao đến giờ em chưa tỉnh hả Hoàng Minh Thụy. Đến cả Lam Minh Nhật cũng từ cõi chết trở về bên cạnh Hoàng Minh Quân. Nhưng sao em lại tàn nhẫn để anh rời bỏ em trong thương đau được cơ chứ?

Anh khóc. Là anh khóc. Nàng thật tàn nhẫn hành hạ trái tim anh. Một năm chờ đợi chưa đủ sao Hoàng Minh Thụy? Em còn thử thách anh đến bao giờ?

Bất chợt,như một phép màu. Nàng nhắc được bàn tay theo ý mình lên nắm lấy tay anh. Mở mắt ra nhìn anh với sự nhung nhớ.

Chỉ cần nghĩ đến anh là em có thể bật dậy. Em có thể điều khiển chính mình khi đặt trái tim vào anh.

Anh sững sờ khi thấy bàn tay của người ấy nắm lấy mình. Sợ hãi nhìn lên. Hoàng Minh Thụy tròn mắt nhìn Cao Hoàng Nam đang đỏ cả mặt.

- "Thụy..."

.....

Hắn chạy mãi,chạy hoài đến nơi đây. Hôm nay trời đẹp hẳn. không khí trong lành,bầu trời bao la xanh biếc,mây trắng vui đùa chúc mừng tình yêu ai đó sắp thành hiện thực. Cây trở bông bắn pháo hoa,lá khắp nơi. Gió nhận nhiệm vụ thổi bông bênh những cành hoa nhẹ,những chiếc lá nhỏ nhẩn khô héo kia bay bay dẫn hắn đến cạnh nó.

Nó mặc bộ đồ màu tím nhạt đứng đấy đợi hắn. Hắn cau mày nghĩ đến điều gì đó. Hình như...nơi này mình đã gặp ở đâu rồi?

Giấc mơ của hắn hiện về. Thì ra là thế. Thì ra người cùng nó đi đến đoạn đường còn lại chính là hắn. Thì ra người con trai nắm tay nó trong giấc mơ hắn chính là Hoàng Minh Quân.

Nó quay sang với đóa hoa trên tay tươi cười nhìn hắn.

- "Hôm nay mình đám cưới nhé anh. Em yêu anh."-Nó hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Đại Kết Cục.

1 tháng sau.

Nàng hồi phục hoàn toàn. Hôm nay là ngày đến trường. Là ngày chính thức ba tụi nó trở về thân phận thực thụ. Một nữ nhi,một người con gái tuyệt đẹp.

Nó thấp hương cho ông nội mình.

"Nội à. Cuối cùng thì con cũng đã tìm được con đường hạnh phúc. Ở bên đây,nội và ba mẹ cũng phải hạnh phúc như con nhé."

Ba chị em náo loạn ở dưới chạy lên nhìn nó. Trên tay còn cầm đồng phục học sinh.

- "Ái chà chà...hôm nay tiểu thư nhà họ Lam sẽ mặc váy đến trường đây."-Gã yếm bộ đồ vào người nó.

- "Trông chị thật xấu xí khi mặc váy. Thua cả vợ em "-Nhóc vòng tay trước ngực bịt môi. Váy chị nhè. Tình cảm em dành cho chị coi như chỉ là sự bông bột của em đi. Hãy chôn vùi vào quá khứ. Chỉ có hai chị em mình biết đến thôi nha.

- "Chị thấy em nên kẹp tóc lên." -Lam Minh Như lựa kẹp tóc cho nó nảy giờ mà chẳng có cái nào ưng ý.

Nó lắc đầu nhìn cả bọn. Minh chỉ là mặc váy thôi mà. Sao cứ như đi nhận vương niệm hoa hậu vậy nhỉ?

- "Mấy đĩa mau xuống ăn sáng thôi nào." - Thím nói vọng lên.

Lập tức mùi thơm của đồ ăn bay lên. Bốn chị em nhảy xuống lầu nhanh chóng. Wow!! Trông thật hấp cmm dẫn.

- "Thím nấu ăn là số một." -Gã ngồi vào bàn nhanh chóng.- "Mời mọi người ăn cơm."

- "Đúng rồi. Chứ có như ai kia,nấu cho lợn ăn đâu mà." -Nhóc tự cao với tài năng của mẹ mình.

- "Thôi đi nha." -Gã bịt môi.

Nó ôm lấy gấp thức ăn cho chú và thím. Hai người bây giờ cứ như ba mẹ của cái nhà này. Chị xoa đầu cả nó. Đứa em quý báu của chị.

- "Ha....ha....ha..." - Chú nó lắc đầu cười trừ.

Nó "e hèm" đưa trên bàn tờ di chúc ngày xưa cho chú. Chú với thím không hiểu gì nhìn nó.

- "Con muốn chú quản lí công ty thật tốt." -Nó nhìn sang chị cười hiền.

- "Nhưng..." -Chú e ngại.

- "Con không đủ tự tin đâu chú. Vả lại con là con gái mà." -Nó cười tít cả mắt.

Gã bỏ đĩa xuống vòng tay trước ngực.

- "Ngon rồi...ngon rồi. Dù gì thì cũng sắp là con dâu của nhà họ Hoàng. Là con dâu của chủ tịch ASA. Là vợ của quý tử nhà họ Hoàng..."

Gã chưa kịp nói hết thì nhóc cho nguyên con tôm vào mồm gã một cách nhanh chóng.

- "Ha....ha....ha."

.....

Nhỏ chài chuột suốt cả buổi làm cô lắc đầu bó tay với bà chị. Thái Mỹ Hoà bật cười nhìn nhỏ lần đầu tiên yếu điệu như vậy.

- "Ê...thấy chị mày đẹp chưa? -Nhỏ hỏi ngay và đây là câu hỏi lần thứ 99. Còn câu nữa đủ 100 :3 :3

Thái Mỹ Hoà và cô bịt môi gật đầu nhanh chóng. Nhỏ cong môi nhìn lại mình trong gương.

- "Chị thấy kì kì. Làm lại."

- "Hả?" -Bất ngờ quá mà.

Cô chạy đến ôm nhỏ lại.

- "Thôi đi. Em biết là chị đẹp mà. Dù sao chị cũng là vợ của Phùng Gia Bảo rồi. Không có ế đâu mà lo"

Thái Mỹ Hoà sợ hãi dậm thêm.

- "Đúng đúng."

.....

Nàng khùng khùng cover hát nhạc sàn mới sáng sớm trong phòng. Hoàng Minh Long tối qua suy nghĩ đến cái cảnh nàng đến ra mắt nhà anh mắc cười thôi rồi. Vừa ngủ xuống là nghe cái giọng vịt cái bên kia vang lên.

- "Em biết chị hát hay rồi."

Nàng cố tình hát to mong Hoàng Minh Long mau tỉnh dậy xem chị mình đẹp như thế nào.

Hoàng Minh Long biết nàng chuẩn bị hỏi gì liền phanh lập tức.

- "Chị mà ờn là em thuật lại cảnh chị đến nhà anh Nam đây nha."

Cả buổi nàng không nói gì luôn. Cái hôm nàng đến nhà anh. Ăn mặc xinh đẹp bước vào chưa kịp cúi đầu chào thì vấp mẹ cục đá chào con chó nhà anh trước. Mặt nàng đáp thẳng xuống con rê nhà anh. Ôi quê một vố. Cũng may con chó biết con dâu tương lai nên không tạt vào mặt nàng.

.....

Mọi người có mặt đông đủ. Tài xế lái nhanh đến trường. Bước xuống xe là ba cặp bấy lâu nay không có ba tụi nó là sòn lên.

Lam Minh Hoàng & Từ Minh Nhi.

Hoàng Minh Long & Thái Mỹ Hoà.

Trịnh Gia Khôi & Thái Mỹ Tuyền.

Sự phớt lờ với ba cặp nay không hề nhẹ. Mọi ánh mắt đổ xô về phía ba cặp kia. Ba cặp bước xuống đầu tiên quê một vố quay mặt đi.

Nó nhẹ nhàng đi xuống với bộ đồ kiểu cách của trường. Trông nó nhí nhảnh khác xa với bản chất lì lợm ngày xưa. Trên đầu, bím tóc màu đỏ chói lọi, gương mặt mộc nở nụ cười.

Con người hay ăn hay đánh nhau ở trường sau vài tháng bây giờ chết đi đâu rồi mà thay vào đó là một tiểu thư điệu đà. Nhỏ bước xuống xe với hai hàng mi chớp chớp.

Nàng khùng này giờ đến bây giờ mới tỉnh táo lại được. Khập khểnh đi ra với đôi giày búp bê đen bóng, chiếc váy gấp xếp ngắn chưa đến đầu gối tôn lên cặp chân dài trắng nõn. Nàng cười toe chào mọi người.

Ai nấy cũng bàng hoàng với ba tụi nó. Thay đổi một cách nhanh chóng. Người ta bảo "non sông khó đổi, bản tính khó dời" mà bây giờ đã trở thành "bản tính dễ đổi" với ba tụi nó.

Bà điệu chạy lên trước vỗ tay náo nhiệt chào đón ba người bọn nó.

- "Oa...oa...trông ba anh. Ý lộn, ba chị thật tuyệt cmm đẹp đây mà."

Đăng Vương lúi búi điệu xuống dưới cười toe nhìn ba tụi nó.

- "Ba đại tỷ thứ lỗi cho phu nhân nhà tôi. Hôm nay cô ấy hơi loạn nào."

- "Ha...ha...ha..." - Mọi người bật cười lên.

Bà điệu cong môi nhìn Đăng Vương có vẻ giận dữ. Đăng Vương lay lay bà điệu nhỏ nhẹ.

- "Anh xin lỗi mà."

- "Ồ." - Nó bắt ngờ chạy đến cạnh Đăng Vương há hốc mồm - "Mạnh dữ."

Đăng Vương bâu môi nhìn nó.

- "Muốn làm thiệp ta không?"

Rắc.

Hắn từ đâu xuất hiện nhìn Đăng Vương đờ đờ sát khí.

- "Muốn lấy cô ấy làm thiệp à? Không có để đâu Đăng cmm Vương."

Đăng Vương thấy thẳng khôn dám thêm ba từ "con mẹ nó" vô giữa tên mình. Chẳng có gì khác với ngày xưa cả. Đang định gây chiến tranh thì chàng và anh từ đâu khoác nguyên một phong cách lòe loẹt đi giữa hai người.

- "Một style mới mẻ." - Anh chỉnh sửa cặp kính râm lại tỏ vẻ chảnh chọe.

- "Đem đến con người nhiều điều mới mẻ." - Chàng đệm câu sau với áo khoác màu xanh dạ quang kính không kia.

Ba tụi nó đứng lại thành cụm với nhau nhìn ba tụi hắn. Một người chẳng thành tiếng lớn, ba người cụm thành cái loa đài.

- "ÔI VÃI NỒI." - Nhận xét ngắn gọn.

Ba cặp này giờ hết quê chạy ra vỗ tay cười toe toét lên.

- "Vãi nời thặc." - Gã bịu môi.

- "Style ngon đấy." - Nhóc nhìn lại mình. - "Nhưng vẫn thua em."

- "Sặc." - Em lẩn nhóc. Lúc nào cũng làm chồng mình què. Bộ nó muốn chia tay đây mà.

Thái Mỹ Hoà lách chách với trên tay cái máy ảnh.

- "Làm tấm chứ."

Hoàng Minh Long cầm máy ảnh cười nhẹ nhìn Thái Mỹ Hoà.

- "Em vào đi anh chụp cho."

Thái Mỹ Hoà cong môi lắc đầu.

- "Ai cũng có cặp mà em không có em không chịu à."

Ba tụi nó nhìn Thái Mỹ Hoà làm nũng với Hoàng Minh Long bật cười.

- "CẶP GÌ. CÓ CẶP SÁCH ĐẤY EM."

Ba tụi hần lờm yêu ba tụi nó. Ý gì đây thừa phụ nhân?

Hiệu trưởng cô phó, thầy chủ nhiệm và giám thị. Có cả bà Mười năm ấy đi đến với vẻ mặt hùng hổ làm ai cũng nuốt nước hơi không thông.

- "Ồ... BỌN EM..." - Đang định "sẽ về lớp ngay" thì...

Thầy cô cười ra thành tiếng nhìn mấy bản mặt xanh lét sợ hãi kia.

- "Sao hôm nay không đổ mưa nhỉ?" - Chủ nhiệm ngược lên nhìn bầu trời. - "Ba đứa quậy kia mặc váy đi học sao?"

Bà Mười đi đến ngắm nhìn ba tụi nó.

- "Đẹp." - Phán câu khó đỡ. :3

- "NÀO LÀM TẤM KỈ NIỆM THẦY COI."

Tách.

Tấm ảnh có mặt đông đủ mọi người tạo nên. Ai nấy cũng cười tươi với trọng điểm là ba tụi nó. Cuộc đời cho dù có đau buồn đến đâu thì cũng có hậu nếu chúng ta biết cách chấp nhận và vị tha. Rồi mọi chuyện cũng ổn. Rồi nụ cười cũng sẽ đến.

Hết.

P/s: Cảm ơn mấy bb ạ. ^_^ Loè yêu mấy bb lắm. Nếu có còn time Loè viết thêm truyện tên là "Phía đông, mặt trời mọc". Mong m.n ủng hộ ạ. Ôi tks!!! Yêu q.a....!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Ngoại Truyện 1 - Rủ Nhau Đám Cưới.

Hôm nay ngày đẹp, trời trong xanh, lang thang khắp bầu trời là những đám mây bông bênh ấy. Dưới mặt đất, ba vị tiểu thư sách cặp chạy hồn hểnh như vừa bị ma rượt đuổi. À, còn hơn thế nữa. Hôm nay ba tụi nó thi đại học.

- "Ồ...men." - Nó hét ầm lên khi mình vừa đặt chân đến cổng kịp lúc. Dơ bàn tay lên xem đồng hồ. - "Ha...ha...ha...sớm đến tận 10 phút."

Nhỏ với nàng chớp chớp hai hàng mi xung quanh. Đến sớm sao lại không có đến một bóng người. Hay là tụi kia nhường mình một bước để vào cánh cổng đại học nhỉ?

Bác bảo vệ từ xa đi đến chỉnh sửa cặp kính lão nhìn ba tụi nó như người ngoài hành tinh.

- "Ba đưa đi lạc à?"

~(@@)~

Nhỏ bủ môi vác cặp đến cạnh bảo vệ lắc đầu.

- "Dạ không. Tụi con đến đây để thi đại học."

Bảo vệ vòng tay trước ngực nhìn ba tụi nó thờ dài.

- "Tụi con bị loạn não à. Ngày hôm qua là ngày thi rồi."

- "HẢ? HÔM QUA THI RỒI SAO?"

- "Ô, thế hôm nay không thi nữa à bác?" - Nàng chạy đến nhìn xung quanh. Cao Hoàng Nam, anh đợi đấy. Dám nói với em là hôm nay mới là ngày thi chính thức.

- "Nghĩ ngày. Mai thi môn khác." - Bảo vệ lắc đầu cười nhìn ba tụi nó. - "Thôi. Các con đợi năm sau đi ha."

Nó hằm hằm cái mặt đi ra cổng. Hoàng Minh Quân dám troll mình. Đã thế còn giả nai sáng ra gọi mình hấp hối đi thi. Không biết là làm cái trò gì đây mà. Giận bừa cho biết mặt.

Tin...tin...tin...

- "Alo?" - Nhỏ hét vào điện thoại.

- "Chúc em yêu thi tốt." - Chàng dí dỏm.

- "Em về là anh biết tay em. Ya...." - Nhỏ tức giận bỏ điện thoại vào túi hai cẳng chạy đi với mục tiêu là chàng. Hôm qua bồi bổ mình để thi đại học. Được những đồ tâm bồi bổ em sẽ cho anh thấy công hiệu như thế nào.

King....kong....

Cổng mở ra. Nhỏ chạy học vào thấy chàng đang cầm đi qua đi lại, còn cắn móng tay như đang lo sợ điều gì đó. Còn gì nữa.

Nhỏ phi thẳng đến chàng với tư thế anh hùng xạ điêu. Chàng tròn mắt đứng đấy thấy nhỏ trên không trung dơ cú đá xuống.

- "A..." - Chàng hét lên. Lập tức chàng bị ngay bàn chân của nhỏ áp vào mặt hiện lên dấu. Còn gì tuyệt bằng. Chàng nằm xuống nền quẹo cổ. - "Có vẻ sung sướng."

Nhỏ nhảy lên người chàng dậm, đá, nhéo đủ thứ cho mình hả giận. Sức cạn lại. Nhỏ nằm trên người chàng thở hổn hển. Đợi sức lấy lại, nhỏ đánh tiếp.

- "Sao anh dám troll em vậy chứ?"

Chàng bật cười ôm lấy thân hình nhỏ bé bên trên.

- "Tại vì anh không muốn em đi học. Muốn em ở nhà lo việc rồi sinh con cho anh thôi."

Nhỏ nghe xong nắm cổ áo chàng lên cho cú dậm mạnh hết cỡ. Còn trẻ mà bắt người ta sinh con hả? Sẽ rất xấu đấy nha.

- "Anh chọc giận em rồi."

- "A..."

.....
Nàng ném cặp lên bàn, ngồi vắt qua một chân đằng đằng nhìn anh ngồi cạnh tươi cười với mình.

- "Cười cái gì?" - Nàng giận lấy.

Anh bóp vai nàng thì thầm.

- "Hôm nay thi tốt lắm hả? Sao về sớm vậy."

Nàng hất tay anh ra khỏi vai mình. Định cho một vố cho biết mặt. Dám đùa giỡn kiểu đấy. Bỏ mất vài tháng ôn thi mà bây giờ lại đi nhăm ngày thi. Hẹn năm sau.

- "Em đánh chết anh."

Anh dơ tay lên đỡ nàng.

- "Ấy... ấy..."

Nàng quay sang nơi khác.

- "Sẽ không lấy anh làm chồng đâu."

Anh nghe xong tỏ vẻ ngạc nhiên quay vào nhà bếp nói to.

- "Mẹ ơi... con Thuý nó không chịu cưới con."

.....

Hắn gọi điện cho nó biết bao nhiêu cuộc gọi mà nó không màn đến. Nó sẽ cho hắn biết mặt. Dám giả nai chọc Lam Minh Nhật này à. Hoàng Minh Quân. Anh làm người chọc rồi. Em chưa đến độn thổ nhà anh là may rồi đấy. Nghĩ đến là muốn đánh nhau.

Tin...tin...tin

[Vợ nè. Cho anh xin lỗi mà.]

[...]

[Chẳng qua là anh nghĩ em thi đại học rồi ra cũng không làm gì nên mới làm vậy thôi mà.]

Ồ đêch...khinh thường mình à. Có bắt mà đây người muốn Lam Minh Nhật này đấy. Càng đọc càng tức. Nó ném thẳng điện thoại vào sọt rác. Nhảy lên giường đắp chăn ngủ ngon lành.

Àm...âm...âm

Bất chợt, giông mưa nổi lên làm nó vừa đánh giấc được ba mươi phút giật mình tỉnh dậy. Đã mấy giờ rồi nhỉ? Nó nhìn lên đồng hồ kia. Đã 18h45' rồi à. Còn sớm. (Sớm gì không thấy -_- từ 1h chiều đến bây giờ người à.)

Nó đi xuống bếp lấy chai nước lọc ra tua một mạch. Tự nhiên nghĩ lại chuyện hắn cho một bó què vậy tức lên. Nó gãi đầu bù xù, đi lên lầu với ý định tắm miếng cho lửa trong người hạ xuống.

Tin...tin...tin

Sao không hết bin đi nhỉ? Cứ mỗi lúc cần là hết bin. Còn không là nó dai dẳng vậy đấy. Nó chói tai đi đến cầm điện thoại lên.

[Em mau ra mở cửa cho anh đi. Ở ngoài này anh ướt hết cả rồi.]

Thật ngu ngốc. Mưa gió vậy mà đi đến nhà mình làm cái gì không biết. Muốn xin lỗi thì ngày mai xin lỗi có chết đâu.

Nó phóng như tên lửa ra ngoài. Trước cổng, một men lỵ kia với chiếc ô đủ màu sắc đứng đấy ăn mặc kiểu cách giản dị đợi mình. Tự nhiên nhìn hắn bây giờ trông hơi bê :3

Nó vòng tay trước ngực, dựa lưng vào cửa nhìn hắn. Hắn bật cười nhìn nó. Đúng là tomboy vẫn là tomboy. Không chút nào thay đổi.

- "CHO ANH XIN LỖI." - Hắn hét lên.

Nó ngoáy tai giả vờ như không nghe thấy. Mặc kệ cho ngoài trời có mưa lớn kiểu nào.

- "EM THA LỖI CHO ANH NHA LAM MINH NHẬT. EM LÀM VỢ ANH NHÉ."

Hắn đứng đấy hét lớn. Mưa rào làm hắn gần ướt hết cả người. Nó bắt đầu cảm thấy sợ hãi hắn sẽ bị ốm. Không muốn thử thách hắn nữa. Chưa kịp chạy ra thì giông tố càng nó không cho chạy ra ngoài. Ô men!! (-_-)

Hắn lắc đầu cười người con gái trước mắt. Trông em thật ngố đấy Lam Minh Nhật.

- "ANH YÊU EM."

Đùng đoàng...đùng đoàng...

Vừa dứt ba từ "anh yêu em". Trên bầu trời nổi sét đánh vang lên. Thật hấp dẫn và đặc biệt. Đến trời cũng chứng giám cho tình yêu hắn dành cho nó.

Nó bật mồm cười ngây ngô nhìn hân.

- "Em cũng yêu anh." - Khe khẽ nói.

.....

Ngày đám cưới.

Gã cảm quyền sách đi qua đi lại trước mặt làm cô quay chóng mặt.

- "Anh ngồi yên một chỗ cho em đi." - Cô bức xúc.

Gã còn bức xúc hơn. Gãi đầu bù xù mếu máo nhìn cô.

- "Anh không ngồi yên được đâu. Tự nhiên ba tụi kia bắt anh làm cha xứ à." - Ha...ha...ha...đáng đời.

Cô tự đập vào mặt mình. Không biết điều đặc biệt có làm ra tiền không mà ba tụi nó đã muốn rồi còn muốn tự tay mình giải quyết thẳng luôn.

- "Chứ anh có thấy bao giờ xuất hiện mẹ xứ đứng cạnh cha xứ chứng đám chưa.." - Nếu cha xứ là gã thì mẹ xứ sẽ là cô. Có vẻ hót.

...

Hoàng Minh Long hằm hằm mặt nhìn Thái Mỹ Hoà đang thử váy trắng của phụ dâu. Đường đường là con dâu nhà họ Hoàng mà dám để vợ mình làm phụ dâu. Còn mình thì phải thận trọng làm phụ rể. Ôi trời, không biết ba chị ấy đang nghĩ cái gì mà loạn lên thế nhỉ? Hại não mất. (TT_TT)

Thái Mỹ Hoà thấy mặt Hoàng Minh Long nãy giờ không có chút co giãn. Cứ nhẩn lại mà nhìn mình.

- "Bộ em đẹp quá hả anh?" - Thái Mỹ Hoà cười tươi.

- "Ừ." - Hoàng Minh Long gật đầu. - "Cứ như một thiên thần vậy."

Thái Mỹ Hoà chạy đến ngồi cạnh Hoàng Minh Long vui sướng.

- "Úm" - (^_^)

- "Nhưng lại là phụ dâu chứ không phải cô dâu." - ==>> (-_-)

Ba tụi nó mặc váy cưới chạy ầm vô khoe tay múa chân trước mặt Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà. Hai tụi em sắp khùng vì ba bọn chị rồi đấy.

- "Thấy sao hả Long?" - Nàng quay một vòng nhìn Hoàng Minh Long.

- "Trông thật bựa." - Hoàng Minh Long phán câu khó đỡ.

Nó vói nhỏ bật miệng cười kiêu vô duyên nhìn yêu nàng. Quê chưa con.

- "Á...há...há...há..."

Nàng tôn thờ vẻ mặt (=.=) cho đến hết buổi lễ.

Thái Mỹ Hoà cười lên đến tít cả mắt nhìn ba tụi nó.

- "Trông ba tụi chị ai cũng xinh."

.....

Tềng teng....

Nhóc vói em tự nhiên đâu ra bóc trứng thăm nhận nhiệm vụ kèn, trống và nhạc phát ói ra đấy. Trời đất ơi, thật mất mặt mà. Lam Minh Hoàng và Từ Minh Nhi không biết trốn vào đâu. Mọi ánh mắt đổ xô về phía cặp nhóc lắng nghe thiên tài đạo nhạc cho cô dâu bước vào.

Ba con đường trải dài với hàng vạn cánh hoa hồng rơi là chỗ khắp nơi đợi bước chân ai đó đi lên. Ba tụi hân đứng trên bậc chờ sẵn cô vợ yêu dấu của mình. Trông ai nấy cũng nam thanh nữ tú. Riêng ba cặp kia là mặt ai người đấy xị xuống hàng thướt từ Đà Nẵng cho đến Sài Gòn.

Nhóc đạo nhạc bằng piano rung động người nghe. Ba tụi nó nhìn nhau cười tươi bước đi. Em thấy ba tụi nó đi được một khoảng, đạo nhạc bằng violong.

Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà đi theo làm phụ dâu, phụ rể. Người cười như hoa, kẻ hằm mặt lên. Hoàng Minh Long nhận nhiệm vụ nắm tay nó trao cho hân. Bởi vì nó không có ba mẹ, mà nàng và nhỏ thì hai bên có hai ông bố phúc hậu cười hiền kia. Thái Mỹ Hoà đi lên trước, trên tay cầm bó hoa hồng

tươi tắn,khuôn mặt rạng rỡ nụ cười làm lễ cưới vui lên.

Gã với cô đứng trên đập sách đợi ba cặp tiến lên nhận hình phạt chứng dâm. Ôi trời,sao Trịnh Gia Khôi và Thái Mỹ Tuyền cũng có lúc bất lực như thế này trong bộ đồ cha xứ,mẹ xứ nhỉ?

Gã "e hèm" thư sinh liếc nhìn khuôn mặt ai nấy cũng tươi lên. Chàng nói nhỏ với gã.

- "Nói cẩn thận không con Nhật nó quẩn á à."

Gã nghe tên nó nuốt nước bọt không thông giọng cười nhìn nó đang hiền emn hậu cười lại với mình. Nụ cười nguy hiểm

- "Hôm nay....nhân danh cha xứ cùng mẹ xứ đứng bên cạnh đây chứng dâm cho tình yêu sáu đứa bọn mày."- "Bọn mày" ư?

- "E...hèm"- Anh nhấn mạnh.

- "Ý lộn."- Gã cười lên.- "Sáu đứa bọn b...à....y."- Chưa kịp nói rõ từ "bây" thì gã thấy ánh mắt nó ngày một nguy hiểm im bất lay lay cô.

Cô đợi gã nói này giờ mới ngủ tỉnh dậy hô biến.

- "Đeo nhẫn."

- "Thôi dẹp mẹ đi hai bố mẹ xứ ơi."- Ba tụi nó lườm yêu gã và cô.

Đeo nhẫn cho nhau xong. Tung đoá hoa cưới bay lên. Mỗi đoá đến mỗi nơi. Đoá của nó và hân bay thẳng đến chỗ em và nhóc.

Nhóc thấy hoa của chị mình bay đến. Không dám chụp.

- "Né ra em."-Nhóc đẩy em ra né tránh đoá hoa nguy hiểm ấy.

Nó đưa bản mặt (-_-) không dám nhìn ai.

Đoá hoa của nhỏ và chàng bay thẳng đến Đặng Vương và bà điều đang cười hả hê kia. Ngu gì không nhận lấy.

- "Cảm ơn hê. Hoa thơm phết."- Bà điều lắc lắc đoá hoa trên tay.

Đoá cuối cùng của nàng và anh bay xuyên không đến Thái Mỹ Hoà và Hoàng Minh Long. Mặt mày nhăn nhó của Hoàng Minh Long bỗng tươi lên. Thái Mỹ Hoà ngửi hương thơm ấy bật ra cười.

- "Thật hạnh phúc. Mọi chuyện đều tốt đẹp. Em yêu tất cả mọi người. Và đặc biệt là anh. Hoàng Minh Long."- Thái Mỹ Hoà ngược lên cười tươi với Hoàng Minh Long.

Hoàng Minh Long ôm lấy Thái Mỹ Hoà thở nhẹ nhàng.

- "Ừ. Anh cũng yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Ngoại Truyện 2 - Ai Mới Là Con Trai?

- "Oa...hôm nay là vừa tròn ba tháng. Em muốn đến bác sĩ khám xem con mình là trai hay gái."- Nó xoa xoa cái bụng bầu to đùng ấy.

- "Ừ."- Hân áp tai vào bụng.- "Ba thương con lắm."

Nó thấy hân ngày một cứng chiều mình mà lại lo lắng quan tâm cho đứa con. Hạnh phúc tột độ.

- "Sẽ là con trai giống anh."

.....

Nàng ăn ngon lành ở nhà bếp trong khi bụng mình đang đập liên hồi. Nàng cười khúc khích xoa bụng nhìn anh đang pha sữa cho mình.

- "A...con lại đập em đấy anh."

Anh nhìn lên nàng vẹo má sừng cục cưng.

- "Ừ. Nó sẽ thật dễ thương giống em." - Anh đẩy ly sữa đến đưa cho nàng. - "Vợ anh uống sữa rồi đi khám thai nào."

Nàng cong môi làm nũng anh, rồi cũng uống hết ly sữa.

.....

Nhỏ cẩn thận đi từ trên cầu thang đi xuống với cái bụng ngày một lớn dần. Chàng vừa mở cửa ra thấy nhỏ vừa vịn cầu thang vừa đỡ tay sau lưng. Ấy, thế thì tội con anh mất em.

Chàng chạy đến ôm nhỏ vào lòng.

- "Cẩn thận chứ. Anh đã bảo là phải đợi anh dịu xuống lâu mà."

Nhỏ méo mào gật đầu.

- "Ừm. Cơ mà con nó quậy quá anh."

Chàng cười phì xoa đầu nhỏ.

- "Nó quậy giống em đấy thôi. Vợ của anh."

.....

Ba tụi hấn đưa ba tụi nó vào phòng tư của bác sĩ. Hôm nay thật may mắn a. Không có nhiều người. Ba tụi hấn cười rạng rỡ dịu vợ mình vào.

Vừa bước đến cổng giặt mình nhìn nhau.

- "Cũng đến hả?"

Ba tụi nó bụm môi nhìn nhau. Ái chà...chà....trông ai nấy không kém gì nhĩ?

- "Mai một cho cùng lớp nha." - Nó đá lông mày nhìn nàng và nhỏ.

Nhỏ dơ ngón trỏ lên bụm môi.

- "Nó. Phải để con tao học giỏi đã. Cho cùng lớp cái như tụi mình à."

Nàng nhếch nửa miệng biểu cảm nhìn nhỏ. Bữa nay có con cái ra vẻ chừng emm trạc hơn á hỳ.

- "Ôi deş. Vây học chung nhưng con tao sẽ là một đương kim hoa khôi cho hai đứa con mày hộ tổng." - Nàng nói chuyện còn dễ bựa hơn.

- "Thôi đi mấy bà cô." - Hấn lắc đầu. - "Vào khám thai nhi hộ chúng tôi cái. Gặp nhau là tám suốt. Mai này con sinh ra là sẽ thành bà tám, ông chín đấy."

Ba tụi hứ một cái đi vào trong. Chưa kịp đi vào thì ba cái bụng chen mất chỗ không có lối thoát. Nghĩ lại ngày trước mình đi hà hê ra vào mà không sợ bị chật. Hôm nay lại như vậy mới đau chứ.

Lần lượt đi vào. Ba tụi nó trở mắt thấy Thái Mỹ Hoà, Từ Minh Nhi và Thái Mỹ Tuyền cũng vừa khám thai xong.

- "Ồ..." - Nó nhu mồm. - "Không hẹn mà gặp. Gái hay trai?"

Ba người bọn họ cười lên.

- "Trai."

Ba tụi nó nhìn nhau bụm môi. Minh nhất định cũng sẽ là trai.

Trịnh Gia Khôi và Hoàng Minh Long vòng tay trước ngực nhìn ba tụi nó.

Vừa đặt đít xuống ghế là nhận ngay cú sốc đến nỗi động cả thai nhi. Lam Minh Hoàng là bác sĩ thai nhi sao? Thật không thể tin nổi.

- "Hoàng...em làm cái quái gì ở đây?" - Nó bất ngờ biểu cảm.

- "What The Fuck?" - Nhỏ với nàng đồng thanh.

Lam Minh Hoàng cười đều nhưn mảy nhìn ba tụi nó.

- "Em làm vì vợ em."

Ba tụi nó biểu cầm đứng lên phui đít định đi thì ba tụi hấn chắn ngang cửa không cho ra.

- "Hứ. Nó làm vì vợ nó chứ có làm vì chị nó đâu. Em đi nơi khác à." - Nó tỏ vẻ giận lẫy.

Mọi người thấy thái độ của nó bật cười. Một con nhóc hay đánh nhau, nóng tính đây hả trời. Sao bây giờ thành bà mẹ hay lấy vậy nhỉ?

- "À có... có vì chị nữa." - Lam Minh Hoàng lắc đầu cười gian. Em sẽ troll chị cho biết mặt.

Nó quay sang cười khùng với nhóc. Ba tụi nó nằm lên. Nhóc cau mày nhìn trong màn hình rồi thở dài.

- "Sao rồi?"

Nhóc chống cằm biểu cảm nhìn ba tụi nó.

- "Là trai hay gái?"

- "Em chưa xác định rõ." - Bác sĩ dòm.

(-_-) [-_-] {-_-}

- "Giống mặt chị à cưng." - Nhỏ ngồi dậy.

- "Chị là chị mạnh tay nhất nhóm đây nha em." - Nàng dơ cú đấm lên thổi ra vào.

Nhóc nuốt nước bọt nhìn ba tụi nó.

- "Rốt cuộc là...." - Nó hùng hổ đi đến.

- "Trong ba tụi chị..." - Nhỏ bụm môi.

- "Thực thụ thì..." - Nàng cong môi.

- "AI MỚI LÀ CON TRAI?"

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ngoại Truyện 3 - Thế Hệ Sau.

Trong sân bóng mini. Một đám con trai hỗn độn có ba đứa con gái mang phong cách tomboy kia trà trộn. Ba con nhỏ tomboy ấy nhanh nhẩu dứt bóng đối phương và sút vào lưới. Ye!! Thật men lỳ đó mà. Mấy em đứng xem hứ như cú vì sự đảo loạn của ba con nhỏ đấy.

Hoàng Lam Minh Diệu - Đại diện nhà nó và hấn làm thủ lĩnh cả bọn quậy phá đến phát ốm dẫn đến phát ghen.

Cao Hoàng Minh Thuý - Đại diện cho bố mẹ mang tên Cao Hoàng Nam & Hoàng Minh Thuý. :v

Phùng Nguyễn Minh Phi - Mang khuôn mặt của chàng và tính cách của nhỏ đi bôn chen khắp nơi.

Trong khi ba đứa con của ba tụi hấn khinh thiên đảo lộn ngôi trường thì....

Hoàng Thái Minh Duy - Người nối tiếp Hoàng Minh Long và Thái Mỹ Hoà nổi tiếng là học sinh ưu tú của trường.

Trịnh Thái Gia Khang - Một học sinh nam nổi tiếng là người đa tài giải đáp mọi câu hỏi.

Lam Từ Minh Trung - Người có chỉ số IQ cao nhất trường dẫn đầu số điểm xếp hạng.

- "Hêy...ba cái đứa con gái không ra con gái,con trai không ra con trai đâu rồi."-Chủ vườn trái cây bên cạnh trường cầm cây roi mây sang tìm ba nó.

Nghe giọng chua chất ấy là ba tụi nó hồn bay phách tán. Không sợ gì chỉ sợ roi mây. Ba tụi nó thi nhau nhảy lên tường bỏ trốn. Hôm qua biến thành tôn ngộ không đại náo chốn bồng lai thiên sứ nhà bác ý ý. Hôm nay thành con khỉ tằm thường trèo mãi bức tường không qua :v.

- "Ôi đêch..."-Hoàng Lam Minh Diệu nhăn nhó.

- "Cha già đẩy cầm cây đến kia."-Cao Hoàng Minh Thuỳ trở mắt nhìn số phận cái mông của mình.

- "Tao lên được rồi. Ha ha...ha..."-Phùng Nguyễn Minh Phi đứng trên tường cười hả hê mà không biết đến con chó rê ở sau bức tường ấy đang đợi mình.

Cùng lúc ấy Hoàng Thái Minh Duy,Trịnh Thái Gia Khang,Lam Từ Minh Trung chạy đến,trên tay mỗi người cầm máy ảnh với nụ cười rạng rỡ.

- "Nào. Trước lúc chết hãy làm tấm đi."

- "Ồ...đêch tụi mày thích đánh cmn nhau à."-Ba tụi nó cầm dép tán loạn xạ như bắn đọt kích mẩy con vampi trong game.

P/s: Linh đang viết truyện mới tên "Phía Đông Mặt Trời Mọc" mong mọi người ủng hộ Linh với ạ. Linh cảm ơn *cúi đầu*. Ai mới là con trai? Kết thúc nhé (^_^)

Bạn đang đọc truyện *Ai Mới Là Con Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.